

توحفہ میوزہ فہرئیه

به زمانی کوردی ماکری

توحفہ میوزہنہ ریپہ

بہ زمانی کوردی موری

گرداری

ئوسکارمان

پیشہ کی و ساخردنہ و ہینانہ سہر رینووسی کوردی

ہیمن موریانی

دہزگای چاپ و بلاکردنہ و ہی ئاراس

ہولیر - ہریمی کوردستانی عیراق

هه‌موو مافیک هاتووته پاراستن ©
دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس
شه‌قامی گولان - هه‌ولیر
هه‌ریمی کوردستانی عیراق
هه‌گبه‌ی ئه‌لیکترۆنی aras@araspress.com
وارگه‌ی ئینته‌رنیتت www.araspublishers.com
ته‌له‌فۆن: 00964 (0) 66 224 49 35
دهزگای ئاراس له ٢٨ تشرین (٢) ١٩٩٨ هاتووته دامه‌زران

ئۆسکارمان
توحفه‌ی موزه‌فه‌رییه "به زمانی کوردیی موکری"
پیشه‌کی و ساخکردنه‌وه و هینانه‌سه‌ر رینوووسی کوردی:
هیمن موکریانی
کتیبی ئاراس ژماره: ١٠٩٩
چاپی سێیه‌م ٢٠١١
تیریز: ١٠٠٠ دانه
چاپخانه‌ی ئاراس - هه‌ولیر
ژماره‌ی سپاردن له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشتیی کتیبخانه گشتیه‌کان ٩٨ - ٢٠١١
نه‌خشانندی ناوه‌وه: ئاراس ئه‌کرهم
رازاندنه‌وه‌ی به‌رگ: مریه‌م موته‌قییان
رینوووسی به‌گرتوو: به‌دران ئه‌حمه‌د حه‌بیب

تصنیف و مظهرتیریه

د

زبان کردی مکرری

از تصنیفات

بنده در شاه او سکار مان

پروفیسور و حافظ کتبخانه پادشاهی

در مطبعه شیورش رایر در شهر برلین

بزیور طبع آراسته شکرید

سنه ۱۹۰۰

وینهای بهرگی نه سلیمی کتبخانه به فارسی

پېرست

9	پېشه‌ګۍ، نووسینې: هېمن
17	دیباجه
102	سه‌ره‌تا، نووسینې: ئۆسکارمان، وەرګیرانی: ناجی عه‌باس
112	شېخ فەرخ له چەند دېرېکدا، نووسینې: ئەحمەد رەسوول پشده‌ری
115	(۱) چیرۆک
117	(۲) چیرۆک
117	(۳) خولا له سولتان مەحمودی گوره‌تره
120	(۴) چیرۆک
121	(۵) چیرۆک
123	(۶) چیرۆک
127	دمدم
143	مەم و زین
223	لاس و خەزائ
248	ناسر و مال مال
283	برایمۆک
297	شېخ فەرخ و خاتوون ئەستی
373	مەحمەل و برایمی دهشتیان
400	قۆچ عوسمان
420	جولندی
445	خەزیم
455	کاکه میر و کاکه شېخ
459	لەشکری
463	قەر و گولەزەر

484 بهیتی زهمبیل فروش
496 بهیتی باپیر ئاغای مهنکور بابی همزاغا
510 بهیتی عهدورهحمان پاشای بهبه
516 بهیتی علی عاشق
518 ورده مهقام
521 مهم و زین
523 فورهنگوگ

پيشه كى

پاش برانەوھى شەرى يەكەمى جىھانى، پاش ئەو ھەموو كوشتار و تالان و برۆيە، پاش ئەو ھەموو قاتوقرە و پاش ئەو ھەموو كويزەوھرى و دەرد و داخە كە لە ھەموو لايەك تووشى نەتەوھكەمان ھات، ھىشتا فۆلكۆرى ئەدەبى كوردى لە كوردستان برەوى ھەر ماوو و نرخى بۆ دادەنرا.

وھبىرم دى ئەو سەردەمە كە من مندا ئىكى سەر بەكۆچكە و ديوەخاننىش بووم و ھىشتا شوپنەواری شەرى و گرانی و ھەژارى و نەدارى لە ولاتەكەمان ھەر ماوو، لە ناوچەى موكریان ھەر ئاغاىەك دانگە ملىكىك، كۆنە ديوەخاننىك، قولە بارگىنىك، كەچە زىنىك، پىرە تاژىكى ھەبايە، خۆشخواننىكى رادەگرت كە شەوانە لە ديوەخان بەيت و باوى بۆ بلى؛ لە وەختى نووستندا ھىكايەتى بۆ بكا؛ لە شايدا داوھت و رەشەبەلەكى بۆ بگىرى؛ لە سەنگەردا تانوتى لى بدا. لە راودا لەسەر تەمال پایزە و ئازىزەى بۆ بلى؛ فران باويتە دژمنى و بەندان بەدۆستى ھەلبلى و تەنانەت لە پاش مردنى شىنى بۆ بگىرى.

تا ئاغا دەستروپوتر، تا دى ئاوەدانتر و گەورەتر، تا ديوەخان بەبىنە بىنەتر، تا ئەسپ رەسەنتر، تا زىن و لغا و رەخت و ریشمە پەرداختر، تا تاژى چىتر و دەم گەرمتر بان خۆشخواننىش وەستاتر و شارەزاتر، نىر و پرتەر و كۆك و پۆشتەتر دەبوو.

دیارە خۆشخوان وەك ھونەرماندەك چاوى لى نەدەكرا و رىزى لى نەدەگىرا؛ بەلام لە كوئىخا و گزىر و سەركار و پاكار و باب نۆكەر و غولام و چاپەز و بەردەست، ماقولتر بوو. ھەقى بوو لە ديوەخان لەسەر چۆك دابنىشى. خەنجەر بچەقینى و ئانىشىكى وى بدا و جا گوتن بلى. خۆشخوان لە حوزوورى ئاغا نانى دەخوارد و دەگەل مام مىرزا لەسەر يەك سىنى دادەنىشت و بەرماوخۆر نەبوو. خۆشخوان بەكورى مالى حىساب بوو. دەيتوانى بچىتە ئەندەررون؛ لە ژوورى

نوستاندا حیکایهت بۆ ئاغا بلّی تا خەو دەبیاتەو. خۆشخوان تەنانەت گۆرانی و بەیت و باوی بۆ ئاغازن و خیزانی ئاغا دەگوت. چونکە خۆشخوانەکان زۆربەیان دلتەپ و قسەخۆش و دلپاک بوون، خەلک خۆشیان دەویستن.

خۆشخوان لە دیدا هەر ناحەزێکی هەبوو؛ ئەویش مەلای گوند بوو. کەم وابوو دانوویان پێکەو بەکۆلی. مەلا وشکەکان خۆشخوانە دلتەپەکانیان خۆش نەدەویست. ناویان نابوون چاوش. بەچاوی سووک چاویان لێ دەکردن، تا مەلا تەشریفی لە دیوێخان بووبایە خۆشخوان دەبوو قروقاپ دانیشی و متەقی نەکا. خۆشخوانەکان لەبەر مامۆستایان دانەدەنواند و ئەوانیش بەچەکی خۆیان، بەچەکی زمان، بەچەکی شیعر- بەگزیاندا دەچوونەو و فریان پێ دادەدان و بەیت و بالۆرەیان بۆ پێک دەخستن و لاسایان دەکردنەو.

دیارە مەلای وەک خانی و حاجی قادرمان بوون کە نرخێ سامانی نەتەواپەتیی کوردیان زانیو و پێزیان لە شایەر و خۆشخوانەکان گرتوو؛ بەلام، بەگۆلیکی بەهار نایە؛ ئەگەر مەلا و فەقییەکانی زوومان نرخێ هونەریان زانیبا و لەباتی سولتان جومجومه و ئیسماعیلنامە، هەر یەکی بەیتێک، لاوکێک، حەیرانێک و گەلۆیەکیان نوسیباو، ئیستا کار لە جێیەکی دیکە دەبوو و سامانی نەتەواپەتیمان دەگەیشتە پلەپلەکی تر و فەرھەنگێکی دەولەمەندتر و گەورەترمان پێکەو دەنا.

لە مزگەوتی گوندیش شەوانی زستان پاش نوێژی خەوتنان، ئەو شایەرانی کە هەر بۆ دلی خۆیان دەیانگوت و خۆشخوانیی ئاغایان لە کێن کەمایەسی بوو، یا ئەو شاگردە لاوانەیی هێشتا رووی مەجلیسیان نەبوو، بۆ کور و کالان و بۆ پیرانی دلتەپ دەیانگوت تا شەو رادەشکا و خەو لای دەکردن. ئەوانە پاداشیان تەنیا پەحمەت لە دایک و بابت یا دەمخۆش بوو. بلوێرئەنگێو و نایەژەنی واش هەبوون کە ئاھەنگی رەسەنی ئەو بەیت و بەندوباووانەیان دەزانی و بۆیان دەگێرانەو.

لە شارەکانیش شەوانە خەلک لە قاوێخانە کۆدەبوونەو و تا شەو درەنگ دەبوو، بەیتبێژ و حیکایەتخوان دەیخافلان. قاوێچی ئەو هونەرمەندانەیی بەکرێ دەگرت بۆ ئەوێ قاوێخانەکەیی پمێن پەیدا بکا.

شایەری گەرۆکیش هەبوون کە بەهار و هاوین و بەشتیکی پایز، خەریکی کار و کاسبی و جووت و گا بوون. کە شەو درێژ دەبوون و کاری مەزرایە کەم دەبوو، وئ

دەكەوتن و بەماله ئاغايندا دەگەرپان و لە ھەر مائیک چەند رۆژیک دەمانەو و کۆری بەزمیان دەرازاندهو و شاباش و خەلاتی باشیان دەستاند. باشتیرین شایەر ئەوانە بوون. تەنانەت سنووریشیان دەپەرپاند و گەرمین و کویتستانیان دەکرد. من بۆ خۆم چەند کەس لەو مامۆستا گەورانەم دیبوون و ھونەر نواندنی وانم وەبیر دئی. ئەوی بیانناسم و گویم لە دەنگیان بووی و بەھونەرمانەندم زانیبن، ئەوانە بوون: مەجیدە گروئی، دەرویش سەرپاوی، حاجیلەئی ئیندرقاشی، سەید عەولایی سەید مینەئی، عەزیزە خەرە، حەمەدی ئاغازی، وسین کەنیلە، ھەباسە خەرە، شەریفی مام سەعیدی و وسین زارخوار؛ رەنگ بئی ئیستاش لەوانە ھیندیکیان ما بن.

سەرەژنی واش ھەبوون کە لە وەختی ئاساییدا بەیت و حەیرانیان بۆ مەجلیسی ژنان دەگوت و لە شینگایان بەئاهەنگیکی زۆر پرسۆز بەمردوویان ھەلدەگوت. قەتم دەنگی خۆش و ئاهەنگی پرسۆز و جۆشی فاتەرەشی لاجینی و ژنی ئاغازی لە بیر ناچیتەو. زۆر مندال بوم کچیک لە دئیەکەئی ئیمە جوانەمەرگ ببوو و ئەو فاتەرەشە بەدەنگیکی زولال و ئاسمانی پئی ھەلدەگوت؛ ئیستاش ئەو بەندەم ھەر لە گویدا دەزینگیتەو کە دەیگوت:

ھەمی مەکە، رۆلە مەکە، بابان ویرانم مەکە،

خەلکی بەتالانی دەچۆو، مەرە، بەرانە، بەختیە، شەکە،

ئەمنی مل بەکوین بەتالانم دەچۆو، گەردنی زەرد و بەژنی باریک و پرووی بەخال و دوو چاوی دە بەلەکە.»

مەنیچ حەیران و زلەخا چوختیش، دوو ژنی بێباک بوون کە دەفەیان لئی دەدا و گۆرانیی داوہتیان دەگوت و شایەری شایی بوون و ھیچ لە پیاوہکانی ئاوالیان نەدەمانەو؛ بەتایبەتی مەنیچ کە خەلکی سابلاخ و لە خیزانیتی دەولەمەند و بەناوبانگ بوو و بۆ خاتری ھونەرەکەئی دەستی لە خزمەکانی ھەلگرتبوو.

ئەوانەئی تەمەنیان زیاتر بوو و پئیش شەریان وەبیر دەھات، دەیانگوت: «جا ئیوہ چتان دیوہ؟ ئەو شەری و کوشتارە، ئەو قاتوقرە، ئەو ھەلات ھەلاتە، شایەر و خۆشخوانی لە موکریان بری.» راستیشیان دەکرد؛ چونکە چوار سالی تەواو لەو مەلەبەندەدا ئاگری شەر لە ئیوان رووسیای تەزاری و عوسمانیدا ئایساو و گەلی کوردی لئقەومایش ئاوردووی ئەو ئاگرە مائویرانکەرە بوو.

خوایځوڅوښبوو میرزا ئەحمەدی رهنیس، جارێکی بۆی گێرامهوه و گوتی: «پوځی ساردی زستانئ بوو. نوا به فریځی ئەستور باریبوو. سواریکی زۆری رووسان له میانداوهوه هات به رهو سابلاخ. تورکهکان رایان کرد. میرزا فهتاحی قازی تا شههید کرا له بهریان دامهزرا و نهیهیشت بێن ده شارهوه و زۆری لئ کوشتن. که ئەو شههید کرا، کهس خۆی رانهگرت. سالدات رزانه نیو شار. چهند پوځ فهرمانی قهتلعامیان دا؛ ههرحی وهبهریان هاتبا به شیر سهریان دهپهراوند. پاشان ئەمانیان دا. من چونکه رووسیم دهزانی و ناسیاوم ههبوو و هاتوچۆی رووسیاام کردبوو، له کوشتن رزگاریم هات و حوکمیان لئ کردم که لاکهکان بنیژم. به ئەژمار که لاکه شەش هەزار ژن و پیاو و مندالم شاردهوه؛ جگه لهوهی وهبن بهفر کهوتبوون و له کهلین و قوژبناندا نه دۆزرانهوه و سهگ و گورگ خواردنی.» ئەوه ژماره‌ی کوژراوه‌کانی جارێکه؛ زۆر جاری دیکه و زۆر شار و دێی تر قهتلعام کراون.

گرانیی پاش شه‌پیش یه‌کجار سهخت و به‌سام بووه؛ به‌راستی پیاو پیاوی خواردوه. له‌برسان مردووی ئەو گرانییه له‌حیساب نایه. تا ئەم دوا‌ییانه‌ش پیره‌ پیاوه‌کانی سابلاخ ده‌یانگوت ژماره‌ی دانیشتوانی شاری مه‌هاباد ناگه‌یه‌نیته‌وه ژماره‌ی دانیشتوانی پیش شه‌پری یه‌که‌می شاری سابلاخ. جا که وابوو؛ هه‌قیان بوو ئەوانه‌ی به‌ئیمه‌یان ده‌گوت: «ئێوه چتان دیوه؟».

په‌یدا‌بوونی گه‌رامافۆن له‌قاوه‌خانه‌ی شار و دیوه‌خانه‌ی ئاغا، جیتی به‌خۆش‌خوانان لیژ کرد. گو‌شه‌ی مزگه‌وتی دئ و زهماوند و شاییی دیهات نه‌بی، چیان به‌ده‌سته‌وه نه‌ما. هونه‌رمه‌نده گه‌وره‌کان لانه‌واز و بی ئەنوا مانه‌وه؛ چونکه زۆربه‌یان پشت‌په‌ق و ده‌سته‌وستان بوون، تووشی نه‌داری و هه‌ژاری و سه‌رگه‌ردانی و په‌ریشه‌سانی هاتن. هه‌ر یه‌که ده‌ریایه‌ک هونه‌ریان ده‌گه‌ل خۆیان برده‌ بن گل. شاگرده‌ لاهه‌کان ده‌ستیان له‌ فێربوون هه‌لگرت. وه‌دووی کار و کاسبی و ژیان که‌وتن.

پاش په‌یدا‌بوونی رادیۆی باتری له‌ لادئ، فۆلکلۆری ئەده‌بی کوردی به‌جاریک که‌وته مه‌ترسییه‌وه. رووناکییرانی کورد هه‌ستیان به‌ مه‌ترسییه کرد. لاوانی زانا و وریا، ده‌ستیان به‌کار کرد و که‌وتنه‌ کۆکردنه‌وه‌ی به‌یت و باوی کوردی. هه‌رچه‌ند

ئىمكانى ئەو كارە لە كوردستانى ئيران زۆر كەمە و جارجارىش دەبىتە ھۆى دەردى سەر، بەلام چەند كەسى خويندەوار و پروناكبير تا رادەيەكى باش لەو كارەدا سەرکەوتن. كاك (عوبەيدوللا ئەيووبيان) كاك قادرى فەتاحى قازى و دكتور كەيوان پوورى موكرى ھەر يەكە بەشبهحالى خويان، بەرھەمى باشيان لە فەوتان و نەمان رزگار كوردووە. بەتايپەتى كاك قادرى فەتاحى قازى كاريكى زۆر بەجىتى كوردووە و بەسەرھاتى كورتى گەلىك لە شاپەر و خوڤخوانەكانى كۆكردۆتەووە و لە سەرھەتاي بەيتى مېر و وەفادا بەفارسى نووسىويەتى. بەراستى خزمەتى ئەو زاناپانە زۆر جىگالى شانازىيە.

لەمىژسالى بوو بىستبووم زاناپەكى ئالمانى بەناوى ئۆسكارمان، لە سەرھەتاي ئەم چەرخەدا ھاتۆتە سابلاخ و ھىندىك بەيت و بەندى كوردى بەيارمەتى دوكتور جەوادى قازى- كە ئەودەمى مەلايەكى لاو بوو- كۆكردۆتەووە و بەخەتتىكى لاتىنى تايپەتى چاپى كردوون.

بەداخەووە ھەرچى تى كۆشام ئەو كىتەبەم وەگىر نەكەوت؛ دەترسام ئەم ئاواتەى بەرمە بن گل. تا لە سالى ۱۹۷۴دا لە كىتەبخانەى دەولەمەندى كۆرى زانىارى كورددا ئەو كىتەبەم دۆزىيەووە. لەپىشدا بەزەحمەت خەتەكەم بۆ دەخويندراو. پاش ئەوئى لىي راھاتم، تەماشام كرد كىتەبىكى يەكجار بەنرخ و بى وىنەيە. لەبەرئەو پىشنيارم بەكۆرى زانىارى كوردى كرد ئەم كىتەبە بخاتەووە سەر رىنووسى ئىستاي كوردى؛ تا ھەموو كەس بتوانى كەلكى لى وەربگرى. كۆر پىشنيارەكەى قبوول كردم و برىار درا لىژنەيەك لەو كەسانە كە شارەزاي زاراوئى موكرى بن پىك بى و ئەو ئەركە ئەنجام بەدن. بەداخەووە وا ھات ئەم لىژنە پىك نەھات. بەلام من- كە برىارم داووە ھەموو ھىز و تواناي خۆم بۆ خزمەتى فەرھەنگ و ئەدەبى كوردى تەرخان بكەم- وازم نەھىنا و ئەو ئەركە دژوارەم وەئەستۆى خۆم گرت. ھەرچەند كارى ئەدەبىي دىكەشم ھەبوون، وازم لى ھىنان و چەند كارى نىووە تەواوم لەولاي دانان و خەرىكى جىبەجىكردى ئەم ئەركە بووم. پاش ئەوئى ئەم تىكستانەم سى چوار جار سەرلەبەر خويندەنەووە، تى گەيشتم كە شىوئى ئەم تىكستانە ھەر ئەو شىوئى كە من بەمنداالى و ساوايى زمانم پى پشكوتووە و زۆر بەيانم زۆر جار گوئى لى بوون و لە سەرانسەرى ئەم كىتەبە بەنرخەدا تووشى كەم وشەى وا ھاتم كە ماناي نەزانم. لە كاتى خويندەنەووە و لىكۆلئىنەوئى تىكستانەكاندا ئەگەر تىگىراوئىيەكم

دهبوو، دهچوممه کن دۆستیکى زانام و پیکهوه گیروگرفتهکه مان رهها دهکرد. تهنیا کۆسپیک کهمیکی خهریک کردم، ئه ویش ههله نووسی ئۆسکارمان بوو. لهو تیکستانه دا زۆر جار پیتی (ش) و (ژ) و (س) و (ز) و (د) و (ت) و (ح) و (ع) تیکهال بوون. بیرم کردهوه دهبی ئه وه لانه وهک چۆن نووسراون شکلنووسی بکهم یا راستیان بکهمهوه؛ پاش ماوهیهکی دریت هاتمه سهه ئه وه راستیان بکهمهوه و بهچهند دهلیل ئه وه کارهم کرد:

۱- ئه گهر راستم نه کردبانه وه کهس سوودی لی وهر نه دهگرتن. مه گهر کهسپیک که زۆرباش کوردیی زانییا و شاره زای شیوهی موکریانى بووبا.

۲- ئۆسکارمان بۆخۆی چهند تیکستی به خهتی فارسی چاپ کردوون و له واندئا ئه مه هه لانه وه بهرچا و ناکهون.

۳- پرسم به دوو مامۆستای شاره زای شیوهی موکریانى کرد- که هه م له من به ته مه نتر بوون و هه م زانا و کارامه تر- ئه وانیش قۆلیان کیشا بۆ راستکردنه وه ی هه له کان.

۴- تیکستی دمدم- که کاک عه زیزی ئیبراھیمی به ناته واوی هیناویه تییه سهه رپینووسی کوردی- به ته واوی هانی دام که هه له کان راست بکه مه وه؛ چونکه به داخه وه هینه که ی ئه وه سهه ر له خوینه ر ده شیوینى و مه علوم بوو ئه مه ئه مانه ته ی ئه وه لاوه زۆر به جی نه بووه.

۵- کاک (عوبهیدللا ئه یوو بیان)- که چهند سال له مه وه بهر به یته مه م و زینی له وه کتیبه هیناوه ته ده ر و به فارسی ته رجه مه ی کردووه- تووشی ئه م هه له نه بووه و هه موو وشه کانی راست نووسیون.

۶- من خۆم موکریانیم و ته مه نیشم له په نجا سال تی په ریوه. ئۆسکارمانیش هه فتا و چهند سال له وه ی پیتش له سابلخ بووه و میرزا جهواد و رحمان به کر ئه م چیرۆکه و به یته و ورده مه قامانه یان بۆ گوته وه؛ ئه وه یه ری ۲۰ سال پیتش زمان پشکووتن و فامکردنه وه ی من. هه یج جی پروا نییه به (۲۰) سال زمانیک ئه وه نده بگۆرئ. من له موکریان زۆر پیری کۆنسالم دیون که بیگومان ته مه نیان ئه گهر له رحمان به کر زیاته ر نه بووی که متر نه بووه. من زمانم له کۆشی نه نکمدا پشکوته وه. نه نکم کچه کرمانجیکى خه لکی دی

(قه باغكەندى) بوو كە زۆر لە دىيى (حاجى حەسەن) نىزىكە؛ رەحمان بەكرىش خەلكى حاجى حەسەن بوو. نەنكەم ۳۵ ساڵ لەووى پيش لە تەمەنى ۸۰ ساڵدا مرد. رەنگ بى تەمەنى زۆر لە رەحمان بەكر كەمتر نەبووى. من قەت لە نەنكەم نەبىست لەباتى (رۆژ) بلى (رۆش)، يان لەباتى (خۆش) بلى (خۆژ). كە وابوو رەحمان بەكر وشەكانى راست گوتوون و ئۆسكارمان بەهەلەى وەرگرتوون. بەلام با ئەو بلىم خەلكى لادىي موكريان بەتايهتەى خەلكى شامات و شارويزان و چۆمى مەجىدخان هەميشە (ح) و (ع) دەگۆرن. تەنانەت خويندەوارەكانيشيان لە قسە كردندا ئەو هەلەيه دەكەن. لەبەر ئەو كە دلنيام رەحمان بەكرىش هەروا بوو، وشەكان چۆن نووسرابوون شكلى نووسم كردن. تەنانەت پىم سەيره كە جار جار دروست نووسراون.

ئەم كىتەبە بەنرخە برىتەيه لە شەش چىرۆك كە هەر يەكيان عىنوانى هەيه (خولاً لە سولتان مەحمودى گەرەترە)، ئەوانى تر عىنوانيان نىيه و هەروها ئەم بەيتانەى خوارەوه:

- ۱- دمدم.
- ۲- مەم و زىن.
- ۳- لاس و خەزال.
- ۴- ناسر و مالمال.
- ۵- برايمۆك.
- ۶- شىخ فەرخ و خاتوون ئەستى.
- ۷- مەحمەل و برايمى دەشتيان.
- ۸- قۆچ عوسمان.
- ۹- جۆلندى.
- ۱۰- خەزىم.
- ۱۱- كاكەمىر و كاكەشىخ.
- ۱۲- لەشكرى.
- ۱۳- قەر و گولەزەر.

١٤- بهیتی زهمبیل فروش .

١٥- بهیتی باپیر ئاغای بابی همزاغای مهنگور .

١٦- بهیتی عهدورهمان پاشای بهبه .

١٧- بهیتی عالی عاشق .

١٨- مهم و زین .

١٩- ورده مهقام .

ئۆسکارمان سههتایهکی درژی بهزمانی ئالمانی بۆ ئهم کتیبه بهنرخه نووسیوه که بهداخوه تا ئیستا نهکراوه بهکوردی . سههتایهکی کورتیشی هر بهئالمانی بۆ نووسیوه که لهلایهن مامۆستا دوکتور ناجی عهباس ئندامی کارای کۆری زانیاری کوردهوه کراوته کوردی و پاش ئهم سههتایه چاپ کراوه . ههروهها سههتایهکی کورتیشی بهفارسیهکی زۆر رهق و گران بهئینشای ناههمواری دهباری قاجاری بۆ نووسیوه که ئهوا له خوارهوه دهیکهم بهکوردی .

دیباچه

له خاوهنانی فام و زانست و یاران تیگه‌یشتن و وردبینی ون نییه که به‌شی زوری پیشک‌وتن له جیهانی زانست و ئه‌ده‌بباتدا له سایه‌ی چاودیری و یارمه‌تی پادشا پایه‌به‌رزه‌کانه. بی یارمه‌تی ئه‌وان پیشک‌وتنی ته‌واو، له جیهانی زانست و شارستانه‌تیدا زور به‌سانایی نییه. هه‌روهک ئه‌و به‌نده‌ی ده‌رگای ئاسمانپایه (ئۆسکارمان) که له سالی ۱۹۰۱ هه‌و تا سالی ۱۹۰۳ له‌سه‌ر فه‌رمانی خاوه‌نشکۆ ئیمپراتوری ده‌وله‌تی ئالمان بۆ لیکۆلینه‌وه له‌سه‌ر ئه‌م زمانانه‌ی که ئیستاش خه‌لکی مه‌لبه‌ندی ئیران قسه‌ی پی ده‌کن و په‌یوه‌ندیکی ته‌واوی به‌زمانه‌کانی کۆنی وه‌ک فورسی قه‌دیم و په‌هله‌ویه‌وه هه‌یه- که له زه‌مانی پیشدادییان و ساسانیاندا قسه‌ی پی کراوه بۆ ئه‌و ولاتانه سه‌فه‌ر بکه‌م و له‌پاش جیبه‌جیکردنی ئه‌رکی سه‌ر شانم، به‌ره‌می زانیاری خۆم به‌عه‌رز بگه‌یه‌نم. له ته‌واوی ئه‌و دوو سال و نیو سه‌فه‌رده‌ا له ژیر سیبهری یارمه‌تی خاوه‌ن شکۆ (موزه‌فه‌ره‌دین شای قاجار)، شاهه‌نشای ولاته‌کانی ئیران- خوا ملک و پادشایه‌تی راوه‌ستاو بکا- و یاریده‌دانی حاکمه به‌ده‌سته‌لاته‌کانی ئه‌م ولاتانه، زور به‌ئهمینی و به‌ئاسووده‌یی له‌نیو تیره‌کان و عه‌شایری کورد و لوردا مامه‌وه، بۆ به‌جی گه‌یاندنی فه‌رمان ئیمپراتۆر و خزمه‌ت به‌زانست و میژوو و ئیشتقاقی زمانه‌کان (Linguistique).

به‌خته‌وه‌رانه ئه‌م خزمه‌ته‌ پیرۆزه‌م به‌جی گه‌یاند. چونکه ئه‌م خزمه‌ته ئه‌نجام نه‌ده‌دا ئه‌گه‌ر چاوه‌دیری خاوه‌ن شکۆ شاهه‌نشای ولاته‌کانی ئیران نه‌با، ئه‌وه‌تا به‌ره‌می لیکۆلینه‌وه‌ی خۆم کرده کتیبیک و به‌ناوی به‌رزی پادشا جه‌مجا پازانده‌وه و ناوم نا (تحفه مظفریه). له خوینه‌رانی به‌رپز تکام ده‌که‌م ئه‌گه‌ر که‌موکورتیکی تیدا ده‌بینن لیم ببوورن.

ئۆسکارمان

له شاری به‌رلین، له مانگی نوامبری ۱۹۰۵

وا دياره ئۆسكارمان حەزى زۆر لەوہ بوو تا رادەيەك شارەزاي ميژووي نەتەوہى كورد بى؛ لەبەرئەوہ زياتر بەدواى بەيتە ميژووييەكاندا گەراوہ. يەكەم چيرۆكى باسى قەلاى دمدەم دەكا. ھەرچەند ئەم چيرۆكە ئەفسانەيە؛ بەلام ديسان نيشانەى تەئسىرى كارەساتى دمدەم لەسەر بيروپراى خەلك. ھەرۆھا يەكەم بەيتى ئەم كتيبەش بەيتى دمدەم. رەنگ بى كورد نەبى كەم تا كورتىك ئاگاي لە كارەساتى دمدەم نەبى. كارەساتى دمدەم رووداويكى گەرەيە لە ميژووي نەتەوہى كورددا. بەيتبىژەكان ئەم رووداويەيان ھەم بەشيۆهى كرمانجى و ھەم بەشيۆهى موكرى كردۆتە شيعر. ئەم بەيتەى ئۆسكارمان تۆمارى كردووە، رەنگ بى زۆر پاش رووداوەكە نەگوترا بى؛ چونكە ناوى ھىندىك لە قارەمانانى شەر و كارەساتەكەى پاراستووە. بەيتىكى ھەماسييە. شيعرەكانى سوار و جوانن و پر ھەماسەن:

دمدم بەردى لە نەزارى

لتيان دا تۆپى ھەوشارى

حەوت شەو و رۆژان ئاور بارى

خەبەر چوو لە بۆ ھەوشارى

دمدم بەردى لە بەردى

لتي دەن بەتۆپى نەبەردى

تا رۆژى مەردى و نامەردى

شيعرى زۆر پرسۆزىشى تيدا ھەن. شايبەر ليرەدا لە زمانى ژنەكانى خانەوہ باسى بى ئاوى قەلا دەكا و بزائن چەند پرسۆزە:

خاتوونىك دپتە مەيدانى

لە دلى خانى دەدا تانى

لپت ھەرام بى جىيى كابانى

ئاو نيبە پى بکەين شپلانى

خاتوونىك دى و دەبەزى،

رهیبی خانه، مارت گهزی،

لیم رهش بوون سهر و کهزی،

لهم بهیتهدا خهیا لاتی شاعیرانه بهسهر واقعیهتی میژوویدا زاله و شاعیر، یا
باشتر بلیم شایهر شتی وای له بهیتهکهدا گونجاندووه، که دهگهل راستی یهک
ناگرنهوه. ئهوه ههر شایهریکی کوردی نهخویندهوار نییه ئهوه لههلی کردووه،
شانامه‌ی فیردهوسی ئه‌م شاکاره مه‌زنه‌ی میژوو و ئه‌ده‌بی فارس‌یش - جی
متمانه‌ی میژووزانان نییه؛ چونکه خهیا لاتی شاعیرانه راستیه‌کانی میژووی
گۆریوه. راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه پاش به‌شکرانی کوردستان دهره‌به‌گایه‌تی کورد
هه‌ستی به‌سته‌می نه‌ته‌وا‌یه‌تی کردووه و تا راده‌یه‌کی زۆر ده‌ستی له‌ ته‌عه‌سوی
مه‌زه‌بی - که له‌ سهرده‌مه‌دا پادشا زالمه‌کانی سه‌فه‌وی و سولتانه‌ بله‌وه‌نه‌کانی
عوسمانی بۆ قازانجی خو‌یان بره‌ویان پی داوه - هه‌لگرتووه و که‌وتوونه‌ بیر
سه‌ره‌خۆیی. ئه‌میرخانی برادۆست، ئاله‌ه‌لگری یه‌که‌می ئه‌م بیره‌ بووه و سه‌ری
وه‌به‌ری شایه‌سه‌فه‌وی - ئه‌و پادشا زالم و خو‌ینرێژه‌ نه‌هیناوه - و
گوتوویه‌تی: «ئه‌گه‌ر ئه‌و شایه‌ منیش خانم». شایه‌سه‌فه‌وی گرتووه و له‌شکری
ناردۆته سه‌ری و بۆ خۆی کوشتووه و ژن و مندالی یه‌خسیر کردووه و مال و
ده‌وله‌تی به‌تالان بردووه و سولتانی ئه‌سته‌م‌بوولیش هیچ له‌سه‌ری نه‌کردۆته‌وه؛
چونکه راسته‌ ئه‌میرخان به‌پرواله‌ت دوژمنایه‌تی سولتانی نه‌کردووه، به‌لام
سه‌ره‌خۆیی کوردستان دیاره‌ به‌قازانجی عوسمانیه‌کانیش نه‌بووه. جارێ ئه‌و
دوژمنایه‌تی کۆنی خۆی ده‌گه‌ل سه‌فه‌وییه‌کان وه‌لاناوه و لێی گه‌راوه ئه‌م دوژمنه
تازه‌ی بفه‌وتین. ئه‌گه‌ر سولتان دنیابا ئه‌میرخان سه‌ر بۆ ئه‌و داده‌نوین، هه‌رگیز
ئێجازه‌ی نه‌ده‌دا له‌ سنووری ولاته‌که‌ی، شایه‌سه‌فه‌وی ئه‌و هه‌موو خراپه‌ بکا.
ئه‌میرخانیش ئه‌گه‌ر زانیبای سولتان له‌سه‌ری ده‌کاته‌وه، قه‌ت له‌ قه‌لا نه‌ده‌خزی تا
له‌ تینوان قری بی.

ره‌نگ بی به‌یتبێژ راست بکا و ئه‌میرخان ویستبیتی له‌ دژمنایه‌تی ئه‌و دوو
ده‌سته‌لاتداره‌ به‌قازانجی راپه‌رینه‌که‌ی خۆی که‌لک وه‌رگری و پیاوی بۆ کن
سولتان نارده‌بی؛ وه‌ک ده‌لی:

رایان وابوو به‌هه‌زاری

سوارکهن خدری برینداری
بهچه‌پەر بچی بۆ خزمەت خونکاری
وهزیر وای گوت به‌بویری
چاکه قاقه‌زێ بنیری
قه‌لاتی بۆ شای به‌جی بیالی

به‌لام خونکار هه‌رگیز به‌هاواری ئه‌میرخانیه‌وه نه‌چوو؛ هه‌رگیز تۆله‌ی
نه‌ستانده‌وه و هه‌رگیز ئیسفه‌هانی نه‌گرت. که وابوو به‌شی دوایی به‌یته‌که له
پراستی دووره.

جگه له‌وه ره‌خنه‌یه‌کی دیکه له‌سه‌ر ئه‌و به‌یته هه‌یه. ئه‌ویش ته‌عه‌سویی مه‌زه‌بی
وشکه. زۆرداران هه‌میشه بۆ قازانجی خۆیان له هه‌ستی مه‌زه‌بی هه‌ژاران
سوودیان وه‌رگرتوو. سه‌فه‌وی و عوسمانی بۆ پاراستنی ده‌سته‌لات و
فه‌رمانه‌وایی خۆیان ماوه‌یه‌کی زۆر له شیععه‌گه‌ری و سونیکه‌ری که‌لکیان
وه‌رگرت؛ خه‌لکی هه‌ژاریان به‌ناوی مه‌زه‌به‌وه به‌گه‌ژیه‌کدا ده‌کرد و بۆ خۆیان له
کۆشکه به‌رزه‌کانیاندا خۆشیان پاده‌بوارد و ئه‌وی خودا و پیغه‌مبه‌ر پێیان ناخۆش
بوو وایان ده‌کرد. من وه‌ک کوردیکی ئێرانی ده‌ردی ته‌عه‌سویی مه‌زه‌بی ده‌زانم و
تێ گه‌یوم ئه‌م هه‌سته به‌قازانجی زۆرداران و به‌زیانی هه‌ژاران؛ به‌لام نه‌ده‌کرا
ده‌سکاری تیکستی بکه‌م که نیزیکه‌ی چوارسه‌د ساڵ له‌وه‌ی پێش گوتراوه.
هیوادارم خۆینه‌ره‌کان زه‌مان و مه‌کان له‌بیر نه‌که‌ن و بزانه‌ن شاعیره‌کانی ده‌رباری
سه‌فه‌وی زۆر له‌و شایه‌ره‌ی ئیمه له شیععه‌گه‌ریدا به‌ته‌عه‌سوپتر بوون.

بۆ ئه‌وه‌ی تا پاده‌یه‌ک می‌ژووی قه‌لای دمدم و به‌سه‌ره‌اتی ئه‌میرخانی له‌پزیرین
بۆ خۆینه‌ران پوون بکه‌مه‌وه، هاتمه سه‌ر ئه‌وه‌ی، ئه‌وی ئه‌سکه‌نده‌ر به‌گی تورکمان-
که بۆخۆی له گه‌مارۆدانی قه‌لای دمدم و هه‌موو رووداوه‌کانی پاش گیرانی قه‌لادا
به‌شدار بووه و له کتێبه به‌نرخه‌که‌ی خۆی (عالم آرای عباسی)دا نووسیویه‌تی
بکه‌مه- کوردی.

دیاره ئه‌سکه‌نده‌ربه‌گ کاتیبه‌تی شاعه‌باس و ته‌بعه‌ن. دژمنی ئه‌میرخان
بووه. هه‌رچی قازانجی شای تیدا بووه، ئه‌وه‌ی نووسیوه. دل‌یه‌شاندنی پادشایه‌ک
که پیاوکوشتنی پێ له ئاوخواردنه‌وه به‌سانی تر بووه، هه‌روا گالته نییه و

ئەسكەندەرىبەگ نەيتوانىيە جگە لەوھى بنووسى؛ بەلام ئەوئەندەش بۆ خۆى زۆرە و
گۆشەيەك لە مېژووى نەتەوئەكەمان روون دەكاتەوہ.

**باسى سەرىپچى و لاسارىي ئەمىرخانى برادۆست و چوونى جەنابى
(ئىعتىمادودەولە) بۆ مەلئەندى ورمى و گەمارۆدانى قەلاى دمدم و
چلۆنايەتەيى كارەسات و رووداوه كانى**

بەسەرھاتى ئەمىرخانى چۆلاق، بۆ ھەموو كەس دەبى بىي بەپەند. ئەى ئەو كەسەى
بەدوای قسەدا دەگەپىي! تاويك گوي رادپىرە تا بەسەرھاتى ئەمىرخانى- كە لە
عەشیرەتى برادۆستى كورد بوو- بۆ بگىرمەوہ.

لە سەردەمى شای بەھەشتیدا، قەراتاج ناويكى كورد لە رېزى شاپەرستان و
خزمەتكاراندا بوو و بەسەر تەرگەوہر و مەرگەوہر- كە بەمەلئەندى ورمى و
(ئوشنى) شنۆوہ نووساوه رادەگەيشت. پاش نەمانى شای بەھەشتى كە
رۆمىيەكان مرخيان لە ئازربايجان خۆش كرد- عىل و عەشیرەتە كوردەكانى سەر
بەم دەولتە بايان داوه و رەگەل رۆمىيەكان كەوتن. شا محەمەد ناويك لە
مىرزادەكانى برادۆست، بەفەرمانى خوندكارى رۆم كرا بەمەزن و خاوەن
دەستەلاتى برادۆست.

ئەمىرخان سەرى بۆ دانەنواند و مىلى بۆ رانەكىشا؛ ھەردەمە رەگەل يەككەك لە
ئەمىرە گەرەكانى كورد دەكەوت. ماوہيەك لەكن عومەرەبەگى حاكمى (سەھران)
پاى بوارد. لە شەرىك كە عومەرەبەگ دەگەل دژمنەكانى كردى، ئەمىرخان
دەستىكى لە ئانىشكەوہ پەرى؛ ناوبانگى بەئەمىرخانى چۆلاق رۆيشت.

لەو سالىدا كە ئالاي بەرزى پادشايەتى لە ئازەربايجان دەشەكاوہ و شا بەو پى
و قەدەمە پىرۆزەوہ بۆ داگىركردنى نەخچەوان و ئىرەوان دەباژوا، ناوبراوا ھاتە
بەردەركى بارەگای پادشايەتى و خۆى بەشاپەرست و خزمەتكار نیشان دا. خاوەن
شكۆ ناورى رەحمەتى لى داوہ. مەزنایەتى و دەستەلاتدارىي تەرگەوہر و
مەرگەوہرى پى بەخشى و نازناوى خانى داپە و سەرى بەرزكردەوہ. مەلئەندى
ورمى و شنۆى كە سەر بەئازەربايجانە و لە سەردەمى شای بەھەشتیدا لەژىر
فەرمانى يەككەك لە گەرە گەرەكانى قزلباشدا بوو- پى ئەسپارد. لەسەر فەرمانى

شا، وهستا زێرینگههکان دهستیکیان له زێری سوور دروست کرد و بهگهواهیرات و مرواری بهنرخ رازاندهوه و له باسکیان بهست. چونکه ئازا و مهرد بوو، خاوهن شکۆ زۆری روو دهدايه و گهلیکی چاکه دهگهڵ دهفهرموو. ئه‌ویش دهستی خزمه‌تکاری له‌سه‌ر سینگى دانا. له سایه‌ی دڵسۆزی و چاوه‌دیریی خاوهن شکۆدا پۆژ به‌پۆژ به‌پیتزهی مه‌زنایه‌تییدا چووه‌ سه‌ر و له هه‌موو هاوشانه‌کانی خۆی تێ په‌راند. چهند ناوچه و مه‌لبه‌ندی له ئه‌میره‌کانی کوردی سه‌ر به‌پۆم ئه‌ستاندنه‌وه و وه‌سه‌ر و لاتى خۆی گێران و به‌جوژه له‌نیو ئه‌میره‌کانی کورددا به‌پایه‌به‌رزى ناوبانگی ده‌رکرد.

زۆر له خێله‌کان و له ئه‌میرزاده‌کان له ده‌وری هالان و خزمه‌تی ئه‌ویان په‌چاو کرد. هینده پێ نه‌چوو هه‌وا و فیز له‌سه‌ری دا و له‌خۆ بایى بوو. له‌و کاته‌دا که (جغال ئوغلی) له‌شکری بۆ ئازهربايجان کێشا و شه‌ر له ده‌وریه‌ری ته‌وریز قه‌وما- ده‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا که زۆر شه‌رگه‌ نيزیک بوو- خۆی بوارد و نه‌هاته مه‌یدان و به‌حوزووری خاوهن شکۆ نه‌گه‌یشت. پاش شکانن و تاراننى جغال ئوغلی، له‌شکری زāl بوو له ناوچه‌ی سه‌لماس خستى. ئه‌ویش به‌دیر و ژوانه‌وه هاته باره‌گا؛ لاواندراوه و که‌م خزمه‌تی و خۆباردن و نه‌هاتنه مه‌یدانی به‌روودا نه‌دراوه. بۆ ئه‌وه‌ی درێنگ نه‌بێ ئه‌و و ئه‌میره‌کانی کورد -که وه‌حشیتترین تیره‌ی ئینسانن- دڵخۆشی درانه‌وه و چاکه‌یان ده‌گه‌ڵ کرا. مه‌ره‌خه‌س کرا بگه‌رێته‌وه بۆ ولاتی خۆی، به‌رواله‌ت خۆی له ریزی خزمه‌تکاران داده‌نا؛ به‌لام له‌بنه‌وه له‌به‌ر ته‌عه‌سویی مه‌زه‌بی و پیسیی ده‌روون ده‌گه‌ڵ قزلباشی ده‌وریه‌ری خۆی دژمنانه ده‌جوولآوه. هه‌وای سه‌ره‌خۆیی و سه‌ره‌رۆیی له‌سه‌ری دا‌بوو. ئه‌وه‌نده‌ی بروز ئه‌ستاند که خه‌ریکی ئاوه‌دانکردنه‌وه‌ی قه‌لایه‌کی گه‌وره و قایم بێ. به‌باره‌گای ده‌وله‌تی راگه‌یانند که قه‌لای ورمی بنگۆل بووه؛ هه‌ره‌سی هیناوه و خۆرانگری و بۆ ئه‌وه نابێ پشتی پێ به‌سه‌ری. ئه‌گه‌ر ئیزن به‌رموون، بناخه‌ی چوار دیواریک له شوینیکی له‌بار داده‌ریژم. خاوهن شکۆ- که هه‌ر رواله‌تی ئه‌وی ده‌دی و ئاگای له ده‌روونی نه‌بوو- ئیزنی دا. ئه‌ویش له سێ فرسه‌قی شاری ورمی، له‌سه‌ر کێویکی هه‌ره‌به‌رز- که که‌وتۆته به‌شی ته‌رگه‌وه‌ر- بناخه‌ی قه‌لایه‌کی قایمی دا‌رپشت.

له‌نیو کورداندا باوه ده‌لین: له‌پێش ئیسلامدا له زه‌مانی ساسانییه‌کان (اکاسره) دا هه‌ر له‌و شوینه قه‌لایه‌ک هه‌بووه که پێی گوتراوه دمدم و ده‌ستدریژی

پوژگار خاپوور و ویرانی کردووه. پیر بوداقخان، ئەمیری ئەمیرانی تهوریز- که پیاویکی به ئەزموون و وشیار و کارامه بووه- له جوولانهوهی دژمنانهی ئەمیرخاندا نیشانهی که له وه کیشی و ملهویی بهدی کرد. بۆیه به بارهگای پیرۆزی راگه یاند که: «ئەمیرخان له رینگای راستی لاداووه و ههواى سه ریچی و لاساری که وتۆته سه ر و بناخه ی ئەو قه لآ بهرز و قایمه ی بۆیه دارشتوووه که له پوژی پیوستدا بهکاری بێ. ئەو غولامه دروستکردنی ئەو قه لآیه هیچ به قازانجی ده ولت نازانم.»

فرمانی پیرۆز به م جۆره به پێ کراوه:

«بۆخۆت ئەمیری ئەمیرانی ئەو سنوورهی، ئەگه ر ئەو قه لآ دروستکردنه به قازانجی ده ولت نازانی پیشگری لێ بکه.» پیر بوداقخان له سه ر فرموده ی شا پیاویکی باوه ری پیکراوی نارده کن ئەمیرخان و پیتی راگه یاند: «که ئەو له پیزی ئەمیره مه زنه کانی شادا حیساب ده کری و په روه رده ی ده ستی خاوه ن شکۆیه و لافی پاکى و به نده یی لێ ده دا. هه رچه ند شای عالم به نا ئەوپه ری متمانه ی پتی هه یه، به لام به و قه لآ دروستکردنه ی ئەو زمانى زمان پیسان ده کریته وه. ئەگه ر ئەو قه لآیه ی له ترسی په لاماری رۆمیان دروست ده کا، ئەگه ر رۆمیان بینه ئەو ولاته هه تا قه لآی قایم و گه وره ی وه ک قه لآی ته وریز و ئیره وان له نیویدا بێ، روو له قه لآی وا ناکن و ئەگه ر ترسی له ئەمیره کانی کورد بێ، ئەگه ر رووداویک بقه ومی ئیمه غولامانی باره گای شا - که پاراستنی ئەم سنوورهمان له ئەستۆیه - چون ده توانین خۆ بنگخینین؟ رهنگ بێ هه ر ئەو عاشووره کۆنه ی ورمی بۆ ئەو به س بێ. وا باشه که ده ست له و قه لآیه هه لبگری و زمانى پیاوخراپان له خۆی نه کاته وه و ئەو ئامۆژگارییه ی دۆستانه ی ئیمه - که قازانجی ئەوی تیدا یه - له گوێ بگری و خۆی نه کاته نیشانه ی بوختان و ده مگۆی ئەوتۆ که بۆنى لاساری و دووبه ره کیی لێ بێ.» به راستی ئامۆژگاریکی دۆستانه و دلسوژانه بوو. چونکه به پشت ئەستووری ئەو قه لآیه بوو که تووشی ئەو چاره نووسه ره شه هات و ئەوه ی پێگه یی که ده بوو پیتی بگا.

به کورتی ئەمیرخان هه ر گوپی نه دا ئەو قسانه و پیاوه که ی پیر بوداقخانیش، به ده ستی کورده برادۆسته کان کوژرا. قه لآیه کی یه کجار قایم و گه وره ی دروست کرد و ئازووچه و چه ک و چۆلی کیشاوه نیو قه لآکه وه. ئەوجار له ورمی پرا رای گوپیت بۆ ئەو قه لآیه. پوژ به پوژ قه لآکه ی قایمتر و ئامرازی قه لآداریی په رداختر

دهکرد و له راستیدا هۆی چاره‌په‌شی و لێقه‌ومانی خۆی زیاتر بێک دینا و کاری ئه‌وتۆی دهکرد که به‌هیچ باریک ده‌گه‌ل پاکی و یه‌که‌ه‌نگی یه‌کیان نه‌ده‌گرته‌وه. بۆ نمونه، خان ئه‌بدالی مۆکری برای شیخ‌حه‌یدر- که له خاوه‌ن شکۆ یاغی بپوو و له ترسی هیزی له‌شکر له‌هیچ شوینیکی ولاته‌که‌ی خۆیدا حه‌جمین و حاوانه‌وه‌ی نه‌مابوو- به‌خۆی و بیست که‌س له‌ده‌ست و پێوه‌نده‌کانیه‌وه‌ په‌نای بۆ هینا و ئه‌میرخانیش په‌نای دا و کردی به‌هاو‌ده‌م و هاو‌نشینی خۆی؛ به‌لام به‌فیل و پێویازی پیاوه‌کانی خۆی ده‌نارده‌ ده‌رگای عالم په‌نا و خۆی به‌فیدایی و یه‌که‌ه‌نگ نیشان ده‌دا. له‌کاتی‌که‌دا که‌ جه‌لالیه‌کان ناردرانه‌ کوردستان، فه‌وجیکیان ده‌گه‌ل ناردا، پیربودا‌ق‌خانی‌ش سه‌رکرده‌ی ئه‌و له‌شکره‌ بوو. ئه‌میرخان که‌ ئه‌و خه‌به‌ره‌ی بیست به‌ده‌وله‌تی را‌گه‌یاند: «نیوانی من و پیربودا‌ق‌خان خۆش نییه‌ و قسه‌ی خراپ له‌باره‌ی منه‌وه‌ به‌عه‌رز ده‌گه‌یه‌نی. حاوانه‌وه‌ی من له‌نیو له‌شکرێ‌که‌دا که‌ ئه‌و سه‌رکرده‌ی بێ، کاریکی زۆر گران و ئه‌سته‌مه‌.»

بۆ دڵ را‌گرتنی ئه‌و ئه‌م فه‌رمانه‌ به‌قه‌له‌م داها‌ت: «له‌به‌ر خاتری ئه‌و، پیربودا‌ق‌خان ئه‌و کاره‌ی لێ وه‌رگیراوه. له‌جی ئه‌و حه‌سه‌ن خانمان تا‌عین فه‌رموو، که‌ له‌ ئه‌میره‌کانی عێراقه‌ و پیاویکی پاک و سه‌رو‌پوو خۆشه‌. به‌و حاله‌شه‌وه‌ ئه‌گه‌ر بۆخۆی ناتوانی ره‌گه‌لی که‌وێ، یه‌کیک له‌ کوره‌کانی و پدین سپیکی کارامه‌ و دووسه‌د سپه‌سه‌د که‌سیکی ره‌گه‌ل بخا؛ با یه‌که‌ه‌نگی و دلپاکیی ئه‌و بۆ ئه‌میر و حا‌کمه‌کانی کورد سووربێته‌وه‌ و خانه‌نشینی ئه‌و به‌خۆبواردن دانه‌نین.» ئه‌میرخان سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو دلسۆزی و مو‌دارایه‌وه‌ که‌ له‌لایه‌ن خاوه‌ن شکۆوه‌ ده‌گه‌لی کرا، هه‌ر له‌سه‌ر لاساری و سه‌ره‌روییی خۆی رو‌یشته‌. که‌ حه‌سه‌ن خانی (ئیس‌تاجلو) و گه‌وره‌ گه‌وره‌کانی قزلباش له‌ مه‌راغه‌ گه‌یشتنه‌ محمه‌د پاشا و جه‌لالیه‌کان و به‌ره‌و خزمه‌تی خۆیان که‌وتنه‌ پێ. به‌ئه‌میرخانیا‌ن را‌گه‌یاند: «له‌سه‌ر فه‌رمانی پیرۆزی خاوه‌ن شکۆ ئه‌گه‌ر بۆ خۆی له‌ توانایدا نییه‌ بێ، چه‌ند پیاوی باوه‌رپیکراوی خاوه‌ن ئه‌زمون که‌ له‌ چاک و خراپی کوردستان و ریگا‌کانی ناگادار بن و په‌وه‌ی بکه‌ون پرسیا‌ن پێ بکری و بۆ را‌ویژ ده‌گه‌ل کردن بشین، ساز بکا و بنیڕی.» ئه‌میر چه‌ند په‌لپ و بیانوی گرتن.

کورت‌ه‌ی بیانوه‌کان ئه‌وه‌ بوو: «تیره‌ی جه‌لالی لاپه‌سه‌ن و نه‌گونجاو و باوه‌ر پێ نه‌کراون. با گه‌وره‌ گه‌وره‌کانی قزلباشیش ده‌گه‌ل بن، من ناتوانم ره‌گه‌ل له‌شکرێ‌که‌دا

بکهوم که حهوت ههشت ههزار کهسی جه لالیی دهگه ل بئ. ئهوان له ههر رینگایه که وه دهیان هوی برۆن، منیش له پاشان هیندیک کهس بهدوای ئهواندا دهنیرم. «ئهمیره گهرهکانی دهولت سه رکیشیی ئهویان له سه رهتای سه فهدا بهدل نه بوو. ئهویان به لاره باش بوو ئیستا که رینگایان به لای ئه ودايه، به ههر باریک بئ رامی بکهن؛ چونکه ئه گهر هاتوو ئه میرخان- که له نیزیکانی دهرگای شایه- وا لاساری بکا و به لاریدا بروا، دهبی له ئه میرهکانی دیکه ی چاوه نۆری چ بین؛ بۆیه وه سه ر خوین نه هینا و به زمانیکی نهرم و خویش لیان پاسپارد خانه خویتی باش بئ و چند شه ویک رامان بگرئ؛ جا که چاومان پیک کهوت، له سه رهخۆ راویژی لی دهکهین و ئهوی قازانجی ئهوی تیدا بئ وا دهکهین. ئه میرخان ههر جوابی نامه و په یامی هسه ن خان و ئه میرهکانی دیکه ی نه داوه و له سه ر که لله رهقی و که له وه کیشیی خۆی توندتر راوه ستا.

که پیتشه کیی له شکر گیشته ناوچه ی بهر حوکی ئه، دهسته یه که له کوردهکانی برادۆست بهر هنگاری بوون و دهگه ل ئه جه لالییانه ی که له پیتشدا بوون، به گزیه کدا هاتن؛ دوو پیاوی جه لالی کوژران و چند که سیش لهم نیه ودا برینیان هینا. هسه ن خان و ئه میرهکان که له و رووداوه ئاگادار کران پیاوهکانیان گیراوه پاشه وه و شه ر و کیشیه یان راوه ستاند و له نیو فرسه قی قه لا له جیگایه کی په سیو هه لیان دا و له شکریان خست. کوردهکان چوونه وه ده قه لاره وه هۆردووگایان وه بهرتۆیان دا. هسه ن خان دیسان پیاوی نارده وه کن ئه میرخان و هۆی ئه و په فتاره ناله باره ی لی پرسی. ههرچی له و لایه وه قسه ی خویش و دۆستانه کران، ئه و په لپ و بیانووی سه یرتری هینا گۆرئ و دهرگای دۆستایه تی و ناشنایه تی داخست. تووشی ههر کهس له قزلباش و جه لالی بوویان- که بق جیه جیکردنی کاروباری پتویست له هۆردوو وه دهرده کهوتن- دهیانکوشت و پروتیان ده کرده وه. دووپاته بوونه وه ی ئه و کارانه دژمنایه تی له نیو هه ردوولادا به هیزتر ده کرد. محهمه د پاشاش بق تۆله ئه ستاندنه وه له جه لالییه کان وه کار کهوت و پیاوهکانی پۆل پۆل تا بهر قه لا ده چوون و له ولانشه وه کوردهکان لیان وهخۆ ده کهوتن و به پیریانه وه ده هاتن و له هه ردوو لاره چند کهس ده کوژران و بریندار ده بوون. کار له کار ترازو و شه ر و کیشیه گهرمتر بوو. هیندیک کهس له جه لالییه کان- که له محهمه د پادشا درپۆنگ بوون- به تایبه تی محهمه د به گی برای (تهویل) و ده ست و پتوهندهکانی

بايان داوه و چوونه كن ئەميرخان. بهو جووره نيزيكه‌ى سېسه‌ه چوارسه‌ه كهس ره‌گه‌ل ئەو كهوتن. ئەوهش پتر ئەوى له‌خۆبايى كرد و محمه‌ه پاشاش به‌جاريكى هه‌راسان و جاري بوو. ئاگرى دژمنايه‌تى له‌نيوان ئەواندا هه‌لگيرسا. فه‌رمانى قه‌زا له‌باره‌ى كورده‌ ياغييه‌كاندا درا و ملّك و ولاته‌كه‌يان داگيركرا. حه‌سه‌ن خان به‌ناچارى له‌وينده‌رى دامه‌زرا و چلۆنايه‌تبه‌ى به‌پيچكى ته‌ختى پادشا راگه‌ياندا. ئەو خه‌به‌ره له‌ ئەرده‌وييل به‌عه‌رز گه‌يشت. وه‌ك له‌ سه‌ره‌تاوه‌ نووسيمان عالى جه‌ناب (ئيعتمادوده‌وله) حاته‌م به‌گى بوو ئەولاي ره‌وانه‌ فه‌رموو كه به‌چاويكى ژيرانه ته‌ماشاي ئەم سنوورانه بكا و ئەگه‌ر ئەميرخان هيج جى متمانه بى دلى بداته‌وه و به‌كه‌رهمى شاهانه هيوادارى بكا. جه‌لاليه‌كان له‌ ده‌وره‌ى قه‌لاى ئەو راگويزى و وه‌ك سالان جى هه‌واريان بداتى. پينج هه‌زار تومهن زيڤرى نه‌غد له‌ خه‌زينه‌ى دارمالي شاهانه وه‌رگري و بيدا به‌جه‌لاليه‌كان. جا ئەگه‌ر ئەميرخان هه‌ر دانه‌زرا و كه‌لله‌ره‌قى و كه‌له‌وه‌كيشيى كرد، ئاويكى به‌و ئاگره‌ هه‌لپريژيني و ملّكه‌كانى ئەو به‌سه‌ر جه‌لاليه‌كاندا دابه‌ش بكا، تا له‌وى نيشته‌جى بن و ئاسه‌واريش له‌ كورده‌ لاساره‌كانى ديكه‌ بپري.

باسى چوونه ورميى (ئيعتمادوده‌وله) و گه‌مارژدانى قه‌لاى دمدم و

كاره‌ساته‌كانى ده‌ورى قه‌لا

كه عالى جه‌ناب (ئيعتمادوده‌وله) له‌ ئەرده‌وييله‌وه هاته ته‌وريز و ده‌گه‌ل پيربوداقخان حاكمى ته‌وريز و به‌رخورداره‌گى ئەنيسى توپچى باشى و تفه‌نگچيه‌كانى ئيسفه‌هانى و خوراسانى و ته‌وريزى و باقى وه‌رى كه‌وت، دوو هه‌زار كه‌سيش جه‌لالى كه له تالانى قراچه ئەرده‌هانه‌وه ده‌گه‌رانه‌وه ره‌گه‌ل كهوتن.

له سه‌لماس، خان وه‌له‌د غازى به‌گى حاكمى ئەويش وپراى ئەوليا به‌گى كورى سه‌يفه‌دينه كوپره‌ى حاكمى ئەنزلى و سووما، ره‌گه‌ل له‌شكر كه‌وتن. روژى سيشه‌مۆ- بيست و شەشى شه‌عبان- گه‌يشته هۆردووى ورمى. حه‌سه‌ن خان و محمه‌ه پاشا و گه‌وره‌كانى به‌پيريه‌وه هاتن و به‌خزمه‌ت گه‌يشتن. هۆردوو له جىگاي باش دامه‌زرا.

روژى پاشى، جه‌نابى (ئيعتمادوده‌وله) پياويكى باوه‌رپيكرಾಯى ده‌گه‌ل مه‌ليك ئاغا محمه‌دى (ته‌سووجى) كه ئاشنايه‌تبه‌ى كوئى ده‌گه‌ل ئەميرخان هه‌بوو- نارده

کن ئەو. پاش ئامۆژگاری دۆستانە و خێرخوایانە داویان لێ کرد کە مل بدا و لە دەورووبەری قەلای بۆ دیدار ئامادە بێ؛ تا ڕیگایەک بۆ نەهێشتنی ناکۆکی و ناتەبایی بدۆزنەوه و دلێ ئەو بێننەوه چێ. ئەمیرخان ملی دا و لە قەلای هاتەخوار و جەنابی وەزیریش بەچەند کەسەوه چوو. چاویان بەیەکتەر کەوت و لە هەموو بابەتیک دوان.

ئەمیرخان بە ئاس و پەڵاسدا دەچوو و بەفرۆفیل و درۆ و دەلەسە، خۆی بەغولام و نۆکەر نیششان دەدا و دەیگوت: «لە ترسی بەرەللائی و ئاکاری نالەباری جەلالییەکان و دریدۆنگی لە بەرگریکردنی حەسەن خان، پەنام بۆ ئەو چوار دیواره هیناوه. محەمەد پادشا بەھیوای مەلک و ماشی منە و منی لە خزمەت خاوەن شکۆ بۆسۆ و بەدناو کرد. ئیستاش تکام ئەوویە جەنابی وەزیر لە خزمەت خاوەن شکۆ عوزرم بۆ بخوازیتەوه. لەو زستانەدا لێم گەڕین بۆخۆم نەبزووم. یەکیک لە کورەکانم لە خزمەت ئێوەدا دەنێرمە بارەگای بەرزێ. جا کە بەهاری خاوەن شکۆ بەرهو کویستان هات، بۆخۆشم دێم بن رێسمەمی ماچ دەکەم.

جەنابی (ئیعتمادودەوله) دلنباي کرد هەموو شتی لێ قبوول دەکری بەو مەرجەمی بەلێنی خۆی بێنیتە چێ. بریار وا درا چونکە قەلاداری ئەو دەنگی داوەتەوه، بۆ ئەووی خەلک بزائن ئەو یاغی و سەرکیش نییە، بەخۆی و کەسوکار و دەست و پێوەندییەوه بێتە ئێو قزلباش و دەگەل گەرە گەرەکان یەکتەر بێن و هیچ ترسی نەبێ. رۆژیک ئەو میوانی (ئیعتمادودەوله) بێ و رۆژیک (ئیعتمادودەوله) میوانی ئەو بێ؛ تا دەنگوباسی ئێوانخۆشی و یەکەتی ئەوان لەو سنوورە بلابوویتەوه. ئەمیرخان بەوه رازی بوو و قەراری دا سبەینی بێتە خوارێ.

جەنابی وەزیر کۆرتیکی جوان و باشی رازاندنەوه. چونکە ئەمیرخان نەیدەویست چاوی بەجەلالیان بکەوێ، بریار درا تاقە کەسێک لەو تیرە لەم کۆرەدا بەشدار نەبێ. ئەوێ رۆژێ هەرچی چاوەنۆرپیون؛ سۆراخی ئەمیرخان نەبوو. دیسان ئاغا محەمەدی (تەسووجی) یان نارده کئی، بزانی بۆچی دیار نییە؟ پاش وتووێژیکێ زۆر بەئاغا محەمەدی گوت: «قسەمی راست ئەوویە ریش سپییەکانی برادۆست لە فیل و دەهۆی قزلباش و جەلالی ئەمین نین و پیدیان وایە (ئیعتمادودەوله) -کە پیاویکی تاجیک و خاوەن قەلەمە- پێشی ئەوانی پێ ناگیرێ و ئیمەمی پێ ناپاریزرێ. بەکورتی یەخەمی خۆم لە دەس ئێوه نائیم. ئەگەر بەقازانجی خۆمی بزانی کوریکم بەدیاری و پێشکێشەوه دەنێرمە خزمەت خاوەن شکۆ و ئەگەر

خه یالئیکی دیکه یان له سهردایه، ئه وه له وهوشه خزاوم و جگه له قه لاداری چاریکم نییه.»

کورتی ببریینه وه، له بنه وه بیری و ناپاکیی ئه و ئاشکرا بوو. دیاری دا که وتووێژمهکانی بۆ فرۆفیل و خۆبوردن بووه. ئه و قه لای قایمه له خۆی بایی کردووه و پینگای سه ره پۆیی و لاساری گرتۆته بهر. عالی جه ناب (ئیعتمادوده وه) ده گه ل ئه میره کان راوێژیان کرد و هاتنه سه ره ئه وه، هینده نه رمکیشی له راست ئه میرخان به هیچ باریک ده گه ل قازانجی ده ولت ناگونجی. هاتنی وه زیری گه وره و باوه رپیکراوی ده ولت بۆ بن قه لای ئه و و به ده ست به تالی گه رانه وه ی زۆر شووره یییه و قبوول ناکرئ. هه موو خۆیان له قه لاگرتن هه لکرد، خه به ریشیان به پێچکی ته ختی شا راگه یاند...

له پێشدا به لێنم دا بوو ئه م: چیرۆکه تان وه ک چۆن پرووی داوه به ته واوی بۆ بگێرمه وه؛ جا بۆیه به پتویستم زانی که میکتان باسی قه لای دمدم بۆ بکه م: ئه و قه لایه له سه ره دوندی کتویکی یه کجار به رز دروست کراوه که یه ک پارچه به ردیکی درێژوکه و ته سه که و وه ک پشتی گا هه لکه وتووه. لای شیمال و جنوبی دۆلی زۆر قوولن، که له ژیرلا بۆ سه ری، ده بی به په یژه ی خه یال بۆی بجی. له بهر به رزی پتویستی به شووره نییه و شوورهیان بۆ نه کێشاوه. دوو لایه که ی دیکه یان- که پانایی قه لاکه یه و لای رۆژه لاتی پالی وه به رزایی چیا داوه و شووره یه کی زۆر ته واوی بۆ کێشراوه و بورجی بلندی هه ن و ده رگایه کی هه یه. لای رۆژئاوا ی- که له گۆرایی نیزیکتره- شووره یه کی یه کجار قایمی هه یه و ده رگایه کی به ره و جنوب ده کریته وه. له ده روازه را بۆ عه رزی، رێگایه ک به نێو به ریدا هه یه که ئه ونده ته نگه به زه حمه ت سواریکی تێوه ده چێ. سه نگه ر برده نه پێش له لای رۆژه لات و رۆژاوا وه نه بی ناکرئ. له لای رۆژه لات تیرها ویژیککی بۆ ده رکی قه لای بمینی، یه کپارچه به ردی سه خت و ته خت و په قه. له بنه وه بوودری بۆ لێ نادرئ، که به رده که براوه بورجیککی زۆر به رز و قایمیان لێ دروست کردووه که بۆ خۆی قه لایچه یه که. تا ئه و بورجه به رده ست نه کری سه نگه ر برده نه بن قه لای محاله. ئاوی قه لای له حه وزیککی گه وره را دا بین ده کری که به باران پر ده بی. به لام له لای شیمال- له نێو گه لیدا- نیزیککی قه لای کانیه ک هه یه؛ ئاوی زۆر که مه. ئه میرخان جۆگه ی بۆ کێشاوه و پتی بۆ کردۆته وه و ده حه وه که ی کردووه. ئاوی ئه و کانیه له ئیواره وه تا به ره به یانی حه وه که ی پر

دهكا، ئاوهكەي بەشى رۆژىكى قەلانشىنەكان دەكا، گومبەزىكىيان لە رىكى عەرزى لەسەر حەوزەكە ھەلخستووھ كە لە پىش چاوان ون بى، پىتى دەلین (سولق)، بۆ پاراستنى حەوزخانەكە بورجىكىيان بەبال قەلاوھ ھەلچنىوھ، لەلای جنوبەوھ سەھۆلدىكىيان سازكردووھ كە لە زستاندا بەبەفر و سەھۆل داخندرى، لە تەنىشت وى حەوزىك ھەيە؛ تا ئەو بەفر و سەھۆلەي لە گەرمای ھاویندا دەتووتەوھ و دەبىتە ئا و بەفیرۆ نەروا و لەویدا كۆبىتەوھ و لە كاتى كەم ئاويدا بەكاربى، ئەو سەھۆلانىھ قەلايىچەيەكى لەسەر دروست كراوھ و پاسەوان و تەفەنگچىي لەسەر دانراوھ؛ بەویش دەلین (بوزلق) يا (قارلق)، رىگای وىش وەك رىگای (سولق) لە دەرەوھەرا ونە.

بەكورتى ئەم قەلايە لە پىنج قەلا پىك ھاتووھ، يەكيان ئەسلى قەلاكە، يەكيان قەلاي خوارى، يەك (سولق) و يەك (بوزلق) و ئەوى دىكەيان بورجى گەورەي دەرەوھى دەرگای رۆژھەلات كە لەپىشدا باسما كرد، ھەر پىنج ئەوندە بەرز و قائىم كە پەيكى تىزرىوى بىر و مىروولەي خەيال رىيان تى نابا و وىيان ھەلناگەرى.

جەنابى وەزىر بەلىزانى و بىرتىزى و وشىيارىي خۆيەوھ كەمەندى زىبك و زاكوونى ھاويشتە كۆنگرەي داگىركردنى ئەو قەلا ئەستەمە، خەرىكى سازكردنى ئامرازى پىويستى قەلاگىرى بوو، لەو كاتەدا پىنجسەد تەفەنگچى لە لەشكرى تايبەتیی خاوەن شكۆ بەسەر كردهيىي (سەفەر قولى) بەگى يوزباشى و قۆزچىيەكانى (چگنى) بۆ كۆمەك گەيشتنە جى، گەنج عەلى خانىش كە لە تەورىز بوو- بەلەشكرىكى پەرداخەوھ ھات، حەسەن خان و ئەمىرانى ھاوپىي ئەو و تەفەنگچىيەكانى ئىسەفەھانى و مىرفەتاحى سەركردەيان بۆ بەرى رۆژھەلات داندران و بەرى رۆژئاواش بە پىربوداقخان ئەسپىردرا، مرادخانى سولتان چىنى و خەلىل سولتان و محەمەدەتەقى بەگ بۆ بەرامبەر قەلايچەي بوزلف نىردران و پاراستنى دەرەوھى ئەولا بە گەنج عەلى خان ئەسپىردرا، تەفەنگچى مازندەرانى دەگەل سەفەر قولى بەگ و قۆزچى چگنى، بۆ بەرى شىمال تاعىن كران، بەرخوردارىگى ئەنىس و تۆپچىيەكان بەدوو تۆپى گەورە و يەكى (بالىمز) ھوھ دامەزران و قبان سولتان بىگدلى بە سەركردەي تۆپخانە دانرا، جارى تۆپىكى بچوو كيان لە دەرياي رەشەوھ بەكەشتى ھىنا و لە سەنگەرى حەسەن خان

دابهسترا . محەمەد پادشا تووشى نەخۆشىيى دال ھات؛ خزمەتتىكى پى نەسپىدرا . بەلام جەلالىيەكان بەسەر بەشەكانى لەشكردا دابەش كران . پىنج ھەزار تومەن زىرى شايى عەباسى - كە بۇ باربووى جەلالىيەكان ھىنرايوو - بەسەرياندا بەش كرا . بۇ ھەر ھۆزىكىيان جى ھەوارىك لە پىش چاۋ گىرا . لەشكر خىۋەتى ھەل دا و ھەر دەستەيەك چووہ سەر كارى خۆى . ئەمىرخان خەبەردار بوو و ترسا ، زۆرچار پىاوى نارد و خەرىك بوو بەدرۆ دەلەسە ئەو كىشەى لە كۆل خۆى بكاتەوہ؛ بەلام چونكە فرۆفیلەكانى ئاشكرا ببوون ، گوئ ئەدرا قسەكانى . بەناچارى ئەویش خەرىكى بەرگرى و قەلادارى بوو . چەند كەس لە ئەمىرزادەكانى برادۆست لە قەلادەپەپىن و ھاتنە پىزى شا پەستانەوہ . ھەركەس لە قەلادەھات دەيگوت : قەلانىشەكان لەبەر كەم ئاوى سەخلەتن . چونكە لەبەر وشكە سالى و كەم بارانى ئاوى ھەوزەكە زۆرى لە كەمىي داوہ و ئەوى ماوہش بۆگەن بووہ و دەيدەن بەچوار پىيان . ئاوى خوارنەوہ برىتييە لە ئاوى سولق ، ئەویش تاس تاس دەدرى بە پىاوماقوولان ئەگەر سولق داگىر بكرى جگە لە خۆبەدەستەوہدان چارىكيان نييە . ئەویش بىتو لە بنەوہرا بوودى بۆ لى بدرى ، گىپرانى زۆر گران نييە . ئەو تەگبىرە ئەقل دەيگرت و ئەگەر بەو جۆرە ناچارىان كردبان خۆبەدەستەوہ بدەن ، زۆر لە شەرى و خوينىزى باشتربوو . ھەموو كۆششى خۆيان بۆ ئەو كارە تەرخان كرد . وەستا كەرىزكەنەكان خەرىكى بوودرلپدان بوون . تا عەرزەكە خاك و نەرم بوو بەھاسانى چوونە پىش . كە گەيشتنە بەردى ، سەوھىيان چىن و شەوانە لە رىگاي دوورەوہ گلىيان دەھىنا و سەوھكانىيان پى دەكرد و بەپىز دايندەنان و كۆلانىكى سەرداپۆشراوىيان دروست دەكرد . ھەسەن خان لەلای رۆژھەلاتەوہ ئاوا دەچووہ پىش . پىر بوداقخانىش لەلای رۆژئاوارا سەر بەرەو ژوور دەچووہ پىش و ھەر ئەو كارەى دەكرد . كوردەكان لە بەرەبەيانەوہ دەرژانە سەنگەرەوہ و شەرى باشىيان دەكرد و دەم بەدەم ھارەى تىرى تىزپەرى ئەوان پەيامى ئەجەلى بەگوئى غازىيەكان رادەگەياند و گوللەى تەفەنگ وەك تەرزە بەسەر ئازاكاندا دەبارى . دوو سى جار بەرۆزى روناك خۆيان دەسەنگەران ھاويشت و شەرى بەسام و گرانيان كرد . غازىيەكان زۆر سەير ، خۆيان رادەگرت و توندىيان بەرگرى دەكرد . ھەموو جارى لە ھەردوو لاىيان زۆر دەكوژران و برىندار دەكران . جارىكى پەلامارى مەتەرىزى نىعمەتوللا سولتانى سۆفىيان دا؛ سۆفىيەكان ئازايەتى و مەردايەتتەكى سەيرىيان

نیشان دا . پینج کەس لە زارکی مەتەریزە کە یەک لە دواى یەک کوژران و نەیانەتشت کوردەکان خۆى تى باوین . هەر کەس دەکوژرا گیانبازیکی دیکە جیتی دەگرتەو . لەو رۆژەدا هەموویان پیاووەتی و ئازایەتیان نیشان دا . لەو شەپەدا حەوت هەشت کەس غازى کوژران و پارزىک برینداربوون . کوردەکانیش تا بیست کەسیان لى کوژرا و سى چل کەسیان برینی هیتا و چییان بۆ نەکرا و چووێ دە قەلاو . لە سەنگەرى حەسەن خانیرا ئەو تۆپەى بەرەو بورجە کە . دابەسترا بوو ، پاش بیست رۆژ - بەلکە مانگیک - تۆپیاران چرژیکى لە بورجە کە کردبوو ، بەلام هیتشتا وا نەبوو پیتا وەسەر بکەوئ . حەسەن خان هەلەشەیی کرد و سەر بەخۆ بى ئەوێ پرس بە (اعتمادالدوله) بکا ، رۆژیک هیرشی برده سەر بورجە کە ، دوازده لاوی هەلکەوتوو ئازایانە خۆیان گەیانده سەر بورج . چەند کەسیان ئەنگوان و هەلدێران . ئەوانى دیکە چاوترساو بوون و کەس نەوێرا هەلکشى و خۆیان هەلداشت . دووسە کەس کە گەیبوونە بن بورجە کە ، لەوئى دامەزران . تا نیوہشەو شەپ بوو و خەریکی کۆلینی دیواری بورج بوون .

لەو کاتەدا کوردەکان لەپەر لەپشتەو پەلامارى غازییەکانیان دا و بووبە شەپە شیر . لەسەر بورجەو هەش گوللەى تەفەنگ دابارى ، لە قەلاشەو دەسپێژ دەکرا و کۆمەک بۆ غازییەکان نەدەنێردرا . ناچار غازییەکان دەستیان لە شەپ هەلگرت و گەرانەو . لاوی ئازا و هەلکەوتوو لەو شەپەدا کوژران و برینداربوون . حەسەن خان لە ئازایەتیى شیتانەى خۆى ، پەشیوان و شەرمەزار بۆو . کاریک بوو کرابوو ؛ لەبەر ئەو جەنابى وەزیر لە دواى چوووان نەچوو و دلخۆشیی داو . لە شەپیدا زۆر کارەساتى وا دەقەومین . گرتنى قەلايان بى کارەساتى وا نابى .

پاش ماوہیەک کە کەریزکەنەکان کاریان کرد ، لەبن عەرزهو نەیانتوانى سەرچاوەکە بدۆزنەو . سەریان لى شىوا بوو و نەیاندەزانی بوودرەکە بەرەو کوئ لى دەن . بەناچارى هەرچەند هەنگاویکی دەچوونە پیتش نیشانەى یەکیان دەچەقاند ؛ کە دیاربى بوودر بۆ کوئ دەچى . بەو نیشانانە کوردەکان لە کەینوبەینە کە گەیشتن . لەبەر بى ئاوى وەک ماسى کەوتبوونە تۆر و هەلبەزەلبەزبان دەکرد . هەموو شەوئ هیرشیان دەهیتا سەر بوودرەکە و دەگەل تەفەنگچییەکانى مازندەرانى و سەفەر قولى بەگ و قۆرچى چگنى کە پاسەوانى بوودر بوون بەشەپ دەهاتن . شەپى زۆر گەورە دەکران و شەو بوویریان نەبوو . کەریزە کەنەکان دەرفەتى

کارکردنیان نه‌بوو. سی مانگه‌ی ره‌مه‌زان و شه‌شه‌کان و نیوجیژنان به‌و جوړه شه‌ی و کیشه‌ دریژه‌ی هه‌بوو. دوو سی جار خه‌لکیکی زوری شه‌رنه‌که‌ر و ژن و مندالیان له‌ قه‌لا وده‌رنا که ژماره‌یان نیزیک به‌هزار که‌س ده‌بوو.

ئو خه‌لکه‌ شله‌ژاوی خو‌یان ده‌گه‌یاندنه‌ ئاو. گه‌مارو‌دراوه‌کان ئو کانیلکه‌یان به‌ئاوی حه‌یات ده‌زانی و فیداکارانه‌ بۆ پاراستنی سولق‌ تی ده‌کوشان. له‌ولایشه‌وه ئه‌وپه‌ری هه‌ول بۆ دۆزینه‌وه‌ی سه‌رچاوه‌ درا و بی سوود بوو. چونکه‌ ئاوی حه‌یات ون بوو. جه‌نابی وه‌زیر ته‌گبیریکی دیکه‌ی کرد. بریاریان دا که به‌سه‌ر عه‌رزیدا بۆی بچن و سه‌ربانی گومبه‌زی سولق‌ کون بکه‌ن و تۆپی گه‌وره‌ له‌ دیواری په‌یژه‌ به‌ره‌و دالانی ئاو دابه‌ستن و ئاگری بدن، که کورده‌کان نه‌ویرن هاتوچۆی کانیه‌که بکه‌ن. بوودره‌که‌ش به‌بن عه‌رزیدا هه‌ر لی بدن. قه‌رار درا که میر سو‌فی و میر پاروویکی و میر موقه‌ده‌م له‌ سه‌نگه‌ره‌کانیان بی‌نه‌ده‌ر و سه‌نگه‌ر بگو‌یزنه‌وه‌ بۆ سه‌ر سولق‌. حه‌سه‌ن خان پی‌اوی کارامه‌ی له‌ جیی خۆی دانان و بۆخۆی سه‌ره‌رشتی ئو ئه‌میرانه‌ی وه‌ستۆ گرت. پیربودا‌ق‌خانی‌ش سه‌نگه‌ریکی به‌ره‌و سولق‌ دامه‌زراند. جه‌نابی (نیعتی‌مادوده‌وله) ئه‌ونده‌ی ئو قه‌لا گرتنه‌ به‌لاوه‌ گرنگ بوو که بۆخۆی هاته‌ سه‌ر تۆپخانه‌. بیست و یه‌ک روژ له‌سه‌ر تۆپخانه‌ی بوو. له‌ به‌یانه‌وه‌ هه‌تا ئیواره‌ تۆپ هاویشتن و پاراستنی سه‌نگه‌ره‌کان له‌ژیر چاوه‌دیری خۆیدا بوو. هه‌موو شه‌وی هه‌ر ئه‌رکیکی به‌هه‌ر ئه‌میریکی ئه‌سپ‌یردرا‌بایه‌، به‌یانی لیتی ده‌پرسراوه‌ و ئه‌گه‌ر ته‌نه‌خی تیدا کردبا، سه‌رکۆنه‌ ده‌کرا. کورده‌کان زۆر هه‌راسان بوون. که شه‌و راده‌شکا لاوی ته‌یار و په‌رداخ و چه‌کدار ده‌هاتنه‌ ده‌ری و له‌ ده‌وره‌ی سولق‌ شه‌ر ده‌ست پی ده‌کرا و نازایه‌تیان نیشان ده‌دا. له‌م لایشه‌وه‌ مه‌شخه‌ل هه‌لده‌گیرسان و له‌به‌ر رووناکیی مه‌شخه‌لان، تفه‌نگچییه‌کان به‌ربه‌ره‌کانیان ده‌کرد. هه‌موو شه‌وی ژماره‌یه‌ک له‌ هه‌ردوو لایان ده‌کوژران و بریندار ده‌کران. له‌ لاپالی چیا، ئه‌شکه‌وتیک هه‌بوو که به‌سه‌ر سولق‌دا ده‌یروانی. کورده‌کان له‌بن ئه‌شکه‌وته‌که‌وه‌ بوودریکیان لی ده‌دا که له‌ ئه‌شکه‌وت بی‌نه‌ده‌ر و لای سه‌روو له‌ غازییه‌کان بی‌رنه‌وه‌ و ده‌ریان په‌رینن و بۆ هه‌میشه‌ به‌رگری له‌و کاره‌ بکه‌ن. پاش ئه‌وه‌ی ئو خه‌به‌ره‌ به‌ ئه‌میره‌کان گه‌یشت، وایان به‌باش زانی که پیتشه‌ستی بکه‌ن و ئه‌شکه‌وته‌که‌ بگرن، تا له‌ داگیرکردنی سولق‌دا ده‌ستیان بکریته‌وه‌. نیزیکه‌ی سی لاوی له‌خۆبووردوو و هه‌لکه‌وتوو ئو ئه‌رکه‌یان وه‌ستۆی خو‌یان گرت. ده‌گه‌ل

گزینگی هه‌تاو ئه‌و لاهه ئازایانه له زارکی سه‌نگه‌روهه به‌به‌ر قه‌لادا به‌غار پویشتن و خو‌یان ده‌ئشه‌که‌وت هاویشته. له قه‌لاوه زو‌ریان تفه‌نگ پو‌ه‌نان؛ به‌لام له یه‌که‌سه زیاتریان لی‌ نه‌کوژرا.

که شه‌و به‌رگی عه‌باسییانی ده‌به‌ر کرد، ئه‌میره‌که‌وره‌کان تا نیوه‌شه‌و له‌سه‌ر سه‌نگه‌ره‌کانی خو‌یان راوه‌ستان و پاسه‌وانییان کرد. پاش نیوه‌شه‌و دوو ده‌سته له کورده‌کان هاتنه‌ ده‌ری. قو‌لیک روویان ده‌سه‌نگه‌ره‌کان کرد و شه‌ریان هه‌لایساند و خه‌لکیان به‌خو‌یان‌ه‌وه خه‌ریک کرد و قو‌لیکیش له‌بن ئه‌شه‌که‌وته‌که‌وه سه‌ریان ده‌رینا و ده‌گه‌ل ئه‌وانه‌ی له ئه‌شه‌که‌وتدا بوون، شه‌ریان ده‌سه‌ر پو‌ کرد. ئه‌و لاهه ئازایانه چاک و ده‌سه‌ت هاتن و تا گولله‌یه‌کیان پو‌ ما و تیریکیان له تیرداندا بوو، شه‌ریان کرد و ئه‌شه‌که‌وتیان به‌ده‌سته‌وه نه‌دا. پاش ئه‌وه‌ی چییان پو‌ نه‌ما و ده‌که‌سه‌شیان لی‌ کوژرا و چی وای نه‌ما‌بوو کورده‌کان خو‌یان ده‌بال باوین و ئاسه‌واریان لی‌ بېرن، ئه‌و بیست که‌سه‌ی ما‌بوون ده‌ستیان دا شیران و له ئه‌شه‌که‌وت ده‌ریه‌رین و به‌نیو کورده‌کان وهر‌بوون، تا به‌قوونه‌شه‌ر برۆن و ئه‌وی ئه‌جه‌لی و ده‌ره‌نگی که‌وتبێ به‌زیندوویی بگاته‌وه سه‌نگه‌ر. هه‌شته‌ی برینداریان هه‌رچو‌نیک بوو گه‌یشه‌ته‌وه و ئه‌وانی دیکه‌ ریگای نه‌مانیان گرته‌ پو‌ش. کورده‌کان دوو برینداریان که‌ یه‌کیان تفه‌نگچیک‌ی ئیسه‌فه‌هانی و ئه‌وی دیکه‌یان پازووک‌ی بوو به‌زیندوویی گرت و بریدانه‌ قه‌لایه‌. ئه‌میرخان له ئازایه‌تی ئه‌وان سه‌ری سوور‌ما‌بوو و نه‌یه‌شته‌بوو بیانکوژن و ده‌رمانی کرد‌بوون و پاش ئه‌وه‌ی برینه‌کانیان سا‌رپو‌ بپو‌ه‌ ئیزنی دا‌بوون بینه‌وه‌ ده‌ری.

به‌کو‌رتی، له به‌ره‌به‌ری به‌یاندان ئه‌و شه‌ره‌ دوایی هات و که‌لاکی کوژراوه‌کان- که له‌به‌ر زارک ئه‌شه‌که‌وت که‌وت‌بوون دیار‌بوو. غازیه‌کان که‌میکیان سام ری‌ نیشه‌ت. جه‌نابی (ئیه‌تیه‌ماده‌وله) دلته‌نگ بوو و هه‌ره‌شه‌ی له ئه‌میره‌کانی موقه‌ده‌م و سو‌فی و پازووک‌ی فه‌رموو.

به‌لام له شه‌ریدا ئه‌وانه‌ هه‌ر ده‌بن و ئه‌ویش بو‌ ئه‌وه‌ی دژمن دلخو‌ش نه‌بن، زیاتر له‌ پو‌زان خه‌ریکی کاروباری شه‌ری بوو. هه‌ر ئه‌وی پو‌زی چل‌غازی (ئیه‌ستاجلوو) که‌ له‌گه‌ل هه‌سه‌ن خان بوون- رقیان هه‌ستا و غیره‌تیان بزووت و خو‌یان بو‌ گرتنه‌وه‌ی ئه‌شه‌که‌وت ئاماده‌ کرد. (ئیه‌تیه‌ماده‌وله) له ئیزندانیان دوودل و له‌ پو‌وداوی دو‌یشه‌و نیگه‌ران بوو. هه‌سه‌ن خان زو‌ری هه‌ول دا و گو‌تی: ئه‌م‌شه‌و بو‌خو‌م ئاکام له‌وانه‌ ده‌بی و به‌ سه‌سه‌د که‌سه‌وه به‌رگریی له هه‌رشه‌ی کورده‌کان

دەكەم، جەنابى وەزىر لايەك خۆش و لايەك ناخۆش رەزاي دا و بە قبان سولتانى بېگدىلى و ئىمام قولى سولتانى ئاجرلووى ئەسپارد كە پشتى حەسەن خانى لەو شەوهدا بەهەموو ھىزى خۆيانەو بەگرن، لەسەر داواى ئەمىرەكان، دەكەسى دىكەيان رەگەل خستەن و بەتتىكرایى بوونە پەنجا كەس، بەتەيارى و چەكدارى، تیشسو و پىسووستى چەند رۆژەيان ھەلگرت و لىنگىيان دا بەردە ئەشكەوت، كوردەكان لە ئازابى و خۆبەختکردنى ئەوان سەريان سوورما، كە شەو داھات زووتر لە شەوئى دى ھاتنەدەرى و شەپ قەوما و شەپرىكى يەكجار توند و گەورە، حەسەن خان و ئەمىران لە دەردەو و كورە كورەى نىو ئەشكەوت لە ژوورەو بەگژ كوردەكاندا ھاتنەو و تا بەرەبەرى بەيان شەپ بوو و كوردەكان ھەرچەندى تى كۆشان چىيان بۆ بەچى نەكرا و بەشلەژاوى گەرەنەو و غازىيەكان پىاوانە ئەشكەوتيان داگىركرد، ھەموو شەوئى چەند كوردیان- كە تا بەيانى ئاویان دەكیشاوە- بەتۆپ و تەنگ دەكوشت و برىندار دەكرد، تا وردە وردە سەنگەر ھەلگشان و گەینە سەر بانى حەوزى سولق، گومبەزى حەوزخانەيان كون كورد و لەوترا رىگای ئاویان دیتەو و زانىيان سەرچاوەكەى لە كوئىيە، كوردەكان خەرىكى دۆزىنەو ھى چارەبوون، ھەموو رۆژى لەنئىو بوودرەكەو شەريان دەكرد و بەرگرىيان لە كارى ئەو كەسانە دەكرد كە بوودریان لى دەدا، ئەمىرە گەرەكان رۆژى ھەژدەى مانگى قورىان جەنگەى نىوەرۆيە، كايەكى زورىان دەكونى سولق كورد و ئاگرىيان تى بەردا، پاسەوانى حەوزخانە خۆيان لەبەر ئەو قانگدانە پانەگرت و ھەلاتنەو بۆ قەلا، غازىيەكان خۆيان فرى دا خوارى و سولقىيان داگىركرد و رىگای ئاویان باش بەخشت و قور گرت، ئەوى رۆژى ھەرايەكى گەورە لەبن قەلا دەست پى كرا؛ كوردەكان زۆر تى كۆشان بەرگرى لەو كارە بكەن، بەلام دەروست نەھاتن و ھىچيان بۆ نەكرا، پاسەوانى سولق بەتەنگچىيەكانى مازندەرانى ئەسپەردرا و ئەمىرە گەرەكان ھەريەكە گەرەنەو بۆ سەنگەرەكانى پىشووى خۆيان، جەنابى (ئىعتىماددودەولە)ش لە تۆپخانەپا گەرەو بۆ مەزلى خۆى.

ئەمىرخان و گەورە گەرەكان تا دە پازدە رۆژ بەئاوى كەمى بوزلق و خەلكەكەش بەئاوى بۆگەنى حەوزى گەورە قەناعەتیان كورد و خەرىكى قەلادارىيە خۆيان بوون چونكە داگىركردنى سولق لە زستانەو تا بەھارى كىشا، وەختى بارانى ھات و ھەرەكان ئەمسال بەپىچەوانەى سالى رابردوو وەك فىلانى مەست كەوتنە شرىخ

و هۆر و به روحمی خولای که کهس نازانی چهند زۆره، نیزیکهی مانگیکی بی نیویر باران باری و لئی نه کردهوه و قه لانشینه کانی له ئاو بی نیاز کرد. چونکه ته گبیر ته قدیری پی هه لئاوه شیتتهوه، ئه وه مو هه ول و تیکۆشانهی له و سئ مانگه دا بو داگیرکردنی سولق نه انجام درا به فیروچوو قه لانشینه کان پتر له جاران خه ریکی قه لاداری بوون.^(۱)

باسی داگیرکردنی

قه لای دمدم و کوژرانی نه میرخان و دهست و پیوه نده کانی

ههروهها کاره ساته کانی دیکه، که هیندیکیان له سه رده می ژیانی (ئیعنیمادوده وه) دا و هیندیك پاش ئه و پروویان داوه.

چونکه له بهر بارانی زۆر وه کو گوتمان سولق سوودیکی نه وتۆی نه بوو، بریار درا که هه مو ئه میره کان سه نگه ری خۆیان به ریگای کوچه ی به سه وه تاندا به رنه پیش و قه لاکه ی به یارمه تی خودا و هیزی باسک بگرن. جه نابی وه زیر له مه زلی خۆی باری کرد و بو لای سه نگه ری حه سه ن خان هات. سه نگه ریکی به سه رکرده یی (سه فه رقولی) به گ و پیاوه کانی تایبه تی شا کرده سه نگه ری خۆی و له ویدا دامه زرا. له هه مو لاهه شه و و رۆژ تی ده کو شان و شتوو مه ک و که ره سه تیه یان ده کتیشاوه. سه وه چنه کان، سه وه یان ده چین و هیندیك گل و قوریان له ریگای دووره وه دینا تا سه وه کانی پر بکه ن. ئاسنیان به سه ر ته خته یه کی ئه ستووردا کتیشابوو و گهردوونه یه کیان سازکردبوو که کارگه ره کان له پشت ئه وی کار بکه ن و له گولله ی زه برزن و تفه نگ بپاریزین. به و جوژه شه وانه کاریان ده کرد و گه زبه گه ز ده چوونه پیش؛ ده گه ل ئه وه شدا هیچ شه ویک نه بوو که دوو سئ کهس نه نگینودرین و له نیو نه چن. ده پیشدا حه سه ن خان و ئه لیا س خه لیفه ی قه رادا غلوو و

(۱) ئه م کاره ساته تا ئیره له سالی بیست و سییه می پادشایه تی شا عه باسی سه فه ویدا که ریکه وه تی سالی ۱۷-۱۸ کۆچییه رووی داوه و له لاپه ره ی ۷۱۹ تا ۸۰۱ کتیبی عالم ئارای عه بباسی نووسینی ئه سکه نده ربه گی تورکمان، چاپی گوئشه ن، تاران، ۱۳۵۰ دا نووسراوه. دوايه که ی ده که ویتته سالی بیست و چواره می پادشایه تی شا عه باس. هیمن

میر فہتاحی مین باشی، تفہنگچیہکانی ئیسفہہانیان بہو جوڑہی گوتمان بردنہ
پیش و سہنگہریان گہیانہ بن بورجی گہورہی دہرہوہی قہلآ و تہنیشٹ دیواری.
قہرابہگ ناویک کہ وہکیلی ئہمیرخانی بوو، پاسہوانی لہو بورجہی دہکرد.
کہریزکہنہکان چہند روژ کاریان کرد و ئہو دارانہیان ناگر تی بہردا کہ بؤ قایمی
دہنیو چینہی دیواریان کیشابوون. ئہو دارانہ سووتان، دیوارہکہ ہہرسہی ہینا و
زگی دا و نیوہرؤیہک- کہ کارگہرہکان خہریکی نانخواردن بوون- لایہکی
بورجہکہ بزووت و تیک رووخا و دہستہیہک لہ پاسہوانہکان دہگہل خاک و خؤل بؤ
نیو دؤلہکہ جالہبوونہوہ.

کہ ئہوہ رووی دا، جہنابی و وزیر بہحہسہن خانی دہستور فہرموو کہ ئیتر چ
وہختی راوہستانہ؛ ہیرش بؤ بورجہکہ بہرن. حہسہن خان فہرمانی ہیرشی دا.
ہہوہل کہسیکی پیی لہسہر بورجہکہ دانا و تفہنگی لہ قہرابہگ دا و سہری بری و
ہینایہوہ، پالہوان محمہد ناویک بوو لہ تفہنگچیہکانی خؤزانی ئیسفہہانی.
لہپاش ئہو دوازده کہسی دیکہ و سہر بورجہکہ کہوتن و حہوت ہہشت
پاسہوانیان لہ سہری سہر بری. خوشکہزای ئہمیرخان- کہ لاویکی زؤر جوان
چاک و شہنگ و شوخ بوو- ہہلدیرا و لہ خواری دہگہل گیلہپیایوکی تیرہی
چینی- کہ لہ پاسہوانان بوو- تیک ئالقان و دہست بہیہخہبوون. ہہر دہسبہجی
کوشتی و سہری بری و ہینایہوہ جہنابی (ئیعتمادودہولہ) زؤری پی ناخوش بوو
و گہلیک بہسہر کابرایدا ہات و ئہو خہلاتہی بہہیوای بوو نہیدرایہ.

بیبیرینہوہ، بودجہکہ داگیرکرا و پاسہوانہکانی زیاتریان کوژران و چہند
کہسیشیان لہبن دار و بہرد و گلدا خنکان. نووسہری ئہم پیتانہ- کہ لہو
ہاتوچؤیہدا رہفیکی جہنابی و وزیر بوو-، ئہم چوار نیوہ شیعہری بہدلدا ہات و
نووسی:

این برج کہ یافتی بفتحش تأیید
از مطلع آن برآمدی چون خورشید
کوتاہ بُدی ز رفعتش کیوان را
از دامن خاکریز او دست امید

یانی:

ئہو بورجہ کہ بؤ گرتنی دہستت گیرا

له ئاسۆی ئهوی وهک ههتاو هاتیهدهر
ئهونده بهرز بوو که دهستی هیوای کهیوان
کورت بوو بۆ ئهوهی بگاته توربهپیزی.

کاتیک بورجی گۆزین- که وهک بهردی سههر پێگای غازیان بوو- گیرا، کار
هاسان بوو. له ماوهی ده رۆژدا سهنگه رهکانیان گهیانده دهووبهیری قهلا و
تۆپچییهکانیان دامهزراند. تۆپچی گهوهی بالیمزیان بهرامبهه بهقه لای سههری و
تۆپچی دیکهیان بهرامبهه بهقه لای خواری له سهنگه ری پیربوذاقخاندان دامهزراند و
دهستیان بهگولله باران کرد و تهنگیان بهقه لانیسهکان هه لچنی. ئه میرخان سههری
لی شیوا و کوردهکان هیوا بر او بوون؛ چونکه گه لیک له خزم و که سوکارهکانیان
لهو شه رانه دا کوژران. قه لانیسهکان دهستیان بههاتنه دهه کرد. هه موو رۆژی ده
کهس و بیست کهس له کوردهکان و له جه لالییهکان خۆیان ده رباز ده کرد و په نایان
بۆ سهنگه رهکان ده هینا. له سههر فه رمانی پیرۆز په نا ده دران و خه لات ده کران و
دلخۆشی ده درانه وه.

به کورتی کاری قه لا گه یشته جیگایهک که ئه ورۆ و سه بهی بگیری. که روودای
مه رگی (اعتماد الدولة) رووی دا^(۱). ئه و روودا وه هه موو که سی په ریشان کرد و
کاری قه لای- که نیزی که به ته و او بوون بوو- که مێک وه داو خست. قه لانیسهکان
خۆرا گرت روون. تا محمه د به گی شاملوو- که کرابوو سه ردار- گه یشته جی.

(۱) چلۆنایه تی روودا وه که ئه وه یه: رۆژیکی ده گه ل ئه میرهکان له مه زلی (گه نچ عه لی خان)
بوون. ئیواری که هاتنه وه سه ریکی تۆپخانه یان دا، سههری شهوێ هاتنه دیوه خان.
پاش به جی گه یاندنی نوێزان، تا دوو به تل شه و رابرد وهک جاری جارن زۆر به
رووگه شی و روو خۆشی ده گه ل خه لکی مه جلیس قسه ی کرد. کاتی خه و چوو ه جی
نوستن. نووسه ری ئه م پیتانه هیشتا نه گه ییومه وه مه زلی خۆم که به دووامدا هاتن؛
منی هه ژار سه رم سو رما که ده بی هۆی بانگکردنم چ بی؟ یه کی دیکه گه یشتی و
گو تی: جه نابی میرزای به مه رگی مو فاجات ته و او بوو. هه موو تووشی سه رسو رمان و
خه م و په ژاره بوون. خه به ره که مه مان به خا وه ن شکۆ را گه یاند. هه ر ئه و شهو ی
ته رمه که مه مان له بن قه لا هینا خواری و شوو شتمان و کفنمان کرد. ئیواری ئه وێ رۆژی
ناردمانه وه ته ور پیزی. ئه میرهکان نار دیان له دووی ئیمام قولی خان که به له شکرکی
ته یاره وه له سه لماس بوو.

ئەمىرەكانى پىشسو و تازە ھاتوو بەوپەرى لەخۆبووردنەو خەرىكى گرتنى قەلە بوون. بەماوھىەكى كورت سەنگەرەكان لە خوارەو گەشتنە بن دىوار و بورجەكان بەزەبرى تۆپە بەردەشەنەكان وەلەرزىن كەوتن و درز و كەلنەيان لى پەيدا بوو. لەلای سەرەو، نازايانى قەلاشكىن ھىرشىيان ھىنا و دوو سى بورجيان داگىركرد. لەلای سەنگەرى پىربودا قخانەشەو غازییەكانى توركمان پەلامارىان بۆ بورجەكانى خوارەو- كە كورە گەرەى ئەمىرخان فەرماندەى بوو، برد و پى ھەلچوون و وەسەر كەوتن. پاسەوانەكان خۆيان بۆ رانەگىرا؛ دەستيان لى ھەلگرت و رايان كرد بۆ قەلە سەرەو. ھەوشەكە كراو و لەو پىرا خەرىكى ھەلگەندنى دىوارى نىوان دوو قەلاكان بوون. پاسەوانەكانى بوزلق پياويان ناردە خزمەت ئەمىرەكان و ئامانيان خواست و تەسليم بوون و بوزلقيان بەدەستەو دا. سى قەلە قايم گىران؛ كوردەكان لە فرە كەوتن، ھەموو روويان لە مالى ئەمىرخان كرد كە ئەویشيان كردبوو نارىن قەلا. غازییەكان بى ترس خۆيان دەقەلە ھاویشت. جگە لە مالى ئەمىرخان، ھەموو كەلن و قوژبنى قەلا كەيان داگىركرد ئەمىرخان كە تەماشای كرد لە ھەموو لاو بەلا دەورەى گرتووە، كوردەكانى لە شەركردن مەنع كرد و ناردىە كەن مەھەدخان و تكای كرد كە بۆخۆى دەگەل غازییەكانى شاملوو بىتە نىو قەلا؛ چونكە لە ھەسەن خان دەترسم و زۆرمان خوين لە يەكتر رشتوو ئەو ئاگادارىمان لى بكا خۆم و كورەكانم و خىزان و دەست و پىوھندەكانم بەسەلامەتى بنىرتە بەر بارەگای بەرزى شا.

لەو كاتەدا خان ئەبدالى موكرى بەچەند كەس لە نىزىكانى خۆیەو ھاتەدەر. ئەويان ناردە قوناغى ئەلیاس خەلیفەى قەراداغلوو، كە ميوانى ئەو بى. لەپاش ئەو مەھەد بەگى براى (تەویل) بەو جەلالىيانەو كە لە قەلەدا بوون دەر كەوت. پاشان مەھەد بەگ لەسەر وىستى ئەمىرخان چوو نىو قەلا. ئەمىرخان و كورە گەرەكەى و نىزىكەى سەد كەس لە عەشیرەتى برادۆست، ھەموو زىتپۆش و تەفەنگ بەدەست و چەكدار، بەھەموو ئەسپابى شەرەو لە مالى ھاتنەدەر؛ دەگەل مەھەد بەگ يەكتريان دى و دووسەد كەس كىش لە قەلەدا مانەو.

مەھەد بەگ پاسەوانى بەديارىیەو دانان كە كەس وىيان نەپزى و روو لە مالىان نەكا. ئەمىرخان و دەست و پىوھندەكانى ھىنا مالى خۆى خىوھت و بارەگایەكى گەرەى تاپبەتى بۆ ھەلدان. ناردى لە دووى ھەسەن خان و ئەمىرەكانى تر كە بىن

ئەمىرخان بىيىن. جا ئەودەمى ھەرچى قازانجى دەولەتى تىدابوو ئەودى بكن. بۆخۆشى وپراى براكانى دانىشت و بەگەرمى مىواندارى لى كردن. كە حسەن لە خىوتەتەكە نىزىك بۆۋە ناردى بەدوای محەمەد بەگى دا و بانكى كرده دەرى. ئەھاتنى حسەن خان بۆ خىوتەت و چوونەدەرى محەمەد بەگ ئەوانى نىگەران و دردۆنگ كرد. حسەن خان بەمحەمەد بەگى گوت: «سەرم لە كارى تۆ سورماو و قەت وام لە تىگەشتن و لىزانى تۆ رانەدەدى كە بەخۆت و برايانەو لەنپو ئەو ياغى و سەركىش و لاساراندە دا بنىشى كە دەستيان لە خوينى خۆيان شوشتوو و جى متمانە نىن و نابى بەھىچ بارىك برويان پى بكرى. تەگبىر ئەودى كە ئەوان لەبەر يەك بلاو بەگى، ئەمىرخان و كورەكەى و چەند كەسان لەكن خۆت گل بدو و ئەوانى دىكە، ھەرچەند كەسان بەئەمىرىكى بسپىرە كە پاش ئەودى فەرمانمان بۆ ھات جىبەجى دەكەين.»

محەمەد بەگ ئەو قسەى پى بەجى بوو. پىاوى نارده كن ئەمىرخانى: «مانەودى ئەو ھەموو كەسە پىكەو لە جىگايەك ئىمكانى نىيە، بۆ خۆت و كور و خزمەكانت لىرە بحەسەنەو و ئەوانى دىكە دادەبەشىن.» ئەمىرخان مىلى راکىشا؛ بەلام ئاوالەكانى ملان نەدا و گوتيان: «بۆ خۆت دلنباى كە ئەمىرەكان سەربەخۆ ناوېرن ئەتۆ بكوژن، بەلام يەكى لە ئىمە ناھىلن. پىارمان وابوو كە لە خۆشى و ناخوشىدا پىكەو بژىن، ئىستە وا ديارە تۆ ژيانى دوو رۆژت پى باشترە. ئىمە لىك ھەئناپىن و ئەگەر بكوژىن باپىكەو بمرىن.» جواپيان ناردهو دەرى.

لە كاتى ئەو ھاتوچۆدەدا لە مائە ئەلىاس خەلىفە ھەرا پەيدا بوو، كاتىك خان ئەبدالى موكرىانى نارده قۇناغى ئەلىاس خەلىفە، بۆ خۆى لە سەنگەر بوو. پىاوەكانى خەرىكى مىواندارى و بەجى گەياندى ئەركى پىويست بوون و شەربەتيان بۆ ھىنان. لەو ھالەدا خەلىفە- كە پىاويكى سۆفى و خاوەن ئاكارىكى ساكار- بوو بەسەردا ھاتەو و مىوانەكانى زۆر بەخىرھاتن كرد و لە پىاوەكانى توورە بوو كە بەو گەرمایە بۆ چەك و بەرگى شەپتان لە برادەران نەكردۆتەو. خزمەتكارىك ھات كە بەرگى شەريان لى وەرگرى و سووكيان بكا. خان ئەبدال و ئاوالەكانى خەپالىكى دىكەيان بەدئا ھات. دەسبەجى لە جى خۆيان راپەرىن و شىريان ھەلكىشا و چەند شىريان لە ئەلىاس خەلىفە دا و چەند كەسيان لە خزم و پىاوەكانى- كە بى چەك بوون- لەنپو خىوتەت برىندار كرد. غازىيەكانى قەراداغلوو

پتیان زانی و به شیرری پرووتهوه له خپوتهی وهژوورکهوتن. ئهلیاس خهلیفه و دوو کهسه له خزمانی کوژرابوون و چهند کهسیش برینداربوون. پروویان له خان ئهبدال کرد و ئهویان به ئاوالانهوه لهتوپهت کرد. ئه پروداوه قسهی حهسهن خانی وهراست گپرا و کهسه متمانهی بهوان نهما. قزلباشی غهزاکهر، رۆبونه شیران و دهسه کهسهوه نهچوون و شیریان تی نان. ههر کهسه لهو رۆش پیتستر هاتبووه دهر- چ کورد چ جهلالی- کوژرا. چونکه بهردهستبوونی ئهو چینه غهداره وهک ئیمانی ناهومیدی بوو. ئهمیرخان و ئاوالهکانی هپرشه قزلباشیان بۆ دورهی خپوتهکهیان دی و راپهپین و لبادیان کون کرد و غازیهکانیان وهبهر تفهنگان دا. لهولاشهوه خپوته گوللهباران کرا. بیست سی کهسیان وهبهرهاتن و کوژران؛ ئهوانی دیکه بهشیرری پرووتهوه دهرپهپین و بهشهپکردن بهرپگای نهماندا رابردن. لهشکری رقی ههستا و وای دهست بهکوشتار کرد که ئهو کهسانهی شهش مانگ لهوهی پتس هاتبوونه دهریش دهرباز نهبوون؛ تهر و وشک پتکهوه سووتا. ئهوانی له قهلاش مابوونهوه ئاسهواریان لی برا. بهکورتی قهزاوقهدهر وای هینابوو و ئه پروداوه لهخۆیهوه قهوما. پاداشی نمهک بهحهرامیی خۆیان وهرگرت. پاش لیکۆلینهوه زاندر که ئهمیرخان و ئاوالهکانی تهگبیریان کردبوو و هاتبوونه سهه ئهوه که رزگاریان له دهست قزلباش ئیمکانی نییه؛ گوتبوویان: «بهرگی شهپری لهبهر دهکهین و چهک ههلهگرین و دهچینه دهری. ههموو ئهمیرهکان لهو کۆردها کۆدهبنهوه؛ دهستیان لی ددهینه شیران، تا له دهرهوه ئاگادار دهبن جووقهواریان لی دهرپین. ئهگهر توانیمان وهدهرکهوین و خۆ رزگار بکهین، ئهوه باشه؛ ئهگهر نهمانتوانی، بهسه نییه تۆلهی خۆمان لهپیتشدا کردۆتهوه و خوینی خۆمان ئهستاندوووه و پیاوانه کوژراوین.» بۆیه ئهم ئازایهتییه له خان ئهبدال پرووی دا و لهپیتشدا ئهلیاس خهلیفهی کوشت. خودا بۆخۆی دهزانی.

پاش ئهم پروداوه کوره بچووکهکانی و خاو و خیزانی ئهمیرخان ئهوی مابوون، هینایانن بۆ هۆردووگا و مال و سامانی قهلانشینهکان بهسهه غازیهکاندا دابهش کرا. له حالیکدا که هۆردووی خاوهن شکۆ له (گاودۆلی) مهراغه بوو، ئهوهی قهومابوو بهعهززی پیرۆزی گهیشت. لهسهه فهرمووده، چهند رۆژیک گهنج عهلی خان بهخۆی و تفهنگچییهکانپوه لهبن قهلا مانهوه و ئهمیرهکانی دیکه به لهشکرهوه پروویان له دهرگای خاوهن شکۆی عالم پهنا کرد. له چیمهنی قهراچووق گهینه

بارهگای پیروژ، ولات و سامان و دهسته لاتداری ورمی، به قبان خانی برای محمهده بهگی بیگدلی ئەسپ پیردرا، سی هزار تومهن زیری نهغدیش بۆ پیداوایستهکانی قه لای دمدم و یارمه تیی غازیهکان و پیاوهکانی ئەو دیاری کرا. فهрман درا له سنووری ساروقورغان و گاو روود تا سه لماس، هه موو ئەمیر و حاگمهکان له بهر حوگمی ئەو دابن و له قسهی دهرنه چن، ئەویش به له شکرچیکی تهیارهوه چوو بۆ ویندهری و خهریکی ئاوه دانکردنه وهی قه لای بوو. گهنج عهلی خانیش بهخوی و تفهنگچییهکانیهوه تیکه لی هۆردووی گهوره بۆوه^(۱).

باسی به رهو مهراغه چوونی شا و

رق ههستانی له تیره ی موکری و قه تلوعامی ئەو تیره

عه شیره تی موکری له پیرهوانی ئەم دهولهته و له سنووری گاودۆلی مهراغه و سندوس و میانداویدا نیشته جی بوون. له سهردهمی شای بههشتیدا سه رکردهی ئەو تیره بهدهست ئەمیره ناویکه وه بوو. پاش مردنی شا و له سهر تهخت دانیشتنی سولتان محمهده پادشا- که سولتانی رۆم بوو- پهیمانی باوک و باپیرانی خوی هه لوه شاندهوه و دنیا ی هیدی و هیمنی ئالۆز و په ریشان کرد. شه ر هه لایسینه بهد فه رهکانی سنوور، بازاریان گهرم بوو. ئەمیره ی ناوبراو- که زۆر سالان نمهک پهروه ردهی ئەم دهولهته بوو- ریگای نمهک بهحهرامی و یاغیبوون و هه لگه رانه وهی گرت ه پیش، دهگه ل رۆمیان ریکهوت و دهستی کرد بهتالان و کوشتار. له سندوس و میانداو و مهراغه دا هاته سه ر په وهی (قه راجیوق) که په وهی تایبته تی هه زه رته ی شای بههشتی بوو و بهباشی ناویانگی به دنیا دا رۆی بوو. ژماره یهکی زۆری له په وه دان و پاسه وانی په وه کوشتبوون و په وه که ی داگیر کردبوو. هه میشه دهگه ل ئەو ئەمیر و قزلباشانه ی ده بوونه حاگمی مهراغه شه ر و کیش ه هه بوو. ده میکیش له خراپه و کوشتار و بهدیل گرتنی ژن و مندال رانه ده وه ستا. پاش مردنی ئەمیره بهگ، شیخ هه یده ر بهده ستووری بیگله ره یهگی رۆمیان بوو به ئەمیر و له

(۱) ئەم کاره ساته له سالی بیست و چواره می پادشایه تیی شا عه باسی سه فه ویدا رووی داوه که ریکه وه تی ۱۰۱۸ ی کۆچییه. ئەسکه نده ر به یگی تورکمان له لاپه رهکانی ۸۰۷- ۸۱۱ ی کتیبی عاله م نارای عه باسیدا باسی کردووه. حه یف رۆژ و مانگی گیرانی دمدم و گوژرانی ئەمیرخانی نه نووسیوه. هیمن.

باوکی زیاتر سه‌ره‌خوییی پیدا کرد.

به‌لام له زهمانی فرمان‌ره‌وایی سولتان محمه‌دخانداندا له راس جه‌عفر پاشای بیگلر‌به‌گی ته‌وریز سه‌رکیتی ده‌کرد. چهن‌د جار نیزیکانی خوی ناره‌ باره‌گای عالهم‌پهنای پادشای مه‌زن و بچوکی خوی نیشان دده‌ا؛ تا شاه‌نشا بۆ داگیرکردنی ناره‌بایجان چوو. شیخ‌حه‌یده‌ر هات بۆ ریس‌مه‌ ماچکردن و لاواندراوه؛ حه‌زرتی شای پایه‌رز و سیبه‌ری خودا، هه‌له‌کانی پیتشوی تیره‌ی موکری به‌خشی. ده‌سته‌لاتی مه‌راغه و ده‌ورپشتی- که هه‌میشه به‌ده‌ست یه‌کتک له‌ئهمیره‌ مه‌زنه‌کانی قزلباشه‌وه بوو- دا به‌ شیخ‌حه‌یده‌ر. ئه‌و له‌بن قه‌لای ئیره‌وان وه‌ک له جیی خوی باس کراوه- کوژرا. خاوه‌ن شکۆ له‌به‌ر هه‌قناسی جیی باوکی دا به‌قوبادخانی کوری که هیتتا مندال بوو. به‌که‌یخودا و ردین سپیه‌کانی عیلی فرموو تا کور گه‌وره ده‌بی له‌ قسه‌ی دایکی- که کچی پیاوماقوولیکی قزلباش و ژنیکی وشیار و ئاقل‌بوو ده‌رنه‌چن. بۆ ئه‌وه‌ی قوبادخان خۆ بگری برابه‌کی شیخ‌حه‌یده‌ر که ناوی ئه‌میرخان به‌گ بوو له‌نیو عیل هیناده‌ر و جی و پایه‌ی دایه و کردی به‌حاکمی گه‌رم‌رود. براه‌ی تری خان ئه‌بدال داوای مه‌زنایه‌تی ده‌کرد و سه‌ری بۆ بران‌که‌ی دانه‌دنه‌واند و هیندیک پیاوخراب و به‌دفری موکری له‌خۆ هالاندبوو. چهن‌د جار له‌شکری ناردرا سه‌ر و ده‌ریان په‌راند؛ تا ئاخری وه‌ک باسکرا په‌نای بۆ ئه‌میرخانی برادۆست برد و له‌کن ئه‌و مایه‌وه. لوتف و دل‌سۆزی شاهانه‌ قوبادخانی گرت‌ه‌وه و سه‌ره‌خوییی ته‌واوی په‌یدا کرد و هه‌موو هۆزه‌کانی موکری به‌رده‌ست بوو. له‌نیو سه‌ره‌هۆزانی ئه‌م تیره‌دا پیاوی به‌راز سروشت و ریوی سیفه‌ت هه‌بوون که له‌ ریگای راست دوور‌که‌وت‌بوونه‌وه و له‌ چۆلی سه‌ره‌ر‌پۆییدا گه‌وره‌ ب‌بوون؛ ده‌گه‌ل قزلباشان- که له‌ مه‌راغه خاوه‌ن ملک بوون- خراب ده‌جوولانه‌وه و به‌زۆر زه‌وییه‌کانیان داگیر ده‌کردن. قوبادخانی که گه‌یشتی، له‌به‌ر نه‌زانی و پیسیی ده‌روونی ده‌گه‌ل قزلباشان ره‌فتاریکی ناله‌باری گرت‌ه‌پیش. هه‌رچهن‌د له‌و چهن‌د ساله‌ی دوا‌ییدا زۆر نافه‌رمانی و ئاکاری دزیو له‌ خوی و له‌ژیر ده‌سته‌کانی ده‌بیندرا و گه‌رد له‌سه‌ر دلی مباره‌کی شاهانه‌ ده‌نیشت، به‌لام له‌به‌ر به‌زه‌بی و دل‌سۆزی تایبه‌تی خوی و له‌ پیش چاوگرتنی خرمه‌تی شیخ‌حه‌یده‌ر، چاوپۆشیی لی ده‌کرا. تا وای لی هات ئاوی له‌ ئاوه‌ر‌پۆیان ده‌رکرد و سه‌ره‌ر‌پۆیی و لاساریی له‌ پاده‌ برده‌ ده‌ر. هه‌روه‌کو سالی پابردوو حوکم کرابوو که قوبادخان

بچیتە کن (ئییعتیما دودەولە) و لە داگیرکردنی قەلای دمدەدا دەگەڵ لەشکر بەشداری بکا، خۆی لەو خزمەتەش بوارد و نەچوو.

لە بەهاریدا کە خاوەن شکۆ خەریک بوو بۆ ریکخستنی کاروباری ئەو ناوچەیە بەرەو سنوور بچێ، قوبادخانیش ناچار بەخۆی و چەند کەس لە دەورویشتەکانیەو (یورت قشلاق) بەخزمەت گەیشت؛ چونکە دلی پاک و رووناکی شاهانە لە سەرەرپۆیی و لاساری ئەوان گەردی لی نیشتبوو، هاتە سەر ئەو کە ئەوانە شیایوی لوتف و دلسۆزی نین و راوەستان لە تەمیکردنی توندی ئەوان بەقازانجی دەولەت نییە و خراپە و کیشەیی پتری لی پەیدا دەبی. خۆی لە تەمیکردنیان خۆش کرد. بەلام بەلیزانی و وشیری خۆیەو، جارێ خۆی راگرت و لوتفی دەگەڵ کردن تا گەیشتە مەراغە، قوبادخان و یدین سپییەکانی موکری لەو دەترسان شا داوای رەوێ قەرچیوق بکاتەو؛ بۆیە بەفیل، ئەسپە باش و هەلبژاردەکانیان ناردە جیگایەکی دوور دەست و چەند بارگینی نارەسەنی کوردییان لەوێ هیشتەو، تا ئەگەر باسی رەوێ هاتە گۆرێ ئەوان نیشان بدەن. هەرەوھا ئاشکرا بوو کە هەمیشە دەگەڵ سەردارانێ رۆمی کەینوبەینیان بوو و خراپەیان دەگەڵ لیتقەوماو و هەژاران کردوو و لەبەر تەعەسسویی مەزەبی زۆریان شیعیەکانی مەراغە ئازار داو، کە وابوو دەستی زۆرداران دەبوو لە یەخەیی هەژاران بکریتەو.

بەکورتی لەنێوبردنی ئەو تیرە بەدەفە و سەرەرپۆیە- کە لە موسلمانانی هەر ناویکیان هەبوو- ئەرکی سەر ئەستۆی شای دادپەرور بوو. ئاگری رق و توورپیی و لە دلی خاوینی شاهانەدا بلیسەیی گرتبوو کە تەنیا بەخوینی ئەو بی قەرمانە و وەکارکەوتنی شیرێ ئاگریار نەبایە نەدەکووژاوه و دانەدەمرکاوه. لەکاتی کە بارهگای بەرز لە گاودۆل هەلی دابوو، رۆژیک قوبادخان بەخۆی و سەد و پەنجا کەسەو روویان لە بارهگای بەرز کرد. ئیوارە وەخت بوو گەیشتی؛ دەگەڵ چوار کەس لە خزمەکانی بۆ حوزوور بانگ کران. کە وەژوور سەرپەرە کەوت، لەسەر فەرمانی شا لە وەختی چەکمە داکنەنددا غولامان بی ئەوێ بیتلن ببزوون- کوت کوتیان کردن. کەلاکی پیسی ئەوانیان بۆ کووچەیی پشت سەرپەرە راکیشا. بۆ ئەوێ زیانیک لەلایەن ئەو پیاوخراپانەو بەغولامان نەگا. فەرمان بەعەلی قولی خانی ئیشک ئاغاسی باشی شاملوو درا لەبەر دەرکی سەرپەرە راوەستی؛ یەک یەک بانگیان بکا بۆ مەجلیس. کە وەژوور سەرپەرە پیرۆز کەوتن دەسبەجی

غولامان بیانکوژن و که لاکیان باویژنه کووچهی پشت سهرابه‌رده؛ تا له پتیش چاوان ون بن. تا بیست سی کهس بهو جوژه کوژران و یهک به‌دوای یه‌کدا فری دران. نه‌وانی ده‌ری که‌می‌ک در‌دوژنگ بوون. یه‌کیان که هاته ژووری ته‌ماشای کرد خوین زور ژاوه و قوبادخان و نه‌وانیش دیارنن؛ قیژاندی و ده‌ستی دا خه‌نجر. موحیب‌علی خانی شاهی سیونی بریندارکرد. دوو سی کهس که به‌دوایدا ده‌هاتن کشانه‌وه و خه‌ریکی راکردن بوون.

غولامان و قوچیپیان تیپان و هرووکان، هر له‌وی پارچه پارچه‌یان کردن. نه‌وانی ده‌روه تی گیشتن، رایان کردن نه‌سپان. هیندیک هر لهو ده‌وروپه‌ره و هیندیک له وهختی راکردندا کوژران و تاقیان لی برا. لهو وهخته به‌سامه‌دا خاوه‌ن شکو هاته‌دهر و سواری نه‌سپی ره‌سن و خوشبه‌ز بوو و پرووی له قه‌لای گاودول کرد و سه‌ریزانی قزلباش کوشتن و تالانی عه‌شایری موکرییان پی نه‌سپیدرا. خاوه‌ن شکو به‌تلیک له شه‌و چووبوو گیشته قه‌لای گاودول.

هیشتا نه‌م خه‌به‌ره نه‌گه‌بیووه قه‌لا که له‌شکر به‌ژوور قه‌لا و هریوو؛ هرکه‌سیان وه‌گیر که‌وت خستیان. علی قولی خان ناردرا بو‌ه‌وشه‌یه‌کی دیکه که لهو نیزیکانه بوو. په‌نجا شیست که‌سیکی ده‌ست به‌ستراوی هینا ده‌رگای به‌رز. غازیه توله‌نه‌ستینه‌کان به‌چاو قووچاندنیک هه‌موویان ناردنه ولاتی نه‌بوون. زور لهو که‌سانه‌ی ده‌یان‌هینان خزمه‌تکار و پیمه‌ره‌داره‌کان هر به‌زهری گولال و پاچ و پیمه‌ره‌سهر و می‌شکیان ده‌کوتان و ده‌هارین. نه‌سفه‌ندیاربه‌گی ناوچی باشی عه‌ره‌بکه‌رلوو، له‌سهر فه‌رمانی خاوه‌ن شکو به‌سهر ره‌و ناردرا بو‌گه‌رم‌پروود و به‌فی‌لیکی شه‌رکه‌رانه‌وه نه‌میرخانی برای شیخ‌ه‌یده‌ر و نه‌و په‌نجا که‌سه‌ی له تیره‌ی موکری که ده‌گه‌ل نه‌و بوون به‌جاریک کوشتن. حوسین سولتان برزای شیخ‌ه‌یده‌ر و نه‌وانه‌ی ده‌گه‌ل نه‌و له ورمی بوون به‌ده‌ستی هه‌سن خان کوژران.

به‌کورتی قه‌تلی عامی نه‌و تیره به‌قه‌له‌می ته‌قدیر له‌سهر لاپه‌ره‌ی رورگار نووسرا. نه‌و چند روزه‌ی که شا له قه‌لای گاودول ماوه، هه‌موو رورزی ده‌سته‌ده‌سته و پول پول ده‌یان‌هینان و له‌سهریان ده‌دان. به‌هرامی خوینخور تاویک له تیغ وه‌شاندن و خوین رشتن رانه‌ده‌وه‌ستا. هیندیک له ئیماق و ئیبی و ئوریاد که له‌نیو نه‌وان مابوونه‌وه، به‌و تاوانه‌ی له‌نیو تیره‌ی دژی ده‌وله‌تدا خوینان

ماتکردوو و له کاتی دهسته لاتی رۆمیاندا نه گه راونه وه نيو قزلباش هه موویان کوژان.

بیبیرینه وه ئاورگی تیره ی موکری کوژاوه و نیره وه زه کان هه موو که وتنه بهر مه و دای شیر ی به برشت و ژن و منداله کانیشیان به دیل گیران. پاش چند رۆژ بلایسه ی رقی شاهانه تا راده یه ک دامرکاوه و شیر به گ ناویک له و بنه ماله که هه میشه خۆی به خزمه تکار ده زانی و مه خسور به گ ناویک که برای ئه و له ریزی ئیشک ئاغاسیانی باره گای به رزدا بوو، کرانه گه وره و مه زنی موکری و فه رمان درا ئه وانه ی له مه و دای شیر پرگاری بوون و له که لێن و په سیواندا ماونه وه، په نا بۆ ئه وان بهرن و له کوشتن و تالان ئه مین بن. پاش ئه م رووداوه شا چند رۆژیک له نيو ئه سپه کانی ره ودا له چیمه نی قه راجیوق رای بوارد و ولاتی مه راغه ی به سولتان میر موقه دم ئه سپارد^(۱).

باسی دهسه لات په یادکردنه وه ی کوردانی برادۆست به سه ر قه لای دمدمدا و دیسان وه دهسکه وتنه وه ی به ته قدیری خاوه نی ئاسمان و ئه ستیران

خه به ریکی به سام که له مازنده ران به گوپی خاوه ن شکۆ گه یشت، رووداوی سه بر و سه مه ره ی دهسه لات په یادکردنه وه ی کوردانی برادۆست به سه ر قه لای دمدمدا بوو. چلۆنایه تی رووداوه که ئه وه یه: وهک له پیتشدا باسمان کرد پاسه وانی و دهسته لاتداریی ئه م ناوچه و قه لایه که ی به قبان خانی بیگدلی ئه سپیردرا بوو. په کیک له ژنه کانی ئه میرخانی چۆلاق- که له کچانی خه لکی خویری ئه مه لبه نده بوو، ده گه ل هیندیک له بۆره پیاوه کانی نه ناسراوی کورد له قه لادا مابوونه وه و خزمه تی قزلباشیان ده کرد. قبان خان هه له که ی ئه وه بوو که کوردی با نه ناسراویش بۆ- له قه لادا هیشتی بۆوه. بۆخۆشی جاروبار ده چوو بۆ راوی. (ئه لغ)

(۱) به داخه وه ئه سکه ندهر به گ- که میژوونووسی کی زۆر ورد بووه- رۆژ و مانگی ئه م کاره ساته ی روون نه کردۆته وه؛ به لام چونکه له ریزی رووداوه کانی سالی بیست و چواره می پادشایه تی شا عه باسدا له لایه رهی ۸۱۱-۸۱۴ی عه له م ئارادا نووسراوه، دیاره ئه و کاره ساته له سالی ۱۰۱۸ی کوچیدا رووی داوه. هیمن.

بهگي برادۆست- كه خزمى ئەميرخان بوو- وهك كوند له ويرانهكانى ئەو سنووره هەلكورمابوو و دهگەل ئەو (عورت) ژنه و قۆلچييه كوردەكان پەيوەندىي بەر قەرار كرد. بپيار وا درا هەر كاتىك قبان خان بەشەو له قەلا وەدەرکەوت ئاگادارى بكەن.

رۆژىك قبان خان بۆ راوچى له قەلا وەدەرکەوت. به ئەلغ بەگ راگەيەندرا، شەوچى بەخۆى و چل پەنجا كەس كوردەوه هاتنه بن قەلا. ئەوان بورجىكى سولقيان كه بەتەنىشت قەلاكەوهيه كون كرد، ئەلغ بەگ و ئاوالهكانى يەك يەك هاتنه ژوورچى؛ لەپەر پاسەوانى ئەو بورجەيان كه له خەودا بوو كوشت. هەر كەستىيان له هەر بورجىكىدا له خەودا دى بەرەو نەمانيان بەرچى كرد، چوونه نەقارەخانه و نەقارەى شادمانىيان لى دا، ئەو كوردانەى له قەلادا بوون تىكرا لىيان كۆبوونهوه. خەلكى قەلا وەخەبەر هاتن و ئەوهى هەرگيز بەخەيالاندا نەدەهات بەچاوى خۆيان دى، سەريان لى شىوا و دەستىيان كەوتە ئەملا و دەستىيان كەوتە ئەولايه. بەو شەوه رەشه هەراوهوريا له قەلادا پەيدا بوو، قزلباشەكان بەئاغا و نۆكەر و پيشخزمەتەوه كه له قەلادا بوون، بى ئەوهى ئاگايان له چەندوچۆنى داگيركەران بى، بەدلىكى پى ترسەوه بەئەملا و ئەولاي قەلادا خۆيان فرچى دا و هەلاتن و تا بەيانى تاقەكەستىيان له قەلادا نەماوه. كوردەكان له قەلادا مانەوه و مال و سامانى قزلباشيان داگيركرد و له كوردەكانى دەرووبەر، داواى كۆمەك و يارمەتريان كرد.

ئەو خەبەرە بەسامە به قبان خان گەيشت. ئەنگوستى پەشيوانىي بەددان گەست، رووى له لاي قەلا كردهوه. ئاغا سولتانى موقەدەم له مەراغە خەبەرى زانى و بەسەرپەرەو بەيارمەتییەوه هات. يەكێك له هەلكەوتە باشەكان ئەوه بوو كه سەد و پەنجا كەس له كوردە ياغيەكان كه بۆ كۆمەكى قبان خان بەرەو قەلا دەهاتن، تووشى ئاغا سولتان و پياوهكانى قبان خان هاتن، شەرى قەوما و كوردەكان شكان، زۆريان لى كۆژرا و ئەوى مانەوه و دەرچوون هەلاتن. پىربوادقخان حاكمى تەوريز و شەهیر سولتانى موكرى له بیستنى ئەم خەبەرە شلەژان؛ بەترەختان خۆيان گەياندى، قبان خانیش بەشەرمەزارییەوه تىكەل بە ئەمیرە مەزنەكان بۆوه.

روون بۆوه كه قەلانشینەكان زۆر كەمن. له بیرى هێرشبردندا بوون كه ئاوى

پهحمهتی خودا بهسهه ئهه ئاگردها کرا. ئههه بهگ رۆژیک بارووت بهسهه
تفههنگچیهکانیدا بهه دهکا، قهزاوقهدهه وا جاری بوو پریشکیک ئاگر کهوته نیو
بارووت و گری لی بئندبوو و لایهکی روومهتی سووتاند و پهکی خسته. ئهه
سووتاوانهی ئاگری ناهومییدی، له قهلااری کهوتن و که دهورهی قهلایان وا
بهتهندراوی هاته پیش چاو، له گهیشتنی کومهک ناهومیید بوون. ترس و ناهومییدی
تهنگی پی ههچنین و جگه له راکردن هیچیان رهچاو نهکرد. له شهویکدا که وهک
دلی نهگبهتباران رهش و تاریک و تونوک بوو- ههچی پتیا ههگیرا و توانیان له
ئهسپه ههساوهکانی قهلایان نا و ئهه بهگیان بهکه لاکه هاویشته سهه ئهسپیک و
له دهرههتیکدا دهروازهیان کردهوه و ههلاتن. ئهه میرهکان پاش ئاگاداریبوون وهدوایان
خسته، بهلام ویتان رانهگهیشتن.

جاریکی دیکهش ئهه قهلایه که له قایمی و بهرزیدا دهگهه ئاسمانی شین
بهرامبهری دهکا کهوتهوه دهستی لهشکری پادشا^(۱).

مههه و زین

دووهه بهیتی کتیبی ئوسکارمان، مههه و زینه. مههه و زین بهناوبانگترین چیرۆکی
کوردیهه. کام کورد ههیه ئاگای له چیرۆکی مههه و زین نهیی. یا ههچ نهیی ناوی
ئهه کچ و کوره ناکامانهی نهبیستی. له شیعری شاعیره کۆن و تازهکانماندا ناوی
مههه و زین هاتوه.

چیرۆکی مههه و زین ههه بهکوردی نهماوهتهوه. تا ئیستا بهئهلمانی، فهرانسهیی،
رووسی، ئهرمهنی و تورکی تههجهمهه کراوه. له سالی ۱۳۴۱-۱۹۶۲دا ئهه بهیتهی
لهه کتیبهه ههیه، بهدهستی کاک (عوبهیدالله ئهیووبیان) هاتوته سهه رینووسی
کوردی و زۆر باشیش کراوته فهرسی و چاپ کراوه.

ئهه چیرۆکهی لهه کتیبههه چاپ کراوه (پهههه بهکر) بۆ خۆی دهلی به چوار

(۱) ئهه رووداوه له سالی ۱۰۲۴ی کۆچیدا که بهرامبهری بیست و نههههین سالی
پادشایهتی شا عهباسه قهوماوه و له لاپههه ۸۸۸-۸۸۹ی عالهه ئاری عهباسیدا
نووسراوه. ئهه بۆ من جیی داخه ئهوهیه که نووسهه ناوی ئهه ژنه قارهمانه
تۆلههستهینهی نهنووسیوه. ههمن.

پوڙان بۆ ئۆسكارمانى گوتتووه و ئەويش تۆمارى كردوو. من كه زۆر جارم ئەم بەيتە لە زمانى شاپەرەكانى هاوچەرخم بېستوو ئەم بەيتەى زۆر بەتەواو دەزانم. بەبېرواى من مەم و زىن زۆر كۆنە. زۆر كۆنترە لەوەى ئېمە بېرى لى دەكەينهوه؛ بەلام هەروا هاتوو و تازە كراوتەوه و پەنگى گۆريوه. كهچى بەو هەموو گۆرانەوهش نيشانەى ئاينى زەردەشتى بەئاشكرايى پيوه دياره و ئەوهش بەلگەى كۆنبوونى ئەم چيپۆكەيه. لە سەرانسەرى بەيتى مەم و زىندا لە نيوان خوداى خيەر و شەيدا ملانەيه؛ ملانەيهكى توند و بەرەرهكانىكى سەخت و لە ناشتى نەهاتوو. ئەگەر بەكرە مەرگەوه، بەكرى شووفار و بەدەفەر وەك خوداى شەپ- دەيهوئى مەم و زىن- ئەم كچ و كورە پاك و خاوپنانه ريسوا بكا، خوداى خيەر (قەرەتاژدين) گەرەترين مەردايەتى و فيداكارى دەكا و بۆ پاراستنى ئابرووى ئەوان مالى خۆى ئاگر تى بەر دەدا و خانى نەمرىش كارەساتەكهمان ئاوا بۆ دەگيرپتەوه:

مالا خوە ژ رەنگ قوم زردشت
 دا ئاگر و گازيا خو پراشت
 ئاگر كو دگرتە خان و مانان
 وى گرتە بە گازى و فغانان
 ئەقوام و قبايل و عشابير
 بالجملة بزینە دەفع ئاگر
 ئاگاه كو بوون ئەمير و غلمان
 خالى کرن ئەو سرا و بستان
 ئوژى كو بزینە وى هەوارى
 وى موتههمى وەگوتە يارى
 تاژدين تە دى چە رەنگ ئەدا كر
 مووسا لى بەحر غەم زوا كر

بەيتيژى ساكاريش ئەو نەقلەمان بەزمانىكى سەير بۆ دەگيرپتەوه:
 قەرەتاژدينى لورى،

به زمانی عه ره بان(*) ده ژنیتی خوږی،

دوور^(۱)، گویتتر، لانکی کوږی.

یا له زمان خاتوون ئه سستیوه ده لئ:

«نه ئه و مالم دهوئ، نه ئه و حاله،

«نه ئه و مندالم دهوئ نه ئه و تفاله

«به و شهرتهی له دنیا به سلامت بن، گهردنی زهر و ووی پر له خاله.»

تاریکی بهری رووناکی دهگرئ، خودای شه به سهر خودای خیردا زال ده بی. به کره شوفاړ واز ناهینئ ئه و کچ و کوږه بی تاوانانه به ئاوات بگن. به لام دیسان رووناکی په پیدا ده بیته وه، خیر زال ده بی: شه پر تئ ده شکئ. به کر ده کوژرئ. ئه ما درهنگ؛ پاش له نیوچوونی ئه و دلبر و دلداره بی مرادانه.

خانیه نه مر- شاعیری مه زن و پایه به رزی کورد- ژیا نی هه تاهه تاییی دا به چیروکی مه م و زین. شاکاریکی دروست کرد که تا دنیا دنیا به مایه ی شانازی ئه ده بی نه ته وایه تیمانه، به لام نه یه توانی به یته کونه که له نیو به ری و له بیر خه لک به ریته وه. ئه و به یته ئیستاش هه م به شیوه ی بو تانی و هه م به شیوه ی موکریانی هه ر ماوه. ئه گه ر تو ماریش نه کرابا هه ر ده ماوه؛ به لام رهنگ بوو پتری گوړان به سه ردا هاتبا^(۲).

بیگومان سه رچاوه ی مه م و زینی خانی هه ر ئه و به یته کونه یه. هه روهک پی م وایه

(*) وئ ده چئ شایه ر گو تیدتی (زمانی عه جه مان) له بری (زمانی عه ره بان)؛ به لام ئوسکارمان که رهنگ بی نه تورکیی زانی بی و نه عه ره بی، وای وهرگر تبی؛ ده نا ئه م دیره تورکییه و له موکریان به تورک ده لئین عه جه م. "هیمن"

(۱) دور: هه سته. گویتتر: بیه، هه لگره.

(۲) من له میژه بیر له وهی ده که مه وه چونه زور به یته کونی کوردی وهک مه م و زین، فه رخ و ستی، خه ج و سیامه ند، سه یده وان، زه مییل فرؤش و شیخی سه نعان به هه ر دووک شیوه ی موکریانی و بو تانی هه ن. ئایا له ئه سلدا به کام شیوه بوون؟ که ی گوړاون؟ کئ گوړیونی؟ دیاره بو م نه چوته وه سه ر ج بنج و بناوانیک، بویه خوی لی ده بویرم و باسی لی ناکه م. هه ر ویستم ئه و دیارده بخه مه پیش چاوان، به لکه له دواړوژدا زانایانی کورد لئی بکوئنه وه.

سەرچاوهی چیرۆکهکانی بیژن و مەنیژە و رۆستەم و سوهراب و سیاوەش و... شانامەش ھەموو بەیتی کۆن بوون و فیردەوسی تازەى کردوونەوہ؛ بەلام چونکە شیعری فیردەوسی ساکارتر و ھاسانترن بەیتە کۆنەکان لەبیرچوونەوہ و چونکە مەم و زینی خانى، وردەکاریی شاعیرانە و سۆفیانەى زۆر تێدایە و ھەروا ساکار و ھاسان نییە و نەخویندەوار ھیچ، نیوہ خویندەواریش باشى تى ناگا، بەیتە کۆنەکەى مەم و زین ھەر بەسەر زار و زمانانەوہ ماوہتەوہ.

پیرەمێردى نەمر شاعیر و رۆژنامەنووسی ھاوچەرخیش مەم و زینی ھەبە. مەم و زینی پیرەمێرد ئیبداعىكى خۆبەتى و زۆر لە بەیتە کۆنەکە دورە. چیرۆکىكى شانۆیى باوى رۆژبووہ. تەنانەت بەرەو ئەدەبى رۆژئاوایى چووہ و وەک درامەکانى شکسپیر دەچى. ئەو شیعەرە ناسکانەى خوارەوہ- کە لە چا و ھونەرى شیعرییەوہ بەرزن- لە مەم و زینی پیرەمێرد وەرگیراون:

ھەیرۆ ئیمیرۆ رۆى شین و رۆ رۆمە
کە مەم رۆیى رۆى پەژارەى خۆمە
ئەو زۆلفە لوولەم بۆ مەم شانە کرد
فەلەک کویتر بى بۆنىكى نەکرد
ئەو خال و میلەى من بۆ مەم رشت
پەیمانم وایە بۆى بەرمە بەھەشت
لێوم دانابوو بۆ گوشتوگۆى مەم
عەھدە تا مردن واتەى پى نەکەم
ھەى مەم دەستى مەم نەگەیشتە تۆ
وا نووکی خەنجەر بوو بەسەزای تۆ
خەنجەر بۆ دلە گەر راست دەوی
ئاخ مەمى تیاپە نەک بەرى کەوی

مەم و زینی پیرەمێرد بە نۆرەى خۆى پارچەبەكى ئەدەبى و کۆمەلایەتیی بەرزە. بە زمانىكى شاعیرانە و ھونەرماندانە رەخنەى لەو رەسمە کۆن و دزیوہى کوردەواری گرتووہ کە کچان بەزۆرەملى دەمرین و دلای دلداران دەشکپین و ئیستاش دەگەل سەردەمى خانیش فەرقىكى زۆرى نەکردووہ. بەلام مەوزووعىكى نوێ و لاسکردنەوہیەكى رۆژئاوایییە کە دەگەل ریشوینى کۆنى کوردەواری بەک

ناگرنه‌وه و زۆر له به‌یته‌که‌ش دووربوته‌وه. زین هه‌م له به‌یته‌که‌دا و هه‌م له مه‌م و زینی خانیدا به‌مردنی خۆی له سوێی مه‌م مردووه و ئه‌وه‌ش سۆزی ئه‌وین و وه‌فای پتر تێدایه، که‌چی زینی پیره‌مێرد خۆی ده‌کوژێ، قه‌دیم خۆکوشتن له کۆمه‌لی کورده‌واریدا نه‌بووه، ئه‌و دیارییه‌مان زۆر له‌میژ نییه له رۆژئاواوه بۆ هاتووه. ناخر دیارییه‌کانی رۆژئاوا هه‌موویان هه‌ر باش و به‌نرخ نین و زۆریان بۆ ئێمه مائۆیرانکه‌رن.

له چیرۆکه‌ کۆنه‌کانی کوردیدا باسی خۆکوشتن، ته‌نیا له به‌یتی خه‌ج و سیامه‌ندی موکریانیدا هه‌یه. خه‌ج پاش مردنی سیامه‌ند شینی بۆ ده‌گێڕێ و دوا‌ی خۆی له تیکه‌شاخی کێله‌سییان هه‌لده‌دێڕێ و به‌په‌لی داره‌به‌نیدا ده‌دا. ئه‌ویش ته‌نیا له سوێی سیامه‌ند نا؛ به‌لکه له ترسی براکانیشی که زۆری لێ نزیکی ببوونه‌وه و له‌وانه‌بوو بیکوژن. داستانی‌کم وه‌بیره‌هاته‌وه؛ هه‌رچه‌ند که‌می‌کمان له مه‌به‌ست دوور ده‌کاته‌وه، به‌لام پێم خۆش بوو بیگێرمه‌وه. فه‌قی بووم؛ له گوندیکی گه‌وره‌ی کوردستانی ئێران ده‌مخویند، گونده‌که دوو مه‌لای لێ بوون. مامۆستا‌که‌ی من مه‌لایه‌کی رووناکی‌بیر و خوینده‌وار بوو که تازه‌ترین کتیب و چاپه‌مه‌نی ده‌خوینده‌وه و ئاگای له وه‌زعی دنیا‌ی ئه‌و سه‌رده‌می هه‌بوو. مه‌لاکه‌ی دیکه، پیاویکی زۆر وشک و کۆنه‌په‌رست بوو و هه‌موو شتی له روانگه‌ی کتیبه‌ کۆنه‌ په‌ر زه‌رده‌کانه‌وه ده‌دی و دژی هه‌موو شتیکی نوێ بوو. مامۆستا‌که‌م گالته‌ی به‌بیره‌باوه‌ری کۆنه‌په‌رستانه‌ی ئه‌و ده‌کرد و زۆربه‌ی فتواکانی به‌ به‌لگه‌ی شه‌رعی هه‌لده‌وه‌شانده‌وه.

ئه‌و گونده‌ کێژیکی زۆر شوخ‌وشه‌نگ و جوان و چه‌له‌نگ و شه‌رمیون و به‌ئه‌ده‌بی لێ بوو؛ کچی وا جوان له‌و گونده‌دا نه‌بوو ده‌یانگوت دلی به‌لاویکه‌وه هه‌یه. به‌لام که‌س نه‌یدی‌بوو جاریکی پێکه‌وه راوه‌ستابن. دوو برای لۆزه‌نده‌ر و یه‌سک گرانی هه‌بوون؛ هه‌چ کامیان ژنیان نه‌بوو و ئه‌م کچه‌ بناوانیان بوو. پیاویکی پیر و ده‌وله‌مه‌ند به‌سه‌ری هه‌له‌وستا. برای گه‌وره‌ی حازربوو ژن به‌ژنه‌ی پێ بکا، کچه‌که‌ بدا به‌بار به‌کابرا پیره و کچی کابراش بۆ خۆی بینێ، کچ نه‌ده‌چوووه ژیر بار به‌ئاس و په‌لا‌سدا ده‌چوو، ته‌نانه‌ت شکایه‌تی له ئاغاژنیش کرد. به‌لام ئاگا‌که له هه‌ر دوو لاوه پێشکێشی ده‌ستاند، به‌قسه‌ی ئاغاژنی نه‌کرد و دادی نه‌پرسی، به‌زه‌بری خه‌نجه‌ر و کوته‌ک ناچاریان کرد مل رابکێشی، مامۆستا که ئاگای له هه‌موو شتیکی بوو نه‌ته‌ینا بۆخۆی ماره‌ی نه‌کرد، به‌لکه گوتی: به‌هه‌چ شه‌رعیک

ماره‌ی نایه و هه‌رک‌ه‌س ماره‌ی بکا به‌تالّه.

به‌لام مه‌لا پیره ماره‌ی کرد، هینده‌ی پی نه‌چوو کچه‌که ون بوو؛ هه‌رچی لیتی گه‌ران سو‌راخیان نه‌کرد. ده‌پیشدا پیمان وابوو وه‌دوو‌که‌وتوو، به‌لام که‌س له دیدا ون نه‌ببوو؛ ته‌نانه‌ت نه‌و کوره‌ی ده‌یانگوت چه‌زیشی لی ده‌کا. ژنه‌چه‌نه‌دریژه‌کان بوختانیان پی کرد و ده‌یانگوت: «به‌خولای خوشکئی چۆته شار و ره‌گه‌ل ژنه خراپه‌کان که‌وتوو.» ئاخری باغه‌وانان به‌بوگه‌ن که‌لاکیان له‌نیو دارستانیکی چغور و قه‌وغادا دیته‌وه که‌ خۆی هه‌لاوسی بوو. مه‌لا پیره که‌ ده‌ستیکی له‌ تاوانه‌دا هه‌بوو، نه‌ حازر بوو نوێژی له‌سه‌ر بکا و نه‌ ته‌لقینی بدا و نه‌هیشتی له‌ گۆرخانه‌ی موسلماناندا بینژن و گوتی: «به‌هیلاک چوو و به‌موسلمانی نه‌مردوو.» براكانی که‌ تازه‌په‌شیوان ببوونه‌وه هاتنه‌ خزمه‌ت مامۆستاکی من. ئه‌ویش قسه‌ی مامۆستا پیره‌ی به‌راست زانی. ناچار نه‌و کچه‌ بی‌ مراده‌یان به‌تاقه‌وه ناشت. من زۆرم پی ناخۆش بوو و به‌مامۆستا که‌م گوت: «چۆن دلت هات بیلی نه‌و سووکایه‌تییه‌ به‌م کچه‌ هه‌ژاره‌ بکه‌ن.» گوتی: «رۆله‌ من له‌ تۆم زیاتر زگ به‌م کچه‌ ده‌سووتی، بی‌م خۆش نه‌بوو سووکایه‌تی پی کرا و له‌و بروایه‌شدا نیم قیامه‌ت راده‌بوو نه‌گه‌ر له‌ گۆرخانه‌ی موسلمانان بینژرابایه، به‌لام بابیته‌ په‌ند و کچی دیکه‌ فی‌ر نه‌بن خۆ بکوژن.» تی فکریم نه‌وه‌ش چه‌شنه‌ چاریک بوو بۆ نه‌و درده‌ که‌ تازه‌به‌کورد‌ه‌واری وه‌ربوو و وه‌ک ئیستا په‌ره‌ی نه‌ستاندبوو.

هه‌ژار شاعیری به‌ناوبانگ و هاوچه‌رخیش مه‌م و زینی هه‌ر له‌سه‌ر کیشی مه‌م و زینی خانی به‌شێوه‌ی موکریانی کردۆته‌ شیعیر. شیعیره‌کانی گه‌لیک سوار و له‌بار پاراو و تیرمانان. چیرۆکه‌که‌شی هه‌روه‌ک خانی دارشتوو و په‌روه‌رده‌ کردوو و سه‌ری گرتوو. زمانه‌که‌ی یه‌کجار په‌تی و بی‌گه‌رد و ساکاره. پره‌ له‌ وشه‌ی په‌سه‌نی کوردی و به‌راستی فه‌ره‌ه‌نگیکی ده‌وله‌مه‌ندی زمانی کوردییه. وشه‌ی ناره‌سه‌ن و داتاشراو و تازه‌کووره‌ی تاک تاک نه‌بی تیدا نییه. بریا نه‌وانیشی تیدا نه‌بان که‌ ده‌لێی په‌له‌ی ره‌شن به‌کراسی سپیی بووکه‌وه. نه‌گه‌ر خانی مه‌م و زینی کردۆته‌ به‌هانه‌ بۆ ده‌ربیرینی هه‌ستی پاکی نه‌ته‌وايه‌تی و بیروپرای سوڤیانه‌ی خۆی، هه‌ژاریش مه‌به‌ستی نه‌سلێی له‌ هۆندنه‌وه‌ی نه‌م چیرۆکه‌ تۆمارکردنی وشه‌ی په‌سه‌نی کوردی بووه و پیاو هه‌ق بلێ زۆریش سه‌رکه‌وتوو.

مه‌م و زین چیرۆکیکی نه‌ته‌وايه‌تی کوردییه. بۆ هه‌موو شاعیریکی کورد په‌وايه

به ناره زووی خوئی دایرپیژتهوه، بهو شهرته زور له ئهسلهکهی دور نهبیتهوه. نازانم ههژار بۆ دهلی: «مهم و زینی خانی ههژار کردوویه به موکریانی.» پهنگ بئی ئهگهر ناوی نابا مهم و زینی ههژار، بهرهمهکههی نرخه پتر بووبایه و زمانی ئهو پهخنهگرانه بهسترا بایا که دهلین: «ههژار نهیتوانیوه ئهفکاری سوڤیانهی خانی بهوردی دووپاته بکاتهوه.»

من زورم سهه له وردهکاری سوڤیانه دهرناچی و نازانم قسهی ئهو پهخنهگرانه تا کوئی راسته، بۆ ئهم مهبهستهش زانای بهرپیز دوکتور عیزه دین مستهفا که به عهرهبی لهسهه فلهسهفه و بیرری خانی نووسیوه هیوادارین له دوارپژدا پهرده لهسهه زور لایهنی شاراوهی بیرری خانی ههلداتهوه؛ بهلام دهلیم مهم و زینی ههژاریش بهنورهی خوئی کتیبکی بهنرخه و زور چیرۆکی واشم پی شک دی دوو شاعیر کردوویاننه شیعر و دیاره فهرقیان بووه.

ئهوهش نمونهیهک له مهم و زینی ههژار.

زین بوخچهی دلی لای مۆمی داگیرساو دهکاتهوه.

جاریکی بهزاری مۆمی دهدواند
دهردی دلی زاری ژاری دهنواند
ئههی هاوهم و راز و هاوونشینم
من تۆش وهکو خۆم بهسۆز دهبینم
فرمیسکی لهگهڵ منا دهپژئی
چۆن وا دهبی هیچ شتی نهبیژی
نازانی دلم بهخۆم دهمیینی
یهک بگری لهگهڵم و نهمدوینی؟
دهردی من و تۆ له یهک چودایه
وهک خاوهر و زهردهپه و ههایه
تۆ خاوهری شهوق دهدهیته چاوم
من رۆژپه و ئاگرین ههناوم
ناسووتی له تۆ مهگهر زمانت
وهک من نی بسووتی تای ژبان

شۆقت که له سهر سهری دیاره
 سه ودا گهری سهر سهری دیاره
 من گیان به بلیسه دل به پیشکۆم
 سووتا جگهر و هه ناسه بۆسۆم
 تیشکی سهری تۆ له تۆ زمانه
 گرپه ی دلی من به ئیش و ژانه
 هی من به له هی و به گێژه لووکه
 ناکوژیته وه هی تۆ چووک و سووکه
 شه و ده بیه هه والی شه و بیداران
 رۆژانه دهنوی هه تا ئیواران
 من رۆژ و شه و سبه و ئیوارم
 یهک لا نییه ئایسانه کارم
 جار جاره له دهست دلی بریندار
 جارز له ژیان ده بوو به ناچار
 په روا نه ده ما له ئاگری خه م
 په روانه ده ما بیته هاو ده م

مه م و زینی خانی و هه روه ها هی هه ژاریش هیندیک جیاوازیان ده گه ل ئه م
 به یته دا هه یه، که ئۆسکارمان تۆماری کردوه. یه که م دیداری مه م و زین له
 به یته که دا زۆر رۆمانتیکی و له واقیع دووره. په ری، زینی بۆ مه م ده بن؛ به لام
 خانی به راستی ئه م دیداره ی زۆر ئاسایی پیک هیناوه و له واقیعی نیزیکی
 کردۆته وه. له جیژنی نه ورۆزا، له و جیژنه کۆن و نه ته وایه تییه دا- تووشی یه کی
 کردوون و به تیریکی دوو نیشانه ی ئه نگاوتوون. هه م باسی نه ورۆز و په سمه کانی
 ئه و جیژنه مان بۆ ده کا و هه م سه ره تای دلداری مه م و زین داده مه زرتینی. من
 به شبه حاللی خۆم ئه و کاره ی خانیم زۆر به لاره گرنگه؛ چونکه من ده زانم خانی
 گه لیک له ژیر ته ئسیری ئه ده بی فارسیدا به تایبه تی له ژیر ته ئسیری شیعره ی نیرامی
 گه نجه ویدا بووه. نیرامی گه نجه وی که شیعره دۆسته کانی فارس به خودای شیعره ی
 ده ناسن- شاعیریکی زۆر به دهسته لات بووه. پینج گه نجی نیرامی له شاکاره

بهره‌گانی ئه‌دهبی جیهان ده‌ژمیردرین؛ به‌لام چیرۆکه‌گانی نیزامی به‌تایبه‌تی له‌یلا و مه‌جنوونه‌که‌ی لایه‌نی ئه‌فسانه‌یی زۆر به‌هێزتره. جگه له‌وه ئه‌دهبی فارسی له سه‌ردهمی سه‌فه‌وییه‌کان زۆر خراب گه‌راوه‌ته‌وه دواوه و به‌چوار نال پاشه‌کشه‌ی کردووه و له واقیع دوور بوته‌وه؛ که‌چی خانی خه‌ریک بووه له‌وکاته‌دا له واقیع نیزیک بیه‌ته‌وه. ته‌نانه‌ت له هیندی‌ک جیدا که دوور بوته‌وه، عوزری هیناوه‌ته‌وه. ئه‌وه‌یه گوتوویانه پیاوی هه‌لکه‌وته زهمان و مه‌کان نانسێ.

مهم له به‌یته‌که‌دا تاقه کورپی براهیم پادشای یه‌مه‌نه و له سیوی به‌هه‌شت گورراوه. که‌چی خانی ره‌سه‌نه‌که‌ی لی ئه‌ستاندۆته‌وه و کردوویه‌تی به‌کورپی نووسه‌ری میر، لاوتیکی جوان و پاک و خاوین، به‌لام ئاسایی بووه و هیچ له سیوی به‌هه‌شت و شتی وا نه‌گورراوه و ئاوامان پێ دهناسین:

تاژدین وه‌له‌دی وه‌زیر دیوان

مهم ژێ خه‌له‌فی ده‌بیر دیوان

هه‌ژار ده‌لی:

مهم رۆله‌ی نووسه‌ریکی میر بوو

تاژدین کورپی گه‌وره‌تر وه‌زیر بوو

لیره‌شدا خانی لایه‌نی ئه‌فسانه‌یی به‌یته‌که‌ی به‌رداوه. عرفۆ و چه‌کۆش له به‌یته‌که‌دا - وه‌ک مهم - شازاده‌ن و ئه‌وانیش گیرۆده‌ی زین و میوانی قه‌ره‌تاژدین؛ که‌چی خانی به‌برای قه‌ره‌تاژدینیان دهناسی:

تاژدین دوو برا هه‌بوون دقلاش

مانند دوو شاه‌باز جماش

دایم دلێ دژمنان ده‌سسۆتن

یه‌ک عارفۆ و یه‌ک چکۆ دگۆتن

به‌نگینه که له به‌یته‌که‌دا هاوده‌می مندالی و نوکه‌ری به‌ئهمه‌گی مهمه و رۆلیکی گه‌وره ده‌گێرێ. له مهم و زینی خانیدا ناوی نییه و گورگینی پیاوی میریش جیگای ئه‌و ناگریتته‌وه.

به‌کەر له مه‌م و زینى خانیدا و له به‌یته‌که‌شدا هه‌یه و هه‌ر خودای شه‌ر و خراپه‌یه؛ به‌لام پله‌ویایه و هه‌وى دژمنایه‌تیی ده‌گه‌ل مه‌م و زین فه‌رقی هه‌یه. لێره‌دا. هه‌رچه‌ند زۆر به‌جه‌ساره‌تى ده‌زانم، به‌لام پێم وایه له باره‌ی به‌کرها به‌یته‌که له واقیعی کۆمه‌لی کورده‌وارى نێزیکتره. به‌کەر له به‌یته‌که‌دا گه‌وره پیاو و هاوشانى قه‌ره‌تاژدینه؛ ئینکه‌به‌رى ده‌گه‌ل قه‌ره‌تاژدین ده‌کا و قسه‌شى له‌کن میر ره‌واجی زۆره. مه‌م به‌قسه‌ی مه‌له‌ک ریحان ده‌پێشدا ده‌چێته ماله به‌کەر؛ به‌لام که‌سى لێ وه‌درناکه‌وى و زین ده‌بێ و ده‌چێته ماله قه‌ره‌تاژدین. به‌کەر ئه‌وه‌ی بۆ شانى خۆی به‌سووکایه‌تیی ده‌زانێ و ده‌یه‌وى تۆله‌ی له مه‌م و قه‌ره‌تاژدین بکاته‌وه. بۆیه ده‌ست ده‌کا به‌شه‌یتانى و ئه‌و گوڵمه‌زه ده‌گێرێ و ئه‌و هه‌موو خراپه ده‌کا و ولات ده‌شپۆینێ. ماله قه‌ره‌تاژدین به‌سووتاندن ده‌دا، مه‌م له به‌ندیدا ده‌رژینێ و ده‌مرینێ، زین به‌و ده‌رده ده‌با، خۆشى به‌کوشتن ده‌دا و دواى به‌و چیرۆکه پر له ده‌رد و ماته‌مه دینێ. ئه‌م رووداوه هه‌یج له واقیعی کۆمه‌لی کورده‌وارى دوور نییه و په‌یوه‌ندى به‌راده‌ی رق هه‌ستان و کار له ده‌ست هاتنى ئه‌و که‌سه‌وه هه‌یه که سووکایه‌تیی وای پێ ده‌کری. ئیستاش ئه‌و په‌سمه له‌نیو هه‌موو توێژه‌کانی کۆمه‌لی کورده‌وارى- به‌تایه‌تى له‌نیو پیاوماقووله‌کاندا- هه‌ر ماوه و روو له هه‌ر مائیکى کورد بکه‌ی و لانه‌ده‌ی و بجیه ماله دژمنی ئه‌و، هه‌رچى له ده‌ستی بێ له‌گه‌لت ده‌کا و ده‌بێته دژمنت.

به‌کەر له مه‌م و زینى خانیدا گه‌وره‌پیاو نییه؛ کوێخاده‌رکێکی خویپری و شه‌یتان و شو‌فاره که دژمنایه‌تیی پێشوی ده‌گه‌ل مه‌م نییه و هه‌ر له‌به‌ر پیسیی سرشت و نیهادى خۆی ئه‌و کێشه و ئاشووبه ده‌نێته‌وه. خانى نه‌مر پاش باسیکی فه‌یله‌سووفانه ئاوا باسی به‌کەر ده‌کا:

القصة باقتضای خلقت
میری به کمال عز و رفعت
راگرت ژ بۆ خو درگ‌فانک
فتان زمانه صی پسانک
دايم له درى وی قساپوچی بوو
قلاّع و قلاش و قه‌وچی بوو

ئەمما بە نەسب نەمرد بوھتان
 بلکہ مەتولدی دبوھتان
 اصلی وی دبین مرگقەر بوو
 محضا وی بشر بشوور و شر بوو
 ناڤی وی منافق بکر بوو
 بلکه ژبلوقییا بتر بوو
 مناع و مذبذبین و ابلیس
 خدّاع و خبر بزین و تلبیس
 شاگرد شامتا وی شیطان
 شرمندە ژ گوھتنا وی بوھتان
 بدچەرە ژ رنگی دیو کابووس
 بد فعل و ستیزەکار و سالووس

خانی ئەو سۆفییە پاک و دل فراوانەیی کە پیتی خۆشە شەیتانیش ببەخشری و نەسووتیندری، بەکرە مەرگەوهریش پاش ئەو ھەموو خراپە و تاوانە دەبەخشی و نەتەنیا لپی خۆش دەبی، بەلکە لە بەھەشتدا دەیکا بە دەرکەوانی کۆشکی مەم و زین. بەلام نەتەوہی کورد، بەکری نەبەخشیوہ و نابەخشی و ئیستاش یەکیک لە ناخۆشەویستترین پیاوانی میژووی کوردستانە و رۆژ نییە تووک و لەعنەتی بۆ نەچی. وا دیارە زەمانی پیشوو -باسی ئیستا ناکەم - دووزمانی و شووفاری لە کۆمەلی کوردەواریدا کردەوہیەکی یەکجار دزیو و ناشیرین بووہ.

لە پیشوہ گوتم بەیتەکە دروشمی ئایینی زەردەشتیی پتوہ ھەیە؛ بەلام چونکە ویستی سەرەتایی ئینسانان لە ھەر رەگەزیک بن و بیروبروایان ھەرچۆنیک بی یەکە، ئەگەر ورد سەرنج بەدینە ئەو بەیتە شتی وای تیدا دەبینین کە لە تەوراتدا دیومانە؛ ئایا وختیک تۆ دەخوینێوہ کە پەریان زین لە جزیری بۆ مەم دەبن، وەبیرت نایەتەوہ کە چۆن دێو بلقیساپان لە سەباوہ بۆ سولەیمان برد؟ یا ئەگەر گویت لّی دەبی کاتیک مەم و بەنگین بۆ یەکەم جار تیشکی ھەتاویان دی و گوتمان: «ئەوہ خولایە»، حیکایەتی ئیبراھیم پیغەمبەرت وەبیر نایەتەوہ؟

ئەو بەیتانە ھەموویان پیاوی ھونەرمەند و بی دەستەلات دایانناون و بۆ پیاوی

دەستەلاتداریان گوتوون. بەلام بى ئەوئەى بۆ خۇيان ئاگادار بن ناتەبايىي چىنايەتى و ویست و ئاواتى خۇيان تیدا گونجاندوو و چارى غەیرە عیلمییان بۆ دۆزبوتەوئە. لە بەیتى مەم و زیندا شایەر ویستووئیەتى نۆکەر جىي ئاغا بگریتەوئە. بەلام نەک بەخەبات و بەر بەرەکانى بەلکە بەفیداکارى و وەفادارى. بەنگینە ئەوپەرى فیداکارى نیشان دەدا، تەنیا کەسپکە کە ئاغای خۇی بەجى نایەلئ و ئەمەگدارى خۇی دەسلەلئى. مەمیش دەلئ ئیدى ئاغا و نۆکەر نین و بووینە برای دایک و بابى. کەچى بریارەکەى ھەلدەوئە شىنئیتەوئە و ھىندە پى ناچى وەک دىلئک دەیبەخشى. شایەر تۆلەى ئەو بى ئەمەگىیە لە مەم دەکاتەوئە و بەو دەردەى دەبا. بەلام نایەلئ بەنگین پەلەى بىوئەفایى پىوئە بنووسى. لەشکر دینئ و تۆلەى ئاغای خۇی دەستىنئیتەوئە. براھیم پادشای زگ سووتاوئى وەجاغ کوئیریش چاکەى دەداتەوئە و شارى یەمەنئ بە بەنگینە دەسپىئى. بەوچۆرە ئاواتى شایەر پىک دئ و نۆکەر دەگاتە پلەى ئاغایەتى.

لاس و خەزال

بەیتى سىبەمى کتیبەکەى ئۆسکارمان لاس و خەزالە. ئەم بەیتە بەراستى شاکارىکى ئەدەبىی بەرز و کەم وینەى. زۆر شتمان لە رىئوشوئى کۆنى نەتەوايەتیمان بۆ روون دەکاتەوئە. دەپشدا بەیتبىژ بە قسە، باسى گۆران و لە دایکبوون و پىگەپشتنى لاس، قارەمانى چىرۆکەکەمان بۆ دەگىریتەوئە؛ ئەوجار شىعەر دەست پى دەکا.

شىعەرەکانى ھەتا حەز بەکەى لەتيف و جوان و پر مانان. مىسرەعەکانى زۆر زۆر درىژن؛ بەلام وشە رەسەن و جوانەکانى وا ھەلبىژىردراون و لە تەنىشت یەک دانراون کە کىشەکە دەپارىژن. جارجار نیوئە شىعەرەکان کورت دەبنەوئە. شىعەرەکان جارى وایە زۆر لەسەر قافیەىەک دەرۆن و جارى وایە کەم. کورتى بىرپەوئە بارى ئەدەبىی بەیتى لاس و خەزال بەبروای من زۆر باشە بىگومان ئەو بەیتە زۆر کۆنە؛ لە مەم و زینیش کۆنتر دیتە پىش چا. لاس دارىکى سەخت و چر و درکاویە. دیارە ئىنسانى کورد پىش ئەوئەى کۆخىکى بۆ خۇی دروست بکا، ھەر لەو وختەوئە کە لە ئەشکەوت و زندۆل و لىرەواردا ژیاوئە ئەو دارەى ناسیووئە و ناوى لى ناوئە. چونکە دارەکە سەخت و درکاوى بووئە، دوايە کوپیان بەناوئەوئە

کردوو. ئەو ناوہ کۆنہ لە چیرۆکەدا ھەر ماوہتەوہ. ئەگەر ناوہکانی تر گۆراون، ئەگەر شتی تازەى ھاتوونە نێو، ریشەى چیرۆکەکە ھەر کۆن دیارە.

بەلیکدانەوہى من ئەو بەیتە لە زەمانى مێوہجاغى، یانى لەو سەردەمەدا کە دەستەلاتى خێزان بەدەست دایکەوہ بووہ گوتراوہ. وینەى ئەم چیرۆکە لە ئەدەب و مێژووى خۆمان و دەورویشتماندا نابینن. کۆنترین کتیبى شیعەر و مێژووى فارسى (شانامە) دەلى کاتیک ساسانییەکان پیاویان لى برا و نیرەوہزىکى شازادە و رەسەن نەما لەسەر تەخت دانیشى، دوو کچى خوسرەو پەرویز نازەرمیدوخت و پووران دوخت، یەک بەدوو یەکدا چوونە سەر تەختى پادشایەتى. بەلام ھەردووک زۆر کەمیان خۆراگرت. فیردەوسى زۆر بەپەرۆشەوہ دەلى:

شکوھى نماند درآن خانندان

کە بانگ خروس آید از ماکیان

یانى:

مەزنایەتى لە خێزانیکدا نامینى

کە مریشک وەک کەلەشیر بخوینى

فیردەوسى پتر لە ھەزار سال لەوہى پيش، مەزنایەتى ژنى بەچارەپەشى و لىقەومانى گەل و بنەمالەى پادشایەتى زانیوہ، کەچى تەماشادەکەین لەو بەیتەدا دوو ژن مەزن و سەرۆکى عەشیرەت و عیلى خویانن و دامودەزگای مەزنایەتیان ھەبە و لە ھەموو خۆشتر، لەسەر لاویک نێوان ناخۆشییان لەنێو پەیدا بووہ. تەواو بەپێچەوانەى مێژووى تۆمارکراومان، کە زۆرجار بیستوومانە دوو مەزنى پیاو لەسەر کێژیک دژمنایەتییان بووہ و بەگژێکەداچوون.

ھەر شتیک ریشەییەکی نەبى لک و پۆبى لى نابیتەوہ. ئەم بەیتەش دەبى ریشەییەکی ھەبووبى؛ رۆژگاریک لە ناوچەییەکی ئەو کوردستانە دوو ژن سەردار و مەزن بوون. جا گرنگ نییە ئەو ناوچە کوپپە و ئەو ژنانە خانزادى ھەریرى و یای خەزالی مەلا نەبیانن یا دوو ژنى دیکەن.

خەزالی مەزن و ھەمەکارەى خێلى مامودینانە. مەلا نەبى باوکیشى ماوہ و کەچى خەزالی ھەر وا بوخۆبى پى رادەگا. بەئاشکرایى دەگەل لاس دلداری دەکا.

بیر بکەنەوہ، لەو زەمانانەدا کە کورد مەلا نەبى لى پەیدا بووہ و قەننەدارى

گرتووه، پښوونځی نه ته وایه تی و بیر و بروای مه زه بی دهسته لات و ئیختیاری وای داوه به ژن؟ دلداریی لاس و خه زال وهک دلداریی مه م و زین نییه. خه زال وهک زین کچوله یه کی بیدهسته لات و بی نه زمون نییه.

خه زال ژنیکه که ته نانهت لاسیسی هیناو هته ژیر فه رمانی خوئی. خانزادیش نه گهرچی لاس بی وه فاییی ده گهل کردووه و به جیی هیشتووه، یا با شتر بلیم خه زال لاسی لی داگیر کردووه، دیسان هر مه زن و دهسته لاتداری عیل و عه شیره تی خوئی ته تی.

باری دلداریی بهی تی لاس و خه زال ژور شیرین و جوان و ته واره. باری هه ماسیسی گهلک به هیزه. پیاو که دهی خوینته وه، شیعه رکانی شانامه ی فیرده وسیی وه بیردیته وه که روسته می پاله وان له مه پدانی شه ریډا به خوئی هه لده لی:

«چو فردا برآید بلند آفتاب
من و گرز و میدان افراسیاب
چنانش بکوبم بگرز گران
که پولاد کوبند آهنگران»

لاسیس ده لی:

شهری کاوران نییه شهری به رانه،

ژنانو ده که مه ئیخسیر، جی مالو ده که مه سه بزخانه.

نه وی له و بهی ته دا دلی خوینهر یا گوینگر ده سووتینئی و پیاو خه مناک ده کا، بیوه فاییی لاسه ده گهل خانزاد که هیچ وهک کرده وهی پاله وانانی به ناوبانگ ناچی. نه و لاه نازا و زه بر به دهسته وا گیروده ی خه زال بووه. پاش وهی خه زال ئیجازه ی ددها بچی سه ری عه شیره تی خوئیان بدا، هزار سویندی بو ده خوا که له بزنی ده له بزنی خانزاد نه گهری. لاس ده چیته وه به ره و هه واری خوئیان. خانزاد پی ده زانی، ته داره کی بو ده گری، خیر و خیرات ده کا؛ ته نانهت سوپاسی خه زالیش ده کا که لاسی بو ئیزن داوه و ده لی:

«خه به ری یای خه زال م بو بینن ده گه لم وه کو خوشکانه،

«لاسی ناردوته وه ئیره کانه،

«پىلاوى لەسەر چاوانە .

بەلام لاس ناپياوى دەكا و سەرى لى نادا و ئەحوالى ناپرسى و زوو دەگەرپتەو
بۆ ھۆبەى خەزالى و كە دەگاتەو ھەك ترسەنۆكىك دەلى:

«ياى خەزال بەسەرى تۆ لەبزم دە لەبزی خانزادخانى نەگەر اوھ .

«خانزادى دلشكاویش تووكى لى دەكا و دەلى:

يا رەبى لاسەشۆر ھەرۆ برۆ سەر نەيەنيەوھ دواوھ ،

«بزانە دەگەل ئەو عىل و مەخلوقەى چم لى قەوماوھ ،

«ھەزار و ھەوسەد مالى بالەكيان بەسەر ئەمندا بەجى ماوھ .

لاس دەگەرپتەوھ و خەزال لە ھەلامى لاسدا كە دەلى: پىم نەكراوھ ھىچ
دباريەكت بۆ بىنم، دەلى:

«ھىچم ناوى لاسەشۆر ھەكازى دەستانم،

«ئەمن خانەخویم ئەتوو ببە ميوانم»

بى ئەوھى بىر لە حالى خانزاد بکەنەوھ خەرىكى كەيف و نەھەنگى خویمان دەبن .

«لاس لەوى دەبى ھەتتا سبجەيانى،

«ئەوى شەوى خوش رادەبرى دەگەل گوزەرانى .

خۆشگوزەرانى زۆر دەوام ناکا . خەزالى ھەوھەسباز و جوانى پەرسى لاسى
پالەوانى ئازا و زەبربەدەست، بەلام ئالى و بى دەستەلات، دەنیرپتە چل پلەى
عومانى گولى شۆرانى بۆ بىنى و دەلى:

«چ بکەم ئەوھش دەبیتە خەم، ئەمن بابان ویرانى،

«پىيان گۆتم گولى شۆرانى ھەن لە چل پلەى عومانى،

«چرا و لالەت ناوى سەربەخۆ دايبسى ھەتتا سبجەيانى .

لاس دەلى:

ياى خەزال بزانه چۆن کارانت بۆ پىك دىنم،

يان سەرى خۆم دادەنیم يا گولى شۆرانىت بۆ دىنم .

لاس بەدواى ھەواى خەزالدا دەروا بۆ چل پلەى عومانى . ئەو سەفەرە كورت و پىر
مەترسيیەى، ئەو ھەوت خوانى رۆستەممان ھەبیردینیتەوھ . راستە گولى شۆران بۆ

خه زالی دینی، به لام سه ری خویشی داده نی. وه بهر تیری چلکان دئی و بریندار ده بی خانزاد به برینداری نایه ته سه ری، ده گه ل ئه وه شدا خه زال له دوی ده نی ری. به لام که دهمری دئی و ویرای خه زال شینی بۆ ده گیتی. ئه م تیری چلکانه من ده باته وه نیو قوولایی میژوو، گه رانه وهی ده هه زار سواری یونانی و گه زه نه فونم وه بیردینته وه که ده لی: کورده کان بۆسه یان بۆ داده نایه وه و تیره کانیان له نا کاو گورچووی ده برین.

ناسر و مال مالم

چوارم به یتی کتیه که ی ئوسکارمان ناسر و مال مالم؛ به یتیکی ره وان و خویشی دلداری و هه ماسییه. زورجار له زور که سانم ئه وه به یته بیستوهه؛ ته نانه ت به چاپکراویش دیومه. رهنگه ئه وه تیکسته له هه موویان باشتتر و ته واوتر بی. ئه م به یته زور کون نییه، کویتسانی گاهه ش باوه مه ر ئیستاش ناوی نه گوراوه. له کوردستانی ئیران و له مه لبه ندی مه نگورانه؛ له نیوان سه رده شت و مه هاباد هه لکه وتوووه. له هه ردووکان نیزیکه. کویتسانیکی یه کجار زه نویر و سازگار و بژوین و زه مند و ناووه وا خویشه. به هاران چاوی کویری پی روون ده بیته وه و به سوین و هه لاله و به بیوون و شلیره ده رازیته وه. قه بری ناسر و مال مالم له نیوان گوندی گاهه ش و شه کربه گ هه ربه که له سه ر گردیکی بچووک ئیستاکه ش ماون. چوومه سه ریان گۆری ساکارن، هه چیان له کپله کان نه نووسراوه، به لام زور دریز هه لخراون. له وه دریزترین که پیاو بروا بکا پیاوی ئه ونده که له گه ت له کوردستاندا هه بوون. دیاره به ئانقه ست بۆ ئه وهی پاله وانه تی ئه وان نیشان بدن گوره کانیان وا دریز هه لختوون.

قه بری کورده ش له سه ر گردیکی دیکه هه ر ماوه. ئه وه به رده ی کورده له سه ری دانیشتوهه له خوئی نه بزوووتوهه. کانی ناسر و مال مالم و شک نه بووه ئه وان هه موویان نیشانه ی ئه وه ن که به یته که زور کون نییه. جگه له وه چیرۆکه که به جوانی لپی وه درده که وی که له پاش دابه شکردنی کوردستان و بیدهسته لاتیی ده ره به گایه تی ناوخوی کوردستان رووی داوه. سه یریش نییه ده گه ل ئه وه شدا که گاهه ش که وتوته نیو سنووری ئیران له به غداوه مه زنی بۆ داندرا بی. ناوچه که زور له سنوور دوور نییه، وی ده چی له زه مانی قاجاراندا بووی، که ده ولته تی ئیران زور

بێدهستهلآت بووه.

بهو لیکدانانهوه ناتوانین راستیهکهی بدۆزینهوه. بهلام دهوه دهگهین کارهساتی ناسر و مال مال له زهمانیکدا قهوماوه که دهرههگی کورد ریشوینی بیگانهکان- بهتاییهتی عوسمانیهکانی- رهچاو کردووه. ژن که له سهردهمی دهرههگایهتی خۆمانه زۆر سووک نهبووه و تا رادهیهک ریزی لی گیراوه، لهو بهیتهدا بهتهواوی بۆته دیل و کۆیلهی باب و برای. تهماشا بکهن خاتوون تهوریزی له وهلامی گلهیی مال مالدا دهلی چی؟

«خولاکهی بزانه سووچ و تاوانی من چیه؟»

«ئهمن بایم لی راوهستاوو به خهنجهری، برام به شیری پروتییه،

«کوشتن و مردنم قبول دهکرد نهمدهداوه وهکیلییه،

«بۆیهکم وهکیلی داوه، تا دهگهل ناسر و مال مالان نهیتهوه دیدار ناخرهتییه،

«دهگهل نهتوو نا مال مال نهما دهگهل ناسری ئی من و ناسری خوشک و

برایهتییه،

«چ بکهم نهتوو نهمنت ناوی کاری خولای رهببیه.»

باری نهدهبی بهیتکه باشه و باری ههماسیشی ههروا؛ شیعرهکانی مهوزوون و قافیهدارن. نیوه شیعرهکانی کورت و دریشان ههیه. لهسهریهک بهیتکی باشه. رهحمان بهکر که له ناخری ههموو بهیتکهکان ناوی خوی دینی، دیاره تی گهیشتوووه کارهکهی نرخ ههیه و قازانجی نهتهوهکهی تیداویه، بۆیه دهلی: «ههزار رهحمهت له بابی (رهحمان بهکر)ی نهو بهیتهی روناوه؛ خولا دهوامی ئیمپراتوری بدا نهگه (ساحیبی) ئالمانی ناردوووه عیلمی کوردی بکا تهواوه.»

برایمۆک

بهیتی پینجهمی نه مکتیبه، بهیتی برایمۆکه. نهو بهیتهی زۆر مهشهووره. گهلێک جارم نهو بهیته بیستوووه. وهک لهبیرم بی نهوهی له سهید عهولای سهید مینهم بیستوووه، زۆر دریزتر و جوانتر و خوشر بوو لهو تیکستهی ئوسکارمان بۆی تۆمار کردووین. وادیاره رهحمان بهکر لهو بهیتهدا زۆر وهستا نهبووه. خو مهرج نییه بهیتبێژیک ههموو بهیتکهکان باش بزانی. رهخنهیهک که نهو کتیبه دهگریتهوه

ئەوھىيە بەشى ھەر زۆرى بەيتەكان ھەر شاھىرەك گوتوونى.

رەھمان بەكر خۆى شاھىرەككى زۆر ۋەستا بوو. بەيتى داناون و بەيتە كۆنەكانىشى زانىون. لە ھىندىكىاندا يەكجار ۋەستا بوو و ھىندىكى باش نەزانىون. بەو حالەۋەش برايمۆكى رەھمان بەكر زۆر پىكويپىك و لەبارە. نىوھ شىعەرەكانى زۆر بەيان درىژن، درىژ و مەوزوون، قافىيەگۆرىي تىدايە. بەلام جارى وايە زۆر لەسەر قافىيەك دەروا.

بەشىكى چىرۆكەكە بە قسە دەگىرتىتەوھ. چىرۆككىكى دىدارىيە نۆكەرەككەز لە خوشكى ئاغاكەى دەكا و لەو پىكايەدا زۆر رەنج و جەفا دەكىشى. لەسەر تكاى گراوويەكەى، ھەوت سالى رەبەق ئاغا گولەكەى دەگىرپى تا بە دەرمانىكى سەير و ئەفسانەيى چارى دى.

مىرشىخ لە كاتى نەخۆشىدا بەلىنى دابوو پەريخانى خوشكى بدا بە برايمۆكى. تەنەت سولتانى ئەستەمبووللى فەرمانى لەو بارەدا مۆركردبوو. نازانم پۆمىر خۆى گىل كر دووھ و برايمىش بىدەنگ بوو، تا مىرحەج براكەى دىكەى خاتوون پەريخان بەو كەينويەينەى زانىوھ. رەگى دەرەبەگايەتتى بزوتووھ و بە چلووى زستانى برايمۆكى دەر كر دووھ.

دەر كردنى برايمۆك ئەوندە بىرەھمانە و ناپياوانە و رزگار بوونى لە سەرما و بەفرى زستانى ئەوندە سەيرو سەمەرە بوو كە بۆتە زەربولەسەل و ئىستاش لەبىر نەچۆتەوھ. لە كوردەوارىدا ئەگەر يەككىك دەر كرا دەلىن بە دەردى برايم چوو. يا ئەگەر ئاغا يەك ھەرەشەى لە مسكىنىكى دەكا، دەلى: «وھك برايمۆكى بە چلووان دەرت دەكەم.» ئۆسكارمانىش لە پەراويزىكدا ئىشارەى بەو مەبەستە كر دووھ.

ئەم بەيتە تازەيە لە زەمانى دەستەلاتى عوسمانىيەكان بەسەر كوردستاندا گوتراوھ. زۆر بەرپەزەوھ باسى سولتانى ئەستەمبووللى دەكا. دەيگەيەنيتە رىزى پياوھەكانى خوداى. ئەو سەردەمەمان وەبىر دەخاتەوھ كە سولتانهكانى عوسمانى بەناوى دىنەوھ بەشى زۆرى موسلمانانيان دەچەوساندنەوھ و وايان فرىودابوون كە بەخۆيان نەدەزانى.

لەو بەيتەدا بەيتبىژ ھەلەيەكى زۆر گەورەى كر دووھ و ئۆسكارمانىش تىي نەگەيشتووھ و ئەوى لە زارى ھاتۆتەدەر نووسىويەتەوھ. منىش ئەو ھەقەم بەخۆم

نەدا ھەلەكە راست بکەمەوھ. ھەرۆك چۆن نووسراوھ نووسیم. بەلام بەپتوویستم زانی خوینەر وشیار بکەمەوھ. خوینەر پاش ئەوھى بەیتەكەى خویندەوھ دەزانى ئەو كەسەى گول بووھ و برايمۆك گىراوئەتى و ئەو ھەموو جەفایەى دەگەل كىشاوھ، میرشېخە و ئەوھى ئەو ھەموو خراپەى دەگەل دەكا و ئەو پەيوندەى بەسەردىنى و بە چلووى زستانى و بە مانگى كانوونى دەرى دەكا لە ولاتى، میرحەجە. لە زۆر جىيى بەیتەكەدا ناوى میر شېخ بەگول براوھ. كەچى كاتىك میرحەج دوولكى لەسەر ئەستۆى برايمى دادەگرئ و ھەردووك پىي لى دە كەوشىك دەكا و حوكمى لەسەر دادەنى بړوا، برايم چاكەى خۆى بەچاويدا دەداتەوھ و دۆ و دۆشاوى تىكەل دەكا دەلى:

«میر بەقوربان ت دەبم، خۆ نانى ئاغايان بۆ نۆكەران منەتى نینە،

«ھەر نانى خۆت بەفكره ئەمەكى منى قەلەندەرت بەفكر نینە،

«ئەتوو گولنك بووى لەوانى نفرینە،

«حەوت سالانم سوال بۆ كردى، سىبەرم بۆ دەكردى لە گوپى كەرى شینە،

«بەوانەش قایل نەبووم بردمیە ئەستەمبوولئى بۆ خزمەت سولتانی ئەمینە،

دەچوومە كەن شوان و گاوانان دە قاپتلكى كیسەلاندنا چۆرچۆرەى شیرم بۆ توو هینا.

«ئىستا دەلى دەر ت دەكەم بەدل و یەقینە».

ئەو حەوت دىرانە سیمای بەیتەكە دەگۆرن و سەر لە خوینەر دەشپوین چاكردنیا ناسان بوو. بەلام ھەق نەبوو دەستیان لى بدەم. چۆن نووسراوون ھەر وام نووسینەوھ.

پاش ئەو چەند دىرانە برايم ھەستى دەروونى خۆى دەردەبېرى و بەخاتوون پەریخان ھەلدەلئى و بەراستى بەندەكانى ناسك و جوانن.

برايمۆك بە ھەزار كوئەرەوھرى و دەردى سەرى دەگاتە ماله میرشېخى و بەبى سەر و زمانى لە كانییه خومارۆیەى دیننەدەرى. (جىيى ھەرە ئینسانى چىرۆكەكە ئېرەیه). میرشېخ بەتایبەتى ژنە گەرەكەى، ئەمەكى برايمۆك دەدەنەوھ. چارىك بۆ برايمى كەسىرە و سربوو دەدۆزنەوھ و فیداکارییەك بۆ رزگارىی ئەو لە چەنگالى مەرگ ئەنجام دەدەن؛ كە رەنگە وینەتان لە ھیچ چىرۆكىكىدا نەخویندبیتەوھ.

برایمۆک له مردن رزگار دهبن، میرشێخ دهنیری خاتوون په‌ریخان به‌ فیل دینیتته
ماله‌ خۆی و له‌ برایمی مارده‌کا و برایم به‌ئاوات ده‌گا:

«کاری هه‌رتکیان بوو ته‌واوه‌،

«موباره‌ک بێ بووک و زاوا،

«(په‌حمان به‌کر) راوه‌ستاوه‌،

«له‌نیو کوردی زۆر به‌ناوه‌،

«له‌ سابلاغی دانراوه‌،

«حوکمی^(١) خاریجه‌گه‌ری به‌وی دراوه‌،

«ئه‌له‌مه‌ملای کارمان ته‌واوه‌.»

شێخ فه‌رخ و خاتوون ئه‌ستی

شه‌شه‌م به‌یتی کتێبه‌که‌مان به‌یتی شێخ فه‌رخ و خاتوون ئه‌ستییه‌. ئه‌و به‌یته‌ پاش
مه‌م و زین له‌ هه‌مووانی پتر جی گرتوه‌. (په‌حمان به‌کر) له‌و به‌یته‌دا زۆر وه‌ستا و
شاره‌زا بووه‌. زۆر به‌پێ و جیی گوتوه‌ و باش تۆمارکراوه‌.

ده‌لێن فه‌رخ و سستی به‌ زاری کرمانجی ژوووروش چاپ کراوه‌، به‌لام به‌داخه‌وه
وه‌گیرم نه‌که‌وت تا له‌به‌ریه‌کیان رانیم و جیاوازییه‌کانیان بخه‌مه‌ به‌رچاو.

به‌یتبێژ ده‌پێشدا به‌ قسه‌ ده‌ست پێ ده‌کا و زۆر به‌کورتی باسی له‌ دایکبوونی
فه‌رخمان بۆ ده‌گێریتته‌وه‌. (نازانم بۆ به‌پێچه‌وانه‌ی جاران په‌حمان به‌کر قسه‌کانی
چکری چکری و تیکه‌ل پیکه‌لن). پاشان دینته‌ سه‌ر شیعر. شیعرێ جوان و په‌وان،
شیعرێ سوار و ساکار، شیعرێ به‌تاموخوی و ته‌روپاراو. له‌سه‌ر کیشی خۆمانه‌ و
تایبه‌تی و کۆنی کوردی. بۆ ده‌ربڕینی مه‌به‌ست، جاری وایه‌ نیوه‌ شیعره‌کانی

(١) وا دیاره‌ په‌حمان به‌کر له‌ پاداشی ئه‌و کاره‌ی که‌ بۆ ئۆسکارمانی کردوه‌، کراوه‌ به‌
ته‌به‌عه‌ی ده‌وله‌تی ئه‌لمان. ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی قانونی کاپیتو لاسیۆن له‌ ولاتی ئێران
هه‌بووه‌. ئێرانی زۆریان بوونه‌ ته‌به‌عه‌ی ده‌وله‌ته‌ گه‌وره‌کان و قانونی ئێران
نه‌یگرتوونه‌وه‌. نه‌مبیس‌توه‌ پیاوی هه‌ژار و که‌م ده‌ست بووینه‌ ته‌به‌عه‌ی بیگانه‌، په‌نگ
بێ په‌حمان به‌کری کرمانج له‌ سایه‌ی هونه‌ره‌که‌یه‌وه‌ یه‌که‌م کرمانج بووبی که‌ ئه‌م
کاره‌ی بۆ جێبه‌جێ کرابی. هێمن

تەوايىك دريژن و جارى واشە زۆر كورتىن. بەلام لە ھەموو ھالىدا كىش و مۇسقىقا پارىزراوھ. قافىھى زۆر بەگرنىگ گرتووه. شىعەرى بى قافىھى تىدا نابىنى. بەلام قاعىدەھىكى رىكويپىكى نىيە، جارى وايە زۆر لەسەر قافىھىھەك رۆيوھ و جارى وايە ھەر تاقە دوو نيوھ شىئەر لەسەرھەك قافىھەن، بەستەھە بەھاسانى و گرانى قافىھە، ئەگەر ھاسان بووھ زۆرى لەسەر رۆيوھ و ئەگەر گران بووھ خۆى ماندوو نەكردووه و زووى بېيوھتەوھ. شاھەرە كۆنەكان دووپاتەكردنەوھى قافىھىيان لە شىعەردا بەعەيب نەزانىوھ. ئەم كىش و قافىھىھە نەبۆتە ھۆى ئەوھ شاھەر لە مەبەستى بنەپەرتى دوورپىتەوھ و لە گىرانەوھى چىرۆك دامىنى. ئەم بەيتە بەندى زۆر جوان و مەزموونى زۆر ناسك و شاعىرانەھى تىدا ھەن، تابلۆى زۆر رەنگىن و ھونەرمەندانەھى كىشاوھ. زمانەكەھى زۆر تەر و پاراوھ. وشەھى گەلىك رەسەن و شىرىنى كوردىي بەكارھىناوھ. بەپىچەوانەھى بۆچوونى ئۆسكارمان، بەيتبىژ لە شىوھى موكرىانىدا گىرى نەخواردووه و لە زاراوھەكانى دىكەش گەلىكى كەلك وەرگرتووه. بەتايىھى ئەگەر پىداويستى بەقافىھە بووې.

ئەوھى لەو بەيتەدا سەرنجى منى راكپىشاوھ و بىگومان سەرنجى خويئەرە بەرپۆزەكانىش رادەكپىشى تەنيا بارى شىعەر و زمان نىيە؛ بەلكە بارى دارىشتنى چىرۆكە. ئەم بەيتە لە كۆمەلىك چىرۆكى جۆرەجۆر پىك ھاتووه كە تىكەل كراون و پىكەوھ جۆش دراون و ئەم چىرۆكە سەبىروسەمەريان لى پەيدا بووھ. من زۆرم چىرۆك بىستوون و كەمىشم نەخويئەوونەوھ. تا ئىستا: چىرۆكى كورتى وام نەبىستووه و نەخويئەووتەوھ كە ئەوھندەھى لكويپ لى بىتەوھ و ئەوھندەھى رووداوى سەير تىدا بى.

ئەم چىرۆكە كورتەھى كە شاھەرى نەناسراوى كورد بۆ ئەوھى بتوانى بەشەويك تەواوى بكا، ناچار بووھ كورتى بكاتەوھ تا شاھباشى ئاغاي پى بگا، تا قاوھچى كرپى بداتى، يا ھىچ نەبى، دانىشتوانى ھونەردۆستى مزگەوتى لادى، رەحمەتى بۆ دايك و باوك بنىرن و دەم خۆشىكى پى بلىن، ئەگەر بەبىرى نووسەرىكى وەك (ئەكساندر دوم) دا ھاتبا، بىگومان چەند بەرگ رۆمانى شىرىن و دريژى لى دروست دەكرد.

بەيتبىژ بى ئەوھى بىللى ھەوداى چىرۆك بىسى، زۆر بارى ژيانى كۆمەلەھى بەيتبىژ كۆمەلى كوردەواريمان بۆ دەگىرپىتەوھ. ئەو رۆشويئە تايبەتتەھى باش و دزىوانەمان

نیشان دهدا که ئیستاش ماون و بهتایبهتی له لادیدا که میان گۆران بهسهردا هاتوو. ئەگەر ژنیک زا، چۆن ژنانی ئاوهانی لیتی کۆدبهنهوه. ئەگەر کورپی بوو، چۆن مزگینی بۆ باوک و کهسوکاری دهبهن؛ چۆن پروژوووی دهکهنهوه؛ نۆوکی دهبهرن و دهیهاوینه سهر بیژینگ تا ههوتوووی دهچی. ژنی زههستان چۆن دهکهوئ و مهلۆتکهی له تهنیشت دادهنین و بۆ ئهوهی شهوه منداله که نهخنکینئ و ئال خۆی نهبا، قورعان و دوعای لهسهر دهخوینن؛ یا هیچ نهی قورعانیک له پشت سهری دادهنین. پاش ئهوهی ههوتوووی چوو دایک خۆی دهشوا و جاک دهگۆرئ و مندال ناو دهنرئ و داویژرته سهر پشتی لانک و گویزهبانهی بۆ دهگرئ. بهلام قارهمانی ئەم چیرۆکه گویزهبانهی بۆ ناکرئ؛ چونکه کارهساتیک دهقهومینئ که خزم و کهسوکاری هۆشی ئه و کارهیان نامینئ. پاش ئهوه باسی مردوو و مردن و شووتن و ناشتن و سهرهخۆشی و پرسه و له مزگهوت کۆبوونهوهمان بۆ دهکا. ئه و پرۆشوینهی که هیچ گۆرانی بهسهردا نههاتوو و له لادیدا ههروهک خۆی ماوه^(۱).

ئهو کهسانه ی (تذکره الاولیا) ی شیخی عهتار شاعیر و نووسهر و سوؤفی بهناوبانگی فارسیان خویندبیتتهوه، دهزانن شیخی وا ههبوون و کاری وایان کردوو پیاو سهری سووردهمینئ و پئی به عهززهوه وشک دهی. بۆ نمونه لهو کتیبهدا خویندوو مهتهوه پۆژیک دوو شیخ له قوون تهنووریک که ههروا نیلهی دههات پیکهوه پۆنیشتبوون. جامیکی ئاویان بۆ دانان. یهکیان دهستی ده ئاوهکهی ههلا و ماسیهکی زیندوووی دهینا. ئهوی دیکه گوتی: «جا ئهوه چیه، ماسی مائی ئاوییه.» ئهوجار بۆ خۆی دهستی پۆهیشته تهنوور و ماسیهکی هینادر. ئهویش نهک ماسی برژاو، بهلکه ماسی زیندوو. یا ئی وایان ههبووه دهرزی ده بههر هاویشتوو و دوایه گوتوو یهتی دههویتتهوه. ههزاران ماسی له دهریا هاتوونهدر و ههریهکه

(۱) بیستومه له ناوچهی پشدر شهخسیک ههیه ناوی شیخ فرهه. خهلکی ئه و ناوچه زۆریان پئ گهورهیه و گۆرهکهی مهزاره و بۆ نیاز و مرادان دهچنه سهری. ماوهیهک لهوهی پئش لویکی خویندهوار و پروناکبیری پشدری بهلئینی پئ دام زانیارییهکی تهواوم لهسهر ئه و پیره بۆ بنووسی و بۆ بنیرئ. ئهویش بهلئینی خۆی بهجئ هینا و نووسراوهکهی له شوینی خۆیدا چاپ دهکرئ. شیخ فرهه پشدر شیخیک بووه وهک ئه و ههموو شیخانیهی دیکه. کهشف و کهراماتی نواندوو و چاکهی دهگهلا خهلاک کردوو و له خراپه ی گپراونهوه.

دەرزىڭى زىر و زىويان بەدمەوہ بووہ شىخ نەيوستوون و تا ئاخىرى ئى خۇيان دۇزىوہتەوہ و بۇيان ھىناوہتەوہ! زۇريان بەرمالى مېبارەكيان ھاويشتوتە سەر دەريا و پىي پەريونەوہ، يا باريان لە شىرى درندە ناوہ و ھەژدەھايان ھەك گوريس پى ھەلاوہ. شىخى عەتار زۇر شتى سەيرتريان لى دەگىرپتەوہ. شىخ فەرخى پشدرىش يەكى ھەك ئەوانە بووہ و كارى ھەك ئەوانى كر دوون.

بەلام ئەو شىخ فەرخەى كە خەيالى شايرىكى كوردى نەخويندەوار دروستى كر دووہ، كارى لە كەشف و كەراماتى شىخانەدا نەھىشتووہ و موەجيزاتى پىغەمبەرانەى كر دوون. سەير ئەوہى بەپىچەوانەى پياوچاكان، بەبارى خراپەدا كەلكى لەو ھىزە خواپىداوہ ھەرگرتووہ.

فەرخ ھەر لە داىكى بەردەبىتەوہ، ھەك عيسا قسە دەكا، خەلك سەريان سوور دەمىنى و بە رموزنى دەزانن. فەرخ لە قەرەواش و مامان و ژنەكانى دەوروبەرى داىكى رادەخورى و ھەرەشەيان لى دەكا و تەنانت لە ھەرەشەكەيدا وشەى بىگانەش بەكار دىنى، تا بزنانن جگە لە زمانى زگماكى، زمانى دىكەش دەزانى و دەلى:

«ئەو پىرئىژن و مامانچى و سەرسىپىيە،
«ھىندىك كىشكى بن ھىندىك بەرن مزگىنىيە،
«زۇرو دەدەنى كەم نىيە،
«ئەگەر ھىناتانەوہ ھەموويان لى بەش دەكەم بە براپەتتىيە،
«ھەر كەس پوولكى بدزى بەھەقى ئەو خولايەى رەبىيە،
«سەرى دەتاشم سواری كەرتى دەكەم (بىروونى) دەكەم لە شارى داودىيە.»

فەرقى فەرخى دەگەل عيسا دوو شتە. يەكيان: عيسا كە بەساوايى قسەى كر، بۇ پاكانەكردن لە داىكى بوو. قسەكانى باش و خىر بوون. بەو موەجيزە مریەمى بوختان پىكراو و ئابروویراوى كر دە ژنىكى پاكى مېژوویى. بەلام فەرخ، زمانى بەباش و خىر نەگەر. جگە لەوہى ھەرەشەى پى لە خەلك كر، بەو زمانە تەر و پاراوہ تووك و نزای لە داىك و باوكە بەستە زمانەكانى خوى كر و كوشتنى. ئەوہ يەكەم كارى باشى فەرخۆلەيە، شاكارەكانى دىكە دوايە دەبينن. فەرقى دووہم ئەوہى ھەك دەزانن عيسا دلدارى و شتى واى نەكر دووہ و تا لەسەر عەرزى بووہ بە

رهبه‌نی ماوته‌وه؛ به‌لام‌فهرخۆله‌ی ئیمه‌هر له‌زگی‌دایکیدا ئاشقی‌خاتوون
ئەستی‌کچی‌مامی‌بووه‌و‌دایک‌و‌باوک‌ه‌ه‌زاره‌کانی‌شی‌بۆیه‌مراندن‌تا‌به‌که‌یفی
خۆی‌کا‌و‌له‌خاتوون‌ئەستی‌ببینی.

مامی‌فهرخی‌ترسا‌خه‌به‌ر‌به‌سو‌لتانی‌ئەسته‌مبوولێ‌رابگا‌که‌پمووزنه‌ی‌وا‌له
بنه‌ماله‌که‌یاندا‌په‌یدا‌بووه‌و‌ئازاریان‌بدا.‌ده‌ستووری‌دا‌له‌ته‌ویله‌ی‌که‌ل‌و
گام‌شاندا‌فری‌بدن‌تا‌له‌بن‌پێاندا‌بچی.

ئوه‌ئەفسانه‌ی‌زالی‌باوکی‌رۆسته‌میمان‌وه‌بیر‌دینتیه‌وه.‌به‌قسه‌ی‌فیرده‌وسی
ئەو‌یش‌مندالێکی‌سه‌یر‌بووه.‌که‌هاتۆته‌سه‌ر‌دنیا‌ریش‌و‌سمی‌لێکی‌پیاوانه‌ی
هه‌بووه.‌باوکی‌که‌پاله‌وان‌و‌ره‌سه‌ن‌زاده‌بووه،‌پێی‌ش‌ووره‌یی‌بوو‌تۆره‌ی‌وا
سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌ی‌له‌پاش‌به‌جی‌بمینی.‌بۆیه‌ناردی‌له‌بیابان‌فری‌یان‌دا.‌سیم‌رغ
بردی‌و‌به‌خۆی‌کرد‌و‌عاملاندی‌و‌کردی‌به‌پیاوێکی‌ئهو‌تۆ‌که‌باوکی‌شانازی
پێوه‌بکا^(١).

که‌فهرخیان‌هاو‌پشته‌سه‌ر‌لانک‌و‌ده‌س‌رازه‌توند‌توند‌شه‌ته‌کیان‌دا،‌کارێکی
وای‌کرد‌که‌بێگومان‌له‌میژوودا‌وینه‌ی‌نییه‌و‌نه‌بیس‌تراوه؛‌با‌له‌زمان‌به‌یتبێژوه
کاره‌ساته‌که‌تان‌بۆ‌بکێرمه‌وه؛

«ته‌مه‌نای‌کرد‌له‌ره‌بیه،

هه‌موو‌که‌س‌خه‌وی‌گران‌بیه،

«وه‌للا‌هی‌چیدی‌ده‌و‌لانکه‌یدا‌نا‌بم‌ئو‌شو‌ده‌چمه‌پال‌خاتوون‌ئەستییه.

«فهرخ‌هاواری‌ده‌کرده‌خولای‌جه‌بباری،

«ده‌س‌رازه‌ی‌به‌سه‌ر‌خۆیدا‌فری‌ده‌دا‌له‌لانکی‌ده‌هاته‌خواری‌به‌یه‌کجاری»

به‌سه‌رینی‌خاتوون‌ئەستییه‌هه‌لده‌گه‌را،‌ده‌رزیی‌له‌به‌رۆکی‌ده‌ره‌ینا‌پێی‌ده
یه‌خه‌ی‌کێشا‌بۆخۆی‌چوو‌ه‌نیو‌سینگ‌و‌مه‌کانی‌به‌یه‌کجاری.‌دلاری‌وا
سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌کی‌بیس‌توویه‌تی؛‌مه‌لۆتکه‌یه‌کی‌سه‌ر‌ه‌وتوو‌و‌چلوان‌خۆ‌له‌لانک
هه‌لدێریته‌خواری،‌به‌سه‌رین‌هه‌لگه‌پێی،‌به‌درزی‌به‌رۆکدا‌خۆ‌له‌ژووری‌رۆکا‌و
بچه‌زگ‌کێژیکێ‌سه‌ر‌و‌عوزر‌شوێر.‌جا‌توخوا‌خاتوون‌ئەستی‌هه‌قی‌نه‌بووه‌بلێ:

(١) ئێستاش‌له‌کورد‌ه‌واریدا‌ئه‌گه‌ر‌ویستیان‌باسی‌زانایی‌و‌وریایی‌که‌سیک‌بکه‌ن،
ده‌لێن‌ده‌ست‌په‌روه‌رده‌ی‌سیم‌رغه.

«گوله! ئەتوو دېيە كەن ئەمن چت پى دەكرى؟» ئەو ژوانانە دريژەيان دەبى و شتى سەير لەو بابەتەوه لە بەيتەكەدا دەخویننەوه كە پىويست ناكە من بۆتان بگيرمەوه. لەپەر رووداويكى تازە روودەدا؛ ئاشقئىكى ديكە بۆ خاتوون ئەستىيە پەيدا دەبى. شىخالە كەچەلئىك قوت دەبیتەوه. گەرەپياويكى ولاتى خوێتە، كەچى لە سووى خاتوون ئەستىيە دەبیتە شوانى مالى باوكى.

لكئىكى تر لە چيرۆكەكە دەبیتەوه. شىخالە لەباتى شەرتى شوانى داواى خاتوون ئەستىيە دەكا. براكانى و داىك و باوكى ناچار دەبن بەزۆرەملى خاتوون ئەستىيە لە شىخالە ماره بكەن. بەو مەرجه شىخالە كەچەل بە (گۆرمەركى) يانى تا مردن بۆيان بچیتە بەرمەرى. شاير ليرەدا ديمەنىكى دزىو و ناشيرىنى ريشوئىنى كۆمەلايەتتى كوردەواريمان نیشان دەدا. ريشوئىنىك كە ماكەى چارەرشىي كۆمەلە دىلى و بیدەستەلاتى كچ و زولم و زۆرى برا و مالىپەرستى و بىبەزەبىي داىك و باوك.

خاتوون ئەستى ناراڤىيە، كەس ئەو كارەى پى خوڤ نىيە. تەنانەت مالىپەرستى و تەماح، كەسوكارى كچەكەيان ناچاركرد ئەو كارەى بكەن. ئەوان مەرەكەيان لە كچەكەيان پى بەنرختر بوو، دەنا پتەيان خوڤ نەبوو شىخالە بىتە زاوايان. لەو نىوودا تەنيا دوو كەس بەكەيفن، ديارە يەكەيان شىخالە كەچەلە. ئەوى ديكە كى بى باشە؟ رەنگ بى بەلاتانەوه سەيرى ئەگەر بلیم ئەوى تر كەس نىيە فەرخۆلەى دلتەرى و شەوگەر نەبى، بەلى. فەرخۆلە كوى ناداتە ئەوى گراووبىكەى بەزۆرى و بەنابەدلى بەمىرد دەدەن. بۆچى؟ چونكە دەترسا يەكى دى بەسەر خاتوون ئەستى هەلۆهستى و خاتوون بەبووك بچى؛ بەلام شىخالە زاوا بەندە و قەرارىش واىە تا خاتوون ئەستى بۆخۆى مل نەدا، بەدەستى نەگرى. كەوابوو جارى فەرخ دەرفەتى هەيە كەيفى خووى بە دۆستەكەى تەخت بكە.

لەو بەيتەدا شتىكى ترمان لە واقىعى ژيانى كۆمەلايەتتى كۆنى كوردەوارى و تەسىرى وەزعى ئابوورى لەسەر ريشوئىنى كۆمەلايەتتى گەلان بۆ روون دەبیتەوه. ئەمىرىكى كورد كە ئەگەر چيرۆكەكە بخویننەوه تى دەگەن زۆر برواى بە جياوازىي چىنايەتى هەيە- حازر دەبى كچى خووى بەدا بە شوانىك. بۆ؟ چونكە تا ئەم دوايانە كورد گەلىكى كۆچەر بووه و بەمەردارى و ئاژەل بەخىوكردن ژياوه و زۆر كەمى

ئاور وەسەر كشتوكال داوئەتەو. ديارە شوانىكى چاك چەند بەكارى مەردارى دى. له كتيبەكانى دینیدا خويندوو مانەتەو زۆربەى پیغەمبەرەكان شوان بوون و شوانى سوننەتە. ئەوئەش بەلگەیه بۆ ئەوئەى مەردارى كارى ئەسلى گەلانى كۆچەر بوو^(۱).

ديسان شایەر لکىكى دیکە له چیرۆکەكە دەكاتهو و شیخال گرنەى دەگرى كە دەبى خاتوون ئەستى بىتە مەر دۆشین. ئەگەر ئەو شوانە، ژنیشى دەبى بىرى بى. ئەو لکەى چیرۆکەكە هەم زۆر شیرین و خۆشە هەم شتى سەبرى تیدان، هەم چەند رېوشوینى كۆنى سەردەمى دەرەبەگایەتیی كۆمەلى كوردەواریمان نیشان دەدا كە تا ئیستاش بەتەواوى بنەبەر نەبوون. شیو و كۆلى كیژە ئەمیران، چوونە مەرى ناسكە بیریان، بىر و هاویری مەرى و شتى دیکەى وا. فەرخیش بى كار نییە و رۆلى ئەسلى هەر ئەو دەیکیری. كچەكان دەخەوی دەكەن و دەچنە شیو و كۆل. كە وەخەبەر دى وەدوویمان دەكەوى. ئەوان خۆیان روت كرددۆتەو و خەریكى كارى خۆیان. فەرخ له كەلینی بەردى پاردهو تەماشایان دەكا. كارىكى سووك و مندالانە و بى شەرعییە. راستە له راست خوشكەكانى خاتوون ئەستییە چاو دەقوچینى؛ بەلام هەر لەبەرى پتوئە تا تۆقى سەرى دە خاتوون ئەستییە دەفكرى. بە چ هەقیك ئەو كارە دەكا، مەگەر خاتوون ئەستى مارهكراوى پیاویكى دیکە نییە؟ گریمان فەرخ زۆر پووناكبیر بووى و لىكى دابیتەوئە خاتوون ئەستى بەزۆرەملى مارهكراوه و مارهى له شیخال نەهاتوو، ديسان هەقى نەبوو ئەو كارە ناشیرینە بكا. بۆ ئەوئەى سەرنجى خاتوون ئەستى رابكیشى، كارىكى سەبیرتر دەكا. بەردان بەسەر خۆیدا دەرووخینى و بەئانقەست خۆى دەگەیهنیتە حالى جاوى. وسو ئاغای بانگ دەكەن یاسینی لەسەر بخوینى؛ بەلام لەپر زیندوو دەبیتەو و نایەلى وسو ئاغا- كە ئەوئەش دلى بەخاتوون ئەستییەو هەیه- بىتە پيش.

باشان وسو ئاغای دەكاته نۆكەر و پیاوى خۆى. ئەوئەش بە چ فیلێك؟ وسو ئاغا له تۆرەى بەكرە مەرگەوەرە؛ له جزیری بۆتان هەلى نەكردوو، پەریوئە ئەم ولاتە بوو. كەس بەو رازە نازانى فەرخ نەبى، چونكە غەیبزانە. كە ئەوئەى بە وسو ئاغا رادەگەیهنى، وسو ئاغا دەست و داوینى دەبى راستى لى نەلى. خاتوون ئەستى بەخوشكى خۆى قبوول دەكا و بۆ هەمیشە دەبیتە پیاو و پشتیوانى فەرخ و

(۱) مووساش بە زاوا بەندى شوانەتیی كردوو.

خزمه‌تی به‌نرخ‌ی پی ده‌کا. تیگه‌یشتن دووزمانی و شو‌فاریبی چهند تاوانیکی گه‌وره بووه؟ تو‌ره‌ی پیاویکی شو‌فار بۆ ئه‌وه‌ی رازی نه‌درکی، به‌هه‌موو ده‌سته‌لانی خو‌یه‌وه ملی بۆ مندالیک راده‌کیشی.

گوتمان فهرخ که له دایک بوو موعجیزه‌ی عیسای نواند، به‌لام به‌باری باشدا نا. ئیستا ده‌بینین موعجیزه‌ی مووساش ده‌نویتی؛ دیسان به‌باری خراپدا. مووسا وه‌کاریکی هه‌بوو ده‌یکرده هه‌ژدیها. گیانی وه‌به‌ر بی گیانیکی دینا، بۆ ئه‌وه‌ی سیحر به‌تال بکا؛ بۆ ئه‌وه‌ی جادووگه‌ران به‌زینی؛ بۆ ئه‌وه‌ی فیرعه‌ونی زالم و زۆردار بترسینی. به‌لام فهرخ گیانداریک بی گیان ده‌کا؛ ئینسانیک ده‌کاته به‌رد.

خاتوون ئه‌ستی و دایکی بۆ دل‌دانه‌وه‌ی شیخال ده‌چنه‌ مه‌ری. فهرخ ناحه‌جمی و وه‌دوویان ده‌که‌وئ. دایکی خاتوون ئه‌ستییه سیری ده‌خوا و زمانی ده‌سووتی و ناماقوولی ده‌کا و ئیستر وه‌سه‌ر فهرخ ده‌په‌رینی. فهرخ رقی لی هه‌لده‌گرئ. ده‌پیشدا تو‌له‌یه‌کی لی ده‌ستینیته‌وه و کاریکی وا ده‌کا که مندالی هه‌ره قوشمه و به‌دغه‌ر نه‌بی نایکه‌ن. درووی وه‌بن کلکی ئه‌و ئیستره ده‌دا که پیریژنه سه‌ر به‌سو‌دره‌که سواری بووه. دروو وه‌بن کلکی ئیستردان گالته نییه؛ ئیستر شیت ده‌بی. جیفرک هه‌لداوئ. ئه‌ملا و ئه‌ولا ده‌کا، تا پیریژن هه‌لده‌دیرئ و چی وا نامینی مل بشکینی. فهرخ به‌وه‌شی له کو‌ل نابیته‌وه. دوعای لی ده‌کا و ده‌یکاته به‌ردیکی شین.

ده‌چنه مه‌ری لکیکی شیرین و جوان له به‌یته‌که ده‌بیته‌وه. نامه‌وئ باسی بکه‌م. دیسان فهرخ هیزی خو‌ی نیشان ده‌دا و شیخال ره‌ق ده‌کا. که‌یفی خو‌یه‌تی شیخال بی ئه‌ده‌بیی ده‌گه‌ل کردووه؛ به‌لام ئیزندانی گورگ بۆ ئیو مه‌ر، کاریکی پیاوچاکانه نه‌بوو و زه‌کات به‌گورگیدان به‌هیچ شه‌رعتیک دروست نییه. که‌چی فهرخی ئیمه بی ئه‌وه‌ی ئه‌و شیعره‌ی سه‌عدی له‌بیر بی:

ترحم بر پلنگ تیسز دندان

ستمکاری بود بر گوسفندان

گورگان ده‌نیرئ له‌به‌ر چاوی باشقه شوانی مامی، مه‌ری بخۆن؛ هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی هیزی خو‌ی به‌ شیخال نیشان بدا. له‌گه‌رانه‌وه‌دا خاتوون ئه‌ستی زۆری له‌به‌ر ده‌پاریته‌وه دایکی نه‌جات بدا. ئه‌ویش له‌به‌ر دلی ئه‌و گیانی وه‌به‌ر دینیته‌وه. به‌لام

جاری تا دهگه نه وه شاری دهیکاته دیتله سهگ و نایکاته وه ئینسان. راسته ناموژنی ژنیکی باش نه بوو؛ به لام ئه و توله ئه سستاندنه وهش زور بی رحمانه یه. ناموژنی نه قلله که بۆ کوره کانی دهگپریته وه و ئه وانیش ئه و سووکایه تییه یان پئی قبول ناکرئ. له فهرخ دهخهفتین و خهریک دهبن بی به تلین. ناچار رادهکا و دهچپته ماله و سوئاغا. ماله و سوئاغا زور ریزی لی دهگرئ. له ویش ئیعیازیک دنوینی که (شهفقو لقه ممان) وهبیر دینیته وه. هیشتا سی رۆژی ماوه رهمه زان تهواو بی، مامی رادهگه یه نی ههرکه س مزگینی جیژنم بۆ بینی جوانو ئه سپیک و کهولیکی جیژنانه ددهمی. فهرخ زهمان دهگورئ و جیژن سی رۆژ وهپیش دهخا و مانگ دهبندرئ و جیژنانه ی وهردهگرئ. له هه موو کاره کانی سه بیرتره؛ دهسته لاتیکی زۆری ئینسانه به سه ر ته بیعه تدا. که س شتی وای له دهس نه هاتوو. جگه له وه ته نیا کاریکی قارهمانی چیرۆکه که مانه که قازانجی خوئی تیدایه و به زیانی که سیش تهواو نابئ.

کوره مامه کانی ئه و جار به فیل و دهه و خهریکن له نیوی بهرن. خاتون ئهستی پئی ده زانی نایه لی ده داو که وئ. فهرخ چی دی خوئی پئی ناگیرئ؛ دهپیشدا کاریکی گه لیک خراب و ئه تکیکی زور گوره به کوره مامه کانی دهکا.

یه کییک له ره سمه ههره دزیو خراپه کانی کوردهواری که به داخه وه ئیستاش ههر ماوه، کیشه و گه ل و خهرمان سووتاندن، زگی گا درین. کلک و گوئی کهر و ئیستر برین و ره فیسکه و ره مانه ی یه کسم هه لبرینه. فهرخیش پیش رۆیشتن ئه و کاره ی کرد. با شایه ر بۆتان باس بکا:

«کی، بوو؟ فهرخۆله ی نازداره،

شیری بابی وهچنگ کهوت ئه و جار،

دهستی دایه بۆ یه خته خانه ی مالی مامی چوه خواره،

دهرکی کردهوه چوه له ته ویله ی گرتی قه راره.

به ته ویله یدا هات له ره فیسکه ی هه موو ماین و ئه سپانی داوه.

قهت یه کیکی به ساغی نه ماوه.»

پاش ئه و کاره ناشیرینه لیی سواری جوانوله ی خوئی ده بی و دهچی بۆ شام بۆ مالی خالی. له ریکادا تووشی زور کویره وهری ده بی؛ به سه ر هه موو کو سپیکدا زال

دهبی. دیاره نهک بههیزی شان و باهۆ، بهلکه بههیزی معنهوی. بهفر دهتوینیتتهوه و نهقلی شهقبوونی نیلمان بهئیشارهی مووسا وهبیردینیتتهوه، بهزحمهت له زئی دهپهړیتتهوه. پیره بارگینیک ئهسپهکهی بریندار دهکا، ههرچهند دوايه پهشیوان دهبیتتهوه، فهرخ لئی نابووړی و تووکی خراپی له خوئی و تورههههی دهکا.

فهرخ ئه و جار ئیعجازی سولهیمانی پیغهمبه نیشان دها؛ زمانی بالندان دهزانی. دوو رهشیشهی نیر و می ئهسپهکهی دهپویننهوه، رازیک بۆ نیرهکه دهگپرتتهوه که دهبیتته هوئی ئهوه ههموو سهری میبهکههی ههلبچری. لهو موعجیزهش کهلکی خراپ وهردهگری، بهلام دوايه پهشیوان دهبیتتهوه و دوعای باشیان بۆ دهکا. له کهوانیش تووره دهبی و دوعای له کهوانیش دهکا. دوعاکهشی گپرابووه.

نازانم له پیش ئهوهیدا فهرخ دوعا له کهوان بکا چۆن بوون؟ بهلام ئهوانهی له کویتستان ژیاون دهزانن کهوی تیژبال دهبهفری یهک نوا و تهردا ههر یهک بال و دوو بال دهفری. که بالی تهربوو سهری له بهفری رۆدهکا و قوونی قووج دهکاتهوه و به دهستی دهگری.

کورتی بپینهوه فهرخ بههزار ناری عهلی گهشته شامی و مائی خالی. بهلام ئه و پهندهی پیشینیانی لی وهراست نهگهرا: «خالان خوارزا مهزن کرد، مامان برازا بزر کرد». خالی نهک ههر بهخپرهاتنی نهکرد، نهک ههر بهپیرییهوه نهچوو، نهک ههر پتی نهدا بۆ مائی خوئی، بهلکه جارئ راکیشا، کهس رای نهگری. فهرخ پهناهی بۆ تهکیهیی شیخان برد.

ديسان لکتیکی دیکه له چیرۆکهکه دهبیتتهوه. لکتیکی خووش و شیرین و تهنانهت سهیر و پر گالتهوگهپ. من نامهوی لیرهدا باسی ئه و بهشهیان بکه، تهنیا دهمهوی پړوشوینتکی سهیری سیاسی کۆمهالی کوردهواریتان بخهه بهرچاو. لهو بهیتتهدا و له زۆر چیرۆکی دیکه کوردیدا ههیه و بیتگومان ئهسلتکی ههبووه. کاتیک ئه میری شاریک دهمری یا لی دهکهوی، بازی دهولته ههلاوین و لهسه ههر کهس نیشته ئهوی دهکهنه ئه میر. سهیر نییه کۆمهلیک ئینسانی خاوهن عهقل و بیروپا و تهگبیر، ئیختیاری خویمان بدهنه دهست بالندهیهکی بی عهقل، گهوره و مهزنیان بۆ ههلبژیری؟ فهرخیش بهو جوژه بوو به ئه میری شامی. لهو چیرۆکهدا لهباتی

دەولەت كە لە كوردەواریدا زۆر مەشھوورە دەلی: (بازی یەقین). من ئەووم ھەر لەو بەیتەدا بیستوو. بەلام ئەو زۆر ھەیه ئەگەر كەسیك چاكي بۆ ھات، كورد دەلی:

«بازی دەولەتی لەسەر نیشتوو»

فەرخ بە ئەمیری و مەزنی و تەخت و بەختیش خاتوون ئەستی لەبیرنەچوو. دیسان بەشیوەی سولەیمان پیغەمبەر قاسیدی نارده كن خاتوون ئەستی. بەلام قاسیدی ئەو بالندەھەکی جوان و پاك و خاوین بوو. پەپووسلەمانەیی بۆگەن نەبوو؛ قورینگ، قورینگى جوان و نازدار بوو.

باسی رازیکردنی شیخال و نارەنی خاتوون ئەستی بۆ شامی، دیسان لکێکی دیکەیی چیرۆکەكە. لەسەر رۆینی لێرەدا پێویست ناکا. بەلام فەرخى ئەمیر و مەزن، شیرین کارییەکی دیکە دەکا. پێی وابوو بەربوو و ھەمیشە بۆی دەلوئ، دیسان بەدزی پارێزی بۆ خاتوون ئەستی دەبا كە لە قەراخ شارى ھەلی داو. خەریك دەبی وەك زەمانی مندالی دەبالى خزئ؛ كەچی پاسەوان پێ دەزانن. دەیگرن، جا وەرە لێی دە؛ كوئیت دیشی. ھیندیان لێ دا تا دەنگی لە زگی ھات. دوايە خاتوون ئەستی ناسییەو. بۆچی وای كرد؟ بۆخۆی دەزانئ. ئەگەر تا بەیانی سەبری كردبا ئەو لێدانەیی دە كیسەیدا دەماو.

پاش ماوہیەك خاتوون ئەستی دەگەریتەو و دەمرئ و فەرخیش ئۆقرە ناگرئ و دیتەو و لاتى خۆی. كە دەزانئ خاتوون ئەستی مردوو، دەچئ دەست دە كێلەكەیی وەردینئ و لە خولای دەپاریتەو، یا بیکوژئ یا خاتوون ئەستیەیی بۆ زیندوو بکاتەو. نزاكەیی بە زیانی خۆی گیرا دەبی:

«ھەرچەند دوعای كرد فەرخ بەستەزمانە،

«لێی نەھاتە جواب خاتوون ئەستی نۆجوانە،

«لە بارەگای خولای دەھات میوانە،

«پوھیان لێ وەردەگرت ئەو بەستەزمانە،

«دەھاتنە سەری ئەو ھەموو خزانە،

«زەریفیان دەشوت سەید و مەلایانە،

«كن خاتوون ئەستیەیی لێ بوو گۆرخانە

«فرخ له خاتوون ئەستییە میوانە.»

خوینەری خوۆشەویست! بەو کورته باسە بەیتی شیخ فرخ و خاتوون ئەستی شی ناکریتەو، من تەنیا ویستم سەرنجی ئیو بەو بۆ لای ئەو بەیتە رابکیشم، دەنا ئەگەر کەسێک بیەوی ئەو بەیتە شی بکاتەو دەبی سەدان لاپەرەدی لەسەر بنووسی. بەوودلییەو دەلیم وێ دەچی ئەو بەیتە لە ئەساتیری یۆنانی وەرگیرایی. ئاخر یۆنانییەکان ماوہیەکی زۆر لە کوردستاندا ماونەتەو، ئیستاش بەلگەمان ھەبە بۆ ئەوہی رۆژگارێک لەو کوردستانە خەلک ھەبووہ بروای بە (ئەریایی ئەنواع) بی. خێوی کانی، خێوی شەو و خێوی دارستان، ئیستاش لە کوردستاندا ناوبانگیان ھەر ماوہ. من بۆ خۆم لە پیتریزنانم بیستووہ ھەزار سویند و قورعانیان خواردووہ کە خێوی کانیاان بە دوو چاوی خۆیان دیوہ. بۆیە تا رادەبەکی زۆر پیم وایە ئەسلی ئەو بەیتە پاشماوہی ئەساتیری یۆنانییە لە زمانی کوردیدا. دیارە زۆری لەسەر سوور نیم و چی دیی لەسەر نارۆم.

مەحمەل و برایمی دەشتیان

زۆر پتویست ناکا ئەو بەیتەیان کە ھەوتەمین بەیتی کتیبەکەبە بۆ شی بکەمەوہ. بەیتبێژ دەپیشدا بە قسە و پاشان بە شیعەر چیرۆکەکەتان بەرھوانی و ریکویتی بۆ دەگێریتەوہ. قسەکانی زۆر ساکار و جوانن و شیعەرەکانی گەلیک سوار و رھوانن. ھەرچەند باسی ئەوہیە کە کچە ئەمیریک خۆی بەئەستۆی شوانتیکدا بریوہ، بەلام لانی دلداریی بی ھێزە. سۆزی ئەوینی تیدا نییە. ئەو شیعەرە ناسک و پر سۆزانەئە کە لە مەم و زین و برایمۆک و لاس و خەزالدآ ھەن، لەو بەیتەدا نایەنە بەرچاوی. زۆر رووناکە؛ بۆچی؟ چونکە ھەوہس کچە ئەمیری ناچار کردووہ خۆی بەستۆی شوانەوئیلەدا بیری و ترس شوانی ناچار کردووہ دەست دەگەل ئەو شانزادە ھەوہسبازە نەخۆشە، تیکەل بکا. کە وابوو سەیر نییە کە شیعەری دلدارى و ئاشقانەئە تیدا نەبی.

چیرۆکی ئەسلی ئەو بەیتەش بەبروای من زۆر کۆنە. ئەوہش دەگەریتەوہ بۆ مێوہجاغی (دایک شایی). تێ بفکرن؛ میر زۆراب خان بۆخۆی پیربووہ، ناتوانی مەزنایەتی بکا. مەزنایەتی و پادشایەتی بەخاتوون پەریخانە کچی ئەسپاردووہ. دەگەل ئەوہشدا کە کوری ھەبووہ، بەلام کورەکەئە ھیشتا مندال بووہ و کاروباری

دو له تې پې به پټوه نه چوو. شتی وا له میژووی نوټی گه لی کورد و گه لانی
رژژه لاتدا نییه. ئیستاش شای وا هن کچی گه وره یان هیه و کوری بچووکیان
کردو ته و له یعادى خوټیان.

خاتوون په ریخان پادشایه کی به زیبک و زا کوون بووه. به لام دیاره نه خو شیی
جینسی هه بووه. زانستی نوټی سه لماندوویه تی نه و ژن و پیاوانه ی تووشی بی
به شیی جینسی دهن، ئینسانی زور خوټیریتز و بی بهرز و پیاوکوژیان لی په یدا
دهبی. وینه ی په ریخان له میژوودا کهم نین. بویه پیم سهیر نییه نه گه به یتبیتز به
زمانه ساکاره ی خوټی دهلی: «خاتوون په ریخان زوری که یف له پیاوان بوو، هر
که سټیک به کوچه یدا رابردبا خاتوون په ریخان که یفی دهیگرت. خاتوون په ریخان
دهیگوت: «وهره هزم لی بکه.» نه ویش قبوولی نه ده کرد. خاتوون په ریخان دهیگوت:
«بلا بیسووتیتن نه کو له کن خه لقی بللی. نابرووم دهچی.» پیاوی دهگرت، ده نټو
چیغی دنا، نه فتی پیدا ده کرد، دهیسووتاند.» به پروای من هه موو پیاوکوژیک شیته
و نه خو شیه، به لام نه خو شیه که بیان جیاوازه. یه ک شیتی جیگا و پایه یه، یه ک شیتی
مال و سامانه، یه ک شیتی جینسییه و یه ک هه ست به که مایه تی دهکا. تا
نه خو شیه که ی توندتر بی پیاوکوژه که ش به سامتر و بی به زه بیبانه تر دهبی. دیاره
نه خو شیی خاتوون په ریخان زور توند بووه، که وا درندانه پیاوی سووتاندوون. له
دوو لا زیاتر نییه، یا نه و کچه نه وهنده دزټو و ناشیرین بووه که که س لټی نه بوته
پیاو، یا ژنکی ئاسایی نه بووه و نه یتوانیوه له زه تی جینسی له هه موو پیاویک
به ری. له هه ردووک حالدا نه و بی به شیه بوته هوی نه وهی تو له ی له پیاوان
بستینیته وه و تا نه یسووتاندوون ئوخزنی نه هاتو تی. بو خوټی به مه حمل دهلی:
«مه حملی دهشتیان نه من میر غه زب نیم هه موو رژټی پیاویکی ده چیغی
وهره گرم، دهیخنکینم، قسه ی دللی خوټم ده کهم لټم قبوول ناکهن، نه منیش بویه نه و
عالمه می وا لی ده کهم.»

مه حمل کامر هوای کردووه، نه ویش ره دواى که وتوووه. یا با شتر بلټیم، خوټی
به نه ستویدا بریوه و دهستی له خه لک سووتاندن هه لگرتووه زیاتر شیته کانی
جینسی به بی رحمی له میژوودا ناوبانگیان هیه.

له بیرمه جارتک ده گه ل ماموستایه کی میژوو کټشه مان هه بوو. ماموستا که

ههستی نتهوايه تیی زۆر به تین بوو دهگوت: «له میژوودا پیاوی له کهریم خانی زهند که کورد بووه دادپهروهتر نییه. ئەو پیاوه گهوره بهو هه موو دهسته لاتهوه پیتی شوورهبی بوو ناوی پادشا له خۆی بنی و به (وکیل الرعایا) مایه وه. گوتم: مامۆستا منیش کهریم خان دهناسم، منیش زۆر شتم له باره ی ئەو پیاوه دا بیستووه و خویندۆته وه. منیش دهنانم کهریم خان زۆر له پادشاکانی پێش خۆی و پاش خۆی که مئازاتر و که مفیزتر بووه. به تایبه تی دهگه ل نادر شای ئەفشار که ئەویش وهک کهریم خان له خوارپرا پی گه یشت و خۆی لی گۆرا و ئەو هه موو خراپه ی کرد و ئەو هه موو خوینه ی رشت، هیچ ویک ناچن. به لام من به شبه حال ی خۆم کهریم خان به بهرپرسی ئەو هه موو تاوان و خوینرشتن و پیاوکوشتنه ی ناغا محهمه د خانی قاجار دهنانم. گوتی بۆچی؟ گوتم چونکه پێم وایه ئەگه ر کهریم خان نه یخه ساندبا و گریمانه ی رووحی بۆ په یدا نه بووبا، مه علووم نه بوو ئەو جانه وهره خوینخۆر و به دفه ره ی لی په یدا بی. مامۆستا که میک راما و گوتی: قسه که ت جیی سه رنجه، به لام کهریم خانی کوردی ساکار و نه خویندهو ار ناگای له زانسته ی پیسیکۆلۆجی نه بووه. ده بی بیبه خشی. پی که نیم و گوتم من نایبه خشم ده لیم چی، به لام رهنگ بی زانست نه یبه خشی.

ئاغا محهمه د خانی خه سیده و بیبه ش تۆله ی کهریم خانی له بنه ماله ی زهند و گه لانی ئیران کرده وه. زۆری پیاو کوشت، زۆری خوین رشت، زۆر تاوانی دزیو و ناپیاوانه ی ئەنجام دا. ئەو گه وره پیاوانه ی به دیلی دهگرتن ده پێشدا پیاوی ده بال دهکردن، جا دوايه دهیکوستن. ئەوه نیشانه ی شیتی جینسییه، ئەوه نیشانه ی ههست به بی بهشی و به که مایه تی کردنه. ئەویش وهک خاتوون په ریخانی ئیمه خه لکی سووتاندووه. دهگێر نه وه جاریک چۆته شاریک و ئەهلی شاره که باشیان پێشواز نه کردووه. به حاکی شاری فه رمان داوه بیست هه زار جووتی چاو بۆ ده ربینی. حاکم نه یو پراوه له قسه ی ده ربچی، چاوه کانی ده ربیتاوه و بۆی هیناوه. ته ماشای ئینسان، وهره تۆ ئەونده خراپ بی. به کاوه خۆ دانیشتووه و چاوه کانی بژاردووه، جووتیکیان کهم بووه، ده سه بجی ده ستووری داوه چاوی حاکیان ده ربیتاوان.

گوتم باری دلدار ی به یته که به هیز نییه. به لام باری هه ماسی یه کجار به هیز و پێزه:

كى بوو؟ له مەحمەلى بچووكە،
به دەستىكى خەنجەرى دەبانە به يەككى كىردووكە،
دەنتو سواری چەلیان گەرا وینەى تەیر و باشووكە،

كى بوو له مەحمەلى فەرخە،
دە باغەلىكىدا هەیه كارى ساوا دە ئىدىكەیدا بەرخە،
دە نىو سواری چەلیان گەرا به گىرە و چەرخە،

میر زۆراب خان که دوور نییه ناگای له ناکاری کچهکەى بووبی و لەپیتشدا هیچ
وہسەر خۆی نہهینای، که زانیویەتی رەدووی شوانیک کہوتووه، کىچی کہوتوتە
کہولای و لەشکری کیشاوتەتوہ سەر برايم و مەحمەلان. بەدریژی له بەیتەکہدا
باسی ئەو کارەساتە هەیه. وا دیارە میر ئەوہی پى شوورەیی نہبووه کہ کچهکەى
پیاوان دەبال خۆی دەکشى و دوايە دەیانسووتینى؛ ئەوہی پى بىناموسى بووه
کہ دەگەل کرمانج رۆیشتووه و زۆرجار دەلى: دەگەل کرمانج لى قەوماوه.»
دوا سەرنج ئەوہیە پاش ئەوہی کورى مەحمەل و خاتوون پەریخان دەگەنى و
کودیتا له میرزۆرابخان دەکەن و دەیکوژن و تۆلەى باوک و مامان دەکەنەوہ،
سەرلەنوێ دایکیان دەکەنەوہ پادشا. ئەوہش بەلگەپەکی ترە بۆ کۆنێی چیرۆکەکہ.

قۆچ عوسمان

هەشتەم بەیت له کتێبەکەى ئۆسکارماندا قۆچ عوسمانە، که ئاوا دەس پى دەکا:

«بە خالەقى بەرقەرارە،

«بەوہی رۆی نابوو رۆژگارە،

«مەخلوق بەپى ئیختیارە،

«ئەو له بۆ عەبدى هەژارە،

«قۆچ عوسمان پیاویک بۆ رووت و قووت و له وی دە بیکارە،»

سەرانسەرى بەیتەکە شیعەرە. بەشى زۆرى لەسر ئەو قافیەى سەرەوہیە. نیوہ
شیعەرەکانى کورت و درێژیان هەیه، بەلام کیش پارێزراوہ. بارى ئەدەبىی زۆر

باشه؛ تهنانهت دهتوانم بلّيم بهرزه. چيرۆكيكي ميژووييه، پاش دهسته لات
پهيداكردي عوسمانيهكان و كه مهيزبووني دهره به گايه تبي نيوخۆ رووي داوه.
ئه ميركي كورد ئه سپيكي باشي بووه؛ به لام شتي باش هر بۆ سولتان چاكه.
سولتان بۆ ئه سپه كه ئي نارووه. ئه مير ئه سپي خۆي نه داوه تي و هه لپه ريوه ته وه.
سولتان رقي هه لستاوه و لتي خه فتاوه:

«سولتان ته گيبري ده كرد به مه خلووقى دنيايه:

«ئه وه ته ماحي هه يه ليم داگير بكا به غدايه.

«مير سه يفودين ده لي:

«ئه من سولتانم بۆ چيه؟

ئه من قبول ده كم له مسه و ئورووسى سولتانم قبول نيه.

«سي سالان ده گه ل قوچ عوسمانى گه ران نه هاتنه وه ئاوه دانويه

«سولتان كه زانى به هاسانى ناتوانى به رده ستى بكا، عاده تي هه مو دژمانى
كورد كه وته فيل و ته له كان و به ده هۆ ده گيرى خست:

«كى بوو؟ له سولتان ئاقلدار و دانا،

«بۆ مير سه يفوديني مۆر كرد قورعانه:

«هه لستي بيته ئيره كانه.»

كوردى ساكار و به دين نه يده زانى ئه و كه سه ئى له سه ر به رمالى پيغه مبه رى
دانيشنووه، برواي به قورعانى نيه. فريوى خوارد. خزمه كانيشى گوتيان:

«دوو روو (*) نابى بۆ سولتانى.

«ده بى نوكرى قه درى بزانى،

«بچۆ به خۆت و قوچ عوسمانى،

«ئه وده مى له ويى خۆي زانى.»

«هر گه يشته ئه سته مبول سولتان گوتى:

«ئه گه ر هات گه ييه ديوه خانى،

(*) له ئه سلدا وايه، رهنكه - درۆ - بى.

«ئەسپى بەرنە ئىختەخاننى،

دەملى كەن كۆت و زەولانى.

«خەلىفە ئىسلام ئاۋاي ئىختىرامى سۆيىند و قورعان گرت و بەلبىزى موبارەكى

فەرموۋى:

«مەيدوتىن،

«قورقوشمى بۆ ۋەتوتىن

«ئابى بەزىرى بخنكىن.»

لە بەيتەكەدا بەدرىزى باسى كوژرانى مىر سەيفودىن كراۋە. قۇچ عوسمان
نايەللى سولتان پى دە پكىفى ئەسپى بۆرە بنى؛ پاشوۋى دەپە پىنى و دوايە ئەۋىش
دەكوژرى.

لەم بەيتەدا بۆ يەكەم جار ھەم لە زمان ئەمىر و ھەم لە زمان دايكىەۋە شايەر
قسەى سوۋكى بە سولتان گوتوۋە و نە موۋى لەسەرى زمانى ھاتوۋە و نە
پۇقنايى چاۋى دارژاۋە. ئەۋە نىشانەى ئەۋەيە چىنەكانى بەرەژىر وشىاربوۋنەۋە و
ھەستىيان بە ستەمى نەتەۋايەتى كىردوۋە. بەلام چىنى سەرۋە بەتايىبەتى مەلا و
شىخ و خويندەۋارەكانى ئەۋ سەردەمە ھەروا بىروايان بە گەۋرەيى و پاكى خەلىفەى
ئىسلام ماۋە^(۱).

شايەر لەۋ بەيتەدا ھىندىك پىوشوۋىنى نەتەۋايەتيمان بۆ دەگىرپىتەۋە. ئىستاش
كەمتاكورتىك ماۋن و لەبىر نەچوۋنەۋە. بەبىرى من لە موكرىان ئەگەر ھەۋاۋبان
خۇش با و سەرماۋسۆل لى گەرابايە، ھەموو پۇژى چۈشەمۆيان و جىژنان خەلكى
ھەر مەلبەندىك دەچوۋنە سەر چاكي بەناۋبانكى مەلبەندەكەى خۇيان. لەۋى
بەتەقەى دەھۆل و زۇرنا دەيانكرده داۋەت و رەشەبەلەك و تەقلە و رىمبازى. تا
پەيداۋوۋنى ھكۈومەتى پۇلىسى ئەم پىوشوۋىنە ھەر بەردەۋام بوۋ. ئىستا بەۋ
بەربلاۋىيە ناكىرى و ئىمكانىش نىيە. بەلام چوۋنە سەر چاك بە پۇژى چۈشەمۆ و
جىژن و شايى گرتن ھەر ماۋە. ئەۋ پىوشوۋىنە لە كەيەۋە ھەيە؟ بۆ پۇژى

(۱) ھىچ دوور نەپۇين، مېژوۋوۋوسى بەناۋبانكى كورد لە شەرەفنامەدا باسى ئەم مىرە و
كوژرانى بە دەستى خەلىفە دەكا. بەلام زۆر بەرپىزەۋە ناۋى سولتان دىنى. بۆ
ئاگادارى زياتر بنوارنە لاپەرەى ۴۹۲ى شەرەفنامەى كوردى.

چوارشەمۆ ھەلبەت ئیراوە؟ بۆ کورد پۆژەکانی تر دەچتە سەر قەبران دەگری و دەچتە سەر چاکی دەپارێتسەو و لەو پۆژەدا ھەلدەپەپە پۆی و دەھۆل و زۆرنا لێ دەدا؟ بێگومان ئەسڵیکی ھەییە و نایزانین. بزانی شایەر چەند شاعیرانە ئەو دیمەنەتان دەخاتە پیش چاوی:

«تەماشای دەکا لە دەشتی بالتینی رەشەبەلەک بوو، سەلەلات بە چ قەرارە

«تەماشای دەکا داوھتە و لۆتی و رەققاسە لەو کارە

«لەلای سەرچۆپی گرتووینانە پیاوی بە کێرد و کەمبەرە و چەکمەدارە

«لەلای نیوھ راستی گرتووینانە کیژی بەژن باریک و سینگ سەدەف و چاوی بەلەک لەوی گۆی بەگوارە

«لەلای گاوانییە گرتووینان پیاوی ژن جوان و زۆرخۆر و بیکارە.»

شایەر رێوشوونێکی دیکەمان وەبیردەخاتەو؛ ئەویش بازاری دەشتەکی و گشتییە. ئەو رێوشوونەش لە کۆنەو ھەر بوو و ئیستاش کەمتاکورتیک ماوہ. خەلک لە دەشتیکی پانوبەریندا کۆدەبیتەو و ھەر کەسە شتی خۆی بۆ فرۆشتن رادەنی^(۱).

(۱) گەورەترین بازاری موکریان بازاری قەباغکەندی بوو. ھەموو پۆژی پێنج شەمۆیان بازار، تا ئیستاش ھەر ماوہ، بەلام وەک جارانی نییە. زەمانی پێشوو نە تەنیا خەلکی ھەموو ناوچەکانی کوردستان و بەشێکی زۆری ئازەربایجانی پۆژەلەت دەھاتنە ئەو بازار، بەلکە لە کوردستانی عیراقیشەو کریان و فرۆشیار دەھاتن. ھەزاران سەر ئازەلی جۆرەجۆری لێ رادەگیرا. زۆر کەسیش ھەر بۆ سەیر دەچوو. شتیکی سەیرم وەبیر ھاتەو و پێم ناخۆش نییە بۆ خۆینەرانی بگێرمەو. دەوروبەری ئەم بازار دەشتیکی پێ خێر و بێرە و دێی گەورە گەورە لێ ھەن. بەیانی پێنج شەمۆیان سەگەلی ئەو دێیانە زۆر پێش ئەوہی خەلک کۆبیتەو، لە جێ بازار ملامۆییە دەکەن! کێ بەو سەگانە رادەگەینە پۆژی بازار و چۆن دەزانن؟ جگە لە بازاری قەباغکەندی بازاری خورگە و مەمەلیانیش ھەبوون. دیارە ئەوئەندەیان خەلک لێ کۆ نەدەبوو.

جولندی

من كه ئەو ناوهم خویندەوه پیکەنینم هات. ناویکی سەیرە؛ قەت ناوی وام نەبەستوو. وەك ناوی جندۆكان دەچێ؟ پێم وابوو بەیتێکی گالتهوگەپە. كەچی كە خویندەمەوه، تەماشام كرد بەپێچەوانەى بۆچوونی من نەك هەر گالتهوگەپ نییە، بەلكە بەیتێکی دینیشە. جولندیش جندۆكە نییە و لە جندۆكە خراپترە. پادشایەکی كافره و دژمنی حەزرەتی عەلییە. شایەر ناخۆشی دەوێ و بۆیە ئەو ناو سەیرەى لى ناو. ئەو هەش هونەرێکی گەورەیه لە چیرۆكدە كە ناوی ناخۆش بۆ قارەمانی خراب بدۆزیەوه.

جولندی بەیتی نۆیەمە لە كۆتیبەكەى ئۆسكارماندا. تێكەلۆیكە لە شەرى خەندەك و خەیبەر. شایەر باسی ئەو شەرانەى لە مەلای ئاوەدانى بیستوون؛ تێكەلۆی كردوون؛ ئەو بەیتەى ھۆندۆتەوه و بە خەيالى ناسكى شایەرانی خۆى رازاندووئەتەوه. ئەو بەیتە— كە لەپێشدا بە قسە دەست پى دەكا و دوايە دەبیتە شیعەر، ئەو ھەندەش باش دروست كراوه، ئەو ھەندە رەوان و شاعیرانە ھۆندراوئەتەوه، من پێم وایە دەبێ كاری عەلى بەردەشانی بێ. زۆر وەك شێوەى ئەو كە ئەشایەرە بەناویانگە دەچێ. شیعەرە رەوانەكانى، تەعبیرە جوانەكانى، وشە، رەسەنەكانى، ئەم گومانەیان لە دلى من پەيدا كردبوو. دوايە شكم پەرییە سەر ئەو ھەى رحمان بەكر بۆخۆى ئەو بەیتەى دانابى؛ چونكە لە ئاخەرەكەیدا دەلێ:

«وا جولندیین کردوو فەنا،

«ئەو لەشكرەى كافریك نەما،

«رحمان بەكر بۆتە وەستا.»

رحمان بەكریش شایەرێكى پایەبەرز، وەستایەكى زۆر شارەزا و شاگردێكى باشى عەلى بەردەشانی بوو. لام وایە بۆخۆى توانیبى بەیتان بەوئێتەوه.

شایەرەكان لە بەیتی دینیدا بە دندوو ك پتووە دەبن و خراپ گیر دەخۆن. ئەوان دلته و جوانى پەرستن. ئەوان دەبێ قسەى تەپ و پاراو بكەن. ئەوان دەبێ بەندى جوان و شیرین بلین. ئەوان دەبێ ھەستى دەروونى خۆیان دەربیرن. دەبێ باسى ژن، باسى دلدارى و حەز لێكردن بكەن. لە بەیتی وشكى دینیدا ئەو ھەستە چۆن دەربیرن؟ ئەو باسە چۆن بكەن؟ رحمان بەكر یا ھەر كەسێكى دى كە ئەو بەیتەى

دانابی، ئەو مەسەلەى ژیرانە- بەلکو شەیتانانە- چارەسەر کردوو. عەشقیکی پیرۆز و خاوینى هیناوتە گۆر؛ باسى خۆشەویستی و ئەوینی ژن و پیاویکی مەزنى موسلمانى کردوو. لە زمان عەلى و فاتیمەو رازونیاى ئاشقانەى دەربریو. کى دەویرى فزەى لەبەر بکا؟ کى دەویرى مەقى لەبەر بیتەدەر و کى دەویرى پەخەى لى بگرى؟^(۱)

خەزیم

بەیتی دەیهەم لە تۆمارکراوەکانى ئۆسکارمان بەیتی خەزیمە. خەزیم شاکاریکی ئەدەبىی کەم وینەیه. رەنگ بى ئەو بەیتە رۆژگاریک وەک بەیتی شەم و شەمزین داوەتى پى گەرابى. وى دەچى ئى عەلى بەردەشانی بى. ئەگەر ئى خۆى نەبى ئى شاگردىکی زۆرباشى ئەو وەستا نەمرەیه. دوور نییه پەحمان بەکر دای نابى؛ لە ئاخى بەیتەکەدا دەلى:

«هەزار پەحمانەت لە بابى پەحمانى

«خەزیمی فێرکرد بە ساحیبى ئالمانى»

دیاره پەحمان بەکر لە دوایى زۆریه بەیتەکاندا ناوی خۆى هیناوه و نابى

(۱) لە کاتى ساغکردنەوى ئەو بەیتەدا دۆستىکی شارەزا و لیزان هاتە لام. گوتم: «کاکە

من سەرم لەوه سورماوه، بەشى زۆرى کوردی موسلمان سونیه و هەر چوار یاری

پێغهەبەرى پى بەرەقن. لە خەرمان پێواندا کە گەشتە چوار دەلى:

«چوار، چوار یارەى نەبى، ئەبوبەکر و عومەر و عوسمان و عەلى.»

کەچى جارى باسى ئەبوبەکر و عوسمان لە فۆکلۆرى ئەدەبى کوردیدا دەکۆلەکەى

تەرىشدا نییه و باسى ئیمامى عومبەرىش جاروبار نەبى ناکرئ و باس هەر باسى

عەلییه. لە بەهەنەسادا، لە بەیتی ئیمامى عەلى و محەمەد حەنیفە و حاتەم و ئیمامى

هەمزەدا فەتخ هەر عەلى دەیکا. ئەوەتا لەو بەیتەشدا قارەمانى ئەسلى هەر عەلییه.

گوتى: «برا ئەو هیچ بەیوەندى بە هەستى مەزەبىیهو نییه. ئازایەتى بەلای

کوردانەوه سیفەتیکى بەرزە، هەرکەس ئازا و شیروەشتین بى خۆشیان دەوئ و باسى

دەکەن. بۆ کەمیان باسى رۆستەم کردوو؟ کەمیان بە (خاندی بنى وهلى) هەلگوتوو؟

ئیمامى عەلىش ناوبانگى بە ئازایەتى رۆشتوو و شایەرە کوردەکان بۆیه ئەوەندەیان

باس کردوو». قسەکەم بەدڵەوه نووسا و سەلماندم.

به‌وه‌يان به‌هه‌له بچين. به‌لام ئه‌و به‌يته شپوه‌ی شيعری عه‌لی به‌رده‌شانی ئه‌وه‌نده پپوه دياره که پياو بيريکاته‌وه ئه‌گه‌ر عه‌لی به‌رده‌شانی دای نه‌نابئ، ئی شاگردیکی باشی ئه‌و بئ. ره‌حمان به‌کريش به‌کيک له شاگرده هه‌ره باشه‌کانی عه‌لی به‌رده‌شانییه.

له به‌يتی خه‌زيمدا باسیکی ميژوویی و سیاسی و حماسی نيه. پارچه‌يه‌کی ئه‌ده‌بیی به‌کجار به‌رز و له‌تيفه. به‌لام شوپرشیکی ئه‌ده‌بی له فولکلوری ئه‌ده‌بی نه‌ته‌وه‌ی کوردا په‌يدا کردوه. باسی دلداریی کوره پاشا و کچه ئه‌مير نيه. باسی گورز و گۆپال و شیر و مه‌تال و ئه‌سپ و زړی تيدا نه‌کراوه. حیکایه‌تی په‌لاماری دژمن و به‌رگری مه‌زنه‌کانمان بۆ ناگيریته‌وه. باسی ئه‌وينیکی ساکار و ئاسایی کچ و کویکی دۆمی پروت و گه‌پۆکه.

شيعره‌کانی ئه‌وه‌نده ره‌وان و جوانن، وشه‌کانی ئه‌وه‌نده شیرين و په‌سه‌نن، که پياو له خويندنه‌وه‌يان تير نابئ:

بينایی چاوم گه‌وه‌ر و دورم
من بالدار نه‌بووم به بالان بفرم
مخه‌نده‌ک نه‌بووم به خۆم بخورم
بچمه میسر و شام کراسیک بکرم

ته‌ماشای کوره دۆمکی ره‌ش و پروت- به‌لام قیتوقۆز و گورجوگۆل- که هه‌موو سامانه‌که‌ی بریتیی به‌ خپوه‌تیی شپ و په‌توور، دوو پیره که‌ری پشت بريندار، تاژییه‌کی نینۆک شکاوی قرخه‌مه‌ره‌س، جووته که‌ویکی راونه‌که‌ری چوو، که زافی ره‌ش ده‌کا تا دوو ته‌شی و چوار شانه دروست ده‌کا، چ کراسیکی بۆ یاره‌که‌ی ده‌دروئ. پياو ئه‌م نیوه شيعره‌ی حافزی وه‌بیردیته‌وه: «خشت زیر سر و بر طارم هفت اختر پای». چاکیان گوتوه: «دۆم تا پروتتر بئ مه‌زاقی خۆشته».

«سه‌د وه‌ستم ده‌وی له پایه عه‌ززی،

«دوو سه‌د شاگرد بئ، بۆخۆی و ده‌رزی،

«کراسی بدروئ له گۆلووکی ره‌زی،

«له به‌ژنی یارم بۆ خۆی بله‌رزی.»

شایه ئیبداع دهکا؛ کیش دهشکینئی و له زمانی کوره دۆمهوه دهآئی:

«سهدهستم دهوئ له بانئ کۆیه

«ههشتا له مووسلئی، شپست له شنۆیه

«کراس بدروون، له گولئ لیمۆیه

«دهبلا تهنک بئ،

ناسک و شلک بئ،

«بۆ چاو ههآۆیه.

«سئ سهدهستم بئ، له لای دریاژئ،

«شپست بئ له مووسلئی، چل له شیرازئ،

«کراس بدروئ، له گولئ پیوازئ،

«دهبلا تهنک بئ،

«ناسک و شلک بئ،

«بۆ بووکه ناژئ.»

لهوهی خوشتتر، کچه دۆمیک که لهبن خپوهتا له دایک بووه، لهبن ئاسمانئ شیندا گهوره بووه، پتستی کهلهکهی بهدرزی کراسئ خامئ شیندا دیاره و قامکئ پتیا به کونئ که لاشئ کهچدا وهدهرکهوتوووه و رۆژئ دهبئ چوار دتیا بهگه پئ تا چهند خولخوله و تهشی و شاننه و چهند زارجوو بنپشت و کهمیک دمکانه بفرۆشئ و چهند ههتیوی دئ لئ رهبادهن تا چهقۆیان بهدهست تیزبئ، چهند بهنازه و کراسئ وای ناوئ و کور دهآئی:

«بۆ خاتری خولای ئهمن بناسه،

«یار دهبهرناکا قهت ئه و کراسه»

رهنگه ئهوهندهی ئه و بهیته ههستی من دهجوولئینئ، ههستی لاویکی تازه پتگهیشتهوی شارستانئ دهجوولئینئ. ههقیش وایه. من تهههئیکئ دریزم له دئ رابواردوووه، زۆر کچه دۆمئ نهشمیلانهی قسهخۆشئ روو ههآمالاوی چاو رهشی کولمه سووتاوی خوین شیرین سهرنجیان راکیشاوم. زۆر کچه لادییی جوان- بهلام ههژار-م دیون که رۆژئ داوهتئ لهبن دیواری ههآترووشکاوان و وهک باریزه

به چاوياندا هاتۆته خوار؛ چونكه كراسيان نه بووه، كه وشيان دراوه و پتيان شوورهي بووه بچنه داوه تي. ئاخو كورپه گه لي دي- ده گه ل ئه وه شدا بوخويان رانكي شي و چۆغهي بي گروليان له بهردا ده بوو، گالته يان به كچي رووت ده كرد، ته نانه ت شايه ره دل ناسكه كانيش فريان داويتني⁽¹⁾.

(1) پووور جه واهير ژنيكي قسه خو شي جيرانمان، زور جار بۆي ده گپرامه وه ده گوت: «ساليكي ده گه ل مسته فا سريه لي كاكم كه شايه ريكي به ناويانك بوو ده چوممه به رخان. روژيك له نيزيك گونديك كه داوه تي لي ده گه را، به رخه لمان چيشتاو دا. كاكم گوتي ئه تو لي ره به تا من ده چمه وه تي ده وه شي نيم؛ زور دژو نيم. ئيستا ده گه ري مه وه. دياره فريوم نه خوارديوو، ده مزاني ده چته وه بۆ كن براژنم. گوتم باشه، ئه و چۆوه بۆ ديه كه لي خو مان. هه ر ئه و ئاوابوو، منيش دام قه لاشت بۆ لاي داوه تي. ئه گه رچي به راستي رووت و ره جال بووم، به لام خو م تي هاويشت. هينده بي نه چوو كاكم په يدا بوو. كورپه گه لي دي به پيري وه چوون و له به ري پارانه وه چهند به نديان بۆ بلي. كاكيشم ده ستي ده بناگو يي نا و رووي له من كرد و گوتي:

«ته ماشاي بزگور و په رۆي،
 «ده لئي نيري چاو له كو ي،
 «شه ريفي كوري عه دي،
 «ژني ديني بۆ براي خو ي،
 بۆ له كنيو يرا ده رۆي؟
 هه رسيك ته لاقم كه وي،
 جه واهير پلاوي ناخوي.

«ته ماشاي ترو تيتۆ لي،
 ته ماشاي پشتي به خو لي،
 ته ماشاي قووني ده هو لي،
 ده لئي مريشكي كو لي،
 له من به بۆ له بۆ لي،
 هه رسيك ته لاقم كه وي،
 ده وري پلاوي ناكو لي

=

کاکه میر و کاکه شیخ

بهیتی یازدهههه؛ بهیتیکی کورتی میژوویییه. من ئەو بهیتم زۆر بیستوووه. بهیتهکه هەر شینی دوو خوشکانه بۆ برابان؛ زۆر مهـحزوونه. زۆر لهوهی درێژتره که رهحمان بۆ ساحیبی ئالمانی گوتوووه؛ جا یا رهحمان ئەو بهیتهی نهزانیوه، یا ئەوانه له دوایانه دا بۆ منیان گوتوووه بۆخۆیان لییان زیادکردوووه. درێژی و کورتیی بهیتهکه هیچ له ئەسلی کارهساتهکه ناگۆرێ. کارهساتهکه هەر ئەوهندهیه که بهیتبێژ دهیتشدا دهیلی.

باسی ئەو کارهساته به کورتی له لاپه پهری ۵۲۳ی شهـرهـفـنـامـهـی کوردیدا نووسراوه. هەر بهوهی دهزانی قارهمانی چیرۆکی ئیمه و ئەوی له شهـرهـفـنـامـهـدا نووسراوه یهکن، چونکه ناویان ویک دهچێ و شوینی کوژرانیان جیگایه که. دهنه ئەوهی شهـرهـفـخان نووسیویهتی و ئەوی بهیتبێژ گوتووویهتی، عهرز و عاسمانیان تهـفاـوهـته. به قسهی شهـرهـفـخان ئەم رووداوه له سالی ۹۴۱ ک (۱۵۲۳ز) دا رووی داوه.

حاجی شیخی ئەو له حالی نوێژدا به دهستی مهـرهـگهـیی بلخ و غهیان کوژراوه. بهیتبێژهکهی ئیمه ئاگای له سالی کوشتنی نییه و دهلی له بهر بێ ناموسی به دهستی پیاوی به غیرهت و ناموسپهـرست- که له دهست ئەو پیاوه زالمه زالمه یان لی پهیدا ببوو و گوریسیان گهیبوووه هێچکان له توپهت کراوه. من به شهبه حالی خۆم

= سهـری وهک تهـپـلهـگوینی.

جلی کهـرانه نوینی،

چهـند چلکن و دژوینی،

چۆنم ههـلگرتوووه شوینی،

بهوهی مهـلا دهیخوینی،

کورپنه ههـرکس ههـلی گری،

ئهـمن ناستینم خوینی

بهیتی پوور جهـواهـیر زۆر لهوهی درێژتر بوو، بهـمـندالی ههـمووم دهزانی، بهلام ئیستا هەر ئەوهندهم له بیرماوه. مام مستهفاشم دیبوو. که من وهبیرم دێ تۆبهی کردبوو، بهیت و باوی نهـدهـکوـتن. بهلام زۆر سهـیربوو، قسهی ئاسایی ههـموو نهـزم بوون.

بروا به بهیتبیتزهکه دهکهم، چونکه دهزانم ئهگهر راست نهبايه ههرگيز بهیتبیتز و شایهريکی مسکین، نهیدهتوانی بوختانی به ئه میریکی مهزنی دست پهروهدهی سولتانی ئهسته مبولی بکا و به بهیت بۆ گهوره گهوانی بلی. زانایهکه دهلی: «میژوی هه موو گه لان به قازانجی زۆرداران و به زیانی هه ژاران نووسراوه. دهبی حهقیقهتی میژوو له لابه لای فۆلکلۆری ئه و گه لانه دا بدۆزینه وه».

به راستی ئهگهر ئه و کاره ساته له سینگی شایه ره کانماندا نه پاریتز رابایه و زانایهکی ئالمانی تۆماری نه کردبايه، کێ (ههیدهر گۆران) ئیسپارتا کۆسی کوردی ده ناسی. ههیدهر گۆرانیک که دیلهکانی کۆکرده وه و سویندی دان و ئامادهی کردن بۆ ئه وهی تۆلهی خۆیان له ئه میریکی گورگه میش و داوین پیس بکه نه وه. پهنگ بی ههیدهر گۆران به که م بۆر په پیاوی کورد بی که راپه رینتیکی سه رکه وتوانه ی رابه ری کردبی.

به داخه وه من هه ر ئه وهنده ی له سه ر دهزانم که شایه ر له سه ری گوتوه، نازانم چیی به سه ر هاتوه. پهنگه خۆی ده رباز کردبی. پهنگه دهستی که سوکاری میرشخی نه گه بییتتی. چونکه شه ره فنا مه باسی کور و نه وهکانی دهکا و ههچ بۆ ئه وهی ناچی که تۆلهیان له وانه کردبیته وه که میرشخییان کوشتوه. هیوادارم میژوونووسانی دوا رۆژمان شتی نوێ له سه ر ئه م پیاوه بدۆز نه وه. ته نانه ت ئه وهنده م بۆ نه چۆه سه ره که: ههیدهر، گۆران بووه؟ یانی له و کوردانه بووه که پیدان دهگوتری گۆران، یا له بهر ئه وهی له پیش ئه م روودا وه دا جاروبار دهستی په مالی زۆرداران خستوه، ئه م ناوه ی به سه ردا براوه؟ چونکه له موکریان تا ئه م دواپانه نازانم بۆچی به دزیان دهگوت گۆران.

له شکر ی

له شکر ی بهیتی دوا زده هه می کتیبه که مانه. به داخه وه رهحمان به کر ئه و بهیته شی باش نه زانیوه. ئه و بهیته که ئاههنگی گوتنی په کجار خۆشه، ئیستاش به سه ر زار و زمانانه وه ماوه. من بۆخۆم شریتیکم ههیه که زۆر له وهی ته واوتر و دریتتره. به لام شریت کۆنه. شایه ریش پیره و به په له شی گوتوه، پیاو له زۆر جیگایانی ناگا و هینانه سه ر کاغهزی دژواره، ده لاین له شکر ی شایه ر و خۆشخوانی سوله یمان بهگی قولی به گیان بووه. گیرۆده ی ئه وینی خانزاد- شیره ژنی میژوویی گهلی

كورد بووه. ئهوين هانى داوه خه يانهت به ئاغاي خوئی بكا. جاسووسه كاني سولتاني ئهسته مبولل به ئينيان داوه تي ئه گهر سوله يمان بهگ درمانداو بكا خانزادي لي ماره بكن. ئه وپش ژه هري بو سوله يمان بهگ له قاوه كردوووه و كوشتووويه تي. خه يانه ته كه ئاشكرا بووه. خانزاد له چينه ي ديواري گرتوووه؛ ده لين ئه و به يته ي له و حاله دا گوتوووه (من بروا ناكهم). خانزاد له وي راوه ستاووه و گوپي بو هه لختوووه تا ته واو بووه، ئه و جار به دهستي خوئی توپيكي قور به دمي داداوه.

به هه ر حال ئه وه ي رحمان به كر گوتووويه تي ده گه ل ئه و به يته ي ئيستا باوه فه رقيان هه يه. ده پيشدا وا ده ست پي ده كا: «بابي له شكري ده لي». بو يه من بير ده كه مه وه ئه و به يته باوكي له شكري داينا بي و ده گه ل به يته كه ي له شكري جياواز بي. ئه و به يته ش ئه گه رچي زور كورته، ديسان گه ليك به نرخه، شيعره كاني جوان، وشه كاني ره سه نن و هيرش ده باته سه ر دژمنان و تاواني بلحه روميان ئاشكرا ده كا. به لام سولتان ده پاريزي و وهك شايه ري به يتي قوچ عوسماني ره پ و راست به سولتان دانا و خوئی گيل ده كا و ده لي:

«رهنگه سولتان به و كارهي نه زاني.»

قه ر و گوله زه ر

به يتيكي دريژه. به يتيكي ئاشقانه يه. چيرۆكيكي قوول و سه ير و پر كاره سات نييه. كوره قزلباشيكي ئيراني ئاشقي كچه ده ره به گيكي كوردي ئه و ديوي سنوور بووه. ئه و رووداوه پاش دابه شكردني كوردستان له نيوان سه فه وي و عوسمانيه كاندا قه وماوه. ئه وي له و چيرۆكه دا جيي سه رنج بي دوو شته: يه كيان مه سه له ي سنووره كه شايه ر جواني شه رح داوه. مه زنيكي كورد كه كه وتوته به شي عوسماني نه ويزاوه شوانيك له كوستان ي ديوي ئيرانه وه ده گه ل خوئی به رته وه ديوي گه رميني؛ هه روه ها نه يتوانيوه كچي خوئی بدا به كوري پياويكي گه ره ي قزلباش. قزلباشه كه ش نه ويزاوه بووكي له و ديوي بو كوري خوئی بگوازيته وه. ئه وي ديكه يان ئه ويني پياويكي ده وله مند و سه ودا گه ره. به كر شيخان بازرگان يكي گه وره يه كه هاتوچوئي هه ردووك به شان ده كا و كارواني پيشي ناگه ريته وه. ئه وپش ئاشق و سوپندخووري خاتوون گوله زه ره. تا قه ر به شوان ده زاني گالته ي پي ده كا و ده لي كچي هه مه دي پاشاغان بو شوانه وپله يه ك نابي. به لام كه ده زاني كوره

قزلباشه؛ بۆخۆی حاكمى سىندووسىيە؛ ئەگەر دلى بىشىنى پى ئۇدوى لى دەبەستى و سەرمايەكەى دەكەوئتە مەترسىيەو، نەك ھەر دەس لە خاتوون گولەزەر ھەلدەگرى، بەلكو دەبىتە دەلال و نىوېژىكەرىش. ھەرچەند بۆ خۆى دەلى: « بەردىنى سىپىەو دەلالى بەمن ناكرى»، بەلام لە راستىدا دەلالى كىردووه و زۆر باشىشى كىردووه. قسەى قەرى بۆ گولەزەر بردووه و قاقەزى گولەزەرى بۆ قەر ھىناوہ. ئەدى دەلالى چۆن دەبى؟

ئەو سۆز و چىژەى لە بەيتە عاشقانهكانى تردا ھەيە لەو بەيتەدا نىيە. كورپە دەرەبەگ خەرىكە بە زۆرى كچە دەرەبەگ بستىنى. چى وا نامىنى سولتان و شا عەباس لەسەر ئەم كارە بچووكە بەگژىەكدا بچن و دىسان كوردستان بىتە مەيدانى شەر لە نىوان دوو ھىزى بەدەستەلاتى ئەو سەردەمەدا. شا دادەنوئى و فەرەجوللا خانى باوكى قەر، حاشا لە كورپى وا دەكا كە ھۆى نىوانناخۆشى سولتان و شا پىك بىنى. لە دوايىدا مەلوم نىيە چارەنووسى قەر و گولەزەر چ بوو؛ بەيتەكە بەنىوھچلى دەبىتەوہ.

چىرۆكەكە دەپتەشدا بە قسەيە و دوايە بە شىعەرە. شىعەرەكانى رىكوپىك و باشن. وەزن و قافىيەيان ھەيە. زمانەكەى پوخت و پاراوہ. رەحمان بەكرىش باشى زانىوہ و ئۆسكارمانىش چاكى تۆماركىردووه.

بەيتى زەمبىل فرۆش

بەيتى چاردەى تۆماركراوہكانى ئۆسكارمان بەيتى زەمبىل فرۆشە. كەم كوردى وا ھەيە لە كوردستان ژىابى و ئەو بەيتەى نەبىستى. چىرۆكىكى سۆفیانەيە. چىرۆكىكى يەكجار كۆنە؛ قارەمانى ئەم چىرۆكە لە ھىندىدا بوودايە، لە فارسىدا ئىبراھىمى ئەدەھەمە و لە كوردىدا زەمبىل فرۆشە. ئەوانە ھەرسىيان دەپتەشدا پادشاپوون، خاوەن دەستەلات و مال و سامان بوون. لە ترسى مردن، لە تاوى قەبر، دەستيان لە پادشايەتى ھەلگرتووه؛ وازيان لە بىنە و بەرە و بگرە و بەردە ھىناوہ. بوونە سۆفى و گۆشەگىرييان رەچاوكىردووه. بوودا و ئىبراھىمى ئەدەھەم تا ژباون ھەر گۆشەگىر بوون؛ بەلام شاىەرى كورد دانووى دەگەل سۆفىگەرى و گۆشەگىرى ناكولى. ئەم جۆرە ژيانەى پى خۆش نىيە. بۆيە چارەنووسى قارەمانى چىرۆك دەگۆرى. بەشى دووھى ئەم چىرۆكە لە كوردىدا زۆر وەك حىكايەتى

یوسف و زولهیخا دهچی. ئەوینی خاتوونی میری جیاوازی دهگەل زولهیخا کەمە، خو پاراستنی زەمبیل فرۆش لە یوسف زیاترە. نەک هەر وەک یوسف لە دەست خاتوون رادەکا، بەلکو خو له بان هەلدیڤی؛ تەنانەت لە وەختیکی زۆر ناسکدا پێ دەزانێ فیلێ لێ کراوه و رادەکا. یوسف ئەو فیلێ لێ نەکراوه و لەبن لێفەوه دەرنەپەریوه. زەمبیل فرۆش نەچۆتە گرتووخانە و ئاواره و دەربەدەر بووه. ئەنجامی هەردووکی چیرۆک بەکە. ژنەکان بەئاوات گەییون؛ نەک هەر خو شەویستەکەیان پێ برآوه، بەلکو هاتوونەوه سەر هەدی چار دە سالی. زەمبیل فرۆشی ئیمەش بۆتەوه خاوەن کۆشک و باخ و مال و سامان.

بەیتبێژ دەپێشدا حیکایەتەکەمان بەدریژی بە قسە بۆ دەکا، ئەوجار دەیکاتە شیعەر. شیعەرەکان لە سەرەتاوه بەشیوهی کرمانجی سەرۆو و لەسەر کێشی عەرۆزن. پێن لە وشەیی عەرەبی و فارسی. ئۆسکارمان ئیشارەیی بەوه کردووه و گوتوویەتی ئەو بەیتە بەشیوهی موکریانی نییه و دیارە شاعیریکی خویندەوار دایناوه. رەحمان بەکریش نەیزانیوه و خولای هەلناگرێ باشی سەر و گوێلاک شکاندووه. دوايه وەرەن بووه و وازی لە بەیتی خویندەوارانەیی رەقوتەق و پێ لە وشەیی نامۆ هیناوه و هاتۆتە سەر شیوهی موکریانی و کێشی خویمانە. جا ئەوجار دادی شاعیری داوه و جوانی هونەر نواندوه. فەرمايشەکانی زۆر خو ش و پەنگین؛ بۆیه لە دوايیدا دەلی:

«دەستیک گۆل بەنادری،

ساحبی ئالمانی نەمری!

ئەوه فەرمايشی رەحمان بەکری.»

بەیتی باپیر ئاغا مەنگور بابی هەمز اغا

یەکیک لە کارەساتە دلتهزینەکانی میژووی کوردستان پاش موکری قرانەکەیی شا عەباسی سەفەوی- کارەساتی قەتلوعامکردنی عەشیرەتی مەنگورە لە مەراغە. کە بەداخەوه میژوونووسانی خویمانە و بێگانە شتیکی ئەوتۆیان لەسەر نەنووسیوه. من زۆر تێ کۆشام، تەنانەت سەرچاوهیەکی باوه پیکراوم وەگیر نەکەوت کە سالی ئەو کوشتارەم بۆ روون بکاتەوه.

خانه‌کانی موکری که له میژبوو حکومەتیان دەرکرد و خەلکی ئەم مەلەبەندە لەبەر خاتری بوداغ سولتان زۆریان رێژ لەو بنەمالە دەرگرت. بوداغ سولتان که ئەمیریکی کوردی زۆر دادپەرورەبوو له سابلاخ زۆر خۆشەویستە. وەک پیاوچاکیک دەچنە سەر مەزاری و سویند بە گومبەزەکەیی دەخۆن. دیارە زۆری حەز له ئاوەدانکردنەوه بوو؛ پردی سوور و مزگەوتی سوور و کۆخی کورته‌ک- که ئیستاش هەر ماون- له کارە باشەکانی ئەون. له زەمانی مەزنایەتی ئاودا موکریان سەر بەخۆ بوو و هیچ بیگانەیک- نەعوسمانی و نە سەفەوی- پێدا رانەبردوون. سەکی بۆخۆی لی داوه. دیارە هونەرمەند و خۆیندەواری زۆر خۆش ویستوون. کورەکانی خۆی فێرە هونەر کردوون. بەرە نووسراوەکەیی سەر دەرکی مزگەوتی سوور که له ساڵی ۱۰۸۹دا سوهراب خانی کوری ئەو ئەمیرە هەلی کەندوو، ئەم حەقیقەتەش دەسەلمینی.

بەلام بەداخەوه ئەو بنەمالەش پیاوی گەندیان لی پەیدا بوو. خەلک له دەستیان وەزالی هات. باپیر ئاغای مەنگور- که پیاویکی بەدەستەلات و مەزنیکی ئازا و لێهاتوو بوو خەریک بوو حوکمات له دەس ئەو بنەمالە بێنیتە دەری. پێیان زانیوه، بەلام نەیانوتراوه بەگژیدا بچن. پەنایان بۆ بیگانە، بۆ شای ئێران- بردوو. ئەویش ئەحمەدخان موقەدەم، حاکمی مەرغەیی- که دژمنایەتی کۆنیشی دەگەل خانەکانی موکری هەبوو- کردۆتە مەئمووری کوشتنی باپیر ئاغای مەنگور. ئەحمەدخان فێلی له باپیر ئاغا کردوو؛ بانگهێشتنی کردوو بۆ مەرغە. باپیر ئاغاش بەخۆی و نۆسەد سواری هەلبژاردەیی مەنگورەوه چۆتە ئەو شارە. سوارەکانیان بەسەر مالاندا بریون. له شهوێکی دیاریکراودا هەرکەس میوانی خۆی له خەویندا سەربریوه. لهو نۆسەد سوارە تەنیا سواریک دەرچوو که ناوی وەستا عوسمان بوو. وەک گوتم میژوونووسانی خۆمانە و بیگانە شتیکی ئەوتۆیان لەسەر ئەو کارە نامەردانە نەنووسیوه. دەلێن عەشیرەتی مەنگور پاش ئەو کارەساتە پیاویان لی براوه. وەستا عوسمان ژن و مندالی باپیر ئاغای دەرکردوو و مال و دەولەتی هەموو عەشیرەتەکەش بەتالان چوو. هەمزاغای مەنگور که پیاویکی شوێر شگێر و بەناوبانگە و نزیکەیی سەد ساڵ لەوهی پیش له راپەڕینی رزگاریخووانەیی شیخ عوبەیدوللای نەهریدا بەشداری کردوو؛ کوری باپیر ئاغای بوو؛ زۆر شتی سەیر و قارەمانانە لهو پیاوه دەگێرنەوه که دەرڤەت نییه بۆتان بگێرمەوه. پاش تیشکانی جوولانەوه ناکاملەکەیی شیخ، هەمزاغاش بەدەستی

حاکمی کوردی سابلاخ (ئەمیرنیزامی گەرووسی) دیسان بەفیل وەک باوکی کوژراوه. ئەمیرنیزامی پیاوکوژ و خوینەرێژ، خۆی نووسەرێکی زۆرباشی فارسی بوو کە لە ساکارنووسیدا ناوبانگی هەیه. بەو قەڵەمە لووسەیی خۆی، باسی کوشتنی هەمزاغای بە دووردرێژی نووسیوه. حەیف بەدەستەوه نییه دەنا وەرەم دەگێرا سەر کوردی.

باپیرناغا کە کوژراوه هەر کورێکی بەژن و مائی هەبووه. بۆیه جگە لەبەرەیی خدری بەرەکانی دیکەیی مەنگوران هەموو بەناوی دایکیانەوه ناودەبرێن. بەرەیی زێرینی، بەرەیی شەمی، بەرەیی زینی، بەرەیی مرۆتی، بەرەیی ئامانی. من بەمنداڵی مام بایزناغای کورێ باپیرناغام دیوه کە دەیانگوت تەمەنی لە سەد سالی هەلباردوو و ژنی مردوو و دەیهویی ژن بێنیتەوه؛ بەلام لەنیو عەشیرەتەکەیی خۆیدا کەسی پێی ناشی؛ هەموو برازانی.

ئەگەر مێژوونووسەکانمان لەسەر ئەو کارەساتەیان نەنووسیوه، شایەرەکان - کە هەموو رووداویکی سەردەمی خۆیان کردۆتە شیعر - لێرەشدا بێدەنگ نەبون. شایەر لەو بەیتەدا کورتەیی کارەساتەکەمان بۆ دەگێرێتەوه. دەلێن و نووسیویانە کە ئەم بەیتەش ئی عەلی بەردەشانییه. هەرکەس چ عەلی بناسی؛ ئەو گومانەیی بۆ پەیدا دەبی. چونکە رەوانیی شیعر، پوخت و پاراویی زمان، ساکارییی بەیان و گێرانهویی چیرۆک، ئەم شکەمان بۆ پەیدا دەکا. بەلام من بۆم روون نییه ئی عەلی بی؛ بەو دەلیلانەیی خوارەوه:

۱- ئاشکرا نییه و نازانین عەلی پاش باپیرناغا ژیاوه یان نا؟

۲- ناوی زۆر گوندی نیو مەنگوران و دەورووبەری سابلاخی تێدایه کە نیشانەیی شارەزاییی شایەرە لەم ناوچەیهدا. ئایا عەلی ئەوەندە لە موکریاندا ماوتەوه کە ئەو شارەزایییهی هەبی؟

۳- وشەیی (پیاوویون) لەبری (دابه‌زین) هەر لە شێوهی شاروێران و شاماتدا هەیه و بۆخۆم لە هیچ جێگایهکی تری کوردستان نەمبیسستوو. ئەم وشە لەو بەیتەدا بەکارهاتوو:

«مەنگوری دە می وەچاعی،

پیاوویون لە سابلاخی، (یانێ لە سابلاخی دابه‌زین)

تهدارەك، بۆ مەراغى.»

٤- عەلى لاساى شاعىرە خویندەوارەكانى كردۆتەو و ناوى خۆى له هەموو بەیتەكاندا هیناوه. لەو بەیتەدا ناوى عەلى نەهاتوو. سەیرە رحمان بەكریش ناوى خۆى نەهیناوه. رەنگ بى شاپەرەكەى ناسى بى، بۆیە ئەو كارەى نەكردوو. راستە ئەم شىعرە بەهێزانه وەك شىعرى عەلى، مامۆستای شاپەرانی كوردستان دەچن:

«هۆى سولهیمانى خەزالی

نەوہى رۆستەمى زالی

حەوت قویەى له مەتالی

پیم نەلین ئەتوو مندالی،

له جلیتیی نەکرد خالی،

وەك هەوران بە گەوالی،»

یا:

«بانگم وەبەر پادشای له ژوور،

خان نارەنى دوور بە دوور،

بلباس هاتن بە جەمبوور،

رانك رەشى چەكمە سوور.»

بەلام مەرج نییە ئى ئەو بن. ئاخر له بیرتان نەچى عەلى بەردەشانی شاگردى زۆر باشى پەرۆردە كردوون. پیم خۆش بوو زانایەك لەو بارەدا تەحقیقى كردبايه و پروونى كردباوه ئەم بەیتە ئى عەلییە. چونكە بەراستی حەیفە شاپەرەكەى نەناسرى. بزەنن شاپەر چەند وەستایانە باسى تالان و برۆكەمان بۆ دەگێریتەو:

«بداخان یوو له دوایی،

هەزار مەرى شوگایی،

هەر هەرزەن و خۆرایى،

دەیاندا مەر و شایى.

بزنیک بئنی دوو کاره،

له مووی بکرئ دهواره،

به‌های بزنیم دوو پاره

هه‌زار گای بی جووتبه‌نده،

قیمه‌تی گای خولابه‌نده،

بلباسان کاریان گه‌نده.»

به‌یتی عه‌بدوپ‌رحمان پاشای به‌به

ئهم به‌یته- که‌ه‌لی به‌رده‌شانی به‌عه‌بدوپ‌رحمان پاشا بابانی هه‌لگوتووه-
شاکاریکی که‌م وینه و دوری سه‌ر خه‌زینه‌ی به‌یته جوانه‌کانی کوردییه. زۆر شت
له‌سه‌ر عه‌بدوپ‌رحمان پاشا نووسراوه و پئویست ناکا من دوویاته‌یان بکه‌مه‌وه.
به‌لام هه‌رچی له‌سه‌ر ه‌لی به‌رده‌شانی بگوترئ و بنووسرئ هیشتا که‌مه؛ که‌سیکی
حاجی قادری کۆبی- شاعیری مه‌زن و نه‌مری کورد- ئاوا‌ی باس بکا:

دوو‌ه‌لین، شاعیرن وه‌کوو‌ه‌سسان

به‌رده‌شان و هه‌ریه مه‌سکه‌نیان

ده‌بی چ هونه‌رمه‌ندیکی خاوه‌ن به‌هره و مه‌زن بووبئ؟ ه‌لی هه‌موو رووداوه‌کانی
سه‌رده‌می خۆی کردۆته شاعر. ه‌لی شایه‌ریک بووه که وشه‌ی کوردیی وه‌ک میو له
ده‌سدا بووه و هه‌رچۆنیک‌کی ویستوو‌یه‌تی ده‌ری هیناوه. هه‌موو شایه‌ره‌کانی پاش
ئه‌و ه‌لییان به‌مامۆستای خۆیان زانیوه و به‌ریزه‌وه ناویان هیناوه. من بۆخۆم
ه‌لی به‌رده‌شانی به‌مامۆستای خۆم ده‌زانم و زۆر شتی لی فیربووم. له بیرمه زوو
پارچه شاعیریکم له‌سه‌ر ئه‌و کیشه‌ی کوردی- که له پئیش ه‌لیشدا هه‌بووه، به‌لام
ه‌لی بره‌وی پی داوه و ئیستا زۆریه‌ی شاعیره‌کانمان شاعیری پی ده‌لین، گوتبوو.
بۆ شاعیرناسیکم خوینده‌وه. گوتی باشت کردوووه وه‌دووی مامۆستا گۆران که‌وتوو
و له‌سه‌رئه‌و کیشه‌ شاعیرت داناوه. گوتم من زۆر ریز بۆ گۆران داده‌نیم و به
شاعیریکی زۆر مه‌زنی ده‌زانم؛ به‌لام له شاعیردا ئیله‌مام له ه‌لی به‌رده‌شانی
وه‌رگرتوووه که زۆر ده‌پئیش مامۆستا گۆراندا ده‌لئ:

پاشای بهبان جیهانگیری،
وهک رۆسته می زالی پیری،
تهحا بهراو و تهگبیری
راناویۆری به رهزیلی:
ناکه م خزمه تی وهزیری
نانی دهستینم بهشیری

هیچ بیرتان لهو نیوه شیعه ری دوایه کردۆته وه؛ وهک قسه ی ئه و پیاوه سیاسیه
گه وره دهچی که دهلی: «هه ق له لوه له ی تفهنگدایه». به داخه وه زۆربه ی شیعه رکانی
عه لی له بیر چوونه وه. ئه گه ره هه موویان کۆکرا بانه وه، فه ره هه نگیکه ده وله مه ندمان
ده بوو. من پاش ئه و به یته ئۆسکارمان ۱۴ به ند و ورده مه قام و گۆرانی ئه و
سه رده مه ی تۆمار کردوون که به خته وه رانه ئیستاش له بیر نه چوونه وه و بۆخۆم
هه مووم له بیر بوون. گۆرانی بیژه کانی ش هه ره ده بانلینه وه:

زۆرم بیر له وه ی ده کرده وه که بۆچی شاعیرانی چه رخی نۆزده ی شاری
سوله یمانی به شیوه ی موکریان شیعیان گوتوه. به خه یالی خۆم وام دانا بوو که
ئه وان به تاییه تی (نالی) که وتوونه بیرى دروستکردنی زمانى یه کگرتووی ئه ده بی و
ئه و شیوه یان به ئه سل دانا وه؛ ته نانه ت له و باره دا شتیشم نووسی، به لام پاش
ئه وه ی سه رنجم دا ئه و به یته و شیعه رکانی عه لی به رده شانی، زانیم به هه له چووم.
زمانی باره گای عه بدوره حمان پاشای به به ئه وه بووه که شاعیرانی چه رخی
نۆزده مان شیعیان پی گوتوه. یه عنی سابلآخ و سه له یمانی؛ دوو پاته ختی ئه و
سه رده می کوردستان به یه ک شیوه قسه یان کردوه، که به داخه وه ئیستا زۆر لیک
جوئ بوونه وه. ئه گه ره وا نه بایه عه لی که شایه ری تاییه تی و نانخۆری پاشا بووه،
شیعی به شیوه یه ک دادنا که پاشا پی خۆشه و زمانى خۆیه تی و نه یه ده گوت:

ئەزم عه لی به رده شانی،
ده به ندیم نه که ی زبانی،
به یته ده لیم به دیوانی،
مه دحی پاشای کوردستانی.

مەدھى پاشاى كاميان باشە،
شاھەد رۆم و قزلباشە،
ھەرجارى شىرى دەكىشا،
ھەموو دەھاتنە تەماش،
عالەم ئالايە (*) چاوشە،
مەردە ەبدورھمان پاشا .

من ئەو ھونەرەى بە ەلیمەو ەدیو ەھىچ شاعیریکمەو ە نەدیو ە ەلى
چىرۆكىكى خەيالىى دروست کردو ە . دەگەل قوئەشین شاھەرى جندۆکان فریان
ھاویشتۆتە يەك و شەرە شىعريان کردو ە . ئەوى لەباتى خوئى گوتوونى ھەموو
لىك و لووس و جوان و رەوانن . ئەوى لەباتى جندۆكەى گوتوون بەرەژىرتن و
لەنگولۇريان تىدايە و قوئەشىنى بەو فىئە بەزاندو ە بۆيە شاھەرەکانى دواى ەلى
دەبانگوت:

«بابە مەمانان چۆن دەويرين خوئ لە قەرەى ەلى بدەين، ئەو فىرکردەى
جندۆکانە». پرواشيان بەو قسەى خوئان ھەبوو . رەنگ بى يەكىك لە ھۆيەکانى
فەوتانى شوئینەوارەکانى ەلى بەردەشانى ئەو ە بى كە ھەموو كەس دەخوئى
رانەدیو ە بەیتەکانى ئەو بلىتەو ە . ھىچ شاھەر و بەیتبىژىك ھەقى وەى بە خوئى
نەداو ە دەس لە شىعەرى ەلى وەر بدا و وشەيەك پاش و پيش بکا . كەچى پاش
ئەوى نووسرانەو ە كەمتاکورتىك دەستيان تى وەردراو ە .

خۆزگە ئەو كەسانەى بۆيان دەلوئى زياتر زەحمەت بۆ كۆکردنەو ەى بەیتەکانى
ەلى بكىشن . خۆزگە ھەموو شوئینەوارەکانى ەلى پىكەو ە چاپ دەكران و
بلاودەبوونەو ە .

يا خولا ھەروا گەرد و تۆز بى،
دەسرۆكەى لە ملان ئالۆزبى،
لەيلا جىژنەت لى پىرۆز بى .

(*) عالەم آرا .

ديسان شه و هات بۆ حالی من

لهو دلەى پر خەيالى من

ئالەم سووتا له نالەى من

پاش ئەو گۆرانىيانە بەيتى عەلى عاشقە . بەيتىكى كورتە؛ ھەموو يازدە بەندە .
بەلام شيعرەكانى تا بلېتى ھەست بزوين و جوانن . ئۆسكارمان دەللى ئەم عەلى
عاشقە لاوتىكى كورد بووہ؛ زۆرى ھەز له كچىكى كردووہ . ئەو شەوى كچەيان بۆ
گوپۆتۆتوہ لەبەر دەرکی پەردوو مردووہ . بەراستى پارچە شيعرەكى جوانە و بۆيە
دەبى زۆر جار چاپ بکرتتوہ:

عەلى ئاشق! ئەگەر ئىشقت زوبانى بى،

سەد جار عومرت زوو فانى بى،

ھەيفە ئىخلاس پەنھانى بى.

مەلا زادە بەخترھاتى.

ئاخر بەيت مەم و زىنىكى بچووگە كە لاپەرئىكى كتيبەكەى تەواو نەگرتووہ .
ئۆسكارمانيش دەللى شتتىكى ئەوتۆ نىيە و كۆپيەى ناشيرىنى بەيتى برايمۆگە .

خوينەرى بەرپۆز و خۆشەويست!

ماوھيەكى دوورودرپۆز بەو كارەوہ خەرىك بووم . زۆرم شەو، شەونخوونى كيتشا .
زۆرم رەنج و كوپۆرەوہرى دى . گەلئىك ماندوو و شەكەت بووم . تا توانيم ئەو
تېكستانە ساغ بکەمەوہ و بيانھېنمە سەر پېنووسى ئېستاي كوردى . دەشزانم نە
ھونەرئىك نواندوہ و نە كارئىك كردووہ . ھونەر ھونەرى ئەو خۆپۆز و شاھەرانەيە كە
ئەو بەيتانەيان داناون . ھونەر ھونەرى ئەو مرق بى ناوونيشانانەيە كە بەدرپۆزايىي
مپۆو؛ سىنگاوسىنگ پاراستوويانن . ھونەر ھونەرى پەحمان بەكرى نەمرە كە ئەو
ھەموو دوپ و گەوھەرانەى لە خەزىنەى مېشكى پرى خۆى ھەلئىنجاون و دەكۆشى
گەوھەرناستىكى وەستاي وەك ئۆسكارمانى كردوون . كار كارى ئۆسكارمان ، ئەو
زانا و مامۆستا گەورە و مەزنەيە كە ئەو دوپ و گەوھەرانەى وا بە پېكوپئىكى
ھۆندووونەوہ و كردوونى بەو ملوانكە و بەرموورە كە لە بازاري ھونەردا نرخى تەواو
نابى .

ئۆسكارمان ئەو كارەى بە ھەر مەبەستىك كردبى، خزمەتئىكى زۆر گەورەى بە

زمان و ئەدەب و فەرھەنگ و مێژووی نەتەوێی کورد کردوو؛ خزمەتێک که
فەرامۆش ناکرێ. خزمەتێک که وێنەى کەمە. خزمەتێک که ناوی ئەو زانا بیگانه و
دڵسۆزە له مێژووی ئەدەبی گەلەکەماندا بەنەمری دیلێتەوه.

لێرەدا نابێ خزمەتی ئەو رۆڵە کوردە زانایەش (دکتۆر جەوادى قازى) له بێر
بکەین که به گیان و دل یارمەتیی ئەوی داوه.

تەنیا کارێکی من کردوو و دەبوو زۆر دەپێشتردا کرابایە ئەوێه: ئەو ملوانکە
بەنرخە و ئەو بەرموورە نایابەم له کۆنە سندوقە تۆز لەسەر نیشتوووەکان هێنادەر
و دامەوه بەخواهەنى خۆی؛ بە کۆمەلانی هەراوی نەتەوێی کورد. میراتی باوک و
باپیری خۆیانە و هەر پیرۆزی خۆیان بێ.

سوپاسی کۆری زانیاری کورد دەکەم که ئەم ئەرکەى بەمن ئەسپارد. دیسان
سوپاسی دەکەم که چاپی کرد و نەیهێشت پەنجم بەفیرۆ بچێ.

سوپاسی کاک (ج) و کاک (ر) دوو هاوڕێ و برای نیزیکم دەکەم که هەلەکانی
نووسینیان دەستنیشان دەکردم و زۆریان یاریده دام. سوپاسی برای
خۆشەویستم کاک (خ) دەکەم که له کاتی نووسیندا سەرانسوویی دەکردم و
پێویستیهکانی رادهپه‌راند. سوپاسی تەمەنی خۆم دەکەم که تەواو نەبوو تا
تەواوبوو.

هێمن

١٩٧٥/١/١٩

سه‌ره‌تا

ئەمە سه‌ره‌تای کتیبە نایابەکەیی Oskar Mann، کوردیزانی بەناویانگی ئەلمانیا، که سالی ۱۹۰۶ له ژیر ناوی (شێوهی کوردانی موکری) (Die Mundart der Muk-ri - Kurden) له بەرلین له چاپی دا. من له ئەلمانییه‌وه کردمه کوردی.

ناجی عەباس

ئەم پارچە ئەدەبیاتە که لەم بەرگە بڵاودەکرێنەوه، که بریتین له بەیت (Epik) و اتا هەلبەستی درێژی میژووویی) چیرۆکی پەخشان و دێره هەلبەستی فۆلکلۆری له مانگەکانی حوزەیران و تەمووزی سالی ۱۹۰۳ له شاری سابلاخ، که سه‌ره شاری ئەه‌یاله‌تی موکری کوردستانه- کۆکرانه‌وه. بۆ زانینی باره‌ی جوغرافی ئەم ئەه‌یاله‌ته بچووکه- که له‌لایه‌ن حاکیمیکه‌وه سه‌ره‌په‌رشتی ده‌کرێ و په‌یوه‌ندی هه‌یه له‌گه‌ڵ حاکیم ئازربایجان له‌ ته‌بریز- ته‌ماشای به‌رگی دووه‌می کتیبه‌که‌ی De Morgan کرد Mission Scientifique en Perse بع‌شه‌یه‌کی علمی له‌ فارس، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش^(۱) H.C. Rawlinsion عالمیکی کۆنتر، له‌ سالی ۱۸۳۸ باری خێله‌کان و جیگای بڵاویونیانی باش روون کرده‌وه^(۲).

راولنسن بیجگه‌ له‌وه هه‌ندێ له‌ مه‌علووماته‌که‌ی میژوووانی کورد شه‌ره‌فه‌دینی نرخ پی داوه. کتیبه‌که‌ی ئەم میژوووانه که له‌ سالی ۱۸۶۰ له‌ چاپ درا و بڵاوی کرا

- (۱) شکلی نووسینی ناوه‌ جوغرافییه‌کانم وه‌ک de Morgan داننا، به‌لکو له‌پاش لێپرسینه‌وه من خۆم به‌دیقه‌ت دامنان. ئۆسکارمان
- (۲) هه‌ندێ مه‌علوومات له‌لایه‌ن ئەو گه‌شته‌وه که له‌ ته‌بریزه‌وه به‌ناو کوردستانی ئێراندا کرا له‌ مانگی تشرینی یه‌که‌م و دووه‌می سالی ۱۸۳۸، گۆفاری جفاتی (جه‌معیه‌تی) جوغرافیانه‌کی ئینگلیز، به‌ندی ده‌یه‌م، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش. ئۆسکارمان.

له لایه‌ن خێلێ موکرییه‌وه مه‌علووماتی میژووویی تریمان ده‌داتی؛ ئه‌و خێله که ئیستا زۆربه‌یان له باشووری جه‌نوبی و باشووری رۆژه‌لاتی و رۆژئاوای گۆمی ورمی ده‌ژین. شه‌ره‌فه‌دین له به‌رگی به‌که‌م لاپه‌ره ۲۸۸ باسی به‌چه‌ی (ئه‌سلی) میره‌کانی موکری ده‌کا و ده‌لی ئه‌مانه له به‌به‌کانه‌وه په‌یدا بوون، که له سوله‌یمانی و ده‌روپشتی ده‌ژین که تابعی تورکن (واتا عوسمانییه‌کان) که پێشتر له ئه‌یاله‌تی شه‌هره‌زور جینشین بوون^(۱). وا گومان ده‌که‌م ئه‌مه راسته، وه شیوه‌ی موکری-هه‌روه‌کو له پاشان پێشان ده‌دری - عه‌ینی شیوه‌ی به‌به‌یه. له پاشا ئیمپرش خیزانه ناو‌داره‌کانی سابلاخ و ده‌گه‌ین که له به‌نه‌واندا ده‌چنه سه‌ر به‌به. بێجگه له‌مانه به‌پێی ئه‌و مه‌علووماته (زانباریه) که راولنسن له‌باره‌ی موکرییه‌تی له ئه‌ماره‌تی به‌به ده‌مانداتی، خیزانه سه‌رکه‌وتوو‌ه‌کان به‌هیزی شیر توانیانه به‌سه‌ر لادێیه‌کانا زال بن و زه‌وی و موکرییه‌کانیان له‌ناو خۆیاندا به‌ش بکه‌ن. ئه‌م جو‌ره موکرییه‌تییه له ولاتی موکریان ئیستاش باوه و باش دیاره. میژوووانی کورد شه‌ره‌فه‌دین ده‌لی خیزانه سه‌رکه‌وتوو‌ه‌کان له ولاتی سوله‌یمانی ئیستاهه‌ هاتوون. کاتی ئه‌م سه‌رکه‌وتن و زال‌بوونه له زه‌مانی ئیسماعیل سه‌فه‌وی به‌که‌مه‌وه زۆر دوور نییه. له‌به‌رئه‌وه به‌لگه‌یێکی وامان به‌ده‌سته‌وه نییه که بپروا به قسه‌ی شه‌ره‌فه‌دین نه‌که‌ین.

ئه‌و خێلانه که موکرییه‌کان به‌سه‌ریانا زال‌بوون، وه‌کو خۆیان کورد بوون. له‌مه‌دا نابێ گومان بکری. چونکه ده‌می په‌لاماردان و زال‌بوون ته‌نیا ۴۰۰ سال دووره. ئیستا له‌م ولاته پاشماوه‌ی تورک زمان و ئیدییه (Idiom) ی تورکی^(۲) نه‌ماون. لێره ته‌نیا ده‌بی بیر له تورک زمان بکریته که له رۆژه‌لاتی موکریان ده‌ژین و نابێ بیر له پاشماوه‌ی نه‌ته‌وه‌ی دیکه بکریته. چینی جووتیاران - که په‌عه‌تیا پێ ده‌لێن - زۆرتریان له خێلێ (دیبۆکری) ن. زۆربه‌ی ئه‌م دیبۆکرییه‌نه له به‌شی رۆژه‌لاتی موکریان له ناوچه‌ی شاروێران و له دۆله‌کانی جه‌غه‌توو و ته‌ته‌هوی نیزیکی میان‌دواب ده‌ژین. وا دیاره ئه‌م دیبۆکرییه‌نه له‌لایه‌ن خێله موکرییه‌کانی هاو‌زمانیان - له‌پاش ده‌س به‌سه‌ره‌وه‌نانی موکرییه‌کانیان - له رۆژئاواوه بوو^(۱) و بزانه لێرده نووسه‌ر هه‌له‌ی کردووه. چونکه له‌سه‌ده‌ی ۱۹ شاری سوله‌یمانی تابعی ئه‌یاله‌تی شاره‌زور بوو که ئه‌وده‌مه مه‌رکه‌زه‌که‌ی شاری که‌رکوک بوو. ناجی عباس^(۲) وه‌ک قسه‌ی نه‌سته‌ق و په‌ندی پێشینیان ن.ع.

پۆژھەلات دەرکران.

ئىستا دەتوانىن سنوورى پۆژھەلاتى ناوچەى زمانى موكرى باش دابنپين: ئەو خەلكانە كە لە پۆژھەلاتى دۆلى جەغەتوو دەژين بە توركى قسە دەكەن و ژمارەپيكي زۆرى ئەمانە لە دەشتى ميانداوب جينشين. كە پرو دەكەينە باشوور (جەنووب) دەگەينە ناوچەكانى سەقز و بانە كە دانىشتووھەكانى ديسان بەشيوھى موكرى قسە دەكەن. كە چەند سەعات لەم دوو شارە بچوو كەو بەرەو خوار بكشپين دەگەينە ناوچەى (مەريوان) كە دەكەويتە نيزك سنوورى تورك (واتا عوسمانىيەكان). كە لە مەريوانەو بەرەو پۆژھەلات برۆين دەگەينە خيلى تيلەكۆ كە لە ھەريمى ھۆبەتوو دەژين. ئەم تيلەكۆيانە بە شيوھى سەنە قسە دەكەن و تابعى ئەيالەتى (كوردستان)ن. بيتوو لە سابلاخەو- كە مەركەزى موكرىيان دەكرىت - بەرەو پۆژئاوا برۆين، لە بەشى شمال دەگەينە سى خيلى بلباس: مەنگور كە تەواو دەكەونە پۆژئاواى باشوورى (جەنووبى) سابلاخ. مامش كە لە ھەريمى لاجانن و پيران كە لە بەشى پۆژئاواى باكوورى ئەو ھەريمە دەژين. شيوھى پيران زۆر كەم لە ھى سابلاخ جيا دەبيت. لە دەشتى (شنىق)و بەرەو باكوور (شمال) برۆين ئيتىر شيوھى موكرى ناميتى. ھەندى كەس لە ھۆزەكانى (پەھەندى)^(۱) - كە لە باشوورى (جەنووبى) شنىق پيتيان گەيشتم- بە قسەى موكرى قسەيان دەكرد. بەلام ھەريمى پەھەندىيەكان لەويتو بەرەو پۆژئاوا ھەتا دۆلى زىتى گەورە دەكشى. كە لە سابلاخەو بەرەو پۆژئاواى باشوور برۆين دەگەينە سەردەشت و بانە. لەو ناوھ نيزك سنوورى تورك خيلى (گەورك) دەژين كە شيوھى موكرى بەكاردين. ھەيف و مەخابن من ئيزن نەدرا بووم لە ھەريمەكانى تورك (واتا عيراقى ئىستا) لەسەر تۆژينەو دەوام بكەم. لەبەرئەو بەداخەو ناتوانم بلپم شيوھى موكرى لەولای سنوور ھەتا كوئ دەكشى^(۲). بەلام ئەو ئاخاوتنانەم لەگەل ھەندى كەسى خەلكى سولەيمانى و دەورويشتى و لەگەل ھەندى شاعيرى خۆشەويست لە سابلاخ، كە

(۱) وابزانم لىرە مەبەستى لە (پەھەندى) ئەو پەھەندانەيە (كۆچەرەنەيە) ھاوينان لەوئى لە ژىر خىوت دەژين؛ وەك ھەركى و سوورچى و خيلى ترى. (ن.ع.)

(۲) وەكو بزنام شيوھى موكرى تەواو و پەتى لە ھەريمى پۆدەر و رانيە بلاوھ. لە ھەريمى بالەكى پۆژھەلاتى پەواندز خەلكى حاجى ئۆمەران، زىنوى شىخ، و رايەت بە شيوھى موكرى قسە دەكەن. لە دەرەندى رايەت شيوھى سۆران دەس پى دەكا ن.ع.

خه‌لکی که رکووک، دهره‌بند و دیهاتی سوله‌یمانی بوون، پیشانی دام که جیاوازیکی ئه‌وتۆ نییه له بهینی شیوه‌ی موکری و ئه‌وانی تری. توژینه‌وه‌ی Chodzko له بابته شیوه‌ی سوله‌یمانی - که له پاشان باس ده‌کری - ئه‌م قسه‌یه‌ی من به‌راسته داده‌نی.

شهره‌فنامه باسی میژووی موکریه‌کان ده‌کا هه‌تا کاتی خۆی که نزیک ده‌بی له سالێ ۱۵۹۵. بیتیو بمانه‌وی پاش ئه‌م ساله به‌شوین ئه‌م میژووه برۆین ده‌بی دوس بخه‌ینه ناو میژووی عه‌جه‌م؛ به‌تایبه‌تی میژووی سه‌فه‌ویه‌کان. من له‌م بابته‌وه هه‌ندێ توژینه‌وه‌م کرد؛ به‌لام ئیستا ماوه‌ی ئه‌وه‌م نییه له‌سه‌ری برۆم و ته‌واوی که‌م. میرزا ئه‌سکه‌نده‌ر له میژووه میریه‌که‌ی (ره‌سمیه‌که‌ی) که بۆ شاه عه‌باسی نووسیوه به‌ناوی (تاریخی عالم آرائی) باسی شه‌ره درێژه‌کانی موکری و برادۆست ده‌کا- که خزم و دراوسێی موکریه‌کانن به‌رامبه‌ر له‌شکری شاه عه‌باس. ئه‌سکه‌نده‌ر میرزا خۆی له‌گه‌ل له‌شکری عه‌جه‌م بووه، له‌به‌ر ئه‌وه میژووه‌که‌ی به‌ راپۆرتیکی راست داده‌ندری. کورده‌کان له‌لایه‌ن ئه‌م شه‌ره‌انه‌وه به‌یتیکی میژوویی درێژیان داناهه که باسی به‌رگری و نازایه‌تی قاره‌مانانه‌ی کورده‌کان ده‌کا له‌ قه‌لای دمدم له‌ژێر سه‌رکرده‌یی ئه‌میرخانی سه‌رۆکی برادۆست که به‌ (خانی له‌پزێرین) به‌ناوبانگ بوو^(۱). ئه‌م به‌یتی دمدمه یه‌کیک له‌ جوانترین و به‌ناوبانگترین داستانی میلی کورده.

له میژووی نادرشای میرزامه‌دی خانیس له‌ بابته موکریانه‌وه ده‌سکه‌وتی باش ده‌دۆزری.

راولنسن Rawlinson له وتاره باشه‌که‌ی به‌دریژی باسی هاتنی قه‌ره‌په‌پاغی تورک ده‌کا که له ولاتی جورجیای قه‌فقاسه‌وه بۆ هه‌ریمی سولدوز کۆچیان کردوه. سولدوز ده‌که‌وتته رۆژئاوای باشووری گۆمی ئورمی.

زۆربه‌ی خه‌له‌کانی موکری ئیستا جینشین و له دیهات ده‌ژین که بریتیه له‌ خانووی قوری خراپ و ناپه‌سه‌ند. هاوینان خانووه‌کانیان به‌جی ده‌هیلن و - هه‌تا ده‌غلودانیان کۆ ده‌که‌نه‌وه - له ژێر ره‌شمالی ره‌شدا - نيزک دێیه‌کانیان ده‌ژین.

(۱) میرزا ئه‌سکه‌نده‌ر- وه‌کو دوژمن. ن.ع- نازناوی (چۆلاق)ی پێ دده‌ا، که به‌تورکی مه‌عنای دوس گۆج یان دوس شکاو ده‌گری. ئۆسکارمان.

تەنیا بەشپەنچى بچووكى ئەم كوردانە نيوە كۆچەرن (نيوہ رەوہندن) كە زستانان نيشتەجین و لە خانوودا دەژین و خۆيان كەمتر لەگەل كشتوكال خەرىك دەكەن. ھەر ئەوہندە دەغل دەچین كە بەشى خۆيان بكا. ئەم نيوہ كۆچەرانە كە بەھار ھات خانووەكانيان بەجی دەھیلن و لەگەل میگەلەكانيان دەچنە كوستان و ھەتا پایز لە میترگیكەوہ دەچن بۆ میترگیكى دیکە. كە پایز ھات دەگەرتنەوہ دئیەكانيان و كۆمەكى ئەو چەند خیزانە دەكەن كە لەوئى ماون بۆ چاودیری دەغل و باغات و پیکەوہ ئیتر بەرھەمەكەیان (مەھسوولەكەیان) كۆ دەكەنەوہ. ئیستا لەم ھەرتەمە كوردستانە كۆچەرى تەواو نەماون كە زستان و ھاوین لەژیر خێوہتا بژین و تەنیا مەروماڵات بەخێوكەن و دەست لە كشتوكال نادەن.

لە بابەت زمانی ئەم خیلە كوردانە ھەتا ئەم رۆژانە تەنیا دوو نووسراوی كورت ھەبە:

۱- A. Chodzko شۆدزكۆ: تۆژینەوہیكى زمانسازىی زمانی كوردی (شپۆھى سولەيمانى) كە لە گۆقارى ئاسیایى سالى ۱۸۵۷ بآو كراوہ. شۆدزكۆ مەلوماتەكەى لە سەرۆككى بەبە كۆكردۆتەوہ كە سالى ۱۸۵۳ ماوہیكى دريژ لە پاريس ماوہ. زمانزانى بەناوبانگ P. Lerch لیترەش باسى بەرھەمەكەى شۆدزكۆ دەكا. من لیترە تەنیا بەراوردی ئەو شپۆھە دەكەم كە شۆدزكۆ باسى دەكا لەگەل شپۆھى موكرى.

۲- A. Houtum - Schindler ھوتوم - شیندلەر: بەرھەمەكەى، لەلایەن وشەى كوردییەوہ. ئەم بەرھەمە بەنرخە كەمىك ریزمانیشى تیدایە.

۳- De Morgan دى مۆرگان: بیعسەيىكى علمى لە فارس كە پینچ بەرگە. بەرگی یەكەمى- كە سالى ۱۸۹۴ و ۱۸۹۵ بآوكرایەوہ- باسى شپۆھى موكرى دەكا لەگەل شپۆھەكانى ترى، بەلام زۆر قسەى ھەلە و چەوتى تیدایە^(۱).

ئەو مەلوماتە كە لە سابلاخ كۆم كردهوہ بریتین لە چوار شت:

۱- ریزمانى شپۆھى موكرى.

(۱) لیترە ئۆسكارمان لەلایەرە ۲۲وہ ھەتا ۲۵ سەرھتا بەدریژی و توندی رەخنە لە دى مۆرگان دەگرى و پەلامارى دەدا كە پىی ناوی لیترە بیکەمە كوردی. لە وینەكان كە ئۆسكارمان پەلامارى دەدا وا دیارە دى مۆرگان كوردی باش نەزانىوہ. ناجى عەباس

۲- ژماره‌یێکی زۆر له وشه‌ی کوردی که بۆ ژبانی پۆژانه‌ی خه‌ڵک به‌کار ده‌هێنرێن.

۳- ۲۰۰ غه‌زه‌ل و قه‌سیده‌ی شاعیرانی کورد که زۆریان نوێن.

۴- چیرۆکی په‌خشان، به‌یت و چه‌ند گۆرانی ناو خه‌ڵک.

من به‌ختم هه‌بوو له سابلاخ تووشی میرزاییکی گه‌نجی ژیر بووم و خیرا کردمه منشیی^(۱) خۆم. ناوی میرزا جه‌واد بوو و له یه‌کێ له خانه‌دانه‌کانی موکری بوو، که پشتاوپشت ده‌چوو سه‌ر خانه‌دانی ئه‌ماره‌تی به‌به. کهسانی ئه‌م خانه‌دانه له ناو خه‌ڵک به‌فاملیه‌ی (قازی) به‌ناوبانگن. ئه‌م گه‌نچه له عه‌ره‌بی و شه‌ریعه‌تی ئیسلام زۆر شاره‌زا بوو و زۆر چه‌زی ده‌کرد فیتری زانستییه‌کانی ئه‌روپا بۆ. من ویستم له پیش هه‌موو شتیکی زاراوه‌ی بنجی (مسته‌له‌حاتی ئه‌ساسی) ئیلمه‌ی (ئه‌لمانی) بۆ پوون که‌مه‌وه؛ چونکه میرزا به‌زانیی رێزمانی عه‌ره‌بی، له لیکدانه‌وه له زمانیکی هندو-جه‌رمانی په‌کی ده‌که‌وت. له پێشدا نه‌ختی ئینگلیزیم فیکرکرد و هه‌ندێ ده‌ستووری (قواعدی) زمانی ئینگلیزیم پیشان دا. له پاشا زۆر به‌دلخۆشی ته‌ماشام کرد کاک میرزا وه‌ک کوردیک بیر ده‌کا له زمانه‌ زگماکه‌که‌ی خۆی و شیی ده‌کا و ورده ورده ده‌ستووری بۆ ده‌دۆزێ. ئینجا له‌گه‌ڵی ده‌سم کرده توژینه‌وه‌ی رێزمانی کوردی و خویندنێ پارچه‌ هه‌لبه‌ستی کوردی. ئه‌و هه‌لبه‌ستانه که میرزا ده‌سخه‌تیکی زۆری -داخه‌که‌م زۆر تازه‌ی- هه‌بوو. له ماله‌وه به‌کۆمه‌کی براهی لیسته‌ی وشه‌ی کوردی له‌گه‌ڵ فارسییه به‌رامبه‌ره‌که‌ی دانا. من له پاشان نیشانهم دانا بۆ ئه‌و ده‌نگانه که تایبه‌تی کوردین و ئه‌م نیشانانهم فیتری میرزا کرد و شته کوردییه‌کانم پێ نووسیوه‌وه.

ئه‌و شه‌ش چیرۆکه په‌خشانه که له‌م کتێبه‌ بلاوکراوانه‌وه له‌گه‌ڵ هه‌ندێ له‌و گۆرانییه بچووکانه که له‌ژیر پیتی (C) دانراون له میرزا جه‌واد وه‌رگیراون. هه‌لبه‌سته بچووکانه‌کانی تریم له شوان و قاترچی وه‌رگرت. هه‌لبه‌سته‌که‌ی (عه‌لی عاشق) و هه‌ندێ پارچه‌ی (مه‌م و زین)م له (مه‌ریوان)^(۲) له کوردیک وه‌رگرت که

(۱) ئه‌م وشه‌یه ئۆسکارمان به‌ حروفی ئه‌لمانیی نووسیوه و وا دیاره له‌وده‌مه زاراوه‌یێکی

کوردی و فارسی ئێران بووه. لای ئیلمه میرزا یان کاتبی پێ. ده‌وتری ناجی عه‌باس.

(۲) مه‌ریوان شاریکی بچووکێ ئه‌یه‌له‌تی ئه‌ده‌لان یان کوردستانه که ته‌واو له‌سه‌ر

سنووری تورکه و نیزک پینجوینه. ئۆسکارمان.

لهوئى له دايك بووبوو و ماوهيئى دريژ له بانه و سهقز و سابلاخ ژيابوو. ئهو كورده واى پيشان دهدا كه شتوهى موكرى باش دوزانى؛ بهلام ئهو پارچانه كه ليم وهرگرت جياوازيئى زورى ههيه لهگهلا پارچهكانى ترى^(۱).

ئهو ههلبهستانه كه له مەريوان بهدهسم كهوت له سابلاخ بهشيوهى موكرى بوم خویندرايهوه. كه بهراوردى شتوهى مەريوانمان كرد لهگهلا هى سابلاخ، دهبين له ههلبهستانه جياوازيئى كه متر ههيه له هى پهخشان. ههلبهستى (عهلى عاشق ژماره ۱۵) له لايهن لاويكى ههزهكارهوه دانراوه كه بق خواستنى كچىك ماوهيئى دريژ ههولى دهدا؛ بهلام له دواييدا كه توانى مارهى كا، رۆژى شايى له پرىكا ريزىك ههلبهستى بهخوشهويستهكهى- كه ناوى پهريزاده بوو- ههنگوت و له بيتلاى (عهتهبهى) ژوورى بووك بهمردووبى كهوته خوارهوه.

زۆربهى ئهو كۆمهله تىكسته (text = سايانه) كه لهم كتيبه بلاو دهكرينهوه بریتين له گۆرائى بهيت (له لاپه ره ۱۲ هههتا ۲۹۷) كه بهدم خهلكهوهيه. ئەمانه له لايهن رهحمانى كورى بهكرى شاعرهوه^(۲) پيم نووسرا كه له ههريمى سابلاخ بهرهحمانى بهكرى بهتبيژ بهناوبانگه؛ كه ديبۆكريبه و خهلكى دى حاجى حوسينه^(۳). كه ديبىكى بچووكه له دهشتى مياندواب. تهنيا ژماره ۱۶ (لاپه ره ۲۹۳) دهرويشىكى موكرى پى نووسيم، كه خوى بهشانانزيبهوه بهئوستاد دادنا. لهگهلا ئهوهشدا ناماده بووم پاداشى باشى بدهمى؛ داخكهه جارىكى ترى نههاته لام و وا دياربوو چه هيزىك نهيدهتوانى ئيقناعى بكا تاكو بيته لام. له رۆژى پۆسته كه بق من رۆژى پشوودان بوو - داوام له ميرزا جهواد دهكرد ئهو ههلبهستانه كه رهحمانى بهكر له بهريهتى بهرينووسى فارسى بوم بنووسى. له پاشا ميرزا ئهو ههلبهستانهى بق دهخويندمهوه و من دهمنووسى. من چهشنه رينووسىكى كورديم دروست كرد كه له دوا لاپه رهكانى ئەم كتيبه له چاپ دراوه. ئهو پارچانه كه

(۱) چيرۆكى مەم و زين زور له ههلبهستانهكهى برايمۆك دهكا كه لهژير ژماره پينج لهم كتيبه بلاوكرايهوه. ئۆسكارمان.

(۲) وا دياره مهبهستى ئۆسكارمان له (شاعر) (شاپه ره) كه بهگۆرائىبيژ دهوتري.

(۳) كاك هيمن دهلى من بهلهدى ئهو ناوهم لهوى ديبهك نيبه ناوى حاجى حسهين بى، بهلام بهناوى حاجى حسهين ديبه ههيه. وا دياره ئۆسكارمان ههلهى كردووه، يان له چاپدا تووشى ههله بووه. ناجى عهباس

رەحمان پىي دەنوسىم، رەحمان بەشىۋەي ناو خەلك بۆي دەخوئىندەمەۋە بەلام
مىرزا جەۋاد كە خوئىندەۋار بوو وشە عەرەبىيەكانى ناو زمانى كوردى باشتى تى
دەگەپىشت و دەخوئىندەۋە، بەلام ھەندى جار (ۋەك لە پارچەكانى ۱۳، ۱۴، ۱۵) من
زۆرم لى دەكرد كە خەلكى نەخوئىندەۋار چۆن دەپلەن وام پى بنووسى.

بەيتى ژمارە يەك (مىژۋوى دەم) لەگەل (ناسر و مال مال)م جارىكى تىر بىست
لەناو كوردەكانى رەۋەند لە دىي عەينى رۆم كە رەشمال دىيىكى^(۱) بچووكە لە
باكوورى شنۆ. گۆرانىبىژەكانى رەۋەند لە تىكستى رەحمان خۆيان لاندەدا.
ۋشەكانى دىرى يەكەمى دەم تەۋا ۋەك ئەۋە بوو كە لای من نووسرابوو. بەلى
ھەندى جىاۋازى ھەبوو لە وشە و دەنگەكان، بەلام زۆر كەم. داخەكەم ئەۋدەمە
نەمتوانى زياتر لەناو رەۋەندەكان بىنم و گۆرانىيان لى ۋەرگرم؛ چونكە چەند رۆژى
بوو تام لى ھاتبوو و كارم پى نەدەكرا و دەربەست بووم ئەۋەندەي پىم بىرى زووتر
بەسواری بچمە ئورمى و لەۋى خۆم بگەينمە لای پزىشكىك تاكوو چارەم بكا.

لە ۋەرگىرانی بەيتەكان بۆ سەر ئەلمانى كە لە بەرگى دووم بلاءودەكرىتەۋە لە
تېبىنەكانى Pym - Socin سوودم ۋەرگرت.

بىچكە لە ۋە فىرگانە (قوتابخانە و مەدرەسانە) كە زۆريان لەژىر سەرپەرشتى
مەلاكان، ھەندى فىرگەي گۆرانى ھەن كە لەۋى گەنجەكان فىرى بىژىنى ئەۋ
بەيتانە دەبن كە لە پەخشان و ھەلبەستى كوردەۋارى پىك ھاتوون. ئەۋ گەنجانە كە
دەنگيان خۆشە دەچنە لای ۋەستايىك (كە بەفارسى ئوستادى پى دەبىژىرى) تاكو
فىرى بىژىن و چىرى ھەموو ئەۋ ھەلبەستانە بن كە ئەۋ ۋەستايانە دەيانزانن و
لەبەرى كەن. بەم جۆرە ئەۋ پارچە ھەلبەستانە دەماۋدەم دەپارپىزىن. ئەۋ
بەيتبىژانە بەدەگمەن خوئىندن و نووسىن دەزانن؛ تەنانت رەحمانى بەكر
نەخوئىندەۋار بوو. بىتو ئەۋ گەنجانە بىانەۋى باشتر فىرى پىشەكە بن، دەچنە لای
ۋەستايىكى دووم و سىيەم و دەبنە شاگردى؛ بەلام نەك بەخۆرايى. شاگردەكە
بەخزمەتكردن لە مالى ۋەستاكەي، يان بەھىنانى شتى پىويست (ۋەك چا و گەنم و
رۆن...) پاداشتى دەدا.

(۱) لە ھەرىمى شنۆ رەشمالدى نىبە كە زستانىش تىدا بژىن. وا گومان دەكەم عەينى رۆم
ناۋى ھاۋىنەھەۋار بى.

له پاشا ئەم گۆرانىبېژانه له مالى ناودارمەكان مەشق دەكەن؛ ئىواران دەچنە ديوەخانەكانيان و دەس دەكەن بە گۆرانى وتن، بەرامبەر ئەمە ئەو مالانە بەرگى بەنرخيان پى خەلات دەكەن، يان شتى تريان پى پيشكەش دەكەن، لەم بابەتەوہ نابى رەزىلى بنوین. له دىيەكان بە دەرخواردنى پلاوگۆشتىكى باش دلخۆشيان دەكەن. له شارەكان زۆر چايخانە ھەن ھەندى جار ئەم چايخانانە سەرتاپا پر دەبى له خەلك كە پال بەيەك دەدەن بۆ گوڤگرتن له گۆرانىبېژىك كە بەھەلكەوت ھاتووتە ناو شار^(۱).

ئەو گۆرانىيانە بۆ ئىمە (واتا بۆ ئەلمان و ئەوروپايىيەكانى ترى) يەكنەسەق بوون و پياويان وەرس دەكرد. له دىرە درىژەكان، گۆرانىبېژ وشەكانى بەپەلە يەك له دواى يەك له زار دەردەپەرانە. له دىرە كورتەكان، وشەكان بە ھونەرمەندى درىژ دەكرى و بەندى دوايى بەھىز، بەلام بەنزمى و نەرمىيەوہ بەدەنگىكى لەرزۆك و خۆش لە دەم دەردەھىنرى.

وا ديارە بىرى (زاكرەى) سەير و غەربى ئەم پياوانە بەگۆرانىيەكانەوہ بەستراوہ. رەحمان- كە گۆرانىيەكانى پى دەنووسىم- نەيدەتوانى دىر بەدىر بىرى لى بكاتەوہ بى ئەوہى بىر لە ھەموو گۆرانىيەكە بكاتەوہ. بىتەبع ھەندى جار گۆرانىبېژ بەسەرىپىي وشە و دەنگ دەگۆرى؛ بەلام لەوہ كەمتر كە من لەپېشدا بروام دەكرد. كە من بەراوردى ئەو تىكستە (زەمبىل فرۆش ژمارە ۱۵)م كرد لە رەحمان وەرم گرتبوو لەگەل ھى دووانەكەى زمانزان Pym - Socin جياوازيكى ئەوتۆم نەدى. پىاو واقى وڤدەمىنى لەوہ كە كوردەكان چۆن تونىويانە پارچە ھەلبەستەكانيان دەماو دەم وا باش بە وردى و باشى بگىرنەوہ.

ھەلبەستەكان ھەموو بەيەك Form دروست نەكراون؛ بەلام گۆرانىبېژ لە چرپىندا

(۱) له سابلاخ ئەو رۆژانە كە رەحمان گۆرانىيەكانى پى دەنووسىم رۆژانى جەژن بوو. رەحمان كە سالى جارېك و يەك رۆژ بۆ سابلاخ دەھات، كە ماوہىكى درىژ بۆ من لە شار دەمايەوہ، لە كاتى پشووڤان و ھەسانەوہ دەچووہ يەكى لە چايخانەكان و لەوئى گۆرانى دەبېژنى كە دەمى كاركردن بۆ من دەھات يەكىكم دەنارد تاكوو بۆ لای من بەھىن، بەلام ئەو كەسانە ھەموو جارې زۆر بەزەحمەت دەيانتوانى لە دەس گوڤگرە بەشەوہەكان رايكيشن و بۆ كاركردن بۆ لای منى بەھىن. ئۆسكارمان.

جياوازی ناکا و له بهین ههلبهستیکی دیر دریژ وهک مه م و زین یان پارچهییکی دیر کورت وهک ههلبهستی نومره دهی جولندی Julindi زمانهکهی بهتیکراییی یهکه (موحده). ئه ویش شیوهی سابلآخ و دهوویشتیهتی. بهلام ههندی جار تووشی وشهیی جياواز دهین بهتایبهتی له دروستکردنی سهج. بوچی ئه ديبهکان ئه مه دهکهن؟ ئایا بق خاتر سهج ئیزنی ئه وهیان دراوه وشهیتیک بهسهربهستی بهشکلئیکی (فورمئیکی) غه ریب بهکاربینن، یان ئه و وشانه له ههلبهستی شیوهکانی تری بهکارهینراون ئه مانیش دهتوانن لییان وهرگرن؟

تهنیا بهیتی زهمبیل فرۆش، که ژماره ی ٤١یه، فورمی له بهیت و ههلبهستهکانی جياوازی ههیه. چونکه دیرهکانی ئه م بهیته ته رکیبئیکی تایبهتی ههیه و بو ئامانجئیکی ئاین و ته سه و ف دانراوه. من دلنیام ئه م بهیته له ده م خه لکی نه خوینده واره وه پیدانه بووه و به کئیکی لادئیی ناو کئوهکانی موکری دای نه ناوه.

لیره ماوهی ئه وه م نییه ئه م جوژه پرسیارانه لی بکوئمه وه، با هه لی گرم و دوا ی خه م بو جیگایئیکی تر.

شیخ فەرخ لە چەند دێرێکدا

ماوهیهک لەمەوبەر شاعیری پایه‌بەرز و ئاوارە، شاعیری گەل (هێمن)ی خۆشەویست، داوای لێ کردم که دەربارەی (شیخ فەرخ) زانیاری و شارەزاییی خۆمی لە چەند لاپەرەیه‌کدا بۆ تۆمار بکەم. منیش بەلێنم دایە و هەر ئەرۆڤ بۆ سبەینێم لێ کرد و تا بەرگی لەبیرچوونەوهم لەبەر بەلێنەکه کرد. بەلام بۆچی ئەو بەرگەم بۆ بەلێنەکه دروی؟ ئەوهیان بەلای منەوه گرنگە.

بەسەرھاتی شیخ فەرخ لە داستانێکی ئەفسانەویدا بەشیوەی بەیت ماوتەتەوه. هەرچی گوتەش هەیه لە پەرەوێزی ئەو بەیتانە دادراون. داستانەکه بابەتی شەوچەرەدی دیواخان و کۆری کورپوکالی لادیکانە.

بەھۆی بوونی مەزارێک بەناوی شیخ فەرخەوه تا رادەیهک ئەو داستانە کاری کردۆتە سەر مێشک و دەروونی خەلکی سادە و نەخوێندەوار.

بەباوەری من بەیتەکان زۆریان دراوتە پال و لە ئەندازەیی راستی بەدەرن. تەنانەت درۆشی تیکەل بوو. کار بەو شەوه نەووستاوه کەلێن و لایەنی ئەوتۆی تیکەل بوو، ناوھێنانیان نیشانەیی دواکەوتوویی و ژیانی دەوری بەردمان بەبالا دەبرێ. هەرچی واقیعییە و ئەوهی بەچاوی خۆم دیومە بەبۆنەیی پشدرایەتیم تۆماری دەکەم و هەرچی واتەیی خەلکی ناوچەکەمان هەیه لەو بارەیهوه فەرامۆشی ناکەم. بەباوەری من شیخ فەرخ هەبوو. بەلام شیوەی ژیانی و کار و کرداری بەم جۆرە نەبوو که لە بەیتەکاندا ئەدریته پالی...

چوونە ناو ناوەرۆکی باسی شیخ فەرخ ئەبێ بکریت بەچەند بەشیکەوه:

۱- مەزار و شوێنەواری شیخ فەرخ:

مەزاری شیخ فەرخ لە گوندی (داوێ) لە ناوچەی پشدرە. (داوێ) هەشت نۆ مائیک دەبی و ماوهی ۹ کیلومەتر لە شاری قەلادزەوه دوورە. دەکەوتتە بەشی خوارووی رۆژھەلاتی قەلادزە.

مەزەرەكە لە گۆرەپانئىكدايە و بەشى سەرۋى شاخىكە و بەشى خوارۋى شىۋە و خىر و دۆلە تا دەگاتە چۆمى (مەرزەوانان). وارشىكى گەورە بۆ ئارامگاگەى كراۋە كە درىژىيى وارشەكە نىكى ۲۰۰۰ ھەزار مەتر دەبى و پانىي نىو مەتر و بەرزى مەترىك دەبى^(۱). ئارامگاگەى بەتاشەبەرد و كىلى گەورە دارپۆراۋە، دەكەۋىتە بەشى رۆژھەلاتى داودى.

داودى، كانى و ئاۋى زۆرە. بەناۋىبانگىترىن كانى (كانى خاتوئەستى) يە كە ئاۋى خواردەنەۋەى قەلادزە لەو كانىيەۋە بە بۆرى پاكىشراۋە و دەكرىتە تانكىيەكى گەورەۋە و دواى ئەۋە دابەش دەكرىت.

گوندى داودە بەھۆى مەزارى شىخ فەرخەۋە بۆتە سەيرانگا و كۆرى شايى و لوغان. بەھاران كەسىك نامىنى نەچىتە داودى، تەنەت خەلكى سەنگەسەر و پانىيە و كۆيەش بەشدارى قەلادزە دەكەن لەو رۆژانەدا. ھەرچەندە لە داودى دارودرەخت كەمە؛ بەلام خەلكى ئەۋەيان بەلاۋە گرنگ نىيە. لەبەر چەقى ھەتاۋ بەپال گردەكانەۋە سەماۋەرى خۆيان گەرم دەكەن. لە رۆژانى سەيراندا بۆ (داودى) كەرىكى شەل بەنرخىكى زۆر ۋەدەست ناكەۋى.

دواى سەيرانكردنى پۆلى ژن و كچ رىچكە دەبەستەن بۆ زيارەتى شىخ فەرخ و ھەريەكە داۋاكارى خۆى بە سىرپە دەدركىنى. ھەندىك شەمۆلە دەگرەۋە، ھەندىك بەرد دەنتىن بە كىلى ژور سەريەۋە، ھەندىك پەرق لە ئالاكان دادەرن. لەۋلاشەۋە كۆرى لاۋ و كچى شۆخ دەيكەن بەرەشەلەك. دەنگى تەپل و دوزەلە مندال و پىرىش دەھىنئىتە سەما. ھەر شاباشە و دەكرى. ھەر رىزى چەكە دەنگ دەداتەۋە. ھەر نىشانەيە و ناپىكرى. لەلايەك سىبازە و لەلايەكى تر جۆلانەيە و داخراۋە؛ لەلايەكى تر رىمبازىنە ئەكرى. پىش خۆرئاۋا خەلكى بەرەۋ شار دەبنەۋە.

ئەۋەى بەلاى مەۋە جىگاي سەرسوورمانە ئەۋەيە خەلكى داودى لەو رۆژانەدا خۆيان بۆ خىزمەتى سەيرانكەران ئامادە دەكەن؛ بەبى ئەۋەى چاۋەرىتى ھىچ پاداشىك بن. ھەرچەندە زۆرىش زەرەريان پى دەگا؛ بەلام دەريەست نايەن. ئەۋەيان گرنگە پىم وايە ئەۋ ھەموو خەلكە بە ميوانى شىخ فەرخ دەزانن و لەبەر ئەۋ دەنگ ناكەن.

(۱) (بەسەرھاتى ئەم وارشە لە شوپىنى خۆيدا باس دەكەين)

۲- واتەى خەلكى:

أ- دەلەين شەيخ فەرخ وەلەيەكى عاشقە؛ كەرامەتدارە.

ب- دەلەين شەيخ فەرخ نەمردووە و ئاگای لە ھەموو شەتەكە.

ج- دەلەين ھەر ژنىك سەكى پەپە و بچەتە سەر ئارامگاگەى؛ كە منالەكەى بوو نەيشانەى پەپە دەپە. ئەو نەيشانەى لە شەپەى (خال) دا دەپە. ئەوەى جەنگەى سەرسوورمانە نمونە بۆ ئەمە زۆرە.

د- دەلەين ئەو دووعاينەى شەيخ فەرخ كەردوونى تا ئەمەپەش ئاكارەيان ماوە.

ھ- دەلەين مەرەى خاتو ئەستى و شەيخ فەرخ لە پەژەى ئەزەلەو بەردارەو.

گەلەى دەلەينى تەيش كە ھەمووى لە يەك قەوعدا خۆى پەچاوەتەو، بەكورتى خەلكى ناوچەكە- بەتەيبەتى كۆنەكان- زۆر رەيز لە شەيخ فەرخ دەنەين و رەزى نەين كەس ھەچەى دەربارە بەلەى.

ئەحمەد رەسوول پەشەدەرى

ئەحمەد خان لەپ زۆرین جینگای قەلای دمدمی بوو؛ لە زەمانی شاه عەباسیدا بوو. لە دێیهک لە دێهاتی ورمی ساحبی عییل بوو. یاغی بوو لە شاه عەباسی. قەلایهکی دروس کرد. لە پاشان شاه عەباس لە ئیسفەهانى لەشکری نارد بۆ سەر خان ئەحمەد خانى؛ شەرکیان کرد. خان ئەحمەد خان شکا، چوو بۆ ئەستەمبوولئى؛ چوو کە خونکاری. شەرک بوو لەگەڵ عرووسی. خان ئەحمەد خان لەو شەرپیدا سەری سەرکردەى عرووسی برى. وەدەستیان پەران لەو شەرپیدا. خونکار خەلاتى کرد، دەستی زۆری تى گرت، ناردیه وەلاتى خۆى، کردیه حاکمی وەلاتى خۆى. کە هاتە وەلاتى، عیلاتى وى لى خربوونەوه. دیسان یاغی بوو؛ دەستی کرد بەقەلات دروسکردنئى؛ شارکی بینا نا. خەریک بەتالانى دەورەى خۆ بوو، فەلەیان دەگرت پۆزئى بەپینج قرانان؛ نەیدیتشت فەلەکان بچنە دەرى. شاه عەباس لە ئیسفەهانى بەرگی دەرویشییهى لەبەرکرد؛ گوئی: «بزانم ئەوه چ ئەحمەدخانیکە یاغی بووه». بەکوردستانیدا هات؛ تا هاتە لاجانى. شەوئى میوانى دەرویشی بوو. بەدرویشی گوئ: «خانەخوئ! شوغلت چییه؟» گوئی: «شوغلەم کەو گرتنە»؛ گوئی: «سئ پۆزە هیچم نەگرتوو». شاه عەباس گوئی: «ئەمشۆکە بچۆ بەبەختى شاه عەباسی». دەرویش گوئی: «شاه عەباسیکی لە ئیسفەهانى، ئەمنیکی لێره چلۆن بەبەختى وى بچم؟» گوئی: «قەیدى نییه، بچۆ». دەرویش پۆی؛ ئەوئى شەوئى پینج کەوى گرت. هاتە وە گوئی: «خزم! بەخولات سویند دەدم، ئەتوو خەلقى کوئی؟ بەختى توو زۆر لە زیادیه دایه. ئەمشۆ بەبەختى توو پینج کەوم گرتوو. ئەتو شاه عەباس نی؟» گوئی: «دەرویش چت لى بشیرمهوه، ئەمن شاه عەباسم. دەچمه قەلای دمدمی». گوئی: «دەرویش! زۆرت چاکه دەگەڵ دەکم، ئەتوو ئەگەر ئەمن بشیریهوه». دەرویش گوئی: (چاک). شەوئى هاتنە سەر دەرویشی؛ گوئی: «فەلەت سبحةینی بى بۆ قەلایه». شاه عەباس گوئی: «دەرویش ئەمن بنیره لەجیاتى خۆت». دەرویش گوئی: «چاکه».

(*) ئەو چیرۆکانە هەندیکیان لە ئەسلى کتیبەکهى ئۆسکارماندا بى ناونیشانن. هیمن

سبچه‌ینی شاه عه‌باس رۆی بۆ قه‌لاتی، ده‌ستی کرد به‌کارکردنی. خان ئه‌حمده خان هاته سه‌ر فه‌علان؛ ته‌ماشای کرد: پیاویکی جوانچاک له‌نیو فه‌علاندايه؛ به‌سه‌رکاری فه‌علانی گوت: «ئيواری بيهینه کنه خۆم؛ بۆخۆم حه‌قی ده‌ده‌می». ئيواری شاه عه‌باس به‌دزی رۆی. سبچه‌ینی هاته‌وه. دیسان خان چاوی پی کهوت، ناسییه‌وه؛ گوتی: «ئيواری ئه‌و فه‌عه‌ی بینه کنه خۆم». دیسان ئيواری شاه عه‌باس خۆی دزیه‌وه. سبچه‌ینی نه‌هاته‌وه کاری. خان ئه‌حمده خان هاته‌ده‌ر؛ فه‌عه‌که‌ی نه‌دی. پرسى: «چی لی هات؟» عه‌رزیان کرد: «ئهمرۆ نه‌هاتۆته‌وه». خان ترسا. پیاوی له‌ ده‌روازان دانا: هه‌رکه‌سى بچیته‌ده‌ر له‌ قه‌لایه بیگرن. شاه عه‌باس چووه ماله‌کی میوان بوو؛ زۆر پاراوه؛ گوتی «ئاشکرام مه‌که‌ن، ئه‌من شاه عه‌باسم؛ زۆرم چاکه بۆتان ده‌بی». ئه‌وئ شه‌وئ له‌وئ بوو. سبچه‌ینی هه‌لستا؛ نالی که‌وشی ئاوه‌ژوو لی دا، بۆ خاتر ئه‌وکو کیشکچی بزانه له‌ ده‌ری هاتۆته ژووری؛ که‌س له‌ ژووری نه‌چۆته‌ده‌ر. به‌دزی سبچه‌ینی وه‌ده‌رکه‌وت. کیشکچیان ته‌ماشایان کرد، که‌س له‌ قه‌لایه نه‌چۆته‌ده‌ر؛ به‌لایه‌کیک هاتۆته ژوور؛ وه‌دووی نه‌که‌وتن. شاه عه‌باس رۆیه‌وه ئیسفه‌هانئ، له‌شکری خپرکده‌وه ناردی بۆ سه‌ر خانئ. شه‌ریان کرد. له‌شکری خانئ شکا چوو ده‌ قه‌لایه‌وه؛ قه‌لایه‌ندی بوون. قاسیدیکی نارد بۆ ئه‌سته‌مبوولی؛ نووسی بۆ خونکاری «کۆمه‌کم بۆ بنیره». خونکار جوابی نووسییه‌وه: «مانگیکی دی له‌شکری ده‌گاتئ». قاسد گه‌راوه؛ هاته‌وه. هه‌تا گه‌یشه‌وه قه‌لایه، ماندوو بوو له‌وئ خه‌وی لی که‌وت؛ له‌شکری شاه عه‌باسی هاتنه سه‌ری. کاغه‌زه‌که‌یان له‌ باغه‌لی ده‌هینا؛ خویندیانه‌وه. نووسرابوو: مانگیکی دی له‌شکرت بۆ ده‌نیرم کاغه‌زه‌که‌یان گۆری له‌جیاتی مانگیکی کردبانه حه‌وت سالی. قاسد سبچه‌ینی هه‌لستا. ده‌رکیان لی کرده‌وه چووکه‌ن خانئ، کاغه‌زی دا به‌ خانئ. نووسرابوو: حه‌وت سالی دی له‌شکرت بۆ ده‌نیرم. خان گوتی «تا حه‌وت سالی دی ئه‌من لیتره له‌ برسان ده‌مرم؛ مه‌سله‌حه‌ته وه‌ده‌رکه‌وم بۆ شه‌رئ». ده‌رکی قه‌لایه‌ی کرده‌وه، به‌له‌شکروه ده‌رکه‌وت. له‌شکری شاه عه‌باسی پیاوان زانی، هاتنه پیتشی، ده‌ستیان کرد به‌شه‌رئ. له‌ شه‌رئ دا خان ئه‌حمده خان گه‌یشت به‌ سه‌رکرده‌ی شاه عه‌باسی کوشتی. یه‌کیکی دی له‌ سه‌رکردان گه‌یشته خانئ، شیریکی له‌ ده‌ستی دا ده‌ستی په‌ران، ئاخری خانیان کوشت. له‌شکری خانیان شکان هه‌موویان قه‌تلوعام کردن. ژن و منالیان به‌یه‌خسیر بردن. قه‌لایان ویران کرد. له‌شکر گه‌راوه بۆ ئیسفه‌هانئ.

له دښهک له دښهاتې لاجانې دوو ناموزا تفهنگيان ده شانې کرد، چوونه راوی گا کښوی. نهوئې روژې پېنج گا کښویان کوشت. شهویان بهسهردا هات؛ چوونه نهشکهوتیکې ئاوریان کردهوه؛ کهبابیان کرد. دستیان کرد بهخواردنې. یهکیان گوتی: «ناموزا! نهمن نهوه دهنوم؛ نه تو کښکی بکښه. خهوت لی نهکهوئې، ئیره بهترسه». خهوی لی کهوت: نهوی دیکه زوری خهوه دهات؛ نووست. نیوهشهوئې ومخهبر هات. تهماشای کرد ناموزای نهماوه. ئاوری خووش کرد، تهماشای کرد خوین زور رڅاوه. له نهشکهوتهکهیدا کونیکې دبیوهه رووناکایی ددا. چوو ده کونهکهبیوهه، تهماشای کرد له بنهبانې جانهوریک دانیشتووه؛ ئاوری کردوتهوه، کهبابی دهکا. کښدیکې بهدهستهویه، که لاکې ناموزای له نهنیشتی، به کښدهکه دهپږې، لهسهر ئاوری دادهنی؛ نیوهبریشتوو دهخوارد. کابرا سهسام بوو. تفهنگې خوئې پرکرد؛ رووی له سینگې وی کرد؛ لپی ئاوردا. دهعباکه گوللهکهی بهدهستی گرتوه. بوژنیکې لی هات، گوللهکهی بو هابیشت. کابرا زور ترسا. چوو تفهنگې ناموزاکهی هینا، پږی کرد؛ دوو گوللهه تی هابیشت، له پشتی ئاور دا جانوههرکه بوژنیکې لی هات کهوته سهر عهززی. کابرا چووه سهری، دوازده خهنجری لی دا. جانوههرکهی کوشت نهوئې شهوئې لهوئې بوو؛ سبچهپنی ههلسنا چوو دپی؛ ردینی سپی بیوو، خهلقی نهیانناسیهوه. گوتی: «بابه، حیکایهتیکې وام بهسهرهاتووه، ردینم بویه سپی بووه؛ وهرن، بچین، مهپتهکهی بهنینهوه». چوون هینایانهوه.

خولا له سولتان مهحمودی گهورهتره

پیاویکی ئاوفرۆش له شاری غهزنهیدا ئاوفرۆشی دهکرد. خولا وای بو بریبووه، که هه موو روژې تمه نیکې پهیدا دهکرد. شهوئې دههاتهوه ماله خوئې. هیندیکې برادر بوون، بق وانی خهرج دهکرد. شهوئې له ماله وی خهریکی بهزمی دهبوون. قهدهر په یامایکی وای رابوارد، شهوئې سولتان مهحمود ده شاری غهزنهیدا دهگهرا، هاته نهو کووچهی، گوئی هه لخت، تهماشای کرد دهنگی گورانی و تار دههات.

بهجلکی دەرۆیشتی چووہ ژوورئ. سەلاوی کرد. ساحب مال جیی پی نیشان دا؛ دانیشت. بهخیراتنی کرد. قەدەرێکی دانیشت، خەلقەکە بلأوهیان کرد. سولتان مەحموود فکری کردوہ، لە دلی خویدا گوئی: «ئەو پیاوہ ئاوزەمی مائی ہیچ نییە؛ ئەو بەزمەمی لە چی دروس کرد؟ نارۆم هەتا نەزانم، لە کوئی بوو». خوئی داگرت، نەرۆی. خانەخوئی گوئی: «دەرۆیش ئەتۆ بۆ نارۆی؟» گوئی: «بابە، ئەمشۆ میوانم، لێرە زیاتر چ جیم نییە».

ساحب مال گوئی: «دەرۆیش، قەیدی نییە ئەوشۆ لێرە بە». سەعاتیکی پی چوو پرسى: «خانەخوئی بە خوڵات سویند دەدەم، ئەو خەرجهت لە کوئی پەیدا کردوہ؟ ئەمن دەبینم ئەتوو ہیچت نییە». گوئی: «دەرۆیش! بنوو. لەو قسانە گەرئ». زۆر پاراوہ لە ساحب مائی. گوئی: «دەرۆیش، ئەمن هەموو رۆژئ ئاوفرۆشی دەکەم، تەنیکم وەگیر دەکەوئ، بۆ رەفیقان خەرچی دەکەم. هەموو شەوئ حالم وایە وەکی دەبیینی». دەرۆیش گوئی: «ئەگەر سولتان مەحموود حوکمی بکا کەس ئاوئ نەفرۆشی چ دەکەئ؟» گوئی: «دەرۆیش خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە؛ بنوو». دەرۆیش نووست تا سبجەینی. سبجەینی زوو رۆی چۆوہ سەر تەختی، حوکمی کرد: «ئەمرۆ کەس ئاوئ نەفرۆشی». جاریان لە شارئ دا کیشا؛ کابرا گوئی لی بوو. قسەمی دەرۆیشتی وەبیرھاتەوہ؛ گوئی: «ئەو دەرۆیشە شەیتان بوو». چوو لە مائی، گوریستی هەلگرت، خەریکی حەمبالی بوو. ئەوئ رۆژئ دیسان تەنیکمی پەیدا کرد، شەوئ بۆ رەفیقان خەرچی کرد. سولتان مەحموود دیسان ھاتەوہ سەلاوی کرد. ساحب مال بەخیراتنی کرد، دانیشت. پاش قەدەرێکی خەلقى رۆین، گوئی: «دەرۆیش، بۆ نارۆی؟» گوئی: «چ جیم نییە بیجمئ؛ ئەمشۆش لێرە دەبم» دیسان دەرۆیش پرسى: «ئەمرۆکە سولتان مەحموود بیستم حوکمی کردوہ، کەس ئاوئ نەفرۆشی، ئەتو خەرچی ئەمشۆت لە کوئی بوو؟» ساحب مال گوئی: «دەرۆیش! وەک قەلی دەقەری، ئەمن شەوئ دیم پی گوئی: خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە». دەرۆیش گوئی: «ئەگەر سولتان مەحموود حوکمی بکا کەس نابئ حەمبالی بکا، چ دەکەئ؟» گوئی: «دەرۆیش! خوڵا لە سولتان مەحموودی گەرەترە». دەرۆیش نووست حەتا سبجەینی، سبجەینی زوو رۆیییەوہ سەر تەختی. جاریان رایەشت، کەس نابئ حەمبالی بکا. کابرا زۆر مات بوو، ہیچ کاسببی دیکەئ نەدەزانئ. مەحتەل بوو تا ئیوارە ہیچی وەگیر نەکەوت. جلی

بیکاریی له مائی بۆ ده‌به‌ری کرد، هاته سهر کووچه‌ی! راوه‌ستا. ته‌ماشای کرد، دوو لادیی شه‌ریان ده‌کرد. خۆی لئ کردنه دارۆغه. چوو دوو سئ داری لئ دان، گرتنی؛ گوتی: «ده‌تانبه‌مه کن سولتانی». پیاوه‌کان ترسان! گوتیان: «بابه، دوو تمه‌نت ده‌دینی، مه‌مانبه کن سولتانی». دوو تمه‌نه‌که‌ی لئ وهرگرتن، چۆوه ماله‌ خه‌رجی کرد. شه‌وئ سولتان چۆوه دیتی به‌زمی ئەمشۆ له هه‌موو شه‌وان زیاتره. چۆوه ژوورئ دانیشت، تا دره‌نگیکێ پرسی: «ره‌فییق، ئەم‌رۆ بیستم سولتان حوکمی کردبوو، هیچ که‌س هه‌مبالی نه‌کا؛ خه‌رجی ئەمشه‌وه‌ت له کوئ بوو؟» گوتی: «زۆر به‌دفعه‌ی، ئەتۆ چت به‌سه‌ر ئەو قسانه داوه؟». گوتی: «ده‌رویش، حیکایه‌تی وابوو». ده‌رویش گوتی: «ئه‌گه‌ر سولتان سبچه‌ینی بتباته کنه خۆی شیریکێ له قه‌دت به‌ستی، تا ئیوارئ چ ده‌که‌ی؟» گوتی: «ده‌رویش! سولتان چی به‌سه‌ر ئەمن داوه؟» ده‌رویش گوتی: «به‌لکی له دووی ناردی». ئەو شه‌وی نووست: سبچه‌ینی هه‌لستا، رۆیییه‌وه سه‌رته‌ختی دانیشت؛ پیاوی نارد کابرایان هینا شیریکێ له قه‌دی به‌ست، رای گرت تا ئیوارئ. ئیوارئ کابرا خۆی دزیه‌وه، شیره‌که‌ی برده کن شیرگه‌ریکی، گوتی: «وه‌ستا شیریکێ دارم بۆ دروس بکه، ئەو شیره‌ش گرۆی بیستمه‌نی بی، هه‌تتا سبچه‌ینی پوولت ده‌ده‌مه‌وه». پووله‌که‌ی لئ وهرگرت. چوو خه‌رجی کرد. ئەوئ شه‌وئ میوانیکێ چاکی دروس کرد. سولتان مه‌حموود ئیوارئ رۆی بۆ ماله کابرای گوتی: «بزانه، ئەمشۆ چی هه‌یه بیدا به میوانان». رۆی ته‌ماشای کرد مه‌جلیسی ئەوئ شه‌وئ له هه‌موو شه‌وان خۆشتره. سولتان سه‌رسام بوو، خه‌رجی ئەوشۆی له چی په‌یدا کردووه؟ رۆیه ژوورئ. سه‌لاوی کرد. ساحب مال گوتی: «وه‌ده‌ریی بنین، زۆر به‌دفعه‌یه؛ هه‌موو شه‌وئ سه‌ده‌قم لئ دها، هه‌رچی ئەو ده‌لئ وام به‌سه‌ردئ». ده‌رویش زۆر پاراوه. دانیشت هه‌تا شه‌و دره‌نگ بوو. خه‌لقی رۆین، ده‌رویش به‌جئ ما ساحب مال گوتی: «ده‌رویش برۆ». ده‌رویش گوتی: «ئه‌گه‌ر برۆم هه‌سه‌سان ده‌مگرن». گوتی قه‌یدی نییه، هه‌رچی ئەتۆ بلئی چاترم بۆ دئ». ده‌رویش گوتی: «بیستم ئەم‌رۆ سولتان ئەتۆی برده‌وه کنه خۆی، تا ئیوارئ له‌وئ بووی. خه‌رجی ئەمشه‌وه‌ت له کوئ په‌یدا کرد؟». حیکایه‌ته‌کی بۆ گه‌راوه؛ ده‌رویش گوتی: «ئوه‌یستا شیره‌که داره؛ ئه‌گه‌ر سولتان سبچه‌ینی بتبا کونا‌باریکێ بئنی، بلئ سه‌ری ببه‌ره چ ده‌که‌ی؟» گوتی: «ده‌رویش، بنوو، خولآ له سولتان مه‌حموودی گه‌وره‌تره». سبچه‌ینی ده‌رویش

رۆيەوۈ سەرتەختى، گوتى: «بچن فولان كەسى بىن». چوون ھىنايان. شىرەكەى بەقەدەوۈ بوۈ. گوتى: «بچن، گرتوۈيىكى بىن، ئەو پىاۈ سەرى بېرى». ھىنايان. داياۈ دەست ئاۈفرۆشى كە سەرى بېرى. سولتان چاۈى لىيە؛ كابرە گوتى: «يا رەبى! ئەو پىاۈ ئەگەر گونابار نىيە شىرەكە بىي بەدار». شىرى دەر كىشا. لە ئەستۆى كابرەى دا؛ نەبېرى، شىرەكە بېوۈ بەدار. ئاۈفرۆش بە سولتانى گوت: «قوربان! ئەو پىاۈ گوناھى نىيە؛ بۆيە شىرەكە بوۈ بە دار». سولتان زۆر پى كەنى. خەلاتى كرد و كردى بە نۆكەرى خۆى.

دەسكىك گول دەسكىك نەرگىز

مەرگى ئەو جەماتەى نەبىنم ھەرگىز

۴

لە ولاتى دارستانى كچىك دەگەل مندالان چوۈە گىلاخان. ھەتا ئىۈارنى لە دەشتى بوون. ئىۈارنى كچەكە لە ئاۈالان ھەلبىرا. ورجىك توۈشى بوۈ ھاۈىشتىيە سەر قەلاندۆشى. بىر دىيە كۈنى خۆى. چۈنە نىۈى. ورج ھاتەدەرى. بەردىكى زەلامى بەكونەكەپەۈە نا. بۆ خۆى رۆيىيە گەرانى. شەۈى مندالەكان چۈنەۈە؛ خەبەريان دا بەدايك و بابى كچەكەى. خەلقى دىۈ ۈدەر كەۈتن، زۆر گەران نەياندىيەۈە؛ ھاتنەۈە. ورجەكە ھەموۈ رۆژنى دەچۈۈ مېۈەى دەدزى دەر خۈاردى ۈى دەدا. بەسى چۈار رۆژان مەرىكى بۆ دەدزى. بۆى دەھىناۈە؛ سەرى دەبىرى، كەۈلى دەكرد، دەپىشتەۈە؛ بۆى دەكردە كەباب. كچەكەش دەپىخۈارد. ورجەكە بەدەست و بەچاۈ دلخۆشىي دەداۈە. قەدەر ئەيىامىكى دەگەلى بوۈ لە پاشان دەستى دەگەل تىكەل كرد. سالىكى لەكن بوۈ مندالىكى بوۈ؛ نىۈەى لەشى ورج بوۈ نىۈەشى ئىنسان بوۈ. ھەموۈ رۆژنى ورج بۆ خۆى دەچۈۈ راۈى بۆ مەرى دىزىنى، بەردىكى زەلامى بەدەركى كۈنەكەپەۈە دەنا، ھەتا ژنەكە نەتۈاننى بىروا. ژنەكەش ھەموۈ رۆژنى خەرىك بوۈ، بەردەكەى پى لانەدەچۈۈ؛ تا ورج دەھاتەۈە. ئەگەر ئەۈ دەھاتەۈە، بەردەكەى لادەبرد، دەچۈۈ ژۈورنى؛ ژنەكە لە ترسان نەپدەۈىرا بىروا. سى سالان پىكەۈە بوۈن سى مندالىان بوۈن. ورجەكە زۆرى خۆش دەۈىستن ھەموۈ رۆژنى لە كۆلى دەكردن. رۆژنىكى ورجەكە چۈۈ دەشتى، لەبىرى نەبوۈ دەر كى كۈنەكەى بگرى. ژنەكە پاش رۆينى ورجى لە كۈنەكەى ۈدەر كەۈت، رۆيەۈە بۆ دىۈى خۆى؛ بىچۈۈۈ ورجەكان

په دووی که وټن، هه رچی هه ولی دا، نه گه رانه وه. هه تا گه یشتنه وه مالاڼ خه لقی نه یاناسیه وه. حیکایه تی خوی گپراوه؛ گوتی: «بابه، ورچه که له دوام دئ، بچن بیکورن». تفهنگچی وه دهر که وټن ته ماشایان کرد. ورچ به هه لینگدان هات، به ردی زه لامی هه لده گرت، به خه لقه که ی داده دا. هه رسیک بیچووه کانی له وئ دین؛ هه رسیکی به باوه شی هه لگرتن، له سه ر را به عه رزی دادان. هه رسیکیان مردن. ورچه که هه لات، تفهنگچیان وه دووی که وټن، ورچه که شیان کوشت.

5

ده گپرنه وه ریویک شه ویکی چوو بۆ مریشک خوار دنی. چووه سه ربابی خمخانیکی، له رۆچنیرا ده خمی که وت. هه موو گیانی شین بوو. به گونگه یدا وه دهر که وت. ته ماشای کرد هه موو گیانی شین بووه، چووه کن که له بابی. که له باب گوتی: «مام ریوی، بۆ کوئ ده چی؟» گوتی: «مه لئ مام ریوی؛ بلئ حاجی. تۆ به م کردووه؛ ده چمه هه جئ. ئه تۆش ده گه ل خۆم ده به م». که له باب گوتی: «ئهن هه جم لی نه که وتووه؛ نایه م». ریوی گوتی: «خیر؛ ده بی بی. خه رجت بۆ خۆم ده کیشم». که له باب له ترسان نه یوئرا بلئ نایه م، ره گه لی که وت. له دلئ خویدا دادانی له که له باب تیژ کرد بوو؛ به زاهیری دوعای ده خویند، زیکری ده کرد، تا که له باب بزانی ریوی تۆ به ی کردووه. که له باب له ترسان هه ر پی دزیلکه ی بوو؛ رۆین هه تا گه یشتنه میشتیکی ته ماشایان کرد په پوسله مانکه به که له سه ر دار پیه. ماندوو نه بوونی له ریوی کرد. گوتی: «مام ریوی! ئوغری». که له باب گوتی: «مه لئ مام ریوی بلئ حاجی، ریوی تۆ به ی کردووه، ده چیتته هه جئ. ئه منیش ده گه ل خوی ده با. ئه تۆش وهره بچین». په پوسله مانکه گوتی: «پراوه ستن، ده چم خولا حافیزیی له مائی ده که م، زوو ده گه ریتمه وه». له سه ری پراوه ستان هه تا دیتته وه. ریوی له دلئ خویدا خۆشی خۆشی بوو، ده یگوت: «دوو نیچیرم وه ده ست که وتووه». په پوسله مانکه زوو گه راره؛ ملی رییان گرت و رۆین هه تا گه یشتنه سه ر چۆمکی؛ ته ماشایان کرد مراویک له ئاویدا هاتوچووی ده کرد. ماندوو نه بوونی لی کردن، گوتی: «به خیر! بۆ کوئ ده چن؟» ریوی گوتی: «تۆ به م کردووه ده چمه هه جئ». که له باب گوتی: «مراوی! ئه تۆش وهره نیزیک مردنته تۆ به یه کی به حه ق بکه، به لکی خولا بتبه خشی». گوتی: «زه ریفه، ئه منیش دیم». له ئاوی وه دهر که وت ره گه لیان

کەوت. رۆڤین ھەتا گەیشتنە دارێکی؛ قشقەلەیک لەسەر دارێکی بوو، ماندوو نەبوونی لێ کردن، گوتی: «بۆ کوێ دەچن؟» گوتیان: «دە خزمەت رێویدا دەچینە حەجی»، گوتی: «مآلو شپۆی، ئەنگۆ شپت بوون؛ رپۆی ھەمووتان دەخوا». گوتیان «نا؛ مام رپۆی تۆبە ی کردوو، ھەموو پۆژئ بە پۆژوو، لە ئاوی شەوئ پارێژئ دەکا. دەچیتە حەجی». زۆریان دەبەر قەلئ ھەلخوئیند؛ ناخری ھاتە خوارئ. رەگەلیان کەوت. رپۆی لە رپیە ھەر لەبەر خولای دەپاراو، شەوئ گەیشتنە کێوکی؛ شەوئ لەوئ مەنزلیان گرت. رپۆی کونیک دیو، ھەمووی دەوئ کردن. بۆخۆی لە زارکی کونەکە دانیشست. نیوہشەوئ زۆری برسی بوو؛ چونکی ئەوئ پۆژئ ھیچی نەخواردبوو. زۆریش ماندوو ببوو، گوتی: «وئستا وادە ی خوار دنیانە». قشقەلە لە ژووریدا پتی گوتن: «مآلو پرائینە، دیتان چلۆنو خۆ دەگیر خست؟ وئستا رپۆی ھەموومان بانگ دەکا. یەک یەکی دەمانخوا. ھەر کەس مەردە خۆی نەجات بدا». رپۆی ھەولئ کەلەبابی بانگ کرد گوتی: «وہرہ، دوو سئ قسان بکە نەزیریکم بۆ بگیرہو، کەلەباب لە ترسان ھاتە زارکی کونەکە ی. رپۆی گوتی: «کەلەباب، ئەتوو بۆچی خەوت لە خەلکی ھەرام کردوو، نیوہشەوئ دەس دەکە ی بەقیژەقیژئ؟ مەگەر ئەتوو چی وا دەکە ی؟ مەگەر خولآ ئەتۆی بۆیە دروس کردوو؟» کەلەباب گوتی: «حاجی رپۆی، ئەمن قازانجم ھە یە بۆ خەلکی، بۆ نوێژیان وەخە بەر دینم، بۆ کاسبیان وەخە بەر دینم». رپۆی گوتی: «زەریفہ، ئەو عوزرەت لئ قەبوول دەکە م؛ ئەمما ئەتۆ زۆر بی شەرمی لە پپیش چاوی بەنی ئادەمی سواری مریشکی دەبی شەرمی لە شای ناکە ی.» کەلەباب دەستی بەقسان کرد؛ رپۆی توند بەئەستۆی دا نووسا خنکاندی و خواردی دەمولوتی خۆی ئەستری، بانگی مرابی کرد. مرابی لە ترسان ھاتە پپیشی. رپۆی گوتی: «مرابی ئەتوو بۆ لە بەحراندا ھەر چشتی خۆش دەخۆی، گۆئ نادە یە کەس؟» مرابی لە ترسان لەرزی، لەسەر پرا بەعەر زیندا کەوت. رپۆی ئەویشی گرت خواردی. زاری کونەکە ی گرتەو، نە یەلئ ئەوانی دیکە برۆن. بانگی پەپووسلە مانکە ی کرد، گوتی: «وہرہ، سەرگوزەشتێکم لە حیکا یە تی سولەیمان پئغەمبەری بۆ بگیرہو، ئەتوو زۆر خزمەتی ویت کردوو». پەپووسلە مانکە لە ترسان ھاتە دەری. رپۆی گوتی: «ئەتوو ئەو تاجە چییە لەسەر خۆت ناو، مەگەر ئەتوو پاشای یا وەزیری؟ درۆیان دەکە ی؛ دەلئ ی ئەمن زۆرم خزمەتی سولەیمان پئغەمبەر کردوو». گورجیکی گرتی و خواردی.

به‌یانی بوو، ریوی زوری برسی بیووه، بانگی قشقه‌له‌ی کرد، گوتی: «وهره پیشی». قشقه‌له له ترسان هاته پیشی. ریوی گوتی: «ئه‌تۆ بۆچی زهرعاتی خه‌لکی ده‌خۆی، وه هیلکه‌ی ئه‌وان دهنزی؟ مه‌گهر خه‌لکی کاسبی بۆ توو ده‌کا؟» قشقه‌له گوتی: «راستی گوناهم زوره ئه‌مما له ریوی خزمه‌تییه‌وه شتیکت پی ده‌لیم؛ له پاشان که‌یفی خۆته». ریوی گوتی: «بلی بزانه». قشقه‌له گوتی: «که‌له‌باب و مریشکیکم پی شک دی له زهمانی هه‌زهرتی ئاده‌مییه‌وه ماون هه‌تا ئه‌ورۆ. ئه‌گهر ئیزنه‌م بده‌ی، ده‌چم، بۆتیان دینم؛ له پێشدا ئه‌وان بخۆ، له پاشان ئه‌منیش بخۆ». ریوی گوتی: «زه‌ریفه زۆرم برسییه، زوو وهره‌وه؛ ئه‌گهر بیی ئه‌و کاره‌ی بکه‌ی، ناتخۆم». قه‌ل رۆی چوو ده‌یه‌کی. سبچه‌ینه‌ی زوو بوو دوو سه‌گ له هه‌سارێکیدا گه‌پیان ده‌دا؛ خۆی به‌سه‌یه‌کان نیشان دا؛ سه‌یه‌کان رهدووی که‌وتن. به‌قه‌ستی زۆر به‌قنده قنده ده‌رۆی، هه‌تا وه‌دووی که‌وتن هینانی هه‌تا گه‌یشتنه ریوی؛ قه‌ل ئیشاره‌تی کرد له ریوی، گوتی: «ئه‌وه‌تان». ریوی که سه‌گه‌کانی دی، ده‌ستی هه‌لوه‌شانند، گوتی: «قبووله، مه‌یانه‌ینه پیشی. قشقه‌له به قسه‌ی نه‌کرد، ریوی به سه‌یه‌کان نیشان دا؛ سه‌یه‌کان وه‌دووی که‌وتن، ریویان کوشت. تۆله‌ی ئه‌و ده‌عبایانه‌یان لی کرده‌وه. بۆیه ویتستا ریوی ئه‌گهر سه‌گی تی به‌رده‌دن، ده‌ستی هه‌لده‌ه‌شتینی.

6

له زهمانی قه‌دیمدا پادشایه‌ک بوو کورێکی بوو نیوی ئه‌حمه‌د بوو. پادشا زوری ئه‌و کورێ خۆش ده‌ویست؛ ئه‌نگوستیلێکی بوو، هه‌رچی حوکمت لی کردبا، جیبه‌جی پێکی ده‌هینا. پادشا هاته وه‌ی بمری. ئه‌حمه‌دی بانگ کرد؛ گوتی: «رۆله، ئه‌و ئه‌نگوستیلێکی قایم هه‌لگره؛ له پادشایه‌تی تۆ چاتره». کورێکه ئه‌نگوستیلێکه‌ی هه‌لگرت، ده قامکی کرد. دوو سی رۆژ پی چوو، پادشا مرد. ئه‌حمه‌د ناشتی، له پاش سه‌ره‌خۆشیی له‌سه‌ر ته‌ختی دانیشته. قه‌در ئه‌یامێکی پی چوو، هه‌وه‌سی ژنی که‌وته‌سه‌ری. کچی مامی خۆی خواست. رۆژیکی ئه‌نگوستیلێکه‌ی بابی وه‌بیره‌هاته‌وه. له‌کن ژنه‌که‌ی ده‌ستی به‌سه‌ردا هینا؛ ته‌ماشای کرد چه‌ند دیویک په‌یدا بوون. گوتیان: «ئاغا ده‌فه‌رمووی چی به‌جی بینین؟». گوتی: «له‌نگۆم ده‌وی قه‌لا و باله‌خانیک، خشتیکی له‌ زیری، خشتیکی له‌ زیری بی». گوتیان: «به‌لی»، له

موده‌ی مانگیکیدا ته‌واویان کرد. هاتن گوتیان: «ئاغا! ته‌واو بووه» ئەحمەد دەگەڵ ژنەکه‌ی چوون؛ ته‌ماشایان کرد خانووبه‌ریکه هیچ پادشایه‌ک هه‌تا ویتستا نه‌یبوو. له‌ویدا دانیشتن. ژنەکه‌ی گوتی: «ده‌بی ئه‌و ئەنگوستیله‌ی بده‌ی به‌من». ئەحمەد گوتی: «ئافره‌ت! خه‌ساری ده‌که‌ی. بۆ توو نابێ؛ ئەگەر ده‌ته‌وی هه‌تا، سه‌د هه‌زار ئەنگوستیله‌ی جه‌واهیرات بۆ دروس بکه‌م». ژنەکه‌ گوتی: «حوکه‌من ئه‌و ئەنگوستیله‌م ده‌وی». زۆری لێ پاراوه، ئەنگوستیله‌ی لێ ئەستان. جووله‌که‌یه‌کی جیرانیان بوو، خاسیه‌تی ئه‌و ئەنگوستیله‌ی ده‌زانی. زۆر خه‌ریک بوو، ئه‌و ئەنگوستیله‌ بدزی. هه‌رچی سه‌ولی دا ری ئه‌بوو. فکری کرده‌وه گوتی: «مه‌سه‌له‌ت وایه‌ ژنی پادشای بکه‌مه‌ دۆستی خۆم». هه‌رچی مال و ده‌وله‌تی بوو، هه‌مووی کرده‌ پوول، له‌ ژنی پادشای رانه‌سپارد، که‌ حه‌زم لێ بکا؛ ژنی پادشای زۆری جنیو بۆ نارده‌وه. جووه‌ زۆر خه‌ریک بوو، هه‌تا ژنی پادشای کرده‌ ره‌فیقی خۆی. قه‌ده‌ر ئەيامیکی پێ چوو، جووه‌ زۆر هاتوچۆی مالێ پادشای ده‌کرد هه‌تا وای لێ هات، ده‌ستی ده‌گەڵ ژنی پادشای تیکه‌ڵ کرد. شه‌ویکی گوتی: «ئەمن و توو مه‌سه‌له‌ته‌، پادشای ببه‌تلین، ئەمه‌ش لێ ده‌ین برۆین». ژنەکه‌ی گوتی: «خۆ من زۆر حه‌زێ ده‌که‌م؛ به‌لا بۆمان ریک ناکه‌وی». جووله‌که‌ گوتی: «ئەگەر حه‌زێ بکه‌ی، هاسانمان بۆ ریک ده‌که‌وی» ژنەکه‌ گوتی: «چ بکه‌ین؟» جووه‌ گوتی: «ئەو ئەنگوستیله‌ی پادشا داویه‌ به‌تۆ ئەگەر بده‌ی، ئەمن پادشای ده‌به‌تلینم». ژنەکه‌ گوتی: «ئەوه‌ هاسانه‌. له‌ وه‌ختیه‌وه‌ پادشا ئه‌و ئەنگوستیله‌ی داوه‌ به‌من هیچ لێ نه‌پرسیوه‌ته‌وه‌». ئەنگوستیله‌ی دا به‌ جووی ده‌ستی به‌سه‌ردا هینا، دێوه‌کان په‌یدا بوون. گوتیان: «ده‌فه‌رمووی چی؟» جووه‌ گوتی: «له‌نگۆم ده‌وی ویتساکانه‌ ئەحمەد پادشای له‌سه‌ر ته‌ختی هه‌لگرن، فری ده‌نه‌ ده‌ستی؛ ئه‌و خانووبه‌ره‌شم بۆ له‌نیو به‌حری دابنن». هه‌ر ئه‌وی شه‌وی خانووبه‌ره‌که‌یان هه‌لگرت، بردیان له‌ نیوه‌راستی جزیریکیان دانا. ئەحمەد پاشا سبه‌حینه‌ی هه‌ستا ته‌ماشای کرد، نه‌ ژن ماوه‌ و نه‌ مال و نه‌ خانووبه‌ره‌؛ زۆر گریا. جووله‌که‌ و ژن له‌وی خه‌ریکی عه‌یشی بوون؛ هه‌رچی پتیا و یستبا، حوکمیان له‌و دێوانه‌ ده‌کرد بۆیان دینان. ئەحمەد پادشا سه‌یه‌ک و پشیله‌یه‌ک و مشکیکی بوو له‌ ماڵیدا. زۆری خۆش ده‌ویستن. ئه‌و وه‌خته‌ی که‌ ئەحمەد پادشا وای لێ قه‌وما، شه‌و و پۆژی له‌کن ئەحمەد پادشای ده‌که‌وتن. پۆژیکی سه‌گ به‌ مشک و پشیله‌ی گوت: «ره‌فقیینه‌، ئەمه‌ زۆرمان

ئەمەگى ئەو پياۋەي لەسەرە. ئەمرۆكە واى لى ھاتوۋە، وا چاگە ئەمە خزمەتتىكى دەبى بۇ پياۋەي بگەين. وەرن بچين، ئەو ئەنگوستىلەي بۇ بېنىنەۋە. مشك و پشيلە گوتيان: «زۆر چاك دەللى، ھەستە برۆين». چوونە كى ئەحمەدى، خولاحافىزىيان لى كرد؛ رۆين». پشيلە بە سەگى گوت: «ئەمە چوزانين، جووہ چۆتە كوئى؟» سەگ گوتى: «ئەنگۆ دەنگۆ مەكەن، ئەمن دەزانم چۆتە كوئى؟» رۆين ھەتا گەپشتنە سەر بەحرى. سەگ گوتى: «جووہ، ھاتۆتە نىۋ ئەو بەحرەي؛ دەبى بپەرىنەۋە». ھەرسىكىيان مەلەيان چا دەزانى. لە ئاۋتپان دا، چوونە جزيرەكەي. لەوئى ھەر چلۆنىكى بوو، خۇيان دە قەلەكەي ھاۋپشت. ئەحمەد پادشا بە دوۋى واندا، ھاتە سەر بەحرەكەي، چاۋەنۆرى وان بوو. سەگ رۆژىكى بە پشيلە و مشكى گوت: «ئەمن پى رۆوريم نىيە؛ ئەنگۆ بچن بزاندن جووہ ئەنگوستىلەي لەكوئى داناۋە؟» مشك و پشيلە رۆينە زوررئ؛ تەماشايان كرد، ئەنگوستىلەكە لە قامكى جولەكەدايە، وەختىكى دەنوئى، ئەنگوستىلەكەي لە كەپۆى دەنى. پشيلە ھات بۇ سەگى گىراۋە. سەگ گوتى: «وا مەسلەھەتە، مشك كلكى خۆى لە ئەسپۆنى ۋەر بدا. وەختىكى جووہ دەنوئى، بچى كلكى خۆى دە كەپۆى جولەكەي بنى، دەپشمى؛ ئەنگوستىلەكە دەردەپەرئى، ئەو وەختەي ئەتۆ پرى بدەيە، بېھتە دەرى، لى دەدەين، دەرۆين». مشك چوو، كلكى خۆى دە ئەسپۆنى ۋەردا، چوو كلكى خۆى دە كەپۆى جولەكە نا. پشمى؛ ئەنگوستىلەكە دەرپەرى. پشيلە پرى دايە و ۋەدەرکەوت. مشكىش ۋەدوۋى كەوت؛ بەخۆشى خۆشى ئەنگوستىلەكەيان برده كى سەگى. سەگ گوتى: «ھىناتان؟» گوتيان: «بەلى». ئەنگوستىلەكەيان لە پىش سەگى دانا. سەگ ھەلى گرت، ھاتنە سەر بەحرى. پشيلە گوتى: «ئەنگوستىلەكەي بدەن بەمن، ھەلى گرم ھەتا دەپەرىنەۋە، ئەو وەختى دەپدەمەۋە بە سەگى». سەگ گوتى: «بەتو ھەلناگىرئ، ئەمن ھەلى دەگرم». پشيلە گوتى: «زۆر دەترسم، لىت بگەوئ، ئەتو زۆر دەۋەرى ھەر شتىكى بېنى پى دەۋەرى». سەگ گوتى: «نا، ناۋەرم» لە ئاۋتپان دا، تا گەپشتنە نىۋەراستى ئاۋئ. ماسىيەك ۋەدەرکەوت، سەگ پى ۋەرى، ئەنگوستىلەكەي لى دەئاۋئ كەوت؛ ماسىيەك قووتى دا، سەگ زۆر خەجالەت بوو، پشيلە گوتى: خوللا غەزەبت لى گرى؛ نەمگوت زۆر دەۋەرى، ئەنگوستىلەكە دە ئاۋئ دەكەوئ. ئەحمەد پادشا ئەو لەۋبەرى بەحرى چاۋەنۆرى مەيە، ئەنگوستىلەي بۇ بەرىنەۋە. وپستا ئەۋا خەجالەتى ۋى بوۋين» سەگ لە شەرمان ھىچ قسەي پى

نەدەكرا. ھاتن ھەتا گەيشتنە ئەوبەرى. چوونە كُن ئەحمەد پادشای؛ لئی پرسین:
«كوا ئەنگوستیلەكە؟» حيكایەتەكەیان بۆ گئیراوه. ئەحمەد زۆر عاجز بوو تۆرەوانتیک
لەسەر بەحرئ بوو؛ ئەحمەد چوو كنه وی به نۆكەری. رۆژئ چوار ماسی دەستان؛
یەکی بۆ خۆی دەخوارد سیتیەکانی دیشی دەدا بەدەبەباکان. رۆژئکی ماسییەکیان
دا بەوی؛ زگی درئ تەماشای کرد، ئەنگوستیلەكەئە لە زگی ویدایە،
ئەنگوستیلەكەئە ھەلگرت و سەگ و پشیلە و مشکى بانگ کرد. بۆئى گئیراوه.
زۆریان خۆشى خۆشى وی کەوت؛ ئەحمەد پادشا دەستی بەسەر داھینا، دیتۆهکان
پەیدا بوون؛ حوكمی لئى کردن گوتی: «ویستا خانووبەرەكەئە خۆم دەوئتەوه».
گوتیان: «زۆر چاکە». دیتۆهکان رۆیین، خانووبەرەكەیان ھەلگرت، ھینایانەوه جیی
خۆی. ئەحمەد بەدیتۆهکانی گوت: «جووه و ژنەكەئە بیئن». چوون ھینایانن لە پئیش
چاوی وی ھەردووکیان شەققە کپشان، کەلاکەکانیان ھاویشتە پئیش سەگەكەئە،
خواردنی. ئەحمەد ئیدى بەخۆشحالی بەسەرى برد. ھیچ ژنى دیکەئە نەھینا،
تۆبەئە لە ژنى کرد.

دمدم

دلّم راناوهستى له بهر ئهوى غهمى له بهر ئهوى ژانى
بانگيکم وه بهر خولاي، ئهوى دیکه م بهر پينغه مبهري ئاخر زهمانى
بانگى ديم وه بهر چاكي گهرميينى و له کويستانى
بانگى دیکه م وه بهر پير سوله مانى له بانى
بانگى دیکه م وه بهر سولتان سه مەدى ماله خووى ده کرد له دهشتى ورمى ده گهل
که ونه لاجانى
بانگى ديم وه بهر سولتان باياقووبى ماله خووى ده کرد له کيوى فه رهنگى
به رامبهري گردى گۆزه گيرانى
بانگى ديم وه بهر شايخ مارقى ماله خووى ده کرد له دهشتى مه حمه شهى به رامبهر
به گردى گۆرخانى
بانگى دیکه م ده بهر به رمال سپى له چومه لانى
بانگى دیکه م وه بهر خدرى زينده و خدره لياسان، نه مرن، سه ياحن که س
به مه نزلين نازانى
بانگى دیکه م وه بهر ئيمام هه سه ن و حوسيينى غه ريب، مه رقه ديان له مه شه د و
که ره به لايه عه جه م و کلاره شيان ده چنه زياره تى
ده لئين: رۆژى قيامه تى، خولا ده ماندا تى ئيمانى
بانگى دیکه م وه بهر هه زره تى عه لى رۆژى جومعه و جه ماعه تان سوار ده بى له
دولدولى، ده ست ده داته زولفه قارى ده چيته خه زاي گا ورقرانى
بانگى ديم وه بهر سه وه زه پۆشى له حاجى خو شى له ترشه كانى
بانگى ديم وه بهر ئه و شو ره سوار سولتان سه عد وه قاسى، ماله خووى ده کرد له
ترۆپكى كويستانى
که وم لى به جووت نه نگوتن له قسقه پانى

كه لم لى ياغى بوو له چيمهنى هوزانى
 له بن گوښانم خوښ دى هارې قالىه دهگه ل چريکهى کوټانى
 خانم چوونه سهر بورجى دمدى، خوښان هه لده دپرن بهرامبهرى بهردى شمشير
 خانى
 دلې خانى به برينه چهند به برين برينه، زهينى خوځم دا چيمهنى هوزانى، چهند
 شين و نازهنينه چوځى بارانديزى دپته خواري، چهند زولال و شيرينه
 ديواندري، بازار به تالکهرى بۇ کهس نه ماوه، بۆمهش ناميتى.
 خانى برادۆستان گوتيان به خان نالده لى موکريه:
 بلا بۆت بم به برايه کى دايک و بابيه،
 دهستت بۇ باوځمه سهر بالچوځه لى شيران، کتيلانانت بۇ به جى بيلم، له بنه بانتي
 دمدمييه.

خه نجرانت بۇ دهشکينم جوځى له نيروځييه
 شيرانت بۇ دهشکينم جوځى له دانزغيه،
 دهمانچانت بۇ دهشکينم جوځى له ميسرييه،
 تفهنگانت بۇ دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له وهستا شاقوليه،
 رمانت بۇ دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له نه زهرييه،
 مه تالانت بۇ دهشکينم، خانى خوځم، جوځى له کهرگه دهنييه،
 زريانت بۇ دهپسځنم، خانى خوځم، جوځى له داودييه،
 نيسپانت بۇ دهپسځنم، خانى خوځم، جوځى له سه گلاوييه،
 پياوانت بۇ دهپسځنم، خانى خوځم، جوځى له سى سالييه.
 مه گهر نهو شه ره کى کردبى، رۆسته مى مازنده رانى، له بن کيوى ده ماوه ندى
 سپى ديوى ده هيتا زهوتى شيريه،
 مه گهر نهو شه ره کى کردبى، کوره ئيرانيان به خوځنى سپاوه شييه.
 دلې خانى به برينه، چهند به برين برينه!
 بۆت ده چمه گۆلى دمدى، چ دمدىکى رهنگينه،
 چوځى بارانديزى دپته خواري، چهندى زولال و شيرينه!

لیم بوویه قهسریکی جندییه خه مخواری ده بریه وه.
 بلا هر له شای هه تا خونکاری
 هر له خونکاری هه تا شاهیه.
 شا به ئه بدالی گه رایه،
 هو له دمدمی دی ده زگایه،
 له ئیسفه هانی لی کرد رایه
 شا عه باس ده لی: حه سه ن خانه!
 بلا بکهین ته گبیر و رایانه،
 به سه رمان داهات زستانه،
 زستان چوو و رابرد هاوینه،
 رایه به دل و یه قینه،
 زوکه شوغلم بق پیک بینه،
 دمدم له بق بستینه،
 ئه و سالل حه وت سالله له من یاغینه.
 ده لی: شا! جیی ئاسییه، ئه ن نایچومی،
 هیمدادی بق دی له رومی،
 ده نشکینی، تیک ددها کومی،
 ده نکهن به به ردی بن گومی
 خه لقی به عام ده نکهن لومی
 شا عه باس ده لی: حه سه ن خانی به غه ره زه
 به س بکه، قسه ی ده ناتهرزه
 هه سته له پیشم رابه زه
 له هیمدات ده یه م ئه زه
 دمدم له زگی به غه ره زه
 حه سه ن خان ده لی: شا! به سم له سه ر بکه ناز و ئه رجووان
 ئه گه ر نه مئه ستان به وان زووان

رهشم بکهن ههردووک رووان
دامنی له جی مالی جووان
مهیتەر ئهسپیان دهرهتانه
زینیان ده پشته دهکوتایه
تهدارهک و نالیهندانه
چهپهر چوو بو سهر ئیلانه
بهسهر شار و ولاتانه
ئهو ئیرات و ئیرهوانه
رهشت و کشمیر و گیلانه
بیت له ورمی و له لاجانه،
سندووس بیت و موکریانه،
سنه بی، سننوور بی، کرماشانه
دەرگهزینه، رژدستانه
ههویز و شووشتهر و مهریوانه
سهدهزار خان و سولتانه
پایتهختیان ئیسپههانه
وهدهرکهوت له ئیسفههانی
له قوشهنی، له توغیانی
دار و بهرد هاته ههژیانی
تۆز گرتی بهری ئاسمانی
بووه رۆزی ئاخر زهمانی،
ده قوشهنان کهوت غلووه،
لهشکر تیپ تیپ ئاوابوو،
مهنزلیکیان، هات قافلانتوووه
لهو کافری ده بهفیله،
سهری پمبیان دهلیتی بیله،

له شکر له دووی بوو به خپله،
 مه نزلکیان، هات ئه رده ویله.
 کافر داژوین له مه چیره،
 مه لعوونه دین ریز به ریزه،
 مه نزلکیان، دهشتی ته وریره.
 دی لرفه لرفی بهیداغان،
 دی دهنگی زری و قوچاغان،
 مه نزل له بناو و مه راغان
 قوشه ن دی ری به رییه
 ده لی: خانی موکری له کوپیه؟
 مه نزلکیان، له دهشتی خوئییه
 له شکر ناژوای به مه خسووسی
 له خانی موکری ده پرسی
 له شکر له دهشتی سندووسی
 چه ند له شکر یکی ئه نگامیه
 به قوشه ن و زمزمه میه
 هات، گرتی گه لی دارنه یه
 (په حمان به کر) بیان ده گه ل هیه
 جواب چوو له بو خانیه،
 چاکه خو بکا قه وییه،
 عالم بو ئه و بزوتییه،
 چاک شه ریگ له سه ر دینییه
 خان ده لی: ئه و شا بی، ئه منیش خانم،
 خاله ق بی به پشتیوانم،
 غولامی ره ویک شیرانم،
 قاتلی کوللی شیعانم

رۆژىكى بەيانى بەردا
لەشكرى شاي ھات لەسەردا
داي پۇشپوو، دار و بەردا
ھات، لەبن دىمى وردا
دىمىم بەردى مەيدانى
لېي دەن تۆپى ئىسپەھانى
تۆز گرتى بەرى ئاسمانى
مەرد چاك تىدا دەگرن مانى
بۇ رۆزى ئاخىر زەمانى
دىمىم بەردى لە نزارى،
لېيان دا تۆپى ھەوشارى،
ھەوت شەو و رۆژان ئاور بارى
دونىاي داگرت بەيەكجارى.
خەبەر چوو لە بۇ ھەوشارى
دىمىم بەردى لە بەردى
لېي دەن بەتۆپى نەبەردى
تا رۆزى مەردى و نامەردى
دىمىم بەردىكى زۆپە
لېيان دا تۆپخانە و تۆپە
دىمىم بەردىكى پانە
لېيان دا تۆپ و تۆپخانە
قەلاتى پى بىكەن ويرانە
دىمىم بەردى مەيدانى
لېي دەن تۆپى لە كارخانى
كارىتەي گەيىيە ھۆزانى
دىمىم بەردى دەبەيە

لپي دهن به توپي كه له يه
 كارپته ي گهيبي كوكه يه
 خان به خه زايه مه شغووله
 دمدمم به رديكي خره
 چوار تهره في لپوه بره
 به هه شتي به شير بكره
 خان به خه زايه مه شغووله
 دمدمم به رديكي شينه
 چوار زستانه، پينچ هاوينه
 تپيدا خاني له پ زيرينه
 زه فريان پي نه بردينه.
 وهكيل و وهزير ده لپن: خان، نه وهه كينه؟
 خان فهرمووي: نه وه كارواينه.
 خان به خه زايه مه شغووله
 خانك رابوو له كوردانه
 كي بوو، له هممه د به كي لپتانه
 رووي رهش بي ده گهل جووانه
 له سه ريهك نيمچوون نالانه
 زيزبوو، چوو بو نيو نه وانه
 پي نيشان دان سووله خانه
 كي بوو؟ له كافري بي نيمانه
 تپيان كرد هاش و دهرمانه
 پي قري ده بوون موسلمانه
 له وان بووه رږڅي تهنگانه
 له كنيان ناخرهت زهمانه
 چهند گريان نه و خاتوناننه

لٽيان ٽيڪ چوو جيئي و مهڪانه
 خولايان بيت پشتيوانه
 خاتوونٽيڪ دٻته مهيداني
 له دلي خاني دها تاني
 لٽ حرام بي جيئي كاياني
 ٽاو نيهه پٽي بڪهين شيلاني
 خاتوونٽيڪ دي و دهبهزي:
 رهبي، خانه، مارت گهزي
 لٽم رهش بوون سهه و كهزي
 خاتوونٽيڪ دي بهفهقيري،
 چوڪي دادهدا له پٽس ميري
 خان، سه لا له مني فهقيري
 خان ٽاو نيهه پٽي بڪهين ههويري
 خان ههيفه، تو بي مودهبيري
 خان بهخهزايه مهشغووله
 كي بوو؟ له خاني له پ زيڙينه
 له شهراههتي خاتووني شيرينه
 بهفريڪ باري بههاوينه
 له شهراههتي خاني له پ زيڙينه
 كهوت شهو و روڙان بهوي ڙينه
 رايان وابوو به ههزاري:
 سواركهين خدري برينداری،
 به چهپهر بچي بو خزمهت خونڪاري،
 وهزير واي گوت بهبوڙي:
 چاڪه قاقهزي بنڙي
 قهلاتي بو شاي بهجي بيٽي

كى بوو؟ له خانى جندييه
 گوتيه تايفهى خه زانييه
 هه رچى هه لى قهيدى نيه
 هه رچى بمرى فيدايييه
 هه رچى بكوژرى خه زانييه
 تايفىك بوو، تايفه كافرى
 گوتيان به خان: پوچ و ناماقولت كرد تا سهرت هه لدهگرى
 دهس به شير دهچين بؤ له شكرى
 كى بوو؟ له خانى جندييه
 ده لى: بانگى حهق وه بهر ئه وييه
 بى شهريكه، هيج شهريكى نيه
 غه پره ز خولا هيج كهس نيه
 يا بى شىخى گه يلانييه
 شىخ جونيدى به غدايييه
 سولتان مه عرووفى كه رخييه .
 با بى فه رضى داودييه
 با بى رابيعه عده وييه
 با بى شه مسى ته ورزييه
 شىخ موحه مه دى باله كييه
 عه بدولعه زيزى شنوييه
 شىخ ره شى گه رگه روييه
 له مهيدانى شه ره قه رقه شه
 له جيراوگان كه وتبو له شه
 خان ده پرسى: ئه وهه كتيه؟
 خان! كورهى ئه سحابه ره شه
 سوارىك هاتووه ئه سپى شىيه

خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
خان ئهوه كورهى پيروتى مهرگييه
سوارىك هاتووه بهنادرى
كس نييه چهكانى وهرگرى
خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
خان، ئهوهه عهزهرتى خدرى
سوارىك هاتووه له بو گهشتى
بهويه سوورهرتى بهههشتى
خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
«ئهوهه وهيسى ماهيدهشتى
سوارىك هاتووه له كارخانى
بهويه سوورهرتى ئيمانى
خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
خان، شىخ عهبدولقادرى گيلانى
سوارىك هاتووه هونهرمهنده
ئهسپابى دهعوايهى رهنده
خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
خان، ئهوهه شاهى نهخشبهنده
سوارىك هاتووه ئهسپى تازه
مل به قهتلا پر ئهنگازه
خان دهرسى: ئهوهه كتيه؟
خان، ئهوهه سولتان سهعدى وهقازه
سهلاح شوران دهست دا چهكان
دهگهل سهفى ده مهلهكان
دیت گورهى شىخى بالهكان
خان به خهزايه مهشغوولّه

ھات عەشەپرەي دە موبەشەپرە
 ھەمزە و ھەباس و ھەيدەرە
 دەگەل مەقلووبى پەر بەسەرە
 ئالاجى سولتان سەمەرە
 با بى ئالاي نەببىيە
 ھەوت تىبى تىك پەراندىيە
 خان دەپرسى: ئەوھە كىيە؟
 كۆپزنى ھەزەتى ەلبىيە
 با بى بەيداغى پىغەمبەرى
 ھەمزە بى دەگەل ەومبەرى
 بى خالىدى ئىبنى ەلى
 خان بە خەزايە مەشغوولە
 خان دەلى: ئابدال بەگە*، رۆلەي بابى
 بە من دەكەي چاك چاك دەبى
 دەلى: بابە! چ بکەم، لىرەوارە، دوايى نابى
 با بکەين مەدحى ھورمز بەگى
 رىمبى نەزەرى بە چەنگى
 لە ھەزارى دەبىرئ مەرگى
 خان ئەبدال و كاكە خانە
 ھەوت شەوان و ھەوت پۆژانە
 شەريان دەکرد بە شىرانە
 شىران نەياندى كىلانە
 لەش كەوتبۇون ەكى گردانە
 خوين رۆي ھەر ەك جۆگانە
 بالچۆغەي شىران نەمانە

(* ئەو نىوہ بەسى جۆر: ئالدال، ئابدال، ئاودال، تۆماركراوہ، بەلام ھەر يەككىكە.

شههیدیان کرد کاکه خانه
 خان دهلئی: خانی خه زاییمه
 ههتا له دنئی ئەز بژیمه
 بوخۆم په رژینی شه پیمه
 خان ئاودال و کاکه خانه
 گرتبوویان وهعهده و پهیمانە
 دهست هه لئاگرن له و کارانه
 بانگم وه بهر میری میران
 خان بوخۆی دهکا ته گبیران
 چهوت پۆلی دایه بهر شیران
 بانگم وه بهر پادشای قودرهتی
 خانیان شه هید کرد به کوتکی خپوهتی
 هاوار و پۆرۆ دمدمه
 رۆژئیکی تاو هه لاتی
 عه جهم ده کاتن غه باتی
 سه بر هه لده کشا بو بن قه لاتی
 کوانی سواری ده نازهنین
 کی بوو له ئالی ئادهمان
 قه لاتی هه لگرت به زهمان؟
 کی بوو له ئالی ئادهمانه
 قه لاتی هه لگرت به زهمانه؟
 چهوت شه و (ئوند) * چهوت رۆژانه
 شه ری ده کرد به تۆپانه
 قه لاتی له دوو نه دانه
 کوانی سواری ده نازهنین؟

(* رهنگه ئەم (ئوند) هه له بیته و له راستیدا خۆی واوی عه تیف بیته .

كى بوو له نالى به جهرگه؟
 له وانى كرده وه دهرگه
 له خه نجهرى دهمنى زهرگه
 له هه زارى دهبرى مهرگه
 هاوار و پورپو دمدمه
 كى بوو له خاتوون پهروهري
 گوتى: كاك نالى نه تو ماوى نه تو ش هه لى
 كى بوو له بهر كاك نالييه
 گوتى: خاتوونى، پوچ و ناماقولت كردييه
 بهشى خوّم خهزا كردييه
 شه هيديان كرد كاك نالييه
 هاوار و پورپو دمدمه
 كى بوو؟ له خاتوونى خانى
 قبوول ناكهن كافرستانى،
 خوّمان هه لده دپيرين له چل كه وانى
 نهى دمدمى بهردى ده لان
 چيگهى خان و خان ئاوده لان
 ئيستا بووى به مهسكهنى خه رته لان
 كوانى سوارى ده نازهنينى
 له سولتانى نه مينى
 نه گهر قامه تى دپنى
 ماله خولاى ده بينى
 له سولتانى موخته بهر
 ده لى به ئيزنى خولاى له سهر
 پشتيوانم پينغه مبهر
 ده چم بو سهر شاي قه جهر

راوهستان له سهر وهعدان
ئەسپى خۆيان نال لى دان
خوروش كهوته كۆلانان
به داو دهكهن پىكۆلى
وهدهر كهوت له ئەسته مپوولى
كهنگى وهكهم وى تۆلى
جووچىك* هه بوو زهمانى
ئەو به سوران دهزانى
دوازده وهزىرى دهركاى
بوون به وهكىلى خانى
له سولتانيان دهستور دا
شيريان له قايشان هه ل دا
له سهرى دوازديان دا
چ غهيان بوو لتيان دا
سولتان دهكاتن نازى
بدن له تهپلى بازى
هات و گهيبه سىوازي
سولتان دهكا تهلهبى
له قوشهن و دهبدبى
هات و گهيبه حهلهبى
سى بهش دهكهن چوپپيه
سوار دهكهن رميزيه
هات و گهيبه ئەمهديه
له ههيبه تى رۆمىيان
له كهول و يهنگيچه ريان

(*) پيم وايه (جويك)ه.

گهیبیه تووله و تاوییان
رۆژیکی بهیان بهردانی
سولتان گهیبیه لاجانی
رۆژیکی نوژی نیورۆیه
سوار دهکهن هۆبه هۆیه
گهیبیه دهشتی شنۆیه
قۆشه ن دئی ری به رییه
سه له که به زرییه
گهیبیه دهشتی ورمییه
له سولتانی ئه نوهره
هم سهید و سهروهه
ناردی موهر و دهفتههه
له بۆ پادشای قهجههه
ئه گهر هه لئ ما که ره
شا گوتیوی له دیوانه
ره بیی خۆش بی سولتانه
ده گه لم نه کا به تۆپانه
شه ری ده کهین به شیرانه
یان شا ده بی، یان سولتانه
سولتان ده لئ: قه سه م به زاتی نه بی
هیچ مالی ئاورم پی نه بی
هه رچی شا ده لئ: بلا وه بی
یا خولا هه ر خۆش بی سولتان
حهوت شه وان، ههوت رۆژان
شه ریان ده کرد؛ به شیران
لهش که وتن وهک گردان

خوین پۆیی ھەرۆک جۆگان
نە شا شکا، نە سولتان
وەزیر گرتیان دیوانە
یا خولاً خویش بی سولتانە
عەجەم بەفیل و زۆرزانە
پی ناوەستین بە شیرانە
وەزیری ئەستەمبولی کیاپە
حەوسەد تۆپیان ھیتاپە
دە لبادان پتچراپە
بەرەو قۆشەنی شاپە
ئەگەر ئاوریان داپە
سەد ھەزاری کوژراپە
یا خولاً خویش بی سولتان
لە ئیسفەھانی گرت دیوان
عامی کردن موسلمان
مزگەوتی لە بۆ دانان
بانگی حەقی لەنیو دان
ئەوجار گەراوہ سولتان
گوئی لە من بی، گەلی جوانمیران
ھەرچەندی بەردی لەبەر ئەستیران
ھەرچەندی گیای سەر دەردینی لە ھەوشان، لە زەنویران
سەد ھەزار سەلەوات لە پیغەمبەری دەگەل گویدپیران

مەم و زین

براهیم پادشای یەمەن، هیچ کورپی نەبوو. دەگەل وەزیری خۆی ھەلستان، رۆین بۆ مائە خولاً؛ دوازدە مەنزەلان رۆین. خولاً رەحمی بەوان کرد؛ وەبەسەلقەرەنی ماھی دەشتی ناردیە کن ئەوان، دوو سیوی پێدا نارد. نووستبوون؛ لە پشت سەری وانی دانا. ئەوانە بگەرینەو؛ نینە (نەینە) بیتوللاً. ئەوانە بۆ کورپی ھاتوون؛ بچنەو مائە خۆیان. شەوی جومەعی دەسنوێژی ھەلگرن. ئەو سیوھی لەتی بکن؛ لەتیکێ بۆخۆی بخوا، لەتیکێ ژنی. جیماع دەگەل ژنی خۆیان بکن. ژنی وان زگیان پڕ دەبی ئینشاللاً؛ یەکی کورپیکیان دەبی. کورپی براھیم پادشای دەبی نیوی کاکە مەم بی، کورپی وەزیری نیوی بەنگینە بی. دەبەر خۆیندنیان نین بخوینن. نیویان لی نان، ئاغا و نۆکەر، کاکەمەم و بەنگینە. بە دایانیان دان؛ دوو سال لە کن دایانی بوون. لە پاشان بە لەلەیان دان؛ سێ سال لە کن لەلەیان بوون. لە پاشان سواریان کردن؛ دوو سالان سواریبوون. ئەوجار ھیتانیان بردیاننە مەدرەسەیی لە خزمەت مامۆستا دانیشتن. ھەو سالان دە ژیرخانیدا بوون. رۆژ و شەویان لی قەدەغەکردن؛ شەو و رۆژیان نەدەزانی چییە. رۆژیکی سەرۆپیان لی نابوو. نەھاریان بۆ وان ھیتا. مەم و بەنگینە نانیاں خوارد ئیسکی سەرۆپیان گەپیان پی دەدا؛ ئاویتیاں وە پەنجەرەیی کەوت. شووشەیی شکان؛ چوو دەری. تیشکی رۆژی ھاتە ژووری؛ ئەستەغفیروللاً! گوتیان: «ئەو خولایە». مامۆستای وان لەوی نەبوو ھەر ئامیزیان لە تیشکەیی وەردەھیتا؛ بۆیان نەدەگیرا. مامۆستا ھاتەو، کاکە مەم و بەنگینە گوتیان: «مامۆستا خولاً ھاتۆتە نیو ئەمە». مامۆستا گوتی: «رۆلە، ئەو خولاً نییە؛ ئەو شەمس و قەمبەرن. خولاً ساحبی ئەوانەییە. ئەو یەکیان شەو، یەکیان رۆژە. ئەگەر رۆژ دەبی، رۆوناک دەبی؛ ئەگەر مانگ ھەلدی، تاریک دەبی؛ ئەو دەبیتە شەو». دەلی: «مامۆستا! ئەگەر دنیا وا خۆشە بۆ لەمەت قەدەغە کردوو؟» دەلی: «رۆلەینە! خەتای من نییە. حوکمی براھیم پادشایە. براھیم پادشا ساحبی یەمەنییە؛ گەرەیی ھەر چوار پادشایانە». کاکەمەم گوتی: «دەچمە دەری؛

مامۆستا! مامۆستا گوتی: «رۆلە، میرمەم! سەبزیکی بگرە؛ زەحمەتی من بەخۆراییی مەدە. لەمێژە زەحمەتی دەگەڵ ئەتوو دەکیشم؛ بەلا بچم عەرزى براھیم پادشای بکەم، بزانی چ دەفەرمووی؟» دەلی: «مامۆستا ھەلستە بچۆ خەبەرم بۆ بێنەو». مامۆستا ھەلستا؛ چوو خەزمەتی براھیم پادشای. سەلامی کرد لە براھیم پادشای: براھیم پادشا، عەرز مەھیە. ئەورۆ دایکی کاکەمەمی سەرۆپی بۆ کاکەمەمی نارەبوو. ئیسکی گۆشتی بە شووشەبەندیدا داوو، شووشەى شکاندبوو. چوو بوو دەری؛ تیشکی رۆژی ھاتبوو نێو ئەوان. دنیای رۆنیان چاوی پێ کەوت؛ گلەییان دەکرد لە من، دەیانگوت: «ئەو دنیا خۆشەت بۆچ لەمە قەدەغە کردووە؟ ئەگەر شەو و رۆژ ھەبە ئەمە بۆ دەو ژێرخانەیداین. حوکمە دێنە دەری. مۆلەتم لێ خواستوون ھاتوومە خەزمەت توو. ئەتۆش کورێ خۆتە؛ کەیفی خۆتە، بەلا زەحمەتی من بەھیچێ نەچێ». پادشا ھەلی گرت، قاقەزکی بۆ میرمەمی نووسی: «رۆلە فرزند سەبزیکی لێ بگرە ھەتاوھکو کۆشک و تالارت بۆ دروس دەکەم». ھەلی گرت، قاقەزی بردووە مامۆستا. کاکەمەم بەپیر قاقەزی بابیەو ھات. وەری گرت؛ ماچی کرد؛ لەسەر سەری خۆی دانا. زۆری کەیف خۆش بوو؛ گوتی: «مامۆستا، بە وادەى چەندی ئەمن لێرە پادەگری؟». گوتی: «رۆلە بابت قاقەزی نووسیو، ئەمن نازانم؛ بۆخۆت بێخۆتەو، بزانی چێی نووسیو». قاقەزەکەى بابی خۆتەو پێی قایل نەبوو. گوتی: «مامۆستا! ھەلستە بچۆو خەزمەت پادشای؛ پێی بلێ پاناوھستم ھەتا خانووبەرە تەواو دەبێ، بەلان بۆ خاتری وی ھەوت رۆژی دی سەبزی دەکەم». ھەلستا مامۆستا چو خەزمەت پادشای عەرزى کرد: «میرمەم عەرز و سەلامی لە توو دەکرد بۆ خاتری وی ئەو ھەوتوویکی دیکە راوھستام. بە سەری موبارەکی وی چی دی گیرنا ب دێرەدا؛ مەرخەس بفرموی دیم دەبمە مەیتەر». ھەلی گرت. قاقەزکی بۆی نووسی: «ھا فرزند! ئەلحەمدولیللا ئەتوو ھاتیە وجود. ئەمن دنیای رۆنم بۆ توو دەوی؛ ئەمما سەبزیکی لێ بگرە ھەتا ھەوت مانگی دی؛ ھەتاوھکو کۆشک و تالارت بۆ دروس دەکەم». ھەلی گرت مامۆستای نارەو. قاقەزەکەى وەرگرت لە مامۆستای. ماچی کرد، لەسەر سەری خۆی دانا. ھەلی گرت قاقەزەکەى نارد بۆ دایکی: «دایە! ھەوت سالی لە ژێرخانێدام. وێستاش دنیای رۆنم لێ قەدەغە کراوە». دایکی گوتی: «رۆلە! دەبێ بە قسەى بکەى. ھەوت مانگی قەرار بۆ داناوی؛ سێ مانگان بۆ خاتری من، چوار مانگان بۆ خاتری بابت

دانیسه»، کاکه مهم دانیشت هتا هتو مانگان. براهیم پادشا ناردی میعماری
هینا، وهستای هینا؛ فعهلهی گرت؛ خانوبه‌ره‌ی بق دروس کرد. خشتیکی ئاوه‌زیر،
خشتیکی زیو؛ به هتو مانگان خه‌لاسی کرد. جا ناردیه کن کوری خوی: «رؤله!
ته‌داره‌کم بق گرتووی. رؤله! رۆژی جومعه‌ی ده‌بی وارید بیی به کۆشک و
باله‌خانه‌ی خۆت». رۆژی جومعه‌ی وه‌ده‌رکه‌وت. چوه خانوبه‌ره‌که‌ی. هه‌لی گرت،
ناردیه کن بابی: «بابه نیوی کۆشکی من چییه؟» پادشا فه‌رمووی: «بورجی
به‌له‌ک». تیدا رۆنیشت کاکه‌مه‌م، هتا ساله وه‌ختیکی هیچ خه‌به‌ر نه‌بوو.

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌تووی له سه‌ر هه‌مووانه

دینه رووی زه‌مینئ سی پهری ده‌ته‌رلانه

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کوری براهیم پادشای یه‌مه‌نی ده‌باندا سه‌یرانه

خاله‌ق؛ هه‌ر ئه‌تووی به‌ته‌نی

سی پهری دینه رووی وه‌ته‌نی

سه‌یرانان ده‌ده‌ن له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می، کوری براهیم پادشای یه‌مه‌نی

خاله‌ق! هه‌ر ئه‌توی له‌سه‌ره

سی پهری له‌ ئاسمانی هه‌وته‌مین به‌ستووینانه له‌نگه‌ره

له‌سه‌ر کۆشکی کاکه‌مه‌می هه‌لده‌نیشتن ئه‌ویه‌ر ئه‌ویه‌ره

خوشکی گه‌وره‌ ده‌لی به‌ خوشکی چکۆله

خولاکه‌ی، خوشکی، روومه‌تی کاکه‌مه‌می زه‌ریفه‌ یان چرا و فه‌نه‌ره؟

خوشکی گه‌وره له خوشکان پرسییه

خوشکی نیونجی وای گوتییه

هه‌ر له‌ عه‌رشێ تا کورسییه

هه‌ر له‌ گای هه‌تا ماسییه

هه‌موو دنیا‌م پشکنییه

هیچ که‌سم نه‌دیوه، له‌ گوین جوانیی کاکه‌مه‌مییه

خوشکی گه‌وره دووباره‌ گوتی به‌ خوشکانه

خوشکی ئه‌زت بېم به‌ قوربانه

ئه‌من جارێکی ده‌گه‌ل په‌ریان چوومه‌ راوی چل شه‌و و چل رۆژانه

له پەريان هەلدەبرام له منى كردهوه كړيوه و بۆرانه
 ريم سەر هودەر نەدەكرد، كهوتمه شارى جزيرى بۆتانه
 لهسەر كۆشكى يايه زينى دهبووم ميوانه
 دهبووم به كۆتريكى شين، ده كونى په نجه راندا هەلدەنيشتم لهسەر دهلاقانه
 ئەگەر چاوى خۆم به يايه زينى هەلدەينا نه
 ئەو خاتوونه م ديو ئافتاي كاكه مەمى جوانه
 خوشكى چكۆله گوتى به خوشكانه
 خوشكى! ئەزو بيم به قوربانه
 به لا ئەمە كاكه مەمى هەلگرين بيبهينه جزير و بۆتانه
 بزانه كاكه مەم زهريفتره يا يايه زين زيده جوانه
 خوشكى نيونجى گوتى به خوشكانه
 خوشكى! به قانون و قاعيدانه
 كەس نەيديوه ميتد بچى له دووى ژنانه
 هەر ژن هاتوونهوه له بۆ ميتدانه
 ئەمە ئەوه كاكه مەممان هەلگرت و بردمانهوه جزير و بۆتانه،
 تهقا خولا رازى لى نەبوو، ئەمە كاكه مەممان نەگەياندهوه ئيرهكانه
 كاكه مەم دەبیتتهوه بى حورمەت و قەدر نەزانه
 دەلین: ئەوه شوانه يا گاوانه
 كاكه مەم چونكه له سىوى بههشتى ئيجادبووه، دەبى براهيم پادشا له شانى
 راسته و چهپهى خوى بيانينى ههوهلى سبچه پنانه .
 چونكه له سىوى بههشتى ئيجاد بووه، ههركه سىك له سهلامى نوپژى بيانينى
 مەم و بهنگينانه
 ئەگەر كافريش ببى ئينشاللا صاحب ئيمانه
 ئەگەر كاكه مەممان نەگەياندهوه يه مەنى گهوره و گرانه
 ئەگەر بابى دهگه ل سهلامى نوپژى نەيبينى هه موو سبچه پنانه
 لهكن داىكى سوراخ نەكا، له بورجى به لهكى نەكا به يانه

لايه‌كى يه‌مه‌نى نوغروڭ ده‌كا، تهره‌فى ديكه‌ى له دوو ده‌كا ويرانه
 هه‌لده‌درئ زڭى چه‌وسه‌د وه‌زير و وه‌كيلى كه‌ول به‌شانه
 ده‌كوژيته‌وه چه‌ن نوڭكه‌ر و قه‌ننه‌دارى به‌رده‌ستانه
 خولا هه‌لناگرى ببينه باعيسى قه‌تلى ئه‌و موسلمانانه
 ده‌بالا، ئه‌مه بچين يايه‌زىنى ببينه ئيره‌كانه
 بزانبين جا كاكه‌مه‌م زهريفتره يا يايه‌زين زنده جوانه
 خوشكى نيونجى زور موخته‌به‌ره
 ده‌لى: خوشكى به‌بالان بفره، له من بگره‌وه باله‌خانه و په‌نجه‌ره‌ى سه‌ر به
 خيزره
 بزانه روومه‌تى كاكه‌مه‌مى زهريفه يان چرا و فه‌نه‌ره
 ئه‌وه كى بوو؟ له پهرى ده‌ته‌رلانه
 شه‌قزئيان له بالى خويان ده‌داوه، ده‌يانگرته‌وه چه‌وته‌به‌قه‌ى ناسمانانه
 له هيچ كوئيان وچان نه‌ده‌دا، هه‌تا ده‌چوونه شارى جزيرئ، له‌سه‌ر كوئشى
 يايه‌زىنى ده‌بوونه‌وه ميوانه
 ده‌بوون به‌ كوئرى شين به‌ كوني په‌نجه‌راندا ده‌چوونه ژوورئ هه‌لده‌نيشتن له‌سه‌ر
 ده‌لاقانه
 خوشكى گه‌وره ده‌لى
 چه‌مينئ، سه‌فينئ، ئه‌من و بيم به‌قوربانه
 ئينجا بزانبين كاكه‌مه‌م زهريفه يا يايه‌زين زنده‌جوانه
 خوشكى نيونجين ده‌لى:
 خولا هه‌لناگرئ پيم بدورپنیه‌وه ئيمانئ
 روحى كاكه‌مه‌مى له‌وئ راهاتووه ئه‌وا راوه‌ستاوه ده‌كا سه‌يرانئ
 ئه‌گه‌ر بلين: يايه‌زين زهريفه، روحى كاكه‌مه‌مى زيز ده‌بئ، ده‌چئ، شكايه‌تمان
 لئ ده‌كا له كن ساحبى عه‌رز و ئاسمانئ
 ئه‌گه‌ر بلين: كاكه‌مه‌م زهريفه روحى يايه‌زين زيز ده‌بئ. ليمان ده‌بيتته عه‌رزچى
 له خزمه‌ت پينغه‌مبه‌رى ئاخ‌رهمانئ
 خوشكى چكوئه‌ گوتى به‌ خوشكانه:

ئەمنو بېم بەقوربانە
 ئەمە با یایەزیننئە ھەلگەرین بېبەینە یەمەنی گەورە و گرانە
 بزانی کاکەمەم زەریفە یان یایەزین زیدەجوانە
 خوشکی چکۆلە ریی خەوپی لە یایەزیننئە گرت
 خوشکی نئونجی ھەلئە ئەستان، بەرگی سەفایە دەبەر کرد
 روومەتی ویی نەخشین کرد
 بسکی ویی جوان کرد
 وەسبە ی برۆی ویی کیشا، زۆر تەمیز و مەحبوب کرد
 توندیان دە لئیفە و سەرینانەو پێچا، رووحی رەوانیان گرت
 ھەلئیان گرت، لە پەنجەرانیان ھینادەری، لەسەر بآلی خۆیان دانا
 لە خولای دەپارانەو، ھەرەکەتیان لە خۆیان دا، چوونە حەوت تەبەقە ی ئاسمانە،
 لە ھیچ کوئیان، وچان نەدەدا ھەتا دەھاتنە شاری یەمەنی، لە بورجی بەلەک
 دەبوونەو مێوانە،
 دە کونی پەنجەراندە دەچوونە ژووری یایەزینیان و پیرای میرمەمی درێژ دەکرد
 شانەشانە،
 بوخۆیان، دەفرین، دەچوونە سەر دەلاقانە
 خوشکی گەورە گوتی بە خوشکانە:
 خوشکی، وەزو بېم بە قوربانە
 بزانی یایەزین زەریفە یا میر مەم زیدەجوانە
 خوشکی نئونجی دەلئە:
 لە خۆم بابان و پیرانی
 ئەنگۆ تەماعتانە بە من بدۆرین ئیمانی
 دەبی لە خەویتیان ھەلبستین، بزانی، کیهەیان جوانە، کیهەیان قسان چاک
 دەزانئە
 کئ بوو لە خوشکی نەوجوانە
 دەبەر یایەزینی کردەو رووحی رەوانە

خوشكى گهوره گوتى: بۆچ كاكه مەمت ھەلنەستاند؟
گوتى: ئەو ھە ئافرەت و غەربىيە؛ لە پېشدا ھەلى بىستىن، نەك لەدوايە خەجالەت

بىي

وھەبەر ھات، تەماشای كرد، زەلامىكى لە تەنیشتى درېژبوو. ئەگەر چاوى
خۆى ھەلینا. گوتى: «خولایە! خۆ من ژوانم دەگەل كەس نەكردوو، قاسیدی كەسم
نەھاتۆتە كنى؛ ئەو دەبى پوولى دابى بەكویتخادەركان، ھاتبیتە ژوررى». كاكە مەم
جلى خۆى داكەندبوو. ئاگای لە ھىچ نەبوو. خەوى لى كەوتبوو لەسەر تەختى
پشتى. يايەزىن گوتى: خولایە! ئەو ھەلەبە، يا شىتە؟ قەت پياو وا دیتە ژوانى؟»
يایەزىن بانگ دىلى:

لاو، وەرە لاو!

ئەبلەى، شىتى، ئاقل ناتەواو؟

ئەگەر دەھاتىە سەر جىي من بۆچى لە منت نەگىراو؟

كاكە مەم دەلى:

خاتوونى، چاوبەنگىيە!

بە ھەقى ئەو خولایەى بى شەرىكە ھىچ شەرىكى لەبۆ نىيە

ئەمن نەھاتوومە سەر جىي توو بەدزىيە

ئىرە مائە خۆمە، چ ئاكام لە توو نىيە

ئەگەر يايەزىن ئەو قسەى لە مېرمەمى دەبىست تەواو

لە پېشەوە مستىكى لە دەمى كاكە مەمى داو

خوین لە دەمى كاكە مەمى دەپۆى وەك جۆگە و بەحر و ئاو

كاكە مەم بانگ دىلى:

بەنگىنە، ھەرى بەنگىنە

نۆكەرەكەى دانا و گۆچان زىپىنە

سەر لە كەول و سىقەلاتان دەرىنە

لە بۆم بىنە ئافتاوه و مەسىنە

بەنگىنە سەرى لە كەول و فەرەجى دەرهىناو

ئافتاوه و لەگەنى لە بۆ ئاغای خۆى ھىناو

به هەر دووک چهپۆکان بهسەری خۆیدا داوه
 دەلێ: ئەى مالى ويرانم! داخولا، ئاغای من چى لى قەوماوه
 کاکەمەم دەلێ:
 ئاфтаوه و مەسینان بگێرەوه بچۆوه به داوه
 چ نەبووه، چم لى نەقەوماوه
 چەنجورکێکم له کهپۆى خۆم داوه
 دلۆپێک خوین لهوى تکاوه
 یایەزین دەلێ:
 لاوه، ئەو دیارییه له توو قەبوول نینه
 ئەوه، داخولا، چ قەرەکولایه که دهگه له خۆت دههینا؟
 کاکە مەم دەلێ:
 خاتوونى نەوجوانه
 به هەقى ئەو خولای لایەزانه
 ئەگەر قەبوول بکەى ئەوهم چاوهش و پیشخزمەتى، بەردەستانه
 خاتوونى! چاوى تۆم گەلێک زەریفترن له چاوى سەقران
 ددانى توو گەلێک زەریفتر له دانان ده گەوهه ران
 ئەگەر ئەتوو له من قەبوول ناکەى پیشخزمەتان دهگه ل گەوره نۆکه ران
 بۆخۆت بانگ یه له قەرەواشان، که نيزهکان، کارهکه ران
 یایەزین بانگ دێلێ:
 قەرەواش، ناو مەلکریحانه
 لهبۆ من بینه رووبەندى، چرایه، دهگه ل فهنه رانه
 ئەو شهو زیده له شهوان ته عجبویکی گەلێک ته عجووبى، دهخۆمدا دى، زینى مل
 بهکوینى بابان ویرانه
 یایەزین بانگ دێلێ:
 قەرەواش، ئەى قەرەواشهى نێو ئەسمه ره
 لهبۆ من بینه، فهنه رى رووبه ندى یه کسه ره

ئەوشەو تەعجوبىكى زۆر تەعجوبم دەخۆم دى، زىنى مل بەكوپىن، قەلەندەرە
 يايەزىن بانگ دىللى:
 قەرەواش، قەرەواشى نىو گولەندامە
 لە بۆ من بىنە فەنەرى، فانوسى، روويەندىكى تەمامە
 ئەو شەو زىدە لە شەوان تەعجوبىكى گەلىك تەعجوبى لە منى مل بەكوپىن
 پروودامە
 كى بوو؟ لە يايەزىنى بەلەك چاوه
 ھەرچەندى گازى دەگرد ئەو قەرەواش و كەنيزى دە نەولاولە
 ھىچ كەس نەبوو، كەس جوابى نەداوہ
 يايەزىن دەللى:
 لاوہ! لاومەتى جندىيە
 بەشقى ئەو خولاي لە ژوورى سەرييە؛
 ئەگەر ئەتوو پىم نەللى بابەت كىيە، بۆخۆت نىوت چىيە
 كاكە مەم دەللى:
 خاتوونى كىل گەردنى!
 ئەمن بۆخۆم ميرمەم، تاقە كورەى براھىم پادشاي يەمەنى
 رۆژى دەعوايە لە دووى باجم سوار دەبى دوازده پادشا، ھەموو ساحبى تىپ و
 سوپا و قوشەنى
 كاكەمەم دەللى:
 خاتوونى چاوبەنگىيە!
 بەشقى ئەو خولايەى لە ژوورى سەرييە
 ئەگەر ئەتوو پىم نەللى بابت كىيە، بۆخۆت نىوت چىيە
 يايەزىن دەللى:
 ميرمەم، گيان گيان!
 ئەمن يايەزىنىك بووم بەزولفانە
 خوشكى ميرزىندىنم، كچى ميرئاولدەلانە

له كنم خولاوهندي ئەمى بۆ توو به ديارى نارووه به نيشانه
يايه زين دهلى:
كاكه مەمى چاوبهنگيه!
به شقى ئەو خولايهى له ژوورى سهرييه،
ئەگەر پيم نه لىي نيو و نيشانهى كووشك و په نجه رهى توو له شارى يه مه نيدا
نيشانهى چيبه،
كاكه مەم دهلى:
«خاتونى، كووشكى من بلنده سهه له هه و ته به قهى ئاسمانى
خشتىكى زيره يه كيكى زيوه، وهستا دايناوه له كارخانى
دهنگى مه لايه كه تان دهىگاتى له ههوت ته به قهى هاسمانى
كووشكى من كووشكى گه لىك گه و ره و گرانه
ديوانى براهيم پادشاي يه مەنى گه لىك به حوكمه، ساحب ديوانه
له ديوانى براهيم پادشاي روينىشتون سهه وهكىل و وهزيرى كه ول به شانە
شام و نه هاران چل مەجمعه (*) به زهرفه وه دپته ديوانى براهيم پادشاي له
پيشخانان نوكره و ميرئاخوور و مه يته ران به دزى ده لىن: كوئيرانه.
ئەوا كاتيب روينىشتوووه حوكمان دهنووسى، حاكم دهرۆن بۆ سهه شارانه
له لايهكى خه لاتان ده به خشى له لايه ديكهى زيروه شانە
له لايه ديكهى ته نافي راکيشاوه، جه لىبى له وى راده وه ستانه
له تهرهفى ديكهى سه ريان دهر و ا، له تهرهفى ديكهى سواران دهاوه له سانه
له لايهكى ته ويله يه، لاي ديكه يه خته خانه
له لاي ديكه هه لاوه سراون چهك و سيلاحى دهمه رانه
ميرمه دهلى:
يايه زين، عه مره كه م! چى ديكه لى نازانم، پىي ناكه م بوختانه
ميرمه دهلى: خاتونى چاوبهنگيه!
به شقى ئەو خولايهى له ژوور سهرييه

(*) مەجمعه.

ئەگەر ئەتوو پىم نەئىي نىو و نىشانەي كۆشكى و پەنجەرەي توو دە شارى
 جزيرىدا چىيە
 يايەزىن دەئى:
 مىرمەم، كۆشكى من بلىندە سەر لە شاخى
 ئاوى سىي لە حەوزى كەوسەرى دى ھەلدەپرېتتە سەر بەردى مەرمەپ پەخش و
 پەرىشان دەبى لەئىو چوارباغى
 شەھىن و شالوور و شىمقار لەوئىدا بوون ياغى
 يايەزىن دەئى:
 مىرمەم، كۆشكى من بلىندە سەر لە حەوت تەبەقەي ئاسمانى
 ھەستاي بۆ ھاتوون لە ھىندى، ميعمارى لە بوخاراىيە، گىچى بۆ ھاتووه لە
 تارىكىستانى
 كۆشكى من خىشتىكى زىرە، يەكى گەھەرى كارخانى
 ھەرچەندى بەردى ھەقىمەتە، غەواسان دەريان ھىناوھ لە دەرياي نىل و عومانى
 ھەرچەندى پارچەي ھىندىيانە، ئەوھ لەوئىم داناوھ پىاوى تاجر، ئەگەر كلوورى
 نەبى بەقىمەتى نازانى
 مىرمەم، عەزىزم! بىلا بەلەدى پىكەوھ بکەين، بىزىرىن شوكرانى
 كى بوو لە جووتە ئاشقانە نەوجوانە
 ھەلدەگرن، فەنەرى، فانوسى، دەگەل چرانە
 ھەرچەندى كۆشكى پەنجەران دەگەرانە
 كۆشكى كاكەمەم بوو؛ خاتوونى نەبىبوو چ نىشانە
 خاتوون سەرى لە كارى خولاي تاجوب ما لە قسەي خۆي بوو پەشىمانە
 كاكەمەم دەئى:
 يايەزىن، عومرەكەم! بۆچت بەمن دەكرد ئەو گەرە بوختانە؟
 يايەزىن دەئى:
 لە من مەگرە مانى دەگەل ئەوئى گەرەمانى
 ئەمن ھەورىك بووم لە ھەورەكانى دە ئاسمانى

ئەمن لە بۆ توو هاتوومە خوار دەگەڵ دۆپەیی دە بارانی
 هەتا پێکەووە بکەین سەفایە دەگەڵ سەیرانی
 یایەزین دەلی:

توخولاً! میرمەم لیم مەگرە مانی لیم هەلمەکە پشتی
 ئەمن هەوریک بووم لە هەورەکانی دە بەهەشتی
 خولاًوهندی عالەمیان ئەمنی لە بۆ توو هاویشتە پێدەشتی
 کۆ بوو لەو جووتە ئەشقی دە تەرلانە،
 دەسپرە و ئەنگوستیلەیان پێک دەگۆریهوە بەنیشانە
 دەستیان دەستۆی بەک دەکرد، دەهاتنەو، لەسەر فەرشان، جانمازان، قالیچانە
 جا پێکەووە رۆنیشتن، دەیانێژاردەو شوکرانە
 یایەزین دەلی:

خولاکەیی میرمەم، ئەگەر سبجەینی هەلدەستی ئەو خەونەت وەبیر بی
 ئەگەر هەلنەستی نەبی بە ئیلچی لە دووری من، نەیهیە شاری وێرانە جزیری
 یا رەببی، پێناو دارم بی، ئەگەر ئەوئ رۆژی خولاً دەکا دیوانی، ئەگەر دیوان
 دەگیری

کاکەمەم دەلی:
 یایەزین، گیان گیانە!
 ئەگەر سبجەینی هەلستم، خولاً نەخواستە ئەتوو نەمینی لێرەکانە، ئەگەر
 هەلنەگرم کەشکۆلێکی دەرویشان، دار عەسایەکی نەوجوانە
 ئەگەر بە سوالکەری وەدووت نەکەوم، پەیدا بکەم نان نانە
 یارەبی بەکافری بمرم، لەسەر کۆچک و دەسمالی دە ژنانە
 یایەزین، عومرەکەم، هەرچەند ماینەیی خولاً دروستی کردوو، جوولەکەیه،
 فەرەنگە، داسنییە، ئورروسە، دیانە
 حەلالی دنیا یە لیم حەرام بی لە توو زیاتر هەموو وەکو دایک و خوشکانە
 یایەزین دەلی:
 لە خۆم مل بەکوین و بی سەلایە

هەرچەندی نیرینهی خولاهندی عالەمی دروستی کردوون له دنیایه
 هەرچەندی جووه، هەرمەنییه، له توو زیاتر حەلالی دنیا یەم لی حەرام بی
 هەمووم لەکن وەک باب و برای خۆم وایه
 کێ بوو لەو ئاشقی دە تەرلانه
 دەستیان دەستۆی یەک دەکرد دەیان بەدمی یەکدی دەنانه
 پەریهکان گوتیان: ئەگەر نەیبەینەوه روورەشی خولای دەبین، ئەگەر دەیبەینەوه
 خولایگیری ئەوی دەبین». خوشکی گەورە گوتی: پیاو بە خولای خەلاسی دەبی بەلا
 بە عەبدان خەلاسی نابێ
 کێ بوو خوشکی، چکۆڵە گەلیک نازداری
 تەمەنای دەکرد له خولای له پیغەمبەری موختاری:
 یارەبی خەو بۆ ئاشقانه له بارهگای خولای بباری
 ئەوانه کەوتن بی هۆش بوون بەیەکجاری
 ئەو کێ بوو؟ لەو پەریی دە تەرلانه
 تەگبیریان کرد بە هەر سێ خوشکانه:
 ئەمە بلا روورەش نەبین له بارهگای بینای چاوانه
 بلام یایەزینی پێچینەوه بە پەنجەیی دەستانه
 لێرەیی هەلگرین بەجیۆمەکانه
 بییەینەوه شاری جزیری، سبجەینی خەجالەت نەبی ئەو بەستەزمانه
 چا له کاکەمەمی چ بکەین، دەمینی بی جیۆمەکانه؟
 دەلی: عیلاجی دەکا بینای چاوانه
 کێ بوو لەو پەریی دە گولباوه
 یایەزینیان توندتوند بە دەستان دەپێچاوه
 لەسەر بالی خۆیان دادەناوه
 هەتا هەلیان گرت، بردیان له حەوت تەبەقەیی ئاسمانی راوستاناوه؛ وچانیان
 نەدا هەتا بردیان له شار جزیری له جیۆمەکانی خۆیان داناوه
 ئەگەر سبجەینی کاکەمەم له خەوی هەلستاوه

بانگ ديلی: ئو بهنگينهى بهلهك چاوه
 ئو يايهزينهى لهكن ئهمن بوو بو چ ديار نيهه لهكن ئهمن نهماوه
 بهنگينه دهلي:

ميرمه، به حهقى ئو خولاي له ژوورى سهرييه
 ئهمن هيچ كهس نازانم و هيچ كهسم نهدييه
 كاكهمه بانگ ديلی:

بهنگينه خهمناكم، گهليك دهرفكرم
 ئافتاوه و لهگه ن بيته دهنويژيكي ممبرهك ههنگرم
 ئوه كي بو له بهنگينه گولباوه
 ئافتاوه و لهگه نى بو ئاغاي خوئ هيناوه
 ئهگه دهنويژي ههلهگرت دهستريه دهستانى لهبهري خوئ دهريئاوه
 ئهگه تهماشاي قامكي خوئ دهكرد مؤر و ئهنگوستيله يايهزينهى لهكنى بهجی
 ماوه

دهسبهجي بي حال دهبوو زمانى شكاوه
 چاوى ههلههات هوشى ئومهتبي نهماوه
 بهنگين درمانى بيهوشيبى هيناوه
 كاكهمه جيبهجي چاوى ههلات، زمانى كراوه
 كاكهمه بانگ ديلی:

بهنگينه جيم بو راخه كارم كراوه
 كاكهمه بانگ ديلی:

بهنگينه دهروونم گهليك له جوئشه
 خهبريكي بهبام بده بلي كاكهمه دهردي گرانه گهليك نهخوشه
 كي بو له بهنگينهى گولباوه
 بانگ لهسهه بانگي لي داوه
 چوه ديوانى براهيم پادشاي راوهستاوه
 براهيم پادشا دهلي:

به‌نگینى چاو به‌نگییه
 ئەدى ئاغای توو له کوئییه دیار نییه؟
 دەلێ: قوربانت بى دلم به‌خه‌مه نابى خامۆشه
 كاكه مه‌م دەردى گرانه گه‌لیك نه‌خۆشه
 كه براهیم پادشا وا ده‌زانى
 هه‌لده‌ستى شه‌قژن ده‌كه‌وتته دیوانى
 كى بوو؟ له براهیم پادشای گولباوه
 فرمیسكى چاوانى ده‌نگوت رووبار و ئاوه
 كى بوو له براهیم پادشای موخته‌به‌ره
 له پلیكان و په‌نجه‌ران ده‌كه‌وته سه‌ره
 كى بوو له براهیم پادشای گولباوه
 ده‌ركى كرده‌وه، په‌رده‌ی هه‌لداوه
 كى بوو؟ له براهیم پادشای جندییه
 سه‌رى كاكه‌مه‌مى ده‌گرت، داینا له‌سه‌ر رانییه
 دەلێ: رۆله، به قوربانت بى كوئیت دیشى ئازارت چیه؟
 رۆله، چاكه بابت ئازارت بزانی
 تا بنیتم له دووی ئەرستوی، لوقمانی
 ده‌شقه‌م كه‌سێك بى شه‌فای دەردى تووم بۆ بزانی
 هه‌رچه‌ند بابى ده‌یگوت و ده‌پاراوه
 كاكه‌مه‌م نه‌ قسه‌ی ده‌كرد نه‌ جوابی ده‌داوه
 براهیم پادشا ده‌لێ:
 رۆله! ئازارت له كوئیه له خۆم مال ویرانى
 رۆله! رۆحت ده‌سه‌ر ده‌گێرم ده‌گه‌ل سه‌رتاپای ئیمانى
 رۆله! دلم سووتاوه؛ میرمه‌م ئاورم به‌ربووه له به‌ده‌نى
 رۆله! چاوى خۆمت ده‌سه‌ر ده‌گێرم ده‌گه‌ل شاره‌كه‌ی یه‌مه‌نى
 رۆله! وه‌كازى ده‌ستم، رووناكاییی هه‌ردووك چاوانم

رۆلە! ھیزی جەرگم، ویردی زبانی
 رۆلە! ئەتوو چت بەسەر بی، ئەمن خۆم بەساحبی یەمەنی نازانم
 رۆلە! فرزندى خۆم، دیدەى شیرینم
 رۆلە! توو چاوان ھەلینە، تا من جارێکی بتبینم
 میرمەم دەلی:
 بابە منداڵ بووم، بووم بە فەقی
 لە فەقییەتی رابردم بووم بە مەلا
 لە مەلایەتی رابردم بووم بە قازی
 بابە گیان ئەلعان و بیلفەرس دەبی ژنم بۆ بخوازی
 براھیم پادشا دەلی:
 رۆلە! لە رۆحی بابت کەوی دەگەل ئەوی غەمی، دەگەل ئەوی فکری
 رۆلە! لەبۆت داویمە سەر بەحرێ کەلەکی دەگەل جیسری
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای میسری
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەل ئەوان خەمان ئەوان گلەییان
 رۆلە! لەبۆت دینمە سەر بەحران کەلەکان دەگەل گەمیان
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی دەچم لەبۆت دەخوایم کچی پادشای ھیندیان
 رۆلە! لەمنت کەوی دەگەل ئەوی خەمی دەگەل ئەوی غەباتی
 رۆلە! تەشریفی موبارەکت بی، دەچم لەبۆت دینم کچی پادشای لە رۆژھەلاتی
 دەلی: بابە گیان نە میسرم دەوی نە شامە
 بە کابەتوللایە کەم مالا خولایە بەیتوللامە
 دلی من وای لە یایەزینی گرتووہ مەقامە
 لەپاش یایەزینی ھەلالی دنیاہ لە من ھەرامە
 بابە ئەگەر راستە بۆم دینی چ ژنانە
 یایەزینم دەوی وای بە زولفانە
 خوشکی میرزیندینە و کچی میرئاودەلانە
 ئەگەر دەپرسی مەملەکەتی وان شاری جزیری بۆتانە

براهیم پادشا گوتی: جزیر ده مولکی خولایدا نییه

وهکیل و وهزیران گوتیان: «قوربان نییه». گوتی: «بهلا، بۆ من عهییه؛ ئەمن پادشا بم، کچی نۆکه‌ری خۆم بۆ کوری خۆم بینم». گوتیان: «کۆنه وهزیریک ههیه، بچن ئەوی بێن، بزائن، جزیر ههیه یان نییه». وهزیریان هینا؛ ده قهفه‌زێدا بوو. هینایان له دیوانی براهیم پادشای دایان نا. براهیم پادشا گوتی: «وهزیر شاری جزیری ده مولکی خولایدا ئەمن ده‌لیم نییه؛ ههیه یان نییه؟» وهزیر گوتی: «قوربان! شاری جزیری ئەوا لێره له پۆژاوایه؛ سهوت سالان پادشای بابی توو له‌جیاتی مواجبی دایمی موخاریجی منی دهرنه‌هینا». براهیم پادشا که وای زانی رقی هه‌لستا؛ زیزووو رۆی. کاکه‌مه‌م له جیی خۆی هه‌لستا؛ رۆنیشت. وهزیر هه‌موو رپوشوینی جزیری به‌وی گوت؛ هه‌زار لیره‌ی ئەنعام دا به وهزیری. براهیم پادشا ناردی جه‌لابی له‌سه‌ر رپی وهزیری دانا: «ئه‌گه‌ر له وه‌تاگی کاکه‌مه‌می هاته‌ خوار، سه‌ری بپرن له‌بۆ منی بێن». ئه‌گه‌ر هینایانه‌ خوارێ ته‌ماشای کرد جه‌لابا به‌راوه‌ستا بپون ده‌ کووچه‌یدا. وهزیر ئەوانی ناسی؛ گوتی: «بانگی ئەو جه‌لابانه‌ بکه‌ن». ئەنعامی دانی؛ گوتی: «مه‌ره‌خه‌ستم ده‌که‌ن بچه‌ دیوانی یا سه‌رم ده‌پرن؟» گوتیان: «به‌لێ قوربان! مه‌ره‌خه‌ستی بۆ دیوانی». هه‌لپیان گرت و بردیان بۆ دیوانی براهیم پادشای. عه‌رزى پادشای کرد: «پادشا، هه‌لبه‌ت مردن بۆ من چاکه‌ به‌ جیهه‌تی چی فه‌رمووته سه‌ری بپرن؟» گوتی: «ئەمن ئەو تاقه‌ کوپه‌م هه‌یه؛ ئەمن ده‌لیم: جزیر نییه ئەتوو بۆ ده‌لێی هه‌یه؟»

گوتی: «قوربان ئەمن نه‌زمانی، ئەوه‌ خه‌ونی پتوه‌ دیوه‌. ده‌ سه‌ر کاکه‌مه‌می بکه‌ بچیته‌ راوێ. یه‌مه‌ن چل ده‌روازه‌ی هه‌یه. چل محه‌له‌یه. هه‌ر محه‌له‌ی چل کچ و ژنی جوانی لێ هه‌لبژێره؛ بینه‌ داوه‌تی بۆ بگه‌ره. ئەوی له‌ راوێ دیته‌وه‌ لۆتی و په‌قاسی بۆ دانی، شێر و مه‌یموونی له‌سه‌ر رپی دانی، چاوه‌ش و سازنده‌ی له‌سه‌ر رپی دانی. ئه‌گه‌ر به‌خێر له‌ راوێ هاته‌وه، ئەوێ شه‌وێ له‌ خه‌وێی دیوه‌ له‌و ژنانه‌ و له‌و کچانه‌ یه‌کیان وه‌وی ده‌چێ. کاکه‌مه‌م که‌یفی ده‌یگرێ. ئه‌گه‌ر کچ بوو، بێ منه‌ته. بابی ئەو کچه‌ی هه‌زی ده‌کا، کوری براهیم پادشای کاکه‌مه‌م ئەوی بخوازی. ئه‌گه‌ر ژن بوو، می‌ردی بانگ بکه‌ بیکه‌ وهزیر؛ زێری زۆر به‌یه؛ ژنه‌که‌ی پێ ته‌لاق به‌، جا به‌خێر له‌ کاکه‌مه‌می ماره‌ بکه؛ ئینشاللا ئاوه‌ داده‌مه‌زێ». گوتی: «ئافه‌ریم وهزیر! ئەنعامی بدن به‌ وهزیری». ئەنعامیکی زۆر به‌ وهزیری گه‌یی. کاکه‌ مه‌م هه‌تا نیوه‌پۆیه‌ راو و

شکاری کرد. براهیم پادشا هینای، داوهتی بۆ وی دروس کرد، ته دارهکی بۆ گرت. جا هەرچی کچی بوو ده لئ: «ئینشاللا کچی منی دهوئ». هەرچی ژنی بوو ده گریا؛ دهیگوت: «پادشا ژنه کهم لئ دهستینئ؛ جا من قوری کوئ وهسهری خۆم کهم. ژنه کهم دهچئ». بهنگینه گوتی: «کاکه مهه مه ئه وه چ غولۆیکه له دهورهی شاری یه مهنی». کاکه مهه گوتی: «شاری یه مهنی هه زار فیلی هه یه». بهنگینه گوتی: «میرمهه بلأ بجینه وه بۆ مائی» راویان به تال کرد، روویان ده مائی کرده وه. ئه گه هاتن گهینه قهراخی شاری ته ماشایان کرد؛ داوهت بوو. لۆتی و رهقاس بوو، شیر و ورج بوو. بهنگینه گوتی: «میرمهه! بزانه بابی توو ئه توئ چهنده خۆش دهوئ؛ بزانه چهنده سوحبهت بۆ توو دروس کرده وه». جحیلئ نارنده سهه ر پئی کاکه مه می. له پاش وهی که یخودای پیتشوازیی ویی نارد. له پاش ئه وهی سهید و مه لای له سهه ر پئی وی راگرت. گه ییبه جحیلان مه رحه پای لئ کردن. گه ییبه که یخودایان، سلأوی لئ کردن. گه ییبه سهید و مه لایان له نیویان دابه زی، ئه نعامی بۆ سهید و مه لایان قه رار کرد. له وئ سوار بۆ وه. لۆتی و رهقاس به پیری وه هاتن؛ خه لاتی کردن. گه ییبه داوهتی سهه ری له سهه ره لپووزی زینی دانا، ته ماشای که سی نه کرد، چۆ وهه رکی دیوانی خۆی؛ له وئ دابه زی. داوهت به تال بوو. هەرچی کچی بوو دهیگوت: «چ بکه م؛ قه رزدار ده راتم. کچه که ی نه خواستم؛ جا ئه من چ بکه م؟» ئه وی ژنی بوو گوتی: «یاره بی زۆر شوکر! ژنه کهم نه چوو». خه بهر به براهیم پادشا درا: «قوربان! کاکه مهه هاته وه، هه چ که سی نه ویست». براهیم پادشا گوتی: «بچن، وه زیری بئین، هه ر ده یخنکنیم». له پاشان پیایوی نارد گوتی: «سهه ری ببرن؛ چاوم پئی نه که وئ». گوتیان: «قوربان! سهه ری مه بره؛ بلأ بئته ئیره بزانی ته گبیری چییه». ناریدیان وه زیریان هه لگرت؛ هینایان. وه زیر گه ییبه دیوانی پادشای یه مه نی؛ گوتی: «قوربان، سهه ری من بۆ برینئ چاکه». گوتی: «ئه توو بۆ شایه دی جزیرت دا؛ ئه من تاقه کورپکم هه یه». گوتی: «قوربان، کارپکی گران نییه؛ له شکرپکی بۆ دروس بکه، دوا زده هه زار کهس ببئ؛ سهه ر کرده ی بۆ قه رار بکه. ده بۆ تخانه ی بۆ دروس بکه. دوا زده مه نزل برؤا هه ر مه نزلئ هه زار کهس لئی بکه رپته وه؛ جا به ته نی ده مینئ؛ بۆ کوئ ده چئ؟ ئه ویش دپته وه ئیره؛ هه ر کچه پادشایه کی که یفت بئنی، جا بۆی بئنه». کاکه مهه ده سهه ر بابی کرد گوتی: «مه رخهس بفرمووی ده رۆم». براهیم پادشا فرمووی: «حه وتوئکی سهه برم لئ

بگرئ، تەدارەکی بۆ دەگرم».

بلا بچینه سەر بەحسی یایەزینئ. پەریبەکان یایەزینیان ھەلگرت، بردیانەوھ شاری جزیرئ. سبەحەینئ یایەزین لە خەو ھەلستا، جنیوی دا بە مەلەکریحانئ؛ گوئی: «ئەمنت بۆ ھەلنەستان؛ نوێژم چوو». مەلەکریحان گوئی: «ئەمن چ بکەم چوو بە شەوگەردییە، درەنگ ھەلستاوی». گوئی: «دەنا ئاوی بێنە چاوم بشۆم».

چاوی شووشت دەستری دەرهینا چاوی خۆی پئ بسپری: دەستری کاکەمەم بوو. ئەگەر تەماشای کرد مۆری کاکە مەمی لە قامکی دابوو. گوئی: «چارشپۆم بۆ بێن، دەچمە مالا قەرەتاژدینی، کن خاتوون ئەستی خوشکم». ھەلستا چوو مالا قەرەتاژدینی. خاتوون ئەستی بەپیریەو ھات. قۆلی گرت؛ وەسەری خست، پیکەوھ رۆنیشتن. خاتوون ئەستی خوشکی گەورەوی وی بوو؛ ژنی قەرەتاژدینیە. گوئی: «خوشکی بۆ وا زەرد و زەعیف بووی؟» گوئی: «خوشکی ھانئ ئەوانە!» دەستری و ئەنگوستیلە لە پیش خاتوون ئەستی دانا. خاتوون ئەستی تەماشای کرد مۆری کاکەمەمی بوو، تاقە کوپی براھیم پادشای یەمەنی. گوئی: «خوشکی ئەتوو ئەوانەت لە کوئ بوو؟» گوئی وەللاھ نەمزانیوھ ئەوشەو ئەمنیان بردە یەمەنی:

چم نەزانی ئەمنی مل بەکوین و بابان ویرانئ

لە وێیان ئەمن سوین دا بە سی جزووی قورعانئ

جا لەوھێ بەدەرەوھ؛ خاتوون ئەستی گەورەبە بۆخۆی دەزانئ

خاتوون ئەستی دەلئ:

وا، ملم بەکوینە بابانم ویرانئ

ئەو میرمەمی لە یەمەنی دەبەر تۆی ناوھ سی جزووی قورعانئ

ئاخر دەست ھەلناگرئ، دیتە ئیرە، نادۆرینئ ئیمانئ

خاتوون ئەستی دەلئ:

یایەزین، گیانە!

ئەو میرمەمی دەگەل ئەتۆی خواردووھ قورعانە

چاری براوھ؛ دەست ھەلناگرئ تەشریفی موبارەکی دیتە ئیرەکانە

جا یایەزین دەلئ:

چ بکەم ئەمن سەر بەتال و بابان ویرانئ

جا ئەمن رووپرەشى خۆمە، چلۆن بکەم گوزەرائى؟

خاتوون ئەستى گوتى: «دەبى سەكۆيەكت لەسەر شەتى جزيرى بۆ دروس بکەم. بنىرم دوو سەد تۆپ جاوت بۆ بکرم. چل قەرەواشت ھەيە؛ دەگەل ئەو قەرەواشانە ھىندىك گازرى بکەن. ھىندىكيان ئارەخچنان بدروون، خەمى توو لە دى ئاوى بلاو دەبى. ئىنشالا تەعالا جا ئەمن دەنيرمە کن کاکم، دوو جووتانم بداتى، پياوانم بداتى. بۆخۆم جووتى رادەبەستم، موخارىجم زۆرە. بە دەستندە بەرى ناچم». ئەوانە دەنيرمە سەر رى؛ ئەگەر کاکەمەم و بەنگينە ھاتن، جووتىر مزگينى بىنى». مەلەك رىحانيان دەرکردبوو؛ بانگيان کردووە. بازىبەندى لە قۆلى خۆى کردووە، لە پيش پايەزىنى دانا؛ گوتى: «ئەمن چى دى قەرەواشى ناکەم». پايەزىن گوتى: «لەبەر چى؟» گوتى: «پايەزىن ئەتوو دەچىيە شەوگەردىيە، ئەمن نابەى». خاتوون زىن گوتى: «ئەمن چوومە کوئى؟» گوتى: «ئەمشەو، ھەموو شەوئى چوويە شەوگەردىيە ئەمنت نەبرد دەگەلە خۆت؟» گوتى: «جا بۆ زىن دەبى؟ ئەگەر ھاتن قەرارمان بى: ئاغا بۆ من نۆکەر بۆ توو». ئەو قەرارەيان پیکەووە کرد؛ ھەلستان چوونەو مالا خۆيان، جا نارديان جاويان كرى. تەدارەكيان گرت. چوونە سەر شەتى جزيرى.

ئەوچار دوو قسان لە کاکەمەمى بکەين، بەنادارى

ئەووە فەرمانى رەحمان بەکرى

ھەم کرمانچ و دىبۆکرى

بۆ خاترى دوکتۆر مانى نەمرى

نە باس ھەبوو نە خەبەرە

تەدارەكى کاکەمەمى گىرا فوقەرە بەفوقەرە

لە شارەكەى يەمەنى وەدەرکەوت دوازده ھەزار سواری بە دەفتەرە

کاکەمەم دەلى:

بەنگينە!

ئەو لەشکرەى بابى من بۆ منى دروس کردووە، بچۆ ببينە

كى بوو؟ لە بەنگينە گولپاوە

چوو ئەسپى خۆى لە يەختەخاننى دەرھىناوە

که سوار دهبوو نیوی خوئی هیئاوه
 لهو سه ری به لهشکریدا چوو لهو سه ری گهراوه
 بانگ لهسه بانگی لی داوه
 ههتا دههاته ده رکی پهخته خانیتی دهبوو پیاوه
 کی بوو له بهنگینهی موخته بهره
 لپی خریده بوونه وه میرئاخوری و مهیته ره
 ده لی: سه فه ریکی دوور و دریزمان له بهره
 کی بوو له بهنگینهی گولباوه
 له پلهکان وهسهر کهوت ده رکی په ردهی هه لداوه
 هه تاوه کو ده هات، له ناغای میرمه می ده کرد سه لام و سه لاه.
 دهیگوت: بهنگینه، نهو لهشکره ی بابی مه بۆ مه ی دروس کردووه داخولا چلونه،
 ته واوه؟

بهنگینه ده لی:

ناغای من له زۆریان چی تاریفیان نینه
 نهی ناغا! ده غیلت بم من له سوارچاکیان هیچ قسوور، نینه
 نهو لهشکره ی بابی توو بۆ مه ی دروس کردووه له کنم هیچ به ره ودوای بۆ من و
 توو نینه

کاکه مه م گوتی: برۆ، شیتی مالویران دهنه بابی من گه پی به من دها؟
 نهو کی دهبوو له کاکه مه می موخته بهره
 حوکمی ده کرد، دهیگوت: نه سپی بۆره م بۆ بینه دهره
 نهوه کی بوو؟ له مهیته ره و میرئاخوری ده گولباوه
 نه سپی بۆره یان زین ده کرد به دوو سه ریان راکتیشاوه
 ده گه ل بهنگینه ی بانگ لهسه بانگیان لی داوه
 نه سپی بۆره هاته ده ری، له ده رکی دیوانی راوه ستاوه
 هه رچه ند عالمی یه مه نییه، سه ریان له کۆشک و په نجه ران دهره یئاوه
 میرمه م بی غیره تی کرد له دایک و بابی خوئی نه گتیراوه.

كى دەبوو لە مېرمەمى موحتەبەرە
 لە پلەكان دەهاتە خوار قۆليان دەگرت ئەوبەر ئەوبەرە
 پىتى دەركىفى ئەسپى بۆرە دەنا، لە زىنى مورسەسى خۆى دەكەوتە سەرە
 ماشەللا! ھىندىك دەيانگوت: «ئەو شەمسە» ھىندىك دەيانگوت: ئەو قەمبەرە
 رەبى، نەزەرپىس لىتى نەكەنەو نەزەرە
 بەقەد دوو ھەزار كەسى رادەوستان ئەوبەر ئەوبەرە
 نۆكەر و ھەكىل دەلەين:
 بېرۆن دامەمىتن،
 خەبەرىكى ۋەبراھىم پادشای رابگەيەنن
 كى بوو لە ھەكىل و ھەزىرى دە بىوھەفایە:
 خەبەرىكى بەدەن بە داىكى مېرمەمى دەگەل داىكى بەنگىنەى، بلا ھەسرەتى
 نەكىشن لە دووى كورى خۆيان، دەشقەمى بىن گەردنى خۆيان بگەن نازايە
 كى بوو لە ھەزىرى دە تەواوہ
 خەبەرىكىان بە داىكى بەنگىنەى داوہ
 داىكى بەنگىنەى ئەگەر وا دەزانى
 دەلى: سەرم دانا سەر كووپەلە خمخانى
 سەلاى گەورەم لى رابوو شارى يەمەنى چۆل دەبى، گۆر و گۆرخانە دەچىتەوہ
 جزيرە وىرانى
 داىكى بەنگىنەى دەھات بەشىن و گريان و تەواوہ
 بانگ لەسەر بانگى لى داوہ
 خەبەرىكى لە بۆ داىكى مېرمەمى ھىناوہ
 دەلى: داىە مېرمەمى ئەتوو نازانى چ قەوماوہ؟
 دەلەين بورجى بەلەك بەبى ئاغايى لە شارى يەمەنى بەجى ماوہ
 داىكى مېرمەمى ئەگەر واى دەزانى
 فرمىسك دەھاتە خوارى لە ھەرتك چاوانى
 داىكى مېرمەمى ئەگەر وا دەزانى

خۇي ھەلدەيدىرىڭ لە تالارى ھەتا دەگەيە بالەخاننى
بە سەرى پرووتى بەپىي پىخاوسى دەھاتە كۆلانى
بە كوچەيدا دى دەس دەكا بە گريانى
ھەتا دەگاتە بورجى بەلەك، دەلى: ۋەكىل ۋە ۋەزىرەنە ئەدى تاقە كورەكەى من
كوانى؟

ۋەكىل ۋە ۋەزىر دەلىن:
لە خۇمان يەخسىرى
ئەتوۋ تازەكە دەبى كورى خۆت ۋەبىرى
بورجى بەلەك چۆل ۋە ئەدەل قەندەھار بوو(*) بەسەفەر رۆي بۆ شارى جزىرى
دايكى مەمى ئەگەر ۋا دەزانى
دەلى: ئەھلى يەمەنى، ۋەرن، ۋەسەرم بکەن قور ۋ خۆلى ئى كۆلانى!
جا بانگ دىلى:
رۆلە، مىرمەم، گيانى گيانە!
ئازابى خۆمت لى ھەلال بى دەگەل شىرى ھۆردك مەمكەنە
مەچۆ شارى جزىرى، شارىكى بەدقەدەمە، ۋىستراعتى گەلىك گرانە
دايكى بەنگىنە دەلى:
رۆلە، لە خۆم فەقىرى
ئەتوۋ ئەمەگى دايكى فەقىرت ۋەبىرى
سەلام لى رابوو لە بۆ مەم ۋ بەنگىنان، گۆر ۋ گۆرپخانە دەكەۋىتەۋە شارى
جزىرى
دايكى مىرمەمى دەلى:
لە خۆم مل بەكۆپىن ۋ بابان ۋىرانى
رۆلە مىرمەم! نۆ مانگان، نۆ رۆژان، نۆ سەعاتان، نۆ دەقىقان، بە بەر ۋ پشت
ھەلم دەگرتى بەغەبىرەز برک ۋ ژانى
لە خەزىنەى رزگار بووى، كەوتىە چەنگ مامانى

(*) ئەدەل قەندەھار، واحىدەلقەھارە، چونكە بەھەردووكيان تۆماركراۋە.

له مانانى خەلاس بووى كەوتىيە چەنگ دايانى
 رۆلە ميرمەم! له دايانى خەلاس بووى، كەوتىيە چەنگ لەلەى، دەيانبردىيە ديوانى
 رۆلە دەبەر كوتابيان ناي؛ حەوت سالان دىيائى روونت نەدى لە ژىرخانى.
 ئەھلى يەمەنى وەرن كويىنىكم دەبەر كەن لەبۆ جوانىكى وەك مير مەمى؛ شارى
 يەمەنى لىم چۆل دەبى، ئاوەدانى دەكەوتىتە جزيرى ويرانى
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 رۆلە! بۆچ وا كورىكى بى فكري
 رۆلە! سەفەر لەبەرە بەنادرى.
 رۆلە! لە شيرى دايكى خۆت گەردنت ئازابى دەس لە ئاغايە خۆت هەلنەگرى
 دايكى ميرمەمى دەلى:
 هاى يەمەنى، هاوارە، ئامانە!
 رۆلە، ميرمەم! لەسەر دايكت راوەستە، دەگەلم بکە دوو قسانە
 ئەمن لە شارى يەمەنى بۆت هەلدەگرم خەزەنە و دەبۆتخانە
 رۆلە بۆت دەبم بە ئىلچى بۆخۆم، دەچمە شارى جزيرى بۆتانه
 يابەزىنت بۆ دىنم، شارى جزيرىش بە خاک و بادەو دەكرم؛
 بابى دايكى، بە جىومەكانەو بۆت دىنمە ئىرەكانە
 كاكە مەم دەلى:
 لە خۆم فەقىرى
 ئەمن بۆخۆم سويندخۆرم، دەبى لە دووى بچمە جزيرى
 كاكە مەم دەلى:
 هاوار وەبەر ئەو خولايەى تاق و تەنبايە
 ئاورىكم تى بەربووه، هيج چارم نايە،
 شارى يەمەنى چۆل و واحيدەلقەهارە چ بکەم بەبى ئاغايە
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 چ بکەم لەخۆم بى فكري
 رۆلە نابى دەس لە ميرمەم كورى براھيم پادشای هەلگرى

دايكى بهنگينهى دهلى:
 هاوار و واوهيلايه
 ئازايم بههيچى چوو له دنيايه
 تاغه كورپك خولاى دايمي لى بوم هه لنشته، هه لوه دايه
 دايكى مەمى دهلى:
 رۆله، مير مەم! خولا نهيدامى رۆنیشم به دهنك دلپىرى
 رۆله! ئىستا بهپىرى تووشى ئەستۆم بوو وهجاغ كوپىرى
 دايكى ميرمەمى دهلى:
 ئەهلى يەمەنى سەيد و مەلاى دە نهوجوانه!
 ئەزو بيم به قوربانى هەردووك چاوانه
 دەركى دەروازەى يەمەنىم بۆ بگرن تا دوو قسان بكەم دەگەل كورپى تاخانه
 دايكى مەمى دهلى:
 سەيد و مەلا خۆشەويستى ئەو خولايه
 هەموو دەسينگو دايه سى جوزوى كەلاموللايه
 وەرن دەگەل ئەمن، بچينه خزمەت ميرمەمى، تكا بيم بۆ بكەن، دەشقه مەى دەگەلم
 بگە پتەوه دوايه
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 ئاورم تى بهربوو، ليم خەرابوو جگەرە
 ئاغا و نۆكەران، سەفەرى كاوله جزيرى له بەره
 دايكى بهنگينهى دهلى:
 چ بكەم له خۆم بى سەلايه
 چ بكەم؛ بۆ براھيم پادشا له هاوارى مەم و بهنگينان نايه؟
 دايكى مەمى دهلى:
 چ بكەم له خۆم ئىخسیرى
 هيچ كەسم نيبه بۆم بكا را دەگەل تەگبیرى
 هەرچەند دەكەم دەستم پى له كورپى خۆم هەلناگیرى

دەبى، كەشكۆلۈكى ھەلگرم دەگەل دارغەسايەكى، بېم بە دەرويش وەدوو
 مېرمەمى كەوم، ھەتا دەچمە شارى جزيرى
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 چ بكام، رۆلە، گيانە؛
 حاشا لە يەمەنى، ئەگەر گەورە و گرانە؛
 دەبم بە ئىلچى لە ھەموو دەرگان پەيدا دەكەم نان نانە
 ھەموو شاران لىك دەدەم ھەتا دىمە شارى جزيرى بۆتانە
 خەلقى جزيرى دەلتىن: قەرەواشيان دەگەلە، ئەو جووتە نەوجوانە
 كاكەمەم دەلى:
 لە خۆم غەرىب، بى سەلايە
 بە دايكم عەرز بكن: بەخولاً ناگەرېمەوہ دوايە
 چونكە سوئندم خواردووہ بە كەلاموللايە
 دايكى مەمى دەلى:
 رۆلە، ديدەى شيرينم!
 راوہستە دەستت دەستۆى بكام تيرت ببينم
 كاكە مەم دەلى:
 مەكە فكرى،
 دەست دەستۆكردىنى من ھىچ كەلك ناگرى
 ناگەرېمەوہ دوايە، كەلك ناگرى.
 سەفەرم لەبەرە دەبى بچمە جزيرى بۆتانە
 دەستم لى ھەلگرن، ئەى بەندەى موسلمانە!
 دايكى بەنگينەى دەلى:
 رۆلە! لە من مل بەكوين و بابان ويرانى
 خولاكەى مەم و بەنگين ئيزن بدن، برۆن بۆ جزيرى بۆتانى
 وەرن، بە خولايان بە زامن بدن؛ بە ئەمانەت بە پىغەمبەرى ئاخىر زەمانى
 دايكى مېرمەمى دەلى:

رۆلە، لە خۆم بى سەلايه
 ئاورىكم بەربۆتتى، لە دلم كوژاوه چرايه
 شارى جزيرئ ئاوه دان دهبى شارى يه مهنم بى كورپى ئاغيه
 كاكه مهنم دهلى:
 چ بكم، رۆژم لى وهرگه پراوه
 خهلقى يه مهنى سهد و مه لاي ته واوه
 سه فهرم له بهره دهولت زياد و مالى ئاوا
 خهلقى يه مهنى، سهد و مه لا دهلتن: كوڤرين
 هه رۆ، برۆ، به خولت به زامن دهدهين به پيغه مبهرت ده سپيرين
 جا كى بوو له بهنگينى گولباوه
 چارى پاكيشا دهنگى قوشه نى داوه
 قوشه نيان بار ده كرد، ئالا هه لدراره
 به جومله ي سه عاتيكى ته دارهك ده گيرئ
 ئالايان هه لگرت پشتى خوڤان ده يه مهنى كرد، روويان كرد ده شارى ويرانه
 جزيرئ
 جا خه به ريكيان له براهيم پادشاي يه مهنى گيرپراوه
 ئاورىك له يه مهنى به ربووه به هيچ كه سى نه ده كوژاوه
 براهيم پادشا ده نيرتته بورجى به لهك، بزانتى كاكه مهنم بو له وئ نه ماوه؟
 براهيم پادشا دهلى:
 خه لقيكى نادانه!
 بچن كاكه مهنم بو بيننه ئيره كانه
 وه كيل و وه زير دهلتن:
 براهيم پادشا، له خوت فه قيرئ
 نه توو نه تزانى، كاكه مهنم له شكرى هه لگرت، رۆى بو شارى جزيرئ؟
 نه گهر براهيم پادشا وا ده زانى، ده ست دهكا به شين و گريانى
 دهلى: جا نه من به بى كورپى چ بكم له يه مهنى ويرانئ

براهیم پادشا دهلی:
 وهکیل و وهزیری موخته بهرن
 دهغیلو بم وهرن گنج و خه زینهی بۆ کورپی من بهرن
 وهکیل و وهزیر له ویندهری راوهستاوه
 دهلین: قوریانت بم براهیم پادشای تهواوه
 کاکه مههم پیاویکی ئاقله موخاریجی خوئی هه موو له وئی داناوه
 براهیم پادشا دهلی:
 چ بکه م ئاورم گرت، دلم ناسره وئی
 رۆله! شاری یه مهنت به قوریان ده که م، مهرگی من ره پیشت که وئی
 جا ئه و کئی ده بوو له کاکه مه می نادری،
 هه تا ئیواری دهیئاژوا، ئیواری مه نزلئی ده گری
 ده لی: به نگینه! ده بی بچی بۆم ده قۆشه ن و تیپ و سوپایه بفری
 ئینجا وهره وه، ده بی ته داره کی شامم بۆ بگری
 ئه وئی شه وئی مه نزلیان له وئی تهواوه
 سه رکردیک به خوئی و به هه زار که سی گه راوه
 که سبه پینی به یانی داوه
 شه پیوریان کیشا، ئالا هه لکراوه
 جا له وئیان بارکرد بۆ شاری جزیریان ئاژواوه
 هه تا ئیواره به سه ر داها ت مه نزلیان تهواوه
 کاکه مه هم ده لی:
 به نگینه ی، به له ک چاوه!
 ده قۆشه نی بگه ری بزانه کپه ه ئاجزیی * کیشاوه
 به نگینه ده قۆشه نی گه را، خه به ری بۆ میر مه می هیناوه،
 ده لی: ناغا گیان! که س ئاجز نییه، هیچ که س ناره حه تی نه کیشاوه
 ئه ما ئه و شه و سه رکردیک به خوئی و هه زار که سی گه راوه ته وه به داوه

(*) ئاجز، (عاجز) ه.

ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنەنى نەوجوانە!
 بەرھەممەتى خولاي شوكرانە
 ھەلبەتتە براھىم پادشاي بايم دەگەلم غەيانە
 بەنگىنى بۆ وا دەرفكرى؟
 ئاغابى خۆت دەبەر ھەردووك چاوان بمرى
 ئەوشەو سووك تەدارەكى بۆ ئەو شەو بگرى
 بەخولايى ناگەر پىمەو، مەگەر كاكەمەم بمرى
 ئەوئى شەوئى ويستراحت كرا تەواوہ
 سىجھەينى كە بەيانى داوہ
 چارپان راکىشا، بەيداغ راکىشاوہ
 بۆ شارى جزيرى دەپۇن، يەمەن بەجى ماوہ
 ھەتا ئىوارى ئازواوہ
 ديسان مەنزىيان گرت، قۇشەن ھەلى داوہ
 ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنى دە قۇشەنى بگەرئى، بزانه قۇشەنىكى تەواوہ
 بەنگىنە فرمىسكى چاوانى دەھاتە خوارى، دەتگوت: بەحر و ئاوہ
 ميرمەم دەلئى:
 بەنگىنى! چ بوو، چ قەوماوہ؟
 ئەگەر دلت بە دايك و بابتەوہ ھەيە، ئەتۇش بگەرپتوہ داوہ
 بەنگىنە دەلئى:
 لە خۆم غەرىب و خانەوئىرانى
 بە زاتى خولايى، بە ھەقى پىغەمبەرى ئاخىرى زەمانى
 دەستت لى ھەلناگرم، ھەتا ميوانى خولام دىنەسەرى بۆ كيان كىشانى
 جا كى بوو لە كاكە بەنگىنى گولباوہ
 دەگەل ميرمەمى رۇيشتن دلخوشىي يەكتريان داوہ

ههتا سبجھینی رۆژ له مەشریقی سەری دەرھیناوه
جا ئالای پراکتشاوه
قۆشەن پێی پراھیناوه
سەبرکە سەبرکە لەبۆ شاری جزیریان ئازواوه
دە محەلی نوێژی نیوہ پۆیە خەبەر بە میر مەمی دراوه
«سەلامەت بێ ئاغبی بەلەک چاوه
ئەتوو دەزانی، سێ سەرکردە بەخۆی و بەقۆشەنی نەماوه؟
کاکەمەم دەلی:
چ بکەم بە پەزای خولای شوکرانە
ئەمن چ بکەم بابی خۆم دەگەڵ غەیانە
کاکەمەم دەلی:
بەنگینە! لە خۆم بێ سەلایە
چاک نییە مەخلووقی ئازار بدەین، پێی خۆش نییە ئەو خولایە
وەرە، بۆ خاتری من ببە سەرکردە؛ ئەو لەشکرەم بۆ بەرہوہ دوايە
بەنگینە دەلی:
میرمەم لە من وایە، لەکن ئەتوو زۆر موحتەبەرم
ئەمن نەھاتووم مائی وەرگرم، گەنج و خەزینی بەرم
ئاغا بە قوربانیت بێ، لە غەریبەکانی دە قەلەندەرم
هەتا ئەمن دەمرم، بۆ ئەسپی بۆرە مەیتەرم
میرمەم دەلی:
بەنگین! چ بکەم؛ لە خۆم بێ کەمال و نادانی
بۆخۆم بە قوربانیت بێ دەسەرت دەگێرم یەمەنی و پیرانی
چاوی خۆمت بە قوربان دەکەم دەگەڵ سەرتاپای ئیمانێ
وەرە، بۆ خاتری من ئەو لەشکرەمی بەرہوہ یەمەنی، دەگەڵ ئەو مەخلووقەیی ناکەم
گوزەرانێ
دەشقەمی خولای و پێغەمبەر بە غەریبی و بێ کەسیی من بزانی

ئىنشەللا سەفەرم لەبەرە، ناگەر پیمەوه، هەتا دەچمە جزیری ویرانی
ئینجا بابم دەلی: ئەمن تاقە کوریکم بوو نیوی میرمەم بوو، ساحبی بورجی
بەلەک کوانی؟
ئینجا دایکم دەلی: پۆلە نۆ مانگ و نۆ پۆژ بە بەر و پشتان هەلم گرتی، ئەدی
تاقە کورەکم کوانی؟
ئینجا بەنگینە دەلی:
میرمەم؛ ئەمە هەردووکمان بێ فکری
ئەو ئیوارە داھات، بلأ مەنزلیکی بۆ خۆمان بگری
خەلق چاوی لەمەیه، چونگە گەرە و سەرکردە لەشکری
ئەگەر ئەو قسەیان لەوێ دوو بە دوو دەکرد تەواوە
دەنگی لەشکریان دەدا بەیداغیان دە عەرزی دەداوە
میرمەم دەلی:
بەنگین بگەر، بزانه کێهە بێ خەرجه، کێهە خەرچی پێ ماوە
بەنگین دەلی:
میرمەم ئەتوو دەگەل من وەرە پای حیسابی
هەتا سەری براھیم پادشای خۆش بێ، قۆشەن خەرچی کەم نابێ
میرمەم دەلی:
توخولا بەنگینە، بەو قسەت کردم سەرەویرانە
رێگام دوورە، رێپەکی گەرە و گرانە
قۆشەنی بابم زۆرە، بلأ بێ متمانە
بابم وەدەکا نەچمە جزیری، بگەر پیمەوه لێرەکانە
بەنگین دەلی:
میرمەم چەند دەکەم تەگبیری توو، بە من ناکرێ.
بە خولا، قسەیه پیاو دەگرێوی بنی نابێ دەست هەلگرێ
دەنا خولاوەندی، میری مەزن غەزەبی لێ دەگرێ
میرمەم دەلی:

بهنگین، ئەتوو وا ناکەى له دلم بىي سەفایە
 ئەمن دەس له یایەزینى هەلناگرم له بۆ دنیاىە
 ئەگەر سەرم، بە خولای چووبى دەس هەلناگرم بۆ دنیاىە
 بهنگین دەلى:

«میرمەم! ئیستا یایەزین چاوەنۆرى تۆیە، له هەموو کەسى دەکا حاشایە
 میرمەم دەلى:

بهنگین چى دیم تیر لى مەدە، مەمخە فکرى
 دەس له یایەزین هەلناگرم، هەتا حەق و ناحەقم له بارەگای خولای دەکرى
 جارى بلا و یستراحتى بکەین هەتا لەشکر و قۆشەنەکەن دادەمەزرى
 کى دەبوو له بهنگینى گۆلباوه
 دەلى: سبجەى ئەو مەسلەحەتەى دەکەین تەواوه
 هیشتا بۆ شارى جزیری خوا دەزانى، چەند مەنزلمان ماوه
 جا سبجەینى شەپپوورىان کیشا، ئالایان پراکتیشاوه
 ئەوى شەوى چوار سەرکردان، هەر سەرکردەى بە هەزار کەسەوه لى گەرانەوه
 بە دواوه
 میرمەم دەلى:

بهنگینى! چ بکەم، هیچ قاقەز و قەلەم و مۆرى مامۆستام لەکن نەماوه
 بهنگین چ بکەم له حەسرەتى یایەزینى هەموو دەرسیشم لى گۆراوه
 بهنگین دەلى:

جارى لى گەرە، جارى لەشکر و قۆشەنمان لەو چۆلەى لى بوو بلاوه
 کاکە مەم دەلى:

«له خۆت دلخەمگین و فەقیرى
 هیچ بلا لەشکرى براھیم پادشام دەگەل نەبى، بۆ من ناکەن پرا و تەگبیرى
 بەخولای، هیچ تەنەفیسەم دەگەل نەبى ناکە پیمەوه، هەتا دەچمە شارى جزیری
 بهنگین دەلى:

بۆ من هەر خزمەت و تەدارەک بى

سەفەرى لەبەر ئەتۆیە رەببى لىت موبارەك بى
بۆچ بە دلپرى دەلىتى: جگەرم سووتاوه
سەفەرىكى دوور و درىژە، گەرم كۆلاوه
بە حەقى خولای بى شەرىك، تا رۆحم دەبەر بەدەنیدا مەیتەرم، ناگەریمەوه بە
دواوه!

میرمەم دەلىتى:
بەنگینه چ بگەم چارەم چىیە؟
بە خولای دەزانم سەفەرى جزیرىم بە یەكجارەكییە
بەنگینه دەلىتى:
چ بگەم دەستت بیدەسەلاتە، چارەت نایە
چونكە سویندیان داوی بە قورعانى و كەلاموللایە
برۆ غەلەل لە دلت پەیدا نەبى، هەموو كەس هومیدی هەر خولایە
ئەوئى رۆژى دوو بە دوو دەیانئاژوا هەتا مەحەلى رۆژاوايە، جا قۆشەن نەگەییە
ئاوهدانىان، كەوت لە چۆل و لە سەحرايە، ئەوئى شەوئى سى سەرکردە، سەرکردە
بە هەزار كەسەوه لى گەرانهوه بە دوايە
سبجەینى كە لە خەوئى هەلستان، هیچ كەس نەماوه
ئینجا بەنگینه هات، لە پشت سەرى میرمەمى رۆنىشت، گەلىك گەلىك گریاوه
ئەگەر میرمەم چاوى هەلدىناوه، تەماشاشا دەكا بەنگینه دەگریئ
فرمىسكى چاوانى دەتكوت: بەحرە، رووبارە، ئاوه
میرمەم دەلىتى:
بەنگین بۆچی دەگری چت لى قەوماوه؟
بەنگین دەلىتى:
ئەى میرمەمى بەلەك چاوه!
ئەو لەشكرى بابى مەى بۆ مەى دروس كردووه، قەد كەرسوارىكمان لەكن نەماوه
كاكە مەم بانگ دىلىتى:
بەنگینى موحتەبەرە!

ئەسپى بۆرە بۆم بېنە، سەرى بگرە بە دووسەرە
دەبى ئەتووش حوكمە بگەرئىيەو؛ بۆخۆم دەچمە شارى جزيرى ئەو سەفەرە
بەنگىنە دەلى:

چ بگەم كوئىرم بوون ھەرتك چاوه
ئەمن ھەر لەوئىم عەرزى تۆكرد، لەشكرىكى ناتەواوه
ئىستا ئەگەر سەرم لە پاشرا ببرى ناگەرئىمەو بەدواوه».
مىرمەم رقى ھەلستا بەو گۆچانى زىرپىن لەسەر و بناگوئى بەنگىنى داوه
دەلى: بەتەنى دەرىۆم، دەبى ھەر بگەرئىيەو بە دواوه
ئىنجا بەنگىن دەلى:

بە خولابى! بە لىدانى توو ئەمن لە نۆكەرى ناكەوم
ھەتا دەچمە شارى جزيرى بەسەرى رووت، بەپى پىخاوس وەدووت دەكەوم
ئىنجا مىرمەم دەلى:

نۆكەرەكەى دانا، بەجى ماين لە سەحرایە
وەرە لە نۆكەرى و ئاغایەتى بگەين حاشایە
وەرە پىكەوہ ببىنە براى دايكى و بابى ھەتا لىمان خرا دەبى ئەو دنيايە
ئىنجا پىكەوہ مەم و بەنگىن دەگرنەوہ قەرائى
ئەو جووتە سوارەكەى غەرىب لە يەمەئىرا دەھاتنە خواری
رى جزيرى نازانن، ھىچ كەسىك نىيە لى بگەن پرسىارى
لە سبھەينىيان داژوا ھەتا محەلى ئىواری
دەگەينە مەنزلى، ئىنجا لەوئى دەگرىن قەرائى
ئەوئى شەوئى دوو بە دوو دەكەن تەگبىر و رايە:
ھىچ دايك و بابمان نىيە، ھىچ كەسن نايە دە ھانايە،
بە خولابى، ئەمە ردىن سپىمان نىيە ھومئىدما ھەر خولابى، ھەزەرەتى رەسوللایە
ئىنجا ئەگەر سبھەينى سوار دەبن ئەو جووتە سوارە
وہدەر دەكەوتن رى شارى جزيرىيان دەكرد پرسىارە
ئىنجا دەرۆينە خواری، ھاواریان دەكرد: يا جەببارە!

ئەوئى رۆژى دەپۆيىن ئەو جووتە سوارەكەى غەرىب، حاشايان دەکرد لە دنيايە:
 خولايە! لە دووى مەخسود و مرادان دەچىن كۆن دى دە هاناىە؟
 هىچ كەسى دىكەمان نىيە بەغەيرەن خولاي و غەوسى بەغدايە
 ئەوئى شەوئى نەگەينە چ ئاودانىان، بەجى مان لە چۆل و سەحرايە
 قناتيان دەکرد هىچ كەس نەبوو دوو قسەيان دەگەل بكا لە بۆ سەفایە
 ئىنجا ئەوان شوكرانهيان دەپژارد، سەلاواتيان دەدا لە حەزرەتى پەسوللايە
 ئەوئى شەوئى ئەوان دەنووستن دە هيمداديان دەهات غەوسەئەعزەم لە بەغدايە
 ئەگەر ئەوئى شەوئى سەبەينى وەخەبەر هاتن، پياويكى ريش سفيديان لەكن بوو
 لە بۆ سەفای دنيايە

لتيان پرسى:

بۆ كوئى دەچى، لە كوئى دى، بەلەدیت هەيە بە شارى جزيرى، لە كوئىە رىگايە؟
 پياوى ردين سپى دەلى:

ئەنگۆ ميوانن، بەخىرىين، سەر چاوهكانم
 بە خولاي! بۆخۆم بەلەدم، بە شارى جزيرى دەزانم
 ئىنجا ئەگەر سەبەينى وەدەرکەوتن ئەو جووتە سوارە
 وەيسەلقەرەنى ماھيدەشتى دەيکردن قوتارە
 بۆ شارى جزيرى دەچوونە خوارە
 ئەو كى بوو لە مەم و بەنگينى نەوجوانە
 عەرزىان بۆ وىك دەهات بە رەزاي بيناي چاوانە
 هەتا دەگەينە جووتيرى يايەزىنى لەوئى دەبوون ميوانە
 ئىنجا ئەو سوارە بانگ ديلن:
 ئەى جووتير، ئەو جووتى كوئىە؟
 جووتير دەلى: ئەى جووتە سوار، ئەو جووتى شارى جزيرىيە
 ئەنگۆ لە من بپرسن: ئەو جووتى كىيە؟
 ئەگەر نازانن ئەو پياوى يايەزىنيە
 ئاي بەخىرىين، سواری غەرىب هاتنە ئىرەكانە

وهرن پياو بن، له کن من بخون پارويک نانه
 دا من مزگینى بهرم بؤ يايه زینى نه وجوانه
 ته سه دوقى سه ری نهنگؤ دهیکا به خه لات به خشانه
 ئینجا مه م و بهنگین دهلین:
 یا ره بی خولایه هه زار بار شوکرانه!
 کى بوو له مه م و بهنگینى به لهک چاوه
 له سه رینچاوه ی کانیه بوون پياوه
 کى بوو له جووتیری جنديیه
 جووتی به ره لدا کرد، بؤ يايه زینى بردی مزگینیه
 کى بوو له کوری جووتیری نه وجوانه
 هه ر پای ده کرد بؤ مه م و بهنگینان ده هینا نانه
 ئه وان نانه که پان ده خوارد، ده یانپژارد شوکرانه
 ئینجا بؤ جووتیریان ده کرد به خه لات به خشانه
 کى بوو له مه م و بهنگینى چاوه نگیه
 دوو دوو ده چوونه سه رینچاوه ی کانیه
 ئه لحه مه دولیللا ئه کانیه کانى گه نجییه!
 کى بوو؟ له مه م و بهنگینى نازداره
 هاواریان ده کرد: ئه ی خولای جه باره!
 ئه وه داغیل به شاری جزیرى بووین؛ خولا بى نه زیت بمانکه ی رزگاره
 کى بوو له میرمه می نازهنینه، دهستی دها جامی، له سه رینچاوه ی کانیه را پر
 پری ده هانیه
 وه سه ر بهنگینى ده گپرا؛ بهنگینى کرد نه خشینه
 کى بوو له بهنگینى ته واوه
 ماشاللا ده لئی گولی به هارییه تاو لئی داوه
 له و ئاغا و نوکه ره ی موخته به ره
 ماشاللا به کیان ده لئی شه مسه، به کیان ده لئی قه مبه ره

ئىنجا لەسەر رازى كانىه دادەنىشتن ئەوبەر ئەوبەر
 ھەتا لە خزمەت يايەزىنى دىتەو ھەبەبە ھەبەبە
 جووتىر دەچوو بە ھاوار، بە لىنگدان دەگەر ھاو
 موژدەى لە بۆ مەم و بەنگىنان ھىناو
 چەند دەستيان دە گىرفانى خۆيان نا، چەندىان زىر بەو جووتىرەى داو
 كاكەمەم دەلى:
 جووتىر ئەمە لە كوئى بىن پياو؟
 جووتىر دەلى:
 ئەزۇ بىم بە قوربانە،
 قاسىدو لەسەر رىيە دەگەلو بىكا قسانە
 لەوئى رۆدەنىشتن شان بەشانە
 چوار رەكەتەتەيان نوپژ دەگرد، دەپارنەو لە بىناى چاوانە:
 خولايە! ئەمە غەربىن لەوانى دە بىگانە
 كى دەبى بەخانەخويمان، لىي بىن ميوانە؟
 پارەبى خولايە! مەخسودمان عاسل بىي، سەرمان خەلاس بىي لىرەكانە!
 كى بوو لە جووتە لاوھەكى نازدارە
 پىيان دە رىكىفى خۆيان دەنا دەبوون سوارە
 ئەى بىناى چاوان! جا بۆ شارى جزىرئ دەچووينە خوارە
 ئەو دەھاتنە خوارئ جووتە سوارەكەى فەقىرئ
 دەھاتن و دەگەيشتنەو سەر چۆمەكەى كاو لە جزىرئ
 ئەگەر زەبىنكى خۆيان بەرەژوور داو
 تەماشە دەكەن ھەموو گازركارە راوھستاو
 ئىنجا مىرمەم دەلى:
 بەنگىنەى بەلەك چاو!
 ھۆوھى دىوتە لەوئى راوھستاو
 ئەو يايەزىنە ئەگەر ئەمنى بۆ ئىرەكە ھىناو

ڪاڪه به ننگين دهلي: ڪاڪه مهه! وانيه
 ٺهوه هه لبه ته قهره واشي به ردهستي ويه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 به ننگينه چ دهلي قسه يه ڪي لي بزانه؟
 ڪاڪه مهه دهلي:
 ٺهي گازرڪاري، گازري دهڪهي به دهستانه
 ٺهه غه ريبين له واني بيگانه،
 به قسه ي توو له يه مه نيڙا هاتينه جزيري بوتانه
 مه له ڪرپحان دهلي:
 ٺهي جووته سوارهڪهي دوور مهڪانه
 هه له وڙيا به خيريڻ؛ پيلاو سه رچاوي من هه تا ٿيرهڪانه
 ٺهه ويا يه زيني ٺهه نگوڙي هيتاوه، چل قهره واشي وهڪو من ٺهه له بهر دهستانه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 ٺاي له بهر ڙنان؛ ٺهه ليم دهڪا حاشايه
 چ دهلي له ترسي خولاي له بهر ڪه لامولايه
 يه مهنت تهخت و تاراج به من به جي هيشت، ٺهستا ليم دهڪهي حاشايه؟
 مه لهڪ رپحان دهلي:
 جووته سوارهڪهي غه ريب، گيانه گيانه!
 ٺهه من قهت يه مه نم نه ديوه به خولاي جي شهريڪ و لايه زانه
 ٺهه خاتووني ٺهه نگوڙي هيتا ٿيرهڪانه
 له خولاي بترسيڻ، به من بڪه من متمانه
 «چل قهره واشي وهڪو من دايمولودام له بهر دهستانه
 ڪاڪه مهه دهلي:
 به ننگيني چاوبه ننگيه!
 ٺهه حاشايه دهڪا، جي هه تي چيهه؟

بهنگينه دهلي:
 نهوه حاشايه ناکا، به خولای نهو نيهه
 نهو کراسی هینابوويه يه مهنی
 نهوه دهبر ویدایه، نهوه خه لاتی وييه
 نهو کولنجهی ده قۆلی نهویدا، نهوهی یایه زینتیبه به وههی داوه به یه کجاره کییه
 بهنگينه دهلي:
 نهوی سویند دهگه ل نهوو خوارد، ناغایه من، به سهری توو، نهوه هه و نيهه
 کاکه مه م دهلي:
 بهنگينه، چونکه تووشی نهوهی بووین، بالای بیرسین، بزانی له ماله کی بین
 میوانه.
 کاکه مه م بانگ دیلی:
 خاتوونی! خاتوونی گیانه!
 کی سهغی و لوتیبه، نه مه بچین لی بین میوانه؟
 خاتوونی به شقی خولای، غه ریبین دهگه لمان مه به غه یانه
 مه له ک ریحان دهلي:
 له من مل به کوین و بابان ویرانی!
 هه ره سه سیک دهگه لو غه یان بی، په بیی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له
 ئیمانئ
 لاوه هه ره که سیک دهگه لو غه یان بی، خولا لی بکا به کفری
 لاوه نه گه ر بۆ مه خسوود و مرادان هاتوون، قسهی ساغ له من وه رگری
 لاوه پیناوداری توو بم! مه چۆ ماله کهس، بچۆ مه نزلئ کابه کری
 نهوه پیاویکی سهغی و پیاوچاکه قه دری میوان چاک دهگری
 لاوه نازیزم. گه لیک لاویکی بی نسرینی
 هه ره که سیک دهگه ل غه یان بی کویر بیی له چاوان، زه بوون بی له دینی
 نه گه ر بۆ نان پهیدا کردن هاتووی - وه بالئ به ستوی من - بچۆ ماله
 میرزیندینی.

لاوه گه لیک لایوکی شیرینی
 هر که سیک دهگه لیت غه یان بی، یارهبی، خیری له جوانی خوئی نه بینی
 نه گهر بۆ پیاویتی هاتووی - وهبالت به ستۆم - بچۆ ماله قهره تاژدینی
 کاکه مەم دهلی: کهس ناتوانی دارت به سهر باری راکا قسهی خرابت پی بنوینی
 به نگیه نه توو پیاوکی زۆر زانی
 نه من پادشایه تیی یه مهنیم به جی هیشتوو، تازه بچم نوکهری خه لقی بکه م بۆ
 نانی
 کاکه مەم دهلی:
 به نگیه، گه لیک به نگی تیکی نادری
 میرمه له شاری یه مهنی پرا نه هاتوو بچی فینجانی قاوهی به سه دهقه سهری
 وهرگری

نه من بۆ مه خسوود و مرادان هاتووم چاک وهیه، بچمه ماله کابه کری.
 کاکه مەم دهلی:
 به نگی، گیانه! وهی گیان گیانه!
 ری دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان نه من هاتوومه ئیره کانه
 شاری یه مهنیم به جی هیشتوو، چهند شاریکی گهره و گرانه
 ناچمه ماله قهره تاژدینی، به سه دهقه سهری بمدهنی پاروو پارووی نانه
 دلته غایلهی نهکا، مه لئ مه سلحه تهی ژنانه
 هر دهچم له ماله کابه کری دهیم میوانه
 ئینجا یایه زین هاواری دهکاته خولای:
 خولایه! نه توو خولایه کی به فکری
 هم که ریم و هم قادری
 نه و جووته سواره کهی له یه مهنی پرا هاتوون ری دوازده مانگ و بیست و چوار
 رۆژان وه بهر خوئی دهگری
 ره بی به ره بینی خوت کهی بچنه ماله قهره تاژدینی نه چنه ماله کابه کری
 یایه زین دهلی:

هاوارم وهبەر ئەو خولایه!
 ئەگەر بێ شەریکه تاق و تەنهایه
 بۆخۆی لایەزانه
 ئەو جووته سوارەکهی به قسهی من مل به کوینی، هاتوونه ئیرهکانه،
 رهبی له ماله میری، کاکي من نهبن میوانه
 ئەو خولایه! ئەتوو بێ شەریکی چەند بێ نسرینی
 ئەو جووته سوارەکهی هاتوون به قسهی من مل به کوینی
 پادشایهتی شاری یه مهنی لیتیان به جی دەمینی
 یاخولاً! نهچنه ماله کابه کری؛ بچنه ماله خوشکی خۆم. قهره تاژدین پیاویکی
 رهشیده، سهخیه، نان بدهیه. ئەو زۆر چاکیان به خیردینی
 کێ بوو له کاکه مەم و بهنگینی موخته به ره
 خه لقی جزیریان لی راوه ستابوو ئەوبەر ئەوبەر
 کێ بوو له کاکه مەم و بهنگینی گولباوه
 به هه رتک دهستانیان له عاله می ده کرد سه لاوه
 جزیری ئەوبەر ئەوبەر جوابیان دداوه
 ئینجا مه له کریحان خیله کی به سه ر خۆی کیشاوه
 له دوا ی مەم و بهنگینان ده هات به هه له داوه
 مەم و بهنگین ئەسپی خۆیان ناژاوه
 کێ بوو له مەم و بهنگینی نادری
 له هیچ کوئ رانه وهستان هه تا گهینه ده رکی کابه کری
 خه لقی جزیری ئەوبەر ئەوبەر ده وان ده فکری
 هیچ که سێک نییه له ده رکی کابه کری
 ئەگەر بێ جلەوی ئەو جووته سوارە ی بگری
 کێ بوو له کاکه مەمی گولباوه
 بانگی ده کرد: بهنگینه ی به له ک چاوه!
 ته خسیری من نییه، ته گبیری هه ردووکیانی لی کراوه

پياوى غريب وهك بازى چاو بهستراوه
 كه ليك كهس به قسهى ژنان تى شكاهه
 له كنم ماله به كرناغاي چ ميواني رانه گرتووه ناني به كهس نه داوه
 كاكه مهم ده لى:
 به نگينه به نگينكى شيريني!
 مه سله حهت نه وه به بچينه ماله قاره تاژديني
 نه و پياويكى لوتيه، له سهر ناني دانا ميني.
 كي بوو له ميرمه مي نازداره،
 ده يگوت: نه هلى جزيري، كه بخودا، ردينداره
 كوچه مي ماله قاره تاژديني كيه به، بو ماله وي بچينه خواره؟
 كي بوو له پياوي ته واوه
 هه موو پاشه و پاش دهكشاوه به داوه
 ماله قاره تاژديني به مهم و به نگينيان نيشان داوه
 كي بوو له خه لقي ساحبي ئيمانه
 موژدهيان ده برد بو خاتوون نه ستي نه وجوانه:
 جووتيك سواري غريب و نه وجوان نه وه هاتن بو ئيره كانه.
 خاتوون نه ستي نه گهر وا ده زاني
 بوخوي هه لده ستا له ديواني:
 بلان، به خيريان بينم نه و ميوانانه.
 خاتوون نه ستي ده كا هه رايه:
 «ده بلا بين جحيل و مه لا و سه يد و كه بخودايه
 يه ك به يه ك هه مووي ده نارده ريگايه
 كي بوو له خاتوون نه ستي چاو شه هينه
 ده ينارد قاره واش و سه رسپي ده هينا
 شووشه ي گولاويان ده گرت، وه تاغ و باله خانه يان پي ده كرد ناوپرژينه.
 كي بوو له خاتوون نه ستي گهرم كو لاوه،

دهینارد قوربانایی دهیتناوه،
 گاوگهردوونی لهپیش مهه و بهنگینان کراوه.
 که مهه و بهنگین گهینه کولانی
 جحیل بهپیریانهوه چون؛ دهستیان کرد به خهلات بهخشانی
 لهوی ره دیوون به سه فایه
 له سهه رتیه هه بوون ریش سپی و که یخودایه
 که لهوی ره دیوون لی راوهستا بوون سهید و مه لایه
 کی بو له میرمه می به لهک چاوه
 سهلامی له وان ده کرد له نیویان بوو پیاوه
 ئینجا بهنگینه گه لیک نادری
 چهک و ئه سپابان له میرمه می وهردهگری.
 کاکه مهه لهوی راوهستا؛ بهنگینه له بو مه حره می پادهبری
 خاتوون ئهستی ئه گهر دهیزانی ئه گوفتاره،
 له په نجه رانرا دیتته خواره.
 خاتوون ئهستی دهلی:
 «براله، گیانه!
 بو ته شریفهت وا درهنگ هاته ئیره کانه؟
 وهره، رۆنیشه؛ پیکه وه بکهین دوو قسانه».
 بهنگینه دهلی:
 خاتوونی، به لهک چاوه!
 ئه من ناتوانم رۆنیشم؛ ئاغام له دهری راوهستاوه.
 ئینجا خاتوون ئهستی ناریدییه کن سهید و مه لای موختاری:
 کاکه مهه مم بو مه ره خهس بکهن به یه کجاری.
 که قاسید هاتووه له ولوه،
 عه رزی سهید و مه لایان کراوه،
 کاکه مه میان مه ره خهس کرد، دهیگوت: دهولتهت زیاد و مالی ناوا.

کاکه مەم که مەرەخەس کرا هەموو کەس دەزانێ
 رووی لە حەرەمی قەرەتاژدینی کرد، خاتوون ئەستی پێ دەزانێ.
 خاتوون ئەستی بەپیریەوه هات، دەستی دەستۆی کرد دەلێ:
 برالە بۆچ وا درەنگ هاتیە جزیری وێرانێ؟
 دنیای روونم لێ تاریک بوو، لە سوێ توو لێم برا پێ گوزەرانێ،
 برالە! هەلستە بچینە وەتاغی بالەخانێ.
 کێ بوو لە میرمەمی موحتەبەرە
 لە پلیکانان دەکەوتە سەرە
 پەنجەرەیان بۆ دەکردنەوه ئەویەر ئەویەرە،
 دەگەڵ خاتوون ئەستی رۆدەنیشتن، خوشک و برای دە موحتەبەرە
 بەنگینە دە پیش ئەوان راوەستا بوو دەستەونەزەرە
 کێ بوو لە خاتوون ئەستی بەلەک چاوه
 دەگەڵ میرمەمی گوفتاریان بۆ یەکردی گێراوه
 بەنگینە بۆ رۆنیشتنێ مەرەخەست کراوه
 مەم و بەنگین و خاتوون ئەستی رۆنیشتن شان بەشانی
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 میوانی منە کورپی پادشای ئێرانێ.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 لە خۆم مل بەکوێن و بێ وەتەنێ
 چ بکەم میوانی منە تا قە کورپی براهیم پادشای یەمەنێ.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 چ بکەم! لە من بابان وێرانێ،
 قەرەتاژدین لە دیوانی میرزێندینییه بە هاتنی ئەو میوانانە نازانێ.
 خاتوون ئەستی دەلێ:
 کوێخا دەرکا! وەرە بەر پەنجەرە و بالەخانێ؛
 بە ئەمینی بچۆ خەبەرێکی بە قەرەتاژدینی بدە، بلأ کاکم نەزانێ.

کي بوو له کويځا دهرکي به لکه چاوه،
 دهگه يييه دهرکي ديواني ميري، پرده ي هه لداوه،
 که ووشي هه لگرت و به قهره تاژديني نيشان داوه.
 ميرزیندين ئاوري دهاوه.
 ميرزیندين ده لي:
 «کويځا دهرک بوي له دووي قهره تاژديني هاتووي، بونه هاري چ دروس
 کراوه؟»
 کويځا دهرک ده لي:
 «مير بتيم به قوربانان!»
 هه رچي نه توو بخوي هه يه، نه ما تازه هاتون دوو ميوانه.»
 که قهره تاژدين له ديواني هه لستاوه،
 له پله کانا ده هاته خوارئ ئاوري کي وه کويځا دهرکي دهاوه،
 ده يگوت: «چ خه به ره، چي قه وماوه؟»
 ده يگوت: «نه له مده لولا هيچ نيه؛
 «دوو ميوانان هاتون له نيوه راستي شاريه،
 زور ميواني ده نه جيبن، خاتون نه ستي له دووي تووي ناردووه به ته عجيليه.»
 قهره تاژدين ده لي:
 «نه من بوخوم غه واسم،
 نهو ميوانان به خيري، زور چاكيان دهناسم.»
 کي بوو له قهره تاژديني گهرم کولاه
 نه گهر گه يييه دهرکي خوي له هيچ کوي رانه وهستاوه
 هه تا له پليکانان ده که و ته سه ره، پرده ي هه لده گرن، له هيچ کوي رانه وهستاوه
 هه تا ده چوو، له مير مه مي ده کرد سه لام و سه لاه.
 ده يگوت: «عه له يکومنه سه لام و په حمه توللاهي سه ر چاوي من شوړه لاه.»
 کي بوو له مه له ک ريحاني به لکه چاوه
 چارشيوي به سه ر خوي هه لکيشاوه

به کووچهیدا دههات بههنگاوه
 ئهگهر گهیبییه دهركی كابهكری، ئهگهر تهماشای كرد ئهو میوانهكهی هاتبوو له
 دهركی ماله بابی نهماوه.
 مهلهك ریحان دهلی:
 «له خۆم سهر بهتال و بابان و پیرانی!
 دیت چلۆن له دهركی ماله بابم برا ریگی گوزهرانی؟»
 مهلهك ریحان دهلی:
 «بابه ئهتوو گهلیك كافری!
 رۆژی ههشتا كهس جیره و مواجی له ماله توو وهردهگری
 خهبر له ههر چوار دهولهتان دهگهڕی، دهلین: بهكرناغا میوانان رانگری.»
 بهكرناغا! چ بكهم؟ ئهتوو بهكرناغایهکی نادری،
 بهكرناغا، ئهتوو بۆ من پهڕژینی.
 قهت بووه، میوان له ماله توو جی نهبی، بچیته ماله قهرهتاژدینی؟»
 بهكرناغا دهلی:
 «به حهقی ئهوهی ساحب سهفایه!
 ئهوی ئهوانه بۆی هاتوون له روهی دنیا،
 نایهلم ههچ مهخسوود و مرادیان حاسل بی، به حهقی ئهو خولایه!»
 مهلهك ریحان دهلی:
 ههیرۆ، سهه جاران رۆ!
 دیت چلۆن ماله بابكههك لۆ بوو نوغرو!
 دژمن دهلین:
 ماله بهكرناغای له بۆ میوانان نهیبوو كا و جۆ.
 میرزیندین ناریدییه كن قهرهتاژدینی: «كۆ مواجی لۆ بریوه؟
 كۆ قسهی پۆ گوتوو؟ بۆچی نایهته دیوانی؟» قهرهتاژدین دهلی:
 «له سایهی نیوچاوانی ویوه كهس ناتوانی چ بهمن بلی، ئه ما چهند سالان بوو
 براههك بوو رۆی بوو به سایهی نیوچاوانی وی هاتۆتهوه، نیوی وی كاكه مهمه، جا

له بهر ئه وهی به خزمهت ناگه م.»

میر حوکمی له وی کرد: «هه لستێ؛ کاکه مه می بئینی و بئته ئیره».

گوته: «قوربان! ئه ورۆ مه ره خه سه بفرموو؛ سبچه ئینی به خزمهت میری ده گه م ده گه ل کاکه مه می».

کوری پادشایه کی دی بوو، نیوی (عرفۆ) بوو. ئه ویش هاتبوو بۆ ماله قه ره تاژدینی، ئه ویش بۆ یایه زینی. کوری پادشایه کی دی بوو نیوی (چه کۆ) بوو. ئه ویش هاتبوو بۆ ماله قه ره تاژدینی؛ ئه ویش بۆ یایه زینی. کاکه مه می کوری براهیم پادشای یه مه نی بوو، ئه ویش هاتبوو ماله قه ره تاژدینی؛ ئه ویش بۆ یایه زینی. قه ره تاژدین نیوی بابی عرفۆ و چه کۆی نه ده زانی؛ ئه م ما ده یزانی کاکه مه م کوری براهیم پادشای شاری یه مه نییه. شاری جزیری ش هه ره بهر حوکمی یه مه نی دایه.

ئینجا ئه گه ر سبچه ئینی رۆژ بۆوه، قه ره تاژدین، عرفۆ، چه کۆ، کاکه مه م و به نگین، هه ره پئنجیان هه لستان بۆ دیوانی میری چوون. به کر قاسیدی له سه ره ری ئه وان دانابوو. ئه گه ره ئه وان چوون بۆ دیوانی، به کریش له ماله خۆی هه لستا هات؛ ئه ویش گه بییه دیوانی میری.

ئینجا ده لێ له و کوری پادشای ته واوه

گه بییه دیوانی میری لێیان ده کرد سه لام و سه لاره

میر زیندین ده یگوت:

«عه لیکومه سه سه لام و ره حمه توللاهی، سه ره هه ره دووک چاره!»

چێیان به کاکه مه می نیشان داوه.

عرفۆ ده پێشدا هاتبوو؛ برای گه وره بوو. چه کۆ له دوا ی وی هات؛ برای نیونجی بوو. کاکه مه م له دوا ی وان هاتبوو؛ برای چه کۆ له بوو. ئه گه ره چوونه دیوانی میر زیندینی، میر حوکمی کرد ره سه ره هه مووانی خست؛ به رامبه ره خۆی دانا. قه ره تاژدین له پاش موخاریجی هه موو شه وی جومعان یه کی په نجا تومه نی له پشت سه ری وان داده نا؛ ده یگوت: «نه کوو خه رجییان پێ نه بی ئابرووم ده چی. نان منه تی نییه بۆ من، نانی حیزه عه بییه ئه من باسی نانی بکه م». شه و و پۆژیکی له وی دانیشتن، میر مه ره خه سته نه کردن. خاتوون ئه سته هه لی گرت، پیاویکی نارد:

«به كاكم بلّين، كاكه مەمى بۆ ئيزن نادا بېتەو؟» مير فەرمووى: «مەرەخەستى دەكەم؛ بلا بۆ شامى بېتەو كەن ئەمن. خوشكم بۆچى شتى به قەرەتاژدىنى دەدا، به من نادا هيچ؟ ئەو كاكه مەم مەرەخستەم كرد، هاتەو؛ بۆ شامى دەبى بېتەو كەن ئەمن». كاكە مەم هەلستا رۆي؛ عرفۆ، چەكۆو قەرەتاژدىن، هەموويان چوونەو. مير ما دەگەل بەكرئاغاي. گوتى: «بەكرئاغا، وەرە تەگبىرئ بکەين؛ كاكە مەم هيند نەجيمە هەرچەن دەكەم، شارى جزيرئ قابىلى نىبە بىدەمى». بەكر گوتى: «ئەو كىتە شارى جزيرئ قابىلى نىبە، ئەتوو بىدەبىيئ». مير فەرمووى: «بەخولا، نازانم كورى كىتە؛ ئەما زۆر نەجيمە». بەكرئاغا گوتى: «قوربان! بەخۆت دەزانی؛ كەيفى خۆتە». مير فەرمووى: «هيچى دى شك نابم، مەگەر يايەزىنىي بە كۆشك و تالارەو بەدەمى». بەكرئاغا گوتى: «زۆر موبارەكە»، نۆكەران مزگىنيان برد بۆ يايەزىنىي: «ئەوشەو كاكە تەتوو پيشكىشى كاكە مەمى دەكا». يايەزىن بەقەستى دەلئى: «ئەو كاكە مەمە كوئندەرىيە؟» يايەزىن مزگىنىي پى درا. ئەوئ شەوئ خۆشى وە دلئى يايەزىنىي كەوت. ئەويش مزگىنىي نارد بۆ خاتوون ئەستى: «ئەوا قىستىكى وا پەيدا بوو لە مەنزلى كاكەم». خاتوون ئەستى دەلئى:

«رەبى خولا، زۆر شوكرانه!

به مەخسوود بگەن ئەو نەوجوانە».

ئىنجا بەكرئاغا و مير دەكەن تەگبىرانه:

مير دەلئى: «بەكرئاغا! بلا بىدەبىنى ئەوشەو». گوتى: «قوربان! ئاغاي من! ئەوشۆى مەدە. بچۆ مالى، پرسىكى بکە، به يايەزىنىش بلئى: خوشكى، ئەمن ئەتۆم بەخشى به كاكە مەمى؛ مەلئى پىي نەگوتم؛ ئەگەر رەزا نەبى ناتدەم». گوتى: «براله! حەزئ دەكەى بمسووتىنە؛ ئەمن لە قسەى توو دەرناچم». بەكر گوتى: «قوربان ئەوشەو پەكى كەوت، بمىئى بۆ سبەهى شەوئ ئىنشاللا». بەكر هەلستا، چۆو ماله خۆى. چوو لەو كووچەى لە ماله قەرەتاژدىنيردا دەهات بۆ ماله مير زىندىنى. بەكر زىرى دە باغەلى خۆى نا؛ به كووچەيدا هاتە خوارئ. هەر ژنىكى حيزبوو، قەحبه بوو دراوى داىه. هيندىكيان كولىچەى بۆ كردن، هيندىكيان قەندى دانئى. ئەو كووچەى سەرانسەر بۆ كرد. بەوانى گوت: «ئەگەر سبەهينى خەبەرم دانئى: «هەر كەس لە ماله خۆى بېتەدەرىئ،

قورپى به سهرى خوى كا، به خهى بچرى
 بگيرى بلى: هيرؤ! يايه زين گول بوو، دهريان كرد له شارى جزيرى.
 كاكه مه م پى بزانتى ئهوا يايه زين گول بوو له شارى جزيرى دهريان كرد،
 سبجهينى ژنهكان هاتنه سهرى كووچهى،
 دهستيان به گريانى كرد. كاكه مه له ولای هات، گوتى: «ئوه چيه؟». ژنهكان
 دهلین:

«له خومان مل به كوین و ههژارى،
 رپى گوزهرانمان برا به به كجارى.
 ئه ورو سى روزه يايه زين گول بووه؛ كه و تيرپان داوهتى. دهريان كردوه له
 شارى.»

كاكه مه دهلى: «جا چ بكه، ئه من كه لاموللام خواردوه دهگه لئوى رپى دوازده
 مانگ و بيست و چوار روزان هاتومه ئيره؛ ئينجا ئه من چ بكه دهگه ل گولى»
 دهلى: «له خوم خه مگين و خانه ويرانى!»
 به دلشكستى هه لستا چووه ديوانى؛
 جتيان به كاكه مه مى نيشان دا؛ ئه وهى به ئيلتفات دهزانتى.

مير روى ده به كرى كرد، گوتى: «بلا يايه زينى بدهين به كاكه مه مى. گوتى:
 «قوربان! بلا شامى بكهين، ئينجا قسانى لى دهكهين». شاميان هينا، نانپان
 خوارد، خه لاس بوون. مير گوتى: «قهره تاژدين! بوچ قسان ناكهى؟» گوتى:
 «قوربان! فه رمائيشى تويه؛ هه رچى ئه توه ده فه رموى ئيتاعه تى ده كه م». گوتى:
 «قهره تاژدين! يايه زين به جى و مه كانه وه ئهوا پيشكيشى كاكه مه م كرد». كاكه مه
 گوتى: «خولايه! ئه گه ر قيوولى ده كه م ده لىن: ناچيزه يه؛ گولى قيوول كرد؛ ئه گه ر
 نامه وى، ئه من سويندخورم ده گه لئوى». مير فه رموى: «قهره تاژدين! ئه وه
 يايه زينم به جى و مه كان و تالاره وه پيشكيشى كاكه مه مى كرد». كاكه مه م گوتى:
 «مير، ئه وه قيوولم كرد؛ دامه وه به توه». مير گوتى: «قهره تاژدين! هه ر ئه وچار به
 كاكه مه مى ده لىم: «كاكه مه م! ئهوا يايه زين به جى و تالاره وه پيشكيش به توم
 كرد». كاكه مه م ده لى: «ئه وه قيوولم كرد؛ دامه وه به توه» مير گوتى: «ئه وه سه ررا
 وى لىم قيوول كردى». عرفو، چه كو كه يفيان خو ش بوو؛ چونكه كاكه مه م يايه زينى

نهويست. قهرهتاژدين خه مناک ما. هه لستا بړوا له رقی کاکه مه می چونکه
یا به زینی نهويستووه. میر فهرمووی: قهرهتاژدين، دانیشه وه؛ نه وه کاکه مه
یا به زینی قبول نه کرد له من، نه من شتیکی له وی ده خوازم، کاکه مه به منی بدا». کاکه
مه گوتی: به لئ قوربان چ ده فهرمووی به چاوان». گوتی «نه توو نه و نوک ره وی
خوت به من بده، نه گه (*) به نگینه یه». گوتی: «قوربان! پیشکیتش بی».

کی بوو، له به نگینی گولیاوه،

بانگ له سهر بانگی لی دداوه.

که ول و گوجانی میرمه می روی دناوه،

بانگ له سهر بانگی لی دداوه.

ده لئ: «نه ی خولایه، له وه لایه تی غوربه ت چم لی قه و ماوه!»

به نگینه ده لئ: «میرمه نه منی بؤ به راتی هیناوه».

چو که ول و گوجانی هه لگرت له پیش میرزیندینی راوه ستاوه.

کاکه مه هه لستا به تاقی ته نی بؤ ماله قهرهتاژدینی که راوه.

نه گهر گوی هه لده خا، خاتوون نهستی ده لئ: «خولایه! چ بکه م چم لی قه و ماوه؛

نه گهر کاکه مه خوشکی منی نه ده ويست، بؤ که لاموللای دبه ر خوشکی من

ناوه؟»

میرمه نه گهر ده چوو، نه گهر ته ماشای کرد عرفو و چه کو ساز و چه قه نه بیان

رؤناوه.

قهرهتاژدين غه مناک ماوه.

نه گهر به کر نه و قسه ی ده بیستن ته واوه،

به زهری فی له دیوانی میری هه لستاوه،

بؤ خزمه ت یا به زینی ده چوو زور خوشی بوون هه نگاوه.

به عاستا په رده ی یا به زینی هه لداوه،

به تانقه سستی ده گه راوه به دواوه،

یا به زین ده لئ:

(*) نه گه: نه گهر.

«کابه‌کر! بفرموو وهره پیتشی، بزائم ئه‌وشه‌و له دیوانی چ قه‌وماوه».

ئه‌گهر به‌کر وا ده‌زانی، چوو ه‌کن یایه‌زینی دانیشته له دیوانی.

یایه‌زین ده‌لی:

«کابه‌کر! بۆم بگێره‌وه بزائم، چ یوو ه‌چ سو‌حه‌تیک کراوه».

به‌کر ده‌لی:

«چ بکه‌م، برای توو شیت و ناته‌واوه؛

ئه‌من نازانم، چ بکه‌م برای توو نازانی ریتی گوزهرانی.

حیزباییکی خویری هاتوو ه‌کس به‌مه‌نزی نازانی،

ئه‌وشه‌و کاکي توو سی جاری ئه‌توو پیتشکیش کرد، قبوولی نه‌کرد له دیوانی».

یایه‌زین ده‌لی:

«پیم بلی، ئه‌و قسه چیه؛

به‌کرناغا ئه‌وه‌ی قبوول ناکه‌م، ئه‌وه کاریکی خۆراییه.

ئه‌وه‌ی ئه‌منیان داوه‌تی نئوی چیه؟»

ده‌لی «نازانم؛ کاکه‌مه‌می پێ ده‌لین به‌کی زه‌رده‌له‌ی خویرییه!»

یایه‌زین ده‌لی:

«سه‌ری به‌تالم، ملی به‌کوینم.

به‌کر، ئه‌وه خه‌تای تویه، سی و دوو ددانته به‌گازی ده‌رینم!»

به‌کر ده‌لی:

«ئه‌من چ بکه‌م، ته‌خسیرم چیه؟

ئه‌و میرمه‌مه پیاویکی زۆر ناچیزه‌یه خویرییه.

برای توو پیاوان نانا سی ئه‌تووی له‌کن گران نییه».

ئه‌گهر به‌کر ئه‌و قسه‌ی ده‌کرد ته‌واوه،

به‌زهریفی هه‌له‌ده‌ستا په‌رده‌ی هه‌له‌ده‌گرت، ده‌گه‌راوه به‌ دواوه.

یایه‌زین بۆ خۆی ده‌گری خه‌مناک ماوه؛

ده‌لی: «خولایه! ئه‌گهر ئه‌و پیاوه ئه‌منی نه‌ده‌ویست، بۆ له‌یه‌مه‌نی که‌لاموللای

ده‌پیش ئه‌من ناوه؟

له من مل به کویڼ و بابان ویرانی!

سبحه یڼی دهبی ټو کاکه مه مهی ببینم، بزائم ټه گهر ټه منی نه ده ویست بۆچ
پادشایه تیبی یه مه نیی به جی ده به شت، ریی دوا زده مانگ و بیست و چوار رۆژان
ده هاته جزیرئ ویرانی».

رۆژیکی سهر له سبحه یڼانه،

چوار شیران له سهربانی قهره تاژدینی گرتوه دیوانه.

یایه زین گوتی: «بۆچی مه جمیعهی ټو قاپان هه موو رۆژی ناشون؛ به پیسی
ده چنه دیوانی. کاکم ههر شه ریتهی». به قهره واشانی گوت: «هه لی گرن ده بیه مه
حه وزی ماله کاکم؛ ټه من ده یان شووم ټه ورۆ با هه موو شام و نه هاران وا بچیته
دیوانی». خیله کی به سهر خوی کیشا ره پیش کهوت.

ټه ویش قاپ و مه جمیعهی هه لگرت، وه دووی کهوت.

چه کۆ ده لی:

«عرفو! قهره تاژدین، میرمه م گیانه گیانه!

ټه و بلندهی به له ک چاو کتیه، دیته خواری بۆ رازی کانیه».

عرفو ده لی:

«چه کۆ! میرمه م، قهره تاژدین، ټه زو بيم به قوربانه!

ټه و خاتونه ټه و خاتونه یه، ټه گهر ټه و سی شیرهی به ته مانه».

یایه زین ژن خوشکی قهره تاژدینه. ټه وان له بهر قهره تاژدینی شه رمیان کرد دهنگی
بکه ن. قهره تاژدین گوتی: «که لاموللایان بۆم بپین». قهره تاژدین که لاموللای خوارد
بۆ عرفو، چه کۆ، کاکه مه می گوتی: «هه تا ټه من زیندووم یایه زین ټینگۆ هه رسیکانه؛
ټینجا هه رچی خولا داینی ټی وی بی». قهره تاژدین گوتی: «بالا کاکه مه م بچی ریی
لی بگری، نه کوو بلتی: برا چکۆ له م، به پیاوم نازانن». چه کۆ گوتی: «ههر که سیک
یایه زینی پی قایل بی، ټه و برا گهره مان بی».

ټه مه سی برا هه بوون ټه سپ بۆزه،

هه رسیک ساحبی گورز و که مه ند و ټه سپابی قۆزه.

هه لسته برۆ یاخولا یاری خۆت موباره ک بی، دوامین پیرۆزه».

عرفو ده لی:

«ئەمە سى برا ھەبوون ئەسپ ئالە،
ھەرسىك ساحبى گورز و كەمەند و شير و مەتالە.
لاو! مېرمەم ھەلستە برۆ يارى خۆت موبارەك بى، دوامىن ھەللا!»
كاكەمەم ھەر راوھستا پووشكەى دە عەرزى دەژنى، دەنگى نەكرد.
قەرەتاژدىن دەلئى:

«مير مەم لەمنت كەوئ دەگەل ئەوئ سەخوونئ دەگەل ئەوئ تانى!
رەبى خولا! ئەو برايانەت لئ نەستىنئ، ھەتا خولا دەكا ديوانئ.
ھەلستە، برۆ دەشقمە پياو قسىكى لە ماشووقەى خۆى بزائئ».

بە كاكەمەمىيان گوت: «ھەلستە برۆ»، گوتى: «كورە مال خەرانەبوو! نوئژى
نيوھرۆيە بى، نيوھراستى شارى جزيرئ بى، سى شىرى وەك ئەنگۆ راوھستئ
لئره، ئەمن چلۆن پشتەم دەنگۆ دەكەم، دەچم بۆ نوئژى نيوھرۆيئ، رى چلۆن لە
خوشكى ميرى دەگرم؟ وەللاھى! دلم بتوقئ ناتوانم بچم». عرفت ھەلستا دەگەل
چەكۆئ، قەرەتاژدىنى، لە سەربانى چوونە خوارئ؛ ئەسپى خۆيان ھىنادەرئ؛
سوئندىيان خوارد بە قورعانئ: «ئەگەر يايەزىن قسەى دەگەل كاكەمەمى يەك بى،
ھەرچى لە كوچان، لە سوقاقان قسىكى بكا، فزوولئ بكا، سەرى دەبرين».

كى بوو لە كاكەمەمى گولباوھ،
كەولئ قاقمى بە مىلى خۆيدا داوھ،
گەلئكى خۆش بوون ھەنگاوھ.

عرفق دوعا و ئايەتەلكورسىي دەخوئند دەيكردن تەواوھ،
ھەتا دەچوو لە رازى كانىيە لە يايەزىنئ دەيكرد سەلام و سەلاوھ.
يايەزىن عەلئكى وە مېرمەمى قەلەندەر نەداوھ،
يايەزىن دەلئى:

«لاو! لاو مەبە و ترو
خەلقى جزيرئ ئەوا لە سەربانان بوون كۆ بەكۆ
ئەگەر حاجەتى ئاويت ھەيە، دەسنوئژى خۆت ھەلگرە برۆ».

مير مەم دەلئى:
«خولايە چلۆن خانەم بووھ وئرانە

ههزار نه‌حلهت له بابی خۆم دوامین له بابی هه‌موو پیاوانه
رێی دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان پادشایه‌تی یه‌مه‌نی به‌جی بێله به
قسه‌ی ژنان هه‌لسته وهره ئێره‌کانه؛
ئێستا ده‌لی: «لاوه! ئه‌گه‌ر حاجه‌تی ئاوێت هه‌یه، ده‌سنوێژی خۆت هه‌لگره و برۆ
خه‌لق شمر و شه‌یتانه».

کی بوو له میر مه‌می گولباوه،
که‌ولی به سه‌ر شانی خۆیدا دها، به‌عاجزی ده‌گه‌راوه به دواوه. یایه‌زین گو‌تی:
«خولایه! ئه‌وه ئه‌وا هات، قسه‌ی خۆی کرد، ئه‌من دلم شکاند؛ که‌لامی خولای ئه‌وی
ناگرێ، ئه‌من ده‌گرێ، به‌جوانی ده‌مرم، به‌کافری ده‌مرم. بلا بانگی که‌م، بگه‌رێته‌وه،
ده‌شقه‌م دوو قسانی ده‌گه‌ل بکه‌م». یایه‌زین بانگ دی‌لی:
لاوه! هه‌ی لاهه!

ئه‌گه‌ر چه‌زهره‌تی جبرایلی خۆشه‌ویسته، نیدای بۆ خۆشه‌ویستی وی هیناوه،
لاوه ئه‌توو، ئه‌و خولایه که چه‌زهره‌تی مووسای له نووری خله‌قه‌ت کردوو، هه‌وه‌لی
سبچه‌ینان هه‌زار و یه‌ک که‌لامی له باره‌گای خولای ده‌کا ته‌واوه؛
لاوه، به‌شقی ئه‌و خولایه‌ی، ئه‌گه‌ر چه‌زهره‌تی عیسی‌ی رۆحو‌لای له نووری خله‌قه‌ت
کردوو، مردووی له قه‌برستانان پێ ده‌ژیاوه؛
لاوه هه‌رچه‌ند مۆمن و مه‌لایکه‌تن ده‌تینمه‌ تکایه
بۆ خاتری من، ئه‌و جارکه‌ بگه‌رێوه دواوه!
ئه‌وجار کاکه‌مه‌م به شانی راسته‌یدا گه‌راوه،
ته‌مه‌نای له خولای ده‌کرد، له پیغه‌مبه‌ری ده‌پاراوه،
هه‌تا ده‌چوو له رازی کانیه له یایه‌زینی ده‌یکرد سه‌لام و سه‌لاوه.
یایه‌زین ده‌لی:

«ئه‌له‌یکوموسه‌لام وه‌رهمه‌تو‌للا‌هی، سه‌ر هه‌رتک چاوی من، میرمه‌م شو‌ره‌لاهه،
شه‌وی دی، ئه‌گه‌ر ئه‌و گێچه‌له له دیوانی ده‌قه‌ومی بۆچی له منی مل به‌کوینت
نه‌گێراوه،

ئه‌له‌یکوموسه‌لام وه‌رهمه‌تو‌للا‌هی، سه‌ر چاوی منی بابان وێرانی
ئه‌توو شه‌وی دی بۆچی ئه‌منت له کاکم قیوول نه‌کرد له لای دیوانی؟

ئەگەر خۆت بە پیاو نەدەزانی بۆچی دەبەر ئەمنت دەناسی جزووی قورعانی؟
 کاکەمەم دەلی:
 «یاپەزین، ئەتوو گەلیک ساحب خاتری
 کاکەمەم نەهاتووہ فینجانی فاوہی بە سەدەقەسەر وەرگری
 خولاً غەزەبی حەوتەبەقەہی ئاسمانی ببارینی لە شانی کابەگری
 یاپەزین! رۆژم لی ھەلات گەیییە محەلی چیشتەنگاوی
 روومەتی یاپەزینی گەلیک بەمن زەریفترن لە شووشەہی گولای
 بریا ئەو دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزینی دەیاویتەمەوہ سەر رووی ئاوی
 رۆژم لی ھەلات، گەییوہتە نیوہرۆیە،
 روومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفترن لە گولای لیمۆیە
 بریا دەست و جام بام، ئەگەر یاپەزین بە دەستی موبارەکی دەیاویتەمە سەر
 رووی جۆیە
 رۆژم لی ھەلات، گەییە فەسلی ئیواری
 روومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفترن لە دەنکی دەھەناری
 بریا ئەو تاس و تەبەق بام، ئەگەر یاپەزین بە پەنجەہی موبارەکی دەیاویتەمە سەر
 تاتەشواری
 رۆژم لی ھەلات گەیییە محەلی نوپۆی شیان
 روومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفترن لە گولای دە میوان
 بریا ئەو دەست و جام بام و ئەگەر یاپەزینی بەپەنجەہی موبارەکی دەیاویتەمەوہ
 سەر قەمبەلی دە لیوان
 رەببی خولایە! ئەتوو رەحمبەری، دەگەل یاپەزینی چیدی نەنبی نیوان
 رۆژم لی ھەلات گەییوہتەوہ نوپۆی خەوتنی
 روومەتی یاپەزینی گەلیک زەریفترن لە گولای دە سوپسینی
 رەببی خولایگرم بی، ئەوی رۆژی دەکا دیوانی دەگەل دیوان کردنی
 یاپەزین! بە خولای، ئەمن دەست لە توو ھەلناگرم ھەتا رۆژی مردنی
 یاپەزین! ئاورم تی بەربوو، جگەرەم سووتاوہ

غەربىي شارانم بەنگىنەشم لى ھەلبىراوھ
شارى يەمەتېم لە چەنگان چوو، ئەوېشم دە پېناوى توو ناوھ
يايەزىن! ئەگەر ئاگات لېم نەبى، زۆر خراپم لى قەوماوھ
ئەمن و توو وا لېك نابىنېن مراد و كاوى
گەردنى توو گەلېك زەرىفتەرە لە شووشەى گولآوى
ئەگەر دەتوانى بە دەستى موبارەكت، زمانم شكا بىمەدەيە چۆرىك ئاوى!
يايەزىن دەلى:

«ملم بەكوئىنە، دلم بە تازى
«گورگ ئاوى ميرزىندىنى گەلېك بى رەزاترن لە مووى بەرازى
ئەتوو چلۆن دەتوانى بە نوئىزى نيوەرۆيە لە نيوەرآستى شارى جزيرى جامى
ئاوى لە من بخوازى؟»
كاكە مەم دەلى:

«يايەزىن، ھىزى جگەرم، چراى چاوانم!
ئېستا ئەمن غەربىي ھەموو شارانم
لەوھش بى تىپ و سپاتر بىم، ھىشتا مىرى براى خۆت بە مەپتەر و نۆكەرى خۆم
نازانم

غەربىي شاران، لەبەر خاترى توو زۆر بى مەكانم
ھىچ كەس نازانى يايەزىن چەند جوانە
بۆم بەجى ھىشتووھ تەخت و مەكانە
ھەرچىكى ژنە، پېشكارىيان شەپتانە
ئېستا چۆرىكم ئا ناداتى؛ دەلى خەلق شەپتانە»
كى بوو لە يايەزىنى بەلەك چاوھ
دەستى دەدا جامى ئاوى، بازنەى لە دەستى خۆى دەرھىنا، ئەنگوستىلەى لە
قامكى خۆى راكېشاوھ
گوارەى لە گوپى خۆى دەرھىنا، دەرزی لە بەرۆكى ھەلكېشاوھ، دە جامى ئاوى
ناوھ

جامى لە سەرىنچاوى كانىيە، ھەلدېنجا، بە دەس كاكەمەمى داوھ

كاكه مەم ئاۋەكەي خوار دەۋە، بازن و ئەنگۈستىلە و كرمەك و ھەموۋى دە باغەلى
 خۆى ناۋە
 جامى بە دەس يايە زىنئىدا . يايە زىن دەلى: «ئىنجا مىرمەم دەۋلەت زىياد و مالى
 ئاۋا»
 كاكه مەم دەلى:
 «لە خۆم غەرىب و خانە و پىرانى
 ئىستا غەرىبى شارانم كەس قەدرم نازانى
 يايە زىن! بە زاتى خولاي بە ھەقى قورعانى
 ئەمن لىرە نارۆم ھەتا دەگەلم دانەنى جى ژوانى» .
 يايە زىن دەلى:
 «سەرى بە تالم، بابانى و پىرانم!
 چل قەرەۋاشم ھەيە ھىچ كەسكىيان بە ھومىد نازانم
 چ جىيان شك نابەم، نىيە متمانم
 بۆيە وا خەجالەت و سەرە و پىرانم» .
 مىرمەم دەلى:
 «ئەمن غەرىبم بە جىيەكى چاك دەزانم .
 ئاورم تى بەر بوو، چۆقەم دەكە وتى:
 مەھەلى چىشتانى سولتانى ژوانمان مىعراجى مزگە وتى» .
 يايە زىن دەلى:
 «خولايە! چلۆن رووم رەشە، بابانم و پىرانە!
 مزگە وتى كاكى من لە لايەكى ديوان گىراۋە؛ لىي رۆنىشتوون ۋەكىل و ۋەزىرى
 كەۋل بە شانە .
 لە تەرەفى دىكەى لىي رۆنىشتوون سۆفىي بەر مال لە ملانە .
 ئەۋا لە مىعراجى مزگە وتى مە لا مەسەلەى دەخوینى لە بەھسى دنيا و قىامەتانە
 لە پىشخانان نۆكەر و قەننە دارى بەردەستانە
 ئەگەر مزگە وتى كاكى من چۆل و ئەھدە لوقەندەھار دەبى، بە كولىنچكانى بەجى
 دەمىن دواز دە كوپرى حافزولقورعانە .

له لايه كى ته كيه يه، له تهره فى ديكه يان خانه قارونانه
ئوهه بؤ موسلمانان چاكه، تيدا بئين شاده وئيمانه
ياره بى به كارى توو سهه جار شوكرانه»
كى بوو له كاكه مههم و يايه زيني گولباوه
قهول و قهراريان ده بوو ته واوه
ئوا رۆژ له نيوه رۆيه وهرگه پراوه
ميرمههم ده لئى:

«يايه زين، عه مره كه م! ده ولت زياد و مالى ئاوا»
يايه زين ده لئى:

«توخولا! مه رۆ له كن ئه منى هه ژارى
به نكيه له كنت نه ماوه به خه مخوارى
چ بكه م، كى ده لئى بنيرمه كنت به خزمه تكارى؟»
كاكه مههم ده لئى:

«يايه زيني چا و جوانى!
رۆحى خومت قوريان ده كه م ده گه ل سهرتاپاي ئيمانى.
ئو قسانه پيكه وه ده كه ين ئينشاللا سبحه يانى».
كى بوو له ميرمه مى گولباوه،
ده يگوت: «يايه زين، عه مره م! ده ولت زياد و مالى ئاوا»
يايه زين ده لئى:

«چ بكه م ئه منى قه له نده رى
ميرمه هم، هه رۆ برۆ، به خولات به ئامان ده ده م، به زامن به پيغه مبه رى».
كى بوو له ميرمه مى گولباوه،
بؤ خزمهت عرفو و چه كو و قهره تاژدينى گه پراوه
ده چوو له هه رسيك برايان ده يكره سه لام و سه لاوه.
چه كو ده لئى:

«ئه توو بزانه له كارى خولاي ئاسمانى

ميرمه به خيڙيه وه له سه فا و له سه يراني
 ٺه و يايه زيني ٺه من تي به له دم، صاحب ئيعلايه؛ هيچ كهس مه تلّه بي لي نازاني».

ميرمه ده لي:

«قهره تاژدين! ليم مه ده به شيران، مه مكوڙه به توانجان
 مه رد ٺه و مه رده نيهه بچي ته پي كچي ده كرمانجان
 مه رد ٺه و مه رده يه له كيڙي ده ميران وهرگيڙي بازن و باجان».

عرفو ده لي:

«يا رهي، به خيڙيه وه، لاوه
 ٺه و يايه زيني به له ك چاوه
 له كنم قسه ي ده گه ل هيچ كه سي نابي ته واوه».

كاكه مه ده لي:

«عرفو! مه مكوڙه به شيران
 مه رد ٺه و مه رده نيهه بچي ته ريگاي كچي ده وان فه قيران
 مه رد ٺه و مه رده يه بازن و گواران بستيني له كيڙي ده ميران».

كي بو له ميرمه ي به له ك چاوه
 له عرفو و چه كو و قهره تاژديني ده ي كرد سه لاوه
 بازن و گواره ي له باغه لي خو ي دهره ينا، له پيش ٺه واني روئاوه.
 ده يگوت: هر كه سي كي ٺه وه ي هه لگري، كاكه مه م نو كه ره له پيش ده ستي
 پاره ستاوه.

قهره تاژدين ده لي:

«ياخولا ميرمه نه مري!
 خولا وهندي ميري مه زن ده سنت له عه مري بگري!
 ٺه وه هر قابيل به تو يه هه لي بگري
 ٺه توو گوره ي هه مواني؛ ده بي هه ركه سه كه وشي توو له سه ر چاوي خو ي
 پابگري»

عرفو ده لي:

«میرمەم، گیانە! ئەمەنت دەبمە نۆکەر لە بەردەستانە».

چەکو دەلی:

«میرمەم! بە براگەورەیی توو سەد جار شوکرانە»
ئینجا میرزیندین بە نۆکەرانی گوت: «بڕۆن کاکەمەمی بیننە ئێرەکانە».

نۆکەری میری دەهاتن بە لینگدانە

دەلی: «سەلاموعەلەیکوم میرمەم؛ میر فەرمووی تەشریفی موبارەکت بێتە ئێرەکانە».

ئەگەر میرمەم وا دەزانای

عرفو و چەکو و قەرەتاژدین هەلەدەگری، دەچی بۆ دیوانی.

کی بوو لە میرمەمی گۆلباوە

دەگەییە دیوانی، لە میری دەکرد سەلام و سەلاوە

دەلی: «عەلەیکوم ئەسەلام و رحمة تولاھی بەخیرتی، شۆرە لاوە!»
میر دەلی:

«کاکەمەم نەکەین گوفتاری،

بلا تەختە نەردینی بێنن رۆبیشین لە قوماری».

رۆدەنیشتن دوو بە دوو میرمەمی نەوجوانە

بۆ وەعدە پێنج سەعاتی لێکیان دەدا شان بەشانه

کاکەمەم زۆری لە میری بردەوه، کردی سەری وێرانە.

گوتی: «بلا جێیان بگۆرینەوه». گوتی: «بەلی، قوربان». بەکر تەگبیری کردبوو
جێیان بگۆرینەوه؛ کاکەمەمیان لەوێ هەڵستان، چوو جێی میری. میریان هێنا
جێی کاکەمەمی. دیسان قوماریان کرد. میر باشاری کاکەمەمی نەکرد. میر گوتی:
«بلا قاوتکی بخۆینەوه». بەکر بەدزی بە میری گوت: «بلا یایەزین بێ، قاوەی
بگێرێ». یایەزین قاوەی هێنا، گوتی: «هانێ بەنگینە بیانەپه». میر گوتی:
«یایەزین! بۆخۆت قاوەی بدە». بەکر بە میری بەدزی گوتی: «بەندیکی بانگی
کاکەمەمی کە». میر دەلی:

«کاکەمەم، بەو خولایەیی کەم بێ نسرینە،

پادشایەکی بێ شەریکە، هیچ شەریکی لە بۆ نینە

لهكن ئەمن وايه ئەوهتى له دايك و بابى خۆت بووى هيچ دۆستى بەدلت نينه». «
ميرمه دەلى:

«مير دەغيلت بم، ئەمن دەبژيرم شوكرانى
دۆستى من يەككەكە وەك عۆريەكانى له ئاسمانى»
مير دەلى:

«يارى تۆم گووى قوتن وەك گووى دە مشكان؛
ئەى دۆستى توو سەرى هەلنايه له بەر ئەسپى و ريشكان».
ميرمه دەلى:

«ميران! بە قوربانىت بم، لىم مەگرە بەهانى
دۆستى من يەككەكە وەك عۆريەكانى له ئاسمانى
دۆستى من ئەوهيه، بووه بە ساقى قاوهى دەگيرى له ديوانى».
مير دەلى:

«ميرمه بەقام بە قسەى توو هيچ نيبه
ئەوهتى له بابت بووى، هيچ دۆستت نيبه».
مير مه دەلى:

«له خۆم غەريب و بيكەس و خانەوێرانى
چونكه ميوانم، پىم دەكەن بوختانى
ئەمن دەلىم: دۆستم هەيه؛ چونكه غەرييم كەس پىم ناکا متمانى
ئەوا قەرەتاژدين و عرفۆ و چەكۆ دەزانن، دۆستى من ئەوهيه، قاوهى دەگيرى له
ديوانى».

قەرەتاژدين بە ميرى گوت: «ئەتوو ئەو قەحبه هيناوتە کردووتەته ساقى له
ديوانى؟» پىلى كاكەمەمى گرت، برديهوه بۆ مالى.
يايهزين قاقەزىكى بۆ كاكەمەمى نووسى:

وهره، تەمەنايه بکەين له خولای، له ساحبى عەرز و ئاسمانى، «كاكى من
ئاشقە پاوه، هەلکاته شەمالى، لى دا له گوپال بارانى.
سبحەينى كاکم دەچپتە راوى ئاهوويى له دەشتى گەرميانى».

كاكه مەم نەخۆشئىك بى ھىچ كەس بە دەردى نەزانى.
 سىبەھىنى چىشتانى، سولتانی ژوان و پەيمانمان بکەيتە لای دیوانى.
 ئىنجا تەمەنايان دەکرد لە خولای. ھەدى مال نووستنان ھەلى دەکردە شەمالى،
 لى دەدا لە گوپال بارانى. مير دەنپىتە کن كاكه مەمى، دەلى: «ھىچ پادشادىيان
 راوى ئاھوويان نىبە سىبەھىنى».
 كاكه مەم دەلى: «عەرزى مىرى بکەن بەبى فکرى،
 «نەخۆشئىكى ھىن گرانم، بەخولای، زىن وھۆم ناگرى».
 ئەگەر خەبەريان بۆ مىرى دەبردەوہ تەواوہ
 دەیانگوت: «مىر، قوربان! كاكه مەم نەخۆشە؛ نەخۆشئىكى ناتەواوہ».
 بەنگىنە دەلى:
 «خانەم خەرابوو، بزائە ئاغای من بەبى كەسى چى لى قەوماوہ»
 مىر دەلى:
 «بەنگىن، مەگرى، بەبى كاكه مەمى لىم ھەرام بى ئەو راوہ
 بەنگىن، ھەستە، بىرۆ، رامەمىنە
 دەغىلت بىم، راوى سىبەھىنى خۆشە، خەبەرىكى مىرمەم لە بۆ بىنە
 ئەگەر دەچىبە ئەوئى، خەبەرىكى لەوئى وەردەگرى
 دەبى بە خاتوون ئەستى خوشکم، بلى، تەدارەكىكى لە بۆ مىرمەمى بگرى
 ئىنشاللا ئەرەسوو و لوقمان دىنمە سەرى، نایەلم مىرمەم بە چ دەردان بمرى».
 كى بوو لە بەنگىنى گولباوہ
 دەھات بە گریان و بە ھەشتاوہ
 ھەتا دەگەبىبە مىرمەمى، دەبگوت: «بە قوربانىت بىم كوئىت ئىشاوہ؟»
 دەبگوت: «بەنگىنە! مەترسە؛ ژوانم دەگەل يايەزىنى پۆناوہ».
 دلم دەلىنى كورەى وەستايانە، گەلىك لە جۆشە.
 ئەگەر دەچىبە کن مىرزىندىنى بلى: مىرمەم دەردى گرانە، گەلىك نەخۆشە».
 ئەگەر بەنگىن وەدەردەكەوت، ئەو خەبەرى بۆ ئاغای خۆى دەبردەوہ لە دیوانى
 دەلى: «مىرمەم نەخۆشە، كەس بە دەوا و دەردى نازانى».

ميرزىندين دەلئى:

«چ بكم، لئىم تىك چوو، بەبى ميرمەمى ناچمە ئەو راوھى سىبھەينى»
مير دەلئى:

«بەنگىنە ئازىزم، بەنگىنەكى شىرىنى!
«ئەسپان بېنەدەرى، سوارىن، بچىنە كىن كاكەمەمى مائە قەرەتاژدىنى»
بەكرئاغا دەلئى:

«ئەتوو بۆ وا ميرىكى بەستەزمانى؟
جارى بەو شەوھى لە مائە قەرەتاژدىنى ھەلمەستىنە مال و خىزانى
دەمىكى دى سوار دەبىن، سەعاتىكى ماوھ لە بۆ بەرى بەيانى»
مير دەلئى:

«ھۆى بەنگىنە:

دە بلا تەدارەكى بگرن، ئەسپى من بگەنەوھ زىنە
ئىنشاللا بە سەلامەتى كاكەمەمى بۆ مائە قەرەتاژدىنى بچىنە»
كى بو لە بەنگىنى موحتەبەرە،
ئەسپى ميرزىندىنى زىنى لى دەكرد، دەيكىشا تەنگ و بەرە،
تاجى و توولەيان بانگ دەكرد ئەو بەر ئەو بەرە،
مير دەھات؛ پىي دە ركىفئى دەنا. لە زىنى مورەسەسى دەكەوتە سەرە؛ دەيگوت:
«بەنگىنە! بە سەرى من، دەپىشدا برۆ خەبەرىكى من بۆ كاكەمەمى بەرە»
كى بو لە ميرى گولباوھ،
دەى ئاژوا بە پەلە و بە ھەنگاوھ،
دەھات، لە مائە قەرەتاژدىنى دەبوو پىاوھ،
دەيگوت: «كاكە! ھىچ خۆت نەخۆش مەكە، وەگىر ھىچ پادشايمان ناكەوئى ئەو
پەشەراوھ»

ميران ئەتوو گەلىك بى فكىرى.

ھەرچەن دەكەم، ميرمەم خۆى لەسەر ئەسپى راناگرى.
مير! پەكى خۆت مەخە؛ خراپم لى قەوماوھ.

ئەمن گەلئىكم پى له توو خوشتره ئەو راوه،
ئەمما نەخوشتكى بى ئىختيارم، جگەرم براوه».
مير دەلئى:

«كاكەمەم، له خۆم نەبىنم مراد و كاوى
حوكمە دەبى دەگەل خۆم بئەمە راوى؟»
كى بوو له ميرى موختەبەرە،
دەيگوت: «بەنگىنە برۆ ئەسپى كاكەمەمى بئىنەدەرە؛
عرفۆ و چەكۆيانم بۆ بىكە خەبەرە».
بەنگىن دەچوو، ئەسپى كاكەمەمى دەهينا دەرە
خاتوون ئەستى دەلئى:
«بەنگىنە! تەنگانى شل بكىشه ئەوبەر ئەوبەرە»
ئەگەر بەنگىن ئەسپى ميرمەمى دەهينا، پى دەركىفئى دەنا، بکەوئتە سەرە
هەرچى کردى، هئزى نەبوو قەلەندەرە
خاتوون ئەستى دەلئى:
«برالە! بە كاكەمەمى ناکرئ ئەو سەفەرە».
ميرزىندىن دەلئى:
«خوشكى لىم مەگۆرە، لى نابیتم كاوى؛
ئەگەر بە كۆلئىم بردبى، كاكەمەمى دەبەمە راوى».
كاكەمەم دەلەرزى، ئەگەر لە بالەخانەى وەدەرکەوت،
پى دەركىفئى نا نەچوو سەرئى، زىنى ئەسپەكەى دەبەر زگى كەوت.
مير گوتى:

«تەنگەى ئەو ئەسپەى بۆ وا شلە؟ تەنگەيان توند كيشا كاكەمەمیان سوارکرد.
چەند کردى، خۆى رانەگرت.
مير گوتى: «دایبەزىننەوه؛ زۆر نەخوشتە. راوى ئەورۆ حەیفە كاكەمەم دەگەل
نەبوو؛ بچۆ، بەكرناغا پى بلین سواربى».
بەكر گوتى: «ئەسپەكەم شەلە؛ مير تەشرىفى برۆ؛ ولاخىكى پەيدا دەكەم و

دهیگه می. به کر نه چوو بۆ راوی، قاسیدیکی نارده سهر کاکه مەمی. کاکه مەم هەتا
چیشتانئ دانیشت له پاشان سەبر سەبر رۆی بۆ دیوانی میری. گەیییه دیوانئ،
دانیشت. یایه زین هەلستا، هاته خزمەت کاکه مەمی

کی بوو له مەم و زینی به له ک چاوه

یایه زین دههات، له کاکه مەمی ده کرد سه لام و سه لاوه

دهیگوت: «عه له یکوم ئه سه لام و رحمه تولا لاهی، سه رچاوی من، خاتوونی، کیل
گەردنیی به له ک چاوه»

دهستیان دهستۆی یه ک ده کرد، ده میان به دمی (*) یه که وه ناوه.

به کر ئاگای لی بوو کاکه مەم هاته دیوانئ

قاسیدی له سه ر دادنا له بۆ کیشک کیشانئ

کیشکی چاکیان لی کیشاوه

هه ردووک خه ویان لی ده کهوت، ئه و جووته لاوه

میر راوی ده کرد هه تا رۆژ وه رگه راوه

بانگی ده کرد:

«حه یفه، چه کۆ، کاکه مەم ده گەل نه بوو، پیم خو ش نه بوو ئه و راوه».

روویان ده مائی کرده وه. قه ره تاژدین گوئی: «ئەمن ده زانم کاکه مەم ده گەل

یایه زینی ده دیوانئ خه وی لی که وتوه؛ ئه گه ر هه لی نه ستینئ، وه خه به ر نایه».

بانگی کرد: «به نگیه! وه ره تا پیت بلیم. وه ره، ئه توو هه لی؛ ئەمن پیت ده کهوم؛

دوور داریکت پیتا ده دم، مه گه رپتوه سه ر داره کهی، هه ر برۆ هه تا مائی. دابه زه،

مه م و زینیان له خه وی هه لستینه». ئه گه ر میر گوئی: «ئەوه له داری ترسا، وا

نه گه راوه بۆ دوايه». قه ره تاژدین ده لی: «ئەمن ده لیم، میر، ئەوه نه ترسا؛ ئەوه

ده چئ، داده به زئ، دئ له ده رکی دیوانئ بۆخۆی جله وی ئاغای خۆی ده گری». میر

گوئی: «ئەوه شوینیکی چاکه». ئه گه ر به نگیه هاته وه، ته ماشای کرد مه م و زین

خه ویان لی که وتوه، هیه ئاگایان له دنیا به نه بوو. گوئی: «ئەگه ر هه لیان ده ستینم،

گوناهم ده گاتی؛ ئه گه ر هه لیان ناستینم ئیستا میر ده گاته جئ، پی ده زانئ،

سه رمان ده برن».

(*) دم: دم.

به‌نگین روانی: ئەوا میر هات. به‌نگین دەلی:
 «های میرمەم! لە خۆم غەریب و هەژاری
 ئاوریکم دە بەدەنی بەربوو دایگرتم بەیەكجاری
 کاکەمەم، لەو خەوێ هەلستە، کەلێکی وەکو میری هات و گەییبە قەراخ شاری
 وای، لە خۆم غەریبی و یەخسیری
 میرمەم، لەو خەوێ هەلستە غەریبی خۆت وەبیری؛
 کەلێکی وەکو میرزیندینی هات و گەییبە دەروازە ی جزیری»
 کاکەمەم لە خەوێ هەلستا گوتی: «بەنگینە ئەوێ چییە؟»
 گوتی مأل خەرانەبوو! ئەوێ میر گەییبە جی؛ ئەتوو بۆ هەلناستی، لە دیوانی
 برۆیەو؟» گوتی: «بەنگینە! تەماشاکە، بزانه دوورە یا نیزیکه». بەنگینە چوو
 سەربانی، تەماشای دەکرد، کەمی مابوو، بگاتە قەراخی شاری. ئەگەر هات
 تەماشای کرد، مەم و زین دیسان خەویان لی کەوتبۆوه.
 به‌نگین دەلی:
 «لە خۆم غەریبی، جگەرسووتاوی
 ئەوێ ئاگاکی من لە خۆی نابینی چ مراد و کاوی
 های لاوه، میرمەم! لەو شیرن خەوێ؛ هەلستە کەلێکی وەکو میری هاتەو لە
 راوی
 کوینی سیامالانم دەبەرکەن بەیەكجاری
 میرمەم لەو خەوێ هەلستە؛ کەلێکی وەکو میری هات و گەییبە دەروازە ی شاری
 میرمەم لە خۆم غەریب و مأل ویرانی
 کەلێکی وەکو میری هات و گەییبە دەرکی دیوانی»
 میر جلهوی هەلنگاوت. راوستا؛ گوتی: «بەنگینە. داخولاً کاکەمەم چلۆنه؟»
 گوتی: «نازانم هاتوومەو، لێره راوستام». دەو دەمیدا بەکرئاغا هات و گەییبە
 خزمەت میری.
 بەکرئاغای گوتی: «ئاغا! بەخیرییەو؛ راوت موبارەک بی». میر گوتی: «بلا،
 بیچن سەریکی کاکەمەمی بدەین». بەکر دەیزانی دەگەل یایەزینی دە وەتاغی دان.
 بەکر گوتی: «قوربان! دابەزە. پیاوی دەنێرم، بزانی کاکەمەم چلۆنه». میر دابەزی.

ئەسپيان لى ۋەرگرت، چوۋە مائى. بەنگىنە ھاتەۋە، بانگى كاكەمەمى دەكا دەلى:
 «دوۋان ئاشق ھەبوون لەمىژە
 ھەردووك لەبەر خەۋى بېوون ھۆر و گىژە
 ھەي ئاغا! بە قوربانىت بىم. لەو شىرىن خەۋى ھەلىستە، دۆراندووتن ھەموو
 نوپۇزە».

مىر ئەگەر ھاتەۋە، چوۋە ديوانى. كاكەمەم چارى نەبوو، يايەزىنى دەبن كەۋلى
 نا. پالى ۋە كولىنچكى ۋەتاغىدا. عرفق، چەكۆ، قەرەتاژدىن، بەكرئاغا ھەموو ھات
 دانىشت. مىر گوتى: «ھا كاكەمەم چلۇنى؟» گوتى: «قوربان! خولا بكا، راۋى توو
 موبارەك بى! ئەمن چاكىم». گوتى: «كاكەمەم! راۋى ئەۋرۆ چ پادشايمان نەيانبوو؛
 ھەيفە ئەتو دەگەل نەبوۋى». يايەزىن دە گوتى كەۋلىدا كەزى خۇى بە قەرەتاژدىنى
 نىشان دا. قەرەتاژدىن ئەگەر وايزانى، نۆكەرى بانگ كرد، گوتى: «برۆ، ھەوت
 دەرگم ھەيە؛ پوۋشى تىنى، ئاۋەرى بدە؛ بىلا مالىە من بسووتى».

ئاۋرىك ھەلىستا لە سەرى دىنى
 يەكى دى ھەلىستا لەو سەرى دىنى
 ھاي مالىە قەرەتاژدىنى ھەموۋى سووتا بە سووتنى
 بەنگىن دەلى:

«مىر، ئاۋرىك دە مالىە قەرەتاژدىنى بەرىبوو. چ ئاۋرىكى بى ئامانە!
 ئەگەر ھەلنەستى، ئىستا شارى جزىرى دەسووتى
 دەبى ۋىرانە

مىر ئەتوو مىرىكى بى فكىرى
 ئەۋە شەمال ھات، ئاۋرى دىنى بە سەر خانوۋبەرەى تودا، رادەبرى
 ئەگەر ھەلنەستى، ئىستا كۆشك و تالارى تۆش ئاۋرى دەگرى».
 مىر زىندىن دەلى:

«مەخلوۋقى جزىرى، ۋەكىل و ۋەزىر، برۆن، دامەمىن
 ھەپراكەن، ئەۋ ئاۋرەى لە مالىە قەرەتاژدىنى ۋەكوژىن»
 بەنگىنە دەلى:
 «ۋاى لە خۆم بى سەلايە!

میرا! ٺڳهر بڙخوٽ هه ٺهستي، ٺهو ٺاوره هيٺن به حوڪمه، چارهي نايه».

ٺڳهر مير وا دهزاني

شه قڙن كهو ته ديواني

مير وهدهر كهوت به به قيني

رووي ڪرده مالهه قهره تاڙديني

ٺڳهر مير رڙي به ههنگاهه

دهرڪ و په نجهه رهي بڙ ڪراوه

به ڪرناغا خوئي دهگي راهه

ڪاڪه مهه لهوئي هه ٺهستاوه

دهگه ٺي يايه زيني به ٺهڪ چاوه

گوٽي: «يايه زين! له بهر به ڪر شهيتاني ليڪمان نهدي مراد و ڪاوه»

مهه و زين هاتنه پيشخاني

دهستيان ڪرد به گرياني

ڪاري به ڪريه، خولا دهزاني!

مير مهه دهلي:

«يايه زين! چلون چاوان به قهره تاڙديني هه ٺينم،

مهگه ٺي ٺيچيان بنيرم،

گهنج و خه زينه يه مه ٺي بڙ بينم».

ٺڳهر لهوئي ٺهو قسه بوو ته واوه.

يايه زين دهلي:

«ڪاڪه مهه ڪاريڪي زور گه وره له مهه قه وماوه».

دهيگوت: «يايه زين! دهست دهستوي ڪهه، دوو ماچان له ڪولمان بڪهه ته واوه».

ٺڳهر دهه يه ڪولمه يي يايه زيني كهوت،

دهستري دهستاني به ربڙوه؛ ٺهوي لهوئي كهوت.

به ڪر هه را دهڪا، راناميئي،

دهستري يايه زيني پر ده داتي دهير فيئي.

کاکه مهه دهلی:
 «چ بکه له جهباری
 بلا، به کره مه رگه وه ری بکوژم به یه کجاری؟»
 یایه زین دهلی:
 «له خۆم بی سه لایه
 «چ بکه، نه ورپۆ کاره که به ده، کوشتنی به کری بۆم پیک نایه».
 میرمه بۆ ماله قهره تاژدینی چوو؛ یایه زینیش بۆ مالی گه راوه.
 کاکه مهه ده چوو له میری و قهره تاژدینی ده کرد سه لاره.
 ماله قهره تاژدینی ناوری گرت، مه خلوقی جزیرتی هه موو به سه ردا رزاوه.
 قهره تاژدینی لوری
 به زمانی ئاره بان ده ژنتی خوری:
 دور، گویترا! لانکی کوری (*).
 خاتوون نهستی دهلی:
 «نه نه ماله دهوی نه نه حاله
 نه نه منداله دهوی نه نه تفاله
 بهو شهرتی له دنیا به سه لامهت بن گهردنی زهره و رووی پر له خاله».
 ئینجا میر دانیشت؛ ئاوره که کوژاوه؛ ماله قهره تاژدینی هه موو سووتا. میر
 گوتی: «وهرن، باربووی ماله قهره تاژدینی بکهین».
 میر گوتی: «وه تاغیکم به هه موو شتی که وه دایه به قهره تاژدینی. به کر ناغا؛
 نه توو چی ده دهیی؟» به کر ناغا گوتی: «قوربان! نه من چ نادهم». گوتی: «به کر ناغا!
 بۆچی؟» گوتی: «قوربان که سیک ماله خۆی به دهستی خۆی بسووتینی، نه من ماله
 خۆم بۆچی بدهمی؟» میر گوتی: «نه من تی ناگه م؛ نه و قسه چیه؟» دهستی دا
 دهستره ی، گوتی: «قوربان! نه وه له دیوانی بوون، نه گهر نه توو له راوی هاتیه وه،
 کاکه مهه یایه زینی وه بن که ولی دابوو، قهره تاژدین پی زانی، ناردی ماله خۆی
 ئاور تی به ردا؛ سووتاندی هه تا یایه زین و کاکه مهه خه لاس بن. نه گهر به قه م پی

(* نه و دیره له په راویزی پیشه کی نه م کتیه دا روون کراوه ته وه.

ناکهی، ئەوه دەستریه یایه زین و کاکه مه مییه، له دیوانی لیم ئەستاندن، نه کو بلیتی: «به کر شهیتانه، ئابرووی خوشکی من دهبا»، جا ئەمن بۆ ماله خۆم ددهم به پیاوی وا؛ قهت بووه، نۆکه به ئاغای خۆی غهیان ببی. میر گوتی: «به کر ئاغا! ئەتوو راست دهکهی، مهسله ههت چیه؟ کاکه مه می چلۆن ببه تلینین، قهرهتاژدین، عرفۆ، چه کۆ پێ نه زانن؟» گوتی: «قوربان کارێکی وا بکهین، بهنگین نه زانی». ههلستان چوونه وه مائی. به کر گوتی: «قوربان ولاتیکمان ههیه قهه خهرجمان ناداتی؛ بلا زیندانیکه هه لکه نین بۆ کاکه مه می، ههچ کهس نه زانی». به مانگیکی زیندانیان تهمام کرد. به کر گوتی: «بنیره، عرفۆ و چه کۆ و قهرهتاژدین و بهنگینه و میرمه بینه ئیره؛ مهسله ههت بکهین». نارديان، هه موو هاتن.

میر گوتی: «کوپینه! ئەمه چ بکهین؛ ولاتیکم ههیه ئیتاعه تيم ناکهن، خه رجم نادهنی». گوتیان: «قوربان! چ ده فهرمووی وا ده کهین». میر گوتی: «مهسله هه ته ئەنگۆ بچن، کاکه مه می بۆ من به جی بیلن. به ته نی ئەمن عاجز ده بم». گوتیان: «به لێ؛ ته داره کمان بۆ بگره؛ له شکرمان بۆ وه درخه. یان سه ری خۆمان داده نیتین یان به جارێکی ماله و تالانت بۆ دینین».

دهنگی له شکریان دا له شاری جزیری
سوار سوار دهبن، قۆشه ن راسته ی لێ ده گیرئ
میر هات و پۆنیشته له دیوانی
ده لێ: «بیتن، قه تارێ بار کهن له گهنج خانی
بچن ئەو ولاته م بۆ به رحه ق بکهن، جا دینم شادوئیمانی».
دهستی ده کرد له عرفۆ و چه کۆ و بهنگینه ی به خه لات به خشانئ
دوو باره هه موو ئەنعامی دانئ
قهرهتاژدین، بانگیان کرده دیوانی
خه لاتیکه زۆر گه وره یان کرد، هه موو کهس بزانی
ئینجا مه ره خه ست کران ده بی برۆن سبه یینی.
ههلستان به بی فکری،
هه رکهس ده چپته وه مه نزلئ خۆی ده گری
ئه گه ر ئەوئ شه وی بوو ته واوه

سبجهینی بهیانی داوه
 شه‌پووریان کیشا، ئالا هه‌لکراوه
 میر بۆخۆی هه‌لستا بۆخۆی هاته‌ئو ناوه
 له‌شکریان به‌پێ کرد، له‌شکرێکی عه‌زیمه، ته‌واوه.
 عرفۆ و چه‌کۆ و قه‌ره‌تاژدین و به‌نگینه‌ئه‌مانه‌تی میرمه‌می زۆریان ده‌داوه؛
 میر و کاکه‌مه‌م و به‌کرئاغا گه‌رانه‌وه به‌ داوه.
 میر به‌دزی به‌ به‌کری ده‌گوت:
 «ئه‌گه‌ر یایه‌زین بزانی، کارمان ناته‌واوه
 ده‌بی بلین، کاکه‌مه‌م سه‌رکرده‌ی له‌شکری بوو، پۆی به‌ لاوه».
 له‌ پاشان میرزیندین و به‌کر کاکه‌مه‌میان خسته‌ زیندان
 به‌کر و میر پیکه‌وه چوونه‌ دیوانی.
 تاژییه‌کی کاکه‌مه‌می بوو؛ ئه‌گه‌ر زانی کاکه‌مه‌میان ده‌ زیندانی هاویشته، چووه
 ده‌رکی یایه‌زینی. یایه‌زین ده‌لی:
 «قه‌ره‌واش و که‌نیزی من، ئه‌نگۆ گه‌لیک دلیرن
 کاکه‌مه‌م چۆته‌ له‌شکری، ئه‌و تووتکه‌ تاژییه‌ی گه‌راوه‌ته‌وه زۆر چاکی نیگا
 بدیرن».
 هه‌موو رۆژی نانیان ده‌دا به‌ تووتکه‌ تاژییه‌که‌ی، قه‌پی پێدا ده‌کرد هه‌لی ده‌گرت،
 ده‌بیرد بۆ کاکه‌مه‌می ده‌ زیندانی داویشته. هه‌تا چل شه‌وی هه‌ر وابوو. رۆژیکی
 مزگینیان هینا، له‌شکر هاته‌وه. یایه‌زین گوتی: «ئه‌و له‌شکر هاته‌وه، ئه‌و تووتکه
 تاژییه‌ بۆ وا لاواز بووه؛ جا ئه‌من چ بکه‌م له‌ خه‌جاله‌تی کاکه‌مه‌می» گوتی: بێن،
 له‌کن ئه‌من نانی بده‌نی، بزانی ئه‌و تووتکه‌ تێرو نه‌کردوه، وا لاوازه. نانیان ئاویتته
 به‌ری، قه‌پی پێدا کرد، هه‌لی گرت و بردی. یایه‌زین بۆخۆی وه‌دووی که‌وت. گوتی:
 «کچی، بۆ کوێی ده‌با ئه‌و نانه‌ی؟» گوتیان: «قوربان! هه‌موو رۆژی نانی ده‌دینی،
 ده‌بیا، ده‌روا». تووتکه‌ گه‌یییه‌ سه‌ر زیندانی بۆی به‌رداوه. ئه‌گه‌ر یایه‌زین چوو،
 ته‌ماشای کرد، پێی زانی، ئه‌وه زیندانه، کاکه‌مه‌م ده‌ویدایه. یایه‌زین ده‌گری؛ ده‌لی:
 «پووسیا بووم، بابانم وێرانه
 ئه‌من له‌کنم وابوو، ئه‌توو سه‌رکرده‌ی له‌شکری، چووی به‌رحه‌ق بکه‌ی ئه‌و

عتیلانە»،

میر مەم دەلّی:

«یایەزین، گیانە!

چل شەو، بە قسەى بەکرى جیگام زیندانە،

شام و نەھارم بوو بە جەمى سەگانە».

یایەزین دەلّی:

«هەى لە خۆم روورەش و بابان ویرانى

تاقە کورەى براھیم پادشای یەمەنى بێتە شارى جریرى بە قسەى منى سەر

بەتال و بى خودانى».

میرمەم دەلّی:

«ئەى خولاً، بە رحمەتى تۆم شوکرانە

ئەمن نەمزانى لە شارى جریرى بەکر وا شەیتانە

لە خۆم خانەخەراپ و مال ویرانى،

هیچ جوابى دیم نییە بەغەیرەن شوکرانى

زولفى خۆت بکە تەناف، بزانه دەرم نایەنى لە زیندانى.

سەرى من ئەگەر دەرتەهینام، لەسەر کۆشى خۆتى دانى

جا ئەودەمى شوکرانەبژیرم، ئەگەر پیمەردى خولام بێنەسەرى بۆ گیان

کیشانى».

یایەزین دەلّی:

«ئەگەر براھیم پادشای یەمەنى بزانى

دى، شارى جریرى ویران دەکا، لەسەرى کورى خۆى لە حەولاد و تایفەى من

دەبرى رى گوزەرانى».

ئینجا مەلەک ریحان هاتوو لەولاو،

سەرتاپا خوار خۆى دە قورى هەلکیشاو،

دەلّی: «یایەزین، بە قوربانى بى، ئەو چ بوو، چ قەوماو؟»

یایەزین دەلّی:

«مه لهك ريحان، ئەتوو هاتووی، به قوماربازی دهگری.
 ئەتوو نازانی، چاك نابی، چونكه له ئەولادی بهگری؟»
 مه لهك ريحان دهلی:

«قوربانتم بم، ئەمن کویرم بوو چاوه
 له من وایه میرمەم سەرکردهی لهشکرییه چووه، مال و تالانی هیناوه.
 ئیستا سهلام لی رابوو، دهلین: له زیندانیدا زهلیل و مهحتهل ماوه.»
 ئینجا مزگیینی هات، لهشکر و قوشههه له شاری جزیری بوو بلاوه ئینجا
 خه بهریان به یایه زینی داوه.
 یایه زین ئەگەر وا دهزانی،
 سهرتاپا خوار خوی هه لدهکیشا ده قور و خمخانی،
 به کووچهی شاری جزیرییدا دئ، دهست دهکا به گریانئ.
 عرفۆ و چهکوۆ و قهرهتاژدین ئەسپتیکیان به پیشکەش بو کاکه مه می هینابوو؛
 ئەوا دهیگیڕن له کاروانسه رایه و له کۆلانی.
 یایه زین دهلی:

«قهرهتاژدین ئاگاهه تان کوانئ»
 ئەنگۆ بو ئاگاهیه تی و بهجی هیشته، چل شهوه جهمی دهگه ل جهمی سهگانه له
 زیندانی.»

بهنگینه دهلی:

«ئەگەر نه مرم، بژیم، بمینم،
 دهبی لهشکر و قوشههه نی شاری یه مه نی بینم،
 دهبی ریشهی هه ولادی میر و بهگری دهڕینم.»
 عرفۆ دهلی:

«ئەمن عرفۆمه،
 بهرائیکی به ئەسرۆمه،
 میری برات له شانانرا دهگرومه»
 قهرهتاژدین دهلی:

«ئەمن قەرەتاژدینم،
 لە پلینگەکانی چەنگ بەخوینم
 ئەگەر نەمرم، میری برات لە شانانرا دەردینم.»
 چەکووش دەلی:
 «ئەمن چەکوویەکم بەناوہ
 لە سوئی میرمەمی کویرم دەبووہ هەرتک چاوہ.
 خوشکی یایەزین، گلەبیانم لی مەکە، کویرم بووہ هەرتک چاوہ
 ئیستا دەبی شاری جزیری تەخت و تاراج بکەم، بیکەم بلاوہ.
 خوشکی، پیم بلی، بزانی میرمەم مردووہ یانە ماوہ.»
 یایەزین دەلی:
 «چ بکەم ئەمنی قەلەندەر و مال ویرانی
 نەمردووہ و نەماوہ؛ ئەوہ زەلیلە لەئێو زیندانی.»
 ئینجا ئەو چوار شێرە بە گریان دەهاتنە خوارێ لە کۆلانی،
 هەموویان دەهاتن، دەگەینە سەر زیندانی.
 دەیانگوت: «یایەزین! میری بکوژین یا کاکەمەمی دەرتین لە زیندانی؟»
 یایەزین دەلی:
 «بە قوربانو بێ، دامەمیتن،
 جارێ کاریکی وا بکەن کاکەمەم بۆ دەرتین»
 ئینجا یایەزین کەزیی خۆی بەعالمقە بەعالمقە کرد ئاویتتیه زیندانی
 کاکەمەم ئاویتتیه ئەستۆ و بنەنگلی خۆی؛ دەستیان کرد بە هەلکێشانێ.
 یایەزین دەلی:
 «بیدەن بەمن»، سەری خۆی هەلگرت، لەسەری کۆشی خۆی دانێ
 کاکەمەم دەلی:
 «یا رەبی، بە رەحمەتی خوڵای دەبژیرم شوکرانی
 یایەزین! ئەمن چاوم نابینی؛ عرقۆ و چەکوۆ و قەرەتاژدین و بەنگینە کوانی؟»
 یایەزین دەلی:

«جەرگم بىرا، كەسم نەماو»
ئەتو نازانى، ئەوانە لە لەشكرى گەرانەو، پاكەت لە دەورتي راوستاوه؟»
كاكەمەم دەلى:

«پىيان بلى گەردنم نازاد بكن؛ دەولەت زىاد و مالى ئاوا
لە توو دىدار ئاخىرەت بووم، لە ئاھى داپك و بايم مەخسوودم نەبوو تەواو»،
ياپەزىن، ئەگەر وا دەزانى،
دەست دەكا بە چەمبەر و گريانى.
بە رەحمەتى خولای ميوان دەھاتنە سەر كاكەمەمى بۆ گيان كيشانى.
كى بوو لە كاكەمەمى بەلەك چاوه،
چاوى خوى لە رووى ياپەزىنى كرد بلاءو.
عرفو و چەكو و قەرەتاژدين و بەنگينە دەست دەكەن بە گريانى،
مىرزىندىن ھەلدەستا دەھاتە كەن ئەوان لە ديوانى
ئەويش وەك ئەوان دەس دەكا بە گريانى،
دەلى: «خوشكى، ياپەزىن! بلاء كاكەمەمى ھەلگىن بىبەينەو دەوانى»،
بەنگين دەلى:

«ئەمىر، بە قورىانت بىم، چ دەستانى مەكەنى
ئەمن ئەمانەتى براھىم پادشاھ دەبى بىبەمەو ىمەنى»،
مىر دەلى:

«بەنگينە، گيانە!»
«ئەمن نەمزانىو كورى براھىم پادشاھ ھاتوتە ئىرەكانە
ئەمن دەزانم شارى ىمەنى لەسەر ئەوى دەبى ويرانە،
مەسلەھەت ئەوھى دەبى، ھەر لەكنە خۆم بى گۆر و گۆرخانە»،
قەرەتاژدين دەلى:

«دەبى ھەر لىرە بى، چونكە لە ياپەزىنى ميوانە»،
عرفو و چەكو دەلىن:

«بە دەستى خۆن دەبەينە گۆرخانە».

چونکہ میرمہم ماشوقی یایہ زینتیہ، ہتا مردنی یایہ زین خوشکی
ہموانمانہ».

بہنگین دہلی:

«بی ئاغا و بی و ہتہ نین

چونکہ میرمہم غریبہ، بلا بچین بۆخۆمان قہبری بۆ ہلکە نین».

میرزیندین دہلی:

«خولاکھی! بہنگین چت لہو قسہی داوہ

نہمزانی کوری براہیم پادشایہ؛ کویرم بی ہرتک چاوہ

لہمیژہ ناردوومہ قہبری بۆ ہلکە ناوہ».

کاکہ مہمیان بردہ سہر تاتہ شواری و شو راوہ،

ہہلیان گرت بۆ گۆرخانان، لہوی تہ سلیم بہ خاکئی کراوہ،

بانگیتی خوشیان لی دا، گہرانوہ بہ دواوہ.

ئینجا ئہ گہر شو بہ سہر دا ہات ہہلی کردہ ریژنہی بارانی،

یایہ زین ئیستا بۆ کاکہ مہمی دہس دہکا بہ گریانئ:

«تاقہ کوری براہیم پادشای یہ مہنی جوانہ مہرگ بوو لہ سہری من بابان ویرانی

حہ لالی دنیا یہم لی حہرام بی ہتا خولا دہکا دیوانئ؛

چ بکہم لہ خۆم رووسیایی، قہلہ ندہری

بۆ دایک و بابی میرمہمی دہگہینہ یہ مہنی خہ بہری

داخولای، شاری جزیری دہگہل تۆپ و تۆپخانہی یہ مہنی چی بہ سہری

چ بکہم، لہ چہنگم دہرچوو، ئہ من مل بہ کوینی

شاری جزیری لی خرا دہکەن کہسم لہ ئہ ولادی نامینی».

کی بوو لہ بہنگینہی دلسووتاوہ،

دہہاتہ خزمہت یایہ زینئ دہیگوت: «یایہ زین! چاوم کویر بوو، ئاغام نہ ماوہ».

یایہ زین دہلی:

«بہنگینہ! ئہ من بابانم خہرابوو تیرم لہ جگہری دراوہ».

بہنگینہ دہلی:

«دهبی بهی کھسی برۆم، بۆ شاری یه مهنی، دهولت زیاد و مائی ئاوا»
یا یه زین دهلی:

«هه پڕۆ! چ بکهه، ئه منی قه له ندهری

هه پڕۆ، بڕۆ به خولات به زامن ددههه، به ئه مانهت به پیغه مبهیری»
کی بوو له بهنگینی گولباوه،

ئه سپ و تاژی ده خمی دهنه بۆ یه مهنی گهراوه.

دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژان به شین و گریانی ئاژواوه، ههتا دهگهیییه
دهرکی براهیم پادشای یه مهنی بانگ له سهه بانگی لی داوه»
براهیم پادشا وهدرکهوت، دهلی: «بهنگین! کاکه مهه چی لی هات و چی لی
قهوماوه؟»

دهلی: «براهیم پادشا، به قوربانته بیه! دهردیکی گهیییه، عه مری حهقی به چی
هیناوه».

براهیم پادشا دهلی:

«بهنگینه، چ دهکهی له منی بی کور و فهقیری

چ بکهه له یه مهنی پڕا چلۆن بگهه شاری جیری؟»

دایکی مه می، ئه گهه وا دهزانی، له شکر و قوشه نهی دهنگ داوه

هه به و شهوهی ئالای هه لکرد، بهیداغی راکتیشاوه

بهنگین بانگ له سهه بانگی لی ددها، بۆ شاری جیری گهراوه.

بهنگین دهلی:

«ده پڕۆم بۆ شاری جیری بۆ کن ئاگاکی نهوجوانه».

دههاته خوارێ دوازده مانگ و بیست و چوار رۆژانه

دههاته دهوره ی جیری، داوت [؟] دایبهست تۆپ و تۆپخانه.

یا یه زین ناردییه کن میرزیندینی: «مه رهخهس بفرمووی، دهچمه سهه قهبری
کاکه مه می». میر تهگییری به بهکری کرد، گوتی: «مه رهخهستی بکهه، یا نهیکهه؟»
گوتی: قوربان! مه رهخهستی بکهه، دهزانم، به هاواریه وه دین: ده شقهه بۆ خاتری
یا یه زینی خهراپه مان نهکهن». میر فهرمووی: «بالا بچیتته سهه قهبران،
مه رهخهسته». یا یه زین به گریانی چوو سهه قهبران. ئه وه یا یه زین گهیییه سهه

قهبرى كاكه مەمى . بانگى كاكه مەمى دەكا .
دەلئى: «خولايە، نە بەكە برىنى، نە بەسە برىنى
بۆخۆت گيانان دەدى، گيانان دەستىنى
كاكە مەم، عەمرەكەم، ئەتوو نابى جارىكى سەر ھەلئىنى؟»
كاكە مەم دەلئى:

«خاتوونى! بۆ وا شىت و كەم ئەقلى؟
روومەتى تۆم گەلىك جوانترن لە دەسروكەى گول گولئى
ھەتا دنيا خەرا دەبى، پياو سەر ھەلئايەنى لە مائە گلئى».
يايەزىن دەلئى:

«خولايە، بەغەيرەز ئەتوو كەس نىيە بمىنى
ئەمن چىدىكەم بۆ مەجووزاتان نەژىنى
ئەمن بە كىلى كاكە مەمى ھەمىو بەمىنى .
خولايە، ئەتوو كەرىمى، قادرى»

مىوانى خولاي دى، پۆجى لە يايەزىنى وەردەگرى .

خەبەريان دا بەمىرزىندىنى: «يايەزىن مرد». مىر بە بەكرى فەرموو: «بىرۆ، قەبرى
بۆ ھەلئەنن». گوتيان: «قەبرى ھۆ لەوئى ھەلئەنن». ھەرچىكى پاچيان لى دا بوو
بەروو لە ھىچ كوئى ھەلئەكەنرا؛ لەكن كاكە مەمى نەبى. قەبرىان تەواو كرد .
يايەزىن تەسلىم كرد . داياپۆشى گوتيان: «ياللا برۆينەو». شەقژن لە قەبرى
كاكە مەم و يايەزىنى ھات. بەكر گوتى: «ئاحا! دەست ھەلئانگرن ئەوا لە قەبرىش
چوونە بالى يەك»:

بەكر ئاغا دەلئى:

«مىر ئەتوو مىرىكى ساحب خاترى

لە ھەموو كاران عەيب و عاران لە من دەگرى

خوشكى قەعبەى توو لە قىامەتتەش دەس لە خەلقى ھەلئانگرى».

مىر گوتى: «ھەموو كارىكى پى كردم، دەنجا بىكوژن»

بەكر خۆى ئاويتە نىوانى قەبرى كاكە مەم و يايەزىنى. خويىنى بەكرى لە نىوانى

قەبرى كاكە مەم و يايەزىنى كەوت، ئىستا بوو بە زى لەوئى شىن بوو .

کاری وان بوو ته‌واوه
 عرفق سهرتاپا خوار خوئی ده قورئ ناوه
 چه‌کۆش خوئی له خمی داوه
 بانگیکی خویشیان له بۆ مه‌م و زینان لی داوه
 به‌خه‌مناکی هه‌ر که‌سه بۆ ماله خوئی رۆیه‌وه و گه‌راوه
 خه‌به‌ریان به‌ براهیم پادشای دا، یایه‌زینیش مرد، له‌کن کاکه مه‌میان ناشت.
 کئی بوو له‌ براهیم پادشای زهنویره
 گوئی: «ئیدی که‌س پیم نه‌لی له‌ پاش مه‌م و زینان شاری جزیرئ نیگابدیره
 سبچه‌ینی پاکئی نوغروق ده‌که‌م ده‌چۆمی جزیرئ ده‌که‌م سه‌ر به‌ره‌و ژیره».
 ئینجا که‌ سبچه‌ینی به‌یانی داوه
 براهیم پادشا له‌ خه‌وئ هه‌لستاوه
 ده‌لی: «چ بکه‌م؟ له‌ عه‌یبه‌ت میرمه‌می کویرم بوون هه‌رتک چاوه».
 رووی توپ و سه‌ربازی ده‌ شاری جزیرئ کراوه.
 به‌نگینه‌ ناغای چووه بۆخوئی سه‌رکرده‌یه و زگی سووتاوه.
 رووی ده‌ ماله به‌کری کرد؛ هه‌رچی گه‌ییبه سه‌ری بری، سینگی هه‌لیناوه.
 رووی ده‌ ماله میرزیندینی کرد، قه‌تی یه‌ک خه‌لا نه‌بوو، یه‌کی نه‌ماوه هه‌تا
 به‌چارئکی ئاساریان برپاوه.
 جا خاتوون ئه‌ستی کوینی ده‌به‌ر خوئی کرد، چو له‌ پیش براهیم پادشای
 راوه‌ستاوه،
 ده‌لی: «پادشا، مه‌م و زین چوون، ئاساری ماله باهم برپاوه».
 براهیم پادشا ده‌ستی ده‌ستۆی خاتوون ئه‌ستی کرد، گوئی: «ئه‌توو کچی منی
 ئه‌تووم له‌ جئیی کاکه‌مه‌می رۆناوه».
 ده‌ستی ده‌ستۆی خاتوون ئه‌ستی کرد، چووه سه‌ر قه‌بری مه‌م و زینان به
 بیانییه‌کی ته‌واوه.
 گه‌ینه سه‌ر قه‌بران، ده‌گه‌ل له‌شکر و قۆشه‌نی بانگیکی خویشیان لی ده‌داوه.
 کئی بوو له‌ براهیم پادشای نه‌وجوانه،
 کویرایی گه‌ییبه هه‌رتک چاوه‌کانه،

ده‌لئى: «به سهرينى پيرى به‌شم بئى كورى و زگ سووتانه.
 رۆله! خاتوون ئه‌ستى نايه‌مه‌وه شارى جزيرئى؛ شارىكى به‌دقه‌ده‌مه،
 ويستراحت گرانه.
 رۆله! شاره‌كه‌ى يه‌مه‌نى، بئى كورى ئاغاي و سهره‌وپرانه».

خاتوون ئه‌ستى ده‌لئى:
 «له سوئ مه‌م و زيان وهخته وهرگه‌پرئم له دينى،
 ئيچ باب و برام نه‌ماون، له‌كنيان رۆنيشم به‌ په‌رژينى».

براهيم پادشا ده‌لئى:
 «رۆله! شاره‌كه‌ى جزيرئم به به‌رات دا هه‌تا مردنئى به قهره‌تاژدينى»
 «ئينجا ئه‌من كاكه‌مه‌مم چوو، هۆم كه‌وتۆته به‌نگينى».

قهره‌تاژدين ده‌لئى:
 «چ بكه‌م براهيم پادشا؟ ئاغايه‌تيم پئى ناكريئ، جگه‌رم براوه،
 خزمه‌تى ميرمه‌مم گه‌لئك نه‌كرد، ئه‌مه‌گم به‌هيچى دراوه.
 «خولا ده‌زانئى كورى تۆيه؛ بلا ئه‌من هيچ كه‌سم له شوينه‌وارئى نه‌ماوه».

سبچه‌ينئى ته‌داره‌كى ده‌گرت هه‌تا كه‌وت رۆژان هه‌ر خيئر و قوربانى بۆ مه‌م و
 زيان كراوه، له پاشان ئالايان هه‌لكرد و به‌يداغيان راكيشاوه.
 جزير به قهره‌تاژدينى ته‌سليم كرا. گه‌رانه‌وه به دواوه.
 براهيم پادشا له هه‌سره‌تان كوئيرى بوون هه‌رتك چاوه.
 دوازه مانگ و بيست و چوار رۆژان له‌شكريان هيناهه به دواوه
 داخل به شارى يه‌مه‌نى ده‌بوو، هه‌موو كه‌س خۆى ده قورئى ناوه
 به‌نگينى كرد به كورى خۆى و به‌سه‌ر شارى يه‌مه‌نى داناهه.
 يا په‌ببئى! (په‌حمان به‌كر نه‌مرى) به‌چوار رۆژان ئه‌و به‌نده‌ى بۆ ساحبى ئالمانى
 كرد ته‌واوه،

ئيساي پوحوئلا له‌سه‌ر ساحبى ئالمانى راوه‌ستاوه
 ئاغاي ساحب به ساق و سه‌لامه‌تى له هه‌موو ده‌ريايان په‌رپوه له دايك و
 خوشكى خۆت بكه سه‌لاوه.

لاس و خه زال

ئەحمەد ئاغاى بالەكى چ كورى نەبوو. مەحموود ئاغاى براى وى بوو؛ ئەويش چى نەبوو. ھەردووك ژنيان عامبيلەدار بوو. خوللا لاسى دا بە ئەحمەد ئاغاى، خانزادىشى دا بە مەحموود ئاغاى. ليكيان مارەكردن؛ لاس و خانزاد. دايكى لاسى نيوى شەمى بوو. دە سالان ئەحمەدئاغا وپى كەوت، ميژدى پى نەكرد. شيريك ياغى بوو. پياوى دەشكاند، دەبخوارد؛ ئەحمەدئاغا گوتى: «يان دەبى ئەمنيش بخوا، يان ئەو شيرەى دەكوژم». چوار سال بوو شەمى هيناپوو، ئيلاقەى نەدەكرد. گوتى: «بۇچى ئيلاقەى من ناكەى؟» گوتى: «هەتا بە دەستى خۆت دۇخينم نەكەبەو، ئەمن ئەتوو...».

ئەحمەد ئاغا سەر و بەرگى پۇشى، چوو زگ شيرى. شير دەستى بە دەعوايە كرد دەگەلى. خوللا فرسەتى ئەحمەد ئاغاى دا، شيرى خست. ھەلانە سەرى، سەرى برى. ماندوو بوو، لەسەر پشتى شيرەكەى نووست، خەوى لى كەوت. لە خەلقى بوو بە شين و گريان؛ گوتيان: «شير ئەحمەدئاغاى كوشت». ژنەكەى گوتى: «ئەمن دەچم. يان دەبى ئەمنيش بكوژى، يان تۆلەى ئەحمەدئاغاى دەكەمەو». ژن دەستى دا خەنجەرى. چوو زگ شيرى. ئەگەر چوو تەماشای كرد شير كەوتبوو؛ ئەحمەدئاغا لەسەرى دريژ ببوو. گوتى: «وہللاھى! ئەو شير شكاندوو يەتى، لەسەر پشتى خۆى داناو». تەماشای كرد سەرى شيرى برپوھ؛ ئەحمەد ئاغا خەوى لى كەوتبوو. گوتى: «خوللاكەى، ئيلاقەى من نەكا؛ بزائم پياوھ يان پياو نيبە». دۇخينى دەكردوھ^(۱). ئينجا ھەلانە سەرى لەسەر پشتى شيرى...، ئينجا لاس لەسەر پشتى شيرى گوراوھ. ھەلستان ھاتنەوھ مالى.

خانزاد خان و لاس ليك مارە كرابوون؛ ھەتا دوازده سالان. دە پاشان ئەحمەد ئاغا مرد. مەحموود ئاغا ش مرد. شەش سالان تازيەى ئەحمەد ئاغا و مەحموود ئاغاى بوو. پاشى شەش سالان پياويك چوو بوو بۇ جەلەبى؛ چوو بۇ نيو عىلى

(۱) ئەحمەدئاغا چاوى ھەلينا؛ تەماشای كرد، ژنەكەى دۇخين دەكردوھ.

ماموودینان، لهوئی چاوی به خه زالی مه لا نه بییان که وتبوو. هاته وه، گوتی: «لاسه شوو عهمرت به هیچی چوو». گوتی: «بۆچی وا ده لئی؟» گوتی: «مال خرا نه بوو! ئه ورو چه زالی مه لا نه بییانم دیوه؛ ده گهل روژی ده عوايه ده کا؛ ئیدی هر بۆ توو چاکه». لاس هه لستا ولاتی باله کیانی به جی یه شت. چوو نه یو عیلى ماموودینان، چاوی به خه زالی بکهوئ. ئه گهر چوو لهوئی دابه زی، جله ویان گرت و ولاغه که یان به سته وه، بۆخوئی چوو خزمهت مه لا نه بی؛ گوتی: «ها بایم کوئنده ری؟» گوتی: «قوربان! هاتوومه نوکه ریئ». گوتی: «خه لقی کوئی، کوپی کئی؟» گوتی «قوربان! له گهر مینئ هاتووم». مه لا نه بی گوتی: «ئه حمه د ئاغا و مه حموود ئاغاى باله کی ده ناسی؟» گوتی: «قوربان خیر؛ خه لکی عیلى وان نیم». گوتی: «قه ننه دارى ده توانی بکه ی؟» گوتی: «به لئ قوربان، ده توانم». کیسه و قه ننه یان دایه. لاس بووه قه ننه دارى مه لا نه بی ده شه وانى قه ننه تئ کرد. روژیکی خه زال هات به پیش چاوی دا. لاس گوتی: «ئه وهه کئی؟» گوتیان: «ئه وهه خه زالی مه لا نه بییانه». لاس ده لئ:

«یای خه زال، نه قه ولت قه وله، نه شه رتت شه رته، نه دینت دینه

هه زار بارى ده نه حله تانت ببئ له پیره دایکئ، له برا گچکه له، له بابی ردین شینه

ئهن بۆ توو ده چوو مه کوئستانی عه زیم و بو زرگینه

ده سکیکى سوئن و هه لاله م ده چینه

ده سک به ده سکم کردن به ئاوریشمی دوکانیکم به ستینه

کاروانیک ده هاته وه له ده غل کرینه

ئهن به و کاروانه ی دا ئه و گو له م بۆ توو نار دینه

نازانم ئه و گو له ت پی که یوه یا نه که یینه»

خه زال ده لئ: «لاس، ئهن ئه وانهم له توو قبوول نینه.

نه سه ری سه هه ندى، نه قووچی قه زهنی، نه رندوئی زهرزان، نه سه ری

ته شو یله ی، نه موئی به رانی، نه کانیه خو لای شتاقیان ده گهل نینه».

لاس ده لئ: «یای خه زال، چۆم لئ هاتن، پردم لئ هه لوه شینه.

ئهن مه له وانیک نه بووم له گو می ده شینه،

کیز و کوری همزایان، له من و توو دل به دنیا تر بوون، به پیشی من و توو
سه‌ری ئه‌و گولانه‌یان هم‌موو ده‌چینه.

خولا مائی خیلاتی خراکا! ده‌گه‌ل به‌رگه‌ل و می‌گه‌لان ئه‌و گولانه‌یان هم‌موو
پچینه،

ده‌ستی لاسی باله‌کی قوله بوو، بۆ هم‌موو کویتستانان نه‌گه‌ینه.»

خه‌زال ده‌لی: «لاس، دلت کردووم هیلاکه

له‌و گولانه‌ هیندیکیان ده‌به‌ری خوت راکه

وه‌ره له‌به‌ر مائی مه‌دا هه‌راکه

هیندیك ده‌لین: یا خولا پیروژت بی! هیندیك ده‌لین:

موباره‌کی بی لاسی باله‌کی جوانیکی چاکه.»

لاسی ده‌لی: «له‌ ماله‌ مه‌لایان هه‌تا مائی سو‌فییان

له‌ مائی سو‌فییان هه‌تا مائی مه‌لا نه‌بییان

ئه‌من ده‌لیم: بيمه‌ سه‌یاح؛ رۆمی بگه‌ریم ده‌گه‌ل هیندییان

بریا داریک بوومایه‌ له‌ داری ده‌ قه‌سییان

بیاندامایه‌ چه‌نگ وه‌ستایان، شه‌قیان کیشابامایه‌ به‌ مشاریان، بیاندامایه‌

به‌رده‌می رهنده‌ و کوشته‌رییان

هه‌لیان هینابامایه‌ به‌ په‌رکی تیلتاوسی، خاسه‌ره‌نگیان کردبام به‌ پوشت بالی

سپی سییان

بیاندامایه‌ به‌ر مائی که‌وانیکی هیندییان

هه‌لیان داشتبام به‌ره‌و قووچی قه‌زه‌نی قه‌ندیلی مامه‌ کو‌بییان

له‌وئی بییان کوشتبامایه‌، ده‌ کاران، دایکی ده‌ نیرییان

گو‌په‌رکم که‌وتبا له‌ بلندان، شابالم که‌وتبا له‌ نه‌وییان، له‌ سه‌ری ری شوان و

گاوان و ناسکه‌ بی‌رییان

هه‌لیان گرتبام بیانبردمایه‌ سه‌ر رازی کانبیان

له‌ خو‌شیا منیان مه‌ر سه‌رچل کردبایه‌، هاتبانایه‌ سه‌ر به‌ردی ده‌ کانبیان.

سه‌ریکیان نابام ده‌ بنی تووری؛ نی‌وه‌راستم که‌وتبا سه‌ر زاری شیرمه‌شکی له‌

ملی خو‌یان قایم کردبام. لای دیکه‌م که‌وتبا نی‌وانی هه‌رتک شانان؛ به‌سه‌رمدا

هاتبايه هيزار دهگهَل قمبره لئىكى كه زيبان.

جا حه وتووئىكم له سهر بوايه مهره كه دهگهَل خهلق و خولاي خيَله كييان.

بئريكى زور موسلمان ئه منى له و عيلا تهى دزيبا؛ بهديارى و سهوقاتى بردبامى
 بو ياي خه زالى مه لا نه بييان.

ياي خه زال به دهستى مبارهكى وهرى گرتبام، بيناردمايه كن زيرينگه رى،
 زيرينگه ر سهرىكى زيركفت كردبام، نيوه راستم ئه شه ره فيبه ند، لاي ديكه م ده دور و
 ئه شه ره فييان.

زيرينگه ر له سهر هوردك دهستانى رونا بام، بهديارى و ئه ندام هينا بامه وه بو ياي
 خه زالى مه لا نه بييان.

ياي خه زال سهرىكى به قولكى كه ردييه وه نابام، سهرى ديكه م له نيوان سينگ و
 مه مييان.

ئاره قه شپت و شهيداي كردبام، باوه شپنى كردبام به په رچه مان، فه راموش
 بوومايه به كه زيبان.

وهختى له ويَم لى وه رهن ده بوو، بينابام له نيوان سندوقىكى خاسه رهنگ، رۆژى به
 نوغل و نه باتى په روره ده كردبام. شهوى قاسيد بام له مابه ينى سينگ و مه مييان.

وهختىكه له ويَم لى وه رهن ده بوو، بيناردمايه سهر وه ستايه كى گه ويَل، دروستيان
 كردبام بو نيرتكي ته شيبان. حهوت سالان پتي رستبامايه رانك و چوغه له
 ميرووتيان.

وهختى له ويَم وه رهن ده بوو، قه ره واش و كه نيزان، ئه منيان له خه زالى بخواستايه،
 ده يگوت: ناسكه تيرىكى عه جيبه، به كه سى رهوا نابيتم، نه كو زحمهت و
 كو پره وه ريبى به دهنى، رۆژى قيامه تى خه لاس نابم له خه جاله تيان.

وهختىكى له ويَم لى وه رهن ده بوو، بيدابامه بهر نالچه ي كه وشى زيوان كه رت و
 پارى كردبام، فرتي دابامه دم كه وى و كانبيان.

له وى بو خوم شين بوويام به گورانگىكى شهنگه بييان. به بنم داهاتبا گيلان و
 گيدان، خيلى سوورچى و زاربيان،
 هه موو هه وه لى پايزان، ئاخري بوهاران له بن سيبه رم رونيشتبا ياي خه زالى
 مه لانه بييان».

خه زال ده لى:

«دلم پاناوهستی له بهر ئهوی غهمی، له بهر ئهوی ژانی.
 ئاوریکم بهربوو دهروونی، ئیدی کهم بهربوو دهرونخانی،
 نه بهبای دهکوژاوه نه به بارانی.
 هاواریکم وهبهر خولای، ئی دیکهه وهبهر پیغه مبهری ئاخرزهمانی.
 لاسه! ئهوی پهچه مانهم بۆ توو پهروهرده کردوون ههر وهک ئاوریشمی دووکانی
 ئهمن ئهوی هه نیهه بۆ توو نیگاداشتی کردووه، ههزار و ههوسهده مه لایکهتی
 جله و کیشه، وهک مانگی مونه وهر وایه، شهوقی داوته عهرز و ئاسمانی.
 ئهوی برۆیانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهبی شاری هیندی بۆ بدهی به دهرمان؛
 دهستی بکهی به وهسمه کیشانی.
 ئهوی چاوانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهلی ئهستیرهی گهلاویژه، له ههوشار و
 عهجه مان هه لئی، ههر ئاشقیکی بیینی گوناھی نامینی رۆژی ئاخرزهمانی.
 ئهوی کولمانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، دهلی فانۆسه له دیوانی سولتانی
 ئهسته مبولی؛ میرزای قابیل له بهر شه به قی وی قه له می باویته سهه قاقهزی بۆ
 ههر چوار دهولتانه بنیرئ پۆسته و فه رمانی.
 ئهوی که پۆیهه بۆ توو پهروهرده کردووه. مه گهر ههر هه یاسی دانا مه عنای بزانی.
 ئهوی لیوانهم بۆ توو پهروهرده کردوون، پیایوی تاجر مه گهر کلوری بیی دهنه
 قیمهتی نازانی.
 ئهوی ددانانهم بۆ توو پهروهرده کردوون. ههر ددانیکم گه وهه ریکه، ههر
 گه وهه ریکم قیمهتی ته و او نابی به شاری کشمیرد و ئیرانی.
 ئهوی چه نهی رهنگ شاخی زپیرینی بۆ تووم پهروهرد کرد. دلم نایه ده مست
 وهستای ناشیی نیم، وهستایه کی باش وهستا بیی، سه بر سه بر، نه رم نه رم،
 زحمهتی نه دا له مسقال کیشانی.
 ئهوی گهر دنهم بۆ توو پهروهرده کردووه، دهلی شووشه ی گولاوییه چه ند خووشه
 لاس و خه زال لیکدی بپرژین، لاس بلئی: یای خه زال، ئهوی شووشه گولاوییم بۆ
 له سهه ده لاقه دانی.
 ئهوی که شه فهه بۆ توو پهروهرده کردووه، جووتیک لیموی کالی له سهه رن خاوریسی
 دارای لی بووه به په رده کللی بۆته دهرزیی هه شته رخانئ.

هیندیک خال له نیوان سینگ و مه‌مکانم ئه‌و خالانه به‌ی ماموستا و موسته‌عید ده‌خوینمه‌وه: ئه‌لفن، میمن، خه‌تی قورعانی.

ئه‌و به‌ژنه‌م بۆ توو په‌روه‌رده کردووه. ده‌لئی ریحانه‌ی به‌کساله‌یه، به‌نی ئاده‌مان شه‌واویان لئ ناوه‌ خوناوه‌کی په‌ریوه‌ته‌ سه‌ر په‌لکان ده‌گه‌ل زه‌رده‌ی رۆژی هه‌وه‌لی سبچه‌یانی.

ئه‌و شلکه‌ی رانانم بۆ توو په‌روه‌رده کردووه، خۆی بۆ شوڤر بکه‌وه، سه‌ری خۆتی له‌سه‌ر رۆنی له‌ ماچکردن و گه‌وزلیدانی.

لاسه‌شوڤر! عه‌مرم! وه‌ره. ماچانت ده‌می هیچ که‌س نه‌زانی.

گوڤزینگی پیدانم سیوی سه‌ر لکانه، به‌ئه‌مانه‌تی به‌باغه‌وانی داوان له‌ ئیواره‌وه کیشکی لئ بکیشی هه‌تاوه‌کو هه‌وه‌لی سبچه‌یانی.

له‌ سبچه‌ینیه‌وه کیشکی لئ بکیشی تا عه‌سریکی دره‌نگ مه‌لا ده‌لی: «ئه‌للا‌هو ئه‌کبه‌ر»، سو‌فی دینه‌وه شاده‌ت و ئیمان.

لاس وه‌ره دوو ماچانت بده‌می، یه‌ک له‌باتی زه‌کاتی، ئی دیکه له‌باتی که‌لیمه‌ی شاده‌ت و ئیمان».

لاس ده‌لی:

یای خه‌زال چ بکه‌م ئه‌توو له‌ متبه‌قی ئه‌من له‌لای می‌ردانه.

دلم به‌خه‌مه‌ ده‌روونم سه‌ره‌وێرانه.

ئه‌توو خانه‌خوپی ئه‌من بێگانه؛

ئه‌گه‌ر راسته و ده‌مه‌یه‌ی ئه‌و ماچانه

شیشی له‌ چیغی راکتیشه‌ ته‌شرفی موباره‌کت بێته ئیره‌کانه.

خه‌زال هات ده‌ستی ده‌ ستۆی لاسی کرد. نووستن پیکه‌وه خه‌ویان لئ که‌وت. میربداغ و میرحه‌مه‌دخانی سوورچی و زاران هاتن تالان و مالی عیلی ماموودینیان؛ هه‌موویان برد. پیریژنیک مانگای به‌گوانه‌وه چووویو، که‌پشته لاسی و خه‌زالی. جنیوی دایه‌ گوتی: «سه‌گباب ئه‌توو دئی ده‌گه‌ل خه‌زالی ورده ... ده‌که‌ی، مالی من به‌تالان به‌رن». لاسی خه‌وی لئ که‌وتیوو، خه‌زال به‌خه‌به‌ر بوو. خه‌زال به‌پیر پیریژنیه‌وه چوو؛ گوتی: «دایه‌پیره‌ مه‌گری، له‌جیاتی مانگایه‌کی بیستت ده‌ده‌می، له‌جیاتی گوئلیکیکی بیستت ده‌ده‌می. لاس خه‌وی لئ که‌وتوووه بلا وه‌خه‌به‌ر نه‌یه». پیریژن گه‌راوه‌ دیسان له‌ولاوه‌ هاته‌وه‌ زگ لاسی گوتی: «حیزباب! له‌ ولاتی

بالهکیان ئەتوو... دەدا؟ ئەتوو هاتووی مائی من بهتالان ددهی».

یای خه زال به پیرییه وه چوو گوتی: «پیریژن! دهنگی مه که، بلا لاس وه خه بهر نهیه». پیریژن گوتی: «وه لاهی دهگۆری بابی لاسی ده ریم، بۆچ مانگای من بهتالان بچی» دوو قه ره واشان باوه شینی لاسیان ده کرد، میشی لی نه نیشی. ئەو قه ره واشانه دهگریان بۆ مائی بابیان. هه ر یه کی خه زیان له کورپکی ده کرد. دهیگوت: «ماله که بیان چوو، ئەمه بیان پی ناخواری».

لاس سه ری هه لیتنا گوتی: «ئه وه چیه بۆچی دهگریین؟» گوتیان: «قوربان! میریداغ و میرحه مه دخان هاتن تالان و مائی ئیره هه موویان برد». گوتی: «دهنا خه زال دهگه ل من غه بیان بووه».

لاس هه لستا به په له په ل دهیگرده لینگدانه
 لاس ده لی: «مائی ویرانم ولاتی باله کیانم به جی یه شت هاتمه ئیره کانه.
 ئیستا هه زار و چوارسه د مائی خۆم و مامم سه ره ویرانه
 خانزادخانی هه ریرئ بی ساحتیه و بی خودانه
 داخولا، قاسیدی کتیه؟ هاتوته؟» خه زالی چاو جوانه
 نه مزانی ژن دهغه لن پیشکاریان شهیتانه
 هه لیه ت به دزی من نار دوویانه، میریداغ و میرحه مه دخان هاتوونه ئیره کانه.
 تالانی عیلى مه لانه بییان ده بن، ده لێن: لاس مندال و نادانه.
 ده نجا قه ره واش برۆن و دامه مین،
 ماینی شی خزم بۆ له به هار به ندئ ده رین.
 زریی داودی، رمبی نه زه ریم بۆ بیتن.
 خه به ریکی به میریداغ و میرحه مه دخانی سوورچی و زاران رابگه یه نن،
 ئەگه هه هاتوون مال و تالانی مه لانه بی ده بن، وریابن، مه ری خه زالی له
 سه رینچاوه ی کانیه ئاو بدن له بژوینی بله وه پین.
 هه راکه ن ماینی شی خزم له به هار به ندئ بۆ ده رین؛
 زینتیکی مورسه تی (*) لی بشه تین

(*) رهنگه مورسه ع بی؟

جووتیک زهرگانم له بۆ بالاتهنگی بۆ بینن».

ئەگەر ماینی شی خزیان له بههاربهندی دههینادهره،

پیتی ده پکیفی دهنه، دهکهوته سه ره

عیلى مه لانه بییان راده وهستان ئه ویه ر ئه ویه ره،

له ژنانیان گریان و چه مبه ره.

لاس ده لئى: «یای خه زال! خولاکه ی چه ند ماچی منت له سه ره؟»

خه زال ده لئى:

«ئاوریکم گرتووه، نییه قه رارم.

هه رچه ندی ده فهرمووی، ئه من قه رزدارم.

تالانى عیلم چوو خه جاله ت بارم

ته خسیری من ده گرن وا گوناهاکارم».

لاس ده لئى:

«پیاویکی نادرم،

ئه من مالى ئه و عیله ی به زامن هه لده گرم

ده بی له سه ر گیسکیکی ئه و عیله ی ئه من بمرم.

ئیستا به ئیزنی خولای، سوورچی و زارانیشت له بۆ ده گرم.

به شاهید بن که یخودا و ردینداره:

بزانی یای خه زال چه ند ماچ به من قه رزداره

ئیستا بزانه چلۆن ده یکه مه کوشتن و هاواره،

ئیستا تالانى سوورچی و زاران ده گرم به یه کجاره،

ئیستا مه ری یای خه زالی دینمه خواره.

لاس ئەگەر پکیفی له ماینی شی خز داوه،

له نیو عیلى وه ده رکه وت، چوو، له وئى پاره ستاوه.

لاس بانگ ده کا ده لئى: «داخوا، له چ ته ره فان مال نه ماوه».

ئەگەر بریکی دی له زینوی چوو به ولاره،

ئەگەر ته ماشا ده کا، له شکرى میربداغ و میرحه مه خانى پاره ستاوه.

لاس گوتى: «ياى خەزال! كەس دەگەلم نەيەتە دەعوايە،
ئەما ھەرچى ژنە سەر و بەرگى پەش بى، ئەتوو بۆخۆت بەرگى سىپى دەبەر بگە؛
ئەگەر ئاورم داو، بزانم لە كوڤى». ئىنجا ئەگەر لاس دەستى بە جلەوى دادەھىنا،
چوو خوارى بۆ مەيدانى.

لەشكرى سوورچى و زاران دەلى: «قاسىدى عىلى مامودىنان ئەوھتانى».
ھىندىك دەلىن: خولا مالىو بكا ويرانە،
ئەنگۆ بۆ نايناسن كەلەگايە، ئەو لاسى بالەكيانە.
لاس بانگ دىلى:

«ھۆى ميرىداغ، ميرحەمەخان گيانە!
تالانى خەزالو بردوو، لە بژوئى نەلەوھرى، ياي خەزال لىم دەكا گلەيىيانە،
بۆخۆ تالان دەكەم، لىو دەكەمە ئىخسىر مال و خىزانە».
ميرحەمەدخان دەلى:

«لاسى بالەكى! نەرم، بژىم، بمىنم.
بە گۆرى ئەحمەد ئاغاي بالەكيدا دەرىنم.
ئەگەر نەرم، دەچم ولاتى بالەكيان تالان دەكەم، خانزاد خانى بە ئىخسىر
دېنم».

لاس دەلى:

ميرىداغ، بە لاسى بزانه،
شەرى كاوران نىيە شەرى بەرانه.
ژنانو دەكەمە ئىخسىر، جى مالو دەكەمە سەبىخانە.
ئەنگۆ چ ھونەرىكو كىردوو، ھاتوونە نىو مامودىنان، دەبەن ئەو مال و تالانە؟
مەرى خەزالى، ئەگەر لە بژوئى نەلەوھرى لىم دەكا گلەيىيانە،
دەبى لە سەرىنچاوەى كانيان ئاو بدرى، حاجز نەبن بىرى و شوانە،
ئەو ھاتمە مەيدانى، جا حالى خۆت بزانه».

ئەگەر ميرىداغ وادەزانى،
دەستى دەدا رىمى خۆى، راي دەكپشا مەيدانى.

لاس دەلّی:

«ئەمن لە مەیدانی خۆم دەبینم کاوئ،
ئەتۆ وەرە، دەستی ماینتی شی خز بگرە، لیم بکە سە لاوئ،
بلی لاسەشۆر، میوانی خەزائیم، لە دلم دەرماوئ.»
حەمەدخان دەلّی:
«نازانی وەک پلینگى چەنگ بەخوینم؟
بالدار بە ئاسمانیدا بروا، بالانی دەوهرینم؛
نازانی خەزائى دەکەم بەئىخسیر، ئەتۆش بە گۆرئ ئەحمەد ئاغای بالەکیدا
دەریتم.»

لاس دەلّی:

«های دادویداد، زەمانیکى راگوزارە،
ئەتوو خۆت باوئ کن خەزائى، حیزب باب دەشقمى بۆت ببی بە تکاکارە.
ئەى میرحەمەدخان، چى دیم لى رامەمینە،
رۆژ ئەو وەرگەرە، درەنگە، زەبرى خۆت بوەشینە.»
ئەگەر میربداغ دەستی دەدا زەرگى خۆى، لە تەنیشتى خۆى هەلکەشاو،
زەرگىكى حەوالەى لاسى دەکرد، لاس خۆى لەبەر لاداو
ئەگەر لە قەلبووزى پیتشەوہى داو، لە پاشەوہى قەلتاغ شکاوە.
لاس دەستی دا رمبى خۆى، رمبىكى لە میربداغى دا، لەسەر ئەسپى فرئ داو؛
رمبى لاسى دەسەر دلّى میربداغى ماو.

لاس بانگ ديلّی:

«ياى خەزال، بووى بە دەزینم.
لە میربداغ و میرحەمەدخانى دەگەل کپههیان سویندخۆرى تا بە دەستى
بەستەت بۆ بیتنم؟

هەر کى قسەى دەگەل ئەتوو یەک بى، حەمریکەم، بەخولای! نایرەنجینم.
ئەوى ئەتوووى دەگەل یەک نەبى، بەخولای! سەرت بە پیتشکیش بۆ دینم.»
ياى خەزال بانگ ديلّی:

«ھۆی لاسەشۆرى بالەکیانە،
 ئەزت بىم بە قوربان قىمبەلى دە پەرانە،
 ھەرچى ئەتوو كەيفت دىنى، ۋەكىلى منى بۇ من خۆشگوزەرانە».
 ئەگەر لاس ئەو قىسەى لە خەزالى دەببىستەۋە تەۋاۋە.
 رىكىفى لە ماينى شى خىز دەدا، رىمبى لە سىنگى مىرىداغى ھەلدەكىشاۋە.
 ئەگەر مىرحەمدخان ۋا دەزانى،
 رىكىفى لى دەدا دەھاتە گۆشەى مەيدانى.
 مىرحەمدخان دەلى: «نەمرم، بژىم، بىتىم،
 «ئەگەر نەمرم، ئىنشاللا، ۋلاتى بالەکیان ۋ ماموودىنانت راست ۋ چەپ بۇ تىك
 دەپەرتىم،
 ياي خەزال دەكەم بە جارىە، خانزادىش بەئىخسىرى دىنم».
 لاس دەلى:
 «مىرحەمدخان، گىانە!
 ئەگەر نەمرم سەرت لە مەيدانى دەبىم، ژنانىشو دەكەم بەقابهخانە.
 رىمبى خۆت باۋى، زەبرى خۆت لى دە؛ شەرى بەرانى بەسەر چو، شەرى
 كەلانە،
 ئەگەر مەرى خەزالى چاك نەلەۋەرى، كەم شىر دەبى، بىرى شكايەتم لى دەكەن،
 ياي خەزال لىم دەكا گلەبىيانە:
 درەنگە زەبرى خۆت باۋى ئەۋرۇق مەيدانە!»
 مىرحەمدخان رقى ھەلستاۋە،
 ئەگەر رىمبى ھەلدەكىشا، ھەۋالەى لاسى بالەكىى داۋە.
 لاس سەرەزەرگىكى لە رىمبى مىرحەمدخانى دا، لە خۆى لاداۋە.
 ئەگەر لاس رىمبىكى لى دەدا، لەو شانى چەپەى داۋە.
 لاس بانگ دىلى:
 «ھۆى خەزالى، كىل گەردنى بەلەك چاۋە!
 ئەگەر سوئندخۆرى مىرحەمدخانى، بەخولایى لە جى خەتەرئىم نەداۋە.

بئیرم ئەرەسوو و لوقمانی بئینمه سەری بۆت بگئیرمەوہ بەدواوہ .
هۆی خەزالی بئیره کن میریداغ و میرحەمدخانی، بزانه ئەو عیله بۆچی تالان
کراوہ».

هەر جارێک ئاوری وەخەزالی دەداوہ،
یای خەزال دەتگوت سپیاسییە راوہستاوہ .
هەرچەند عیالی سوورچی و زراری بوو، هەمووی لە بانگەیی دەدا، دەگەر اوہ
بەدواوہ .

ئەوجار کۆ بوو لاسەشۆری بەلەکییە .
هەلی دەگرت میریداغ و حەمدەدخانی سوورچی و زرارییە،
بەدیاری و پیشکیش دەبیردن بۆ یای خەزالی مەلانەبییە .
ئەگەر لاس دەهاتە خەزالی یای خەزالی دووبارە،
سەلامی لە خەزالی دەکرد ئەوجارە،
دەگوت: «یای خەزال! عەمرم، کۆ لەسەر ولاتی سوورچی و زراران دەکەییە
سوورباش و ئیختیاردارە،

ئەیی ئەهلی ئەو شارەیی، بزانی یای خەزال، چەند ماچ بەمن قەرزدارە!»
لاس دەلی: «بلا بچم، مال و تالانی خەزالی بگئیرمەوہ» .
لاس رکئیفی لی دەدا، گەبییە لەشکری سوورچی و زراران. گوتی:
«ئەیی خەلقی سوورچی و زرارانە!

بۆ خاتری بینای چاوانە
شوان و مەری یای خەزالی کیههییە لەوانە لە هەمووانە؟»
پتییان نیشان دەدان ئەو فەقیر و بەستەزمانە .
لاس لینگی دەدا ئیو ئەوانە،

پتی شاد و شوکر دەبوونەوہ ئەو شوانانە .
جا بەپیر لاسی دەهاتن ئەو خانم و خاتونانە .
خاتونان هەردووکیان دەلین: «لاسەشۆر؛ بتبین بەقوربانە
برا، بمانکە قەرەواشی یای خەزالی مەلانەبییانە .

بلا دژمن پیمان نه کهن بی حورمه تیپانه،
پیاویکی بنیره سوورچی و زاران بلا پونیشی لهسه ر جیی میربداغ و
میرحه مه د خانه».

لاس دهلی:

«خاتوونی، خاتوونی نه جوانه!

جاری مەری خەزالی له کوپیه؟ نه له وه پراوه، نه کو لیمان بکا کله بیپانه».

لاس بانگی کرد: «ئەئى شوانى یای خەزالی مەری خۆت هەلاوێره».

مەری خەزالییان هەلاوارد؛ هەرچەندى خەلقى سوورچی و زاران بوو، پەگەل
مەری خەزالی کەوت. باو هشینیان دەکرد، هەتا تۆزى لى نه کهوئى، هەتا هاتنه وه نپو
عیلى ماموودینان. ئەگەر هاتنه وه میرحه مه دخان رمبى له شانى درابوو. ناردیان
حه کیمیان هینا سه رى.

حه کیم حه کیمیکی ته واوه،

میرحه مه دخانى دەرمان کرد، تا برینه کهى ساغ کراوه.

میربداغ مرد، ولاتی سوورچی و زاران بی ناغا ماوه.

سى سالان میرحه مه دخان له خزمه تی لاسى راوه ستاوه،

یای خەزال دهلی: لاسه شوپر ئەتوو نه تزانی ئەوه به باب و برای من له قه له م
دراوه؟

«مه سلّه حهت ئەوه یه، میرحه مه دخانى بگپینه وه به داوه،

ولاتی سوورچی و زاران بی سوورباش و ناغا ماوه».

میرحه مه دخان دهلی:

«لاسه شوپر، لاسه شوپرى باله کیه!

ئەمن ولایه تی سوورچی و زاریانم بۆ چیه؟

لیره رۆده نیشم له خزمهت تۆ و یای خەزالی به خوشک و برابیه تییه،

قهت ناچمه ولایه تی سوورچی و زاران به ناغایه تییه».

رۆژیکی لاس گوتی: «ماینى شى خزم بۆ ده رین، ده چمه راوئى،

خەزال دهگەل ئەمن غه یانه، بلا لپی زیزبم، بزائم هەزى له کى دهکا.

دلم له جۆشه، دهروونم گه لیک بیابانه،

ماينى شى خزم بۇ بىن، زىنى مورسەتى باۋىنە سەرى، بۇ بكىشن ھەردووك
تەنگانە،

رمىي نەزەرىم بۇ بىن، بىگرم بە ھەموو پەنجانە،
زىبى ئالْقەوردىم بۇ بىن، قۇلى خۇمى تى ھەلْكىشم، ئالْقەى بکەۋىتە سەرى
ھەردووك ملانە.

مەتالى ھەوت قوببەيىم بۇ بىن، تا رىشتەى باۋىمە ھەرتك شانە، تاژى و تولانم
بۇ بانگ كەن، قەلادەم بۇ بىن، دەستۆى ھەلْكىشم، بەند و رىستەى ئاورىشمىنم بۇ
بىن سەرىكى لە قۇلى خۇم بېسەم، سەرى دىكەى بکەم شان بەشانە،
پى دە پكىفى نىم، بکەومە سەرى خوانى زىنى، بە ئىزنى خولا و رەسوولانە،
راوى خۇم باۋىمە پانكە پانكەى خان تاوسى، وە نىو عىلى ماموودىنانە،
كەروپشكىكى گەرمەلانى بىنمەو، بىدەمە شەقەى پكىفان، ناسكەى توولە و
تاژىيان، بىگرم بە ھەموو دەستانە،

دەعبايەكى بەدقەدەمە، جانەوهرىكى ناسك و نەرم و جوانە؛ بىنمەو بۇ خەزالى
كىل گەردن، خەمى خۇى پى بكا گوزەرانە».
باى خەزال دەلى:

«دىوتە، چەند سەرم بە قورە، بابانم وپرانە
دىوتە چلۆن ئابرووم چو لەنىو عىلانە
نايەلم بۇت بىن دگدگ و دەمەرقۇپانە
نايەلم بۇت دانىن جووتىك كەوشى مىرزاىانە
نايەلم زىبى ئالْقەوردت بۇ بىن، قۇلى خۇتى تى ھەلْكىشى، ئالْقەى بکەۋىتە سەر
ملانە

نايەلم مەتالى ھەوت قوببەت بۇ بىن، رىشتەى دە ستۆت كەى قوببەى بکەۋىتە
نىوانى ھۆرتك شانانە

نايەلم رەمبى نەزەرىت بۇ بىن، بىگرى بە دەستانە،
نايەلم تاژى كەللەزەردت بۇ بىن، قەلیدەى ئاورىشمىت بۇ بىن، دەئەستۆى
تاژىەى ھەلْكىشن، پى بىى جوانە.

نايەلم بەن رىستەى ئاورىشمىنت بۇ بىن سەرى رىستەى دەئالْقەى قەلیدەى

هەلەین لە قۆلی خۆی ببهستی، بیگری به هه‌موو په‌نجانه،
نایه‌لم پێ ده‌ پکئیفی نئی، بکه‌ویه سه‌ر خوانی زینی، به‌ئیزی خولا و ره‌سوولانه،
نایه‌لم راوی خۆت باوئیه به‌ریه و بیابانی له‌ دووی که‌روئشکی گه‌رمه‌لانه،
ده‌عبایه‌کی ترسه‌نۆکه، خۆشه‌زه، گه‌لیک بی ئیمان،
پشتی خۆی ده‌ ئاوه‌دانیمان ده‌کا، به‌ری خۆی ده‌کاته چری سه‌خت و بلند و بی
سامانه

سواری راوی ئه‌گه‌ر که‌روئشکی چاو پێ که‌وت، به‌ری ده‌دات تووله و تاژیانه،
خولا و پیغه‌مبه‌ری له‌ فکر ده‌چێ هه‌ر چاوی له‌ تووله و تاژیانه،
هه‌ر جله‌وی شل ده‌کا، پکئیفی ده‌کوشی، نه‌ هه‌ورازی ده‌پاریزی نه‌ به‌ردانه،
ده‌ترسم ده‌وده‌میدا بگلی، زه‌ره‌ری بیئ، بابانی خه‌زالی ویرانه.
ده‌وده‌میدا ئه‌ره‌سوو وا ده‌س ناکه‌وی ده‌گه‌ل هه‌کیمیکي وه‌کی لوقمانه،
بیئمه سه‌ر لاسی باله‌کی، ده‌شقه‌می چا بکاته‌وه ئه‌و برینانه،
لاسه‌شۆر! وه‌ره ده‌س باوی گه‌ردنی زه‌رد، راو هه‌ر راوی ماچانه،
یای خه‌زالی لاسی گێراوه له‌و سه‌فه‌ری گه‌وره و گرانه،
له‌کنه خۆی رۆده‌نا شان به‌شانه،
باسکی خۆی ده‌کرده سه‌رین، پیکه‌وه ده‌بوون ده‌سته‌ملانه.
یای خه‌زالی ده‌لی:
«لاسه‌شۆره! لاسیکي نه‌وجوانه،
ئه‌زت بيم به‌ قوربان،
راوی که‌روئشکی خۆشتره یانه ئه‌و ماچانه؟
ئینجا شه‌و بنوو هه‌تاوه‌کو سبه‌یان، مه‌لا ده‌لی ئه‌للاهوه‌ئکبه‌ر، سوؤفی دینیه
شاده‌ت و ئیمان».
جا سبه‌یان کاکه لاس ده‌لی:
«یای خه‌زالی نه‌وجوان،
جا ده‌بی مه‌ره‌خه‌س به‌رمووی، جاریکي بچمه‌وه ئیو عیلی باله‌کیانه».
یای خه‌زالی ده‌لی:

«بەسەر ئەو ھۆرتوك چاوانە!»
 كى بوو لەو خەزالی نەوجوانە،
 تەدارەكى دەگرت بۆ لاسى بالەكیانە،
 دەبگوت: «دەبئیرمەو نىو عىلى خۆى بە وادەى چوار رۆژانە.
 بنىرم بۆى بىنن حدوودىكى بى نىشانە،
 تەدارەكى بۆ بگرم بەدل و بەجانە،
 بۆى خەلات بەم ئەو نۆكەرانە،
 نەبا خانزادخان لىم بكا گلەبىيانە».
 لاس دەلى:

«ياى خەزال لەمن مەدە ئەوان تانانە،
 خانزادخان لە توو ناکا ئەوان گلەبىيانە،
 ياي خەزال گيانە!
 ئەتوو دلت نەترسى بەو قسانە.
 ھەمووم ھەر وھكو دايك و خوشكانە».
 ياي خەزال وھكو كەللەى شەكرى،
 تەدارەكىكى لە بۆ لاسى بالەكى دەگرى،
 ئەگەر لاس دە ئەسپابى خۆى دەفكرى،
 دەلى: «يارەبى، ياي خەزال لە چاوى منت كەوئى و نەمرى!»
 كى بوو لە لاسى نەوجوانە،
 تەدارەكى بۆ گرت برۆا بۆ نىو عىلى بالەكیانە،
 خانزادخان دەلى: «ئەلھەمدولىلا شوكرانە،
 لاسى بالەكیم دى مىوانە.
 ئامۆزای خۆمە سەركردهى ھەموو عىلانە
 ئىنجا تەدارەكى بۆ لاسى بگرن، دەيكەم بە زىرۆهشانە.
 چل شەكم بۆ بىننەوہ ئەویشى بۆ دەكەم بەخىر و قوربانە.
 بەس نىبە دژمن دەلى: لاسى بالەكى ھاتەوہ ئىرەكانە.

دەبىتىن سوارە و تىفەنگىچىيان، بەدەن لە سەنە
ئەلەمدولەيلا لاس ھاتەوہ لەئىو عىلەكەى ماموودىنانە.
خەبەرى ياي خەزەلم بۆ بىتىن، دەگەلم وەكو خوشكانە.
لاسى ناردۆتەوہ ئىرەكانە،
پىتلاوى لەسەر ئەو چاوانە
بۆم بەتال بکەن مدبەق و چادر و بالەخانە،
لاس تەشريفى ھاتۆتەوہ ھەموو دىنە كنى ئەو عىلانە»،
ئىنجا ئەگەر ئەو تەدارەكەى بۆ لاسى دەگىرىڭ خانزادخانى ھەرىڭ، لاس
ناگاتە مالى خانزادى، لەوسەرى ھۆبەى جەلەوى دەگىرىڭ.
خانزادخان دەلى: «لاسەشۆرى بالەكى! پىناو دارم بى، ئەوئى رۆژى ديوانى
خولای دەگىرىڭ.

واى لە خۆم بى باب و ئىخسىرىڭ،
لاسەشۆرى! نابى ئەتوو ئەمەگى دايكە قەلەندەرەكەى منت وەبىرىڭ،
يارەبى ئەتوو وەك كاكەمەمى جوانەمەرگ بى، ئەگەر بەجى ما لە شارى
جزىرىڭ».

لاس سى شەو و رۆژان لەئىو عىلى بالەكيان بوو پىاوە،
قەول و قەرارى دەگەل عىل و كەيخوداى خۆى رۆناوە.
لاس دەلى: «ئەو قەرارى دەگەل خەزەلم كرد، جا بوو تەواوە،
كەيخوداى عىلى بالەكيان ئەوا دەرۆم دەولەت زىاد و مال ئاوا»،
پىاويك دەلى: «لاسەشۆرى! ئاخىر تەدارەكت بۆ لەكن خانزادخانى گىراوہ،
ئاخر وەرە بچىنە كنى ئەوى لى بکە سلاوہ،
ئاخر دايك و بابى نىن لە توو زىاتر كەسى نەماوہ،
ھەزار و ھەوسەد مالى ھەيە، لە سوئى توو لى شىئاوہ»،
لاس دەلى: «كەيخودا، ردىنسىپانە!
سوئىندم بەسەرى خەزەللى خواردووە، چى دى گىر نابم لىرانە.
ئەگەر درەنگ بچمەوہ، خەزەل لىم دەكا گلەيىيانە»

كى بوو له لاسى گهرم كوڼاوه،
 ماينى شى خزيان بو هينا، پيى ده پكئفى ناوه؛
 نه گهر وهنپو زيني كهوت، ناغايهكى تهواوه،
 ده پگوت: «عئلى باله كيان! ده ولت زياد و مالى ناوا»
 خه بهر به خانزادخانى هه ريرى دراوه.
 خانزاد ده لى: «هاوار وه بهر نهو خولايه ي دونيا و قيامه تي كردووه راوه ستاوه
 بانگم وه بهر نهو خولايه ي هه زه تي مووساى له نوورى خلقه ت كردووه و روژى
 هه زار و يهك كه ليمه ي له باره گاي وي ده كرد تهواوه.
 ياره ي لاسه شو، هه رو، برؤ، سه ر نه يه نيه وه دواوه
 بزانه ده گه ل نهو عئل و مه خلوو قه ي چم لى قه وماوه:
 هه زار و هه وسه د مالى باله كان به سه ر نه مندا به جى ماوه».
 لاس ده نپو عئلى باله كيان بو نپو ماموودينان گه راوه،
 ئيلچى و چه پهر مزكئنيان بو ياي خه زالى هيناوه.
 قاسيد ده پگوت: «ياي خه زال! به سه رى توو، لاس ده هاته وه، خانزادخانى نه دى
 به چاوه؛
 نه گهر خه يالى بكه ي له بزى له له بزى نه گه راوه».
 خه زال ده لى:
 «يا خولا! به خيتره ته وه ته داره كئيكى چاكي بو گيراوه».
 لاس له زينوئى و بانووانى ده كرد ره شه راوه.
 كه روئشكئيكى گهرمه لانپي ده گرت به ديارى و سه وقاى بو ياي خه زالى هيناوه.
 لاس گه ييه جى، له ده ركى چادرى ده بوو پياوه،
 ده چوو له ياي خه زالى ده كرد سه لام و سه لاوه.
 ياي خه زال ده لى:
 «عه له يكو موسىه لام و ره حمه توللاهي، سه رچاوى من شو ره لاوه،
 وه ره دانيشه، بزانه، له ولاتى باله كيان چت داوه، چت لى قه وماوه؟»
 ده لى: «ياي خه زال! به سه رى توو له بزى ده له بزى خانزادخانى نه گه راوه؛

گه لیک گه لیکم دلخۆشی عیله که ی داوه .
 یای خه زال، زۆرت لی خه جاله تم، پيشکیش و ئه نعمم بۆ توو نه هیناوه .
 له عه یبهت خانزاده خانئ هه ر وده رکه وتم، هاتمه وه به دواوه .
 یای خه زال ده لئ:

«هیچم پی ناوی لاسه شوپ وه کازی ده ستانم .
 ئه من خانه خوئ، بووی میوانم .
 ئینجا ته رخان به له مه مکانم .
 لاس له وی ده بی هه تا سبحه یانی،
 ئه وی شه وی خوئش پاده برئ ده گه ل گوزهرانی .
 سبحه یانی خه زال زویر و زگار دامما . لاس لی پرسی: «یای خه زال ئه و
 حاجزیهت بۆ چییه؟»

یای خه زال ده لئ:

«لاسه شوپ! خو من له بهر ئه تووم نییه،
 ئه وه له لایه کی دییه، کاریکی دییه .»
 گوئی: «به سه ری من، پیم بلئ، بزانه ئه وه چییه .»
 یای خه زال ده لئ:

«به سه ری خوئ سوینت داوم، چ بکه م، چاره م چییه؟
 ئه گه ر بئتو پیت نه لئیم، ده بی به غه یانه تییه،
 ئه گه ر دروشت ده گه ل بکه م، ئه وه ش ده بی به رووره شییه،
 ئه گه ر له و قسه ی بگه ری، ده نگر دنی چاک نییه .»
 لاس ده لئ:

«یای خه زال! به سه ری توو هه ر ده بی پیم بلئ چاره نییه .»
 یای خه زال ده لئ:

«چ بکه م ئه وه ییش بۆ من ده بیته خه م، ئه من بابان ویرانی
 پییان گوتم: گولی شویرانی هه ن له چل پله ی عومانی
 چرا و لاله ت ناوی سه ره خۆ، دایسی هه تا سبحه یانی .»

لاس دەلّی:

«یای خەزال! بزانه چۆن کارانت بۆ پیک دینم.
یان سەری خۆم نایەنمەوه، یان گۆلی شۆرانیّت بۆ دینم».

لاس دەلّی:

«ماینی شی خزم بۆ دەریّن بەیەکجاری،
رمبی نەزەریم بۆ بیّن دەگەڵ جووتە زەرگی خوندکاری،
خۆم دەسپێرم بە خۆلا و بە جەباری.
یا سەری خۆم دادەنیم یا گۆلی شۆرانیّت دینم بە دیاری».

یای خەزال دەلّی:

«چ بکەم ئەمنی سەر بەتال و مل بەکوینە»
ماینی شیخزیان بۆ لە بەهاربەندی دەرهینا،
دە پشتیان دەکردەوه زینە،
هەگبەیان بۆ دەهینا،
پریان کرد لە نانی شەکرینە.

لاس دەلّی:

«یای خەزال! ئەتوو ئەو هەگبەت بۆ چییە؟
ئەنگۆ بۆم بیّن رمبیک نەزەری، کەوايەکی دوولایبییە.
زەواد ناچیتە سەر زاری هەتا گۆلی شۆرانیّت بۆ نەهینم بە دیارییە».

لاس مائناوایی کرد، رۆی. خانزادخان پیتی زانی هەزار و حەوسەد مائی عییل
بوو، بردی لەسەر رپی لاسی چادریان هەلدا.

خانزادخان گوتی: «دەیکێرمەوه ئەو دەینێرن بەکوشتی بدەن».

لاس ئاژوای هەتا گەیشته عیلی خۆی، بەکن چادری خانزادخانیدا پۆیی گوتی:
«ماله! چۆرێکم ئاو بدەنی». خانزادەخان گوتی: «سوار پیاو بە». لاس گوتی:
«ناتوانم، دەبی برۆم، سویندراوم». لاس خانزادخانی نەناسییەوه؛ جا خانزاد
دەلّی:

«ئەتوو، عەمرم، بۆچی نابی پیاوه؟»

ئاخر نازانى ئەو عىلى تۆيە بەبى ئاغاي بەجى ماوہ؟
 بەقسەى ئەو قاعبەى دەنتىرنە چل پلەى عومانى ھەتا سەر نەيەنيەوہ داوہ»،
 لاس دەلى:

«قاعبە! بۆ جنیوت بە خەزالى دا، وات نە کرد پياویم، نە نانت بخۆم نە ئاوہ
 نازانى، سویندخۆرى خەزالیم ھەتا گۆلى چل پلەى عومانى نەيىنم لە ھیچ کوئى
 نابم پياوہ».

لە چادران دەرەچوو جا رکئىفى لى داوہ.
 خانزاد دەلى: «جا قورى کوئى وەسەرى خۆ بکەم؛ ئەوجار نایەتەوہ بەداوہ».

لاس رکئىفى لى دا تا چووہ چل پلەى عومانى.
 تەماشا دەکا چوار پالەوان دەگە پین دەکەن سەیرانى.
 ئەگەر لاسەشۆریان دى لە زەمانى،
 ھەریکە گورزىكى گەورەیان دانا لە سەر شانى
 لاس دەستى دا ړمبى نەزەرى، گوتى: «بلان ئەوانە بکوژم بلا سەرکرده پى
 بزانی،
 سىيانى سەر برى، ئەوى دى کوئى پچرى: «خەبەرى بۆ سەرکرده بەرە بلا پى
 بزانی

ئەگەر لى پرسی، ئەوہ کى بوو، بلى: ئەوہ لاسەشۆرى بالەکىيە؛
 بە قسەى خەزالى ھاتووہ بۆ گۆلى عومانى،
 خەبەرى بدە بە سەرکردهکانى دى، بلا ھەموو پى بزانی»،
 جا ئەگەر پالەوان خەبەرى بە سەرکردهى داوہ،
 سەرکرده دەلى: «ئەى پالەوانى من، ئەوہ چ بووہ؟ چو لى قەوماوہ؟»
 دەلى: پالەوانىکە ھاتووہ لەولاوہ،
 دەلى: ئەمن لاسى بالەکىم، موژدەى بدە بە پالەوانان تەواوہ،
 ئەمن لاسى بالەکىم بۆ گۆلى شۆرانى ھاتووم تەواوہ.
 ئەگەر خەبەر بە ھەموو سەرکردان دراوہ،
 ھەمووى خرىوہ، ھاتەوہ لەولاوہ،

ھەمووی ئىكلامى لاسە شۆرى پالەكیان كىشاۋە،
 ھەمووی لەبەر دەستى راۋەستان دەتگوت ئىخسىرن، لىيان قەوماۋە.
 دەيگوت: يان دەبى شەرېم دەگەل بکەن، يا دەبى چل پلەى عومانى بکەن پلاۋە.
 دەيگوت: ھەموو پالەوان و پەناوین،
 دەيگوت: ئەتو دەفەر مووی نۆكەرین راۋەستاوین.
 دەيگوت: دەنا دە برۆن، رامەمىن،
 حوكمە دەبى چل گولى شۆرانى بۆ بىن.
 گولى جسن بن خەزالى نەرەنجىن!
 بنىرن حاجى و مەلاى شارى عومانى بىن،
 حوكمە دەبى ئەو چل پلانە ھەموو برۆخىن».

كى بوو لەو پالەوانانە تەواۋە،
 بەو شەۋەى چل گوليان گولى شۆرانى ھىناۋە،
 دەسك بە دەسكيان كرد، دە ھەگبەى لاسيان ناۋە،
 بە ئاورىشمى دوكانى پىچراۋە،
 فەلەيان ھىنا چل پلە ھەموو پروخواۋە،
 خەلكى شارى عومانى ھەموو دەستەودوعا بۆ لاسى پالەكى راۋەستاۋە.
 لاس دەلى:

«خزمىنە! دەولەت زىاد و مالى ئاۋا»
 گولى شۆرانى ھىنا و گەراۋە بەدواۋە،
 ھەتا گەبىيە چادرى خانزادخانى، جا لەوئىندەرى، لە چادرى لاداۋە،
 خانزادخان دەلى:

«ئامۆزا بەقوربانىت بىم وەرە، ببە پياۋە
 وەرە، لەكن ئەمن بخۆ پاروئىك نان و چۆرىك ئاۋە.
 چەند رۆژە، دە زەحمەت دای، گەلىكت كۆپرەۋەرى كىشاۋە».
 لاس دەلى:

«خانزادە! ناتەواۋە

وات نه کرد؛ نه نانت بخوم نه ئاوه،
«ئەتوو بۆچی جنیوت به خەزالی بەلەک چاو داوه؟
سویندم به سەری خەزالی خواردوو، له هیچ کوئی نابم پیاوه».
خانزاده خان دەلی:
«لاسی بەلەک چاوه!

به قسهی ئەو قاعبهی جارێکی سەر نایه نیه وه داوه.
هەرۆ، برۆ، به خولام به زامن نه دای ته واوه
رهبی، له مه خسوودهی نه بیینی مراد و کاوه»
خانزاد دەلی:

«لاس ئەتوو بۆ وا بی فکری؟
نازانی، عیلاتی خۆت ئەوا به دووت دهگری؟
هەرۆ، برۆ، رهبی تیری چلکنان بتگری
جهدی پیغه مبهری نه فسهی پیرخدری

یای خەزالی ئەو گولانەت به ساغ و سه لامهتی لی وەر نهگری».

ئەگەر له خزمەت خانزاده خانی بهرێ بوو، تووشی دوو رییان بوو یهکی رپی
چوار رۆژان بوو یهکیان رپی شهو و رۆژیک بوو. ئەو رپی یهک رۆژه کهی زۆر
به ترس بوو، رپی چوار رۆژه که زۆر ئەمین بوو. لاس له رپی یهک رۆژهی رۆیی، ئەو
رپی ههش ولاتی چلکنان بوو، کهس نهیده وێرا بهو رپی هیدا برۆا. لاس هەر ئەوهندهی
زانی تیریکیان ئاویتی. ئەگەر ئاوری داوه له بلندی بوو. لاس له ژیرلا زهرگیکی
پیدا دا کوشتی. له سه ررا هاته خوار. یهکی دی تیریکی ئاویت، له رانی لاسی
دا، زینی دهگه ل بری. گوتی: «وه لاهی! دهری نایه نمه وه، ههتا به دهستی خەزالی
دهر نهیه».

ئاژوای و هاته خواره.

ههتا دهگه بییه وه عیلی ماموودینان ئەوجاره.

به پیرییه وه دههات مهخلووق و یای خەزالی نازداره.

یای خەزالی دەلی:

«به خیرییه وه، سه ر چاوی من، شوپره سواره»

لاس دەلّی:

«سەلامونە لە یەکۆم دووبارە».

خەزەل دەلّی:

«ئەتوو پێم بلّی جارێ گولّی شۆرانیّت بەبێ کوێرەوهری هیناوه؟»

گوئی: «بەبێ کوێرەوهری هاتم، ئەمما تیرتکیان لە رانی من داوه:

سویندم خوارد، گوتم: دەری نایەنم، هەتا نەیبینی خەزەلّی بەلەک چاوه».

خەزەل دەستی دا تیرەکه؛ هەرچەندی کرد بۆی هەلنەکشاوه.

خەزەل دەلّی:

«چ بکەم، چاوم کوێر بوو، سەرم دە قورئ نراوه».

خەزەلّ حوکمی کرد، تیرەکهی هەلکیشاوه،

لاس بێ هۆش بوو، زمانی شکاوه.

ناردی، حکیم و عەتاری بۆ وی هیناوه؛

حەکیمی لەسەر برینی وی داناوه؛

خەبەری بەخانزادەخانی حەریری داوه.

گوئی: «وہلّاهی! نایەمە سەری، بەقسەیی ئەو قەعبەیی وای لّی قەوماوه.

چەھندەم! با لەویش برۆا بەولاوه».

کێ بوو لە لاسی بەناز و ئەرجوو،

ئەلحەمدولیللا! برینەکانی پیکەوہ خۆش بوو،

لاس لەو دەردەش رزگار ئەوا بوو.

لاس هەلستا بەپیتی خۆی دەگەرپاوه.

رۆژتکی سواربوو، دەیکرد رەشەراوه،

برینەکانی چاک نەبوونەوہ، سەرلەنوێ دەکوللاوه.

هەرچەند حکیمی هاتە سەری عیلاجی نەکراوه،

بێ هۆش بوو، زمانی شکاوه.

خەزەل دەنگی خەلّقی دەدا، دووبارە لە خانزادەخانێ گێراوه؛

خانزادەخان بە عێلەوہ خۆی دە قورئ ناوه،

گهیبیه ولاتی ماموودینان، دهیگوت: «ئەوہ چ لە لاسی قەوماوہ؟»
 دەیانگوت: «نەخۆشیکێ گەلێک تەواوہ».
 خەزالی و خانزاد دەچوونە سەر لاسی رۆدەنیشتن تەواوہ.
 خانزاد دەلێ:

«مەلایان بانگ بکەن، بخوینن یاسینی
 کورە کورەیی بەلەکیان بانگ بکەن؛ بکەنەوہ گەرمەشینێ؛
 فەقێ و سۆفییان بانگ بکەن، لە خۆلای بپارێنەوہ، بکەنەوہ ئامین ئامینی،
 دەشقەم لاسی بەلەکی ئەوجار نەمرێ بەوئێ برینی».
 خۆلایە! کەرەمدار و قادری!
 میوانی خۆلای دێ، رووحی لە لاسی وەرەگری،
 ئەوجار بەجاریکی لاس دەمری و رادەبری
 خانزاد و خەزالی قورئێ لە خۆی دەگری.
 لاسیان هەلگرت و بردیان لە بۆ قەبری.
 دە قەبریان نا، لەوئێ بەجێ ماوہ،
 خانزادەخان بەدلشکستی بۆ نیو عیلى بەلەکیان گەراره؟
 خەزالی لەوئێندەرئێ بەجێ ماوہ.
 خۆلایە! ئەتوو گەرە و نادری
 پروانە ئەقلی (رەحمان بەگری)
 قەدری (ساحیبی ئالمانی) چۆن رادەگری،
 رەببى، (ساحیبی ئالمانی) بۆ خاتری دایک و خوشکی خۆت نەمری

ناسر و مال مال

مهزن و ميرزاغا، ئاغاي ولاتي كوستاناي بوون. كوستانهكەش گاكەش باوؤمه ر بوو. له بهغدايه دهگه ل كياي، برادر بوون. سي و دوو سالان مهزنايه تيبى كوستانيان كرد. جا مهزن باوؤمه ر له وان پهيدا بوو؛ مهزنايه تيبى لي برينه وه، كهوت سالان مهزن بوو. ناسر و مال مال كوري مهزن و ميرزاغا بوون. گه وه بوون. مهزن باوؤمه ر سي كچي بوون، به كيكيان نيوي خاتوون ته ورئيزي بوو، ئه ويدي خاتوون ئه سمه ر، ستيه مين خاتوون په روه ر. كهزيان له ناسر و مال مالان كرد. خاتوون ته ورئيزي بو مال مالي، خاتوون ئه سمه ر بو ناسري. نارديانه كن مهزن باوؤمه ري، كچيمان بداتي بو ناسر و مال مالان؛ مهزن باوؤمه ر نه يدانئ. كچه كان سبه يني چوونه سه ر كانيبه، شيو و كولي بكن. ناسر و مال مال هاتنه كن كچه كان؛ گوتيان: «ئوه بابو ناودا؛ وه رن دهگه لمان، هه لوگرين». خاتوون ته ورئيزي گوتي: «ئهنكو پياو نين، ده وه رن سويندي بو يه ك بخوين نه ئه مه مي ردي ده كه ين، نه ئهنكو ژني بين. هه ستن؛ برؤنه بهغدايه كن ئاغاي خوتان؛ يان بمرن، يان مه نسبه ي بستين». مال مال گوتي: «كاكه ناسر! به خولاي، چاك ده لين. ئه وان له مه بهغيره تترن».

بازيبه نديان له قولي خويان ده رهينا؛ هه ر چوار سوينديان خوارد. بازن و مؤرييان پيكه وه گو رينه وه، ده ولت زياديان خواست؛ سوار بوون.

كاكه ناسر ده ليته وه كاكه مال ماليه:

«خولاكه ي چيبه ئه و دنيا فانيه،

ده بلا برؤينه خزمه ت وه زييري بهغدايه به نو كه ريبه».

كاكه مال مال ده ليته وه كاكه ناسريه:

«ئمه له خاتوون ته ورئيزي و خاتوون ئه سمه ري وه چه نكن كهوت خاترجه ميبه؛

جا دنياي روون چ فايده ي هه يه، چي دي قبول ناكه م ئه و حيزيبه،

ده چمه كن وه زييري بهغدايه بو نو كه ريبه،

یان سهرم دهچی به یه کجاره کییه،
یان دیمه وه به ئیزنی خولای به ئاغایه تییه»،
ناسر دهلی: «مالّ مالّ دلّم له کاوه،
تیریکیان له به دهنی دام، جگهرم سووتاوه،
دایک و بابمان له ولاتی غوربهت به جی ماوه،
دهنا ئه و سه فهره هر بۆ من چاکه، سه فهریکی ته واوه.
خاتوون ته وریزی؛ خوشکی دهولت زیاد و مالی ئاوا»
خاتوون ته وریزی دهلی:
«چ بکه، براله، لیم مه ده تانی
هرۆ، برۆ، به خولت به زامن ده ده، به ئه مانهت به پیغه مبه ری ئاخر زه مانئ.
ئه گهر به بی مه نسه ب پیه وه، براله، له و ولاته ی نا که ی گوزهرانی».
خاتوون ئه سمهر دهلی:
«مالّ مالّ! ئه گهر ده رۆی، کویرم ده بی چاوه.
ده بی بچنه کن دایک و بابانو، بلین دهولت زیاد و مالی ئاوا
ئه گهر ئه و گهر دنو ئازا بکه، مه خسوود و حاسل ده بی، له خزمهت میری
به غدایه کارو ده بی ته واوه».
دهلی: «خوشکی! ده ترسم، باجم نه یه لی بجم، بلئ: بگه رییه وه دواوه».
جا جووته سواره، سوار بوون و له وئ گه رانه وه به دواوه،
ههتا ده هاتنه ده رکی دایک و بابی خوین له وئ ده بوونه وه پیاوه،
ناسر و مالّ ده لئین:
«دایک و بابی مه سه فهری به غدایه مان وه به رکه و تووه گه لیک سه فهریکی ته واوه.
چ هیشیک لیره به کویتستانی بۆ مه ماوه؟
ئینشاللا ده چینه به غدایه، نایهینه وه ههتا کارن ده بی ته واوه».
ناسر و مالّ گه لیک ده رفکری،
ئه وئ شه وئ له کن دایک و بابانی ده گری.
دایکی ناسر و مالّ مالان ده لئین:

«رۆلە! بېرۇن بەخوللاو بەزامن دەدەم و دوومین بەحەزەرتی خدری،
 رۆلە! گەردنو ئازابى، دەشقەمى خوللا دەستو بگری»
 ئەگەر سوار بوون ئەو جووتە لاو،
 بانگیکی خوشیان لی داو،
 دەلین: «ولاتی کوستانمان بەدەستەوہ نہ ماوہ.
 خەلقى خیلاتی، دەولەت زیاد و مالى ئاوا»
 ریتی بەغدايان پی نیشان دەدەن سەبەرسەبریان داژواوہ.
 چەند مەنزلیان لی خوری تا بیست و چواریان دەکرد تەواوہ.
 وەسبەینتیرا داخیل بەبەغدايە دەبوون ئەو جووتە لاو؛
 بەکووچە و کولانی بەغدايە دا دەیانئاژواوہ،
 ھەتا دەچنە دەرکی کیای دەبوون پیاوہ.
 ولاغیان لی وەرگرتن بردیاننە یەختەخانى، وەتاغیان بەوان نیشان داوہ،
 ھەتا سى رۆژان رۆنیشتن پرسیاریان لی نەکراوہ.
 رۆژیکى کیای گوتى:
 «ئەو میوانە کویندەرىن، لە خزمەت میرى بیژراوہ».
 نۆکەر گوتى:
 «نازانم؛ ئەوہ کویندەرىن. نایانناسم، ئەمن چم لە میوانى توو داوہ
 لى پرسم بلىم خەلقى کوپى ھاتووی لەولاوہ؟»
 کیای فەرمووی:
 «نۆکەرەکی بى قەیدیہ»
 بچۆ بزانه ئەو میوانانە کویندەرىن، حاجەتیان چییە.
 ئەوہ سى شەوہ لیرەن، بۆ ھیچ سوال و جەوابیان دەگەل ئەمن نییە؟»
 کى بوو، لە نۆکەرەى جندییە،
 دەچووہ کن ناسر و مال مالى بەیەكجارەکییە،
 دەلئى: «میوانینە! میر ئەمنى ناردۆتە کن ئەنگۆ بەئیلچىگەرییە،
 بزنام، ئەوہ کویندەرىن و کاریان بەمن چییە».

مالّ دلّیته وه به ناسرییه:
«قاقه زتیکی بۆ بنووسه به دزییه؛
«بلی: ئەمه کورپی مهزن و میرزاغای هاتووین، ده بیینه نۆکه ری وی
به یه کجاره کییه،
ولاتی کویتانیان لی بریوین، جا له خولای به ره ژیر، ئەگه چاره نه کا، هیچ
هومیدی دی نییه.»

ده زبه جی ناسر قاقه زی دنوو سییه.
مۆری له مالّ مالی وهرگرت، مۆری کرد به یه کجاره کییه.
گوتی: عه رزی بکه، خه تم ره وان نه بوو، ئەگه عه ییکی بی لیتم نه کا به گله یییه.
قاقه زه که ی دا به نۆکه ری، گه راوه به یه کجاره کییه،
چوو خزمه ت کیای، قاقه زی له پیش دانا گوتی: «ئوه هه چییه؟
نۆکه ر گوتی:

«ئاغا، خولا بتکا راوه ستاوه
ئهن چووزانم، قاقه زه بۆ توو نووسراوه.»
میر قاقه زه که ی مولاعه زه کرد، داینا له سه ر چاوه،
گوتی: «ئوه برازای منن لیان قه وماوه.»
جا که سبچه ینی به یانی داوه،
ته داره کی ناسر و مالّ مالان له مالی کیای گیراوه.
کیای فه رمووی:

«ئوه مه حره می مالّه منن؛ بۆچی ئه وه تاغه و به وان داوه؟»
کیا وای گوت به و نۆکه رانه:
«خه لاتی بۆ ناسر و مالّ مالی به رن، بیانئینه ئیره کانه.»
خه لاتیان بۆ بردن، ئاوتیان ه سه رشانانه،
رپی خه لاتی کردن به زیره وشانه،
له پلیکانان ده هاتنه خواری ئه وه نه وجوانانه،
ده چوونه خزمه ت کیای به ئیکلام کیشانه،

کیا ماچی کردن، دستی ئاویتنه ئهستویانه،
 ده لئی: «رۆله! به خیرین. ئه گهر تهنگانه و بوو، بۆچی وا درهنگ هاتنه ئیره کانه؟
 تا مهعموورم بناردایه کویتستانی گاگهش باوومهری مائی مهزمن بکردایه تالانه،
 ئیخسیری مهزن باوومهرم، دههینا بهغداي گهوره و گرانه.
 ئیستا ئهوا بۆخۆم لیره راوهستاوم؛ هه رچی ئهنگۆ ده لئین بهسهر ئه و چاوانه.
 ده بی سبچهینی هه لگرن زێر و مائی من، بچنه بهغدايه، سهودايه بکهن دهگه ل
 ئه و تاجرانه،
 ههتا عهرزی وهزیره لئه عزمی دهکهم، چلۆن ده بی ئه و کارانه.
 ده لئیم: وهزیر بتم بهقوربانه.
 جووته برازا کهی من ئاغای کویتستانی بوون بهعه مبال له و شارانه؛
 خولا لیت هه لئاگرئ له پیاوی نهجیم تیک بدهی تهخت و مهکانه».
 ناسر و مال مال ده لئین:
 «یا ره بی، زۆر شوکر له دنیا به!»
 ولاتی کویتستانی مان لی بهجی ما له بۆ سهفایه؛
 ئیستا هومیدی وهک کیامان هه به له بهغدايه.
 جا سبچهینی دهچینه بازاری، دهس دهکهن بهساد و سهودايه؛
 که سبچهینی بهیانی بهردا رۆژ سهری ده رهیناوه،
 که ولی خویان بهسهر شانی خویاندا ده داوه،
 ده هه موو شاری بهغدايه گه ران، قیمهت و نرخ شتیان رۆناوه هاتنه وه مائی
 کیای، مه نزلیان بۆ گیراوه
 کیش له دیوانی خه بهری به وهزیری بهغدايه داوه.
 ئه وئ شه وئ قه ناعه تیان کرد؛ قاقهزی خاتون ته وریزی و خاتون ئه سمه ری
 هاتوه له ولاره:
 «ج بکهین؛ ئه مه سویند خۆری قورعانیین، خراپمان لی قه و ماوه!
 کوردیکی که لاش دریزی شاره زووری بهسهر خاتون ته وریزی هه لوه ستاوه».
 ئه و قاقهزه بیان برد له پیش کیایان داناوه.

کیا دهلی:

«رۆله مال مال! ئەو ناحه قییه له من کراوه.
سهبرو بی هتا له کن وهزیری هه موو کاریکی ده کهم ته واوه»
هه لستان، بۆ مه نزلێ خۆیان گه رانه وه به دو اوه.
جا که سبچه ینی رۆژ سه ری دهر هیناوه،
ناسر و مال مال چوون له بۆ بازاری ته واوه،
سه ودایان ده کرد، بازاریان وه سه ر خۆیان ده گێراوه.
ئهو ی رۆژی خیریکی رۆریان کرد؛ پینسه د تومانیان هیناوه.
کی بوو، له کیای موختاری،

ده چوو له ناسر و مال مالانی ده کرد پرسیاره،
ده لی: «رۆله! ئەو رۆ چلۆنو رابوارد رۆژگاره؟»
ده لێن: قوربان به سایه ی ئیلتیفاتی توو هاتین به کاره.
سه ودامان ده کرد هه زار به هه زاره،
پاش موخاریجی خۆن هیناومانه ته وه ئەو چاره».

کیا دهلی:

«ئهن قهت شوکرانه نابژیرم بهو کاره».
کی بوو، له ناسر و مال مالی گولباوه،
سبچه ینی ئەگه ر به یانی دها، رۆژ سه ری دهر هیناوه،
دیسان چوون له بازاری به غدایه، ساد و سه ودایان بنیادناوه.
ئه گه ر رۆژیان لی بوو ئاوا، دووکانی هه موو کهس داخراوه،
نه یانزانی شیخی عه ره بان بۆ سه ر به غدایه هه لستاناوه،
شیخی عه ره بان ده وره ی به غدایه ی گرت، چادری لی هه لداوه.
سبچه ینی رۆژ بۆوه خه به ر بۆ وه زیره لئه عزه می دراوه.
ده لێن: «له شکریکی گه وره هاتوووه، ده وره ی به غدازه مینی گیراوه».
وه زیری به غدایه گوتی به ئیلچییه:
«ده برۆ به چه په رییه»

بچۆ، بزانه سهرکردهی ئه‌و له‌شکره‌ی کتیه، له‌چی شه‌قییه.
 ئه‌گهر میوانه، بۆچی نه‌هاتۆته ئیره، به‌ئه‌ستۆی داھیناوم خه‌جاله‌تییه»
 ئیلچی هه‌رپای ده‌کرد به‌هه‌نگاوه،
 هه‌تا ده‌گه‌پییه چادری شیخی عه‌ره‌بان، ئیکلامی ده‌کیشاوه،
 عه‌رزی ده‌کرد: «وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ ئه‌منی نارده‌ۆته کن ئه‌توو ته‌واوه،
 بۆچ هاتوو له‌وێی خستوو ته‌واوه، ئه‌و خه‌جاله‌تییه‌ی به‌من داوه.
 ئاخ‌ر ئیره مائی ویه بۆ شام و نه‌هارم پێ نه‌ده‌بوو ته‌واوه؟»
 شیخی عه‌ره‌بان ده‌لێ:
 «به‌خیری سهرچاوانم،
 عه‌رزی وه‌زیری بکه، ئه‌من شیخی عه‌ره‌بانم،
 ئه‌من دۆست نیم، وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی به‌دژمن ده‌زانم،
 ئه‌من چلۆن ئه‌و ئیلچییه‌ بدوینم،
 خه‌به‌ری به‌ وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی راده‌گه‌یه‌نم؟
 یا ده‌بێ به‌عه‌دایه‌ به‌جی بێلێ، یانه‌ هه‌سته‌ی هه‌وت سالانی لێ ده‌ستینم.»
 ئه‌گهر ئیلچی ئه‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،
 ده‌موده‌ست له‌کن شیخی عه‌ره‌بان گه‌راوه،
 گه‌پییه‌ خزمه‌ت وه‌زیری، ئه‌و خه‌به‌ره‌ خو‌شه‌ی به‌وی داوه.
 وه‌زیر گوته‌ی:
 «کیا بێن، بزانی ئه‌و ته‌گبیره‌ چلۆن ده‌کرێ ته‌واوه.»
 ئه‌گهر خه‌به‌ر به‌کیای دراوه،
 ناردی له‌ناسر و مال مائی گێراوه؛
 ده‌هاته‌ دیوانی وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمه‌ی، ئیکلامی کیشاوه.
 کیا رۆده‌نیشته‌ به‌عه‌زیکیان قسه‌ ده‌کرد ته‌واوه.
 که‌ وه‌زیر سه‌ری هه‌لینا، جووتیک غه‌ریبه‌ لیره‌ راوه‌ستاوه،
 وه‌زیر ده‌لێ:
 «کیا ئه‌و نۆکه‌رانه‌ت که‌نگی گه‌راوه؟»

دهلی: «ئەو نۆكەرى من نین، ئى تون، لىيان قەوماو. «مەزن باوۆمەر لە كوێستانى دەرى كرددون، ھەمووى كرددون بلاو. «ئىستا قەت نانى شەوێكیان بەمستەو نەماو.»
 وەزیرەلئەعزەم دەلی:
 «جاری چ بکەین، دەگەل شیخی عەرەبانمان لى قەوماو.»
 کیا دەلی:
 «بنیترە خزمەت شیخی عەرەبان: مؤلەتم لى بگرى، ھىشتا کاروبارم نەبوو تەواو.»
 ئەگەر کیا وای گوتیە،
 وەزیرەلئەعزەم دەیناردە کن شیخی عەرەبان قاقەز و ئیلچییە،
 شیخی عەرەبان فەرمووی:
 «ئەمن لە ھەستەى ھەوت سالان زیاتر چى دیم تەلەب نییە.»
 ئەگەر شیخی عەرەبان وای جواب داو،
 قاسیدی وەزیرەلئەعزەم بەپەلەپەل گەراو،
 موژدەى بۆ وەزیرەلئەعزەم ھینا دەلی:
 «قوربان! خەرجى ھەوت سالانم دەوی تەواو.»
 وەزیرەلئەعزەم بەوہى زۆر مەشغوول ماو:
 «خولایە! ئەمن ھەر خەرجم لە خەلقى نەستاندوو چم بەکەس نەداو.
 دەنگى لەشکرى بەغدايە بدن، ئینشاللا سبھەینى دەیکەم بلاو»
 قاقەزىكى شیخی عەرەبان بۆ وەزیرەلئەعزەمى ھات: «ھەتا مانگیكى خەرجى من
 بدا موخاریجم بکیشى؛ ئەوا مؤلەتم داو.»
 وەزیرەلئەعزەمى دەکا فکری:
 «سبھەینى دەعوايە، موخاریجى وى بەمن نادری.»
 کى بوو لە کىای یدین سپییە؟
 بانگى کردە ناسر و مال ماییە:
 «بۆچ ئەنگۆ سەرباز و قوشەنو لە ولاتى كوێستانى نییە؟»

كاكه مالّ مالم و ناسر عهريان كرد به كياي:
 ئەتوو شيتي ئەقلى نيبه؟
 بۆچ ئەتوو ئاگات له دهردي مه نيبه؟
 بۆ نازاني، له كوستانى گاگهش باوومهرى هيچمان بهچهنگ نيبه؟
 بۆيه خومان ئەويتۆته بهغدايه كن مامان بهنۆكهريبه،
 ئەمه نابى بچينهوه ههتا كهوت سالى ديبه،
 مهسلهكهت ئەوهيه مهرهخهس بفرمووى، بچنهوه سهوداي بازاريبه؛
 جارئ وهزيرهئهعزم شلوووه، هيچ ئاگاي له خۆي نيبه.
 ههتا وهكو كيا و ناسر و مالّ مالم ئەو قسهيان دهكرد تهواوه،
 وهزيري بهغدايه دهنگي لهشكري خۆي داوه، دهلي:
 «سبچهيني شهريه، نازانم دهگهلى كيم لي قهوماوه.
 بابيه ئەمن له ماله خۆم دانيشتووم خولاگيربي، چت لهمن داوه».
 سبچهيني ئەگهري ئافتاو دهرپهريبه،
 مالّ مالم ئەوي رۆژئ دههاته بازاريبه،
 دهيدى له ههموو دوكانه وهستا رۆنيسهتبوو، سهريه ريمب چاگردنه چهخماخ
 دروستکردنه، سيوانكاريبه.
 مالّ مالم دهلي:
 «مامۆستا بازار شلوووه، ئەوه چيبه؟»
 دهلي: برۆ بهولاوه؛ ئەورۆ كارم ههيه، چت لهمن داوه؟
 مالّ مالم دهلي:
 «بهخولاي ئاسمانئ!»
 «ئەگهري پيم نهليتي چهكوچت لي وهردهگرم، سهريه دادهنيتم لهسهري سندانئ».
 كه وهستاي شيرگهري سهري ههليئاوه،
 تهماشاي كرد كاك مالّ مالم راوهستاوه.
 مامۆستا دهلي:
 «بمبهخسه، كاك مالّ مالم. بهخولاي ئەتووم نهناسيبه،

ھەلبەت ئەتوو بەو خەبەرەت نەزانییە،
 دەلێن: شیخی عەرەبان ھاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییە،
 ئەمنیش کارم ھەبوو، بۆیە ئاگام لەتوو نییە،
 ماڵ ماڵ ئەگەر ئەو قسەمی دەبیست تەواو،
 دە شوینی خۆی را س گەراو بەدواو،
 ھەتا دەھات و لە ناسری دەکرد سەلام و سەلاو.
 ماڵ ماڵ دەلێ:
 «ناسر، نازانی چ قەوماو؟»
 کاک ناسر دەلێ:
 «ماڵ ماڵ، ئاگام لێ نییە،
 پێم بفرموو ئەو چییە»
 ماڵ ماڵ دەلێ:
 «برالە! شیخی عەرەبان ھاتوو دەگەڵ وەزیرەلئەعزەمی شەرییە.
 ئەگەر نەمرم، بژیم، بمینم،
 ماینی شی خزت بۆ لە خاوی دەردینم،
 زینیکی مورسەتی لێ دەکەم، تەنگانی لێ دەچەسپینم،
 قۆلی خۆمت بۆ دە زۆییەکی عالقە وردی داودی ھەلدینم،
 مەتالیککی ھەیزەران و ھەوت قوببەییەت بۆ لە ملان دەشەتینم،
 دەستی خۆمت بۆ دە ریبیککی نەزەری وەردینم.
 جا برالە! سبھەینی یا لە مەیدانی خۆم بەکوشت دەدەم، یانە نانت بۆ لە
 وەزیرەلئەعزەمی دەستینم.»
 ناسر دەلێتەو ماڵ مالییە:
 «برالە! وا نییە، وەکی دییە»
 ئەگەر نەمرم، بژیم، بمینم،
 ئەمن ماینی شی خز لە خاوی دەردینم،
 ئەمن زینیکی مورسەتی لێ دەکەم، تەنگانی لێ دەشەتینم،

ئەمن قۆلى خۆم دە زىيەكى ئالقه وردى داودى ھەلدىنم،
ئەمن مەتالئىكى ھەيزەران و ھوت قوببەيى لە ملان دەچەسپىنم،
ئەمن دەستى خۆم دە پمبىكى نەزەرى ھەلدىنم،
سبھەينى لە مەيدانى، يا خۆم بەكوشت دەدەم، يان نانت بۆ لە ھەزىرى
دەستىنم».

ھەردووكيان تەدارەكى خۆيان دەگرت؛ خىوتەتتىكى دوو سەريان كرى، ئەسپابى
لەشكریان دروست كرد؛ بۆ سبھەينى ھاتنە خزمەت كىيى: «قوربان! ئەمە
سبھەينى دىنە دەوايە»، كىيا دەفەرمووى: «وھرن، ھەلدەن لە تەرەفئىكەو».
سبھەينى لە بەغدايە دەنگى لەشكرى درا، و دەركەوت قۆشەن لە دەورەى بەغدايە
ورت. و ھەزىرەلئەعزەم دەسەر شىخى عەرەبانى كرد:
«ئەمن جەنگى مەغلۇوبەيى ناكەم، سبھەينى مەيداندارىيە».

شىخى عەرەبان فەرمووى:

بەچاوان! سبھەيانى

ئەگەر پۆژھەلات، ئىنشاللا دەگرين گۆشەى دە مەيدانى.

ئەگەر خەبەريان بەيەك داو،

و ھەزىر ھىناى، ساز و چەقەنە و لۆتى و رەقاسى داناو،

دەلى: كىيە بۆ سبھەينى دەستى لە سىنگى خۆى داو؟

سوياتى بكا و ھەزىر بۆ خەلات و بەراتتى راوہستاو،

ھەر كەسى سوياتم بۆ بكا مووچە و مواجبىكى زيادى بۆ دەكەم تەواو.

سبھەينى ھەر كەس بۆخۆى چوو مەيدانى دەستى دا شىرى خۆى راوہستاو.

پالەوانى شىخى عەرەبان ھات لەولاو،

دەستيان بە داوايە كرد؛ ئى شىخى عەرەبان سەرى پالەوانى و ھەزىريان برى،

بردىانەو بەدواو؛

و ھەزىرەلئەعزەم زۆرى خەمناك ماو،

دەلى: «كىيا! بزانه ئەمە چمان لى قەوماو

شىخى عەرەبان چى بەسەر ئەمەو داو.

دىسان ئەگەر سبھەينى بەيانى داو،

پالەوانی وهزیره لئه عزمی چوو له مهیدانی، راوهستا، نه عره تهی لی داوه؛
دوینی کئی بوو هات له مهیدانی ئه سوپاتهی کرد، ئه ورۆش بی واوه»
جووتیک پالەوانی شیخی عه رهبان پکیتی لی داوه،
هات و گهیییه مهیدانی، ده پالەوانی وهزیری خوری: «ئه سپابان دانی، بگه ریوه
دواوه»

پالەوانی وهزیری ده لی:
«ئه گه نه مرم، بژیم، بمینم،
زگت ده درم، هه رتک چاوت ده درینم
ئه گه نه مرم، سه ری شیخی عه رهبانیش له بو وهزیری دینم».
ئو پالەوانانه داوایان ده کرد له مهیدانی،
ههتا رۆژ وه رده گه را، ده گهیییه مه حه لی چیشتان،
شیخی عه رهبان ده نیریتته خزمهت وهزیری:
«بلا، ئه ورۆ پالەوان وچانیان بی، ههتا سبچه یانی».
وهزیر فه رموی:
وچاندان نییه، ده بی یه کیان یه کئی بکوژن له مهیدانی
«بی سووچ و تاوان بوچی هاتوته سه رم، لیم ده بری ری گوزهرانی؟
ئهن هومیدم خو لایه ده گه ل پیغه مبه ری ئاخزره مان».
پالەوانی شیخی عه رهبان سه ری پالەوانی وهزیری بری برده وه به دواوه،
وهختیک به سه ردا هات رۆژئاوا،
ته ماشایان کرد، ته داره کی دوو غه ریبان گیراوه.
وهزیر گوئی:

«ئوه کین، دین ده هانایه؟
ئوه غه ریبه ن بینه کن ئهن زوریان بده می گهنج و خه زینه و مالی دونیایه».
نایبی وهزیری چوو کن ئه وانه:
«وهرن؛ باجم، وهزیر ته له بو ده کا به دل و به چانه».
ده لین: «قوربان! نایه بینه کن وهزیره لئه عزمی، وهزیری گه لیک گه وره و گرانه».

ئەگەر شىخى عەرەبان بەدەستى بەستە و سەرى شىكستە ھىنامانە ئىرەكانە،
ئەودەمى بەۋەزىرەلئەعزەمى عەرز بىكە، جا بەنۆكەرمان بزانه».

نايب ھاتەۋە خزمەت ۋەزىرىيە:
گوتى: «نايب، ئەۋەت نەناسىيە؟»

نايب دەلى: غەرىبەى شارانن: نازانم نىۋيان چىيە؟
يانە ھىند مەردى چاكن قىۋول ناكەن كەمىيە؛
يانە ئاشقن، ئاگايان لە خۆيان نىيە،
يانە ئەۋە رووتن، لات و لووت، پەيدا دەكەن ناننىيە».

كى بو لە ناسر و مال مالى نازدارە،
نوئىژى شىۋان سوارە بوون ئەۋ جووتە برا و سوارە.
يەك دەچوۋە ئەۋسەرى، يەك دەچوۋە ئەۋسەرى؛ بەقوشەنى شىخى عەرەباندا
دەھاتنە خوارە.

ھەدى مال نوستنان بوو، دەبوو بەچرىكەچرىك و ھاۋارە.
باب دەگەيىيە كورى، لىتى دەدا، دەيگوت: «نەيكەم قوتارە».

مال مال دەپشدا گەيىيە چادرى شىخى عەرەبان، رستەى ھەلپرى ئەۋچارە.
شىخى عەرەبان دەرپەرى رمبىكى لى دا، كرىدە ئىخسىر بەيەكجارە،
سەرى شىخى خوينى پىدا دەھاتەخوارە.
دەۋدەمىدا گەيىيە ناسرى نازدارە.
گوتى: «شىخى عەرەبان ھەر دەكوژم يەكجارە».

مال مال دەلى:
«ئەۋ غەلەتەى مەكە، ئەۋە ئىخسىرى منە، بۆ ۋەزىرى گەلپك بەكارە».

ناسر و مال مال شىخى عەرەبانان گرت، بۆ مەنزلى خۆيان ھىنا خوارە،
گەينە مەنزلى لەۋى بوون بەرقەرارە.
لەشكرى شىخى عەرەبان تىك نىشتوۋە، ئاسارى برا بەيەكجارە.
ناسر و مال مال دىن لەپىش شىخى عەرەبان، رادەۋەستان ئەستۆ خوارە
شىخ دەيفەرموو: «رۇنىشن» ئىكلاميان دەكىشا سى جارە.

گوتی: «ئەنگۆ چ کەسن؟» ناسر گوتی:
 «قوربان! ئەو ئاغایە، ئەمنیش نۆکەرێکم لەوی دە بیکارە».
 حوکمی کرد، مال مائی دانا ئەو چارە.
 دەگەڵ شیخی عەرەبانی کرد گوفتارە،
 ئافتاو و لەگەنی هینا بەیەكجارە،
 گوتی: «بێنە سەری خۆت بشۆ، برۆ نێو لەشکری خۆت ئەوجارە».
 گوتی: «سەرم ناشۆم، ناگرم قەرارە؛
 سوباتی ئەنگۆ لە عەرزێ نادەم، بەحەقی پادشای جەبارە
 خولگیری وەزیرە ئەعزەمی بووم، سەرم نابێ قوتارە».
 لەوی رۆنیشت، هەتا سبەحەینی بوون بەرقەرارە.
 ناسر و مال مأل گوتیان:
 «قوربان! ئازادمان کردی؛ سەری خۆت هەلگرە برۆو خوارە».
 گوتی: «سەرم بپرن دەبێ سوباتی ئەنگۆ ببێ بەرقەرارە».
 سبەحەینی هەلستان و بۆ خزمەت وەزیری چوونە خوارە.
 وەزیر لەسەر بەرمالێ بوو، دەیگوت: «یا خولای کەرەمدارە!
 ئەوجار لە چەنگی شیخی عەرەبانم بکە ی رزگارە»
 ئەگەر تەماشای کرد، دوو کەسان ئیخسیرتکیان هینا خوارە.
 دەیگوت: «خولایە! ئەوشەو شەر لە چ تەرەفیکی کراو لەو شارە؟»
 تەماشای کرد، سێ کەسان ئیکلام و تەمەنایان دەکیشا ئەوجارە.
 وەزیر ئاوری دەداو، تەماشای دەکا، ئەو شیخی عەرەبانە، وا بێ ئیختیارە.
 راس بۆ، قۆلی گرت، لەکنە خۆی دادەنا ئەوجارە،
 وەزیر دەلی:
 «شیخی عەرەبان! ئەتوو عەرەبستانت پێ کەم بوو پیشکیشت بێ ئەو شارە،
 بلا لە چەنگی توو بپم رزگارە».
 شیخ دەلی:
 «پوورەش بووم و خەجالەتبارە؛

بفرموو، جه للابت بېن له ئهستوم دهن ئهوجاره .
وهزير! لهو جووته نۆكهره خۆت بكه پرسياره
قەت باب كورې خۆي وا له تەنگانەي ناكا پزگارە
له هيچ دەولەتان وەچەنگ ناكەون ئه و ئەمىنداره،
ئەوه نۆكهرى تۆن خزمەتيان وا بەكاره
نۆكهرى چاك بۆ ئاغاي دايم وهك براى بەرقەراره» .
ناسر و مالّ مالّ جوابيان داوه:

«ئەمە نۆكهرى وهزيرى نين، نۆكهرى شىخى عەره بانين هاتووین له ولاوه» .
وهزير دەلّی:

«رۆلّه! هەرچى دەفهرموون، بەسەر ئه و چاوه» .
ناسر و مالّ مالّ له وهزيريان كرد حاشايه،
دەلّين: نۆكهرىيهت ناکهين نامانه وئى مالّى دنيايه .
وهزير دەلّی:

«بۆچيو ناوئى مالّى دنيايه؟»
دەلّين: وهكيل و مامى مه كيايه .
نۆكهر تهعين كراوه،

چوون كيايان له ولاپرا هيناوه،
كياى گهيشتى له ديوانى وهزيرى كرد سه لاوه،
دەلّی:

«وهزير! ئەوه برازای من، ئەو سوباته بۆ توو كراوه .
له عه وهزى ئەو خزمه تهى ئەوسالّ حهوت سالّه له كوئستانى گاكهش باوؤمه رى
دەر كراوه» .

وهزير فهرمووى: «تهلّەب بکهن مالّى دنيايه؛
هەرچى تهلّەب بکهن دهياندهمى به غه يره زى شارى به غدايه» .
ناسر و مالّ مالّ وهجواب هاتن به يه كجارى:
«ئەمە هەر ولّاتى كوئستانمان دهوئى به ئىختيارى؛

دەبىي مەزن باۋۇمەرى بكوژين، قەت نەبىي پرسیاری،
 خەرچ و بىگارى نادەين بەبەغدا شاری،
 ئەگەر نەماندەنى ولاتی کویتستانی بەبەكجاری،
 لیرە دەبینه نۆكەر نارۆینهۋە لە شاری».

ئەگەر ناسر و مال مال ئەو قسەیان دەبوو تەواۋە،
 ۋەزیرلئەعزەم دەستی لەسەر سەرى پۇناۋە،
 جىبەجى حوكمیان بۆ سادیر كراۋە،
 بۆیان مۆركردن، ۋەرگىراۋە
 خەرچ و بىگارى ولاتی کویتستانی ھەلگىراۋە
 مەرەخەستیان كردن گوتیان: «دەولت زیاد و مالى ئاۋا».

گوتیان: «قوربان ئەگەر ئەمە نۆكەرىن عەرزىكى دىكەمان ماۋە.
 «قوربان سەرى شىخى عەرەبان دەبىرى يا مەرەخەستى دەكەى تەواۋە؟»
 ۋەزیر فەرموۋى:
 «ئەۋە براى منە، عەرەبستانىش ھەر ئى ۋى بى، بەغداشم بەۋى داۋە».

شىخى عەرەبان دەلئى:
 «ۋەزیرلئەعزەم خوللا بتكا راۋەستاۋە!
 سەرىكە ھىناۋمە نایبەمەۋە داۋە».

ۋەزیر دەلئى:
 «ۋا پىك نایە،
 شىخى عەرەبان دەگەل ئەمن براىە؛
 ئەۋە شارى بەغداىەم بەگەردن ئازابى داىە،
 بزائم ئەمن ناخزمەتیم چ بوو؟ شىخى عەرەبان بەمنى نیشان دا ئەۋ جەفایە».

شىخى عەرەبان دەلئى:
 «بەخوللا! خەجالەت بووم لە دنیاىە،
 ھەتا بۆ خۆم زىندووم، ولاتی عەرەبستانم بىشكىش كرد، ھەر مېبارەك بەتوو
 بى شارى بەغداىە

مهسلّحعت ئه وهيه ئه و نوکهرانه بکهی نازایه».

وهزیر دهلی:

«چ بکهم کوپری منن، مامیان کیایه،

برۆن بچنه وه سه ر ولّاتی کوپستانی؛ هیچ کهس نه ناسن له دنیایه،

ههتا ههوت پشتیان ده برۆی هیچ کهسیان نه یه ته وه شاری به غدایه،

ئه گهر به غدا ده عوای لی بقه ومی، ناسر و مالمال نایه نن تیپ و سوپایه،

برۆن مه ر خه ستیان بکه کیا گهر دنیان ببی خو ش و نازایه»

جیبه جی ئیکلامیان کیتشا، گهرانه وه به یه کجاره کییه،

کاکه مالّ مالّ ده لیته وه کاکه ناسرییه:

«ئه من قهت شتاقه شهوی دی لیره گیر نابم، ههتا نه چمه وه کوپستانی مه زن

باو ومه ران خزمهت خاتوون ته ور پزییه».

ناسر گو تی: بلا ئه وشه و لیره گیر نه بین کاریکی واش بکهم خه تام نه بی».

کاکه ناسر ده لیته وه کاکه مالّ ماییه:

براله ئه گهر بۆ گهره بی ده لیتی له وهزیری زیاتر ده به غدایه دا کهس له توو

گهره تر نییه،

ئه گهر بۆ زپیر و زه مبه ری ده لیتی، له ده بووتخانه ی تو م هه لدر او ته وه هه زار بار

زپیر و ئه شره فییه

ئه گهر بۆ ماینی ده چاک ده لیتی له ئیخته خانه ی به ستر او ته وه دووسه د ماینی

له مه ر وهزیره لئه عزمییه،

خولا ئه و جاوچه لاله به توو بدا ژن له بۆ توو قات نییه.

وه بزانه گراوی مه زن باو ومه ری له دایکی خو ی نه بووه به کیژییه».

مالّ مالّ ده لیته وه کاکه ناسرییه:

«ئه گهر بۆ گهره بی ده لیتی، له کنم به گهره بی گاوانیکی نییه،

ئه گهر بۆ زپیر و زه مبه ری ده لیتی، به هه مووی له کنم به قه د شایبییه کی ئه و زه مانه ی

نییه،

ئه گهر بۆ ماینی ده چاک ده لیتی، به هه مانم له کنم به گو له بار گینیکی کورتانی

سه ودا گهران نییه،

قهت شتاقه شهوی دی لیره گیر نابم، تا نهچمهوه کویتستانی مهزن باوؤمهری
 خزمهت خاتوون تهوړیزيه
 ناسر دهلی:

«دلّم برینداره، جهرگم سووتاوه،
 ئەتوو براگه وره ی منی ئیختیارم پی نهماوه،
 کهنگی دهفه رمووی ماین زین بکهین، برۆین بهولاهه؟»
 مال مال دهلی:

«ئهمه دهرفکرین،
 ئەگه دهلی تا تهراره کی بگرین،
 ئەوشه و برۆین بهسه ر خندهقی بهغدايه دا رابرین.»
 کی بوو له ناسری بهئهرچوو،
 تهراره کتکی زۆر چاکی له بازار پی گرتوو،
 هات ماینی خوی و کاک مال مائی زینکردوو،
 چوونه دهرکی کیا، دهولت زیادیان خواستوو.
 کیا دهلی:

«بهخیرین، سه رچاوی من، جووته مه رده که ی مهیدانی؛
 وهزیر زۆرو منته لی هه لده گری، بهغداو دهرهیناوه له تنگانگی.
 برۆن ترسو نه بی بوخۆم راوه ستام له دیوانی،
 وهزیری بهغدايه لهنگۆ زیاتر هیچ کهس به برای خوی نازانی،
 هه رۆن برۆن، بهخولام بهزامندان، بهئمانهت به پیغه مبهری ئاخره مانگی.»
 کی بوو له جووته سواریکی نهولاهه،
 سه ری جلهوی خویان بادا،
 گه رانه وه بهدواوه.

سه برسه بر، نه رم نه رم، له بهغدايان ئاژوا، له بو کویتستانی گه رانه وه بهدواوه.
 ههتا نوژی شیوان ئەو جووته سواره دایان ئاژواوه؛
 نوژی شیوانیان بهسه ردا هات لهوی راوهستان تهواوه،

جله‌وی خوځيان گرت له‌وځ بوون پياوه.
بو شه‌وځ له‌وځ نووستن مالّ مالّ خه‌ونی دی ده‌خه‌وځیدا، خاتوون ته‌ورځیزيان
دابوو به‌کورديکي که‌لاش دريژي شاره‌زورپيه. مالّ مالّ هه‌لده‌ستی له‌جبي خوی
ده‌گريا، ناسر کوتي: «براله نه‌توو بوچی ده‌گري؟ پياو ده‌چيته سه‌فه‌رځ، نه‌سپ و
زینی نايه‌نځته‌وه؛ پياو ده‌چيته سه‌فه‌رځ ده‌مرځ. پياو قه‌رزار ده‌بی. نه‌مه
نه‌لحه‌ملای سوباتمان کردوه، ده‌وله‌تمان هه‌يه، به‌ئختيار ده‌چينه‌وه کوځستانځ،
بوچی وا ده‌گريځي؟»

کاکه مالّ مالّ ده‌لځته‌وه کاک ناسرپيه؛
«نه‌من نه‌وشه‌و خه‌ونکي گه‌ليک عه‌جبيم ده‌دييه،
گراوی منيان داوه به‌کورديکي که‌لاش دريژي شاره‌زورپيه،
بابي به‌خه‌نجه‌رځ ليځي راده‌سا براله‌ي به‌شيري پروتپيه،
له ترسی شیر و خه‌نجه‌ران سوځنديان له‌بیر خاتوون ته‌ورځيزی بردييه،
ئځستا داويانه به‌کوردي که‌لاش دريژ، لای لایه ده‌کا بو کوري کوردييه،
وا ده‌زانی ناسر و مالّ مالّ له‌سه‌ر دنيا نييه،
به‌ده‌ستی پځ ده‌کن هاوځر هاوځري مه‌رپيه،
به‌زولفان پځ ده‌رځسن ته‌شپيه،
به‌لاقان پځ راده‌ژين لانکي کوري کوردييه.
رؤژي هه‌تا ئځوارځ ده‌گري له بو ناسر و مالّ مالّان، له‌بن زمانيه‌وه ده‌لځي:
ئاخ بمرم له بو جووته سواره‌که‌ي رومپيه»
ناسر ده‌لځته‌وه مالّ مالّيه:
«براله خه‌ونت راسته، درؤي له بو نييه،
وانپيه وه‌کي دپيه
نه‌وه گراوی منه ئي توو نييه».
مالّ مالّ ده‌لځته‌وه ناسره‌دینی:
«براله نه‌وه شاري به‌غدايه نييه ليم بشپوځني،
هر که‌سځي نه‌ورؤ بچيته کوځستانځ مزگينځکم بو بينځي
خوشکوځځکم هه‌يه، ديدهمځ، سالی درنه‌ق رؤژگاري خه‌می خوی پځ بره‌وځني؛

پیره دایکتکم ههیه ئه ویشی ددهمی با لانکه ژینئ؛
 ئه گهر به و شم لی قایل نه بی پیره بابیتکم ههیه دهیده می سالی به سهری به زمانی
 گهرمین و کویتانئیی بۆ پیک بیئیی،
 ئه گهر به و شم لی قایل نی برایه کم ههیه، سالی جووته که لیککی ده مس نی
 ههوت زهویانی له بووره و بهیاری پی دهرینئ.»
 کاکه ناسر ده لیتته کاک مال ماییه:
 «براله له سهر کیت ههیه، ئه و نان و گله بییه،
 خو ئه وهه ده عوای هه موو ده و له تان نییه،
 ئه من بۆت ده چم به دهستان نه کو به سه رییه،
 ریگای بیست و چوار رۆژان به ماینئ شی خز له مابهینی برایه تیدا چ نییه
 ئه من بچمه وه کویتانئیی به چی ناس بکه م، گراوی مال مالی خاتوون
 ته ورئیییه؟»

مال مال ده لئ:

«ناسر دلم له کاوه،

چهندی له کاوه کاوه

تیریککی له راسته ی لی دام له لای چه می ناسور هیناوه.

ئه گهر بۆ خاتری من ده بی به ئیلچی به و لاهه.»

ماله مه زن باوو مه ری له خری بالینئ، پیشا و پیشی قوچئ قه زه نئ، قه ره چادر پکی
 گه و ره ی هه لداوه، ده و ده میدا رشینئ بارانئ په له ی هیناوه،
 له سهر قه ره چادرئ ده باری له هه موو خران هه لستا سیلاوه.
 خاتوون ته ورئیی دهستی دا کوتکی دارخرنوک سی جاری ده و ره ی قه ره چادری
 گه و ره ی داوه

ده لئ: دایه! چاوم که م بینا بووه، خه می ناسر و مال مالانم هاتۆته به رئ؛ نازانم
 کامه سیگه هه لکشاهه.

مال مال ده لئ:

«براله! ئه گهر وای ناناسی، وای نابینی،

سبچه پینان خو ی دهغه ملینئ به سووری، نیوه رۆیان به زه ردی،

ئىواران تازىھى ناسر و مال مالانە بەشىنى،
ئەگەر ھەزى دەكەى، ئەبى خەم و نسرینی،
ئەگەر ھەزى دەكەى، زوو خاتوون تەوریزی ببینی،
ئەو ھەزى خەزى بالینی دەكیشى ماینى شى خەز لەبەرايى خىلى، لە دووی دەرۋنەو
دو جوانۆلەى قولەبژە، يەكسال و دوو سالن، وەختى بۆ خاترى ناسر و مال مالان
بیتنەو ھەزى عەقەى دە زینی.»

مال مال دەلى: «كاک ناسر! دەبى ئەورق بچى خەبەرم بۆ بیتنەو»
ناسر دەلى: «مال خرانەبوو؛ ئەمن پى بیست و چوار رۆژان چلۆن بچم
بیتنەو؟» گوتى: «دەنا سبەھینی بۆ تاوھەلاتى قەرارمان بى بیتنەو. ئەگەر
ئەھاتىئەو، يان ئاغایەتى خۆت دیوھ ئەمنت لە فکر چوو، يان دەتکوژن، خەبەرى
نایەنەو ھەزى پى، يان خاتوون ئەسمەرت چاوی پى دەكەوى، ئەمنت لە فکر دەچى.»

ناسر پقى ھەلستا ئەوجارە:
«دەبم بەئىچپىھىكى موختارە.
ئەگەر ھىچ كەس لە كوستانى نەمىنى لە خاتوون ئەسمەرى ناکەم پرسىارە.
تیرىكى داوم لە جگەرى؛
بەھەقى ئەم خولایى، ئەگەر ھىچ كەس نەمىنى، ئەمن لە خاتوون ئەسمەرى
ناكەم نەزەرى.»

كاکە ناسر بەھەرەمە ماینى شى خەزى ھیناوە،
زینیان دەپشتى کوتا و تەنگەیان كیشاوە.
ناسر دەلى:

«مال مال رىگاکەم دوورە قەرار و مەدارم بۆ بکە تەواوە.»
مال مال دەلئتەو ناسرى:

«دەبلا رۆژ بیتنەو، بى لیرە خەندەقى غەلیفەى بەغدايە بگری،
ئەگەر بەخیرھاتىئەو، لە کاکى خۆت دەفکرى.
ئەگەر درەنگ بیتنەو مال مال بەدەشتى بەغدايە دا رادەبرى،
چاوت پى ناکەوئتەو ھەتا ئەوى رۆژى دەمرى.»
ناسر دەلى:

«مال مال دهولت زياد و مالي ناوا!
 گه ليكم زحممت دهگل ئەتوو كيشاوه.
 ئەگەر دنيايه درهنگ گهيمه جي، پوژيكم لهسەر ببه راوهستاوه»
 مال مال دهلي:

«ناسر! ههرو برۆ، لهمنت كهوي كهلي مهيداني
 لهتوو زياتر هيچ كهس شك نابه م پوژي تهنگاني
 بهخولام بهزمان داي، بهئمانهت بهپيغهمبهري ناخري زهماني.
 ناسر جلهوي باده، پكتيفي لي ده، برۆوه كوستاناي.»
 ناسر و مال مال ئەگەر له كوستاناي بو بهغدايه هاتن واوه، كهوت سالان كاني
 وان ناوي لي نهماوه.

ناسر ئەگەر بو كوستاناي ناژواوه،
 ئەوي شهوي روپي ههتا بهياني بهرداوه،
 ئەگەر وهسەر كوستاناي دهكهوي، تهماشا دهكا دوو ميگهل له ههوشيكي بوون
 بلاوه.

ئوه مه پي مهزن و ميرزاغايانه، ئي بابي ناسر و مال مالان، هه مووي دهلي
 نهخوشه و هيزي نهماوه،
 ئەوي دي مه پي مهزن باوو مه ريبه، له سه رينچاوهي كانيي ئاو خواردوو، له
 بزويني له وهراوه،
 هيند قه له وه هه مووي دهلي رو نياساوي پيدا كراوه؛
 شوانيش ئەو كورديه، ئەگەر خاتوون ته ورپزي لي ماره كراوه.
 ئەگەر ناسر ته ماشا دهكا ئەو شوانه له سه ر گوينيكي رو نيشتوووه دوو كه لي
 قه نه ي له سه ر ده بي بلاوه؛
 به قوونه وه پري ده دا گوينييه له ره گوريشه ي ده ره ي ناوه،
 ئەگەر ئەو شوانه چاوي به ناسري كهوت، گو تي: «ئوه يان مال مال، ناسر
 نه ماوه،
 يان ناسره مال مال نه ماوه.»
 كورده بانگ دي لي:

«سوار ئەى سوارەكەى چەلەبىيە!
دوو كورى ئامۆزا لە كوستانىرا ھاتنە كىن وەزىرى بەنۆكەرىيە،
تو خولاکەى پىم بلى بزانم، كامەيان ماوہ كىنەيان مردىيە»
ناسر دەلى:
«پەزەوان شىتن، ئاقلان نىيە.
دەنتو وىلايەتى بەغدايەدا نىوى ناسر و مال مالى نىيە،
رىگاي كوستانى بۆ مال مەزنى بۆ ھۆبەى بەكويدا دەچىيە؟»
كوردە دەلى:
«سوارە سوارەكەى چەلەبىيە!
ئەتو بەمن نالى قسەى راستىيە؛
كارى ئەنگۆ لەكن ئاغاي خوتان ھەموو غەيانەتتىيە.
ئەتو نازانى، ئەمن كوردە شوانى مەزن باوومەرىيە!
گراوى مال مالم مارە كردوو، بەكوپرايى چاوى ناسرىيە؛
ئى ناسرىش مارە دەكەم. بەكوپرايى چاوى مال مالىيە.
رىگاي كوستانى ئەوہى لەسەرى دەروى دەچىتە نىو خىلىيە»
ناسر گوتى:
«خولايە! مال مالم شىخە قەت شىخى وا نىيە،
ئەتو تەماشاي گووخواردنى كوردىيە،
دەلى گراوى مال مالم مارە كردوو، بەكوپرايى چاوى ناسرىيە،
ئەگەر لىرە ئەو حىزبابەى دەكوژم، مەعرەكە پەيدا دەبى، زوى ناگەمە كنى،
دەروا، بەرەلمى بەغدايەدا نايىنمەو، لە ئامۆژن و مام دەبى خەجالەتتىيە؛
بلا، ئەوہ بىتتەوہ كوئلك بچىتەوہ زگم لە نەبەدىيە»
ئەوى رۆژى سىشەموو بوو، خاتوون تەورىزى و خاتوون ئەسمەر و خاتوون
پەروەر ھەرسىكىيان ھاتنە شىو و كوئى. ئەگەر ناسر لەژىرلا ھات خاتوون پەروەر
چاوى پى كەوت، گوتى:
«خوشكىلى! ئەمنو بىم بەقوربانى سەرىيە!

ئەمن ھوت سالان بووم، ئەگەر ناسر و مال مال، رۆيىيە،
 ئەو سوارىك دى، يان ناسرە، يان مال مالى جندىيە.
 خولاكەي، خوشكى، تەماشاكە، بزانه، ئەو سوارە كىيە.
 سەر و بەرگى رۆميانيە بوخوشى رەنگى شارستانى گرتىيە.
 ئەمن نايناسم؛ بزانه ئەو ھەو ھەو يان ھەو نىيە».

خاتوون ئەسمەر سەرى ھەلناو،
 دەلى: «چاوم كوئىرې نايناسم؛ رەنگى شارستانى لى نراو».

گوتى: «خوشكى، وەرە، سەر و بەندى بانگ كەين؛ ئەگەر ناسر بى، يا مال مال
 بى، لەسەرمان رادەوھەستى؛ ئەگەر ئەويش نەبى ئەو نازانى، ئەمە كچى مەزنىن.
 دەلى: كىژى دەكوئىستانىيان بوون بەندوباويان دەگوت».

خاتوون ئەسمەر بانگ دىلى:
 «لاو، ھەرى لاو!»

برىا ئەمن سىويك بام لە سىوي دە دوكانى
 كەوتبام لەسەر رىيان، لە نوالەي دە كوئىستانى،
 «ناسر و مال مال لە خزمەت وەزىرى بەئىختىيار بەھاتنايەو، ئەمنيان
 ھەلگرتايەو بەبىنيان كردبام، بيانابام دە گىرفانى».

خاتوون پەرور دەلى:
 «لاو! برىا ئەمن كل و كلتورىك بام، لە گىرفانى كورە لاوان
 «ناسر و مال مال دەخزمەت وەزىرى بەھاتنايەو يەكى جارىكيان بدابامە قەمبەي
 دەچاوان».

خاتوون تەورىزى دەلى:
 «ئەمن جوانولىك بام لە خودوودان، لەوى دە ھەدالان،
 لەوھرايام لەسەر رىيان لە لانوالان،
 ناسر و مال مال لە خزمەت وەزىرى ھاتبانەو بەئىختىيار بەھاتنايەو بەر شەقەي پىكپان،
 بيانبردمايە ھۆيەي مەزنىە مالان.
 يەكى جارىكيان دەست ئاويتبامە سەر بژ و يالان،
 ئەمنيان لە بابم بەستاندايە لەباتى خەرچ و دراو و ھەستەي ھوت سالان».

ناسر ئەگەر ئەو قسەى بىست تەواو،
 جەلەوى ھەلکەش و راست پراوہ ستاو،
 ناسر جەلەوى بۆکن ئەوان باداو،
 ناسر دەلئى: «بزنام خاتوون تەوریزى مېردى کردو، يان درۆيه»،
 کاکە ناسر بانگ دئئى:
 «خوشکى خاتوونى، وای خاتوون تەوریزیه،
 ئەمە دوو برالە ھەبووین، لەوانى دەکوستانیه؛
 ئەوسال ھوت سالە لەسەر ئەنگۆ بووینەو ھەر میانیه؛
 ئیستا دەلئین مېردیت کردو، بە کوردیکى کە لاش دریزی شارەزوریه،
 ئیستا کوردە بوو بەشوان ئەتوو بووى بەناسکە بیزیه.
 ئەتوو سویندخۆرى قورعانی رۆزی قیامەتتى جوابت چیه؟
 لای لایى بۆ کورى کوردی دەکەى وا دەزانی ناسر و مال مال لە دنیاى نەبوون
 بەیە کجارەکیه»

خاتوون تەوریزی دەگريا، دەلئى:
 «بزنام سووچ و تاوانى من، مل بەکوینى، چیه؟
 ئەمەن باجم بەخەنجەرى لى رادەسا، برالەم بەشیری پروتییه،
 «ئەمەن کوشتن و مردنم لە خۆم قبول دەکرد، نەمدەدا وەکیلیه؛
 بۆیەکم خۆم لە کوردی مارە کرد، ئەنگۆ ببینم، نەبیتەو، دیدارى ناخەرەتییه.
 ناسرە وای ناسرەى جندییه!
 بەخولات سویند دەدم و بەزاتى رەبیبیه
 ئەگەر ھەزى ناکەى بمرم، یتیم بلى بەیە کجارەکیه،
 توخولا، مال مال ماوہ يان مردییه؟»
 ناسر دەلئى:

«خوشکى! خاتوونى! وای خاتوون تەوریزیه!
 لە وەزیری زیاتر کەس لە مال مالى ماقولتر نییه،
 ئەما رقى ھەستاو دەلئى: «ناپەمەوہ کوستانى چاریکی دیه»

خاتوون تهوریزی دەلی:

«براله ناسر بهقوربانت بم! هەرچهندی خشل و گوارهی منه بۆی بهره بهدیارییه؛
بهرگی شایانم له خۆم حهرا م کردوو، خه نهم لهسهری خۆم نه دییه؛
نه چوومه ماله چ کافر و موسلمانى بهبووکییه،
خولاکهی، براله، چارهى من چیه؟
چلۆن مال مالى دینیه وه کویتستانى بهیه کجاره کییه؟
ئه من دهزانم مال مالى ته مای به من نییه.
براله بهسه دهقهى سهرت بم! بزانه لهوئى ئه و کاره ی چلۆن پتیک دینیه».
ئه گهر ناسر ئه و قسانه ی ده بیست ته واره،
ده یگوت: «درهنگه ناگه مه وه به دوا وه».
خاتوون پهروه ریان ده نارده داره کی بۆ ناسری ده گرت، ده به پنا وه،
له پیشی داده نا، ده یگوت: «براله! ئه وه خۆراکی رتیه ت، ئه وه ش کولیره ی
به شه کرى دروس کرا وه؛
خولاکهی ئه وانه بۆ کاک مال مالى به ره چونکه له ولاتی غوربه ته، هینده ی جه فا
به توه دا وه».

ناسر دهلی:

«خوشکى! ده ولت زیاد و مالى ئاوا».
سوار ده بوو رکتیفى لى دها، ده گه را وه به دوا وه،
هه تا هه نده هه ندى به یانى ئاژوا وه،
له بهر خه وئى رتیه سه ره دهر نه کرد له وینده رتیه بوو پیا وه.
خه وى به سه ردا بارى سه عاتیکى له وئى ماته ل ما وه.
هه هوو! که ته ماشای کرد به یانى به ردا، رۆژ هه لکشاه،
پتیه ده رکتیفى دها: یا ئه للاهى! ده یکرد ته واره،
سه ره ره ژتیه ده هاته خوارى، بۆ خه نده قى خه لیفه ی ده گه بییه و بوو پیا وه.
ته ماشا ده کا: «مال مالى له وئى نه ما وه،
ماینى شى ده له وه رتیه هه موو، ئه سپابى لى به ستراره».

ده لئى: «قورم به سه رى كرا، ئەمەگى حەوت سالانم به هيچى دراوه».

ئەگەر واى زانى خۆى له ماينى شى خزىدا تير گرياوه؛

ده لئى: «خولايه! بزنام چم لئ قهوماوه

له خۆم هه ژارى

جا به كويدا برۆمه خوار، له مال مالى بكمه پرسيارى؛

خۆى روت ده كردهوه و به رهللى به غدايه دا ده چوووه خوارى».

دوور ته ماشاى كرد، ئەوا كاكه مال مال دياره؛

زۆر به په له ده رۆيى ئەو هه ژاره،

ههتا ده گه ييبه مال مال ده يگوت: «براله قهت ئەوهش قهول و قه راره؟

ئەمن ده نيرى كوستانى، بۆ خۆت به رهللى به غدايه دا ده چيه خواره؟

ئەمن شكايهتت لئ ده كم له باره گاي جه باره».

كاكه مال مال ده لئته ناسرييه:

«خاتوون ته ورىزى ميردى كر دووه به كوردييه.

جا ئەمن دونيام وه لاناوه؛ ئاغيه تىي كوستانيم بۆ چيبه».

ناسر ده لئى:

«مال مال دلم سووتاوه،

هيندهم خه م و خه فه تى تۆ كيشاوه؛

ئەمن ده كه يه چه پهر ده منيرى به ولاوه،

خاتوون ته ورىزى فه قير ميردى به كوردى نه كردهوه، بوختانه پتى كراوه،

هه رچه ند خشل و كرمه ك و گواره ي خاتوون ته ورىزيه هه مووم بۆ توو هيناوه،

ئەوسال حەوت ساله چووينه به غدايه، خاتوون ته ورىزى خه نه ي شارانى لئ

حه رام كراوه؛

درۆيه ده كه ن، ميردى به هيچ كه س نه كردهوه، ئەوه له وينده رى؛ له سه ر ئەتوو

مه حته ل ماوه،

براله مزگينيه كى ديم بۆ هيناوى: هه موو كارى كمان ته واوه،

ئەلحه ملاى، بابى خاتوون ته ورىزى مردووه، مه زن باوۆمه ر نه ماوه.

ئەگەر ھەزرى دەكەى قەت مەگەپرئوھ بەدواوھ»،
كاكە مالّ مالّ دەلىّ بەناسرىيە:
«ناگەپرئوھ دوايە جارئكى دىيە.
ئەگەر تەورئزىم نەبىّ دنياى روونم بۆ چىيە؟»
ناسر دەلىّ:
«مالّ مالّ وات نەكرد، دەنگم ببىّ دلئە،
وات نەكرد، كاو و مرادئى لە خۆم ببىنم، دژمنان بكام كوئە.
كاك مالّ مالّ، ھەوت سالان لە توو زياتر دەپۆم سەربەرەژئە،
ھۆردك چاوى ناسرى، دەبلا لەپاش مالّ مالىّ ببىنەوھ كوئە.»
ئىنجا كاك مالّ مالّ دەگەل كاك ناسرى گەرانەوھ بەدواوھ، سواربوون و روئىنەوھ
بۆ كوئستانى.
كى بوو لە ناسر و مالّ مالىّ بەلەك چاوھ،
ھەتاوھكو بەيانىان داژواوھ
وھسەر ولاتى كوئستانى كەوتن، روژ شەبەقى كىشاوھ؛
تەماشابان دەكرد، جووتە ميگەلئىك لە ھەوشەى لەوھراوھ،
ناسر دەلئتەوھ مالّ مالىيە:
«برالە! ئەوھ مەرى مەيە، لاوازە؛ چونكە ئاغای نىيە؛
ئەوھش مەرى مەزن باوۆمەرىيە، لە بژوئىنى لەوھراوھ، ئاوى خواردۆتەوھ لە
سەرىنچاوى كانىيە.
برالە چى دى بەتوو نادەم ئەو گەورەيىيە،
شەو و روژئىكى بۆخۆم گەورە دەبم، لەپاش شەو و روژئىكى بۆخۆم دىمەوھ
بەنۆكەرىيە؛
گوئلىكى كوردىم كەوتۆتەوھ زگىيە»،
مالّ مالّ دەلىّ:
«ئەمن نۆكەرم تا ئاخىر زەمانى
ئەما ھەزرى دەكەم، نىوى ئاغايەتى لەسەرى خۆت دانى.

ناسر دەلّی مالّ مالّ!
 «نیوی خۆم ئەوا کرد بەئاغاله‌ی رۆمییه.
 ئەگەر لێیان پرسى: بۆ کوێ دەچى؟ بلّی: له به‌غدايه‌دا هاتوو به‌ته ئیلاجى ده‌روا
 بۆ نێو عرووس و ئینگلیسییه.
 بزانه ئینشاللا چت بۆ ده‌که‌م له کوردییه!»
 سوار ده‌بوون ئەو جووته سواره،
 سه‌برسه‌بر، نه‌رم نه‌رم، له بۆ کویتستانى ده‌هاتنه خواره.
 کى بوو لهو جووته سواره‌ی ته‌واوه،
 روویان ده‌کانییه‌که‌ی خۆیان کرد، بوون پیاوه،
 چه‌وت سالّ بوو ئیشک بېوو؛ ئەگەر ناسر و مالّ مالّ گه‌ینه سه‌رى جیبه‌جى
 کراوه.

شوانى ناسر و مالّ مالّان هاتن له‌ولاوه،
 ده‌لّین: «ره‌بى! میوان به‌خێرین سه‌رى ئەو دوو چاوه
 ئەو سالّ چه‌وت سالّه، ده‌رکى ئەو کانیه‌ی به‌ستراوه،
 ده‌ستى منو دامپن بى، ئەنگۆ خه‌به‌رى ناسر و مالّ مالّان ده‌زانن. کیه‌ه‌یان
 مردوو، کیه‌ ماوه؟»

مالّ مالّ ده‌لّی:
 «شوانه‌که‌ی، جندییه!»
 ئەو ناسر و مالّ مالّی ئەتوو لێیان ده‌پرسى له به‌غدايه‌م نه‌دییه.
 ئەگەر له‌وه‌ی ده‌پرسى، ئەمن نۆکه‌رم، ئەوه‌ش ئاغالیه‌ی رۆمییه؛
 ئەوه ده‌چێته نێو عرووس و ئینگلیسى به‌ئیلاجیه‌رییه.»
 ئینجا ده‌ستیان ده‌ستۆی ئەو سوارانه ده‌کرد، ده‌یانکرده‌وه گرییه،
 ده‌لّی: «ئوه ناسر و مالّ مالّن؛ ئەدى بۆچ ئەو سالّ چه‌وت سالّه ئەو کانیه‌ی ئاوى
 نییه؟»

یه‌کیان به‌یه‌کیان گوت:
 «به‌خولای! ئەوه بۆ مه‌زن و میرزاغایان ده‌به‌مه‌وه مزگینیه.»
 مالّ مالّ ده‌لّی:

«حيزباب بۆ هيچ كوئى نهچى؛ ئهوه ناسر و مال مال نيه!»
ناسر و مال مالى بهلهك چاوه،
نيوى خولايان دههيتنا، پتيان ده ركيڤى ناوه.
ناسر و مال مالى نازداره،
ناسر ئاغالهي رومييه، مال مال نوكهريكي بهرقه راره،
بۆ سه ر عيلى مهزن باوومهري دههاتنه خواره،
هيچ كهسيان، نهدهناسى هر له ماله مهزن باوومهريان دهكرد پرسياره.
ناسر و مال مال كهينه نيو عياليه،
لتيان دهپرسى:
«ئهى ريبوار ئهوه كتيه؟»
مال مال دهلى:
مال خراهبوو ئهوه ئاغالهي رومييه،
بهئيلچى گهري دهچيته نيو عرووس و ئينگليزيه،
«له ماله مهزن باوومهري دهپرسى، ولاغى چهپهري وهرگريه.»
بهنيو هويهيدا دههات هر سوورنى سوورنيه،
ههتا كهبييه دهركى مهزن باوومهريه،
مهزن باوومه ر بهپيريوه دههات و بهپتخاوسييه.
ئينجا وهرگه را مهزن باوومهري لى دا بهقهمچيه،
مهزن باوومه ر گوتى:
«قوربان! سهبريكت بى، بزائم، حاجهتت چيه.»
گوتى: «ولاغى چهپهريم بۆ بينهوه؛ ئهمن ئيلچيم دهرومه نيو عرووس و
ئينگليسيه.»
گوتى: «ئاغالهي رومي، پياويكى بى فكري؛
دهبى تاويكى دابهزى، سهبريكي بگري،
ههتا بهخير نههارى دهكهى، ئهمنيش دهنيرمه، نيو رهوهى ولاغى چهپهريت بۆ
دهگري.»

ئەگەر مەزن باوۆمەر ئەو قسەى کرد تەواو،
 جەلەوى ئاغالەى رۆمیان گرت، کردیان پیاو،
 بردیان رۆیان نا، لەلامیردانی پالی داو؛
 دیاربوو خەوى دەهات، سەرینیان بۆ داناو،
 مەزن باوۆمەر گوئی:
 «تاویکی ویستراعتی بکە، هەتاوہکو ولاغی چەپەرئ دیتەوہ لەولاوہ».
 کەس نەیناسییەوہ ئەوہ ناسر و مال مالا، هەر لەوان وایە ئاغالەى رۆمییە
 تەواو.

مەزن باوۆمەر چووہ نێو مەرئ بەرەوانە،
 ئەگەر پیشکیشی بۆ ئاغالەى رۆمی بینی چل شەکی جووت ددانە،
 کوێخادەرکیکی ریش سپیدی بوو ئی پیر و زۆرہانە،
 ئاغالەى رۆمی گوئی:
 «خەوم دئ چۆل بکەن ئیرەکانە»
 ئەو پیاوی ریتن سپی ناسی ناسر و مال مالانە،
 چووہ پشت چادرئ؛ گوئی: «ئەوہ خوێیان کردۆتە ئاغالەى رۆمی ئەو سەگبابانە».
 جا کە چۆلیان کرد چادر و لامیردانە،
 مال مال دەلی:
 «بلا دەگەل خاتوون تەوریزی بکەم دوو قسانە».
 مال مال دەلی:
 «خاتوون وای خاتوون تەوریزییە!
 ئەمە دوو برالە هەبووین لەوانی دە کوێستانییە،
 ئەوہ حەوت سالە لەسەر ئەنگۆ بووین گەرمیانییە.
 ناوہللا، بەقاي ژنان بۆ کەس نەبووہ، بۆمەش نییە.
 میدیت کردووہ بەکوردیکی کەلاش دریزی شارەزورییە،
 کوردە بووہ بەشوان ئەتوو بووی بەناسکەبیرییە،
 بەدەستانت پی دەرپسن تەشییە،

به حوکمت پی دهکه نه وه لایلایه ی کوری کوردی شاره زوورییه،
 وه دهزانی، ناسر و مالّ مالّ لهسه ر دنیا ی نییه.»
 خاتوون ته وریزی دهلی:

«خولاکه ی! بزانه سووچ و تاوانی من چییه؟
 ئەمن باجم لی راوه ستابوو به خه نجه ری، برام به شیر ی رووتییه،
 کوشتن و مردنم قبوول دهکرد، نهمده داوه وه کیلییه؛
 بۆیه کم وه کیلی داوه، تا دهگه ل ناسر و مالّ مالان نه بیتته وه دیدار ناخره تییه،
 دهگه ل ئەتوو نا، مالّ مالّ ئەما دهگه ل ناسری ئی من و ناسری خوشک و
 برایه تییه،

چ بکه م ئەتوو ئەمنت ناوی، کاری خو لای ره بییه.»
 که گوئی لی بوو له پشت چادر ی ئەو پیاوی ردین سپییه،
 دهره پری هاواری کرده مه زن باوۆمه رییه،
 مه زن باوۆمه ر به لینگدان هات گوئی: «ئەوه وه خه به ر هاتوووه ناغاله ی رۆمییه؟
 ئەوه ته ماحم بوو چل شه کی جووت ددانی بۆ بئیم به دیارییه.»
 پیاوی ردین سپی دهلی:

«مالّ خرا! ئەوه ناغاله ی رۆمی نییه،
 ئەوه ناسر و مالّ مالن، ئەوا دهگه ل کچی ده توو قسان ده که ن به دزییه؛
 په کیان له مدبه قی، په کیان له ودیوی چیغییه.
 ئەوه لیک دهکه نه وه ناز و ئه رجوو و گله بییه.»
 بابی ناسر و مالّ مالان سه ریان ده سووچ ناوه، دهلی: «ئێستا ده عوا قه ومییه.»
 به دزی هه موو خه به ریان دا به یه کدییه.
 ئینجا مه زن باوۆمه ر له ولارا هات؛ دهلی: «ماینیم بۆ بین، دهنگ بدن
 له شکرییه.»

ده چریکینی، دهلی:
 «بۆ که س دیار نییه،
 حیزباب ئەمن لیره م له برسان دهرکردن، ئیستا خۆت لی گۆراوه خۆت لی
 کردووم به ناغاله ی رۆمییه؛

ئىستا، حىزىباب واو لى دەكەم پاكانو له كوستانى دەردەكەم بهيهكجارهكيبه»
ئاغالهى رۆمى دەلى:

«مال مال ماينى شى خزم بو بينه دعوا قهومييه»
ئەگەر سوار دەبوون ئەو جووتە سوارەكەى رۆمىيە،
مەزن و ميرزاغاي، بابى ناسر و مال مالان دەهاتن بەدزىيە،
مەزن ئاغا جلهوى مال مالى گرتىيە،
دەلى:

«ئەگەر حوكمى وەزىرت پىيە، ئىستا مەزن باوۆمەرى دەكوژم بهيهكجارهكيبه»
ئەگەر ئەوجار ئاغالهى رۆمى ئاورى دەداو، رادەمىنى،
مەزن ئاغا جلهوى مال مالى گرتوو دەيدوئىنى...
ئاغالهى رۆمى رقى هەئستا دەچرىكىنى
دەلى:

«حىزىباب، نابى رىمبىكم بو دە گولەكى مىردان بسرىوئىنى»
ئەگەر مال مال ئەو قسەى ئاغالهى رۆمىيە بىست تەواو،
رىمبىكى لىرەى بابى خۆى داو،
جلهوى بەردا رۆى هەلات بەلاو،
مەزن باوۆمەرى بوخۆى سواربوو، لەشكرى له دووى خۆى كىشاو،
مال مال گەيبىيە ئاغالهى رۆمى گوتى: سەيرى ئەو لەشكرەى بلا بگەرىنەو
دواو.

ناسر دەلى:

«مال مالى مال شىواو!»

ئەمن دەرىند بەمەزن باوۆمەرى نىم، ئەگەر دەگەلم لى قەوماو.
ئەمن له كوردى كەلاش درىژ ئاوسم، گوئىلكى كوردى دەزگمدا ماو»
دەستيان بە جلهوى دادەهينا بەسەررەو هاتنەخوارى لەولاو، گەينه كوردى سى
جاریان لى كرد سەلاو،

دەلىن: «كوردە راستە دەلىن: گراوى مال مالى له كوردى مارەكراو؟»
كوردە دەلى:

«ئەنمەن مېردى خاتوون تەورېزىيە،
 مارەم كوردوۋە بەكوپرايىيى چاۋى مال مالىيە،
 ئى ناسرىش مارە دەكەم بەيەكجارەككەيە.
 سەگابە! ئەتوۋ بىرۆ شارى بەغدايە پەيدا بگە نانئىيە،
 حىزباب! بە دروۋغ ھاتوۋى، خۆت كوردۆتە ئاغالەي رۆمىيە،
 ئەمن كوردەم شوانى مەزن باۋۆمەرييە.
 بزانم ئاخىر سوال و جوابت چىيە»
 ئەگەر پىتى چەقاند گۆچانئىكى كوردە ھەوالەي مال مالىيە،
 مال مال خۆي دەبەر زگى ماينى شى خزى ئاۋىت، كوردە لە قەلپووزىدا زىنى
 شكاندىيە،
 ناسر رقى ھەلستا زەرگىكى دا لە زارىيە،
 لە پشتى سەرى دەرچوو پوۋى كورد لە غەرزىيە،
 مال مال زەرگىكى دا لەسەر دلئى ئەۋىش دەرچوو لە پشتىيە،
 ئاغالەي رۆمى جنىۋى بەمال مال دا، ئەتوۋ ھەقت بەسەر ئەۋى چىيە؟
 ئەمن ناسۆرم گەلئىك ھەيە لە كوردىيە.
 قەت مەردى ۋەك ناسرى نىيە،
 دابەزى دەستى دا خەنجەرى دەسك سىپىيە،
 سەرى كوردى بىرى ۋەك بەرخىيە؛
 لېۋى كوردى بىرى گوتى: «خاتوون تەورېزى پى ماچ كوردىيە»،
 دەستى كوردى بىرى گوتى: «پىتى گرتوۋە مەمكى خاتوون تەورېزىيە»،
 سىرمەسىرمەي كورد ۋەك دۆمىيە.
 گوتى: برالە مال مال! بالە بگەرىيىنەۋە خزمەت مەزن باۋۆمەرييە.
 ئەۋە گەپمان پى دەدەن دەلئىن ئەۋە ئاغالەي رۆمى نىيە»،
 ھوكمى ۋەزىرەلئەغزەمى ۋەدەرخست بۆ عىلئىيە،
 گوتى: «كوپستان ئى منە ھەتا ھەوت پشت پادەبرىيە؛
 مەزن باۋۆمەر ئەگەر دەنگى نەكا، ئەمن ئىلاقەي ناكەم بۆ خاترى خاتوون
 ئەسمەر و خاتوون تەورېزىيە»،

ئەگەر مەزن باوۆمەر وای بیستییه،
 دایهوه دەنگی لەشکرییه.
 گوئی: «بیانکوژن لە ولاتی کویتستانی دەریان دەکەم بەیەكجارهکییه».
 ئەگەر ناسر و مالّ مالّ ئەو قسەیان دەبیست تەواوه،
 دەستیان دە مەتالان کیشا هەتا چیشتانى سولتانی خوێیان لە قوشەنێ نەداوه؛
 لە پاشان رقیان هەلستا بۆ مەزن باوۆمەری گەرانەوه بەدواوه،
 چوار تەرەفی مەزن باوۆمەریان دەگرت مۆلەتیان لێ نەداوه.
 ئەگەر پمپیکیان لە جگەری دا کاریگەر بوو هۆشی نەماوه،
 لەسەر ماینیان فری داوه،
 وە ئەولادیان کەوتن ئاساریان بپاوه،
 ناسر و مالّ مالّ هاتن لە ماله مەزن باوۆمەری بوون پیاوه
 حەوت شەو و حەوت رۆژانیان داوت گرت نانیان بۆ خەلقى داوه.
 مالّ مالّ قەت هەلی نەدەهینا چاوه،
 دەلی: «ئەو کورەى دەبینم لەمن وایه کورده ماوه».
 ناسر گوئی:
 «خولاکەى! خاتوون تەوریزی ئەو کورەم بۆ بیخه واوه»
 سواربوو بریک ماینی شی خزی گێراوه،
 پمپیکی لەسەر دلی کورێ خاتوون تەوریزی داوه؛
 ئەویشی کوشت بردیان لەکن بابیان دە خاکێ ناوه،
 خاتوون تەوریزی زۆر گریا، دەلی بووم بۆسۆ و بەدناوه.
 بابیشم چوو، مالى بلاوبوو، زگم سووتاوه.
 هەزار پەحمەت لە بابی (پەحمان بەکری) ئەو بەندەى پۆناوه.
 خولادەوامی (ئیمپراتۆری) بدا ئەگەر (ساحیبی ئالمانی) ناردۆتە ئەو ولاتەى
 عیلمی کوردی بکا تەواوه.

برایمۆک

برایمۆک کورپی مه‌لا زیندینی بوو؛ به‌نۆکه‌ری هاته‌کن میرشیتخی. میرشیتخ و میرحه‌ج برا بوون. برایمۆک هات خزمه‌تی کردن هه‌تا هه‌وت سالان. له پاشی میرشیتخ گول بوو. برایمۆک هه‌زی له خاتوون په‌ریخان کرد. خاتوون په‌ریخان خوشکی میرشیتخ و میرحه‌جی بوو. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برایم! ئەتوو دەس له میرشیتخی هه‌لنه‌گره. بیبه‌فه‌ره‌نگستانی سه‌ر هه‌کیمی، ئینشاللا چاکی بکه‌وه؛ ئەمن هه‌ر ئی تۆم». هینای، که‌ریک و تیریکی دایه. هه‌رچه‌ندی موخاریجی پی هه‌لگیرا، زیری دایه، چادریکی دایه، له سه‌ر که‌ری بوی کرده سیبه‌ر. هه‌لی گرت ری. سی سالان سوالی پی کرد. له پاشی به‌قسه‌ی خاتوون په‌ریخانیه‌که‌رد. هه‌لی گرت برديه‌ئه‌سته‌مبوولی. سالتیکی له ئەسته‌مبوولی بوو. رۆژیکی سولتان ته‌شریفی چوو نوژی جومعه‌ی. نه‌خۆش زۆر هه‌بوون؛ سولتان ئەنعامی دانی. میرشیتخ گوتی: «برایم! ئەتوو هیچ وه‌رمه‌گره». هیچی وه‌رنه‌گرت. عه‌ززی سولتانیه‌کن کرد:

«ئو نه‌خۆشه‌چی نه‌ویست».

برایم ده‌لی:

«به‌قوربانته‌بم سولتانی کارخانیه‌!»

ته‌مانایه‌که‌م بۆ بکه‌له‌خولای، له‌په‌غه‌مبه‌ری ئاخه‌زه‌مانیه‌؛

یانه‌بمرم، یانه‌خه‌لاس بيم له‌ته‌نگانی».

ماشه‌للا سولتان روحی وایه:

له‌سه‌ر به‌رمالی بوی ده‌کرد دوعایه،

بوی له‌خولای ده‌پاراوه؛ فاتیحای ده‌خویند بۆ روحی هه‌زه‌تی ره‌سووللایه،

نوژی جومعه‌یه‌کن ده‌کرد، مه‌خلوق هه‌مووی ده‌یکرد ده‌ور و دوعایه.

سولتان ته‌شریفی هه‌لستا، ده‌که‌پراوه‌ماله‌بۆ دوايه.

دهگه‌یییه راس میرشیخی؛ میرشیخ هاواری دهکردی.
 برایمۆک دهلی: «ئامانه! ئه‌وه ئه‌مینی خولایه،
 سولتانی ئه‌سته‌مبولئییه، ته‌نگانه‌یه، شفاعه‌تی ده‌کا، رۆژی قات و به‌لایه».
 میر دهلی: «برایمۆک! دامینی سولتانم بۆ بگره، ده‌شقه‌می بۆم بکا تکایه».
 سولتان فه‌رمووی: «برایم! هه‌لسته، وهره‌ ده‌رکی، تا بۆ میرت بده‌می ده‌وایه».
 برایم هه‌رای کرد ده‌رکی سولتانی ئه‌سته‌مبولئی. پاره‌ستا له‌وی، سولتان
 ئیلتیفاتی کرد له‌ بۆ میرشیخی نارد ده‌وایه.
 میرشیخ فه‌رمووی: «برایم خزمه‌تی توو، به‌ من چاره‌ی نایه؛
 ئا‌غایه‌تیم به‌چه‌نگ نه‌ماوه ده‌گه‌ل مائی دنیا‌یه،
 له‌به‌ر میرحه‌جی برام، چم له‌ ده‌س نایه.
 خاتوون په‌ریخان بنپشکی خۆمه‌ ئه‌وه به‌ کۆشک و باله‌خانه و جی و مه‌کانه‌وه‌م
 دایه».

برایم گو‌تی: «ئا‌غای من خولا خه‌لاست بکا ده‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ری ئاخ‌ره‌ت زه‌مانی؛
 ئیلتیفات ده‌گه‌ل ئه‌من کرد، له‌ رپی گوزه‌رانی.
 ئه‌گه‌ر ئه‌توو ئه‌منت خه‌لات کردوو، ده‌بی سولتانی ئه‌سته‌مبولئی به‌و کاره‌ی
 بزانی».

برایم له‌ خۆشیان ده‌فری ده‌یگوت:
 «مه‌خسوودم حاسل بوو له‌ کارخانی».
 ئه‌گه‌ر برایم ئه‌و قسه‌ی له‌ میری ده‌بیست ته‌واوه،
 جیبه‌جی عه‌ریزکی نووسی، مۆری میرشیخی پتوه‌ ناوه،
 برده‌ ده‌رکی، به‌ ئه‌مینه‌داریدا؛ به‌ خزمه‌ت سولتانیان گه‌یاند ته‌واوه.
 سولتان جیبه‌جی جوابی ئه‌و عه‌ریزه‌ی داوه،
 بۆی نووسییه‌وه دوو که‌لیمه: «خولا داویه‌تی لئی ماره‌ کراوه».
 سولتان فه‌رمووی: «دوعام بۆ میری کرد و لیم قه‌بوول کراوه».
 برایمۆک موژده و مزگینی بۆ میری هیناوه:
 ئا‌غای من هه‌ر که‌سیکی بیته‌ ئه‌و ده‌رکه‌ی، ئیمانی هیناوه.

میر فەرمووی: «برایم ئەمن چاوم نابینی؛ ئەتوو فەرمانی سولتانم بۆ بخوینەوه، بزاتم چ نووسراوه؟»

عەرزى کرد: لە رووی تۆم قسە پێ ناکرێ تەواوه؛

فەرموویە دوام بۆ میری کردووه؛ لێم قبوڵ کراوه.

ئەوی دى نازانم چییە». تەماشایان کرد پۆمییەک هات لەولاوه.

برایم گوتی: «قوربانت بۆم، پۆمى! ئەو قاقەزەى بۆ ئاغای من بخوینەوه تەواوه».

پۆمى عەرزى کرد: «ئەوه خاتوون پەریخانە بە برایمی دراوه».

میر وەری گرت، ماچی کرد، لە سەر سەرى خۆی پۆناوه،

دەلی: برایم ئەلحەمدولیللا مەخسوود و مرادی تووش بوو تەواوه.

سولتان ئیلتیفاتی دەگەڵ کردووی، چ کارمان لێره نەماوه.

تەدارەکی خۆیان لێ نا، گەرانەوه بەدواوه.

سالەوهختیک دەیانئاژوا، نەیاندى رووی زستانی،

بەخێر و بەسەلامەت گەینەوه کوێستانی.

ئەگەر گەینەوه ولاتی تەواوه،

پۆژیکى لە سەرىنچاوهی کانیه چادری بۆ میرشێخی هەلداوه.

چادریان هەلدا؛ دەستی دا کەشکۆلی چوو کە شوانی؛ گوتی: «بۆیکم شیر بدەیه بۆ نەخۆشەى، نانمان ئیشکە پێ ناخوری».

هینای بۆی تى گۆشى. کەلەبەردى لەوئى بوو، بردى لەبەر تاوئى داینا.

ماریک لە بەردەکەى هاتە دەرى، شیرەکەى دەم پێوهنا، شیرەکەى خواردووه. لە پاشى مارەکە دە شیرەکەى پشاوه؛ سەربەخۆ ئەو شیرە دەستی بە کولانی کرد.

برایم چاوی لێ بوو گوتی: «لێی گەری ئەوه دەمری، لەکۆلم دەبیتەوه؛ حەوت سالە ئەمن زحمەتێ دەگەڵ ئەوهی دەکێشم. خۆ من خاتوون پەریخانم لێ مارە کراوه، هەر لێیان دەستینم».

خواردنەکەى هینا، دە پێش میری نا. میر خواردی، گوتی: «برایم، حەوت سالە، ئەمن نەخۆشم، قەت خواردنی وام نەخواردووه». گوتی: «میر نۆشى گیانت بێ!»

هەلستا، بۆ شەوئى چوو ئەو دەانییه. حەوتووئى لەوئى پۆنیشت؛ ئەگەر سبەحەینى تەماشای کرد میر هەموو گۆشتى لە بەدەنى هاتبووه دەرى. پیاوی نارده خزمەت

میر حه جی گوتی: «هه موو گوشتی له به دهنی بۆوه؛ ئه من چی لی بکه م؟» ناردی بیست باتمانی په مبووی بۆ کری. میر شیخیان ده نیونا، هه تا چل شهوی. پاشی چل شهوی هه موو به دهنی چاک بۆوه. میر حه ج ته ماشای برای خووی کرد؛ له خووشییان هینای داوه تی بۆ کرد. حهوت رۆژان هه لپه رین، حهوت شه وانیش چراخان کرد. هینای سه ده قیکی زۆری کرد ده رپی خو لای و ته سه دوقی سه ری سولتانی ئه سه مبوولی. به گوشادی رۆنیشت؛ هه تا سالیکی. له پاشان میر شیخ هه لستا چووه کوستان؛ برایم له کن میر حه جی به جی ما، هه تا سالیکی دی؛ زستانیان به سه ردا هات.

رۆژیکی برایم، چلووی زستانی بوو؛ ژوانی ده گه ل خاتوون په ریخانی کرد سه ر به ردی کانیه. خاتوون په ریخان چووه سه ر کانیه، برایم و کیش که ولی به خووی دادا چوو. دهستی ده ستوی خاتوون په ریخانی کرد. لایه کی که وله که ی بۆ راخست، لایه کی به سه ر هه لکیشا. باسکی بۆ کرده سه رین. ده می به ده میه وه نا. برایم و خاتوون په ریخان خه ویان لی کهوت. میر حه ج هه رچه ند بانگی کرد: «برایم له کوئییه؟» گوتیان: «قوربان دیار نییه». میر چووه سه ر کو شک و تالاران ته ماشای قووجی قه زه نی کرد، ته ماشای رهندولی زه رزایانی کرد، ته ماشای سه ری ته شوئیله ی کرد؛ هیچی وه پیش چاوی نه هات گوتی:

«خولایه چ بکه م له و زهمانه؟»

برایم دیار نییه ده گه لی بکه م دوو قسانه.»

بانگی کرده ئه و هه موو نوکه رانه:

«سو رخی برایم بۆ بزائن، بۆچ دیار نییه لیرانه؟»

هه لبه ته زین بووه بۆ کن میر شیخی رۆیوه جا ئه و خۆ له بهر به فری دهرناچی ئه و به سه ته زمانه»

میر ئه گه ر زینی خووی ده داوه دنیا یه ی ئه و جار ئه و به سه ته زمانه، ئه گه ر ته ماشای رازی کانیه ی ده کرد، ئه و پیکه وه نووستوون برایم وک و خاتوون په ریخانه.

میر ده لی: «وهک به سه ری من هات، به سه ری قهت که سی نه هاتی»

میر پیاویکی ته عین کرد: «برایم بۆ بیته، بۆ وا شیت و هه رزه دهرده هاتی؟»

قاسید هاتووه، دوور به دوور بانگ دیلی: «برایم وهره میر گارت ده کاتی؛»

رۆژی پروناکت بچن، شەوی تاریکت ببن قاتی»
 برايم دەلّی: «قاسید وای برادره، میر دەمکوژی، دەمبیری، یان له چاو دۆست و
 دوزمنان دەمداتی خەلاتی؟»
 قاسید دەلّی: «براله نازانم، نه دەتکوژی، نه دەتبری، نه دەتداتی خەلاتی، نه
 دەتداتی بەراتی.»
 بەسەر شانانیدا دەدا کەوئیکی قاقمی، بەسەر پێیانی دەکرد جووتە کەوشیکی
 شامی، بەلێوانیەوه دەنا قەننکی ماریچ، سەبرسەبر نەرم نەرم بەقسە و گوفتوگۆ
 دەگەل قاسیدی بۆ لای دیوانی میری دەهاتی.
 سەلامیکی دەکرد له دیوانی میران. هیندیکی لەبەر هەلەدەستان بە کەوئلی،
 هیندیک بە سێ قەلاتی،
 میر دەلّی: «ەلیکوموسەلام و رحمة تۆللاهی، برايم سەر چاوهی بابی خۆت
 بەخیر نەهاتی.»
 دەلّی: «میر بەقوربانن بۆم، دەمکوژی، دەمبیری، یا دەمدەیهی خەلاتی؟»
 دەلّی: «نه دەتکوژم، نه دەتبریم، نه دەتدەمی خەلاتی.»
 هەتا ئیستا ئەمینی ماله من بووی، ئیستا بە خوار و غەیان دەرھاتی.»
 دەلّی: «بەقسە شەیتانان دەگەل ئەمن لاجەل دەرھاتی.»
 میر دەلّی: «بەو مانگی کانوونی، بەو چلووی زستان، دەبی برۆی؛ دەرت بکەم له
 ولاتی.»
 دەلّی: «هەلویشکی خزمەتی باب و باپیری ئەنگۆ دەکەم، قەت شایەکم نەبووه
 غەیانەتی.»
 دەلّی: «برايم خۆ من بەقسە شەیتانانم دەگەل نەکردی؛ له رازی کانیهەم بۆخۆم
 بەچاو ئەنگاوتی،
 له بۆ خاتوونیت راختبوو لایەکی کەوئلی، بەسەرت هەلکیشابوو لای سێ
 قەلاتی،
 لەلایەکی دەملێ شەکر و شەربەت و لەلای دیکە نوغل و نەباتی،
 سمیلی برایمی لەسەر کۆلمەهی خاتوون پەریخانێ بوو، دەتگوت سۆنەهی سەری
 کەسکە،

ههوهلی پایزی فهسلای شهختهی چووکه له، لهسه ر شهت و گۆلی مرادانی ده بزاوتی،

خشلی خاتوونیی دهیدا له کهمبه رهی برایمی، دهتگوت: داخولا، ئهوه قافللهیه، له ههوشار و ههشته رخان و مهکاران دههاتهوه، ئهوه خواجه ههسه نی بهسرییه دهنگی زهنگ و قۆری وی بوو، دایگرت مهمله کهتهی ولاتی.

برایم دهلی: «میر، بهقوربانته بیه! ئهوه بهقسه ی شهیتانانت له من گرت قینه، ئهوه خاتوون په ریکه نه بوو، ئهوه کیژیکی هه ریریان بوو، بۆخۆم دهگه وزاندینه.

میر بهقوربانته بیه، خۆ په ریکه نه بوو؛ کیژیکی ده بۆتیان بوو بهخوشک و برایه تیم دهست دهئه ستۆی کردبوو، له سووره تی تۆم، دهواندینه، پر بهده ستۆی ده ستای دوعا و سه لام بوو، بهمندا بۆ تووی ده ناردینه.»

میر دهلی: «برایم! حوکمه ده بی برۆی له ولاتی.»

برایم دهلی: میر! له خۆم بی ئیختیارۆ

لیم بگه ره هه تا نه ورۆزی و به هاری

ئاغا ئیختیباریان بۆ نۆکه ری نییه، ئینجا بۆخۆم سه ره خۆم ده که م چاری.

دژمنم زۆرن، بۆ ولاتی بابی خۆم ده چمه وه خواری.»

میر دهلی: «برایم حوکمه ده بی برۆی لیره کانه.

نۆکه ریکی ئه مین بووی ئیستا بووی غه یانه، له کن هیچ که سی نه تماوه متمانه.»

دهلی: «میر، بۆ خاتری خو لای لیم گه ره ئه و زستانه.»

میر دهلی: «حوکمه ده رت ده که م نابیی بمینی لیره کانه.»

دهلی: «میر بهقوربانته بیه! ده تنیره ته که یی سه یید و مه لانه.»

میر دهلی: «حوکمه ده رت ده که م له ولاتی؛

پیاویکی بی حقووق و بی فه راساتی.

ئه گه ر هاتیه کن ئه من، له سه رت بوو کلاویکی چوار گوچک، ده پیتدابوو که لاشیکی دۆمان، ده ملته دا بوو که ریکی کورداتی، ئیستا قایل نه بووی به که ولی، هه وتوو به هه وتوو ده به خشی سی قه لاتی،

هیتستا بهوهی رازی نهبووی، بهخوار و غهیان دهرهاتی.»
 دهلی: «میر، بهقوربانتم بم! خو نانی ئاغایان له بو نوکهران منتهیان نینه،
 هر نانی خوتم بهفکره، ئهمهگی نوکهری قهلهندهرت بهفکر نینه.
 ئهتو گولیک بووی لهوانی نفرینه،
 ههوت سالانم سوال بو کردی، سببهرم بو دهکردی له گوپی کهری شینه؛
 بهوهش قایل نهبووم، بردمی ئهسته مبولی خزمهت سولتانی ئهمینه،
 دهچوومه کن شوان و گاوانان ده قاپیلکی کیسه لاندان، چورچوره شیرم بو توو
 دههیتنا،
 ئیستا دهلی: دهرت دهکه م بهدل و بهقینه.
 میر، بهقوربانتم بم، ئهگه ره یه قین دهرم دهکه ی له ولاتی، بسکی خاتوونی بهمن
 بمینی به ئاوریشمی دووکانان، که له رهواندزی کوره به زازان به تهنافیان
 رادهنگاوتی.
 میر! هه نهی خاتوونی بهمن بمینی، بهمانگی چارده و پازده؛ هزار و ههوسه
 مه لایکه تی جله و کیشه، له رووی پاک و ناپاکی دهرده هاتی.
 میرچاوی خاتوونی بهمن بمینی بهو ئهستیره ی گه لاویژی ده سی پاری
 نیوه شه ویدا له هه وشار و عه جه م و موغه ده مان هله ده هاتی.
 ده می خاتوونی بهمن بمینی بهو فینجانی فه خفوری، کوره به بان سه برکه
 سه برکه نه رم نه رم به په نجه ی موباره کان ده گرت لیویان لی ده بزواتی؛
 گه ردنی خاتوونی بهمن بمینی بهو ماینی شی که حلان، که سوارچاکان سووچی
 رکیفیان پی نیشانان له رملی به غدایه له دووی پۆلی کارمازانان ده بزواتی.
 به ژنی خاتوونی بهمن بمینی به داری حودی، کوره مو فرده ی به خه نجه ری نیرگز
 ده بان بو دیره گی خیه وتی هه لپه رتاوتی.
 سینگی خاتوونی بهمن بمینی بهو قاقه زی مه رجانی، ئه گه ره مه لای گه وره لی
 ده دن خه تی، کوره فه قییان قه له می ئه نگاوتی.
 میر! به قوربانتم بم، هه یفی ئوم ناکوژی، ئه گه ره دهرم ده که ی له ولاتی،
 بهو هه یفانه وه مردووم، ئه گه ره چاوی خاتوون په ریخان لی له برایمه ره به نه ی
 ده بنه وه قاتی.»

میر گوتی: «تهدارهکی بۆ بگرین ده‌ری بکه‌ین». چوون کاله و گۆریه‌کیان بۆ هینا؛

میر گوتی: «چلۆن هاتوو، ده‌بی واش بروا». چوون که‌رکیکی سپییان بۆ هینا، کلاویکی چوار گوتچکیان بۆ هینا، تووره‌کیکی نانیان بۆ هینا. هه‌تا ئه‌و ته‌داره‌کیان له‌ مالتی میری گرت، خاتوون په‌ریخان پیاویکی بانگ کردبوو؛ هه‌ر ته‌داره‌کیکی میر بۆ برابمی گوتبوو، خاتوون په‌ریخانیش لیره‌ بۆ پیاوه‌که‌ی ئه‌و ته‌داره‌که‌ی گرت. میر گوتی: «برایم بفرمو، برۆ». برایم ده‌گری، گوتی: «وا‌ی له‌ خۆم بی سه‌لایه‌!»

ئه‌مه‌گی دنیا‌یه‌م چوو به‌زایه‌؛
به‌فر هین زۆره‌، ده‌رناجم له‌ ریگایه‌،
میر! حه‌قی من و توو بمینی بۆ ئه‌وی رۆژی، که‌ خولا دیوانی ده‌گری له‌سه‌ر به‌ردی سه‌خه‌رتوللایه‌.

ئێستا ئه‌من چلۆن وه‌ده‌ریکه‌وم؟ بۆ هه‌یچ شاران ناچی ریگایه‌.
وه‌ره‌، میر بمکوژه‌؛ چاتره‌ گه‌ردنت بی‌ خوش و نازایه‌
نه‌وه‌ک گورگ و جان‌وه‌ر بمخۆن له‌ سه‌حرایه‌،
به‌س نییه‌ ئه‌گه‌ر ئه‌توو بمکوژی ئه‌مه‌گم ناچی به‌زایه‌؟
ئه‌گه‌ر ئه‌من وه‌چۆلییه‌ که‌وم، ده‌رناکه‌م هه‌یچ ریگایه‌،
میر، ئه‌وده‌می هه‌ر ئه‌توو پتی ده‌بی رووسیایه‌».

ده‌لی: «برایم! حوکمه‌ نابی بمینی؛ بۆ کن میرشیخی برۆ، به‌منت چاره‌ نایه‌».

برایم ده‌لی: «میر، شکایه‌تی خولا‌ت لی ده‌که‌م ده‌گه‌ل ئی حه‌زهره‌تی ره‌سووللایه‌».

خاتوون په‌ریخان پیاویکی ته‌داره‌ک بۆ گرتبوو له‌ چه‌شنی برابمی. پیلی برابمیان گرت، بروا. برایم گوتی: «ئاغا! بۆ خاتری خولا‌ی که‌سم ده‌گه‌ل نه‌یه‌؛ زۆرم خزمه‌ت کردوو، خه‌لقم پی ده‌که‌نی»

په‌رده‌یان بۆ هه‌لگرت، پیلی برابمیان گرت، وه‌ده‌ریان نا. خاتوون په‌ریخان له‌ پشت په‌رده‌ی پراوه‌ستابوو، پیلی برابمی گرت، پیاوه‌که‌ی به‌ری کرد. برابمی برد شاردیوه‌ جوانوو ئه‌سپیکی بۆ له‌کن میرشیخی هاتبوو. هینای، سی رۆژان ئه‌و جوانوو ئه‌سپه‌ی ئاو نه‌دا، هه‌ر کا و جۆ و وینجه‌ی دایه‌؛ ته‌داره‌کیکی چاکی گرت

بۆ سى رۆژانه بۆ برايمى. سبحةينى بهياني جوانووهكهى زين كرد، لوليتىكى ئاو
گهرم هينا، به زيني داكرد، برايمى سواركرد ئاوى بهركىفى داكرد. خاتوون
پهريخان.

دهلى:

«برايم، ئەگەر حەقە، ئەگەر ناحەقە،

ئەگەر دەمزانی كاكەم دەرت بكا بهموتلهقا،

سەرى خۆم دادەنا چارشتیویكى دارای، چوار تەرەف مەفرهقه.

دەچوومه يەختەخانى ماله بايم، بۆم دەردەهينان جوانۆلىكى نەوزين لەوانى سم
بەتەبەقە،

هاوارم دەكرده ئەو خالهقه،

نەوهكو سەرمای زستانى لەو رىگايه بتكا رەقه.

برايم! ئەگەر دەمزانی هەر ميوانى،

نەمدەبەشت خزمەتى براى من بکەى بچيه ئەستەمبوولتى خزمەت سولتانی،

دەچوومه ماله بايم بۆم هەلدەگرتى بەرگىكى رۆميانى،

دەچوومه يەختەخانى ماله بايم، بۆم دەردەهينای حدوودىكى بى نيشانى،

لە كه حلهكانى عەرهبستانى،

سوارم دەكردى هيچ كەس نەزانی.

برايم! ئينجا برۆ، بەختى منى بابان ويرانى

دوازده ئىمام ئاكايان لى بى، دەگەل غەوسى گيلانى،

برايم لەكنم زستانى سەختە، بەساغ و سەلامەتى ناگەبە مەكانى.

مردن بۆ تۆيه، خەم بۆ منى مال ويرانى.

ناچيه چ گۆرخانان، كەس بە مەسكەنىت نازانى».

كى بوو لە خاتوون پهريخانى و برايمى كۆلاوه،

بانگىكى خوشيان لى داوه،

برايم بۆ مالى ميرشېخى رۆيى، خاتوون بەخەمگىنى گەراوه.

برايم دەپۆيى، لە سەرمان زمانى شكاهه.

برايم دهلی: «پتیه سهردهر ناکهم، له خۆم مأل ویرانی!
 ئەمن نازانم، نه بۆ گهرمینی دهچم، نه بۆ کویتسانی.
 خۆم دهسپێرم بهخوڵای و بهپتیه مبهری ئاخری زهمانی.»
 جوانووی برايم بهلهده، بۆ مائی میرشێخی بروا بهولاره،
 سێ شهو و رۆژ ههه کا و جۆی خواردوو، ئاو نه دراره،
 له تینووان هیلاکه، ههه خۆی بۆ کانیه کوتاوه،
 ههتا نوێژی شتیوان داغل به کانیه بوو، خۆی تی ئاویت؛ هیندی ئاو خواردوو،
 چوار چهنگۆله پاره ستاوه،
 برايم بی زمانه ههلی نایه شتاقه چاوه.
 جوانوو ده کانیه دا له وۆراوه.
 ئەگهه جوانوو ته ماشای کرد شهو کهمی ماوه.
 میرشێخ سێ ژنی بوو، شهوێ خهونی دی، ئەگهه نوست. له خهوێ پاره پری؛ به
 ژنی گهره دی گوت: «خهونم به برایمه وه دیوه؛ برايم زۆر شلووخه. داخولا میرحه ج،
 دهگهلی خراپه؛ چ کتچه لیکه به سه رینتی.»
 میر خهوی لی کهوته وه، جوانوو که سه رمای بوو ده ئاویدا. جوانوو که ئەگهه
 ته ماشای کرد، چوار ته رهفی کانیه که به فر بوو، خۆی فری دا. برايم کهوت ده نیو
 ئاوێ، سه ری له سهه به فری بوو، جوانوو که چوو ده سه ساری میریه وه. میر
 دیسان برایمی ده خهوێ هات، ژنی گهره دی راست کرده وه، گوتی: «ههه برایم
 ده خهوێ دی. برايم شلووخه، بانگی کویتخا ده رکی که، ته ماشای پتی کانیه بکا،
 بزانی ههچ ههست و خوست نییه له لای کانیه خومارۆیه.» کویتخا ده رک چوو،
 ته ماشای کرد، جوانوو ییک ده سه ساری دایه؛ ههه چهندی ده وری دا بۆی نه گیرا.
 هاواری هینا بۆ میری، گوتی: «میر! قوربان، له پتی کانیه ههچ دیار نییه. ئەما
 جوانوو ییک به زینه وه ده سه ساری دا ناگیرئ، نه شمنا سییه.»
 خانم دهلی:
 «وه لاهه! پیاوی گهره ئیختیاری بۆ کهس نییه
 ئەوه جوانووی برایمی مه لا زیندینانه، میرحه جه گوله ده ری کردییه.
 ئەوه بۆ ئیره هاتوو به هومیدییه،»

له پټیه سه رمایې بردوویه بهېی که سییه .
خولاکه ی، میرا هه تا رازی کانیه بچین، بزاین، هیچ ریوشوینی دیار نییه؟»
کئی بوو له خانم و میری ته واوه،
ملیان له پټی کانیه ناوه،
دهچوونه کانیه ته ماشا دهکهن، ره شاییه که ده کانیه دا مهحتهل ماوه، نه یانویرا
بچنه سه ری خانم و میری ته واوه.
هاواریان دهنارده نوکهران، له مهخلووقیان دهگتیراوه.
مهخلووقیان بهسه ر وهربوو، خانم ناردی چرا و فانوسی هیناوه،
ته ماشایان دهکرد، نهوه برایمه لهوئی مهحتهل ماوه.
خانم دهلی: «دیوته نهوه عه وهزی نه مهگی برایمت داوه؟
نهوه خزمه تکاره که ی تویه، ههوت سالانی نهتوو به که ری گتیراوه،
نیستا به قینی توو به چلووی زستانی لهکن میرهجه گوله ی دهرکراوه،
خولاکه ی! بلا هلی گرین، بیبهینه وه بزاین مردووه یانه ماوه.
میر گوتی: «وهرن هلی گرن». خانم گوتی: «ته ماشای میری چهند ناته واوه!
وهره، یا به کوئی منی داده یا بو خووت هلی گره؛ نهوه هه گه لیکي نه مهگی
کتشاهه».
میر هلی گرت هه تا دهتوانی،
گه لیک ماندووبوو خانم دهزانی؛
دهلی: «برایم لهسه ر نه تووم لی برا پټی گوزهرانی،
خانم به نامیزی هلی گرت تا بریدیه باله خانی،
خانم دهلی: «نیستا ده بی همامی ژنانی بو بکه ین». میر گوتی:
«به چاوان، هه رچی بوئی چاکه وای بو بکه». هینای، برایمیان پرووت کرده وه،
لیره یان دریژ کرد؛ هه رسی ژنی میری هاتن، پرووتیان کرده وه پرووت: یه کیان
له به ره وه پیوه نا، یه کیش له پشته وه یان پیوه نا، نهوی دیکه شیان لهسه ر دریژ کرد.
هه تا سه حات و نیویکی. برایم دهنیو ژنه کانداه نارقه ی کرد.
که چاوی هه لیتنا بهسته زمانه،

دهلئى: «خولايه! ئهوه حه مامى ژنانه،
ئهن دوئينى له گهرميينى بووم له كن خاتوون په ريخانى؛ ئيست چ دهكهم
ليرهكانه؟»

ئهگهر مير پيى بزاني ئهن چ بكم له خه جاله تيبانه؟»
ئهگهر ژنى گهره مى ميرى وا ده بينى
بانگ دهكا: «مير! برايم چاكه؛ مه كيشه خهم و نسرينى.»
ئهگهر خانم واده زاني ته واوه،
ژنه كاني بردن به واوه،
برايم به تاقى ته نى ده جيذا ماوه.
دهلئى: «خه جاله تم، خولايه! چم لى قه وماوه!»
ژنه كاني دى هه لستان، موژده بيان بو ميرى هيناوه:
سوحبه تيان دهگه ل ميرى كرد: «مير حه مامى ژنان وايه، مردووى پى
زيندووكراوه.»

خانمى گهره هه لستا، ده ستىكى به رگى ميرى بو برايمى هيناوه؛
ده بهر برايمو كى كرد؛ برايم له جى خوى هه لستاوه
چوه له ميرى كرد سه لاوه.
مير يهك پى له بهرى بلنديو، ده ستى ده ستوى كرد، ماچى كردن هه رتك چاوه،
برايمى له كنه خوى روئا،
دهلئى: «دهگه ل ميرحه جى چت لى قه وماوه؟»
ميرحه ج بوچ ئه تووى كردو ته خهم؛ خولا خاتوون په ريخانى به توو داوه.»
هه رچه ندى كرمهك و گواره و مؤز و ئهنگوستيله خاتوون په ريخانيه هه مووى
دهگه ل خوى هيناوه.

خانم هه لى گرت، نه ييشت، مير ئه وانهى بكه وى به چاوه.
چه ند شه و روژان برايمى له كنه خوى داناوه،
دهلئى: «پى كوستانى بيته وه، دنيرم خاتوون په ريخان بيننه ئيره، ده تانكه م به
بووك و زاوا.»

که برایم ئەو قسەى میرى بیست تەواوە،
شەوی هەتا رۆژ، سەووەتیکى پەیدا کردبوو، گۆل و پەینی بۆ قەندیلی مامە کۆبیان
کیشاوە.

رۆژیکی گوتی: «میر! بە قوربانى بى سەرى کۆیستانان رەشەلەک بوو بە فر لە
هیچ کۆی نەماوە».

خانم بێکەنى، گوتی: «میر تەماشای برامى کە، هیشتا نیوەى زستانى نەبوو؛
شەوی هەتا رۆژ ئەو فەقیرە گۆلى بەکۆلى کیشاوە.

ئەو زەحمەتەشى هەر وەک خزمەتى تۆبە ئەگەر ئەتووی دە کووچە و کۆلانان
گێراوە.

میر نابى چ کاران بکەى، هەتا کارى برامۆکى دەکەى تەواوە».

میر هەلى گرت قاقەزىکی نووسى بۆ میرحەجى: «برالە! بەسەرى من برامى بى
کەیف نەکەى، زۆر ئەمانەتت بى پەکی نەخەى لەسەر مالى دنيايه، ئەمما کارىکی
زۆر گەورە هاتووتە بەرى. سولتانی ئەستەمبوولى دەسەرى کردووم بۆ فەرشتىکی؛
سەد کەسم هیناوە، کەس باشارى ناکا، بەکەس ناکرئ. ئەگەر خاتوون پەریخاننى
نەنێرى هەر تکمان دەخنکینن؛ هەر وەزعیکی دەکەى خاتوون پەریخاننى بنێرە.
ئەمما بەخاترى ئەمن زۆر نیگاداشتى برامى بکە، ئەمانەتى منە لەکن ئەتووم
داناوە».

ئەگەر ئیلاجى ئەو قاقەزەى برد بۆ میرحەجى خویندراوە،

میرحەج گوشاردى لى پەیدا بوو گوتی: «لێی گەر، برام نەماوە».

دەسەرى خاتوون پەریخاننى کرد: «تەدارەکی خۆی بگرئ، سەفەرى لەبەرە،
کاکم خراپی لى قەوماوە».

«خاتوون پەریخان دەلى: «بەخولای ئەمن ناچم بەولاه».

میرحەج دەلى: بیانووان نەبینى، لیم نەگرئ مانى؛

دەبى پروا سبەحەیانى».

تەدارەکیان گرت تەواوە،

خاتوون پەریخانیان دە زەمبیلان ناوە، ئاویتیانە شانى خوینان، پێیان کیشاوە.

گوتی: میرحەج! برالە! دەولەت زیاد و مالى ئاوا»

ههتاوهكو ئىوارتيان كيشا، ئىوارى داغىل به كانيه خومارويه كراوه.
مزگىنى به ميرشىخى دراوه.
ميرشىخ له جىي خوى ههستاوه
ناردى دههول و زورناى هيناوه
لوتى و پهقاس دروس كراوه
ساز و چهقهنهى لى داوه
داوهتتىكى خوش گيراوه
حهوت رورزان بوو تهواوه
مهلا و فهقتيان هيناوه
ئوانيش پاك قوليان كيشاوه
كارى ههركيان بوو تهواوه
موبارهك بى بووك و زاوا
(پهحمان) بهكر راوهستاوه
ئهو بهيتهى كردووه تهواوه
لهنئو كوردى زور بهناوه
له سابلاغى دانراوه
حوكمى خاريجهگهري بهوى دراوه
ئهلههملاى كارمان تهواوه

شیخ فەرخ و خاتوون ئەستی

خاتوون ئەستی کچی مام غەلیفەییە. فەرخ کۆری مامادییە. هەرتکیان ئامۆزان، بابیان باریە. فەرخ دە زگی دایکیدا بوو، دایکی ژان و برکی هاتی. ئەگەر بەخیر مندالی ببی، ناردیان ژنە سەید و مەلا هاتن، ناردیان ژنی وەکیل و وەزیری هاتن. سێ خوشک بوون، نازێ و نازدار و خاتوون ئەستی. مامادی دوازدە کۆری بوو؛ هەر دوازدە ی مردبوو. کوتی: «خولایە! ئەوجار فرزندیکم بدەییە، یا نیر بی. یا می بی». خولاهندی عالەمی فەرخێ دا بە مامادی. ئەگەر دەوریان گرت مامانچی، فەرخ دە زگی دایکیدا بوو. حەزی لە خاتوون ئەستی کرد. خاتوون ئەستی بوخوی نەیدەزانی.

فەرخ دە زگی دایکیدا بانگ دەکا؛ دەلی:
ئیااهی یا! فەرخم لی دەبوو بەیەکه؛
شوکرانەم بەتوو، ئەی فەلەکه
خەلقەتی دەکردن دەست و چاوی پێ و بەلەکه.
مەخسوود و مرادم هەرتک چاوی بەلەکه.
ئیااهی! یا فەرخم لی دەبوو بە دوو
خولایە شوکرانە وەبەر ئەتوو
خەلقەتی دەکردن دەست و پێ و بەلەک و پروو.
مەخسوود و مرادم هەرتک چاوی دە توو.
ئیااهی! فەرخم لی دەبوو بە سێیە
شوکرەم بەتوو ئەی خولاییە،
خەلقەتی دەکرد دەست و زار و پێیە.
مەخسوود و مرادم لە هۆرتک چاوی خاتوون ئەستیە.
ئیااهی! فەرخ دەبوو بە چوارە؛

شوکرم بهتوو ئه‌ی جه‌باره!
 خو‌لای خه‌لقه‌ت ده‌کرد هه‌موو ئاکاره.
 مه‌خسوود و مرادم له‌هه‌رتک چاوی ده‌به‌خوماره.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌پینجه
 خاتوون ئاویان له‌کانیان هه‌لدینجا
 گۆزه‌ ده‌بوو به‌زێر، کانی ده‌بوونه‌وه‌ به‌گه‌نجه.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌شه‌شه؛
 هاوارم وه‌به‌ر توو، ئه‌ی عه‌رشه!
 خو‌لای دروس ده‌کردن هه‌موو ئاکار و له‌شه.
 مه‌خسوود و مرادم له‌هه‌رتک چاوی ده‌ره‌شه.
 ئیلاهی! فه‌رخ ده‌بوو به‌حه‌وته
 مه‌له‌کان له‌ئاسمانی حه‌وته‌مینیان راو تۆ ده‌که‌وته؛
 خو‌لای ده‌ینارده‌سه‌ر ئۆمه‌تی مه‌له‌کوله‌وته.
 ئیلاهی فه‌رخ ده‌بوو به‌هه‌شته
 مه‌له‌کان له‌ئاسمانی په‌شتاویه‌شته،
 خو‌لای له‌شه‌رافه‌تی پیغه‌مبه‌ری دروستی ده‌کرد دۆزه‌ق و به‌هه‌شته.
 ئه‌گه‌ر نۆ مانگ و نۆ پۆژ ته‌واو ده‌بوو به‌دل و به‌جانه،
 فه‌رخ ده‌هاته‌روو به‌ده‌سته‌وه‌ده‌ست له‌سه‌ر رووانه،
 له‌خه‌زینه‌ی خه‌لاس ده‌بوو ده‌یانگرت مامانه،
 فه‌رخیان را‌ده‌گرت له‌سه‌ر هه‌ردک ده‌ستانه،
 نیوکی فه‌رخیان بری به‌کلخی ده‌بانه،
 توندیان ده‌پچاوه‌به‌ده‌ستانه،
 له‌سه‌ر بنی بیژنگیان داده‌نا بۆیان ده‌کرد چراخانه.
 ئه‌و ژنه‌وه‌زیر و وه‌کیله‌به‌دزی ده‌که‌ن قسانه،
 ده‌لین: «ئه‌وه‌یا ڕمووزنه، یانه‌شه‌یتانه،
 مزگینی به‌رن بۆ مام غه‌لیفانه»

ئەوى پيرىژن و سەرسىپىيە،
 تەگبىرى دەكەن لە نەبەدىيە،
 بىلا بۆ شارەكەى داودىيە بەرىن مزگىنىيە،
 ھىندىك لەكن دايكى فەرخۆلەى بەجى دەمان بەكيشكچىيە،
 دەلەين: «خوشكى چاومان نابىنى بەو شەوھى بىلا ئەمە رۆنىشتىن لەكن ئەوييە».
 فەرخ دەلەين: «ھەرچى پىرە لەكن دايكم بەجى دەمىنى، ھەرچى جوانە، بەقەوھتە،
 دەچىتە شارى داودىيەى دەستىنى مزگىنىيە».
 ھىچ نادەن بەو فەقىرانەى كيشكچىيە،
 فەرخ دەلەين: «ئەوى پيرىژن و مامانچى و سەرسىپىيە،
 ھىندىك كيشكچى بن، ھىندىك بەرن مزگىنىيە،
 زۆر دەدەنى كەم نىيە،
 ئەگەر ھىناتانەو ھەمووتان لى بەش دەكەم بەبرايتىيە،
 ھەرکەس پوولنىكى بدزى بەحەقى ئەو خولايەى رەببىيە،
 سەرى دەتاشم، سواری كەرى دەكەم، بىروونى دەكەم لە شارى داودىيە».
 ئەوانە گوتيان: «نامانەوى ئەو شەيتان و رموزنە ئابروومان دەبا».
 ھەموو گەرانەو لە پاشى گوتيان: دەچىن گەلنىكى دەستىن ھىچ غەيانەتى
 ناكەين دەبەينەوھ» فەرخ بانگ دەكا:
 «ئەى پيرىژن، ئەى مامانچى دەموحتەبەرن!
 ھەموو لە دەورەى من و ئى دايكم راوہستان دەلەينى لەنگەرن.
 مزگىنى بگەينەننە ديوانى، بۆ مام غەلپەى و بۆ بابم بەرن»
 مامانچى و قەرەواش لە كارى خولاي تەعجوب دەمانە،
 دەلەين: «يا رەبى بەرھەمتى توو شوكرانە!
 ئەو مەعلومە يان رموزنە، يان شەيتانە،
 دەنا قەت بووہ مندالى يەك ساحەتە دە زگى دايكىدا بكا قسانە
 بىلا مزگىن ىن برفىنى بۆ ديوانى گەورە و گرانە».
 ئەو قەرەواش و سەرسىپىيە

ده‌بوون به تهر و ئیلچییه
 ده‌گه‌ران ده‌کووچه و کۆلانی شاری داودییه
 له دیوانی ده‌چوونه پیش ده‌یاندا مزگینیییه
 ئە‌گەر مام غه‌لیفه ئە‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،
 شوکرانه‌ی ده‌بژارد سه‌لاواتی لی ده‌داوه،
 گو‌تی: «خه‌به‌ری به‌رن به‌ مامادی کاکم ته‌واوه،
 بۆ وی تا‌قانه‌یه زگی سووتاهه».
 مزگینییان دا به‌ مامادی به‌یه‌کجاری،
 ده‌لی: «یا ره‌بی زۆر شوکر به‌گه‌وره‌بی جه‌باری؛
 باب‌ه‌ جو له‌من ده‌وی هۆوه‌تا مام غه‌لیفه‌ی گه‌وره‌ی شاری».
 ئە‌گەر مام غه‌لیفه تی ده‌گه‌یه‌نن،
 ده‌لی: «سه‌ید و مه‌لا و میرزا و فه‌قی بچن له‌سه‌ر کوری مامادی بخوین
 جا سبچه‌ینی وهرنه‌وه جا سه‌رو خه‌لاتی گه‌وره‌م لی بستین
 شه‌یتان ده‌چووه کن مام غه‌لیفه‌ی به‌یه‌کجاره‌کییه:
 «قوربان کاریکی گه‌وره قه‌وماوه ئە‌توو نه‌تزانیه
 هاتوونه کن ئە‌من قه‌ره‌واش و مامانچییه،
 ده‌لین: کوری مامادی رموزاته قه‌ت شه‌یتانی وا نییه
 نیوی له‌ خو‌ی ناوه فه‌رخۆله، ئاغای شاری داودییه
 ده‌لی مه‌خسود و مرادیشم خاتوون ئە‌ستییه».
 مام غه‌لیفه به‌و قسه‌ جه‌رگی سووتاهه
 ده‌لی: «سبچه‌ینی جواب ده‌ گه‌رمینی بگه‌ری له ئە‌سته‌مبولی بیی بلاوه،
 سولتان پی بزانی پاکمان ده‌خنکینی ته‌خت و تاراچمان ده‌کا ته‌واوه،
 ده‌لی: «ئوه بنه‌چه‌که فاسقن بۆیه ئە‌وه‌یان وه‌رووی زه‌مینی ناوه».
 بانگی کرده سی دزان گو‌تی:
 ئە‌نگۆ ئە‌وه‌ی بدن له‌ سه‌ید و مه‌لایان ته‌واوه.
 فری ده‌نه ته‌ویله‌ی که‌ل و گامیشان، ئیستران پی لی ده‌نین ده‌یکه‌ن بلاوه،

سبحهینئی دهگه‌ل ریخی ده‌پریژن جواب ده‌خه‌ل‌قی ده‌گه‌ریی ده‌لین: «شه‌یتان و
 ږمووزن بوو مه‌فح کراوه».

ئو سئی دزانه ده‌هاتن خزمه‌تی مه‌لا و فه‌قیان‌یان ده‌کرد، بو‌یان ده‌هینان فه‌ننه
 و ئاوه،

ه‌تا نیوه‌شه‌وئی خزمه‌ت‌یان کرد، نیوه‌شه‌وئی چرا کوژاوه،
 ئو فه‌قی و مه‌لایه پاک بوون بلاوه،
 ئو دزانه فه‌رخیان هه‌لگرت به‌ده‌ستی به‌کدییان داوه،
 بو ته‌ویله‌ی که‌ل و گام‌یشانیان فری داوه،
 مه‌لایکه‌تان فه‌رخیان هه‌لگرت کیشکیان له ده‌وره‌ی کیشا له‌سه‌ر به‌ردیکی
 مه‌ږمه‌ریان ږوناوه،

هه‌رچه‌ند که‌ر و بارگینه سه‌ریان به‌سه‌ردا گرتووه له ده‌وره‌ی ږاوه‌ستاوه،
 فه‌رخ ده‌لی: دایکی من به‌هه‌ویای کیشکچییان ئاگای له‌من ږاوه»
 فه‌رخ بانگ ده‌کا: «دایه گیان وای گیانه!
 به‌ږحمه‌تی خو‌لای ده‌بژیرم شوکرانه
 چلونت به‌ره‌لدا کردم به‌هیوای کیشکچیانه،
 نو مانگ و نو ږوژان هه‌لت گرتم به‌به‌ر و پشتانه،
 هیچ برازا نابی به‌مامی بکا متمانه».

دایه گیان هیژی جه‌رگم چرای چاوانم!
 «ئه‌توو نه‌ترانیوه به‌فه‌رمووده‌ی مامم؟ مه‌یته‌ری که‌ر و بارگین و ئیسترانم».

که دایکی ئو قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،
 چه‌پۆکی به‌سه‌رخویدا داوه،
 ده‌لی: خانم خرابوو، کوره‌که‌م نه‌ماوه،
 هه‌لستا، چرا هه‌لکراوه،
 هه‌ر چه‌ندی په‌نجه‌ره و دووده‌رییان گه‌راوه،
 سو‌راخی کوری وه‌چه‌نگ نه‌که‌وت؛ ده‌لی: «خو‌لایه! ئامان جه‌رگم ږاوه»
 رووی ده ته‌ویله‌ی ئیستر و بارگینان کرد، هه‌موو ئاخو‌ران گه‌را، سو‌راخی
 نه‌کراوه،

ته ماشای کرد، هرچه ندی و لآخه، یهک به بندیوه نه ماوه،
بهردیکی مه رمه ر له وئییه کورپی وی له سهر دانراوه،
هرچه ندی حه ولی دا و لاغیک له بهر وی نه کشاوه،
له سه چهنگان رۆیی ئامیزی ده کورپی خۆی وهرهیناوه،
ئه گهر گوتی «ههس» هه موو و لاغی له بهر کشاوه.
کورپی خۆی هینا له سه جپی خۆی به رقه رار کراوه،
جا هه تا حه و تووئیکی بۆخۆی کیشکی له کورپی خۆی کیشاوه.

هه تا حه و تووئیکی چ باس و خه بهر نه بوو. پاش حه و تووئیکی دایکی شیوی کرد
گوتی: «نیوه رۆیه هه لم بستین نوێژان ده کهم». ته داره کی بۆ فهرخی گرتیوو، لانکی
بۆ دروس کردبوو. دایکی گوتی: «ئینشا لآلا بۆ شه وئ، کورپی داویمه سه ر لانکی،
حه و تووی ده چی، پیاوئیک له ولاتیک هاتبوو خاتوون ئهستی ببینی. سوورتهی
بگری، بۆ ئاغای خۆی به رته وه. فهرخ گوتی: «خاتوون ئهستی نازانی ئه من حه زی
لی ده کهم؛ مێردی بکا ئه من ئاواره ده بم. به لآ دوعایه بکه م ئه و شه و دایکم بمری.
سبچه ینی با بم بمری. کهس نه بی به ختوم بکا، ئیلا خاتوون ئهستی نه بی، بۆخۆم
داگیری ده کهم، نایه لم کهس بیخووزی.

خولایه گه وه و چه ند نادری،

هه م که ریم و قادری،

روحان ده ده ی، وهریان ده گری

ئه ورۆ له حه و تووی ده رچم، دایکم بمری

سبچه ینی ده که وینه چاوان، با بم بمری

به هیچ که سیک به ختو نه کریم، خاتوون ئهستی بۆخۆی هه لم گری خولایه! نه

به که برینی، نه به سه برینی

ئه ورۆ دایکم بمری، سبچه ینی با بم بمری،

به هیچ کهس به ختو نه کریم، ده بی خاتوون ئهستی بۆخۆی بمعاملینی.

ئه گهر فهرخ ته مه نای ده کرد له خولای عالهمیانه،

له بۆ دایکی فهرخی ده هاتن میوانه،

به خۆی نه زانی، روحیان کیشا ئه و به سه ته زمانه،

له مائی بوو به شین و گریانه،
 هاواریان برد بۆ مامادی و مام غه لیفانه،
 مامادی ده لئی:
 «خولایه! به رحمة تت شوکرانه!
 خو دهوله تم زوره گنج و ده بوتخانه،
 کوپی بی دایک چلونی ده بی گوزهرانه؟»
 ئه وی شه وی پوژ بوو ئاوه،
 دایکی فهرخوله ی ته سلیم نه کراوه،
 ههتا سبجهینی ته مین شو راوه،
 خه لاتیان ده بهر ده کرد، بۆ گۆرخانان هه لگی راوه،
 ته سلیم به خاکیان کرد، مه خلوق گه راوه،
 هاتن له مزگه وتی پو نیشتن که یخودا و پیاوماقوول، سه ره خو شی له مام غه لیفه،
 مامادی کراوه،
 ههتا نیوه پو یه بانگیکی به هه ق لی دراوه،
 ده لئین: «بلا بچی نو یژان بکه مین ته واوه،
 «ئه و مه خلوقه پاک له برسان مرد، یه کیک هۆشی نه ماوه».
 خرپوونه وه هه موو موسلمانه،
 هه موو له مائی خو یان ده یانه ینا سفره و نانه،
 عه رزی مام غه لیفه یان کرد: «بلا مامادیش بیته ئیره کانه».
 له میجرابی مزگه وتی پو نیشتیوو، کهس پیا یان نه زانی ئه و خه لقانه.
 له باره گای خولای ده بهات میوانه،
 روحیان ده کیشا کردیان سه ره و یزانه.
 ئه وهش دوعای فهرخی مامادی یانه،
 قبوول بوو له دایک و بابانه،
 مه لا گو تی: «مامادی، هه لسته، ته شریفیت بیته ئیره کانه».
 مه لا هاته وه گو تی: «بابه نانی خو بخو ن نه سه ری هه یه نه ئه زمانه».

نانيان خوارد و بژاردیان شوکرانه،
 مه لا گوتی: «مام غه لیفه! بلا بچینه قه برانه»
 مام غه لیفه گوتی: «مه لا! ئەمه تازه هاتووینه وه چ قه وماوه»
 مه لا گوتی: «قوربان سه ری تو سه لامه ت بی مامادی نه ماوه».
 مام غه لیفه گوتی: «وای! قورم به سه ری بوو که سم نه ماوه
 پشتم شکا جه رگم سووتاوه»
 وه درکه وت، بانگیکی خوشی لی داوه.
 فهرخ بو دایکی هیچ نه گریا، ئەگه ر بابی مرد ئەویش گریاوه
 ئەورق که وتۆته چلان به هیچ کهس ژیر نه ده کراوه.
 مام غه لیفه ده لی: «رۆله! خراپم لی قه وماوه»
 لپی خریبونه ته وه سهید و مه لای ته واوه،
 هه لیان گرت، بو گۆرخانه ی بردیان به ولاوه،
 ئەوی له کن دایکی فهرخی ته سلیم کراوه.
 فهرخ بانگ له سه ر بانگی لی دا به کهس ژیر نه کراوه.
 پووړیکی فهرخی هات له ولاوه،
 ده لی: «برام چوو، ئەو کۆرپه ی ماوه.
 ده ببه م به خپوی ده که م هه موو مائی خۆمی ده نیم ده پیناوه».
 هه لی گرت، برديه مائی خۆی دایناوه،
 فهرخ ئەگه ر له وی زبیراندی، هه ر گریا و ژیر نه کراوه،
 پووړی ده لی: «چ بکه م خه لق ده لئین: شهیتان و رموزنه؛ بویه دایک و بابی
 نه ماوه».
 پووړی هه لی گرت هینا به وه به لاوه.
 له مائی داینا گوتی: «چی لی بکه م، چاره م براوه،
 هه ر که سیک بۆم به خپو بکا هه موو مانگان سی لیره ی ده ده می ته واوه».
 مروه تی مه ولوود سوراخی هات له ولاوه.
 ده لی: «رۆله به قوربان ت بم! دایک و بابی نه ماوه»

فەرخى ھەلگرت دراوھكەى دەباغەلئى ناوھ،
 فەرخ دەتگوت دوویشكى رەش پئوھى داوھ،
 ھەرچەندى كووچە و كۆلان بوو، پئوھ خولاوھ؛
 چارەى نەدەكرا، ھەر چاتر گریاوھ.
 بړىكى لە زېرەكان ھەلگرت، ھىناى، لەوئى رۆناوھ؛
 گوتى: «بابە! ئەوھ عىلاجى بەمن ناكړئ، شەپتانه وەسەرى عەرزى نراوھ،
 بۆيەكى وا بەھەتئوى بەجى ماوھ».
 نارديان لە مام غەلئىفەى لە ديوانى گئيراوھ.
 مام غەلئىفە ھاتە مائى، گەلئىك گەلئىك گریاوھ؛
 دەلئى: «ديوانم چۆل بوو، مزگەوتم نەماوھ،
 ئاورم تى بەر بوو، جەرگم سووتاوھ،
 جواب دە دژمنان دەگەرئ، دەلئىن: مام غەلئىفەى براى نەماوھ؛
 ئەمن چ بکەم لە فەرخۆلەى و لەو تولى ساوھ».
 بانگى دەکرد: «نازئ، نازدار! خاتوو ئەستى! وەرن لەولاوھ»
 دەگوت: «رۆلە! نازانن، ئەنگۆمامو مردووھ، بابو پىشتى شكاوھ؟
 وەرن تەگبىرئ بکەن لە بۆ فەرخۆلەى داىک و بابى نين؛ چلۆنى گوزەرانى بدەين
 تەواوھ؟»

نازدار دەلئى «بابە! چ بکەين، مندالئىکە بەنادارى.
 ھەرچەند دەكەى، مەمكى چ كافر و موصلمانئ ناگرى».
 مام غەلئىفە دەلئى: «فرزەندى من، گيانە!
 وەرن تەگبىرئ بکەين بەھەمووانە،
 بەختو بکەين فەرخۆلەى بەستەزمانە.
 رۆلە نازدار! ئەگەر بۆم بەختو بکەى لە دنيايە،
 شارى داودىيەى بەشى خۆمت دەدەمى گەردنت دەكەم نازايە.
 رۆلە! حەزئ دەكەى، جا رۆنیشە، بۆ من ببە بەپەنھايە».
 دەلئى: «بابە! بۆ لە من دەكەى فەكرئ؟»

بابه ئەو ئىم له بيانوى؛ چونكه نانت گەلئىك دەخورى.
بابه ئەگەر بچمه كۆلانان، نان نانەم پى پەيدا دەكرى،
ئەمن مېردم نەكردوو ئەو شەيتان و رموزنەم پى بەختو ناكرى.»
ئەچار رووى دە نازى كرد تەواو،
دەلى: «رۆلە! چلۆن تەگبىرى بگەين لەو كۆرپەى ساو،
تووشى ئەستۆم بوو، چارەم براو.
كەسئىك بۆم بەختوبىكا، شارى داودىيەم بۆ وى داناو؛
دەيدەمى بەيەكجارەكى بۆ خۆى بىتتە ئاغاىەكى تەواو.»
نازى دەلى: «بابم بزانه، چ پەلئىكى لە من گرتوو، بەو خولا، ئەو بەمن ناكرى.
هەرچەند دەكەى مەمكى هىچ كەسئىكى ناكرى.
بابه هەتئوى بى دايك و باب بەمن بەختو ناكرى»
ئەگەر مام غەلئەى وای لە كچەكانى خۆى بىستىيە،
دەلى: لە دنياى روون فرزند چ نىيە،
ئەچار وەرگەر او، رووى كردە خاتوون ئەستىيە،
دەلى: «رۆلە! كچەكان جوابيان دام ئەتوو قسەت چىيە؟»
دەلى: بابە ئەمن چ مېردم نەكردوو چ مەمك نىيە؛
«بابە! ئەتوو دايەنئىكى پەيدا بگە مەمكى بداتى، ئەمنىش بۆ خاترى توو لەكنى
رۆدەنىشم بەلانكەژئىيە»،
دەلى: «رۆلە! گەردنت ئازابى لە بەشى خۆم لە شارى داودىيە،
چونكه تووشى ئەستۆت دەبى هەتئوبارىيە.»
نازدار دەلى: «بابم، شەرى ئەوئەتى، ئەگەر شارى داودىيەى بدا بەخاتوون
ئەستىيە؟
تەماحى هەيە، دەگەل براكان و خوشكەكان هەمان بكا بئىبەرىيە؛
تەماحى هەيە، مائەكەى هەموو بدا بەفەرخۆلە و بەخاتوون ئەستىيە.
نازدار لەولارا هات پرى دا فەرخۆلەى گرت و بردىيە،
پى گرا هەموو كووچە و كۆلانى شارىيە،

فەرخۆلەى ھەر زىراندى زمانى نەچۆۋە دەزارىيە .
 ھىنايەۋە گوتى: «بابە بەقوربانىت بىم ئەمن چارەم چىيە؟»
 ئەۋچار نازى ھەلى گرت پفاندى،
 بردىە ۋەتاغى بالەخانى، بەدايانى ئەسپاردى؛
 عىلاجى نەكرا؛ بردىەۋە كىن بابى بەپرووساردى .
 ئەگەر لەۋى دایدەنى، لە دەورەى داورى،
 خاتوون ئەستى پرى دەداتى و ھەلى دەگرى .
 فەرخ دىمى بەسىنگىەۋە دەنى، بىدەنگ دەبى، لەۋىندەرى ھىچ ناگرى .
 ئەگەر لەۋى كارى فەرخى بوو تەۋاۋە،
 مىر لە دىۋانى بانگ كراۋە،
 دەيانگوت: «ئەۋە براى مردوۋە، سەرەخۆشى لى كراۋە» .
 خەبەر بەسولتانى ئەستەمبوللى دراۋە .
 دەلىن: «مام غەلىفەى شارى داۋدىيەى براى مردوۋە، پىشتى شكاۋە؛
 ھەر تاۋە فرزندىكى لە پاش بەجى ماۋە» .
 سولتان خەلاتى بۆ قەرار كىرد، ئەنقابى مىرايەتتى لى ناۋە .
 ۋەكىل و ۋەزىران لىيان پىرسى: «فەرخۆلەت چ لى كىرد؟» گوتى: «ئەۋە لە مالى
 تەسلىم بەخاتوون ئەستى كراۋە» .
 لەۋىندەرى ئەۋ قەرار و مەدارى دىيائى دەبوو تەۋاۋە،
 نىۋبانگى جوانى خاتوون ئەستى دە ھەموو دىيائى گەپراۋە .
 خەبەرى بەشىخالى كەچەلى دراۋە .
 شىخال مەنسەبى دانا، سەر و بەرگى شۋانانى دەبەر كىرد، كەپكىكى كوردانى
 بەشانى خۆى داداۋە،
 بەسەياحى لە خاتوون ئەستى گەپراۋە
 شارى داۋدىيەى دىۋە، ھات و لە دەركى مىرى بوو پىاۋە .
 كەپكى خۆى راخست، لەسەرى دانىشت، گوتى: «دەشقىم خاتوون ئەستىم
 بەۋى بەچاۋە» .

ئەگەر نازدار ھاتەدەرى، ھات، ماندوونەبوونی شیخالی کرد، گوتی: «مامە ماندوو نەبی بەخیری سەر ئەو دوو چاوە.

بۆ کوئی دەچی، بۆ لێرە پوئیشتووی؟ ھەستە بچۆ مەنزلی باجە دیوان گیراوە».

گوتی: «دیوانی بابی تووم بۆ چییە؟

ئەمن بۆخۆم دەگەریم لە فەقیری و لە کاسییە».

دەلی: «خولای مالت خراوەکا، ئەگەر ئەتوو فەقیر بی ئەمە شوانمان نییە؛ ئەدی برسیت نەبوو، بۆت بێتم نانییە».

گوتی: «ناوەللا، جارێ برسێ نیم فەسلی نەھاریم نییە».

گوتی: «خالە! بەقوربانتم! ئەگەر دەبیە شوانی مە، ئەتوو نیتو چییە؟»

گوتی: «کیژی یاریکەلە!»

ئەتوو نازانی، نیوم شیخالە کەچەلە؟»

نازدار ئەگەر ئەو قسە لە شیخالی بیست تەواوە،

لە راستە خۆی بۆ مائی گەراوە،

خەبەری بەدایکی و بەنازی و خاتوون ئەستیی داوە،

گوتی: «شوانیک ھاتوو لە دەرکی مەحتەل ماوە».

گوتیان: «خولاکە چی چۆن پیاویکە؟» گوتی: «ئەستۆی ئەھیندە ئەستوورە، دەلیی کەلە داہەستراوە».

نازی گوتی: بۆ ببینم، بەچاوە.

ھات ماندوونەبوونی لی کرد، گوتی: «بەخیری سەر عەمری من، مەپمان بۆ ساحیب ماوە».

شیخال گوتی: «یەکیان لە یەکی جوانترن، بەمنیان گوتوو، خاتوون ئەستییان یەکجار کۆلاوە».

لە قەرەواشیی پرسی، گوتی: «ئەو کۆ و کییە؟ گوتیان: «ئەو ناز و نازدارن تەواوە».

گوتی: «ئەدی خاتوون ئەستی لە کوئیە، نایەتە پیش چاوە؟»

قەرەواشە کە دەلی: «بەسەرینی شلکی ھەتیوباری تووشی ئەستۆی کراوە.

لەسەر شەیتان و پموونیک تەعین کراوە».

نازنی چوو ئەو قسهی بۆ خاتوون ئەستی گێراوه،
 خاتوون ئەستی بۆندبوو، فەرخۆلهی به نامیزی گرت، ئەویش چوو شیخالی
 بکهوی به چاوه؛
 به خیراتی شیخالی دهکرد؛ دهگوت: «بۆ لێره مهحتهلی؟ بچۆ مهزلی بابم. ئەوه
 چێشخانه نه هار دروست کراوه».
 گوتی: «پیاو ئەه! چم له مهزلی بابی توو داوه؟
 ئەمن کاسبم دهگه پێم، که کاری خۆم ببی تهواوه».
 خاتوون ئەستی دهلی: «خاله مەری مه بی شوان ماوه».
 خاتوون ئەستی له راسته خۆی گهراوه.
 دایکی خاتوون ئەستی خه بهری به هههه چوار کوران داوه:
 «شوانیکی زۆر قابیل هاتوو له ولاره».
 دایکی خاتوون ئەستی هاته کنی، گوتی: «بابه کهم، ده بیه شوان؟»
 گوتی: «به لێ له کاسبیه دهگه پێم» گوتی: «براله ئەدی چت ناوه؟»
 گوتی: «خانم نۆکهه ناگیرئ، بهو حاله؛
 پیاویک خۆم تی ناگهینی ههه ژنانم دهکهه ههواله.
 ئەگه له من دهپرسی، نیوم شیخاله».
 گوتی: «مام شیخال به خیرتی سهه ئەو چاوه.
 جوابم ناردهته کورهکان، ئیستا دین له ولاره»
 نه هاریان بۆ دروس کرد، سفره بیان بۆ هیناوه،
 نانه کهی خوارد ههه چوار کورهکانی مام غه لێفه ی هاتن له ولاره،
 گوتیان: «خاله ماندوونه بی»، بۆندبوو له پیشیان راوهستاوه،
 قسه بیان دهگه ل کرد، قه رار و مه داریان بۆ روناوه،
 گوتیان: «مامه بچینه نیو مەری، ته سلیمت بکهین تهواوه».
 به لان ناخ! شیخاله که چه ل له سوپی خاتوون ئەستی جهرگی براره،
 کوران ئەسپیان بۆ زین کرا و تاژییان ده رسته ی کراوه؛
 شیخال کهرکی خۆی به شانی داداوه،

دهستی دا گۆچانی، ملی له بیابانی ناوه،
 گهینه نیو مه‌ری، مه‌ریان ئەژمارد، ته‌سلیم به ویلداشی کراوه.
 گوتیان: «ئەمه‌ هەزێ دەکه‌ین، مام شیخاڵ هەقی مانگیت ببی ته‌واوه».
 شیخاڵ گوتی: ئا‌غای من، ئەمن هەتا چل شه‌وی هەقم نییه‌،
 «ئەگەر شوانیکی چاک و پسپۆر بووم هەقم بۆ قەرار بکه‌ن؛ دەنا دهرم بکه‌ن،
 ده‌رۆم به‌یه‌کجاره‌کییه‌».
 کۆ بوو؟ له‌ کورپی ده‌ مام غه‌لیفه‌ی، ئەو شوانه‌یان له‌سه‌ر مه‌ری ته‌عین کردییه‌،
 بۆ خۆیان ره‌شه‌پاوی ده‌که‌ن، روویان کردوه‌ شارییه‌.
 بێینه‌وه‌ سه‌روکاری فه‌رخۆله‌ و خاتوون ئەستییه‌.
 ئەورۆ نۆ رۆژه‌ دایک و بابی وی مردییه‌،
 فه‌رخ ده‌لی: «ئەمن بۆیه‌م دوعا کرد دایک و بابی من بمری، ئەگەر کامره‌وابم له‌
 خاتوون ئەستییه‌؛
 توند توند ئەمن به‌ دوو به‌نان له‌ دوو داران ده‌به‌ستن و خاتوون ئەستییش له‌وی
 ده‌نووی و جا ئەو دنیا‌یه‌ که‌لکی بۆمه‌ چییه‌؟»
 ته‌مه‌نای ده‌کرد له‌ ره‌بییه‌.
 هه‌موو که‌س خه‌وی گران بییه‌.
 «وه‌للا‌هی چی دی ده‌و لانکه‌دا نابم ئەوشه‌و ده‌چمه‌ بال خاتوون ئەستییه‌».
 فه‌رخ هاواری ده‌کرده‌ خولای جه‌باری،
 ئەو مه‌خلووقه‌ هه‌موو خه‌وی به‌سه‌ردا باری،
 ده‌سرازه‌ی به‌سه‌ری خۆیدا فری ده‌دا، له‌ لانکی ده‌هاته‌ خوارێ به‌یه‌کجاری،
 به‌سه‌رینی خاتوون ئەستی هه‌لده‌گه‌را، ده‌رزی له‌ به‌رۆکی ده‌ره‌ینا، پتی ده‌
 یه‌خه‌ی کیشا بۆخۆی چوو نه‌و سینگ و مه‌مکانی به‌یه‌کجاری.
 سه‌به‌ینی که‌ دایکی خاتوون ئەستی له‌ خه‌وی هه‌لستا، چو ته‌ماشای لانکی
 کرد، فه‌رخۆله‌ ده‌ویدا نه‌ماوه.
 ده‌لی: ئەله‌مه‌دولیللا! ئەوه‌ شه‌یتان بوو مه‌فح کراوه.
 ئیخه‌ی که‌که‌م به‌ره‌ه‌لدا کراوه،
 ته‌ماشای ده‌کا ده‌نیو سینگ خۆی ناوه.

دایکی گه لیکي له خاتوون ئه سستی داوه،
 ده لئى: «ئهو شهیتان و ږه مووزنه چيیه، دباغه لى خوت ناوه؟»
 خاتوون ئه سستی ده لئى: «ئهن هیچ ئاگام لى نییه ئهو ته کهم پى کراوه،
 ئه وه وا ده کهن بمرى له کن باجم بيم بوسو و به نناوه.»
 خاتوون ئه سستی هه لستا رووى خووى هه موو ږنى، گه لیکي له خووى داوه،
 بو کن بابى چوو بو شکايه تى به هه موو مه خلوقى و پى ده که و تن خاتوون
 ئه سستیان گيړاوه.

ئهو پى ږوژى ږوښت گريا تا ئيوارنى
 دايانیش نه يدوان، ده گه ل کهس ناكا گوفتارنى.
 هه مان به قهرارى شه وى دى ده گرى قهرارنى.
 قهرارنى ده گرى به ږه وانى،
 فهرخوله، ئه توو ده لئى شهیتانى؛
 ديسان هاته خواری نيو سينگ و مه مکانى؛
 ئه گه ر ده سستی دباغه لى نا، ماچ ده کا هه ر دک کولمانى.
 خاتوون ئه سستی له خه وى وه خه به ر هات، پى زانى؛
 گو تى: «بابانم به قورنى گيړا، ئینجا به قايه ده کهم ئه توو شهیتانى.»
 گو تى: «گوله، ئه توو ډيیه کن ئهن چت پى ده کرى؟»
 گو تى: «ئاموزا بو له توو وایه، ئهن مندالم؟» گو تى: «کور ه ئه توو چى؟ ئه رى
 وه للا مندالى.» گو تى: «ئاموزا هه زى بکه م، له تووش که له گه تترم.» گو تى «کوا؟»
 ئه گه ر فهرخ خووى ليک کيشاوه،
 به قه ده ر خاتوون ئه سستی ډرېژ بوو. خاتوون ئه سستی ترسا گو تى: «وه للا هى
 شهیتان و ږه مووزنه؛ ئهن به ده سستی ئه وه هى ده چم.»
 فهرخ گو تى: «ئاموزا! خو توو هيشتا ئه منت نه ديوه.» خاتوون جي به جى ناشق
 بوو به فهرخوله هى. فهرخ جي به جى له قسه هى خووى په شيمان بووه. خاتوون ئه سستی
 حوکمى کرد گو تى: «ده بى بتبينم.»
 «ئاموزا! هه لسته ناوى ده سنويزى بي نه، ده سنويزى هه لگره.» خاتوون ئه سستی
 چوو ده سنويزى خووى هه لگرت، هاته وه گو تى: «ئاموزا! بي نه ده سنويزت بشوم»

فهرخ گوتی: «نا ئامۆزا! ئەمن بۆخۆم دەسنوویژی خۆم دەشۆم».

فهرخ که دەسنوویژی خۆی گرت تەواو،
 تەمەنای لە خولای دەکرد، لە پیغەمبەری دەپاراو،
 چارشێویکی بەسەر خاتوون ئەستیی هەلکیشاوه.
 فهرخ تکای لە خاتوون ئەستی کرد: «وەرە لەو کارە بگەرێتێوه بەدواوه»
 خاتوون ئەستی گوتی: «بەو قورعانهی خولای بۆ پیغەمبەری هیناوه،
 مەگەر بمکوژی؛ دەنا دەس هەلناگرم، هەتا ئەتوو نەبینم بەچاوه.
 چونکە خەلق دەیانگوت شەیتان و شمره لە مامادی و ئامۆزنت بەجێ ماوه».

گوتی: «خاتوون ئەستی چاوه لەسەرێک دانێ» زلیکی لێ دا گوتی:
 «چاوه ئەینە» گا و ماسیی دی بەچاوه.

گوتی: «سەرھەلێنە.» عەرش و قورش لەبەر پراوہستاو، تەماشای کرد نووری
 خولای دەگەڵ فەرخۆلێه، جیبەجیی زمانی شکاوه،
 لەسەر کۆشی خۆی پۆنا، فهرخ خاتوون ئەستیی بەلەک چاوه،
 خاتوون ئەستی دەلێ:

«ئامۆزا! تۆبە و ئیستیخفار تەواو
 ئەلحەمدولیللا شێخە پەحمەتی خولای بۆ قەرار کراوه».

دەستیان دەستۆی یەک کرد، دەیان بەدمی یەکەوہ ناو،
 خەنجەری قودرەتێ لە بارەگای خولای هاتە خوارێ تەواو،
 سەری تیخی دە نیوکی فەرخی دایە، دەسکەکە ی لە نیوکی خاتوون ئەستی
 پراوہستاو.

دەستیان بۆ یەک کرد بەسەری، دەیان بەدمی یەکەوہ نا لەپشتێنە بەژێر بوون
 بۆاوه،

خەویان بەسەردا باری تەواو،
 سبەحەینێ که لە خەوێ هەلستان خاتوون ئەستی گوتی: «بابە بۆ ئەو لانکە
 بەرین بەولاو،
 فهرخ خۆ پێس ناکا، خاوتێنە ئیحتیاجی بەلانکی نەماوه.

فېرى كۆشى من بووه ده لانكىدا نابى راوه ستاوه»
 پريان دا لانكه كهى فرييان داوه،
 دايانيان مەرەخەس كرد، مواجىبى خۆى بۆ قەرار كراوه،
 گوتيان: «فەرخ مەمكى ناخوا و ئىحتىياجى بەكەس نەماوه»،
 ئەتوو وەرە بەراتى خۆت وەرگرە ھەتاكو سال دەبى تەواوه.
 شەش سالان فەرخى بەختوكرد عەمەلى وەھىچ كەس نەداوه،
 ئەو بلا دەگەل فەرخى رېك كەوى چل شەوى شىخالى بوو تەواوه،
 كورپى مام غەلىفەى سواری ئەسپى خۆيان بوون، تاژيان دە رېستەى دەكردن،
 دەچوون دەيانكرد رەشەراوه،
 دەنگوت: «بلا سەرىكى شىخالى بدەين، بزائين كەيفى چلۇنە، ئەو قەرارى چل
 شەوى بۆخۆى كردى بزائين لەسەر قسەى خۆى ماوه»،
 دەھاتنە سەر كانىيى لە شىخالىيان دەكرد سەلاوه،
 دەيانكوت: «مام شىخال ئەوا چل شەووت تەواو كرد، قەرار و مەدارى حەقى
 خۆت بېرەوه، بلا مالى مە لە دواى توو بى، ئەتوو زەحمەتت كېشاوه»،
 شىخال دەلى: نازانم بلىم چىيە؟
 حەقى من بەكى تەواو دەبىيە؟
 ھەتا كەنگى بەخۆرايى ئەمن بچمە مەرييە؟
 ئەگەر حەقم دەدەنى ئىحتىياجىم بەدراوى نييە،
 ئەگەر دەشىلېم عەيب و شوورەبىيە،
 ئەمن بۆ دراوى نەھاتووم مەتلەبم شتىكى دييە،
 گوتيان: پيمان بلى بزائين چىيە؟
 گوتى: «قوربان! لە گەرمىنى لە خزمەت سولتانی قەت پياوى وەك ئەمن
 موحتەبەر نييە؛
 ھىچ ئىحتىياجىم بەمالى دنيا نييە»،
 گوتيان: «ئاخر پيمان بلى بزائين جىھەتى چىيە؟»
 گوتى: «بابە ئەگەر حەزى دەكەن بچمە مەرى بمدەنى خاتوون ئەستىيە،

ئەمنىش دەچمە مەرى بە گۆرەمەرگىيە».

گوتيان: «قىسكى ساغە؛ بىلا بچىنە خزمەت غەلىفەى بزىنن فەرمائىشى چىيە»،

كى بوو؟ لە كورى غەلىفەى تازە لاو،

سەرى جەلەوى خۆيان بەردەداو،

سەرسەبر، لە دەشتى گەرمىنى دەيانكردهوۋە راو،

هەتا رۆژ لە ھەموو شارىكى دەبوو ئاوا

دەھاتنەوۋە مائى خۆيان دەبوون پياو،

دەچوونە خزمەت مام غەلىفەى ئىكلاميان كىشاو،

دەيانگوت: «قوربان! شوانەكەن دەروا . مەرەكەن بى ساھب ماو»،

دەيگوت: «شوانەكە چى لى ھات گەلىكى بدەنى مال و دراو،

بچىتە بەر مەرى خۆى ئەو شىخالە كەچەلە تەواو»،

كورى مام غەلىفەى گوتيان: «قوربان نايەوئى مال و دراو»،

گوتى: ئەدى دەلى چى؟ دەلى: «خاتوون ئەستىم دەوئى، كىل گەردن و بەلەك

چاو»،

مىر دەلى: «رۆلە! ياخولا لەمنو نەكەوئى،

قەت كچى من رە شىخالە كەچەلى دەكەوئى»،

دەلىن: «بابە چ بەكەين ئەوۋە پاپەى گرتوۋە،

مەرەكەى خۆرايى كردوۋە»،

دەلى: «رۆلە! وەنەبى؛

مەرى خۆرايى كرد بەكونى بابى.

ئەمن مىرى شارى داودىيەى بم قەت كچى من بۆ پياوى وا نابى»،

ھەئستان كورەكان لەكن بابيان گەرانەوۋە بەدواو،

دەچوون لە دايكى خۆيان دەكرد سەلاو،

دەيانگوت: «دایە كارىكى خراب قەوماو،

مەرەكان بەرھەلدايە پاپەى لە خاتوون ئەستى گرتوۋە ئەو پياو»،

دایكى دەلى: «رۆلە! لە رووم ھەلمەگرن پەردەى حىجابى»

دەبىي خاتوون ئەستى قوربەسەر بەختى ھەروابى،
 ھەتيوبارى تووشى ئەستۆى بوو، جەرگى دايكى خەرا بى؛
 قەت كچى من بۆ شوانى نايى،
 لەوى قسەيان نەبوو تەواو،
 كورەكان ھەستان ھەركەس بۆ مەنزلى خۆى گەراو،
 سبجەينى خەبەريان بەشىخالى داو،
 «سەبر بگرە ھىشتا كارەكە نەبوو تەواو،
 خاتوون ئەستى قايلە، دايكمان رەزا نەكراو،
 ئەو مزگىنيى بەشىخالە كەچەلە دراو،
 گوتى: ئەلھەمدوليللا كارم راستى ھىناو»،
 شەو و رۆژ ھەراسى بە مەرى ھەلگرتبوو، لە بژوئى دەلەوەراند، لە
 سەرىنچاوى دەدا ئاو،
 خاتوون ئەستى فەرخى بەختو دەرگە تا شەش سالى دەبوو تەواو،
 خاتوون ئەستى بەبابى رادەگەيەنى:
 «خولا ھەلناگرى بەمندالى ھەتا كەنگى دەمرىنى؛
 فەرخۆلە گەرە بوو دەفامىنى،
 مەسلەعت ئەويىيە بىيەنە مەدرەسەى خزمەت مامۆستاي بلا بخوئى»،
 مام غەلىفە واى جواب داو،
 «بە خاتوون ئەستى بلين ئەمن شارى داودىيەم بەوى داو،
 جارى فەرخۆلەم بۆ بكا گەرە و تەواو،
 ھىشتا بۆ خوئندنى يەك دوو سالى ماو»،
 خاتوون ئەستى گوتى: «تەماشاي بابم كە، چەند فەقىر و بەستەزمانە
 ئەتوو فەرخت نەناسىو دەلىتى شەيتانە،
 بەبى مامۆستاش دەرسى رەوانە»،
 مام غەلىفە گوتى: «ئەگەر واى تەدارەكى بۆ بگرى، بۆى بكا تە چراخانە،
 رۆژى جومعەى دەبىيەنە خزمەت مامۆستاي ئىنشاللا تا دەرسى بىي رەوانە»،

خاتوون ئهستی، ئهگه وادهزانی لهسهه بهک دهبژیرئ شوکرانی، دهلی:
 «ئهلهمدولیللا، کوره فهقیکه دهچیتته قوتابخانی».

سبچهینی بهیانی دهنوینی،
 پیاو دهنیرئ مامۆستا فهقییان تی دهگهیهنی:
 «به مامۆستای عهرز بکهن، ئینشاللا فهرخ دیتتهوه دهرسی دهخوینی».

مامۆستا دهلی ئهلهملای خووش رادهبرئ گوزهرانه
 گوتی به فهقیکانه
 «دهبیتته شیرینی خواردن لهو زهمانه؛
 مزگینو لی بی فهرخ کوری مامادی دیتته ئیرهکانه،
 دهگهلی دهبی خاتوون ئهستی کیل گهردن چاو جوانه.
 جا فهقیینه ههموو مهبژیرهوه شوکرانه»

سبچهینی، رۆژ سههه دهرهیناوه،
 تدارهکی خاتوون ئهستی بۆ فهرخۆلهی گیراوه،
 له ههموو ریتنسی و پیاوماقوولانی دهگیراوه:
 «ئهلهملای شوینی مامادی نهکوژاوه
 ئهوه فهرخۆله دهبهینه بهر خویندنی و سبچهینی بهیانی دهنوینی، پیاویکی زۆر
 زهریفه، عهدووان بهشهیتان و شمیریان له قهلهم داوه».

ئهو خهلق دهیگوت: «ئهلهملای درۆیه پیاویکی زۆر زهریف و تهواوه».

ناردیان چهندیان سهید و مهلا هیناوه،
 له مام غهلیفهشیان دهگیراوه،
 شیرنی و تدارهک بۆ مهدرسهی رهوانه کراوه،
 چند سپاره بۆ فهرخه تهواوکراوه.

مام غهلیفه هات، رهپیش کهوت. خاتوون ئهستی فهرخۆلهی ههلگرت، شاری
 داودییهی بهچیوه تهواوه،
 ههمووی رووی ده مهدرسهی مامۆستای دهکرد، وهژورکهوتن، لییان کرد
 سهلاوه،

مامۆستا يەك پى لەبەر مام غەلیفەى و ئەو عالەمەى ھەستاو،
 مامۆستا وا ئاورىكى داو،
 گوتى: «خاتوون ئەستى! ياخولا بەختىرى ئەو ھەرخۆلەت ھىناو،
 سەبىرى خەلقى چ شىتە، دەیانگوت: ھەرخ بەختىر ناکرى دايك و بابى نەماو.»
 ھىنايان سپارەیان دە مست ھەرخى ناو،
 بەو دەستى سپارەى گرت، ئەو دەستىش قەلمەكەیان دە مست ناو.
 گوتى: «پۆلە بخوینە». گوتى: «بەلى مامۆستا دەخوینم.»
 ھەرخ دەلى: «مامۆستا، ئەلف، دەلى بىمە، دەلى جىم دەلى ھىمە،
 ئەتو کەلاموللاى خوار و سەرو بىنە،
 ھەتا مەعنای ھەمانت پى بلىمە.»
 ئەگەر ھەرخ ئەو قسەى کرد تەواو،
 شەقەزلىكى لە گوپى مامۆستای داو،
 گوتى: «تەماشای ئەرزى بکە!» مامۆستا ئەو دنیای دى بەچاو،
 گوتى: «ھەرخۆلە زلىكى دىشم لى دە.» گوتى: «مامۆستا ھىشتا ھىسابت نەبوو
 تەواو.»
 مامۆستای ھەرمووى: «منداڵە؛ خاتوون ئەستى. ئىستا ئەگەر پى بخوینى
 سەفى دەبى؛ ھىشتا دوو سالى دى ماو.»
 خاتوون ئەستى ھەرخۆلەى بەئامىزى گرت، بۆ مالى گەراو بەدواو؛
 ھەرخ دەگەل کارى خۆى مەشغوولە و دەگەل خاتوون ئەستى بەلەك چاو.
 لەوى بىمىنى گىچەلى شىخالە کەچەلى ژیاو.
 شىخال دەلى: «چى دى ناچمە مەرى؛ ھەقم قەرار نەکراو.»
 وىلداش شوانى ھاتەو لەولاو،
 ھاتۆتە خزمەت مام غەلیفەى، ئىکلامى لى کىشاو،
 دەلى: «شوانەکەمان رۆبى؛ بەتەنى ئەو مەرى بۆ من نەدەھاواو.»
 مەر ھەرمووى: «ئەدى شىخال چى لى ھات؟» گوتى: «قوربان! نایەتە مەرى دەلى
 ھەقم بۆ قەرار نەکراو.»

گوتی: «چەندی دەوێ بیدەنی؛ چونکە شوانیکی چاکە» گوتی: «قوربان! دەلی
 حەقی من هەر خاتوون ئەستیی بەلەک چاوه».
 مام غەلیفە ناردی؛ هەر چوار کورەکانی هاتن لەولاوه.
 گوتی: «ئەوه چ قەرار و مەداریکو دەگەل ئەو شوانە حیزبایەیی رووناوه؟»
 دەلین: «دیسان مانی گرتووه، مەرەکە بەرھەلدا کراوه.
 لە دووی بنیرن بیتەوه، دا لێرە کاروباری بکەین تەواوه».
 لە دووی شیخالیان نارد تەتەر و ئیلچییه:
 «بیتە ئێرە؛ بزانی کارێ وی چییە».
 دەیاننارد لە دووی شیخالیان دەهیناوه.
 دەهاتە خزمەت مام غەلیفە، لێی دەکرد سەلاوه،
 مام غەلیفە گوتی: «دەلین دوو پۆژە مەرت بەرھەلدا کراوه؟»
 دەلی: «قوربان! هەتا کەنگی بچمە مەری بەقسەیی ناتەواوه؟»
 دەلی: «مەتەبت چییە؟» دەلی: «قوربان! ئابرووم لێ هەلگیراوه،
 مەتەبی من هەر خاتوون ئەستییە.
 ئەگەر ئەویم دەدەنی، دەچمە مەرییە؛
 ئەگەر ئەویم نەدەنی مائی دنیاپەم بۆ چییە؟»
 ئەگەر ئەو قسەیی دەکرد و دەگەراوه بەدواوه،
 لە دووی کور و ژنی خۆی دەنارد، دەهیناوه،
 میر گوتی: «بەلان ئەو مەری بفرۆشین؛ ئەتوو بزانی چ پەلێتکم لێ گیراوه».
 دەلی: «خاتوون ئەستیم نەدەییە ناچمە مەری؛ قەت بووه پیاوی وەک شیخاڵم
 ببی بەزاوا؟»
 ئەو مەری نەفرۆشم، چارەم براوه.
 فەرخواڵە لە جێی دایک و بابانی راوستاوه؛
 ئەمن برام نییە، ئەو تاقە فرزندەیی لە پاش بەجێ ماوه».
 کورەکان گوتیان: «بلا بیدەینی؛ وەک سەگی هار بچیتە مەرییە.
 بلا دایکم بچێ، قایل بکا خاتوون ئەستییە».

مام غەلىفە گوتى: «كۆرە! خوللا ھەلناگرى؛ ئەو شانى من نىيە.
خاتوون ئەستى بزائى، خۆى دەخنىكىنى ديسان تووشى من دەبىتەوھ
ھەتتوبارىيە».

كۆرەكانى گوتيان: «قوربان، بىلا دايكم بچى بزائى، سوال و جوابيان چىيە».
دايكيان نارده كىن شىخەل و خاتوون ئەستىيە.
گوتى: «شىخال! بزائم ئەتوو مەتلەبت چىيە؟»
گوتى: «رۆلە خاتوون ئەستى! ئەتوو جوابت چىيە؟»
خاتوون ئەستى دەلى: «دايە! بەخولاي خۆم دەكوژم. ئەوھە مېردى من نىيە».
گوتى: «شىخال! ئەوھە مېردت پى ناك. ئەتوو جوابت چىيە؟»
گوتى: «خانم! ئەگەر دەمدەنى ئەمن دەچمە مەرى بەگۆرەمەركىيە؛
ئەمن تەمام نىيە، لېرەى بەرم بۆ جىيەكى دىيە».
دايكى خاتوون ئەستى ئەو خەبەرەى ھىناوھ بۆ مېرىيە:
«دەلى حاشا و مادوللا؛ ئەوھە مېردى من نىيە.
دەلىم شىخال، ئەوھە بۆ توو نابى؛ ئەو سەگباھە دەلى: ئەمن دەچمە مەرى بە
گۆرەمەركىيە».

ناردىيە كىن كۆرەكانى: «چ بكم، چارە چىيە؟»
كۆرەكانى گوتيان: «بابم قابىل بى و قايل نەبى، خاتوون ئەستى ھەر ئى
شىخالىيە.

داومانەتتى چارە نىيە».
حوكميان كرده سەر خاتوون ئەستىيە،
دەبى ھەر مېردى بكا بەشىخالىيە.
گوتى: «خۆم دەكوژم؛ قىبوولم نىيە.
دەچمە شكايەتى سولتانى ئەستەمبوولتى، دەبم بەعەرزچىيە».
حوكميان لى كىرد دەبى ھەر مارەت بکەين بەيەكجارەكىيە،
دەيانناردنە كىن مەلا و سۆفىيە،
خاتوون ئەستى ھەموو پووى خۆى پچرىيە:

«خولا هه لده گرئ؛ به زۆرم دهدن به شىخاله كه چه ليه».

خاتوون ئه سستی هه لات، خۆى ئاويته كن بابيه:

«بابه! خولا هه لنا گرئ؛ ئه و گيچه له بۆ من چيه؟»

بابه ديوته به قسه ي تۆم كرد ده كيشم هه تيوياريه»

بابى گوتى: «رۆله! چ بكه م، هيج ده سه لات به چهنگى من نيه».

گوتى: «بابه! دهنه ئه وه خۆتو هه تيوى خۆت؛ له و شاره ي ده چمه شارىكى ديه».

گوتى: «رۆله! كه يفى خۆته؛ ئىختيار به چهنگى من نيه».

دايكيشى هه زى ده كرد بيه دن به شىخاله يه،

دا فه رخۆله بى داىك و باب ببته وه خۆرايه يه.

كوپى غه ليه ي هوكميان كرد ته واوه:

«مه ر و مالمان خۆرايه يه، بووين بۆسو و به نناوه».

هوكمه خاتوون ئه سستی له شىخاله ي ماره كراوه؛

قه ول و قه رارى گۆره مه رگيه داندراره.

قه رارى ئه وه هه ش كرا: ئه گه ر خاتوون ئه سستی به رازى خۆى نه بى، ده سستی لى نه دراره.

ئه وى شه وى خاتوون ئه ستيان ماره كرد، شىخال له خۆشيان داوه تى كرد، گه لىكى موخارىج كيشاوه.

سبه ينى كه په نكى خۆى به شانى دا بۆ نيو مه رى گه راوه،

خاتوون ئه سستی ده گريا، فرميسكى چاوانى ده تگوت به حر و ئاوه،

فه رخ ده يگوت: «ئه و گريان ه ي مه كه ته واوه.

ئه له هه مدوليله، ئه و كاره كراوه،

هه رچه ندى موشته رى دنياه بوو، لىت كشاوه؛

ئه وچار ئه من و توو لىك ده بين مراد و مه خسوودمان ده بى ته واوه».

ده سستی ده ستۆى خاتوون ئه ستيى ده كرد گه لىكى دلخۆشى داوه.

سبه ينى كه رۆژ مه علومى كرد كوپى ده مام غه ليه ي ته گبيريان كرد: بچه كن خاتوون ئه سستی، به و كاره ي نارازيه، گه لىك شىواوه؛

ژنيكى چاكه، كوپره وهرىي گه ليك ده گه ل فخرخوله كيشاوه.
ئه گهر نه هاريان ده كرد، هه لدهستان له جي خويان، پياويكيان ده نارده كن
دايكييه:

«دايكم! ته داره كي بگره دېن، ده چينه خزمهت خاتون ئه ستييه.
ليمان زيزبووه، چونكه به حوكمان داوه به شخالپيه».
كوپى مام غه ليفه ي كه له وي هاتن واوه،
چه نديان كه بخودا و سهيد ده گه له خويان هتئاوه،
ده هاتنه خزمهت دايكيان، ئه ويشيان ره گه له خويان خست، ده چونه خزمهت
خاتون ئه ستيي لنيان ده كرد سه لاوه،
دهيگوت: «به خيڙين، سه رچاوي من، براي دته واوه»
«ئه گهر ئه من هينده خه رابووم، بۆ نه وده كوشتم، ئه منو به شوانتيكي كه چه لي
حيزباب داوه»

ده بيانگوت: «خوشكي! كاري خولايه و وا قه وماوه».
دايكي زوري دلخوشي و ده لالهت داوه.
ئه گهر واي ده زاني خاتون ئه ستييه،
ده لي: «براله! هيچ له نگوم نييه گله يييه،
بۆخوم به دبه ختم له كن خولاي چاره م نييه،
مام و ئاموژنم ده مرن، تووشي ئه ستوم ده بي هه تيوبارييه.
دېم جھيل ده بم، براي خوم حوكم يم لي ده كهن، مارهم ده كهن له شوانتيكي
كه چه لي خوڙييه.
براله ئه نگو خوش بن، ئه من دنياي فانيم بۆ چييه؟
چي ديم هه تيوباري پي ناكري، هۆه تا. فخرخوله خوتان به رنه كن كه ستيكي
دبييه.

چي دي ئه مه گي ناكيشم به خوڙايي ده گه ل هه تيوي خه لقييه.
گوتيان: «خوشكي! به شي خومان دا به توو شاري داودبييه،
مه لي ئه مني داوه به شواني، به شم به ملكيه وه نييه،
خوشكي! ئه گهر له فخرخوله ش ده پرسى، ئه ويش ئيختياري به مه نييه.

خوشكى! بلا بچينه خزمهت مام غه لئفهى بزائين، فرمانى چييه.»
 كه ليكيان داوه دلخوشييه،
 گوتى: «براله! به خيرين تازه سوال و جوابم چييه؟»
 جا له ويان خواست مەرەخه ستييه.
 هاتنه ديوانى مام غه لئفهى، ئىكلاميان كيشا راوهستان دهست له سەر ده ستييه.
 مام غه لئفه سەرى هه لئه هينا چاوى نه كردن له چاوييه.
 نايبيك له وئى رۆنيسشتبوو گوتى: «قوربان! بۆچى له كورەكانى ناكەى
 مەرەخه بايييه؟»
 گوتى: نايب! جا ئەوهه يهكيان كورى من نييه.
 ئىختيارى شارى داوديههش به چەنگى من نييه.
 ئەوه ئيرەشيان بۆ به جى ديلم، ده چمه دهركى سولتانى ئەسته مبوللى، ده بم
 به عەر زچييه.
 ده لئيم قوربان! قهت ناحه قيم قبوول نييه،
 چوار كه سم لى په دابوون، كهس نازانى، ئەوه كوئنده ريهه.
 لئيم بوونه لوتى و شهرا بخۆر. لئيان داگير كردووم شارى داوديهه.
 تاچه كچيكم بوو به حوكميان لى ئەستاندووم، داويانه به شوانىكى كه چه لى،
 نه گبه تى خوئيريهه.
 ئەمن ناچمه وه مهسكهنى خۆم چ جارى ديهه.
 سولتان ده فەرمووى ههتا بۆخۆت ببى، كهس هەقى نييه.
 ده لئيم ئەگەر ئىختيار به خۆم نه بى دنياى بۆ چييه؟
 ئەگەر وابى، ده چمه ولاتى خاريج، خزمهت شاهه نشاهى، مواجىبى خۆم
 وەر ده گرم ده بخۆم به دنجييه.»
 جا بلا بيينه سەر شيخاله كه چه لى. ده لى: «خاتون ئەستى له من مارەكراوه،
 بۆچى نايه ته مه ريهه؟»
 ئەگەر ئەمن شوانم، ئەويش ببى به بيئيهه،
 ئەگەر ئەو نايه ته مه رى، ئەمنيش به ره له داي ده كه م ببى خۆر اييهه،
 ئەگەر گوتيان: وەرە بچۆ مه رى ده لئيم: بۆ دلى خۆم كيشا ئەو كوئيره وه ريهه.

ئەمن لەنگۆ دەولەمەندترم. ئاغايتىي من له ئىنگۆ كەمتر نىيە.
 ئەمن سەرباز و نيزامم لەنگۆ پترە.
 ئەگەر دەلێن ناينيرينه مەري. دەچمە دەرکی سولتانی ئەستەمبولی، بەحوکم
 ژنی خۆم دەستینم، ئەوهم لەو کارەى چاکترە».

ئەگەر ئەو خەبەرەى بەکۆپى مام غەلیفەى داو،
 کۆپى مام غەلیفەى بۆ دایک و بابیان گێراو.
 گوئی: «ئەو خاسییهتى چیه بى بەبیرىكى تەواو،
 خولایى، لى مارهکراو».

ئەگەر ئەو خەبەرەیان دا بە خاتوون ئەستىیه.
 دەلێ: «خولایه! نەمکوژی چارەم نىيە.
 قەت بوو شىخال شوان بى، ئەمن بىم بەبیرىيه
 ئەمن چلۆن قبول بکەم ئەو ناحەقىيه؟
 ئەو بى سوحەتییانەم بەسەر هاتوو، ئەویش لەسەر فەرخى داودییه».

فەرخ گوئی: «ئامۆزا لەسەر ئەمن مەکە گلەییيه
 ئەگەر شىخال شوانە ئەتووش بیه بەبیرىيه.
 سبەهینى تەدارەكى بگرە بچینه نىو مەریيه».

دایكى خاتوون ئەستى گوئی: «هەتا حەوتووئىكى دى هیچ قەرارى چوونى نىيە؛
 جارێ دەبى بچنە شیو و کۆلێ ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيه».

سبەهینى نازدار دەلێ: «خوشکى، خاتوون ئەستىيه!
 ئەلحەملای گەرە بوو فەرخى داودییه،
 دەگەل خۆتى مەهینە شیو و کۆلێ هەموو عەیش و ئەدەبى پیاوی دەناسیيه؛
 لە مالێ بهجى بێله، بەسەعاتىكى دینەوه کە ئەویيه،
 بۆمە عەیب و شوورەییيه».

گوئی: «بەجى دێلم». خاتوون ئەستىيه.
 خاتوون ئەستى دەلێ: «قوربانىت بى مەیه سەراوێ؛ ئىستە دینەوه، تاوئىكى
 دىيه».

شانە و سابوون و تەشتیان ھەلگرتییە،
 ھەموو روویان کردە رازی کانییە.
 وسو ئاغا چەند سالاھ ئەو دەمری لە سویتی خاتوون ئەستییە،
 کۆشک و بالەخانە لەسەر شەتی مرادان دروس کردییە،
 ئەگەر چاوی کەوت بە خاتوون ئەستییە،
 دەلی: «خولایە، ئاورم بەربوو دەجەرگییە
 ئەتوو بزانی، خاتوون ئەستی بەسەرینی شلکی تووشی ئەستۆی بوو
 ھەتیوارییە،
 یان سەری خۆم دادەنیم، یان شاری داودییە چۆڵ دەکەم، یان بەئیزی خولای
 دینم خاتوون ئەستییە».
 ئەگەر فەرخ ھەستا خاتوون ئەستی دیار نییە،
 دەلی: «ھاوارم وەبەر خولای، ئی دیکەم وەبەر رەببییە!
 ھیچی دی گیرناجم ھەتا نەچمە کن خاتوون ئەستییە».
 فەرخ لە مائی ھەستا، ھات بەھەشتاوە،
 لینگی دەدا دەتگوت کولای باھیناوە،
 ئەگەر گەییە رازی شەتی تەماشای دەکا قسن لەوئ کیشراوە.
 وسووی مەغانی لەسەر بانی راوستاوە،
 بانگ دێلی: «فەرخۆلە بۆ وا لینگ دەدەئ چت لی قەوماوە؟»
 دەلی: «وسو ئاغا لە خەوئ ھەستام خاتوون ئەستیم لەکن نەماوە؛
 ئەو لە رازی کانییە دەجم، لی دەکەم سەلاوە».
 وسو ئاغا دەلی: «ئاخ ھەتا نەمردووم ئەو شەیتان و رموزنە بەتلاوە».
 فەرخ چوو نێو قسنەکە، دەکونی بەرداندا تەماشای دەکردن. ئەگەر نازی
 دەدی، چاوی لەسەریەک دادەنا؛ ئەگەر نازداری دەدی، ھەروا؛ ئەگەر خاتوون
 ئەستی دەدی، لەبەری پێپرا تەماشای دەکرد ھەتا تۆقی سەری. لەنێو دیوار
 پۆنیشت، پێی بەلایەکیەو ھەنا، سەریشی بەلایەکیەو ھەنا؛ ئەگەر قەووتی کردی،
 بەسەر خۆیدا رووخاند. زیراندی، ھاواری کرد. ناز و نازدار و خاتوون ئەستی
 دەرپەڕین، رووت بوون خاتوون ئەستی بەسەری خۆی دادا، گوتی: «یا خولای

موبارهك نه بئى ئو شىيو و كولە؛ حەوت سالا ھەتتوبارپىيە دەكەم ئورپۆ لىو
 كوشتەم». ھەموو وەبن بەردان كەوت بوو، بەردەكانيان لەسەر فرى دا . وسووى
 مەغانى لەسەربانى تەماشاي دەكردن، ھىنادەرى. خاتوون ئەستى لەسەر كوۆشى
 پۇنا، بەھاستەم نەفەسى مابوو. گوتى: «خوشكى وختە خەلازبى ياسىنىكمان
 لەسەر بخویندايە؛ بلا مندار نەبیتەو؛ خولا ھەلناگرى» گوتيان: «چ بکەين بۆ
 فەقپىيەكى، بۆ مەلايەكى؟ گوتيان: كەس ديارنييە وسوو ئاغا نەبى؛ عەيب نييە
 بانگى بکەين». خاتوون ئەستى دەلى بۆ مردنى عەيب نييە، ئو ھەنەجىمزا دەيە كەم
 نييە».

بانگ دىلى:

وسوو ئاغا! وسوو ئاغاى دىنى،

گەرە عالەمى، لە خەلقى پەرژىنى!

دەتوانى خەبەرىكم بۆ وە مام غەلىفەى شارى داودىيەى رابگەيەنى؛

دەشقەمى مەلايەك بنىرى ياسىنىكى لەسەر فەرخى بى دايك و باب بخوینى؟»

وسوو ئاغا بانگ دىلى: «ناز و نازدارى چاويەنگىيە!

ھەرچەندى چاوم گىرا ھىچ كەس ديار نييە».

ناز بانگ دىلى: بتم بەقوربانى سەرە!

ئەگەر ياسىنت لەبەرە،

پىت ناخۆش نەبى ھەتا ئىرە وەرە،

نازى دەلى: «وسوو ئاغاى، گيانە!

لەبەر ھەمانمان ھەن ئو سەفەرەنە،

وەرە ياسىنىكى بخوینە لەسەر فەرخۆلەى بەستەزمانە».

وسوو ئاغا گوتى «لىي گەرى ئو گۆرم گا لە كۆل بۆو؛ ئىنشاللا خاتوون
 ئەستى بۆ من دەبى». خۆى لە سەربانى ھەلداشت، بەلینگدان ھات. كچەكان
 ھەرسىك پرووت بوون. پالىان وىك دا، پۆنىشتن، گوتيان «ئۆوھى ئابروومان چوو،
 ھىچمان بەخۆمان دانەداو» خاتوون ئەستى دەلى: «ئەح! پەكم بەوھى كەوتوو،
 وسوو ئاغا ئەمن دەبىنى يان نامبىنى». نازدار دەلى: «بلا پال وىك دەين، ئو
 گەيىبە كىمان زۆر عەيب و شوورەيىيە». فەرخ گوتى: «لەوھى پتر بىتە پىشى گۆرى

بابى دەگىم». نازدار گوتى: «قوماربازى شەيتان؛ دەزانم لەسەر توو چم بەسەردى»
 ناز بانگ دەکا: «وسو ئاغا! بتىم بەقوربانى چاوانە!
 تەشرىفت تەسىحى نەكىشى بۆ ئىرەكانە،
 فەرخ شوگر چاکە؛ دەيگەرى زمانە».
 وسو ئاغا كە ئەو قسەى بىست تەواو،
 بە ھەناسەساردى گەراو.
 گوتى: «حىزاب! لى نەگەرا خاتوون ئەستى بىنم بەچاوە».
 نازى و نازدار گەلىكىيان فەرخۆلە ماچ كرد، گوتيان: «بىرۆوھ ئىستا ئەمە دە ئاوى
 ھەلدىنەو، ئىستا دەگەرىنەو بەدواو».
 فەرخيان بەرى دەكردەو بۆ مالى، ئەگەر گەيىبە جى بەبى قەيدىيە،
 بەقەرەواشانى گوت: «شیری بابم لە كوئىيە؟ ديار نىيە».
 ئامۆژنى گوتى: «يا شەيتان! ئەو شىرەت بۆ چىيە؟»
 گوتى: «ئامۆژن دەچم دەينمەو ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيە».
 گوتى: «جا ئەتو بۆچى دەچى؟» گوتى: «ئامۆژنم ھىچ ئاگای لى نىيە.
 نەوھكو وسووى مەغانى رىيان لى بگريە».
 گوتى: «پمووزن! ئەو ئابرووچوونەت لە چىيە؟
 بۆچى لە كچەكان نابى بەكىشكچىيە؟»
 فەرخ دەلى: «ھەلبەت ئاگام لى دەبن، لە من زياتر ھىچ كەسيان نىيە».
 ئەگەر فەرخ ئەو قسەى بىست تەواو،
 شیری ھەلگرت و لە خۆى پىچاوە،
 بەشارى داودىيەدا بۆ سەر شەتى گەراو.
 ناز و نازدار و ئەستى تەدارەكيان گرت تەواو،
 لەسەر شانە و سابوون و تەشتى مەەرەكەيان بنىات ناو،
 ئەمە چ قەرەواش و سەرسپيمان دەگەل خۆمان نەھىناو،
 چلۆن ئەو شانە و سابوون و تەشتەى بەرىنەو بەولاو؟
 نازدار گوتى: «خوشكى! يەكمان شانەى ھەلدەگرين، يەكمان سابوون، يەكمان

تەشت، دەپۋىنەۋە بۆ مالى. ھەرچى لە پىيە تووشى بووين، شەرىعى خۇمانى پى دەكەين: ھەرچى لە ھەمان جوانتر بوو، بىلا ھىچ ھەلنەگرى. «فەرخۆلە شىرەكەى لە خۆى بەستبوو، بەكوچەيدا ھاتەخوارى. نازدار گوتى: «ئەلھەملاى ئامۇزاي خۇمانە، شەرىعى خۇمان بەوى دەكەين. گوتيان: ئامۇزا گيان! وەرە شەرەمان بکە ھەرچى لە ھەمان جوانتر بين، شانە و سابوون ھەلنەگرين». گوتى: «كۆلو دانىن، پۇنىشن، تا شەرعو بکەم». پۇنىشتن، فەرخۆلەيان دەنىو خۇيان گرت؛ فەرخ گوتى: «لەخۇرايى نەبى ھەر كەس جوانىي خۆى بلى جا ئەمنىش پىو دەلىم؛

نازدار، ئەتوو بلى». نازدار دەلى:

«ئەگەر نەرم، بژىم، بمىنم،

بسكان دابىلم، چاوان برىژم، كولمان بنەخشىنم.

ئەگەر كىلىلى سىنگ و مەكان بترانىنم،

دەبى مردووانت بۆ لە قەبران ھەلستىنم».

فەرخ گوتى: «نازى ئەتوو بلى». نازى گوتى:

«بەھقى ئەۋەى كەم خولايە!

«ئەگەر چاوان برىژم، كولمان بنەخشىنم، بسكانم بکەم تاتايە،

حاجيانت بۆ دەگىر مەۋە لە مالى خولاي، لە رپى كابەتوللايە،

نايەلم، چ تاقيان بچنە زيارەتى رەسولوللايە».

گوتى: «خاتوون ئەستى! نۆرەى توويە تووش بلى». خاتوون ئەستى دەلى:

«بەئاسمانى كەم، بەرۇژى،

ئەگەر بسكانم تاتاي بکەم، كولمانم بنەخشىنم، بترانىنم كىلىلى سىنگ و مەمك

و بەركۇژى،

تىنىت بۆ دەستىنم لە مانگى، تارىكى دەدنيايە دەخەم، شەبەقت بۆ دەستىنم لە

پۇژى».

فەرخ گوتى: «ئەۋ مردووى بمرى، بۆ خۇشەۋىستى ھەزرتى ئىساي پوحوللا

يەك يەك زىندوۋىكراۋەتەۋە؛ دەنا بەكەسى دى مردوو زىندوو نابىتەۋە. پىاۋ ھەتا

پىر نەبى، دەست لە دنيايە ھەلناگرى، ناچىتە ھەجى؛ ئەگەر پىرىش بوو، سەد

ھەزار جۆرى بدەنى، ناگەر پىتەۋە. پىاۋىش ئەگەر ھەزى لە يەكى كرد، ھىچ

ئىختىياجى بەمانگ و رۆژى نىيە، تەماشاي بكا؛ چونكە مانگ و رۆژ بەرەزاي خولايە، ھەربووە و ھەر دەشبى، ناز و نازدار گوتيان: «ئەمەگى خاتوون ئەستىي بەھىچى نەدا.» ئەوان شانە و سابوون و تەشتيان ھەلگرت؛ رۆين. ئەويش فەرخى ئاويتە قەلاندۆشى خۆى، وەدوويان كەوت بۆ مالى. ھەتا ئەوان ھاتنەو، دايكى تەدارەكى بۆ گرتن، گوتى: كچەكانم چوونە شىو و كولئ ماندووويون، دەبئ قساوئلتوونيان بۆ دروس بكەم». كچەكان ھاتنەو. ناز و نازدار دەپشدا بوون. گەينە جئ؛ ناقايل بوون. دايكيان گوتى:

«رۆلە! ئەستى كوا بۆچيو دەگەل نىيە؟» نازدار دەلئ:

«كارمان گەلئك تەواو،»

ئەو دەگەل كەلەگاي خۆيتە لى دوايە بەجئ ماو،».

خاتوون ئەستىش گەيىبە جئ، لى دايكى كرد سەلاو.

دايكى دەلئ: كوئىنم دەبەركەن؛ كچەكەم دەگەل ئەو شەيتانەى ئابرووى نەماو.

نازدار دەلئ: ھو! خۆ كچەكەشت ئاگاي لى خۆى براو.

نازئ دەلئ: نازدار، خوشكى! تووخوللا چت لى قسەى داو.

نازدار دەلئ: ھاھوو! تازە ئەمە ئابروومان نەماو.

رۆنىشتن ويستراعتيان كرد تەواو.

ئەستى دەلئ: چلۆن ئابروويان برىم، لى خۆم بابان شئواوئ.

دەستى دەدا گۆزان، فەرخى لى قەلاندۆشى خۆى دەكرد، دەھاتە خوارئ بۆ پارزى

سەراوئ.

وسووى مەغانى دەيكەوت بەچاوه.

چەند سالى پىوھىيە بىدوئىئى؛ ھىشتا نەيدواندووه. وسوو ئاغا گوتى: «كەس ديار

نەبئ ئابرووم دەچئ». تەماشاي كرد دوو سئ پياو دياربوون، ھەيائى كرد بىدوئىئى.

خاتوون ئەستى چوو گۆزەى پرکرد، گەراو مالى. ھەتا ئىوارئ دانىشت. ئىوارئ

ھەلستا دەستى دا گۆزان، گوتى: «عاجزم دەچمە سەراوئ»، فەرخۆلە گوتى:

«ئەمنىش دىم» تىروكەوانىكى بۆ دروس كردبوو. سوارى قەلاندۆشى خۆى كرد؛

تىروكەوانەكەى لى سەسەر سەرى وى گرت. چوونە سەر ئاوى، گۆزەيان پرکرد و

گەرانەو. وسوو ئاغا گوتى: «دەيدوئىنم بەتەوھكولى خولايئ»، بانگ دىلئ:

خاتوون ئەستی خاتوون ئەستیکی نازداری!
 دەگەل شىخاڵە كەچەلى خەسارى،
 زەحمەتكىش و رەنج بەبارى.
 قەت بوو بەسەرىنى شلكى، تووشى ئەستۆت بوو هەتيوبارى.
 چاوت ئەستېرەى رۆژى، مەمكت سېوى خوسارى،
 بەژنت بەمن بمىنى، بەدارىكى لە لىژى،
 دەمت بەمن بمىنى بەفینجانى قاوہى، مەمكت بەمن بمىنى بەگۆى لە زىڤى.
 ئاورم تى بەربوو، نابى سەر وەرگىڤى؟
 ئەو هەتيوى، كون بەگوو چىيە بەملانى دەگىڤى؟
 فەرخ گوتى: «ئامۆزا! ئەو بەمن و بەتۆ دەلى».
 خاتوون ئەستی دەلى: «گووى خوارد لە گووى بابى؛ سەگ دەوهرى و كاروانىش
 رادەبرى». فەرخ دەلى: «راوہستە. ئىنجا فەرخ بانگى كرد:
 «وسوو ئاغا، وسوو ئاغاىكى نەرى
 دوور بەدوور دەوهرى وەك سەگى مەرى.
 ئەتو قەت تەرخى ناكەى بوختان و بەدەفەرى
 ئەتو نازانى لە بنەچەكەى بەكرە مەرگەوهرى؟
 توو راوہستە، تا دە زگتدا وەبكەم گۆپكى دە شىت پەرى».
 وسوو مەغانى لەوڤىرا ەلەت. فەرخ پى كەنى گوتى: «ئامۆزا! بۆچ ەلەت ئەو
 حىزبەپە؟» كەس نەيدەزانى وسوو ئاغا لە ئەولادى بەكرىيە، ەتا فەرخ ئاشكرای
 كرد. خاتوون ئەستی و فەرخ چوونەو مالى دانىشتن، ەتا سبەهەينى. فەرخ
 خەوى لى كەوتبوو. خاتوون ئەستی دەستى دا گۆزان و ەتە سەراوڤ. فەرخۆلە
 وەخەبەرەت، تىروكەوانەكەى ەلگرت، وەدواى خاتوون ئەستى كەوت. وسوو ئاغا
 ئەوى شەوى ەتا رۆژ خەوى لى نەكەوت.
 گوتى: «دەبى فەرخى ببىنم. دامىنى بگرم، ئەو قسەى ئاشكرا نەكا؛ ئابرووم
 دەچى لە دنيايە. مەگەر لىرە دانەنىشم بچمە ولاتى بەسرايە».
 ئەگەر فەرخ گەيىيە پشت مالى وسوو ئاغاى، خاتوون ئەستى گەيىبوو
 سەراوڤ. پنچىك دوودرك فىسقىيىكى دەنڤويدا بوو؛ فەرخ تەماحى بوو بىكوڤى.

فهرخ دهگه‌ل وی مه‌شغوول بوو. وسوو مه‌غانی چاوی لی بوو؛ هه‌رای کرد، هاته خوارئ. فهرخۆله ته‌ماشای کرد وسوو ئاغا هات؛ زۆر ترسا. زۆر ترسا، گه‌یییه و به‌ئامپزی هه‌لی گرت. فهرخۆله پری هه‌رتک چاوانی ئاوبوو. وسوو ئاغا فهرخۆله‌ی هه‌لگرت و برديه ماله خۆی گیرفانی پرکرد له میوژ و له خورما. گوتی: «رۆله ئه‌و قسه‌ی کردت، مه‌یکه جارێکی دی». گوتی: «وسوو ئاغا! ئه‌توو مه‌له ئه‌منیش نایلیم.» وسوو ئاغا گوتی: «فهرخۆله! بۆ خاتری توو ئه‌وا خاتوون ئه‌ستیم به‌خوشکی خۆم قبوول کرد.» گوتی: «وسوو ئاغا! ئه‌وه ئه‌توو بووی به‌ برای من.» دهستی برایه‌تیان پیک دا بوون به‌ برا. فهرخ هاته‌وه زگ فیسقه‌که‌ی بیکوژی. خاتوون ئه‌ستی له‌لارا هاته‌وه، فهرخی ئاویته سه‌رشانی خۆی؛ چونه‌وه بۆ مائی. رۆنیشن به‌خۆشیی. هه‌وتووێکی چ باس و خه‌به‌ر نییه.

دیسان بۆوه گنچه‌لی شیخالی، دیته‌وه سه‌ر خاتوون ئه‌ستییه،

ده‌لی: «ئه‌گه‌ر ئه‌من شوانم ئه‌و بیته‌وه بیرییه،

«ده‌نا حاشا مادوللا! ناچمه مه‌رییه.»

غه‌لیفه حوكمی کرد: «رۆله! ده‌بی بجی بی به‌ بیرییه.»

گوتی: «بابه! فهرخی به‌رم. یان به‌جی بیللم له شارییه؟»

گوتی: «رۆله! فهرخۆله هه‌ر ده‌بی ده‌گه‌ل ئه‌توو بی؛ خۆ چ دایک و بابی دیکه‌ی

نییه.»

ئێستریکیان قه‌رار کرد بۆ خاتوون ئه‌ستییه.

ده‌گه‌ل قه‌ره‌واشیک و پیریژنیکی سه‌رسپییه،

ده‌گه‌ل چه‌تریکی به‌غدایییه.

هه‌موو رۆژی سواری ئه‌و ئیستره‌ی بی بجیته ئیو مه‌رییه.

شیخال دلی به‌و قسه‌ی خۆش ده‌بی، ده‌لی: «ئه‌وه ژنی منه به‌یه‌کجاره‌کییه

ئه‌وجار ئینجا مه‌ری خۆم ده‌له‌وه‌رینم به‌بی ته‌خسیرییه.»

هه‌موو رۆژی مه‌حه‌لی چیشتانئ ده‌بووه ته‌واوه،

ته‌داره‌کیان بۆ ده‌گرت و ئیستریان بۆ ده‌ره‌یناوه،

سواری ئیستریان ده‌کرد چه‌تری له‌سه‌ر راگیراوه،

ده‌چوو له‌ شیخاله‌ که‌چه‌لی ده‌کرد سه‌لام و سه‌لاوه،

شیخال دهلی: «ئەتوو فەرخۆلەت بۆ دەگەلە خۆت هیناوه؟»
گوتی: «چ بکەم، هەر لە دووم دەگری، دایک و بابی نەماوه»
رۆدەنیشت و مەریان لە بێر دەداوه،
ئەوی رۆژی گەرانەوه بەداوه.
شوانان بەشیخالیان گوت: «ئەوه ژنی توو نییه، ئی فەرخۆلەیه بەئەمانەتی له
توو مارەکراوه».

گوتی: «وێلا! سبەحەینی مەرگی دەکەم تەواوه»
رۆژ گەیشته مەحەلی چیشتانئ
خاتوون ئەستی دەدا فەرمانئ:
«ئێستەرەکهی بێننه دەرئ، بیاو کاری خۆی بزانی»
ئێستریان بۆ هینا ئەوجاره
خاتوون ئەستی لێی دەبوو سواره
دیشان بۆ کن شیخالە کەچەلی دەهاته خواره
سەلامی له شیخالئ کرد؛ شیخال لەوی نەکرد پرسیاره.
له بۆی دادەنا نان و ژەرە ماره،
گوتی: «ئەورۆ نایێلم فەرخ له چەنگی من بێ قوتاره».
مەریان له بێر دەدا شیخال سویندی خوارد سئ جارە:
«هەرکەسێک بەرخیکێ له لای بڕوا، سئ جاری لئ دەدەم بەو داره»
ئەگەر مەریان هاوێر دەکرد، بەرخیک دەرپەری له لای فەرخۆلەیی هەژاره.
خاتوون ئەستی خۆی فرئ دەدا، دەیگرتهوه ئەوجاره
وه عەرزی دەکەوت، نەیدەما ئیختیاره
شالواری هەلەدەکرا، کراسی بێند دەبوو، هەموو بەدەنی دیاره.
شیخال گوتی: «فەرخێ دەکوژم ئەوجاره».
دەستی رەق دەبوو پێی دە عەرزی نەیدەکرد کاره.
فەرخ کە ئاوری داوه تەماشای دەکا له عەرزییه خاتوون ئەستییه نازداره
کەلهکەیی و پانی هەموو دیاره،

ده‌لئى: «به‌رخم به‌رخى پيره‌مه‌پړئ
 يا په‌بى سهرت وه هه‌زارى گه‌پړئ
 وه‌ده‌رت خستون په‌نجه و پانيه‌ى ليلوپه‌پړئ
 به‌رخم به‌رخى به‌راني!
 عه‌مرم به‌پيريش هه‌ر جوانى،
 له بؤ فخرخؤله‌ت وه‌ده‌رخستوه په‌نجه و پانيه‌ى بلقيساي سوله‌يماني.
 به‌رخم به‌رخى شه‌كئ!
 به‌ره‌كه‌تت بكه‌ويتته عه‌مرى ده‌گه‌ل كه‌له‌كئ.
 له بؤ فخرخى بئ دايك و بابت وه‌ده‌رخستون په‌نجه و پانيه‌ى ده‌وي مه‌له‌كئ».

ئه‌گه‌ر فخرخ ئه‌و قسه‌ى ده‌كرد ته‌واوه
 خاتوون ئه‌ستى له‌سه‌ر جيى خؤى هه‌لستاوه.
 پري ده‌دا فخرخى له‌سه‌ر ئاميزى خؤى رؤناوه.
 ده‌لئى: «ئاخر له‌سه‌رى توو ده‌بم بؤسوؤ و به‌نناوه».

بؤ سه‌ر رازى كانيه هاتنه‌وه، ته‌داره‌كى مائى گيراوه.
 شيخال له‌وي رهبؤوه ده‌ستى راوه‌ستاوه
 پئى له‌عه‌رزئ نايه به‌دواوه.
 دوو گورگان سه‌ريان له‌مه‌رى ده‌سوئيه ناوه
 بؤيه مه‌حتهن، ئه‌گه‌ر بي‌رى بگه‌رينه‌وه به‌ولاوه.
 ته‌داره‌كى خؤيان ده‌گرت، بي‌رييان ده‌يانگوت: «شيخال، مائاوا»
 ئه‌گه‌ر ئه‌وان ده‌رؤبين، ئه‌و گورگانه بؤ مه‌ريان راکيشاوه
 هه‌روا بي‌رى بوو، رووى خؤى ده‌رني، ده‌يگوت: «مه‌رى مه‌نه‌ماوه
 ئه‌و گورگه بردي، بؤ ده‌نكى ناکا ئه‌و پياوه؟»
 گوتيان: «مال خراب! ئاخر ده‌ستى رهبؤوه، دوعاى فخرخى لئى كراوه».

خاتوون ئه‌ستى تڪايئ له‌فخرخى ده‌كا، ده‌لئى: «بلا ئه‌و گورگانه بگه‌رينه‌وه
 به‌دواوه».

فخرخ بانگ ده‌كا: «گورگ! ئه‌ى جووته گورگى ده‌كه‌نعانى!»

به رهزای خوډای ئاسمانی
 وهرن له مهړی من بېژېرن؛ بهرن بیکه ن به کهباب. ئهوه له جیاتی زهکاتیم دانئ.
 ئه ی جووته گورگه ی ساحی بی بهراتئ!
 وهرنه پېشی شیخاله کهچه ل دهستی ناگاتئ
 یه کی چاک بېژېرن، بهرن دهړتی خوډایرا ئهوه له جیاتی زهکاتئ».

کئ بوو له جووته گورگی ده جندییه
 دههاتنه خواری به گورجییه
 هیچ نه ترسان له شیخالییه.
 یه کی چاکیان بژارد رایان کتشا به بی ته خسیرییه
 ده لئین: «ئوه زور حه لاله هم زهکاته؛ هم مالی شیخ فره خییه.
 خو لا رسقی ئه ورؤی داینئ؛ که ره مداره بو رؤژیکی دییه».

بیریان جله وی ئیستریان دهگرت، دهیانگوت: «فرخوله! دوعایین بو بکه له
 په بییه
 شیخال دهست و پی خو ش ببنه وه، بچیته وه مه پریه؛
 دهنه گورگ پئی فتر بووه قهت یه کی نامینییه».

فره خوله ته مه نای ده کرد له خو لایئ؛ حه زره تی جویرائیل دههاته کنی
 به یه کجاره کییه
 گوتی: «فرخوله! جاریکی دی دوعای مه که له که سی دییه»
 فره خوله ته مه نای ده کرد له جویرائیلییه،
 ده یگوت: «ته خسیری من نه بوو دهستی لی هه لنه گرتم خاتوون ئه سستییه».

بو مالی دههاتنه وه فره خ و بیرییه.
 ژنیک بیدین بوو، ئه وه مروه تی مه ولوود سوراحییه
 شه ی تانی کرد له فره خی فه قیر و له خاتوون ئه سستییه
 دایکی خاتوون ئه سستی جنیوی دا به فره خییه
 گوتی: «ئوه نه قلی بابی گوربه گوره که ی دهکا، ئابرووم به ری له شاری داودییه
 وه لاهمی قاعبه! رؤژیکی دی نابئ ئه و شه ی تانه ی دهگه ل خو ت به ری به مه پریه
 شیخال چاکه له حه یفی ئه وه ی خو ی نه کوشتییه».

خاتوون ئەستی دەگريا، دەپاراوه،
 فەرخۆلەى دەسەر كۆشى خۆى داناوه؛
 ھەر چوار براى ھاتن لەولاوه.
 گوتيان: «ھا خوشكى! بۆچى دەگري، چت لى قەوماوه؟»
 گوتى: «برالە! رەبى خولاگيرم بن ھەر لە من خراب قەوماوه.
 ئەمنو دەگەل كەچەلئىكى دە تەرازوويى ناوه،
 ئىستا داىكم ھەموو رۆژى دەمكا بۆسو و بەنناوه،
 دەلى قايل نيم فەرخۆلەى بەرە نيو مەرى، چونكە ئەورۆ گورگ لە مەرى داوه».
 گوتيان: «خوشكى! داىكم بۆ ھىندە خراپە؛ جا چى بەسەر فەرخى فەقىرەوه
 داوه؟»

براىەكى دى گوتى: «داىكمان چ قسان بكا، وەبزانى سەرى تاشراوه».
 سىجەينى بەيانى دا، بىرى خريوونەوه بۆ مەرييه.
 داىكى خاتوون ئەستى گوتى: «قەدەغەيە نابى فەرخۆلە بچى چ جارى دييه،
 ئەورۆ دەچين ئەمن و خاتوون ئەستىيە».
 خاتوون ئەستى گريا: «خولايە! ئەمن چارەم چييه؟
 فەرخ بەجى بمىنى، دەمرى بەبى كەسيه».
 فەرخى بەدزى بەرى کرد بۆ مەرييه،
 داىكى پى نەزانييه.
 دوو بە دوو سوار دەبوون لە ئىستى خاتوون ئەستى دەگەل داىكييه.
 رەپشيان كەوتن بىرييه.
 تەماشايان کرد فەرخۆلە دەروا لە بۆ مەرييه،
 بەتاقى تەنئىيى؛ كەسى دەگەل نييه.
 داىكى وەرگەراوه، سى چوار چەپۆكى دا لە خاتوون ئەستىيە،
 دەلى: ئەوه خەتاي تۆيه ئەو شەيتان و رموزنە پى وەبەرە خۆى گرتييه
 ھەتاوھكى دەگەينە فەرخۆلەى بەيەكجارەكييه،
 ئامۆژنى لى دەدا. ئىستى وەسەر دەپەراند پى بريندار دەبوو، خوينى لى
 دەبوو جارييه.

خاتوون ئەستی خۆی له ئیستری فری ددا سویندی دهخوارد دهیگوت: ناچمه مه‌رییه

دهچمه‌وه کن غه‌لیفه‌ی بابم، لیت دهم به‌عرزه‌چییه،
بابم فه‌رخۆله‌ی به من داوه به‌ئمانه‌تییه
ئه‌گه‌ر ئەتوو فه‌رخۆله‌ی له‌و چۆله‌ی بکوژی، جا من له‌کن بابم جوابم چ ده‌بی، بۆم
ده‌بیته‌ پروره‌شییه».

دایکی گوتی: «قه‌حه‌! وهره‌ سواریه‌ برۆین بۆ مه‌رییه».
گوتی: «ئەتوو برۆ، به‌خیرچی؛ ئەمن فه‌رخۆله‌ی ناکه‌م خورایییه.
ده‌بی بابم به‌و قسه‌ی بزانی، دنا بۆ من ده‌بیته‌ غه‌یانه‌تییه؛
له‌سه‌ر هه‌وتوو و چلوان بوو، ئەمن ئەوه‌م به‌خێوکردییه».
دایکی گوتی: «وهره‌. سواریه‌؛ ئەوه‌ش له‌گه‌له‌ خۆت بینه؛ قه‌ت كه‌له‌گای وا
نییه».

خاتوون ئەستی سوار ده‌بوو. پیلای فه‌رخۆله‌ی ده‌گرت، ده‌یئاوێته‌ سه‌ر شانیه‌یه.
تووشی دروویکی بوو. فه‌رخ له‌ پشته‌وه‌ بوو. پرێ دا دروه‌که‌ی پچری، بردی له
پشته‌وه‌ وه‌بن کلکی ئیستری دا. ئەگه‌ر ئیستر دروه‌که‌ی گه‌یییه؛ کلکی ئاویته
سه‌ره‌. درووی ده‌کونی راچوو. ئیستر ده‌ریه‌ری ئەویه‌ر ئەویه‌ره‌.

ئه‌گه‌ر ئیستر هه‌لات به‌ولاوه
هیندی خۆی له دار و به‌ردی داوه
ئامۆژنی فری ددا، له‌وئ به‌جی ماوه.
فه‌رخ ده‌ستی ددا هه‌وساری ئیستری، جله‌وی کیشاوه،
ئیستره‌که‌ی راگرت، درووه‌که‌ی له‌بن کلکی ده‌ره‌تئاوه.
ئه‌گه‌ر چوو سه‌ر ئامۆژنی، زمانی شکاوه.
خاتوون ئەستی به‌سه‌ر خۆی دادا، گوتی: «دایکم نه‌ماوه».
فه‌رخ پتی پتی که‌نی، وه‌سه‌ر پشتی گتیراوه.
خاتوون ئەستی ده‌ستی ده‌ستۆی فه‌رخ‌ی کرد گوتی: «دایکم چاک بکه‌وه؛ ئاخ‌ر
پۆژ که‌می ماوه؛

ناکه‌ینه‌ مه‌ری؛ لیمان عاجز ده‌بی ئەو شیخالی مال شیواوه».

فەرخ گوتی: «ئامۆزا! بۆل لێره بێ هەتا لەولاری دەگەریتینەوه دواوه».
 دەلی: «ئەگەر بۆم چاک نەکەیهوه کوێرم دەبێ هەرتک چاوه».
 ئەگەر ئەو قەسەیان لەوێ کرد تەواوه،
 فەرخ لە خولایەندی عالەمیان دەپاراوه.
 ئەگەر شووێکی لە دایکی خاتوون ئەستی داوه.
 بوو بە بەردیکی شین پەنگی مەخلووقی نەماوه.
 خاتوون ئەستی و فەرخ سوار دەبوون؛ سەبوونی گەرمینی دەهات لەولایه؛
 خاتوون ئەستی گەرمای بوو عارەقەیی لێ دەتکاوه.
 فەرخ گوتی: «بانگی شەمائی کەن بێ لەولایه».
 فەرخ بانگی دەکرد: «ئەو پەیی عالەمی، بینای چاوانه!
 حەزەرتی جویرائیل بنێره کەن بۆلۆلی دێرانە،
 شەمال مەرەخەس بکری بێتە ئێره کانه.
 هەراسان بووه ئەستی کێل گەردنی هەنیه پانه،
 سەبوونی گەرمینی پێی نادا وچانه».
 ئەگەر فەرخ لە خولای دەپاراوه،
 بە پەزای خولای شەمال مەرەخەست کراوه.
 ئەگەر شەمال هاتە خوارێ، هێند بەحوکمە، کێوی گەوره گەورەیی تیک داوه؛
 هەرچەندی خیز و بەردی بۆلەدان بوو، هەمووی هینا، لە سەر وچاوی خاتوون
 ئەستی پێی کرد بۆلایه.
 خاتوون ئەستی دەلی: فەرخۆله، ئەوه چ مەکرێکە دەرت هیناوه؟»
 دەلی: «بە شەمائی بلیم، بگەریتەوه دواوه».
 خاتوون ئەستی دەلی: «منه تیکە لەسەر شانی منت داناوه؛
 درەنگە، بیری گەینه مەری، مەر نەدۆشراوه.
 «خراپم لێ قەومی، دایکم لەوێ بەجی ماوه».
 فەرخ دووبارە لە خولای پاراوه،
 شەمال هیدیی کرد، بۆ مەرییان نازواوه.

هەتا گەينه شىخالى لىيان كرد سەلاوہ.
دابەزىن بەپەلەپەل، مەريان لە بىر داوہ.
تەدارەكى خويان گرت. ئەوي رۆژى خاتوون ئەستى گوتى: «شىخال دەولەت زىاد
و مالئاوا»

شىخال گوتى: «خاتوون ئەستى! ئەمن ئاغام، لەبەر ئەتوو شوانم؛
ئەگەر لەبەر ئەتوو نەبى، براكانى توو بە نۆكەرى خۆم دەزانم.
لەبەر عىشقى توو كەركى كوردى ھاتۆتە شانم،
كەلاشى دۆمى وا لە پىيانم.
ياخولاً! بەخىرپى سەر چاوەكانم». ئەگەر گەرانەوہ بەداوہ،
خاتوون ئەستى دەستى دە پىشتىنى فەرخۆلەى ناوہ،
دەلى: «وہختە لە سوپى دايكم كوێرم بى چاوە.
ئەگەر نەگەينه دايكم خراپ قەوماوہ». فەرخۆلە دەلى: «ئامۇزا لىي گەرە زۆرم رىق ھەلستاوہ.
»دەربەندى خۆم نىم، ئەگەر ئىستىر پىي لە من ناوہ.
حەيفى وەى دەمكوژى، لەسەرى من لە تووى داوہ.
ئەگەر لىم گەرپى، دەبى ھەروا بەرت بى، ھەتا دنيا دەبى تەواوہ». خاتوون ئەستى دەلى: «وا نابى، حورمەتى ئى منىش و ئى تۆش بە دايكمەوہ
ماوہ».

ئەگەر ھات گەيبىيە دايكى، خاتوون ئەستى گەلىك گرياوہ.
فەرخۆلە گوتى: «لىي گەرە؛ ئەوہ فەسادە شارى داوڤىيەى تىك داوہ». خاتوون ئەستى دەلى: «ئەگەر دايكم چاك نەبىتەوہ، ئەمن كوێرم دەبى ھەرتك
چاوە.

ئەگەر چووينەوہ باجم نالى، دايكت بۆ نەھىناوہ». فەرخ ھاوارى دەكا: ئەى خولاي لايەزانە!
ئەوجار بۆ خاترى من بىتە زوبانە».

ئەگەر شووئىكى لى دا . بوو بە دېلە سەيئىكى رەش ئەو بەستەزمانە ،
جا سەبوونى گەرمىنى لى دەدا ، بۆچوروكى لە پشتى دەھات ، ھىندەى
دەركىشابوو زوبانە .

ئېستىر پىكى لى دەنا دەرى دىنى ھەر چوار سەمەلۆكانە .
ھەتا گەينەو قەراخى شارى داودىيە ،
دەلى : «فەرخۆلە ئامان ! ئەو ئىنساف نىيە
بام دەپرسى : دايكت كوانى ، ئەو سەگەو بۆ چىيە ؟
وەرە چاكى بگەو بۆ خاترى خولای و رەببىيە »
دىسان بۆ دەپاراوہ لە رەببىيە ؛
ھەزەرتى جوبرائىل دەھاتە كنى بە قاسىدىيە ،
دەيگوت : «ھەر دوعايەكى ئەتوو كرت خولا لى قىوول كردييە .»
ئەگەر فەرخ شووئىكى لە ئامۆژنى دا روح ھاتەو بەرييە .
جنىوى دەدا بە فەرخۆلە و بە خاتوون ئەستىيە .
سوار دەبوون دەچوونەو شارىيە .
ئەو بىدبىنە دەچۆو كنى كورەكانى لە فەرخ و ئەستىيان دەبوو بەعەرزچىيە .
كورەكان گوتيان : «دايە ئابروومان مەبە دەيبەتلىنن بەدزىيە ،
ئەگەر مام غەلىفە بزانى ئاسارمان دەبرىيە ،
لەسەر فەرخۆلەى بەسەرماندا ويران دەكا شارى داودىيە .»
فەرخۆلە وای گوت بەخاتوون ئەستىيە :
«ئامۆزا ! نەتزانى ، ئامۆژن لىن بوو بەعەرزچىيە .
ئامۆزا ! ئەمن دەرۆم ئى دى كەلكى تۆم نىيە .
ئەگەر لىرە بم سەرم دەپىن بەيەكجارەككىيە .
سەفەرم سەفەرىكى ناتەواوہ ؛
«ئامۆزا ! دەولەت زياد و مال ئاوا »
گوتى : «بۆ كوئ دەچى ، بەمندايم بەختو كرى ئەمنى بابان ويرانى »
گوتى : «ئامۆزا ! دوور ناچم . دەچمە مالى وسوى مەغانى .»

فەرخ لە جێی خۆی ھەڵستاوه .
دەگەڵ خاتوون ئەستی بانگی خوشیان لێ داوه ،
فەرخ لێی دا پۆیی گوتی: «مائاوا»
گوتی «پۆ، بەخولات دەسپێرم . بەھەموو لایەکی ئەمنو دە مست شیخاڵە
کەچەلی ناوه .

فەرخ ھەڵستا چوو مائی و سووی مەغانی .
خەبەریان دا بە و سوو ئاغا لە مائەخۆی پیتی زانی .
بەپیریئەو ھات بۆخۆی و بەخیزانی .
ئەگەر فەرخ دەچوو لەوی دەکرد سەلاوہ .
و سوو ئاغا یەک پێ لەبەری راوہستاوہ .
گوتی: «قوربان! ھەرچەندی مائی ھەمە، ئەوا دام بەتوو لیت نەزراوہ .
و سوو ئاغا نۆکەرێکە لە پیتشت راوہستاوہ .
ئەو مائی تۆیە، ھیچ تەوہلوقی منی بەسەرەوہ نەماوہ» .
ئەگەر تەماشایان کرد، مانگی موبارەک و دەدرکەوت پەمەزانە؛ تەواوہ .
ھەموو کەس کەوتە سەرپای پەمەزانێ .
خۆشی کەوتە مردووی گۆرخانی .
ھەتا بیست و ھەوت لە پەمەزانێ بوو تەواوہ ،
مام غەلیفە کەولێک و جوانو ئەسپێکی بوو، لەبەر کورەکانی بە فەرخۆلە
نەداوہ؛

لەمێژە ئەو جوانو ئەسپە بۆ فەرخێ ھەلگیراوہ .
مام غەلیفە دەلێ: «چ بکەین لە پەمەزانێ؟
ھەر کەسێکی مزگینیی مانگی موبارەکی بۆ ھینابام، ئەو جوانو ئەسپ و
کەولەم دەدانی» .

وا دەلێن پدین سپی و مەلێیە:
«قوربان! ئەو پۆ بیست و ھەوتی مانگێیە،
ھەتا سێ پۆزی دی، ھەبھوو! لە کوێیە»

ئەو خەبەرە بەفەرخى و وسوو ئاغاي دراوہ .
وسوو ئاغا گوتى: فەرخۇل ئەورۇق بىست و حەوتى مانگىيە؛ مامت جوانو
ئەسپىك و كەولكى بۇ مزگىنى مانگى موبارەكى داناوہ .
فەرخ گوتى: مانگ مانگىكى تەواوہ؛
عەسرىكى تەمىزە فەسلىكى مەلا بانگى داوہ .
فەرخ و وسوو ئاغا وەسەربانى كەوتن، چاويان لە ھەموو دىنباي گىراوہ؛
ھەرچەندى خەلقى داودىيە، بەرەو پروى مانگى مونەوەر راوہستاوہ .
خاتوون ئەستى كوندەيىكى ھەلگرتبوو بۇ چۆمى ھات واوہ؛
فەرخ گوتى: «وسوو ئاغاي گيانە!
بلىن بەخەلقى خولاي ساحب ئيمانە،
ھەركەس بۇ جىرانى خۇي بەرى رۆن و برىنج و كاسە جىژنانە» .
خاتوون ئەستى چوو كوندەي پىر كەد ھاتەوہ لەولاوہ،
كوندەي وى خرابوو دلۇپ دلۇپ ئاوي لى دەتكاوہ،
وہبەلەكى خاتوون ئەستى دەكەوئ بەلەكى ھەموو تەپكراوہ .
فەرخ دەلئ: «تەماشاي ئەو كوندەي كە، حەپاي لەكن نەماوہ؛
ئەمن لازمە دەگەل ئەوى بكم شەپ و داوا» .
وسو ئاغا دەلئ: ئەوہ بى سەر و ئەزمانە چى دەگەل توو پى نەكراوہ .
فەرخ بانگ دىلئ: ئەى كوندەم كوندەي بەرانى
عەمرم بەپىرىش ھەر جوانى،
ئەگەر شەرمى لە من ناكەي، بترسە لە يەزدانى .
بوو لە من تەپ دەكەي پەنجە و پىيى بلقىساي سولەيمانى .
كوندەم كوندەي بزنى،
يا رەبى قەت كىردى قەسابانو ھەلنەگىرى لەسەر گەردنى
ئەتوو بۇ لە من تەپ دەكەي پەنجە و پانىيە دەوى شەكرەژنى
كوندم كوندى پانىرى!
بتگاتى نەخوشىي رەشەگوپرى

ئەتوو بۆ ئاوی لە كۆلى ئەوئ شەكرەژنى دەبوئى
 كوندم كوندىكى نادانە!
 گۆشتى تۆيان نەخوارددە چ كافر و موسلمانە
 ئاوى بۆچى دەبوئى بەخاتون ئەستىبە غەيانە.
 وسوو ئاغا تەماشای مانگی مونهور بکە؛ ئەو لە حەوت تەبەقەى ئاسمانە،
 فەرخ دەلى: «وسوو ئاغا چ بکەين لەوئ رەمەزانى؟»
 «هەرچى بکەين هەرايە، بەغەيرەز شوكرانى.»
 بىلا مزگىنى مانگی موبارەك بدەين بە مام غەلىفەى دەپتەش هەموو كەسىدا
 بزانتى
 مامى خۆمە هەر ئەو خەلاسم دەکا لە تەنگانى،
 جا مزگىنى بەرىن بۆ مام غەلىفەى، ئاغاى شارىيە.
 مام غەلىفە ئەگەر وای دەزانىيە،
 لە مانگی مومبارەكيان دايە مزگىنىيە،
 ناردى كەول و جوانو ئەسپى نارد بەديارىيە.
 فەرخ كەولى دا بە وسوو ئاغاى جوانو ئەسپى قيوول كردييە.
 ئەوى ئەسپ و كەوليان هينابوو، خەلاتى كردن بەنەجىمىيە،
 گوتى: «عەرزى مام غەلىفەى بکەن، روح و سەرم هەر ئى ويیە.»
 ئەوئ شەوئ لە مزگەوت و خانەقاى تەگبىريان رۆناو،
 لەبەر خولای دەپارانەو سەلهواتيان لى داو،
 سبەهينى كە نوئىزى رەمەزانيان دەکرد، نانى هەموو كەسى دراو.
 كورپى مام غەلىفەى چوونە خزمەت بايبان، راوستان تەواو.
 دەلین: «بىلا، بچين فەرخۆلەى بىنینهو. ئابروومان نەماو،
 لە ماله وسوو ئاغاى، بەينه لىلا پياوئىكى تەواو.»
 مام غەلىفە گوتى: «ئەگەر لە دوو فەرخى دەچن بەيەكجارى،
 دەبى هەمووتان خزمەتى بکەن بەقەننەدارى.
 بىتەو رۆنىشى بەگەرەى شارى.»

کوری مام غه لیفه ی له بابیان قبول کرد ته واوه .
له هه موو که یخودا و سهید و مه لایانیا ن گتیراوه
هه موو بۆ ماله و سوو ئاغای ده هات ته واوه .
وسوو ئاغا به پیریانه وه هات ئیکلامی هه موویانی کیشاوه .
که ینی ، که وش ی فه رخیا ن له سه ر سه ری خویان داناوه ؛
ده لئین : «قوربان! که وره ییی شاری داودییه ی به توو دراوه .
ئه وه کوری مام غه لیفه ن که وره ییی توو قبول کراوه .»
گوتیان : «وسو ئاغا چ ده فه رمووی له بۆ مه ؛ ئه مه ده که رینه وه چ کاری دیمان
نییه .»

فه رخۆ له گوتی : «حاشا و مادوللا ؛ نامه و ئاغایه تی شاری داودییه ؛ ئه من له
ماله و سوو ئاغای دانیش تووم به نوکه رییه .»
وسوو ئاغا ده لئین : «ریم ناکه و ئی ئه من هیچ به شم به سه ر ئه و مال و ده ولته وه
نییه .»

فه رخ ده لئین : «قه ت ناچمه وه نێو شاری داودییه ی جارێکی دییه .»
ده و ئی هه موو که رانه وه به یکه ی فییه ،
فه رخ ده لئین : «وسوو ئاغا ! چوونه وه بۆ من چوونه وه عه یب و شووره یییه .
ئه گه ر لیره ش بی سه حه ت بم ، ده چمه ماله خالم ئه و له شاری شامی میری وا
نییه .»

که یخودا و کوری مام غه لیفه ی هاتنه وه به دواوه ،
موژده یان به مام غه لیفه ی داوه .
گوتی : «لئی که رین هه تا راده بری شه ش له شه شه کانی ؛
ئینشا للآ ده ییه نمه وه سه ر مه کانی خوی هه تا هه موو که س پی بزانی .»
کوری مام غه لیفه ی به دزی بابیان و خاتوون ئه سستییه بۆی هه لده که نن زیندانی ؛
شه و ئی فه عله ی به زێرێک به که ری ده گرن هیچ که س نازانی قه ت وچان ناده ن له
گل کیشانی ،

هه تا رۆژ ده بیته وه ، فه سل ی مه لا بانگدانی .
ئه گه ر شه ش له شه شه کانی چوون ته واوه

كورپى مام غەلىفەى ديسان هاتن لەولاوہ
 چوون، ئىكلامى فەرخۆلەيان كىشاوہ
 كەوشيان لەسەر سەرى خۆيان داناوہ.
 فەرخ ئاورپىكى بە وسوو ئاغای داوہ
 دەبگوت: «وسوو ئاغا نازانى چ قەوماوہ؟
 دەبى ھەر بچمەوہ، داوہ لەمنيان رۆناوہ».
 لە جىيى خۆى ھەلستا كەوشيان بۆ رۆناوہ
 وەدەر كەوت بۆ مائە مامى خۆى گەراوہ.
 خاتوون ئەستى تاماشاى كرد، ئىجھەى ئامۆزاي و براى هاتن لەولاوہ.
 خاتوون ئەستى نەيزانى زىندانى بۆ درس كراوہ.
 دەودەمىدا موسلمانىك هات، خەبەرى بە ئەستى داوہ.
 خاتوون ئەستى دەلى: «واى كوئىم بى چاوہ!
 لە قەسەى ئەنگۆ دەنا ھەر ئەوئەندەى لەسەر دنيايە ماوہ».

ھەراى دەكرد، دەزووى بەدەرزىيەوہ كرد، جامىكى ئاۋ ھىنا، تىيى ئاويت، لەسەر
 رپىي دانا. فەرخ ئەگەر چاوى پى كەوت گوتى: «ئەوہ دەزووہ كفنم پى دەدروون؛ ئەو
 جامە زىندانە تىيى دەكەوم، تىدا دەخنىكىم. ئەو ئاۋەش پىم دەشۆن». ئەگەر واى
 چاوپى كەوت، مستىكى لە دەمى خۆيدا، خوين ھاتە خوارى؛ گەراوہ. گوتيان:
 «قوربان ئەو خوينە چ بوو؟» گوتى: «نازانم! دەچم دەمى خۆم دەشۆم». گوتيان:
 «قوربان! ئەو خەلقە ھەموو نۆكەرى تۆيە، دەمى خۆت لە مالى بشۆ». گوتى: «نا
 ئەمن عەمبەلیم، دەبى بچمە سەر شەتى داودىيەى. ئەنگۆ رۆنىشن، ئىستا
 دېمەوہ». ئەگەر لەوان رەدبوو، دەمى خۆى بەدەستىرەى ئەستىرە ھەراى كردە مائە
 وسوو ئاغای. وسوو ئاغا گوتى: «قوربان! چ قەوماوہ؟»

فەرخ دەلى: «وسوو ئاغا گيانە!
 نەمگوت كورپى مامم دەگەلم غەيانە
 جوانو ئەسپەكەم بۆ بىنە دەرى، ئەمن دەروم لىرەكانە.
 دەگەلپان دەرنابەم، ھەمووى شمر و شەيتانە.
 وسوو ئاغا دەلى: «سەرت لەسەر دادەنیم، فەرخۆلە گيانە!»

فەرخ دەلّی: «چارەم براو، وسوو ئاغا گیانە!
 دەبّی برۆم لیرەکانە».
 جوانووی فەرخیان هینادەرە،
 لئی بکەن زینی موختەبەرە.
 پئی نا رکئیف کەوتە سەرە،
 دەلّی: «وسوو ئاغا دادەبەزمەو، بەخۆرایییە ئەو سەفەرە
 شیرەکەئە بایم بۆ بێننە دەرە،
 جوانو ئەسپەکەم بۆ بگئیرن ئەو سەر ئەو سەرە
 کئ بوو؟ لە فەرخۆلەئە نازدارە،
 شیریی بابی وەچەنگ کەوت ئەو چارە
 دەستی دایە، بۆ یەختەخانەئە مامی چوو خوارە،
 دەرکی کردەو، چوو، لە تەویلەئە گرتی قەرارە.
 بەتەویلەئە هات، لە رەفیسکەئە هەموو ماین و ئەسپانی داو،
 قەت یەکتیکی بەساغی نەماو.
 هەلات و بۆ مالمە وسوو ئاغای گەراو،
 پئی دەرکئیفی نا، وەسەر زینی کەوت تەواو،
 دەلّی: «وسوو ئاغا! گئچەلە، بۆخۆم و بۆ تۆم بنیاد ناو».
 مەیتەر و میرئاخوڕ هاواریان برد بەهەشتاو
 خەبەریان لە مام غەلئیفەئە و لە کورانیان دەگئیراو.
 کورپی مام غەلئیفەئە دەنگی لەشکریان دا هاتن لەولاو.
 ئەگەر وسوو ئاغای وا دەزانئە زڕیی دەبەرکرد مەتالئە دە دەستی هەلکئیشاو
 خزمی خۆئە هەموو بانگ کرد، لە پئیش کورپی دە مام غەلئیفەئە راوہستاو
 سوئندی بە کەلاموللایە خوارد: «ئەگەر هاتوون فەرخی بکوژن، نایەلم، یەک یەک
 سەری بچئیتەو بەدواو».
 هەموو دەیانگوت خئیرە؛ ئەمە خزمەتەئە دەکەین. هەر گەرەبە ساخب ئیختیارە.
 هەر زەرەری لە خۆئە داو.

فهرخ گوتی: «وسوو ئاغا پیتی ناوی دهولت زیاد و مالی ئاوا».
 ږکیتی له جوانووهکهی ددها؛ ئهمهگی خاتوو ئهستیپی لهسهه بوو، توری بهسهه
 ههرتک چاوان کشاوه.
 خه بهر به خاتوون ئهستیپی ددری، ده لئین: جوانووهکهی کویر بوو، ږی بی هیچ
 کوئی سهردهه نه کراوه.
 خاتوون ئهستی گوتی: «بلا بمکوژن لهسهه فهرخی». بانگ دپلی: ئهی جوانووله،
 جوانوولهی سههه سالان!
 رهنگت ده کلکی ددهم، خه نهت دهگرم ده بژ و یالان.
 ږوخی خوتم نه زرهکهه، ئهگهه فهرخم بۆ دهرکهی، له دهس دژمنان له دانگهی
 مالان.
 ئهی جوانووله جوانوولهی سههه هوزان!
 چرای چاوی خوتم فرزهندی رهش بوزان
 ږوخی خوتم نه زرهکهه، ئهگهه فهرخم بۆ دهرکهی له چهنگ دژمنان، له دهس
 ناموزان.
 ئهی جوانووله، جوانوولهی گوفتاری!
 رهنگت ده کلکی ددهم، بزانته دهگرم له ژهنگاری
 فهرخم بۆ خه لاس بکهی، بۆ شاری شامی بچپتهوه خواری
 ئهگهه خاتوون ئهستی گهردنی جوانوولهی ئازا کرد و ږویی له دنیا به ږووی
 کرده کوپستانی و کپو سهراهه
 له ویندهری به فر نایداتی ږیگایه.
 ئهوا له شکری دی له دوا به،
 وسوو ئاغا ههروا دهگه لپانه، سوپندیان لی دهخوا به که لاموللایه
 دهلی: «نابی ئیلاقههی فهرخی بکهن، ئهمهگم دهچی بهزایه».
 فهرخ بانگی به فری دهکا:
 «به فری کوپستانی! گه لیک به فریکی نادری»
 بووی به جهرده جابر، ږی له موسلمان و ږیبوار دهگری
 نایه لی میوان بگاته ئاوه دانیه، مه نزلکی پهیدا بکا، له تینوان نه خنکی، له

برسان نه مری».

به فر ده لئ: «فرخو له، چرای چاوانم
ئەمن خانەخویم ئەتووی میوانم
ئەمن بهرەزای خو لای بینای چاوانم
به ره که تی ئەرز و ئاسمانانم.
له وهش به دره وه پوژی هه رچی به گیانم؛
له وی زیاتر، درمانی نه خو ش و بیووردارانم».
فرخ ده لئ: «بزانه چلوئم لئ هاتوته موله کئ، هه ر نه خو شیککی تو ته له ب دهکا،
ره بی! لئ بی به کوخه و برک،
لئ بی چیه ده که له کئ. هه ر نه خو شیککی به توو پاس ده بیته وه، هه لئه سته لئ له وی
که ونه لئ فو کئ».

ئەگەر فرخ دیسان ئاوری ده داوه،
له شکرێ شاری داو دییه ی ئاوا به داوه،
وسوو ئاغای ده پێشدا یه، به پداغی راکیشا وه.
فرخ هاوار دهکا: یا ساحبی عهرز و ئاسمانئ!
ره بی! خه لاسم بکه ی له وی تهنگانئ.
ره حمی به وی کرد ساحبی عهرز و ئاسمانئ
هه ور ده چریکنئ، هه لئ کرده شه مالی، لئ دا له گو پال بارانئ.
هه تا دوو سه عاتان باری ته وا وه
له پاشان خو لا ره حمه تی کرد، دنیا رو شه ن کرا وه
له هه موو زینو و بانوان هه لستا سیلا وه
فرخ ئاوری وه داوی خو ی دا وه
له شکرێ شاری پالی وی دا وه
ده لئ: «به خو لای ده مکوژن سه فه رم ناته وا وه
خاتوون ئەستیی چا و به له کم لئ به جئ ما وه».
شه تی داو دییه ی پي هاتو وه له سیلا وه،

فهرخ ئیختیاری لی برا، ملی له شهتی داودییهی ناوه.
 فهرخ چوو ده شهتیوه، وسوو ئاغا دهستی بهقورعانی داداوه
 سی جاری که لامولای کرد تهواوه،
 دهلی: فهرخ له شهتی داودییه بخنکی، نایهلم عهبدیکو بگه پیتتهوه بهداوه.
 پاکانو سهردهبیم شاری داودییهی دهکهم بلاوه.
 خولا فرسهتی جوانووی فهرخی داوه
 گهییبه بهری ئهوبهری چهنگی لهسهر دیواری روناوه
 چوم رای ددها خوارئ، قهوهتی نهماوه.
 کهلینکی خولا بهوی دا، دهستی ئاویته سهرئ، فهرخ نیوی هیناوه
 هیزی له خوی دا، فهرخ کهوته بهیاری، لینگه چهکمکی ده رکیفیدا ماوه
 فهرخ خلاس بوو جوانۆکهی برد ئه و ناوه
 فهرخ دهلی: «له شهتی مرادی په پیمهوه
 جوانوله چوو بهزینهوه
 بهپی و چهکمه زترینهوه
 خاتوون ئهستی لیره نییه بیگترینهوه».
 فهرخ ده رپیهکی جاوی ده پیدای بوو. پدیه کیشی پدخواس بوو ده رپیه کهی
 ته ریبوو، له لاقانی ده هالا، پتوهیان ماندوو بوو؛ فهرخ دهلی:
 نه هه ورازت له به ربی شه قاوئیک
 نه کۆلت پی بی گهزه جاوئیک
 نه پوول قهرزدار هیچ کهس بی قوشه دراوئیک».
 فهرخ دهلی: له ورۆ به دهر هیچ میوان به شهتی داودییهی نهکا ئیختوباری
 نه خوی به خانه خوئ دهزانی، نه له میوان و ریبواری دهکا پرسیارئ
 له ورۆ به دهر کهس به شهتی داودییه نهکا متمانی
 نه پرسیارئ له میوانی دهکا، نه خوی به خانه خوئ دهزانی
 ره بی شهتی داودییهی خولا گیرم بی ئهوی رۆژی خولا دهکا دیوانئ.
 له ورۆ به دهر هیچ میوان به شهتی داودییهی نهکا ئیختوباری

نه خوځی به خانه خوځی دهنانی نه له میوان و خانه خوځی دهکا پرسپاری
 ربهی له ناهی من سڼ مانگهی به هاری نه بی چوړی ئاویت لی نهیته خورئ
 چ بکم ئه من به ناچاری
 بانگیکم وه بهر خولای، به کم وه بهر جه باری».

فهرخوله خهوی به سهردا باری،
 جوانووی فهرخی له دریا ودهرکهوت بهیه کجاری. به فهرخولهی نه دهنانی
 له کویتیه، بویه گریا به زاری، شه مال که هات بینی فهرخی بۆ جوانووی هینا
 بهیه کجاری.

ئه گهر بینی فهرخی کرد ته واوه
 لینگی دا هتا چو له سهر فهرخی راوه ستاوه
 گوتی: «هلی ناستینم، خه مگینه، شاری داودییهی لی به جی ماوه
 خه مناکه له خاتون ئهستی هه لپراوه».

دهستی به له وه پئی کرد له وی راوه ستاوه
 پیره بارگینیک نه خو شه چند ساله درکراوه
 له چو ل و بیابانی له وه پراوه
 ئه گهر جوانووی فهرخی کهوت به چاوه
 له سهر را دیته خوار بۆ شه تی داودییهی دهیگوت: «بزائم کتیه له وی راوه ستاوه؟»
 جوانوولهی فهرخی ئه وی کهوت به چاوه
 گوتی: ئینشاللا ئاوه دانیه کم بهو گیانده به ره، وه چه ننگ ده که وی ته واوه
 ئه گهر پیره بارگین هات له ولواوه
 جوانووله ئه گهر ته ماشای کرد، گوتی: هه خو ئه وه گوله درکراوه
 ده گهل جوانووی فهرخی دهستی کرد به شهر و داوه
 هه رچه ند به دهنی جوانووی فهرخییه هه مووی پچراوه
 جوانوولکه سهر سمیککی وه فهرخی هه لداوه
 فهرخ له خه وی هه لستا ته ماشای کرد هه موو به دهنی جوانوولکهی پچراوه.
 ده لی: «خودایه! حه قی من و شه تی داودییهی بکه ته واوه!»

ئەمن چ بکەم دەگەل شەتی داودییهی شەتیکى بى ئامانە
 لە منى ئەستاند ئەو جوانوولە بەستەزمانە
 بزانه چىيان لى کردووه ماسى و نەهەنگانە».
 ئەگەر ئەو قسەى کرد تەواو،
 پىرەبارگىن ئاخىكى ساردى هەلکەشاو
 دەلى: «خولایە! نەمزانی فەرخۆلەیه، وام لە جوانوولەى کرد، کوپىرم بى هەرتک
 چاوه».

خەجالەت بوو، لە راستەخۆى گەراو،
 فەرە بانگ دەکا، دەلى: «بەهاران، گەینه بوهاران
 ئەو پىرەبارگىنى ئەگەر نایەنى دوو پاران
 نەبوو، بىئە کز ئەمن بۆت بچمە بارەگای خولای وەک تەکاکاران؟
 ئەتوو بۆ لە جوانوولەى من دەپسىنى پۆست گۆشت و دەماران؟»
 فەرە بەپىرەبارگىنى دەلى: «ئەگەر پیاو پیاو بکوژى
 ئەگەر چوو مالىنى نایى دەگەلى بەئىنجهت بى.
 ئەگەر پیاو ژنى لە پیاو هەلگرى، ئەگەر چوو مالىنى، دەبى دەگەلى بەسوفەت
 بى

پىرەبارگىن! هەرۆ، برۆ؛ هەتا لە دنيايه زىندووى، ئەو دەردە لەسەر تايههەى ئەنگۆ
 هەر موسەلەت بى»
 فەرە جوانۆکەى هینا، سەر شەتى راي گرت.
 لە فەرە غەرىبى ناتەواو
 هەر ئاوى هینا، بەپىشتى جوانۆکەيدا کراو،
 هەتا هەمووى دەشووشتن تەواو.
 خولای رەحمى دەگەل کرد هىچ برىن لە بەدەنى جوانووى وى نەماو.
 سىحان ئەلەزى سەخەرە لەنا ماكونى سەخەرە لەنا موکرىنینه^(۱).

(۱) لام وايه ئەو ئايهتە بى که لە کاتى سواریبوندا دەيخوین بۆ ئەوهى نەکهون: «سبحان
 الذي سخر لنا هذا وما كنا له مقرنين». هىمن

فەرخ زینی خۆی دینا دەیکرد لە جوانوولەیی نەخشینه
 دەیگوت: خولایه بۆ شاری شامی له کوێرا بجینه؟
 فەرخی رووی کرد بەولایه
 تەماشای کرد: چەنگەل و قامیشە راوەستاوه
 جووتیک رەشیشەیی دەخوین، لەبەر ئەوان جوانووی پێی سەرەدەر نەکراوه.
 فەرخ بانگ دای: «رەشیشە، هۆی رەشیشە!»
 بۆچی لێرهو داناوه ساز و چەقەن و هەزار پیشە؟
 رەشیشە ئەنگۆ نادرن
 بوون بەجەردە، رێیی له موسلمان و رێبۆاری دەگرن
 نایەن موسلمان بگاتە ئاوەدانییە، مەنزڵیکی پەیدا بکەن، له تینوان نەخنکین،
 له برسان نەمرن.
 رەشیشەیی زەنۆیرە!
 ئەو سالل حەوت سالل رێو دەبەست بر دووه لێره
 ئەتوو نەترانیوه ئەو ماشووقەیی توو چاویکی کوێره؟
 ئەگەر رەشیشەیی ئەو قسەیی بیست تەواوه
 دەیگوت: «وای! تیریکی لی دام جگەرم براوه
 ئەوسال حەوت سالل ئەمن دەگەل ئەوهی مالم پیکهوه ناوه».
 رەشیشە نێرەکه نەیزانیبوو، مێیهکهی چاویکی کوێره. هەلستا چوو، تەماشای
 کرد بزانی فەرخ راست دەکا. ئەگەر چوو تەماشای کرد؛ وایه. بەتەپلی سەریدا
 نووسا، چەرمی سەری دەنیو چاوان کرد.
 مێیهکه زیزبوو لێی دا رۆیی. نێرەکەش وا رۆیی فەرخ رزگار بوو لهو جەنگەلهی.
 گەیبییه ئاوەدانییانە
 مەنزڵیکی دەگرت ئەو بەستەزمانە
 دەیکردەوه نوێژی شیوانە
 دەیگوت: «خولایه! چیمان لی هات ئەو رەشیشە فەقیرانه!
 مێیهکه برینداره نایهتە سەری لوقمانە

ئەرەستووش ديارنييه لهو مهكانه
 وهبەری خۆيان گرت چۆل و بياپانه».

فەرخ تەمەنای دەکرد له بينای چاوانه:
 خولایه! روحمیکي بکهی بهو بهسته زمانانه
 خەتای من دەگرن زۆر خەجالەت بووم لهو رهشيشانه
 رهبی رووناکايی بێته بهر چاوانه».

سهری نهخشین ببی بۆ خۆی ببیتهوه جوانه».

ئەگەر فەرخ بۆ وان پاراوه
 لهکن خولای دوعای قبول کراره
 سبچهینی نێرهکه، له مێیهکهی گهراوه
 گهیشتی لێی کرد سهلاوه
 مێیهکه زیز بوو جوابی نهداوه

دهیگوت: «دوینێ بۆچت وا لێ کردم خراپم لێ قهوماوه».

نێرهکه گوتی: «تهخسیری تۆیه وا قهوماوه
 چهوت ساله ههلالی منی، چاوت کوێره بهمنت نیشان نهداوه
 بۆ خاتری فەرخۆلهی ئەوا له تووم کرد سهلاوه».

لێی قبول کراره گوتی: «بهخیریی سهڕ ئەو چاوه».

ماوهتهوه بۆ فەرخي برواتهوه بهولاوه.
 ئەوی رۆژی لهو ئاوهدانیهی مهحتهل ماوه
 ههتا بهخیر و بهسهلامهت جوانۆکهی ههساوه
 سبچهینی بهیانی داوه
 فەرخۆله له خولای دهپاراوه

دهیگوت: «ئەمن له چۆل و بياپانیم ئەستیی فەقیر چیی لێ قهوماوه؟»

خالی ده شاری شامی خهونی پتوه دییه
 دهلین: «فەرخۆله دیته نێره. چهوت سالان دهبیته میری شامی لهوی زیاتر هیچ
 کهس نییه».

ئەگەر خالی ئەو قسەى دەبیست بەیەكجارەکییە
هەلدەستا، دەگەر بەهەرچەندی كەبخودا و یدین سپی شارییه:
«ئەرى ئەنگۆ چ میری دیو قبوولن، یا قبوولو نییه؟»
كەبخودا جوابی وییان داوه بەسەحییە:
«سەد میری دی بی له توو زیاتر كەسمان قبوول نییه».
سبەهینی بەیانی داوه
میر هەلى گرت كەشكۆلك، دارعاسایەكى تەواوه.
هەرچەندی مەنزلی ساحب مەنسەبان بوو، هەمووی گەراره
دەیانگوت: «میر خیرە وات لی قەوماوه».
دەیانگوت: «خولا خیران كا، دەلین: میریک دی له ولاوه».
دەیانگوت: «هیچ میرمان قبوول نین، ئەو كەشكۆل و عەسایەى بگێرەوه
بەدواوه».

میر بەقسەى خەلكی دەگەراره،
پینسەد زیر بۆ مەولوودی پیغەمبەرى تەعین كراوه
كە میری شامی بەفەقیر و زەلیلانی داوه.
ئەگەر ئەو لەوئى بەرقەرار كراوه
جوانوولەى فەرخیش لەوئى دەحەساوه
برینەكانى پاك چاكبوونەوه، تووكیان دەهیناوه.
دەیهینا زینی دەكرد، له خولاوەندی عالەمیان دەپاراه:
«ئەمن بۆ شاری شامی دەچم بۆ ماله خالم، خاتون ئەستی قەلەندەر چیبی لی
قەوماوه؟»

ئەگەر رپی وهبەر خۆی گرت، بۆ شاری شامی هاته خواره
گەرماى هاوینی لەوئى دەیکرد كارە،
له خۆی و له جوانوولەى برا ئیختیارە
دەیانگوت: «یا رەبى عالەمى! هاوارە!
بیابانە واحیدەلقەندەهارە».

هه‌رچه‌ندی که‌وی کویتستانی بوو، هه‌مووی بۆ خزمه‌تی فه‌رخ‌ی ده‌هاته‌ خواره
 ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ر تیک ده‌په‌رین ده‌یانکرده‌وه‌ هاواره.
 جوانووی فه‌رخ‌ی پێی دهرنه‌ده‌کرد، له‌به‌ر ئه‌وان له‌ عه‌رزئ نه‌یده‌کرد کاره.
 فه‌رخ ده‌لئ: «به‌هاره‌ چ له‌ ره‌ون!
 موترییی ده‌ کتیوانم که‌ون
 ئه‌ویش دین، په‌پیش جوانووله‌ی فه‌رخ‌ی ده‌که‌ون.
 به‌هارم چ له‌ ره‌و دین!
 قه‌ره‌چی ده‌ کویتستانم که‌و دین
 که‌وی کویتستانی، گه‌لێک نادرن
 ره‌بی، شه‌واره‌و لئ دانین به‌داوو بگرن
 ده‌ قه‌فه‌سی دۆمانو بکه‌ن، دیو دیو پئ بگه‌رین، قرانو هه‌لگرن
 قه‌ت کێردی قه‌سابانو له‌سه‌ر گه‌ردنئ هه‌لنه‌گرن
 بۆچی پئ له‌ جوانووی فه‌رخ‌ی بی دایک و باب ده‌گرن؟
 نایه‌لن بگه‌نه‌ ئاوه‌دانییکی، بلا له‌ تینوان نه‌خنکین، له‌ برسان نه‌مرن
 یا ره‌بی هه‌ر بالێک برۆن، ده‌ به‌فرئ بکه‌ون، راوکه‌ر بووگرن».
 ئه‌گه‌ر فه‌رخ ئه‌و قسه‌ی کرد و گه‌راوه
 هه‌رچی که‌و بوو له‌ راسته‌خۆی گه‌راوه.
 فه‌رخ لئ ده‌خوری بۆ شاری شامیی ناژواوه.
 فه‌رخ ده‌گه‌ریا له‌و چۆله‌ی به‌سته‌زمانه
 ده‌یگوت: «هیچ که‌س نییه‌، ده‌گه‌لئ بکه‌م قسانه
 ده‌چم له‌ ماله‌ خالم ده‌بم میوانه.
 خالم له‌کنم نامکا به‌خودانه
 ده‌بمه‌ دژمن و بیگانه
 نازانم پێی شاری شامیی ئی چه‌ند شه‌و و رۆژانه».
 کئ بوو له‌ فه‌رخ‌ی نازداره
 ده‌گه‌ل جوانۆکه‌ی ده‌هاته‌ خواره

تووشی دهبوون کاروانی و پِیبواره
 له پِی شاری شامی دهرکرد پرسیاره.
 دهیانگوت: «مندالی فهقیر، بهسته زمانه!
 کوا شاری شامی لیره کانه؟
 له کوئی دهردهچی بهو جوانووه بهوه؛ ئه وهه نابری مه نزلانه»،
 فهرخ دهیگوت: «دهیگه می بهئیزنی خولا و ره سوولانه»،
 خالی وی له شاری شامی خه بهری بیستییه
 ده خه ویدا پتیا گوتیه
 ده لی: «نابی هیچ کس لهو شارهی راگیرئ به میوانیه
 ههتا سالیکی دی لهو شارهی میوانم قبول نییه»،
 میر قه رار و مه داری دانا له شاری.
 له کنه خوئی فهرخ دپته ماله خالی به خه مخواری
 فهرخ غه مگین بوو ئه وئی رۆژی؛ ده لی: «چ بکه م، له من غه ربیی
 خاتوون نهستی بهجی ماوه فرمی سکی له چاوی دی بۆ خوومی بۆم ده گریئ
 به زاری.

چ بکه م نه به پیدایه بی ده گه می نه به سواری
 له کولاناندا دهرمئ به هه ژاری»،
 فهرخ راست بۆ شامی ده هاته خواره
 دهیگوت: «جوانووله! برۆ، ئه و فکرانه نایه ن به کاره
 بچینه شاری شامی بگرین قه راره
 بزانی، کهنگی رحمه تمان له باره گای خولای بۆ دپته خواره»،
 میری شامی ده لی: «چ بکه م، هه لگرن جیی خه می؟
 بچن خه لکی شامیم هه مووم بۆ بنووسن، پاکی مووچه و مواجبی ده ده می
 هه موو کس به پئی و شوینی خوئی بزانی
 له ده و له تی من که م نابی به ئیلتیفاتی سو لتانی
 ئه م ما قایل نیم، هیچ کس، کس را بگری به میوانی.

ئەمىندار وەدەرکەوتن تەواوہ
 شارى شامى ھەموو محەلەى نووسراوہ
 ميرزايان دانا نىوى عالەمانىش بکەن تەواوہ
 ھەموو عالەميان لە قەلەم داوہ
 مير دەلى: «سبحەينى راوہ».
 پىنسىد سواريان کرد تەواوہ
 پاک تاجى و توولەى دە رستەى کراوہ.
 وەدووى راوى ئاھووى دەکەوتن، ھەموو لىک بوونەوہ بلأوہ.
 تەماشايان کرد، تاقدە سوارىک ھات لەولأوہ
 جوانۆلەيەكى قولەى پىيە، منداللىكى نابالقى سوار بووہ، دەلى
 نەخشەکيشراوہ.

خەبەريان بۆ ميرى شامى ھىناوہ،
 گوتى: «بىن، بىيىنم بەھەرتک چاوہ».
 دەچوونە کن چەپەر و ئىلچىيە
 دەلىن: «مير تەلەبت دەکا». دەلى: «ئەمن غەربەي شارانم، مير حاجەتى بەمن
 نىيە؛

ئەمن دەچمە شارى شامى بەميوانىيە».
 دەلىن: «ھەلستە بچىنە کن، کورە. ميرى شامى زۆر ماقوولە». دەلى: «لەوہش
 ماقوولتر بى، ئەمن ئىختىياجىم بەوى نىيە».
 ئەگەر دەگەل فەرخيان دەرکرد گوفتوگۆ
 ھاتنەوہ کن ميرى، دەلىن: «مير ھەرچەندى دەکەين، ئەو مندالە نايەتە کن ئەتۆ».
 مير دەلى: «ھوکمى لى بکەن، بلأ: مەيە شارى شامى، بۆ لايەكى دى برۆ»
 فەرخ گوتى: «ئەمن غەربەي شارانم
 ديمە شارى، لە مالە يەكى دى ميوانم،
 مير دەترسى، دەلى دى دەخوا ئەو نانم!».
 ئەو قسانەيان بۆ ميرى عەرز کرد و گىراوہ

جاپان پراکیتشا، هه موو له شکر خپراوه
 ئه و بهر ئه و بهر ی پتیه کووچه ی سه ربازی پراگیراوه،
 فهرخ هات له و لاره،
 به هه ردووک دهستانی له و عالمه ی کرد سلاره
 حوکمی میری بوو، کهس جوابی نه داوه.
 فهرخ زوری زگ به خوی سووتا به سته زمانه
 ده لئ: «خاله مه خوی لی کردووم به بیگانه».
 دووباره سه لاری کرده وه له هه مووانه
 بۆ خوی دهیگوت: «عه له یکه سه لام، گه لی غه بییانه»
 فهرخ سه لاری خوی ئه ستانده وه ته واوه.
 حوکمی میری بوو، ئه ویش به خوی و له شکری بۆ مائی گه پراوه.
 فهرخ سه ری جله وی خوی به رداوه
 ئه و کووچه و کۆلان گه پراوه.
 ته کتیه کی موشایخان بوو چوو، له وینده ری پراوه ستاوه
 جله ویان ده گرت و ده یانکرد پیاوه».
 جارچی میری ره شاری ده که وت، ده یگوت: «هه رچی ئه وه هی پراگری، بزانه
 تالان کراوه».
 سوږاخیان کرد جارچییان، خه به ریان بۆ میری هیناوه
 گوتیان: «قوربان ئه و له ته کتیه ی موشایخان بووه پیاوه
 ئه مه قه وه تمان پی نه شکا ده ری که یین، مه سکه نی شیخان گه لیک عالی و
 ته واوه».
 میر گوتی: «بۆم دانین ئه و که وشانه
 ئه من حوکم کردووه کهس پانه گری ئه و میوانه
 بچمه ته کتیه ی شیخان ده گه لیان بکه م دوو قسانه».
 میر هات له و لاره،
 که بییه دیوانی موشایخان، لپی کردن سه لاره.

شیخان فہرموویان: «میر! بہخیرتیہ وہ لہو راوہ
 میر! ئورق چت دی، چہند ئاسکت ہیئاوہ؟»
 دلئی: «راوی ئورق، یا شیخ نہبوو تہواوہ».
 قہنہ بیان بۆ میری ہیئا قہننیک کیشاوہ.
 میر فہرمووی: «ئہو کورہ چکۆلہ کتیہ میوانہ، ہاتوہ لہولاوہ»
 شیخان فہرموویان: «میر ئتوو چت بہسہری ئہو مندالہیہ وہ داوہ؟»
 میر فہرمووی: «ئہی فرزندہی میوانہ!
 ئہگہر لیت پیرسن مہسہلانہ
 دہقامی جواب بدہیہ وہ قسانہ؟»
 ئہگہر میر ئہو قسہی دہکرد تہواوہ.
 فہرخۆلہ بۆخۆی جوابی دہداوہ
 دہیگوت: «فرسہتہ، بہخولای راوہستاوہ».
 میر فہرمووی: «بہنۆکہ رانہ
 بچن ئہحمہ دہکویر ہہیہ، بییہنہ ئیرہکانہ
 دا دہگہل ئہو منالہی بکا دوو قسانہ
 «ئہگہر نہیزانی جوابی بداتہ وہ، دہری دہکہم لیرہکانہ».
 ئہحمہ دہکویریان ہیئا لہولاوہ
 دہیانگوت: «ئہو کورہ بدوینہ، بزانیہ مندالیک زہریفہ، دہزانی بکا قسانہ».
 ئہحمہ دہکویر دلئی: «بہوہی کہم لہ ژووری سہریہ
 جانہ و ہریک پیدہ دہبیہ
 بۆگہدا و پادشا فہرقی نییہ
 ئہوی دہسووتین بہئاورییہ».
 فہرخ دلئی: «ئہی ئہحمہ دہکویری نادانہ!
 لہنگۆ وایہ میوان حہیوانہ.
 ئہمن رۆنیشتووم لہ مہجلیسی ئہو شیخانہ
 بۆ من عہییہ، بکہم ئہو قسانہ

ئەوى لە بەدەنى ئىنسانى دەبى ئەوا بەرەزاي بيناي چاوانه
 لهكن ئەوى نىيه فهرقى پادشا و گهدايانه
 ئەبله! ئەوه ئەسپتیه، دهیکوژن بەدەستانه».

ئەحمەدى کوپر گوتى: «پتوو له من! ههتیویکی خویری لهولارا دى میرى شهمی
 دەبى ئەمن بى ئابروو بکا». ئەحمەدى کوپر زیز بوو، لى دا رۆیى. میر فەرمووی:
 «بچن مهلا حەسەنى بێن؛ زۆرى بدەنى بى، بەفران ئەوهم بۆ دەربکا».

مهلا حەسەن هات، جىيان پى نیشان دا؛ رۆنىشت. بەخیرھاتنى ئەو کوپره
 چکۆلەى کرد.

مهلا حەسەن دەلى: «رۆلە گیانه!
 شتیک ههیه بى زهبانه
 بەعەزى دەبى گوزهرانه
 بەدەستى ئى عەبدانه
 ئەوى دەبى بەچراخانه
 پشکوژە دەبى لهو مهكانه
 هەر دەلپى گولئى نىسانه
 شایان پى دەبى ئەوانه
 رەزاي بینایی چاوانه
 بەئەنعام دەبیهن بۆ پادشایانه
 رپى ئەنعامى دەدەن ئەوانه».

فەرخ دەلى: «مهلا حەسەن هاتووی لهو پتوه
 مندالئىکی غەریبم، مەم بزپوه
 ئەو سەر و سمیلەت دە کونى کەرپوه
 ئەوه نازانى شەمامهیه سوور دەبى بە برکپوه».

مهلا حەسەن دەستى دا عەباى خو، رۆیى. میر، مهلا حەسەنى گپراوه. مهلا
 حەسەن بەدزى گوتى: «قوربان وانابى بچن دیزىکی پر بکەن له مپوژ و گوپز و
 خورما و گەزۆ بپن لیرهى دانپن، نانیش دانپن بۆ مهجلیسى. ئەگەر زانى چى
 تپدايه، ئەوه یا شىخه یا شەپتانه. ئەگەر نهيزانى بۆ بابى ئاقل دەکەم. وەدەرى

دهنیم له و شارهی. دیزیکي وایان هیئا له مهجلیسییان دانا. نانیشیان هیئا، له
 مهجلیسییان دانا؛ ههمووی مهحتل ما
 کهس نانی نهخوارد. مهلا هسهن گوتی: «نانخواردن بۆ نییه؟» فهرخ گوتی:
 «ئهمن غه ریبم ئه گهر قسان بکه م شووره یییه.
 مهلا هسهن پاپه ی له من گرتییه
 له قهستی دهپرسی بۆ ناخۆن نانیه؟
 ئهوه شه ری ئه وهیه تی لیم بپرسی، ئهوه چییه؟
 ئه گهر شیخان پتیا ن ناخۆش نه بۆ، جوابی ئه وه ی دده مه وه به سه حیه.»
 شیخان: مه ره خه ستیا ن کرد فهرخی دا و دییه.
 فهرخ ده لۆ: «ئه گهر پینجین ئه گهر شه شین
 ئه سپارده ی بیلالی عه به شین
 هه موومان غولامی دیزه ی ره شین
 وهرن میوژ و گوێزان لیک و به شین.
 بییه شینه وه به ره وان ی.
 مهلا هسهن غه زه بی میوانی
 ئینجا ته رده س بخۆن نانی
 میر ده گه ل مه لای خۆی زانه.»
 میر و مهلا هسهن هه لستان، لیتیا ن دا رۆین.
 میر گوتی: «مهلا هسهن وهره بچینه ئیرانه
 بزاین، مه سه له عه تمان چلۆن ده بی ده گه ل ئه و میوان و شیخانه.»
 چوون رۆنیشتن دوو به دووه
 هه زار ته گبیریا ن کردووه
 هیچ فایده ی بۆ وان نه بووه.
 میر و مهلا گوتیا ن: «ئه مه چ بکه ی ن له دنیا یه؟
 ئه و شیخ و میوانه چاره یان نایه.»
 شاری شامی سی رۆژان نه یبوو هیچ ناغایه.

شلوخ بوو شامی گرانه
 لئی په‌یدا بوو لوتیخانه
 شه‌ریان که‌وته سه‌ر ژنانه
 نیوه‌یان بوون به‌قاوه‌خانه
 که‌یخودا و ردینداری وانه
 روویان کرده دیوانی شیخانه:
 «قوربان ناخر شامی بوو ویرانه
 به‌بی پادشا نابی گوزهرانه
 ئەدی بو دیار نییه میری ئیرانه؟
 شیخ ناردیانه کن میرییه:
 «بو بی حوکمه جیهه‌تی چییه؟»
 میر فه‌رمووی: «بابه! ئەمن ئیختیارم نییه،
 په‌یدا بکه‌ن میریکی دییه»،
 خه‌به‌ر هاته‌وه بو شیخییه.
 شیخ فه‌رمووی: «ئمه مه‌سله‌حه‌تمان چییه؟»
 وه‌های گوت: «یه‌کی دییه
 ئەوه شیخیلی بی قه‌یدییه:
 له‌وی مه‌که‌ن گله‌یییه.
 ئەوه دوو مانگه‌ میر نییه
 په‌یدا بکه‌ن یه‌کی دییه
 خه‌به‌ر بنیرینه سولتانییه
 بزانه فه‌رمایشی وی چییه»،
 شیخ قسه‌یان کرد ته‌واوه
 بانگی نیوه‌رۆی داوه
 فه‌رخ له‌وی هه‌لستاوه
 گوتی: «بزانه جوانۆکه‌م ئاودراوه».

تېلغوراف بۆ سولتانی كراوه .
سولتان فەرمووی: «میری خۇیان لەو پێیە تەواوە» .
خەبەر دە شێخان گەراوه
چراخانیان بۆ رۆناوه .
سبجەینی كە رۆژ كراوه
مەجلیسی تاقیقەهی گیراوه
بازی یەقینیان هیناوه
هەردووك چاوی وی بەستراوه
هەلیان ئاویت، راوہستاوه
لە هەواى لەنگەر بەستراوه
سەر بەرەژێر هات گەراوه
ئیکلامی فەرخى كیشاوه
شێخان قۆلیان بۆ كیشاوه
قەند و نەباتیان هیناوه
شیرنی ئی میری خوراوه
تەختی حەقیان بۆ هیناوه .
شێخی گەرە هات لەولاوه
گوتی: «سەلام عەلیك فرزەندە لاوه!
ئەلحەملای چرات هەلکراوه» .
قۆلی فەرخى گرت لەولاوه
لە جیگای خۆی هەلستاوه
لەسەر تەختیان رۆناوه
بانگی حەقیان بۆ لی داوه
تانج و تۆماریان داناوه .
ئەوا جیی خالی گیراوه .
تا حەوت سالان راوہستاوه

میره و بهیه‌قین رۆنراوه.
 فەرخ دەلی: «خولایه! چم لی قه‌وماوه؟
 ئەمن میریتی چی لی بکه‌م به‌بی خاتوون ئەستییتی به‌لەک چاوه؟
 خۆ مه داخلی ناکه‌م ئەو دونیایه‌م بۆ نابێ ته‌واوه.
 ئەگەر دنیا‌ش ته‌واو نه‌بی فایده‌ی چیه
 ئیستا خالم لی ده‌کا گله‌یییه
 خولا ده‌زانێ خه‌تای من نییه.
 ئەمن میرایه‌تی چی لی بکه‌م؛ گزیریم پێ خۆشتره‌ بچمه‌وه شاری داودییه»،
 که‌ هه‌وت ساڵه‌ میریتی فەرخ‌ی بوو ته‌واوه،
 گوتی: «ئەو دنیا‌یه‌ چی لی بکه‌م، بۆ که‌س نه‌ماوه؟
 لازمه‌ قاقه‌زێکی بنێرم به‌ولاوه.
 بنووسم قاقه‌زێکی بی که‌سییه
 بنێرمه‌ خزمه‌ت مام غه‌لیفه‌ی شاری داودییه
 ده‌شقه‌می بۆ منی بنێرته‌ خاتوون ئەستییه»،
 فەرخ رۆده‌نیشت قاقه‌زێکی کرد ته‌واوه
 چ بکه‌م ئیلچییه‌کم ببی بنێرم واوه؟
 کاری من به‌و عه‌بدانه‌ نابێ ته‌واوه
 خولایه‌ ده‌فریام بی له‌ هه‌موو کاران
 بچمه‌ قه‌راخی شاری شامی بۆ پرسیاران
 هه‌مووم که‌وتۆته‌ کن بالداران»،
 له‌ شاری شامی ده‌چوو به‌ولاوه
 ته‌ماشای ده‌کا ده‌ستیک سی دین واوه.
 فەرخ بانگ دای: «ئەه‌ی سییه‌! ئەه‌ی سییه‌ی قۆرقۆرکه‌ره‌!
 له‌ گه‌رمینێ هاتووی سه‌فه‌ری کوێستانیت له‌به‌ره
 ئەمنیش فەرخ‌ی داودییه‌م له‌وێ ده‌ربه‌ده‌ره
 ئەمن غه‌ریبم له‌وانی قه‌له‌نده‌ره

وەرە ئۇ قاقەزەم تا شاری داودییه له بۆ بەره».

سی دەلی: «فەرخۆله! ئۇه له چەنگ من نایی
 گەلیکم دز و درۆزن هەن لەسەر ریگایی
 خەجالەت دەمێم چم پی نایی».

فەرە دەلی: «سی! ئهگەر حەزێ دەکا پیاو بی پەنهان بی
 هەر له حەوت سالان یاخوا! سالیکو قران بی».

فەرە له وێندەرێ بەجی دەما، بەدل شکستەیییه،
 ئهگەر دەپروانی دەستیک قورینگ دەهانتن له لایهکی دییه.
 بانگ دەکا: «ئهی قورینگه قورینگهی نهوجوانه!
 وەرە خوارێ گەلیکم بهتوو ههیه فه‌رمانه
 ئه‌و قاقه‌زه‌م بۆ به‌ره شاری داودییه‌ی گه‌وره و گرانه».

قورینگ دەلی: «فەرخۆله! ئهمن له بلندان ئهتوو له نهوییان»
 فەرە دەلی: «له بلندان، وەرە نهوییان، له نهوییان وەرە زهوییان
 له زهوییان وەرە کن فەرخی مامادییان».

قورینگ ده‌هاته خوارێ ته‌واوه
 فەرخۆله به‌پیرییه‌وه چوو دهستی ده‌ستۆی کراوه
 قاقه‌زه‌که‌ی هه‌لگرت و له‌بن بایی موشاممائی داوه.

قورینگ دەلی: «ئهمن به‌قسه‌ی توو ده‌چم ئه‌گەر سه‌ر نه‌یه‌نمه‌وه داوه
 گەلیکم جه‌رده له‌سه‌ر ری راوه‌ستاوه».

فەرە دەلی: «هه‌لسته، له‌سه‌ر سه‌رم له‌نگه‌ری بگره، نسحه‌تم بکه‌م ته‌واوه».

قورینگ هه‌لفری له‌سه‌ر فەرخی راوه‌ستاوه.

فەرە بانگ دیلی: قورینگێ، سه‌ربه‌خۆیه!
 ئه‌توو ئیلچی ئه‌منی، کۆبه‌کۆیه
 ئه‌من دایم روحم له‌کن ئه‌تۆیه
 ئه‌گەر ده‌رۆی له‌ رییه‌ت ده‌گاتی هه‌لۆیه
 پیاویکی ناچیزه‌یه، ترۆیه

ھەتا دەتوانى، ملان كۆم بىكەى لەبەرى بېرۆيە
 ئەگەر لەوئىندەرى رەدبوى بەخاترە
 لەولاتریش ھەن رېگرە
 ئەویش مەسكەنى سەقرە
 ھەتا دەتوانى لەبەرى بېرۆ، دەسەرى ھەلبېرە
 ئەگەر بەخېر لەوئى رادەبرى
 بازە رېت لى دەگرى
 بازىكى چەنگ بەخوئىنە
 ئىكلامى لى بىكئىشە ئامانى لەبەرىنە
 دەعبايەكى ساحب رازە
 نەجىم و گەلىك مومتازە
 لەوئىندەرى ئەو دەتكا سەرەفرازە
 بېرۆ لەوئىش دامەمئىنە
 لەسەر رېت جەردەيە، ئەوئىش مەسكەنى شەھىنە
 ئەستۆ كەچ بىكە ئامانى لەبەر بېنە
 ئەگەر بەخېر جا لەوئى ھەلدەبرى
 شەوت بەسەردا دى بەفر و سەرما رېت لى دەگرى
 لەوئىندەرى خۆت باوئى گۆلى كا بەگرى
 ئەو خەواسىكى چاكە بەتوو رى دەگرى
 دەتباتە مائە خۆى، زۆرت قەدر دەگرى
 سبجەينى بۆ چىشتانى لە شەتى مرادى ئىنشاللا لەكن خاتوون ئەستى ناز و
 نازدارى داورى».

كى بوو لە فەرخى تەواوہ
 گەلىك لەوئى لە بۆ خۆى گىياوہ
 قورىنگ شەقزنى لە بالى خۆى دا، ھەلستاوہ
 قورىنگ رۆبى، فەرخ بەجى ماوہ.

قورینگ له هه‌موو ته‌نگانان خه‌لاس بوو هه‌تا شه‌وئ له گۆلی کا به‌کری ده‌کرد
سه‌لاوه

ئه‌و توۆری به‌سه‌ر ئاویدا داوه
بو مائی برد گه‌راوه به‌دواوه.
ئه‌گه‌ر زانی ئیلچی فه‌رخۆله‌یه، هه‌تا سبه‌هینی ئه‌ستۆ که‌ج له‌ پیشی راوه‌ستاوه
سبه‌هینی مه‌ره‌خه‌ستی ده‌کرد؛ شه‌قژنی له‌ بالی خۆی داوه.
بو هه‌نده‌هه‌ندی چیشتانئ له‌ شه‌تی داودیه‌ی له‌ خاتوون ئه‌ستی و ناز و
نازداریی کرد سه‌لاوه.

ده‌یانگوت: «خولاکه‌ی! ئه‌وه ده‌عبا برینداری کردووه، یان گولله‌یان لی داوه».

نازدار بوی چوو هه‌رچه‌ندی کردی بوی نه‌گیراوه
نازئ بوی چوو هه‌لات؛ ده‌تگوت شیتته‌هه‌مایه‌ت نه‌کراوه
خاتوون ئه‌ستی بوی چوو، بالی خۆی کرد بلاوه
خاتوون ئه‌ستی به‌ئامیزی ده‌یگرت ده‌یه‌یناوه.
ده‌یگوت: «خوشکی! بلا بیگه‌رین بزانین کوئی بریندار کراوه».
بالیان هه‌لده‌هینا، قاقه‌زکی لی موشه‌مما دراوه.
هه‌رسی خوشکه‌کان جارێکیان له‌ بانگی داوه
له‌وان وابوو مردووه ئه‌وه‌هه‌ قاسیده‌ جوابی هیناوه
هه‌لیان گرت؛ بو کن مام غه‌لیفه‌ی چوون ته‌واوه.
مام غه‌لیفه‌ ده‌لی: «رۆله ئه‌وه چییه؟»
ده‌لی: «بابه ئه‌وه قورینگه؛ قاقه‌زی فه‌رخۆله‌ی هیناوه».
مام غه‌لیفه‌ قاقه‌زه‌که‌ی خوینده‌وه؛ گوتی: «کارێکی گه‌وره‌قه‌وماوه
«ئه‌و قاسیده‌ سه‌ره‌ئه‌فراز بکه‌ن، بلا بروا به‌ولاوه
بزانین ئه‌و مه‌سه‌له‌هه‌ته به‌ کئ ده‌بی ته‌واوه».

مام غه‌لیفه‌ پیاویکی زۆر زانی

ناردی له‌ دوو هه‌موو کوره‌کانی

گوتی: «رۆله! ئه‌وه قاقه‌زی فه‌رخۆله‌یه خۆزانی».

ئەگەر خوتىندىيەو تەواوہ
 گەلىك بەزەلىلى نووسراوہ
 كورەكانى گوتيان: «بابە ئەمە چ بگەين لەو كارى ناتەواوہ؟
 خۆ ئەو لە شىخاڵە كەچەلى مارەكراوہ.
 بەخولای! نايدا بۆ شارى شامى خاتوون ئەستىيى بنىرين بەولاوہ».

مام غەلىفە دەلى: «بچن شىخاڵم بۆ بىن» شىخاالىان هينا لەولاوہ
 ئىكلامى مام غەلىفەى كىشاوہ.
 مام غەلىفە گوتى: «مام شىخە! كارىكى خراپ قەوماوہ
 دەبى دەگەل كورەكان بىگەين تەواوہ
 لە سوپيان هەموو جەرگم سووتاوہ
 بەهەمووان تەگبىرىكم بۆ بگەن، فەرخۆلە لە ولاتى غەربىيى بەجى ماوہ».

شىخاڵ گوتى: «ئەمن نازانم ئەو قسە چىيە؟
 ئەنگۆ هەلبەت بەمن دەلىن: بنىره شارى شامى خاتوون ئەستىيە
 وەك تى دەفكرم ئەو كارە هەى سەروپاى نىيە؟
 ئەمن ژنى خۆم بۆ بنىرمە شامى بۆ خەلقىيە؟
 قەت ئەوہە رەزايە بۆ دىنييە.
 دەلىن ئەتوو ژنى خۆت بنىره بۆ يەكى دىيە.
 وەللاھى! ئەمن دەچمە كن سولتانى ئەستەمبولى دەبم بەعەرزچىيە»

شىخاڵ هەلستا رۆيى بەزىزيە،
 مام غەلىفە گوتى: كورينە! ئەمە مەسلەحەتەمان چىيە؟
 بۆمە عەيبە فەرخۆلە بمرى لە غەربىيە
 كورەكان گوتيان: «دايكمان بى بچينەوہ كن شىخاالىيە».

دايك و كور رىك كەوتن بەيەكجارەكىيە
 چوونە نىو مەرى داوينى شىخاالىان گرتىيە
 گوتيان: «دەبى خاتوون ئەستى بەمە بدەى بەزامنىيە».

گوتى: «ئەگەر خاتوون ئەستى بنىرنە شارى شامى، ئەگەر نەيدا تەوہ چارەم
 چىيە؟»

بوونه زامن ئەو کورانه
 سویندیان خواردبوو به قورعانه
 «شێخاڵ برا گهرههه مووانه
 خاتوون ئەستیت بۆ دینینه وه ئیره کانه».
 دایکی بۆی خوارد سویندی دییه:
 «ترست نه بی نه به دییه
 فهرخ ناشقی ئیلاهییه
 ئەو کارهه ئه توو ده لئی نییه
 بۆت ده نیمه وه ئیره خاتوون ئەستیه».
 ئەگهر ئەو قسانهه کرد ته واوه
 شێخاڵیان هینا له ولاره
 ده تگوت ئیخسیره گیراوه
 مه لایان هینا ته واوه
 قورعانیان هینان له ولاره
 چل شه وانیان قه رار داناره
 خاتوون ئەستیان قورعان داوه
 ته داره کی بۆ گیراوه
 له شکره بۆ دروس کراوه
 سه ربازی له سان دراوه
 پاک ئالای بۆ هه لکراوه
 له سه ر سه حاته ئی راوه ستاوه
 ئەگهر شه یوووریا کیشاوه
 گوته: «ده ولهت زیاده مائی ئاوا».
 له بۆ شامی به پڕی کراوه.
 چه زره ته غه وس هات له ولاره
 ئەو قاسیدیکی ته واوه

تەنگەي عەرزى بۆ كىشراوۋە
 چلۆن بەچەپەرى ئاژاۋاۋە
 ھەوت رۆژى كىرد تەۋاۋە
 چەندى سەرباز بەجى ماۋە
 سوارەي شىكستى ھىناۋە .
 رۆژىكى ھاتە رۆژئاۋا
 لە دەورەي شامى ھەلى داۋە
 خەبەر بەفەرخى دراۋە .
 فەرخ چەندى مزگىنى دا : «چراي دنيايەم ھەلكرائە»
 فەرخ ئەگەر وا دەزانى
 بۆ خولاي دەبىژىرى شوكرانى
 قوشەنى درا لە سانى
 لەۋى دوربەدور دەروانى
 دەلى : «ئەدى خاتوون ئەستى كوانى؟»
 خاتوون ئەستى بەلەك چاۋە
 تەدارەكى بۆ گىراۋە
 نەيزانى ئەۋە شارى شامىيە لەۋى ھەلداۋە
 بەلەدى ھىنان لەۋلاۋە
 دەيگوت : «سبجەينى دەگەمە شامى رۆژئاۋا؟»
 ھەموو سەدەقىان لى داۋە
 ئەۋ مەخلووقە پاك لىي گۆراۋە
 ھەتا نوپى شىۋان تەۋاۋە
 بانگى خەوتنان لى دراۋە .
 فەرخ بۆ دز چوۋ بەۋلاۋە
 دەنىۋ قوشەنى گەراۋە .
 ھەموۋى خەستەيە ، يەك ھەلنەستاۋە

بۆ خاتوون ئەستی هات واوه
 له چادریی دهکرد سه لاوه
 هيچ كه سيش جوابی نه داوه
 دهستی دا لێفه، هه لداوه
 كيشكچی هاتوو له لاوه
 توند توند ئه و دزه گیراوه
 خاتوون ئەستی له خهوی هه لستاوه
 گوئی: «ئه وه چ بووه چ قه وماوه؟»
 گوئیان: «ئهستی به لکه چاوه
 دزیکی حیزباب هات له لاوه
 قولینچی لێفه تووی هه لداوه».
 خاتوون ئەستی: دهچریکینی
 قوشه نى پاک وه خه بهر دینی
 بانگ دهکا فه راشان هه لدهستی
 ده لئى: «دهبى هیندی لى دهن تا ده میرینی».
 هیندیان لى دا چاره ی نییه
 زمانى شكا له بى كه سییه
 چونکه دزه تکای نییه
 هه ولئى ددهن زنجیر نییه
 كه زى ئەستوى پچرى ئەستییه
 دهست و پێیان توند بهستییه.
 فه رخ ده لئى: «ئه وا ده مرم له خو شیه
 برا ئه و ئیلچییه کو ئنده ریه؟
 هاتوو له شارى داودیه
 ئیلچی توو شامیت بو چییه؟
 ئەگەر وای زانی خاتوون ئەستییه

گوتی: «هەرتک چاوەکەم کوێر بییە
 خۆ ئەو فەرخێ داودییە
 ئەمن هاتووومە کەن ئەوییە
 ئیستا بوو بەدزی خەییەرییە
 دەست و پێیان کردووە بەیەكجارەکییە.
 بیست و نۆ رۆژان پێکەووە رۆنیشتن؛ سوال و جواب نییە».
 گوتی: «سۆتندم خواردوو بەیەكجارەکییە
 ئەگەر نەچمەووە کە لاموللا دەمگرییە
 خۆلا دەمکوژی چارەم نییە».
 فەرخۆلە گەلێک دەگرییە
 سبەینی تەدارەکیان کرتییە
 لە سانیاں دا تەفەنگچییە
 هەمووی سواری عەرەبییە
 فەرخۆلە قورێ وەسەرییە
 شامی جێی غەریبان نییە
 بەرپی کرد خاتوون ئەستی
 ئەویش لەدووی بوو ئیلاجییە
 کە چل شەو تەواو دەبییە
 نەگەیییە جی ئەستییە
 شیخاڵ چاوەرپی ئی وییە
 لە خەسووی کرد گەیییە:
 «ئەدی ئەستی بۆج دیار نییە؟»
 بەسەریدا هات نەخۆشییە
 هاتەووە شاری داودییە
 هێند نەخۆش بوو، حالی نییە
 حەوتوویکی زوبان نییە

میوانی خوڼای هاتن له غهیبییه
 روحیان وهرگرتبوو لهوییه
 بۆته چه مبه ر و گرییه
 دایکی چوو سه ر خمییه
 چند مه لا و سوڤی و قازییه
 هه لیان گرتبوو خاتوون ئه سستییه
 بردیان له بۆ قه برییه
 ته سلیمیان کرد به خاکیییه
 غهیره ز خوڼای هیچ کهس نییه
 کار به خوڼای ده بی ته واوه
 مه خلوق بۆ مائی گه راوه
 بانگی خوښیان لی داوه
 هه تا هه وتوو بوو ته واوه
 ته داره کی بۆ گیراوه
 خیر و هه سه ناتی بۆ بکه ن؛ لاوه
 ئه گه ر هه وتووی بوو ته واوه
 فه رخۆ له هاته وه له ولاوه
 گار انیک له وی راوه ستاوه
 سه بر سه بر چوو به لاوه
 ده لی: «گاوان! له شاری داودییه ی چ قه وماوه؟»
 ده لین: «نه ترانی مامی ردین سپی، هاتی له ولاوه؟
 خاتوون ئه سستی ئه ورۆ هه وت رۆژه نه ماوه
 بچۆ خیراتی بخۆ ته واوه.»
 ده لی: «گاوان! هه رۆ برۆ رزقت سواری؛ بۆ خۆت پیاده بی. قهت نایگه یی.»
 فه رخ لپی چوو ه شاری داودییه.
 فه رخ چوو ه ماله پیریژنکی، گوتی «وه ره، له مائیمان رۆنیشه؛ ده چم خیراتی

خاتوون ئه‌ستیی دینم ئه‌تووش بخۆ؛ ئه‌منیش ده‌خۆم. ئه‌و هه‌ویره‌ی باوه‌شین بکه
 میشی لی نه‌نیشی». فهرخ ده‌گریه: «ئای له‌ خۆم فه‌قیر و ئیخسیری
 چه‌وت سالانم له‌ شاری شامی کرده‌وه میری
 ئیستا سه‌ره‌نجامانم هاتۆته‌وه سه‌ر باوه‌شینی هه‌ویری».

فهرخ چوو به‌ولاهه
 نانی خیراتیان به‌فه‌رخ‌ی داوه
 به‌سه‌ر سه‌ری شیخالیدا کرد. شیخال ده‌ستی دا خه‌نجه‌ری؛ گوتی: «ده‌تکوژم
 ته‌واوه».

فهرخ بۆ قه‌بران هه‌لات پیتی که‌وتن واوه
 هه‌تا که‌ییه‌ قه‌بری خاتوون ئه‌ستی، ده‌ستی له‌ کتله‌که‌ی وه‌ره‌یناوه.
 فه‌رخۆله‌ ده‌لی: «خولایه‌! نه‌ به‌که‌برینی، نه‌ به‌سه‌برینی
 گیانان ده‌ده‌ی گیانان ده‌ستینی
 یانه‌ خاتوون ئه‌ستیی بۆ من وه‌ژینی
 یانه‌ ئه‌منیش به‌ککلی ویتوه‌ بمرینی».

هه‌رچه‌ند دوعای ده‌کرد فه‌رخ‌ی به‌سته‌زمانه
 لپی نه‌هاته‌ جواب خاتوون ئه‌ستیی نۆچوانه
 له‌ باره‌گای خولای ده‌هات میوانه
 روحیان لی وه‌رگرت ئه‌و به‌سته‌زمانه
 ده‌هاتنه‌ سه‌ری ئه‌و هه‌موو خزمانه
 زه‌ریفیان ده‌شوت سه‌ید و مه‌لایانه
 کن خاتوون ئه‌ستیی لی بوو گۆرخانه
 فه‌رخ له‌ خاتوون ئه‌ستیی میوانه.
 ره‌حمه‌ت له‌ گویندیرانه
 به‌نه‌حله‌ت بی‌ شه‌یتانه
 ته‌وفیقی بدا بینای چاوانه

مهحمه‌ل و برايی دهشتیان

مهحمه‌لی دهشتیان له ئەشکه‌وتی بيشووی بوو؛ جی هه‌واری باب و باپیری خۆی بوو مه‌پیکێ زۆری بوو. هه‌موو پۆژێ رسی ده‌هینا بازاری ده‌یفرۆت. براده‌ری زۆر بوو له شاری چه‌لیان. به‌براده‌ریکی گوت: «بزانه‌ نۆکه‌ریکم بۆ ببینه‌وه؛ به‌کته‌نم چم پێ ناکرێ». پۆژیکێ پیاویک به‌بازاریدا هات؛ چۆ به‌ر ئه‌و دووکانی که مه‌حمه‌ل رای ئه‌سپاردبوو. گوتی: «بايم، نۆکه‌رییه‌ ناکه‌ی؟» گوتی: «به‌له‌ وه‌للا». گوتی: «ده‌بێ بچیه‌ کن مه‌حمه‌لی ده‌شتیان؛ ئه‌و پیاوی پێ ده‌وێ». گوتی: «نازانم له‌ کوپیه‌». شاگردیکێ ره‌گه‌ل خست. له‌ شاری برده‌ ده‌رێ، رپێ پيشان دا. رپویی بۆ ماله‌ مه‌حمه‌لی. مه‌حمه‌ل بۆ بازاری ده‌هات. له‌ رپیه‌ تووشی يه‌ک بوون. گوتی: «ئه‌توو کێ؟». گوتی: «مه‌حمه‌لی ده‌شتیانم». گوتی: «کاکه‌ مه‌حمه‌ل! خولا چاکي دا. ئه‌من ده‌هاتمه‌ ماله‌ توو، ئه‌وا ليره‌ تووشت هاتم. ئه‌گه‌ر رپک که‌وتين، ده‌چمه‌ ماله‌؛ ئه‌گه‌ر رپک نه‌که‌وتين ده‌گه‌ریمه‌وه». گوتی: «بايم نیتوت چیه‌؟» گوتی: «نیوم برايی نۆکه‌رت». گوتی: «قه‌راری حه‌قم ده‌گه‌ل بکه‌؛ ده‌بێ ببينه‌ برای دايک و بابی». گوتی: «هه‌تا نۆکه‌ری تۆم، برايین. ئه‌گه‌ر له‌ نۆکه‌ریت چوووه‌ ده‌رێ، هه‌ر که‌سه‌ کورێ بابی خۆمانین». گوتی: «کێ ده‌ناسی؟» گوتی: «که‌س نانا سم». گوتی: «بابت نیتوی چیه‌؟» گوتی: «بايم زوو مردوووه‌؛ له‌ که‌سم نه‌زانيوه‌ نیتوی بايم چیه‌». گوتی: «ئه‌من چۆن به‌قايه‌ به‌توو به‌م؟» گوتی: «ئه‌وه‌تی هینده‌ بووم سه‌د تومه‌نم په‌یدا کردوووه‌. ئه‌و سه‌د تومه‌نی له‌کن ئه‌توو داده‌نیم به‌واده‌ی؛ هه‌تا شه‌رتم هه‌لدێ؛ حه‌قی له‌توو وه‌رده‌گرم. ئه‌که‌ر ئه‌توو به‌من چا بووی ئه‌منیش بۆ توو چاک بووم، دراوه‌که‌ت له‌کن داده‌نیمه‌وه‌ سه‌رله‌نوێ ده‌بمه‌وه‌ نۆکه‌ر».

له‌ پاشی مه‌حمه‌ل برايی کرده‌ برا گه‌وره‌. ره‌پیش خۆی خست بۆ ماله‌. هاتنه‌ کن دايکیان. سه‌لامیان له‌ دايکیان کرد. گوتی: «دایه‌! ئه‌وه‌ برا گه‌وره‌ی منه‌». گوتی: «رۆله‌! ئه‌گه‌ر برای تۆیه‌، کورپی منه‌». مه‌مکی ئاویتته‌ سه‌ر زاری ئه‌وی به‌دایکی خۆی قبوول کرد. هه‌موو ماله‌ خۆی ته‌سليم به‌برايی کرد. برايیم له‌سه‌ر

ماله خوئی راگهیی ههتا سی سالان. هیچ مهحمه‌لی نه‌ده‌دواند ئه‌و سی سالانه؛ برایم گوتی: «بران! قهت برای له‌وه‌ی چاتر ده‌بی. مه‌سله‌حه‌ت ئه‌وه‌یه؛ جا ژنیکی بۆ مه‌حمه‌لی بینم؛ دایکیشمان ئازابی که‌م ده‌بی کارمان یه‌کجار زۆره». بانگی کرد: «مه‌حمه‌ل! سبحه‌ینی زوو وه‌ره نیو مه‌ری؛ کارم پیت هه‌یه». مه‌حمه‌ل به‌یانی ده‌ستی دا گۆچانی، چوو کن برایمی. برایم شیست، حه‌فتا سه‌ری به‌ران و به‌خته‌ی ته‌سلیم به‌مه‌حمه‌لی کرد؛ گوتی برا! ئه‌وه‌ی بفرۆشه. بزانه‌م ژنیکت بۆ بینم. دایکیشمان ئازابی زۆره به‌سه‌یته‌وه». مه‌حمه‌ل جه‌له‌بی راکیشا بۆ بازاری چه‌لیان. گه‌ییبه‌ قه‌راخ شاری فکری کرده‌وه گوتی: «برا به‌منی نه‌گوتوو قیমে‌تی. ده‌شقه‌م هه‌رزانی بده‌م، پتی ناخۆش بی؛ بلی گه‌وره‌ییی رانه‌گرتم». له‌وی ته‌سلیم به‌پیاویکی کرد جه‌له‌به‌که، بۆخۆی به‌لینگدان چوو کن برایمی. به‌برایمی گوت: «ئه‌توو قیমে‌تی ماله‌که‌ت نه‌گوتوو. بفرموو قیমে‌تی، بلا ئه‌گه‌ر کردی ده‌یده‌م. ئه‌گه‌ر نه‌یکرد مالی خۆت بۆ دینمه‌وه». برایم گوتی: «هه‌روا ده‌بی له‌ دنیا‌یه؛ ئافه‌رین برا!» گوتی: «براله! برۆ یه‌کی تیکرا به‌چوار ربالانی بده». مه‌حمه‌ل گه‌راوه به‌لینگدان، گه‌ییبه‌ جه‌له‌بی خوئی. رای کیشا بۆ بازاری.

خاتوون په‌ریخان کچی میر زۆرابخانی بوو؛ حاکمی شاری چه‌لیان بوو. بۆخۆی زۆر پیر ببوو، حوکمه‌تی ده‌ مست خاتوون په‌ریخان نابوو. حه‌سه‌ن به‌گ کوری میر زۆرابخانی بوو، چکۆله‌ بوو؛ خاتوون په‌ریخان زۆری که‌یف له‌ پیاوان بوو. هه‌ر که‌سیک به‌کووچه‌یدا را‌بردبا خاتوون په‌ریخان که‌یفی ده‌یگرت. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «وه‌ره حه‌زیم لی بکه». ئه‌ویش قبوولی نه‌ده‌کرد. خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت: «بلا بیسووتین؛ نه‌کوو له‌کن خه‌لقی بلی، ئابرووم ده‌چی». پیاوی ده‌گرت؛ ده‌نیو چیغی دهن؛ نه‌فتی پێدا ده‌کرد، ده‌یسووتاند. قه‌ره‌واشیکی بوو؛ هه‌موو سبحه‌پنان ده‌بوو بچی، ئاوی نوئی بینی، خاتوون په‌ریخان چاوی پی بشوا. ئه‌گه‌ر قه‌ره‌واش چوو به‌کاروانسه‌رایدا ته‌ماشای کرد چێوداریک ئه‌وه جه‌له‌بی ده‌فرۆشی. قه‌ره‌واش ئاشقی ئه‌و چێوداره‌ی بوو، ناتوانی بچیته‌ سه‌راوی، ناتوانی بکه‌پیته‌وه؛ هه‌تا وه‌خت و سه‌عاتی به‌سه‌رچوو. به‌په‌له‌په‌ل چوو گۆزه‌ی پرکرد، هاته‌وه. خاتوون په‌ریخان له‌ خه‌وی هه‌لستا. گوتی: «ئه‌و قه‌ره‌واشه له‌ کوپیه؟» قه‌ره‌واشی دی گوتیان: «نازانین؛ ئه‌و قابه‌ چۆته جنده‌بازییه». زۆر نه‌چوو قه‌ره‌واش هاته‌وه. خاتوون په‌ریخان گوتی: «جه‌لابیش بێن ته‌نافیش بێن. ته‌نافی ده‌که‌م، ده‌یخنکینم».

گوتی: «قوربان! بانگم که سه‌ری عه‌رزت بکه‌م. که‌یفی خوته ئه‌گه‌ر ده‌مخنکینی». گوتی: «وه‌ره سه‌ری». گوتی: «قوربان! گۆزه‌م هه‌لگرت چوومه سه‌راوی، ئه‌هلی بازار هه‌موو ده‌زانی؛ ئه‌گه‌ر ده‌مکوژی ئه‌گه‌ر ده‌مبیری. رووره‌شیی خۆم ده‌لیم. چێوداریک له‌ بازارییه، هینده‌ جوانه‌ ده‌لئی یوسفی میسرئیه. ئه‌گه‌ر چاوم پی که‌وت له‌ سوئیانی شیت بوم. نه‌ توانیم بی‌مه‌وه، نه‌ توانیم بچه‌ سه‌راوی. پیم ده‌ به‌ند چوو هه‌تا سه‌حاتیکی. له‌ پاش سه‌حاتیکی به‌په‌له‌په‌ل چووم گۆزه‌م پرکرد. هاتمه‌وه. حال و که‌یفییه‌تی من ئه‌وه‌یه‌ جا‌ ساحب ئیختیاری». گوتی: «ئوه‌ی به‌رن ئه‌مباری بکه‌ن. بانگی فه‌راشان بکه‌ن». فه‌راش هاتن. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برۆن ئه‌و چێوداره‌ هاتۆته‌ بازاری ئه‌وه‌ی بۆ منی هیناوه‌ بیکرم، بیکه‌مه‌ خیر و خیرات. ئه‌وه‌ له‌ بازاری شاییه‌کیان زیاتر داوه‌تی له‌ قیমে‌تی، بۆیه‌ ده‌یفروشی. برۆن هه‌رچی لئی کریوه، دراوی بده‌نه‌وه؛ ئه‌و شه‌ک و به‌خته‌ی لی بستینه‌وه. ئه‌و چێوداره‌ی به‌جه‌له‌به‌وه‌ بۆ منی بیننه‌ ئیره».

فه‌راشان هه‌رایان کرد، حوکمیان له‌ چێوداری کرد؛ گوتیان: «هه‌رچی فروتووته‌ ده‌بی دراوی بده‌یه‌وه، شه‌ک و به‌خته‌ی خوته‌ بستینه‌وه». گوتی: «ئاخر چ بکه‌م خه‌لق نامداته‌وه». گوتی: «کو‌ره! حوکمی خاتوون په‌ریخانیه. هه‌رچی نه‌یداته‌وه‌ بابی ده‌ردین». هه‌موویان ئه‌ستانه‌وه، جه‌له‌بیان راکیشا هینایان. خاتوون په‌ریخان چاوی شووشت. کۆلمه‌ی خو‌ی جوان کرد. چاوی رشت. سینگ‌ی خو‌ی ترازاند. خو‌ی ئاویته‌ سه‌ر په‌نجه‌ران. مه‌حمه‌ل زۆر ترسا، گوتی: «ئهورۆ ده‌مسووتین». مه‌حمه‌ل له‌ولارا هات. خاتوون په‌ریخان چاوی پی که‌وت، ئاشقی بوو. له‌ سوئیان وه‌خت بوو شیت بی. مه‌حمه‌ل ئیکلامی لی کیشا. بانگی کرد گوتی: «چێودار ده‌یفروشی؟» گوتی: «به‌لی، قوربان!». گوتی: «تیکرا به‌چه‌ندی سه‌رجه‌م؟» گوتی: «تیکرا به‌چوار ریالان»- ئه‌گه‌ر بیگوتایه‌ ده‌ ریال هه‌ر لی ده‌کری-. جه‌له‌به‌که‌یان ئه‌ژمارد، حیسابیان دا. ته‌سلیم به‌پیاویکیان کرد. گوتی: «ئوه‌ی بله‌وه‌رینه، هه‌تا چل شه‌وی، هه‌قی مانگی ده‌ قران بی. موخاریجت له‌سه‌ر خاتوون په‌ریخان بی. ئه‌وه‌ی ده‌کاته‌ خیروخیرات ئینشاللا». گوتی: «بین شتیکی بۆ راخه‌ن». ته‌کلیفیان کرد دایاننا. خاتوون په‌ریخان لئی پرسی: «نیوت چیه‌؟» گوتی: «مه‌حمه‌لی ده‌شتیان نۆکه‌رت». گوتی: «قوربان هه‌قی جه‌له‌به‌که‌م بده‌یه؛ مه‌ره‌خه‌س ده‌بم». کو‌یخا ده‌رکی بانگ کرد گوتی: «مه‌حمه‌لی بینه‌ ژووری هه‌قی

بدهمی». گوتی: «کوځادهرک خه لوه ته کهس لیره نه مینئ» مه حمه ل که له پليکانان وهسه رکهوت، که خاتوون په ريخان چاوی پئ کهوت وای ناشق بوو نیوکی کهوت. گوتی: «وهره ژوورئ». هاته ژوورئ. نیکلای کیشا. له کنه خوئی داینا گوتی: «مه حمه لی دهشتیان نه من میرغه زه ب نیم. هه موو روژئ پیاوکی ده چیغی وهرده گرم، دهیسووتینم. قسه ی دلی خوّم ده کهم لیم قبول ناکه ن؛ نه منیش بویه نه و عاله مه ی وا لی ده کهم. به قسه م ده که ی یان نا؟» گوتی: «قوربان! بفرموو بزانه چ ده لی». گوتی: «مه حمه ل! نه من زورم هه زم له توو کردووه، نه توو ده لی چی؟» گوتی: «قوربان! نه من له سوئی توو جه رگم خرابووه؛ نه ماما ناویرم بلیم». دهستی دهستوی مه حمه لی کرد. ده می به ده میه وه نا. سوجه تیکی زوربان کرد. یه کیکی خوئی لی دا، هه تتا سبچه ینی له کن نه وی بوو. برایم هه ر چاوه ری بوو؛ ده یگوت: «مه حمه ل نه هات». هه تا روژ برایم خه وی لی نه کهوت، له سوئی مه حمه لی. سبچه ینی خاتوون په ريخان ته داره کی پادشایانه ی بو مه حمه لی گرت، به واده ی دوو روژان مه رمه خهستی کرد. مه حمه ل هاته وه بو مائی. برایم گوتی: «براله! بو وا درهنگ هاتی؟» نه و ته داره کی له کن خاتوون په ريخانی هیناوه پاکي له پیش برایمی دهشتیان داناوه. له رووی هه لنه هات به برایمی بلئ؛ هه مووی بو دایکی گپراوه. نه ویش هات بو برایمی گوت. برایم گوتی: «براله سبچه ینی ده بی بچی هه وه؛ نه وه ژنه بی دینه، نه ک په شیمان بیته وه. شه پتان شه پتانی ده کا؛ نه کوو به مانسووتینئ نه و بی دینه. نه وی نه من پیت ده لیم، نه توو بچوو وای پئ بلئ؛ ترست نه بی». برایم ته داره کی ناغایانه ی بو خاتوون په ريخانی گرت، هه لستا مه حمه لی به ری کرد.

مه حمه ل نه گه ر هات و گه پراوه،

دیاری و سه وقتای برایمی له پیش خاتوون په ريخانی داناوه.

خاتوون په ريخان پئ که نی گوتی:

«به خیری سهر چاوی من؛ نه وه دیاری و پیشکیشی مه ریبه بو منت هیناوه».

کاکه مه حمه ل گوتی:

«خاتوون په ريخانی چاوه هه لئ!»

نه وه پیشکیشی برایمی دهشتیان ه، ناردوویه بو تو».

خاتوون په ريخان که یفی ده ماغی هیناوه

ده‌لی: «به‌خیری، سەر چاوی من شوڤه‌لاوه!
 ئەتوو چلۆن له رووت هەلات بۆ برامی دەشتیان گتێراوه؟»
 مەحمەل دەلی:
 خاتوون پەریخانێ چاوبەنگییە!
 ئەگەر قسە ی توو نەگتێرمەوه بۆ کاکە برامییە
 لەکن ئەتوو خەجالەت دەبم، لەکن ئەویش دەبیتە روورەشییە.
 برام وای عەرزێ توو کردییە
 ئەمن ئێلچیم، چ تەکلێفم لەسەر نییە.
 کاک برام بەمنی فەرموو: ئەمن ناتوانم بچمە کن میری، بکەین خوازبێنییە
 دەبێ لێرە برۆین، بچینە مەملەکەتێکی دییە.
 خاتوون پەریخان دەبێ قاقەزێکی بۆ بنێرێ، بەدزی میری شارییە
 ئەشکەوتی بێشوەی ئەوه کردمە پیشکێشی وییە
 مەر و مائی من دە تعلقە ی ویدایە، بۆخۆم دەبمە شوانکارە ی یەکجارییە
 ئەگەر دەلی: بەقای پێ ناکەم، لە منی وەرگرتەوه بیدا بەیەکی دییە.
 ئەمە چارەمان نییە، دەبێ لەو شارە ی برۆین بۆ شارێکی دییە.»
 خاتوون پەریخان گوتی:
 برام ساحب کەمالە، لە هیچ دەولەتان پیاوی وا نییە
 بایم هیند بەحوکمە مەگەر بچین بۆ نیو عرووسییە.
 ئەو شەو دەبێ لێرە میوان بی تەدارەکی دەگرم بەحەوتووێکی دییە.
 ئەوێ شەوێ مەحمەل لەوێ نەگەرێراوه
 هەتا سبەحەینێ کەیف و نەهەنگی خۆیان کرد تەواوه
 سبەحەینێ بەرپێ کرد بۆ مائی گەرێراوه
 هاتە خزمەت برامی ئەو قسانە ی هەموو بۆ گتێراوه
 برام دەلی:
 بەخیری، سەر چاوی من شوڤه‌لاوه!
 بلا سەری من بپرێ، مەخسود و مرادی توو بێ تەواوه.
 سبەحەینێ دەبوو بەچێشتانە

له خه وئ هه لدهستا خاتوون په ريخانه
 بانگ دهكا مه يتهر و ميرئاخورانه:
 كپهه ولاغت جسنه، حدووده، نه گهر پياو پيې بكا متمانه؟
 ميرئاخور ده لي:
 «قوربان، نه وا هه نم حدوودي بي نيشانه
 دايكيان له نه نيزه ي گه رمينيانه.»
 گوتې: «بچو، بيان يينه؛ بيان بيم، بيان كه م. نيشانه.»
 ميرئاخور هه راي كرد به هه شتاوه
 جووتيك حدوودي نه سلې هيناوه
 له پيش خاتوون په ريخاني راگرت هه رتكي كه وتن به چاوه
 له بو ئيخته خانه ي راكيشاوه
 ناردي زيرينگه ري هيناوه
 رهخت و ره شمم بو بكه ته واوه
 نه وي دانا به دل و جانه
 بوې دروس بكا رهختي روميانه
 بيتن نه چاري نازداره
 بوې دروس بكا قه لتاغى جه وه رداره
 تا ته داره كي بگرم بو حدوودي ده به كاره
 ده برؤن و رامه مين
 وه ستاي سه راجم له بو بيتن
 ته كلتووي ناوريشم دوزم بو بيك بيتن
 ده برؤن، رامه وه ستن چي ديه
 ناسنگه رم بو بيتن به موسته رييه
 بوې دروس بكا ركيغي نالدووز دانه لغاوي هه ويژه مروارييه
 ده برؤن چي دي رامه مين
 بچن شيرگه رانم بو بيتن
 شيري ميسريم بو بغه ملين

زەرگی نه زهریم بۆ بئین
له تهنگانى بشه تئین
بیشه تئین یه کجارییه
بۆم بجنه کووچه ی شارییه
بکرن زرتی داودییه
مه تالی حهوت قۆبه یییه»،
که ئەو تەداره که ی گرتییه
ناردی له دوو میرئاخورییه.
میرئاخور هاتوو له ولاره
حدوودی هینا پئش چاوه
که له کنه خوئی زین کراوه
له سهه پشته ی رۆنراوه
زۆر چاک تهنگه ی کئشراوه
که رهختیان هینا له ولاره
که حدوودی پی غه ماره
ئەو ئەسهپانه یان گئراوه
تەداره کی چاک گئراوه
زرتی داودییه هیناوه
تەسلیم به میرئاخوری کراوه
قۆلی خوئی تی هه لکئشاوه
له سهه ملی راوه ستاوه
مه تالی حهوت قوبه یییه هیناوه
که ریشه ی ده ستۆی کراوه
له نئو شانئ راوه ستاوه.
گوتی: «چه ندو به و زرتیه داوه؟»
گوتیان: «قیمه تی له سهه دانه نراوه
چی بده یه ی، قیوول کراوه».

ماشه لالا له و تداره که ی گیراوه
 له مهحمه لای دهشتیان دهگتیراوه
 مهحمه ل چووه خزمهت برامیمییه:
 «کاکه! خاتوون پهریخان له دووی نار دووم؛ نازانم کاری چییه».
 برامیم وای بهمهحمه ل گوتیییه:
 بچو خزمهت خاتوون پهریخان، بزانه کاری چییه.
 مهحمه ل تداره کی خوئی گرت بهیه کجاره کییه.
 نهگه ر مهحمه ل تداره کی گرت ته واوه،
 دههات و له خاتوون پهریخانیتی دهکرد سه لام و سه لاوه،
 دهیگوت: «نازانم، مهگه ر بو نیتو عور ووس برؤین، دهنه له هیچ کوئیان چاره
 نهکراوه».

بانگی کرده میرئاخورانه:
 نه و نه سپانه زین کهن، بیانیه ننه ئیرانه.
 نه ورؤیان پی بچنه راوی؛ بو شاهیدی پی رهگه لو دهخه م نه و شوانه.
 بچن بزانه کتیه بیان جسنه له و نه سپانه؛
 که لکیان ههیه، پیاو سواریان بی رؤژی تهنگانه».
 سواریان ده بوون به رهوانی
 روویان ده کرده چو ل و بیابانی
 تاژی و توله بیان ده بردن، دهگه ران به ته رخانی
 که رویشکیکی گهرمه لانیان دهگرت، دهیانه پناوه بو خاتوون پهریخان
 له پتشیان داده نا. دهیانگوت: «نه توو چرای هه رتک چاوانی»
 برؤ ماله خو ت بار بکه بو شارویرانی».
 مهحمه ل نهگه ر نه و قسه ی بیست له خاتوون پهریخان
 گوتی: «به خولای سه رمان ده برن له گو شه ی مهیدانی»
 هاته وه کن برامیمی ده ل: «براله! که وتووینه رؤژی تهنگانی
 ناچپته وه پاشی حوکمی خاتوون پهریخان
 حوکمی سهخته و گرانه

هەر دەبی بار بکهین لیره‌کانه
 بچینه نیو عورووسی، دهن له‌نیو کوردی نانبی گوزهرانه».

ده‌گه‌ل برایمی قسه‌یان بوو ته‌واوه
 دایکی مه‌حمه‌لی گه‌لیک گریاوه
 ده‌لی: «رۆله! خراپم لی قه‌وماوه
 «رۆله! مه‌حمه‌ل، خولاگیر بی، ئەتوو چت له کچی میر زۆرابخانی داوه؟»
 گوئی: «دایه چ بکه‌م ئیختیار له چه‌نگی خۆن پراوه».

ماله‌ خۆیان بارکرد، ئەشکه‌وتی بی‌شوه‌ی به‌جی ماوه.
 شه‌و و رۆژیکیان لی خوری، له پاشی مه‌حمه‌ل گه‌راوه به‌دواوه.
 له‌و مه‌حمه‌لی ره‌وانه،
 گوئی: «ناجم، کاک برایم گیانه!
 سه‌رمان تیدا ده‌چی، زۆر فه‌ساته ئەو خاتوون په‌ریخانه».

برایم گوئی:
 «نابی بشکی قسه‌ی پیاوانه
 ئەمن به‌جیم هیشتووه‌ عه‌رز و مه‌کانه
 برۆ خاتوون په‌ریخانم بۆ بی‌نه ئیرانه
 هه‌تا دنیا خرا ده‌بی لیمان ده‌گێر نه‌وه قسانه
 ئەمن ده‌س هه‌لناگرم؛ چونکه میر زۆرابخان میری چه‌لیانه».

ئەو قسه‌یه‌یان ته‌واوکرد به‌یه‌کجاری
 مه‌حمه‌لی ده‌ناردوه له‌بۆ شاری
 رووی ده‌ شاری ده‌کرد، ده‌ خزمه‌ت خاتوون په‌ریخان
 ئیکلامی ده‌کیشا، بانگیان کرده باله‌خان
 رۆیان دهن له دیوان
 خاتوون په‌ریخان ده‌یگوت:
 کوئخای ئەو شاره‌ی کوانی؟
 پیشکاری خۆم بۆ بانگ بکه‌نه مه‌یدانی
 هه‌مان به‌سه‌ری خۆم سویند ده‌ده‌م، یان به‌قورعانی

ئەمن تەماحەمە بەسەفەر بچم، نەکو میرزۆرا بخان پى بزانی
 زگی سەد کەسى دەدرم لە دیوانى».

ئەگەر ئەو مەسلەعەتەى کرد تەواوہ
 شەو بەسەر داہات و بانگی شیوانى دراوہ
 دوو ھەگبەى لە مالە خۆى لە زىر و ئەشرەفى کرد تەواوہ
 ئەسپى حدوودیان لە خاوی دەرهیتاوە
 دوو بەدوو سوار دەبوون پکئى خویان لى داوہ
 شارى چەلیان لەوئى بەجى ماوہ.

کە لە ئەشکەوتى بيشوہیان بارکرد ھىچ کەسئىک نەیزانى
 خىلى خۆى لى نا بو شاروئىزانى.

ھەتا ھوت رۆزانى کەس سۆراخى خاتوون پەریخانى نەزانی
 ھەلگىرا و داد و دیوانى

شارى چەلیان وەخت بوو بى وئرانہ
 ھىچ کەس نەبوو بکا حوکمانہ
 لە لایەكى بوو خانەبگىرى، لە لایەكى بوو فەسادخانہ
 ھەموو شارى چەلیان بووہ لۆتئىخانہ
 مەخلووق دەلى: «بلا بەس تىک رابمئىن
 «بلا خەبەرىكى بە میر زۆرا بخانى رابگە یەنەن».

مەخلووق ھەراى کرد بەرەوانى
 پاک چووہ کن میر زۆرا بخانى:
 «توو خانئىكى بى متمانى
 ھەوالى شارى نازانى
 شارئىكى یەكجار گرانہ
 لى پەیدا بوو لۆتئىخانہ
 ھىچ کەس نىیە، بکا حوکمانہ
 دیار نىیە ئەو خاتوون پەریخانہ».

میر زۆرا بخان وا دەزانی

ده لئی: «وه کیل و وه زیری کوانی؟»
 ناردی له دوو وه کیل و وه زیرانه
 «وه رن بکه ن ته گبیرانه
 ده لئین شاره که م ویرانه
 ته گبیران بکه ن ته واوه،
 بزنان، له شاری من چ قه و ماوه؟
 هه لیه ت په ریخان نه ماوه
 جا بزنان جیهه تی چیه
 بوچی ئه و شاره خو پراییه.»
 ئه گهر میر ئه و قسه ی کرد ته واوه
 که ولئی به شانی داداوه
 په کجار خو شای بوو هه نگاوه
 خه رقه ی لی به جی ماوه
 گوئی: «خولایه چ قه و ماوه؟»
 له ده رکی دیوانی راوه ستاوه
 گوئی: «بچن کوپخا ده رکی بیتن له وللاوه.»
 چه ندی فه راش راوه ستاوه
 ئیکلامی میریان کیشاوه
 گوئی: «کوپخا ده رک، ئه مینداری ته واوه
 بوچ وا دیوان هه لگیراوه
 ئه و شارهم لی وهرگه راوه؟
 حیزباب! ده رت دینم هه رتک چاوه
 هه لیه ت په ریخان نه ماوه
 بوچت له من نه گتیراوه؟
 ده رکی ده روزه ی بکه ئاوا»
 کوپخا ده رک، وای جواب داوه:
 «قوربان! مه عزوون نی بچی به وللاوه»

مه‌عززون نی یه‌ک هه‌نگاو بچییه
 خاتوون پهریخان حاکی شارییه
 چ بکه‌م، ئه‌وه حوکی وییه.»
 میر گوتی:
 «حیزباب! ئه‌گه‌ر وا به‌حوکه‌مه، بۆچی شارم خۆراییییه؟»
 گوتی: «قوربان! چ بکه‌م، ده‌سته‌لات به‌ده‌ستی من نییه.
 ئه‌وشه‌و هه‌وت شه‌وه خاتوون له‌ مائی نییه.
 ئه‌گه‌ر میر ئه‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه
 خه‌ده‌نگی له‌ جه‌رگی دراوه
 ده‌لی: «کاریکی گه‌وره‌ قه‌وماوه
 چلۆن ئابروومان بوو بلاوه
 ئیختیارم ده‌ مست کچی ناوه»
 هه‌وت شه‌و و رۆژان ته‌واوه
 چه‌ندیان کاتیب داده‌ناوه
 چه‌ندی قاقه‌ز دنوسراوه
 له‌ بۆ شاران به‌رئ کراوه
 هه‌موو که‌س به‌سه‌ر کراوه
 چی و جیهه‌تیان هه‌موو ته‌واوه
 هه‌ر جووته‌ شوانه‌که‌ی ئه‌شکه‌وتی بێشوه‌ی نه‌ماوه.
 میر ده‌لی: «دیسان لیم شیواوه
 ده‌گه‌ل کرمانجم لی قه‌وماوه»
 بۆخۆی دیوانی داناوه
 چه‌ندی نۆکه‌ر راوه‌ستاوه
 تا سا‌له‌وه‌خت بوو ته‌واوه
 ته‌واو ده‌بی سا‌ل له‌وانه
 ئه‌وجار شه‌ری مه‌حمه‌ل و برایمی ده‌شتیانه
 مه‌حمه‌ل ده‌لی:

«قەت گىرنايم لىرەكانە
تا دەچمەوہ ئەشكەوتى بېشۈەى جىتى باب و باپىرانە».
كاكە برايم دەگرىە دەلى: «ئەمە دوو كرمانجىن خوڧرىپىيە
مىر زۇرابخان پادشائى شارىيە
نابىنە موقابىلى وىيە
دەسەلاتم بەدەس نىيە
دەنا دەكوژم مەحمەلىيە»
مەحمەل گوتى:
«كاك برايم گىانە!»
ئەشكەوتى بېشۈەى جىتى باب و باپىرانە
چى دى گىرنايم لىرانە
چى دى گىرنايم لە جىتى خەمى
دەچمەوہ خزمەت مىرى گەلىكى مالى دنيايە دەدەمى».
برايم گوتى:
«سەگبايە! چلوئم دەدوئىتى
مىر بو مالى دادەمىتى؟
پەكى كەوتووہ لە خەزىنى
حىزباب بەتاجى و تولانمان دەخنىكىتى
خاتوون پەرىخان ئاوارە دەمىتى».
مەحمەل ئەگەر ئەو قسەى بىستىيە
حەمايەلى كردهوہ لە قولىيە
سوئندى خوارد بەزاتى رەببىيە:
«لەو شەو بەدەرەوہ گىرىوونم نىيە
هەتا دەچمە ئەشكەوتى بېشۈەى بەيەكجارەكىيە
بو خەلقى ناكەم خوڧرايىيە
لە زۇران زۇر دەمرى، لە كەمان كەم دەمرىيە
مىر ئەگەر دژمنايەتيم دەگەل ناكە، بەمالى دنيايەى دەكەم خەنىيە

جا لهوی بهدر بزائم، قسهی چیه»،
 ئهوی شهوی تا بهیانی برایم هر دهگریه
 دهلی: «سهرم چوو بهیهکجارییه
 مههمهلم چوو چارهه چیه؟»
 که سبچهینی رۆژ گرتی قهراره
 کاکه مههمهلم بوو سواره:
 «خاتون پهریخان، نازداره
 بلا بۆ چهلیان بچینه خواره»
 کاکه برایم رۆژ گریاوه
 خوی ئاویته کن که یخودا و ردین سپییان؛ چون مههمهلی دهشتیان گتیراوه
 هینای ئهوی رۆژی قهراری دهگهلم رۆناوه
 برایم دهلی:
 «سبچهینی براله! ماله خۆم باردهکهه دهچینهوه بهولاوه».
 سبچهینی که بهیانی بهرداوه
 ناردی مال و دهولهتی خوی هیناوه
 باری کرد سهر سهری ئاژواوه
 ههتا شهوی بهسهر داهات مهنرلی گرتهوه تا سبچهینی رۆژ کراوه
 برایم گوتی:
 مههمهلم و پهریخان وهرن، قهراریکی پیکهوه بکهین تهواوه
 میرزورابخان پایویکی ماقووله، ئههه شیرمان له پرووی کیشاوه
 ئههه بۆ ئهشکهوتی بئشوهی دهچین، ئهجههل ئیمهی هیناوه واوه.
 مههمهلم دهلی:
 ئهه قسانههه هیچ پی خوش نییه
 ئهگهر سهرم بپرین، بهیهکجارهکییه
 ئهمن دهس هه لگرتنم له ئهشکهوتی بئشوهی نییه»،
 سبچهینی باریان کرد، هاتنه خوارهوه
 ههتا ئهشکهوتی بئشوهی نهیانگرت قهراره

که له وینده ری رۆنیشتن بهیه کجاره
 پتیان زانی دژمن و برادر و یاره
 خه بهریان بۆ میر زۆرابخانی برده خواره
 لتیان مه علووم کرد ئه و جاره
 میر زۆرابخان راده مینی
 دیوانی خۆی ده رهنگینی
 کی بی ئه و حه قه م بۆ بستینی
 مواجهی زۆرم لی بستینی
 که سه ری مه حمه لم بۆ بینی.
 وه کیل و وه زیر وایان گوتییه:
 «قوربان! ئه وه کارکی گه وه نییه
 ئه و خۆپریانه قابله تیان چیه؟»
 میر زۆرابخان دهنگ هه لدینی له دیوانی:
 «هر که سیک له دلم ده رکا ئه وئ خه می ئه وئ زانی
 ئه و مووچه و مواجهی بۆ باب و باپیرانی بوو هینده ی دیکه شم ده دانی
 هر که سیک وه یکوژی له نگۆ، له هه مووانه
 دهیده می کویتی که هه ل پانه
 ده گه ل بۆره ی ده که حالنه.»
 کۆنه نایب ده لئ: «میران!
 به وه کیل و به وه زیران،
 بکه ین رایه ده گه ل ته گبیران
 سبه هینی سواری بن بچین مه حمه ل و برایمی ده شتیان بدهینه بهر شیران».
 حه سه ن به گ کوپی میرییه ده لئ:
 «بابه ئه و رابه ری، زۆر رابه ریکی چاکه
 به زار زارگوته به دل ده گه ل ئه مه پاکه
 ئه و راوته گبیری ئه و نایبه بۆ مه ی ده کا
 قه ت باب بۆ کوپی خۆی ناکا.»

میر دہلئی:

«دہنا سوار یکم دہوئ لہ شتیہ
 پروا بی نیشته جتی
 بزانی مہری مہمہل و برایمی لہ کوئیہ»،
 ئەو کئی بوو لہ سواری شتی کہ حالانہ
 لہ ہہمووی دہچوو بہسہرپہو و لینگدانہ
 تا گہیبیہ مہری مہمہل و برایمانہ.
 دہیگوت: «ماندوو نہبی، بہدہولت بی، شوانہ!
 ئەمن خزیم، نابمہ بیتگانہ
 مہری مہمہل و برایمان کتہہیہ لہوانہ لہ ہہمووانہ؟»
 کہ برایم دہلئی:

«سوار! بہئلاہی کہم، بہرہیبیہ
 بہ موحمہدی کہم بہ نہیبیہ،
 ئەو مہمہل و برایمی دہشتیان ئەتوو لئی دہپرسییہ
 نہمدییہ نہمناسییہ
 بچو، پرسپاری بکہ لئکی دیہہ»
 سوار دہلئی:

«مہمہل! بو وا شتی، چ نہزانی؟
 کاویم دہیہ، دہگہل شہکی، بہرتیل دہگہل بہرانی
 دہچمہوہ کن میرزؤرابخانی
 دہلئیم میرئکی بہمتمانی
 ئەلحہملای ساحب دیوانی
 حورمہتت ہہیہ لہکن سولتانی
 ئەمنت ناردووہ بہرہوانی
 سوڑاخی مہری مہمہل و برایمی دہشتیانم نہدہزانی.»
 ہہرچی برایم بوو لہ پیشی مہری بوو سوار سوال و جوابی دہگہل ئەوی دہکرد.
 ہہرچی مہمہل بوو لہ نئو مہری بوو؛ مہری زابوو بہرخی فرچک دہدا جوابی
 سواری داوہ.

مهحمهّل دهّلى:
 «سواری، پووچی گوتی
 ئه وړو بهرتیلدان له میردان نییه
 سهری سواری دهکوتم ده مهشکی ژنی میړ زؤرابخانییه».
 مهحمهّل دهّلى:
 «سواره! مهحمهّلى دهشتیان ئەزم
 ساحبی دوازه بهران و هوت نیریی مه‌رەزم
 به‌هقی قورعانی هه‌تا و‌بزانم له‌سه‌ر ئه‌و قه‌وه‌ته‌ی بم له‌به‌ر گوو‌خو‌زی ده
 چه‌لیان هه‌لنایه‌م و نابه‌زم.
 سواره! مهحمهّلى دهشتیان ئەمنم بو‌خۆمه
 ساحبی دوازه بهران و هوت نیریی به‌ئەسرۆمه
 هه‌تا له‌سه‌ر ئه‌و قه‌وه‌ته‌ی بم، له‌به‌ر مه‌ر‌دچاک و میری ئه‌و شاره‌ی نارۆمه
 ئە‌گه‌ر میر لیتی پرسى، له‌به‌ر جوابی میری نه‌بى، ئە‌من ده‌ شانانترا ده‌گروومه».
 ئە‌گه‌ر سوار وای ده‌بیستییه
 پشتی ده‌ مهحمهّلى دهشتیان کردییه
 ده‌رۆی به‌ره‌و میرییه
 خو‌شى دا‌ژوا ئه‌و ئیلچیه
 به‌وی دا‌بوو مزگینیه
 دهّلى: «میر. ئە‌گه‌ر له‌شکرت زؤر نه‌بى، زه‌فه‌ر‌بردن به‌وی نییه».
 برايم ده‌لپته مهحمهّلى جندییه:
 «لپت حه‌رام کردم هیندییه
 سوار رۆیه‌وه به‌زیزیه
 ده‌چپته خزمه‌ت میرییه
 قسان ده‌کا به‌یه‌کجارییه
 میر مه‌جلیسی گرتییه
 له‌ باسی سهری من و توو زیاتر هیچ نییه».
 مهحمهّل دهّلى:

«برایم! خو میر پیاویکی زۆرچاکه
بهزارگوته بهل دهگه‌ل ئەمه پاکه
ئەگەر به‌گویی خۆم گویم لى بى، میر گه‌فى له‌سه‌رى من و توو ناکا».
برایم ده‌لى:

«کاکه مه‌حمه‌ل بو وا چ نازانى؟
مه‌رى خۆت وهرگيريه سه‌ر به‌ردى به‌رده‌لانى
ئەمه بوخۆن برۆين، سه‌رى په‌زى به‌ کونى بابى خودانى
ئەمه شه‌رمان پى ناکرئ ده‌گه‌ل که‌لىكى وه‌ک میر زۆرابخانى
هه‌ر ئەوده‌مه‌ى خۆت به‌ئەبله و عه‌وام زانى
له‌به‌ر پيشکاري شه‌يتانى
ئىستا دژمنى میرى چه‌ليانى
ده‌مانکوژن، که‌س نازانى

مه‌رى خۆت وهرگيريه سه‌ر چيشتى و چيشته‌نگاوئ
زه‌ينى خۆت بکه تيشكى رۆژئ، رووى خۆت بکه ده تيشكى تاوئ
ئەورۆ میر زۆرابخان به‌ئىنجه‌تى سه‌رى من و توو دیته‌وه راوئ،
مه‌رد ئەوه‌يه له مه‌يدانى خۆى ده‌رناوئ».
کاک مه‌حمه‌ل ده‌لى:

«کاکه برایم! ئەمن رىوى نيم، له کونان وه‌شرم
که‌رويشک نيم، له‌به‌ر هات و ره‌وى سواران خو ده‌گه‌رمه‌لانان گرم
ئەورۆ له مه‌يدانى، به‌خه‌نجه‌رىكى ده‌بان، له بۆت ده‌گه‌ل سواری ده‌چه‌ليان
ده‌مرم».

«برایم ده‌لى:
مه‌حمه‌لى خال له رووه!
به‌س به‌سه‌ر ئەمن برۆ روو به‌رووه
ئەوه سوار وه‌ده‌رکه‌وتن له زینوان، میر ده‌رووه، نایبى له‌دووه
ئاور وه‌ده، گالته‌هه‌نجه‌ره بو سه‌رى من و تووه
پیاوى مه‌يدانىم ده‌وى، نه‌يمىنى ناز و ئەرجووه

نه مگوت مه چؤوه ئه شكه وتى بيشوهى. دهنگوت ملكى بابه به جيم هيشتووه.
ئه مه دوو شوانه ويلهى فه قير، ئيستا دهگه ل مىرى ده بين رووبه رووه
تكاي هيچ كه سيش ناگيرى، هر هاوارى سهرى من و تووه». مه حمه ل ده لى:

«ئه وه هه موو تانه يه، بوته ناسور، له جهرگى من قايم بووه».

ئه گهر مه حمه ل واى گوتيه

رقى هه لستا له برايميه

ده لى: «خه تاى ويه ئه و كه ميه

به خولاى چى ديم قبول نيه

بزانه ئه و ميره كوتنده ريه

هيچى خاتوون په ريخان نيه

ده يكوژم به يه كجاره كيه

بوخوم ده بمه ميرى شاريه».

تيريكى ده برده بهر مالى كه وانتيكى هينديه

به ره و رووى سواري چه ليانى هه لداشتيه

ئه گهر داي له سواري پيشوو، بستيك له سواره كه ي دوايه تى په ريه

مه حمه ل ده لى:

«برايم سه ره لدينم له خولاى ده كه م شهرمه

هيشتا ملي مه حمه لى له ده عوايه نه بووه گهرمه

به دوو تيران چوار سواري ده چه ليانم كردوون ئيخته رمه».

برايم ده لى:

«كاك مه حمه لى خال له رووه!

ئه توو به سه به سهر ئه من برؤ رووبه رووه

«ئه گهر ئه توو كوشتووتن چواره ئه منيش ته واوو كردوون دووه».

مه حمه لى ده لى:

«برايم! رهبى به ماله زؤراب خانى وهر كه ن نه وته

خوت خوتيك له دلى مه حمه لى دهشتان ده كه وته

ئەورۆ لە سواری چەلیانم تەواوکردن شەش و حەوتە».

برایم دەلی:

«کاکە مەحمەل! ئەتوو لە خۆت گەڕی

میر هاتۆتە سەر ئەمە بۆ مالم و مەڕی

ئەمن یەکیکم ماوه، لە توو راس کەمەوه ئەوی گەڕی».

هەرچی برایم بوو، شەشی کوشت و مەحمەل حەوتی کوشت بوو. میر گوتی:
«دەعوام دەگەل نەکردوون، سێزده سواریان لەمن کوشت. مەحمەل سەرکیوییه
سافییه؛ بەندیکی بانگ دەکەم بێتە خواری، سەد سواری دەنێرمە پێتە بیکوژن.
هەرچی کوری کوژرا، هەرچی بابی کوژرا، هەرچی برای کوژرا، ئەوانە بێنەوه
خەلات و بەراتیان لی زیاد دەکەم».

میر دەلی:

«ئای مەحمەل، کاک مەحمەل گیانە!

ئەوه نابیتە شەری میردانە

ئەتوو لەوی سەری فری دە تیروکەوانە

دەس دە خەنجەرێکی دەبانە

وەرە خواری شەری بکە دەگەل ئەوهانە

کاک مەحمەل ئەمن ئەو هونەریانە حسیب ناکەم بە هونەری

ئەتوو تیروکەوانی خۆت فری بدە لەویندەری

وەرە گالتهی لە پیش میری بکە بە خەنجەری»

ئەگەر مەحمەل ئەو قسەیی دەبیست تەواوه

تیروکەوانی خۆی فری داوه

بۆ نیو لەشکری هات بەهەلداوه

کاک برایم سەر هەلدینی

فرمیسکان بەسەر ردینی وەش هەلدهوهرینی

هەرتک دەستان دە ستوی مەحمەلی وەر دینی

دەلی: «کاکە! بەقوربانتم بم، مەچۆ خۆت دەدۆرینی».

مەحمەل دەلی:

«له برایمی من، شیت و چ نهزانه!
 میر بانگی یهشتوته پیاوان، نهک ژنانه».
 لهوی فری دا تیروکهوانه،
 هلهدهوشا خوارئ بو نئو سواری چهلان به خهنجهریکی دهبانه.
 کاک مهحمل گهییبه پیدهشتی
 سهه سواری چهلان بهجاریکیان رادهماشتی
 ههموو شیرى دهبانیان پی، میسریان ده پشتی.
 خولایه ئهتوو چهند کهرهمدار و نادری
 له پشتی ئه و سوارانهه سهه شیرى ده مسری
 بازیهندیکی و همایه لیکى ده بهر دابوو ئه و شیرانه شتاق مهحملی دهشتیانیان
 نهبری

ئه و کی بو؟ له مهحملی بچوکه،
 به دهستیکی خهنجهری دهبانه، به ئی دیکه ی کیردوکه
 ده نئو سواری چهلان گهرا وینه ی تهیر و باشوکه
 کی بو؟ له مهحملی فهرخه
 ده باغه لیکیدا ههیه کاری ساوا ده ئی دیکه پیدا ههیه بهرخه
 ده نئو سواری چهلان گهرا به گیره و چهرخه
 میرزورابخان دهنگ هله دینی:
 «که سیک جوابیم بو وهکونه ناییبی کون رابگه یه نی
 خولا بکا سواری ده چهلان یهک لی نه مینی
 ده شقه می ئه و ئاوره ی له جهرگی میری وهکوژینی».
 کی بو له سواری شی که حلاله
 ده رویی به سه ره و لینگدانه
 ده گهییبه کونه ناییبی به ئیکلام کیشانه
 له بوی ده گنریتته وه ههموو قسانه
 ئه گه کونه نایب ئه و قسه ی بیست ته واوه
 یه کجاری رق هله ستاوه

هیچی نهددی بهچاوه
 دهنگی ئی قوشهئی داوه
 دوازده پالنهوانی هیناوه
 له رژینی کردوو ههشتاوه
 دهیگوت: «زۆر کهمم هیناوه»
 ههتا گهییبه له میری کردوه سهلاوه
 میر عهلهیکی وه وی نهداوه.
 دهلی: «میر! بهقوربانت بم، چ بووه، چت لی قهوماوه؟»
 میر دهلی:
 «نایب! بۆچ وا شیت و چ نهبینی؟
 ئەو تاقه فهردهی له مهیدانی دهبینی
 ئەوهه بی بابی کردوون چل لانکی کهوان زێرینی»
 کی بوو له نایبی جاران
 وای دهخوریه مهردچاک و کهمانداران
 له مهحمهلی دهشتیانیان کرد بهتیرباران
 برابم دی دۆلاو دۆله
 وهسهر خۆی دهکا قور و خۆله
 دهلی: «برالهرۆ! بزم کردوی تۆله»
 کاک مهحمهل سهه ههلدینی
 دهلی: «برابم! خولا بکا هیچ عهمرت بۆ من نهمین
 ههزێ بکهی یهک و چوار تۆلهی من دهستینی»
 برابم دهلی:
 «مهحمهل! بهسم لهسهه بکه قیژه قیژی
 ئاورم ده بهندهنی بهربوو، له دهروونیم دهپرژێ.
 قهت بووه ده پرژێ وهک ئهورۆدا برا لهسهه برای خۆی نهکوژری»
 کی بوو؟ له برابمی جارانه
 بهدهستیکی تیره به ئی دیکهی کهوانه

به دوو تیران دهیکوشتن چوار کهمانداری ده میرانه
 برایم گهراوه دهلی:

«مهمه ل! بهوهی کهم بهحهواوه
 ئەگەر ئەمن و تووی بهرۆژی هیناوه
 ئەگەر قبوول بکهی یهک و چوار تو لهی مهمه لی دهشتیان ئەستیندراوه».
 مهمه ل دهلی:

«برایم! بۆم بلای بهدایکی خۆم، دایکی پیره
 لیم هه لال بکا چۆرێک شیره
 ئەمگی ویم زۆر بهبیره
 دایک و کوری بی تهخسیره
 زگی سووتا ئەو فهقیره
 لهکنم جیی من زهمه ریره».
 هاته ناسمانی هوریکێ تاری
 رینیکێ بارانی لهوی دهباری
 مهمه ل عمری دا بهحازریان؛ سه لوات له پیغه مبهری موختاری
 میر بانگ دیتی:

برایمه ی سه سه مه
 ئەگەر ئەتوو له خۆت بگری بئیهوه کن ئەمه،
 ئەمن یهک و چوار تو لهی مهمه لهی بهتوو دهدهمه
 دهلی: میر، وا نه بووه قهت وا نابی
 ئەتوو تازه که له من کوشتوو مهمه لی زهرد و زۆل و چه له بی
 قهت دهوی گهرمه برینیدا مه سه له عه تی من و توو نابی
 میر دهلی:

برایم له خۆت بگره وهره ئیره
 حه یفه ئەولاد ئینگۆ له دنیا یه ببی وه جاخ کویره
 برایم به میری گوت: «ئەگەر توو ببی، ئیلتیفاتم دهگه ل ده که ی، ئەمن گویری
 مهمه لی دهگیم. دوازه پیاوچاکان دهگه ل هسه ن بهگی کورپ بنیره بهر
 ئەشکه وتی، ئەمنیش دیمه خوار، دیمه خزمهت ئەتوو».

ئەگەر مېر وای دەزانی ئەو قسانە
 دوازدە کەس لە ساحب مەنسەبانە
 دەگەڵ حەسەن بەگی جوانە
 سەرتاپای کردن پەوانە
 بۆ کن برایمی دەشتیانە
 ئەگەر ئەو گەینە بەر ئەشکەوتی، برایم بڵندبوو لەوانە
 فریادی دان تیروکەوانە
 عەرزى کرد: حەسەن بەگ، گیانە
 ئەلحەمدولیللا شوکرانە
 مەحمەلى دەشتیان شەیتانە
 ئەو فەوت بوو لەو مەکانە
 ئەتوو تەشریفت هاتە ئێرانە
 بچنە ئەشکەوتی ئەوانە
 ئەو کە یخودا و ماقوولانە
 دیمە کن حەسەن بەگی بە دەستانە
 دەگەلى دەچم بۆ شارى چەلیانە
 ئەشکەوتی بېشوەی دەکەم وێرانە
 چونکە ئى مەحمەلى دەشتیانە
 ئەلحەملای کوزرا لێرانە
 چوونە ژوور ئەو کە یخودایانە
 بە برایمیان کرد متمانە
 برایم هاتە خوار بە ئیکلام کیشانە
 دەستی بردبوو بۆ ئیخانە
 لپی دا بە خەنجەری دەبانە
 زیرەى لى هات بەستە زمانە
 لیک راهی بوو ئیسک و خوانە
 دەرکی ئەشکەوتی گرت لەوانە

کوشتنی دوازده که یخودای میرانه
 له شکرکی عهزیمی به سه ردا چرژاوه
 به شیریکی ده بان دهستی خه نجه ری برایمی په راوه
 ئه ویش پارچه پارچه کراوه
 میر هاتبوو له ولاره:
 ده گهل کرمانجم لی قه و ماوه
 تاقه کورپکم بوو نه ماوه
 ریشه ی جگه رم سووتاوه
 دهنگ هه لدینی میر زؤرا بخانه:
 هه ی بهنده موسلمانه
 شه ری مه که ن ده گهل کرمانجی نادانه
 که لیککی وه کو میر زؤرا بخانی له بهر جووتیک شوانه ویلان چون هه ر وهک ژنانه
 ئه وی باعیزی کوری من بوو خاتوون په ریخانه.
 گوئی: «بچن، بۆم بینه ئیرانه
 بیده نه بهر خه نجه رانه
 به شی منه ئه و زگ سووتانه».
 خاتوون په ریخانیان هیناوه
 جه لابی بۆ تاعین کراوه
 سهید و مه لا هاتن له ولاره
 شال و قورعانیان هیناوه
 له دهوره ی خاتوون په ریخانی رۆنراوه
 میر په کی کهوت و گه راوه
 سهید و مه لای ده دنیا یه
 هه لیان گرت شال و که لاموللایه
 دایان نا له سه ر ریگیه
 میر ده لی:
 «چ بکه م؛ چاره م نایه»

نایکوژم، بۆچ دهکهن تکایه؟
 گوتیان: ئەو کاره وا پێک نایه
 ئەگەر گرتووته خاتری که لاموللایه
 وهها شیرنه بهجی نه مینێ له سهحرايه
 تو میریکی به ئیمانی
 به دلی خۆت نییه غه یانی
 ئەوی ژنن پاک میسلی شهیتانی
 بییه متبهقی فری ده، بلا وهک سهگ بخوا نانی».

ئەگەر قسه یان کرد ته واوه
 میر له بۆ مائی گه راوه
 بانگ له سهه بانگی لی داوه:
 «چ بکهه شارم بی کوپ ماوه»
 ئەوه شمان کردووه ته واوه
 بهحسی خاتوون په ریخانی ماوه.

خاتوون په ریخانیا له متبهقی دانا. ههشت مانگ بوو ره دوو کهوتبوو؛ هینایان
 له مهتبهقیان فری دا. ئەوده می پادشای شاری بوو، ئەوجار له متبهقی وهک
 کهتیوان کهوت، ههتا مانگیکی. زگی پرپوو؛ هاته سهه نو مانگ و نو پوژی خۆی.
 خاتوون په ریخان زا؛ دوو کوپ به زگیکی بوو. ههتا په نجا شهوی شار دیا نه وه،
 نه یانه هشت میر بزانی. له پاشی میر خه بهریان دایه؛ میر زور که یفی پی خۆش
 بوو، هینای گویزه بانه ی بۆ وان کرد. هینایان نیویان لی نان. ته گبیریان لی کرد:
 «نیویان بنین چی؟» کهس نهیده و پیرا به میری بللی نیوی بابی خۆیان لی بنی. میر
 بۆخۆی ههلی دایه گوتی: «چ قهیدیه، نیوی باب و مامی خۆیان بی؟» هه موو کهس
 قوولی کیشا. ئی گه وهریان نیونا برام، ئی چکۆله ی نیویان مهحمه ل. موباره کییان
 کرد. لپیان گه ران ههتا پینج سال ته واو بوو. سهه ری شه شه ی ده بهر خویندنیان
 نان؛ ههتا شهش سالانیان خویند. رۆژیکی جومعه بوو، فهقی مه ره خهس کرابوون.
 کوپ بیوه ژنیکیان گرت، زۆریان لی دا؛ کوپه که له چه نگیان هه لات. گوتی:
 «حیزباب، هه موو کهس دهتوانی له من دا؛ ئەنگۆ بچن تۆله ی باب و مامو

بستیننهوه». گوتی: «وهره، وهره، که وایهکت دهمی، ئەو قسه م بق بکه». گوتی «ئەه! نایه م، دیسان لیم دهی؟» گوتی: «بچینه کن دایکی مان، بزانی ئەمه کورپی کتین؟» هاتنه کن دایکیان؛ له متبهقی بوو له دایکیان پرسی: «دایه! ئەمه کورپی کتین؟ بابی مه کی بووه؟» گوتی: «رۆله! بابی ئەنگۆ میر زۆرابخانه». گوتی: «دایه ئەتوو کچی کتی؟» گوتی: «رۆله! ئەمنیش کچی میر زۆرابخانم». گوتی: «دایه ئەمه له کی بووین؟» گوتی: «رۆله! ئەنگۆ له من بوون» گوتی: «دایه! چلۆن دهبی میر زۆرابخان کچی خۆی گابی؟» گوتی: «رۆله! له و قسانه گهری» مهحمه ل دهستی دا خه نجه ری، گوتی: «وئستا راستی نه لپی دهتکوژم». گوتی: «رۆله! باب و مامی ئەنگۆ میر زۆرابخان کوشتنی»، گوتیان: «دایه! جا وا ئاسووده بووین». دهستیان دا خه نجه ری، چوونه دیوانی میری. مهحمه ل لینگى دا میر زۆرابخانی، ئەوی کوشت. برام لینگى دا نایبی ئەویش ئەوی کوشت. چوونه وه کن دایکیان، هینایانه ده ری له متبهقی.

کردیانه وه میری شاری
خه لاس بوو به یه کجاری
به یه کجاری و به نادری
یا خولا (رهمان به کر) نه مری
له به ندان ده لپی شاتره
له کتیبی مه لای سازتره

قۆچ عوسمان

به خاله قى بهرقه راره
به وهى رۆى نابوو رۆژگار
مهخلووق بيبى ئيختياره
دنيا نابى بهرقه راره
ئو له بۆ عهبدى ههزاره
قۆچ عوسمان پياويك بوو رووت و قووت و لهوى ده بيكاره
ئهگهر له داىكى خۆى زيزبوو، له مهرگه وه رۆى له بۆ بهغدايه دههاته خواره
دههاته كن ئهولادى شا رۆسته م بهگان. سى سالان دهبووه سهقا و سيبان
دهبوو به ئابداره
سهرى حهوتوومهى دهبوو به پيشخزمهت و داركارى دهکرد وهكىل و وهزير و
ردينداره
ده مهركهزى ئه ماقوليهيدا بوو، شهويكى به داىك و بابان بوو ئينتيزاره
سبچهينى له دهركى ئاغاي خۆى رۆنيسهتبوو، دامابوو زوير و زگار.
ئاغاي دهلى:
«رۆله، قۆچ عوسمان، فرزندى بهرقه راره!
ئهگهر ئهتوو هاتيه كن ئهمن، ههتيويك بووى، كهس پينهويست و لهوانى ده
بيكاره

سى سالان له دهركى من بهرقه راره بووى، كهس پى نهبووى ئيختياره
ئىستا ئه ميني ماله منى، بۆخۆت بووى به قهندهاره
ئهگهر دهلى مالم كهمه، زۆرم نيه ئيختياره
كليلى گهنج و خهزينانيش وهگره ئهوجاره
بيبخشه بهبارى، داغانى بكه به خهلواره

ئەمانەتى من لەتوو فەرز بۆ، حیسابت دەگەل برادەران راگرە دینار بەدینارە».

دەيگوت: «ئاغای من! خولای راوەستاوت کا، ببی بەرقەرارە
 مەنسەبی ماقوولیییم زۆرە، چی دی ناکەم ئیختیارە
 ئەمما ئەو شەو دەخەویدا بە دایک و بابی خۆم بووم ئینتیزارە
 دەبۆ مەرەخەستم بکە، بچمەو کە دایک و بابانم، بەوئەدەى حەوت شەو و
 حەوت پۆژان، جا دیم دەبمەو نۆکەرى بیکارە».

ئاغای خۆی لەوئ دەگەلى کرد گوفتارە،
 دەيگوت: «رۆلە! سەبریکم لى بگرە، هەتا قاوەى دەخۆم، قاوەى دەخۆم قەننەى
 دەکیشم، دەکەمەو نەهارە».

دراوى بۆ داگرت بەبارى، زێر و ئەشرەفیی دەکرد سەربارە
 سویندى بەسەرى خۆى دەدا ئیختبارى پى نەبوو، بەکەلاموللاى ئەسپارد ئەو
 جارە

دەچوو ئیختەخانان دەرى دەهیناوه، جوانولیکى نۆزینی سى سالى؛ دە
 پشتی دەکرد زینیکى مورسەت، لە تەنیشتى رکیفی ئالدۆز لەسەر دەستە
 قايشیکى جیری بولغارە

دە زارى دەکرد دانەلغاویکی حەویزە مروارە
 دەچوو جیبەخانەى ئاغای خۆى، هەلى دەکیشا دەمەرقۆپانیکى ساچاغ
 گولەباتوون لەوى بەرقەرارە

دە پى خۆى دەکرد چەکمیکى مووسلى، لەوانى دە گولینگدارە
 دە قەبوولیانى دەنا جووتیک دەمانچەى سەر بەدوگمە
 بۆ پۆژى تەنگانان دین بەکارە

دەباویتە شانى خۆى زریهکی داوودى لە ملانى بیوو بەرقەرارە،
 دە شانى دەکرد مەتالیکى هەیزەران، حەوت قوبە، ئەویش بۆ پۆژى دەعوايە دین
 بەکارە

دەستى دەدا پمبیکى دووپارى، هەژدە قەفى لەوى جەوھەردارە
 هەرچى بەوى دژمن بوو، دەيگوت: «ئەو ماله میر سەیفودین بەگى دەبا لە
 کۆلمان دەبیتەو ئەو شەیتان و شۆفارە

هەرچینکی بهوی دۆست بوو، شین بوو، گریان و هاواره
دهیگوت: «مالی ئاغای میر سهیفودین بهگی برد؛ نایهتوه ئهوجاره».
مهركهبی سهگلاوی له ئیختهخانهی دینادهری بهئیزنی خولا و پیغهمبهری لی
دهبوو سواره

له هیندیکیان پیکهینه، له هیندیکیان گریانه، قوچ عوسمان
دهلی: «خولاکهی تهمنایان بۆ بکهن له و جهباره».
قوچ عوسمان بۆ ماله دایک و بابان دههاته خواره
له هیندیک جتیان بهرۆیین له هیندیک جتیان به وردهغاره
شهویکی وهختی نوژی شتیوان بهمهرگهوهری بوو ئینتیزاره
بهمندالی رۆییوو، بهماله دایک و بابی خوی نهدهزانی ئهوجاره
دهیگوت: ئهسپ مراده، جلوهوی شوپ دهکهمهوه، ههر جتییهکی ئهو لی راوهستا،
لهویندهری دهگرم قهزاره

ئینجا سبههینی له ماله دایک و بابی خۆم دهکهم پرسیاره.
جلهوی مهركهبی سهگلاوی شوپ دهکردهوه به کووچه و کۆلاناذا دههاته خواره
له دهركینکی چکۆلانهی دهگرت قهزاره.
بانگی دهکرد: ئهی خانهخوئی! لی وهدهرکهوتن پیریژنیک و پیرهمپردیکی پیر و
ئیختیاره

دهیگوت: ئهوشه و میوانی ئهنگۆم دهیانگوت: ئهمه له میوانی وهک توو دهبین
خهجالهت و شهرمهزاره

خهرجی بازارمان نییه، نیمانه پوول و پاره.
ئهوه ماله وهزیر و وهکیلان لهوئ ببه بهرقهزاره.
دهیگوت: میوانم ئهوشه و، ههر لیره دهیم ستاره.
مهركهبی سهگلاوییان لی وهرگرت، کردیان بهرقهزاره.
ئهو دایک و بابی دناسینهوه، ئهویان نهدهناسی ئهوه فرزهندی خۆیان ئهوجاره.
ئهو پیریژن و پیرهمپرده دهیانگوت: چ بکهین، به نانی وشکی له میوانی وا دهبین
خهجالهت و شهرمهزاره.

قوچ عوسمان روحمی به دایک و بابان دهکرد ئهوجاره

بانگیان دهکا: پیریژن و پیرهمیردی ئیختیاره!
 ئەنگۆ لهکنم هیچ فرزندو نهبوون، بۆو بێ بهکاره؟
 دایک و بابی قۆچ عوسمان دهیانکردهوه گریان و هاواره
 دهیگوت: ئەو سالل حهوت ساله کوریکمان ههیه بۆ بهغدايه چۆته خواره.
 بابی چاوی کهم بینا بووه، دایکی لێی براوه ئیختیاره
 قۆچ عوسمان دهلی: پیریژن و پیرهمیردی ئیختیاره!
 ئەگەر قبوول بکهن، ئەمن ئەو عوسمانم جنیوو و دامی، لێو دام، پاش نویژی
 نیوهڕۆیهو دهکردهم یهکجاره
 دایک و بابی بیلن دهبوون، دهیانکرده هاواره
 دهلین: رۆله، قۆچ عوسمانه، تاقانه، بهختهوهره!
 وهره رۆنیشه لهکن دایکی خۆت ههتا سهه ساللی دی، بابت دهبیته پیشخزمهت،
 دایکت دهبیته کهنیز و کارداره.
 دهیگوت: دایک و بابی من، پیر و ئیختیاره!
 شوکرانهی زۆرم وهبهه جهباره
 ئەگەر دیدار ئاخرهت نهبوو ئهوجاره
 ئەمن ئاغا یهکم ههیه، خولای بیکا بهرقهراوه
 هیندی زێر و ئەشهرهفی بۆ ئەنگۆ ناردهوه ئهوجاره
 ههتا سهه سالل بیخۆن، لێو نابری و لێو نابری قوتاره
 ئەمنی سویند دا بهخولای به کهلاموللای ئەسپاردوومهوه دووباره
 ئەگەر نهچمهوه کن ئاغا ی میر سهیفودین بهگ، به جوانی دهمرم، کهلاموللای
 دهمگری، له خهجالهتی ئاغا ی خۆم نابم رزگاره
 دهبی بچمهوه کن ئاغا ی میر سهیفودین بهگ تا نهبمهوه مستهخهساره،
 دایکی دهلی: ئەلحهمدولیلای! کورم ساحب ئیختیاره.
 حهوت شهو و رۆژانی لهوی دهگرت قهراوه.
 رۆژیکی مههکهبی سهگلاوی هینادهری، ده پشتی کرد زینیکی مورسهت له
 تهنیشتی رکیفی ئالدۆز، تهنگهی دهکیشا به قایشیکی بولغاره

ههگبهی له تهرکی قایم دهکرد دایک و بابی وی دهیانکرد هاواره،
دهیگوت: رۆله! بۆ کوێ دهچی؟ دهیگوت: دایک و بابی من مه‌رکه‌بی سه‌گلاو و
خه‌فه‌خانه، پیتی دهچمه راو و شکاره،
دهیگوت: رۆله! نه‌دی نه‌و هه‌گبه‌ی بۆ له تهرکی به‌ره‌اره؟
دهیگوت: نه‌وه وه‌سیه‌تی ناغای میر سه‌یفودینه، که‌سیک پیاوی بکوژی، خۆی
باوێته کن نه‌من، سندوقی سه‌ری ناغای خۆم بیکه‌م رزگاره
که‌سیک ژنی هه‌لگری، بۆ دامتنگیری من بۆ، ته‌سه‌دوقی سه‌ری ناغام ده‌یکه‌م
قوتاره

ئه‌سپم له راوی لاقی بشکی زینم له عه‌رزى بمینی، دووسه‌د تومه‌نی ده‌ده‌م،
ده‌بمه‌وه سواره

هه‌تا ناغام زیندوو بۆ، پیاوه نابم نه‌وجاره
دایک و بابی من، مه‌گرین، هه‌تا میر سه‌یفودین به‌گ خوش بۆ له فه‌قیری بوون
قوتاره

پیتی ده‌ پکینیتی دهنه، هاواری ده‌کرده‌ جه‌باره،
سووچی په‌کینیتی به‌ مه‌رکه‌بی نیشان دا؛ هه‌رتک چاوی مه‌رکه‌بی کوێر بوو، له
عه‌رزبیتی نه‌کرد کاره.

ده‌هاته‌وه کن دایک و بابان، داده‌به‌زی نه‌وجاره
ده‌ستی کرد به‌ گریان، ده‌لۆ: سه‌رم نابۆ قوتاره!
له ناھ و ناله‌ی ناغای خۆم قه‌ت نابم رزگاره
چونکه‌ سویندی داوم ده‌گه‌لشی دانام قه‌راره
دایک و بابی من! نه‌نگۆش خیریم لۆ نابین نه‌وجاره.
حه‌وتووێکی له‌کن دایک و بابانی گرت قه‌راره
فرمیسکی چاوانی ده‌تگوت به‌حره، پووباره
دایک و بابی پوحمیان پۆ ده‌کرد نه‌وجاره
ده‌یانگوت: رۆله قوچ عوسمانه به‌خته‌واره!
بۆچیت هه‌یه هینده‌ گریان و هاواره؟
ده‌لۆ: دایک و بابی من! به‌چه‌نگی خۆم نه‌ماوه ئیختیاره.

چ بکه م به بی ئیمانی دهمرم، خیریم لی نابین ئهوجاره.
 دایکی به میردی دهگوت: چاکه، ئه و فرزندهی خۆمان بکهین پزگاره
 چونکه له بهغدایهی زۆر هه ن شهیتان و شوڤاره.
 بابی دهلی: بهخولام بهزامن دا، پیغه مبهری بۆ بیی به تکاکاره
 شیریی تۆی خواردوو، بیکه پزگاره
 هه رتکیان مه ره خه ستیان ده کرد ئه و کورپی نازداره.
 سبهینهی ئه گه ر سوار ده بوو به کووچه و کۆلانادا دههاته خواره
 خه لقی مه رگه وه ری پاکی بۆ ده بوو تکاکاره،
 دهیانگوت: بری هومیده وارت بی دوازه ئیمام و چوار یاره.
 دههاته وه کن دایک و بابان، ئیکلامی کیشان سی چاره
 دهلین: رۆله! هه رۆ برۆ؛ هه رچه ندی مؤمن و مه لایکه تن، له باره گای خولای بۆت
 ببه تکاکاره.

ئه گه ر سواری مه ره که بی ده بوو له هه موو لایه کی ببوو پزگاره
 سووچی پکیفی به مه رکه بی سه گلاو نیشان ددا. ماشه لالا هیندیك دهلین
 تهیره، هیندیك دهلین شاماره.
 له مه رگه وه ری بۆ بهغدایه دیته خواره
 له هیندیك جییان ده روا به رۆیین، له هیندیکیان به نه رمه غاره
 په گه لی ده که وتن خزم و برا و یاره
 دهیانگوت: هه تا بهغدایه ت ده گه ل دین ئهوجاره.
 شهوی به سه ردا هات، مه نزی گرتبوو قه راره
 سبهینهی سوار ده بوو، به ری خویدا ده رۆیه وه خواره
 له رییه گه ییه خدری زینده و خدره لیا س، ئه ویش له باره گای خولای بۆ بوون
 به تکاکاره
 له دهشتی بالینی ئازیزم دههاته خواره.
 به ته رات و به نه رمه غاره
 ته ماشا دهکا، له دهشتی بالینی په شبه له ک بووه، سه له لات به چ قه راره

تہ ماشا دہکا، داوہتہ، لؤتی و رہقاسہ لہو کارہ
 لہ لایئ سہرچوپیہیہ گرتوویانہ پیاوی، بہ کئرد و کہمبہرہ و چہکمہ دارہ
 لہ لای نیوہ راستئ گرتوویانہ، کیژی بہژن باریک و سینگ سہدہف و چاو بہ لہک
 لہوی گوئی بہ گوارہ
 لہ لای گاوانیہ گرتوویان پیاوی ژن جوان و زورخؤر و خوپیری و بیکارہ
 تہ ماشای کرد گومبہزیک لہ دوور دیارہ
 ئەو گومبہزہ تہ نیشٹ بہ ناقشقیہ چوار تہرہ فی بہ حہسارہ
 قوچ عوسمان دہلئ: خولایہ! ئەوہ چیہ؟ لہ کئ بکہم پرسیارہ؟
 لہولارہ دہہات پیاوئکی ئاقل و کہمالدارہ
 جلہوی دہگری، دہلئ: وەرہ، بچین لہ مالہ من میوان بہ، ئەتو دیارہ غہریبی لہو
 شارہ.

دہلئ: قوربان، ریم لہ بہرہ؛ قسیکم ہہیہ، لئت دہکەم پرسیارہ.
 دہلئ: رؤلہ! وەرہ بچین دابہزہ، قہننہیہ کی بکیشہ لہکن مامی خوٹ پونیشہ
 بکہینہوہ گوفتارہ.

دہلئ: مامہ! خولات لی رازی بی، سہفہرم لہ بہرہ بمکہ رزگارہ!
 دہلئ: رؤلہ! ئەتو دانا بہزی، بزائم ئەوہ چیہ لئی دہکە ی پرسیارہ.
 دہلئ: مامہ! ئەو گومبہزہ ی لہوئیہ، چوار تہرہ فی بہ حہسارہ
 ئەوہ ہیندیک دہلئین: چاکی ترکانہ، ہیندیک دہلئین کلیسای ہہرمہ نیان
 بہیہ کجارہ.

دہلئ بابم: درویان کردوہ، ئەو مہخلووقہ ی شوفاہ
 قہت بہ قسہ ی ئەو خہلقہ ی مہکە ئیختوبارہ
 ئەوہ کہمبہر بہستہیہ بہ مندالی شہید کراوہ، ہیمہت و بہرہ کەتی حازربئ،
 ئەوہ پیر چاکہ سوارہ
 ہہر کہسیکی بہ لہبزیکی شیرینی زیارہت بکا، بہ دلئکی ئیخلاص لہسہر ئەوہ ی
 بکا تویہ و ئیستیغفارہ
 ئەمن زامنم - رتگای چل سالان دوور بی، لہ تہنگانانت دئ لہ ہیمداد و
 ہاوارہ.

قۆچ عوسمان ئاقل بوو، کهمالداره
دهچوو لهویندهری پیاوه دهبوو، جلّهوی دهگرت، پیاویکی ریش سپیدی بهرقهراوه
سهعاتیک دهگهّل ئه پیاوی ردین سپیدی دهکرد گوفتاره،
دهیگوت: قوربان! ئهوه کییه؟ دهیگوت: هیمهت و بهرهکهتی حازر بی، ئهوه
پیرسوواره.

قۆچ عوسمان ئاقل بوو ههلهستا زیارهتی کرد سی جاره،
دهیگوت: پیرسووار! بهقوربانتم بم له بهغدایه م دژمن زۆرن، جارچار له هیمدادم
وه ره. شه و رۆژیکی لهوی گیر دهبوو تهمانای دهکرد له خولای ئهوجاره.
ئیحازهی وهرگرت، دهبوو بهتۆبهکاره
لهویندهری سوار دهبوو بۆ شارباژیری بهغدایه دههاته خواره
تهماشای کرد، له لایهکی ئهسنافه، له یهکی بهقاله، له تهرهفی دیکه ههتاره
بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، کوردی کهرک ده بهر بوون؛ دهیگوت: ئهوه چییه؟
دهیانگوت: ئهوه هه مووی جهلهب فرۆشه، سویندخۆره، بی ته لاقه، هه مووی
چیوه داره.

بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، عهجهمی کهول رهقی پهپاغ رهش بوون گوتی: ئهوه چییه؟
گوتیان:

عهجهمه، عهلی پهسته، نویننه کهره، هه مووی کرێباره.
بریکی دیی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره
تهماشای کرد، کولاپان رۆنیشتبوون، ئاسکیان له بهر دووکانی بوون
گوتی: ئهوه چییه؟ گوتیان: جووه، ئهرمه نییه، له خولا نه ترسه، هه مووی
قهوه داره.

بریکی دیی داژوا له کاروانسه رایه هاته خواره،
تهماشای کرد، غهلبه غهلبیک بهقهه دووهزار کهسی به ئهژماره
شینکیکی قهزوانییان لهوی راگرتبوو، کلک له سههر چووان، یال و دووی
به ژهنگاره

هیندیکیان پتیاں ددا دوسه و سیتسه بهئهژماره
هر کهسیک چوار گوله دوزوی له ماله خوئی بان، دهیبرده باژیری ههراج
فرۆشی دهکرد، دهیکرد بهپوول و پاره
دهیگوت: دهشقهه ئهسپی بۆرهه وهگیرکهوئی، جا قهت له خویم نابیری، له
ئهولادیشم نابی قوتاره
ئهگهر قوچ عوسمان گهیی، سی جاری دا چوار کهناره
له تهرهفی راستی رۆدهنیشت، دهیگوت: «ساحبی ئهسپی بۆره، وهره».
ئهشرهفی بۆ دهبژارد ههزار بهههزاره
جلهوی ئهسپی بۆرهی له چهنک موشتیریان دهرینا، بۆ شارباژیری رادهکیشا
خواره
هیندیك دهیانگوت: بهنک کیشه. هیندیك دهیانگوت: قوماربازه. هیندیك
دهیانگوت: ئهوه شهرا بخۆره، فیره قوماره.
ئهگهر گوئی لی بوو له رقی خهلقی گهراوه دووباره
دهیگوت: بابم ساحبی ئهسپی بۆره وهره! دراوی له کۆشان بۆ فری ددا خواره.
دهیگوت: بابم، گهر دنم ئازا بکه نهک دلت له دوو بی، خیری لی نهبینم، له
قیامهتیت له ئاه و نالان نابم رزگاره.
جلهوی ئهسپی بۆرهی دا به ههتیویکی، ههقیشی دابوو به شهش پاره
ئختیباری بهوی نهدهکرد، بۆی بهکری دهگرت دوو پیاوی ردین سپی لهکنی
دادهنا بهئهمینداره
دهبوو به ههموانی خزمهت بکهن، رنهکی بکهن رۆژی سی جار، بۆیان دهکرده
پاشبهند و پیشبهند ئاوریشمیکي بهرقه راره.
ئاوریشمی خاویان بۆ دهکرده سهلکه ریشمه، ئی دیکه بۆ دهکهن گولئهوساره،
لهسهر دووکانی نهجارانی بۆ دروس دهکرد، قهلتاغیکی چوار کولاغهی چناری
جهوه رداره
لهسهر دووکانی سهراجانی بۆ دروس دهکرد، تهکه لتووکی ئاوریشمدۆزی
بهئختوباره
لهسهر دووکانی ههمه دانیانی بۆ ههله گرت، دهسته قایشیکی جیری بولغاره

لەسەر دووکانی ئاسنگەری جووتیک پکینی دروس دەکرد، دانە لغاوتیکی حەویزە
 مروارە
 لەسەر دووکانی شیرگەران دروستی کرد جووتیک زەرگ بۆ بەلەتەنگی میسری و
 گۆردە و قەدارە
 لەسەر دووکانی خەياتی دروستی دەکرد سەرزینیکی پارچیک ماھووت، یەکیک
 مەحمەل، یەک ئەتلەس، چوار تەرەفی دەکرد بە خارای نەویەھارە
 چل دەستی ئاوریشم ھەلدەگرت، دەیکردە ساچاغ، ئەویشی دەنا لە چوار کەنارە
 جووتیک تۆلە فیئۆیان دەگێران، ئەویشیان بەپوول کۆری بێتە شاتر، بۆن لە
 کەنارە
 ئەگەر ئەو تەدارەکی دەبوو بەرقەرارە
 سوار دەبوو بە کوچە شاربازیری دەھاتە خوارە
 دەگوت: «ئەو ئاسمان کون بوو ئەسپی بۆری پێدا ھاتۆتە خوارە
 پێشکیشە بۆ ئاغای میرسەیفودینی دەبەم؛ لەمن وایە لێم خەرج نەکردوو
 شتاقە پوول و پارە».
 ھەوتوویکی لە شاربازیری پۆدەنیشت، خزمەتی ئەسپی بۆری دەکرد ئەوجارە
 پاش ھەوتووی سوار دەبوو بەئیزی خۆلای لەبۆ بەغداي رەنگین دیتە خوارە
 نوێژی شتوان داخیل بەبەغدايە دەبوو، بەدەرکی ئاغای خۆی دەبوو ئینتیزارە
 تەق تەق لێی دا لە خواجە بیدارە
 لێی وەدەرکەوتن، کەخودا و ئەمیندارە
 تەماشای دەکەن قۆچ عوسمان بوو بەرقەرارە
 مزگینییان بۆ ئاغای میرسەیفودین بەگ برد: قۆچ عوسمان ھاتەوہ. ئەسپیکی
 بۆری پێیە، چەند باشە، چەند بەکارە!
 ھەر بەو شەوئە دەچوونە تەماشای ئەسپی بۆری کەخودا و پیاوماقوول و
 ئەمیندارە
 جێبەجێ دەھاتنە دیوانی، دەبوون بەرقەرارە
 دەگوت: ئەسپی بۆری چۆنە؟ ھیندیک دەیانگوت: باشە، گەلێک بەکار.
 ھیندیک دەیانگوت: بۆری و بەدەمەلە؛ ئەگەر دە تومەنی پی درابی پینجی

چوون بهخساره

رۆژی تهنگانان سهری سوارهی خوئی ناکا رزگارە.
قۆچ عوسمان دەلی: خوڵا خراکا ماله شهیتان و شمیری، دهنابهکاره
ئەنگۆ چل کەس دەگەڵ ئەمن بکەن مەرچ و قەراره
بگرنهوه مراوییهکی بال کور دەگەڵ بازیکێ خاسه تهواره
سبچهینی له دهشتی خورمالغی دەگەڵ ئەسپی بۆرهیان دیننه خواره
ئەگەر خوڵای کرد، ئەو ئەسپی بۆرهیان بهجی هیشته، پهمانهی ئەسپی بۆره
بکەن، سهری من بدەن له قەناره
ئەگەر ئەسپی بۆرهش باز و مراوییان بهجی بیلی، یا بۆخۆم لهکن ئاغای
میرسهیفودین بهگ نابم، یان شتاقو له بهغدايه ناکهم ئیختیاره.
ئەوی شەوی دەگەڵ ئەوانی رۆنا قەول و قەراره
هەر بهو شهوهی وهکاریان خست قەتار و نههاره
گیا و پووشیان کیشا بهباره
هەلیان بهست چۆم و رووباره
ئاویان له دهشتی خورمالغی دهنابهیته زهل، ئەسپی بۆرهی لی نهبی قوتاره
تۆرهوانان تۆریان داویت، دهیانگرت مراوییهکی بال کوروی هاره
حازر بوو بازیکێ خاسه تهواره
سبچهینی بهیانی باز و مراوییان هەلدهگرت، بۆ سهری مهیدانی چوونه خواره
برادهریکی قۆچ عوسمانی بوو، دهیگوت: قۆچ عوسمان لهو خهوهی هەلسته،
ئەوه مەرچکەر بۆ سهری مهیدانی چوونه خواره
تهگیبیریک بۆ من بکه، خزمهتی کینه ئاغای بکهم ئیختیاره.
دەلی: براله! ئاغای دنیايه فایدهی نییه، خوۆت بسپیتره بهخوڵای دوامهتی
بهجهبباره.
دهیگوت: ئەسپی بۆره بۆ دیننه دهری، لی بکەن زینی مورسهته، بیاوینه سهری
قایشی بولغارە
ئەو توله و تاژیانه بهرنه ژووری، بلا ئازا بی نهکیشن؛ ئەمن دەبم گوناهباره
بانگیکم وهبهر ئەو خوڵایه ئەگەر بۆخوئی جهباره!

دەيگوت: پيرسوار. بەقوربانى بىم، ئەوجار بەھيىمداىم وارە (وەرە).
بەقەد دوو ھەزار كەسى لەوبەر ئەوبەرى مەيدانى خورمالغى گرت قەرارە.
ھەرچى بەوى دۆست بوو گريان و ھاوارە
دەيانگوت: رەمانەى ئەسپى بۆرە دەكەن، سەرى قوچ عوسمانى دەدەن لە
قەنارە.

ھەرچى بەوى دژمن بوو شادىيى بوو، پىتكەنىن بوو، دەيگوت: ئەوجار دەرناچى
ئەسپى بۆرە، رەمانەى دەكەن، سەرى ويش دەدەن لە قەنارە
بەغدا خوڭ دەبى لە كۆل دەبىتەو ئەو شەيتان و شوڧارە.
ئەگەر سەرى جەلەوى ئەسپى بۆرەى وەرگىپرا، بۆ سەرى مەيدانى دەھاتە خوارى،
لە ھىندىك جىيان بە رۆپىن لە ھىندىك جىيان بە نەرمەغارە،
ھەتا دەگەبىيە مەرچكەران دەيگوت: ھەر ئەو قەسەى شەوى دىم دەگەل ئەنگۆ
قەول و قەرارە.

ئەمن لە قەولى خۆم نابمەو، دەبى تەمام بىي ئەو گوڧتارە.
دەيگوت: يا ئەللاھ، يا خولای كەرىم، يا پىغەمبەرى موختارە!
پير سوار، ھاوارم وەبەر ئەتۆيە دووبارە!
باز و مراوييان بەردان، ئەويش دەستى بەجەلەوى ئەسپى بۆرەدا دەھىنا، لە سى
فرسەقى مەيدانى خورمالغى دەھاتە خوارە
ئەگەر خەلاس دەبوو، سەرى جەلەوى ھەلدەكىشا، ئاورى وەپشتى خوڭى دا،
تەماشای كرد باز و مراوى دىن بەچرىكەچرىك و ھاتوھاوارە
دەچوونە تەماشای شوپنى ئەسپى بۆرە كەيخودا و ئەمىندارە
تەماشايان كرد بەردىك بەقەد دەنكە نۆكىكى لە قورچى چۆتە خوارە
ھىندىك دەيانگوت: ئەو جىي نالە. ھىندىك دەيانگوت: جىي بزمارە.
ھىندىك دەيانگوت: مائە خىوت بەقورچى گىرىئ ئەسپى بۆرە، دەگەلى دەرناچن
باز و بالدارە.

قوچ عوسمان دەمودەست دەبوو سوارە
دەھاتە كىن مىرسەيفودىن بەگى، ئىكلامى دەكېشا سى چارە
دەيگوت: «ئاغا! بەقوربانى بىم! يانە بۆخۆم مەرەخەس بکە

يانه شتاقان لهو شاره‌ی ناکه‌م ئیختیاره».

رۆده‌نیشن کە یخودای ده‌ نابه‌کاره،
 وه‌کیل و وه‌زیر و موختاره
 قاقه‌زیکیان ده‌نووسی بۆ سولتانی ئه‌سته‌مبولی ئه‌وجاره
 به‌قاسیدی دا به‌ریتیان ده‌کرد به‌هاواره:

سولتان! ئه‌سپکی بۆره بۆ میرسه‌یفودین به‌گی هاتوو به‌حرییه، بۆخۆی
 بالداره

له‌توو زیاتر کەس قابلیه‌تی نییه، پێ ده‌رکێفی نی، لێی بێ سواره.
 سولتان قاقه‌زیکێ نووسی له‌بۆ میرسه‌یفودین به‌گی: ئه‌سپی بۆره و مه‌رکه‌بی
 سه‌گلۆ سوارین، وه‌رنه‌ ئیره، به‌نگۆم هه‌یه‌ کاره.
 میرسه‌یفودین به‌گ گوتی: گووی خوارد له‌ گووی بابی، ئه‌من جارێکی دی
 خزمه‌تی وی ناکه‌م ئیختیاره.

چه‌قیش ده‌گه‌ل به‌غدایه‌ نییه، ئه‌وه‌ داگیرم کرد یه‌کجاره!
 ئه‌و خه‌به‌ره‌ جوو بۆ سولتانی ئه‌سته‌مبولی دووباره.
 سولتان ته‌گبیری ده‌کرد به‌ مه‌خلووقی دنیا به:

ئه‌وه‌ ته‌ماحی هه‌یه، لێم داگیر بکا به‌غدایه.
 ئه‌وجار خه‌به‌ریان دا به‌ میرسه‌یفودینی:

ده‌بی ته‌شریفی موپاره‌کت بێ سولتان ببینی.
 میرسه‌یفودین ده‌لی: ئه‌من سولتانم بۆ چییه؟
 قبوول ده‌که‌م له‌مسه‌ و ئوروسی سولتانم قبوول نییه.
 سێ سالان ده‌گه‌ل قۆچ عوسمانی گه‌ران، نه‌هاتنه‌وه‌ ئاوه‌دانیه.

سولتان فه‌رمووی: عه‌یب و شووره‌یییه
 نۆکه‌ری من بۆ بارگینیکێ بگه‌رێ له‌ ولاتییه.
 کێ بوو له‌ سولتانی ئاقلدار و دانا
 بۆ میرسه‌یفودینی مۆر کرد قورعانه:

هه‌لستێ، بێته‌ ئیره‌کانه
 ئه‌من لێی ناستینم بارگینی، هه‌زار ته‌گبیرم هه‌یه، چۆل بوو ئه‌و عه‌رز و مه‌کانه

ئەو ئەسپە موبارەك بەوى بى، ئەوا بۆم نارد قورعانه.
ئەسپەكەى بىنە ببىنم مەسلەعتى دەكەين. ئىنجا شەرىشم لى قەومىيوە دەگەل
ھەر چوار دەولەتانه.

ئەگەر مىرسەيفودىن واى دەزانى
تەگبىرى كرد بە خزمانى:
دووروو نابى بۆ سولتانى
دەبى نۆكەرى قەدرى بزانى
بچۆ بەخۆت و قوچ عوسمانى،
ئەودەمى لەوئى خۆى زانى
ئەگەر سواربوو بەرەوانى
دەگەل نۆكەرى وەك قوچ عوسمانى
دەلى: ئەو دەروم بۆ خزمەت سولتانى
خەبەر بدەن بە دايكم بزانى.
دايكى لەبەر شىن و گريانى
فرمىسك دى لە چاوانى
دەلى: رۆلە! مەچۆ كز سولتانى
بەخولای، سەرت دەبىن لە گيانى
تەماشاكەن قوچ عوسمانى
غەزەبى بۆ كورى من ھانى
ھاوار لەبەر غەزەبى سولتانى!
قەت بوو دەگەل ئاغات بى غەيانى.
گوتى: دايە چارەم نىيە؛
سویندى خواردوو بە رەبىيە
كەلاموللاى مۆر كردييە
ئەوا لە بۆ منى ناردييە
لەكن سولتانى درۆ نىيە.
دايكى يەك بە بەغدايە گرياوہ

دەلّی: کورم سەر نایه نیتته دواوه
 بی کورم زمانم سووتاه
 سه لام لی رابوو که سم نه ماوه
 که سم نه ماوه له دنیايه
 کورم سەر نایه نیتته دوايه
 چ بکه م، به غدا بی ئاغايه
 خه بهر بۆ عوروسی بچوايه
 ده شقه م تکایان بۆ بکردبايه.
 میرسه یفودین به ره وانی
 به خۆی و به قۆچ عوسمانی
 چوو له بۆ خزمهت سولتانی
 میرسه یفودین زۆر ترساوه
 ئاوری وه قۆچ عوسمانی داوه
 دەلّی: نه ترسیم سولتان گه لیک پیاوه.
 قۆچ عوسمان دەلّی: قوربان سولتان زۆر ته واوه
 که لاموللا مۆرکراوه
 هه موو قسیکمان براره
 تا چوو له ئەسته مبولی بوون پیاوه
 چه توویکی له وی مهحتهل ماوه
 خه بهر به سولتان دراوه
 گوئی: برۆن، رامه مین
 به خۆ و به ئەسپی بۆره ی بین
 ئەگه هاته گه یییه دیوانی
 ئەسپی بهر نه ئیخته خانی
 ده ملی کهن کۆت و زه ولانی
 ده ملی کهن به خۆی نه زانییه
 ئەو سالل ههوت ساله له من یاغییه.

كه كۆتيان ده ملي كردييه
 برديانه خزمهت سولتانييه
 عهززي كرد: قوربان سووچم چييه؟
 سولتان فەرمووی: جوابت نيه.
 عهززي كرد: ئەو كه لاموللايهت بۆ مۆركردييه؟
 خۆ له زاتي توو درۆ نيه.
 درۆ نابێ به رهواني
 به فەرمانی خولای سولتانی
 ئەمینی پێغه مبه رانی
 ئاخر له سەر چم ههيه غه يانی؟
 سولتان فەرمووی: مه يدوین
 قورقوشمی بۆ وه توین
 نابێ به زێری بخنکین
 میرسه یفودین ده گریه
 ده لێ: قوربان! قابيله تی ئەوهم نيه
 به غدام دا به توو به يه كجاره كيه
 مه مخنکینه سووچم نيه
 سولتان فەرمووی كهس نه مدوینێ؛ تكا نيه
 به حه قی ئەوهی ره بيه
 ده نا بارگینم بۆچيه؟
 ئەو سالّ حهوت سالّه ياغيه
 خه رج و پیتاک بۆ من نيه
 ئەمن به غدای وام بۆچيه؟
 هه روا ده زانم شار نيه.
 هه چ كهس نه بوو تكاكار
 بۆخۆی گه لێك گریا به زار
 هاواری كرد بوو: يا جه بار!

يا بينای پهروهر دگار!
يا پتغه مبهري موختار!
خه لاس بم نه منی گونا هکار.
چهند هاواری کرد پاراوه
فه قیر تکای بۆ نه کراوه
به پاش نه وه یان گتیراوه
هیچ وچانیان لی نه داوه
هر بردیان له ستویان داوه
جیبه جی سهری بر اوه
خه بهر به قوچ عوسمان دراوه
ده لی: چاوم کویر بوو تاغام نه ماوه
تاغاکه م چوو بوو نه و جاره
سهریان له وئی فری دا خواره
به حهقی نه وهی جه باره
پاش میرسه یفودینی نازداره
له سهر نه سپی بۆره بوو نه و کاره
نه من پیی بووم گونا هکاره
هیچ کهس نابی لی بی سواره
لی سوار بیی له مهیدانی
بیکیشنه وه ئیخته خانی
نه من ده مبرئی ری گوزهرانی
ری گوزهرانیم بر اوه
نه دی که لاموللایه چ بوو ناردی له ولاره؟
نیوی خولای تی نووسراوه
فه رمان وه درۆ گه پاراوه
ئیشاللا خولا لی تیک داوه
نه من دنیای روونم نه ماوه.

قۆچ عوسمان پياويكى ھارى
 بۇ ئاغاي گريا بەيەكجارى
 ھاوارى كرد: يا پيغەمبەر! توو موختارى
 ھەم موختار و مودەببىرى
 بى ئاغاي چ بگەم ئەمنى ئىخسىرى
 دەستى دابووه قەبزەى شىرى
 گوتى: خولايە، كەس نەزانى
 لىنگى دا بۇ ئىختەخاننى
 كە گەببىيە ئوئى، دانامىنى
 دەستى دا، شىرى دەردىنى
 پاشووى ئەسپى بۆرەى دەپەرىنى
 دەلى: لەپاش ئاغام نەمىنى
 بلا نەمىنى بەيەكجارى
 ئەمنىش ھەرام دەكەم سواری.
 خەبەر بە سولتانی دراوہ
 ئەویش لە ئىختەخانەى گىراوہ
 سەرى ئى ویش براوہ
 خەبەر بە بەغدايە گەراوہ:
 ھەرتكىيان مودەبان تەواوہ.
 داىكى مىرى دەلى:
 ھاوینىك گەيوەتە داىكى مىرسەيفودىن بەگى؛ چەند ھاوینىكى گەرم و دژوارە
 وەك بە دەشتى بالىنىدا دەچومە خوارە
 نەمدى چ پياوى بەفیس و دەستروك، كىژى مل بەھىزارە
 وەكو بړىكى دى بە دەشتى بالىنىدا دەھاتمە خوارە
 تەماشا دەكەم، غەلەبەيەك لە دوور ديارە
 ئەگەر دەگەيمەوہ برا ماقوولئىكى لىك دەكرد پرسىارە.
 دەمگوت: ئەوہە چىبە لەوئى ديارە؟

دەيگوت: نازانم بەيەكجارە.
 بړيكي دى بەكۆلانى رۆمىياندا دەچوومه خوارە
 تەماشام دەكردهوه ئەوجارە
 ئەو غەلەبەيە دوو ھەزار كەس دەبى بەئەژمارە
 دايك سەرى بى بەقوربانى سوارى لە شين بۆرەى، لەبن خيوتەتى وەزيرى
 بەغدايەى دەكرد تەقلە و ھاوارە
 خولا مائە رۆمىيان خراكا، بەدەنگيكي بۆند ھاوار دەكەن
 سەرى ميرسەيفودينيان بړى قالبيان لە مناران فرى دا خوارە.
 لەو دەورى ھەتا ئەو زەمانى
 بابادەمى، ھەتا نۆشيروانى
 لە نۆشيروانى ھەتا جمجە سولتانى
 ھيچ كەسم نەدى وەك ميرسەيفودين بەگى نان بدا، سەغى بداتەوہ نانى
 راوكەرە، راوى خۆى داويته بەرپە و بيابانى
 كار ئاسكان دەگرن بە قەفى گۆچانى
 قەلئەدى زىريان دە مى دەكا، بەريان دەداتەوہ بيابانى
 دايكى دەلئى: رۆلە! ئەوہ ناشوكرييە.
 دەلئىن: دايە! ناشوكرى نيبە، لەپاش مردنى من سالتىكى دەبىتە نان گرانى
 ئاغا و نۆكەر و نايبى من رووى خۆيان بكەنەوہ چۆل و بيابانى
 كار ئاسكان بگرن بە قەفى گۆچانى
 قەلئەدى زىريان لە مى دەريتن بیدەن بەپاروو پارووى دە نانى
 ئەو ئاسكانە بەردەنەوہ بيابانى.
 دايك دەلئى: رۆلە! ئەوہ بەخشندەيى نيبە. دەلئى: دايە! بەرشەوئ دەكوژمەوہ
 كەلئى، پاشەوئ بەرانى.
 دايك دەلئى: ئەوہش بەخشندەيى نيبە. دەلئى: «دايە! دەبەخشم شيرىكى دەبان
 بەندە شيرىكى سورمە كەولتىكى دە رۆمىيانى».
 خولا! مائە رۆمىيان خرابكا، بەدەنگيكي بۆند بانگ دەكەن، دەلئىن: سەرى
 ميرسەيفودين بەگيان بړى، قالبيان فرىدا ديوہخانى دە تەتەرخانى.

ئىنجا بەگمە خاتووم دەللى: خوشكى گەرەى خانى!
 بلا ئەستۆى خۆمان بەرن سەر كووپەلەى خمى. ئەتوو تىبىنى بەرسەرى ئەمن
 تىي دەنىم بەرتانى
 ئەستۆى خۆمان ھەلبېرىن بە تىخان سەرى خۆمان بتاشىن بە گوپزانى
 ئەورۆ دوو رۆژە نوپەنورى تاژى و تولان نايە لە دەركى ئۆترەخاننى
 چوورى بازى نايە لە جىبەخاننى
 كۆرە كۆرى ئەسپى بۆرە نايە لە دەركى ئىختەخاننى.
 مافوورە و سەرەندازان تۆزىان لى كەوت، كەس نىيە لەسەرى بكا سەرتىنجاننى
 تاس و تەبەغ ژەنگيان لى كەوت. لەپاش كاكى وەك مىرسەيفودىنى كەس نىيە
 پىي بكىشى شىلاننى
 خولا مالى رۆمىيان خرابكا، سەرى مىرسەيفودىنىان برى، كەس بە جەندەكى
 نازانى
 دايك سەرى بەقوربانى سەرى سوورى شىن بۆرە بى، وەكو لەبن خىوۋەتى
 وەزىرى بەغدايە دەيكرد تەقلە و جلىتاننى
 دايك دەللى: چ بكام لىم برا چارە
 ھەرچەندى خانووم و خاتوون، پاكى بى ئاغايە، وەكىل و وەزىرم بى سەردارە
 نۆكەر و تابىعەى كورى من پاكى ئەستۆ خوارە.
 ئەدى قۆچ عوسمان نەھاتەو لى بكام پرسىيارە؟
 دايك سەرى بى بەقوربانى سوورى لە شىن بۆرەى، ئەگەر لەبن خىوۋەتى وەزىرى
 بەغدايە دەيكردەو تەقلە و ھاوارە:
 رۆلە، بەگمى، گەورەى، وەرە، كوئىنى دەبەر بكام ئەوجارە
 خۆمان باوئىنەو كەن شاھەنشاي، دەشقەمى بنداتى تۆپ و تۆپخانە و سەربازى
 بەكارە
 حاشا لە دىنى كوردى عرووس و ئىنگلىس بەئىختىيارە
 ئەگەر خوئىنم بۆ نەستىن ئەوجارە
 دەچم لە بارەگاي خولاي دەبمە عەرزچى و شكايەتكارە.

جولندی

مەدینە تازە ئاوەدان کرابۆوه. پیغەمبەری خوڵای لە مەدینە بوو. دنیا ھەموو ئی کافران بوو. بەغەیرەز مەدینە. رۆژیکى ھەموو کافران چوونە دیتنى پادشای جولندی. تەماشایان کرد دوو مووی لە چەنەى سپی ببوو. وەزیریکى بوو گوتى: «قوربان! قەت بوو ئەتوو مووت سپی ببی؟» گوتى: «مووی سپی ھەر بۆ من چاکە». گوتى: «لەبەر چی دەفەرمووی؟» گوتى: «وەللاھى لەبەر تافیھى حیز و خراب». گوتى: «ئاخر حیزییەکەى مە چییە؟» گوتى: «وەللاھ، ھەمەدەمینیکا(*)» پەیدا بوو مەدینەى ئاوەدان کردووه. عەلییەکی جادووکارى ھەبە؛ رەعیەت و مەخلوقى من دەکوژى. بەخەزای دەزانى. ئەو عەلییە نىویان نا شىرى خوڵای. ئەمن دەمرم، ئەو عەلییە بەقەوت دەبى مەدینە دەستی لە کافران دەستین. بوت و سەنەمى من دەشکین. ئەمن دە قەبریشدا ناھەجمیم؛ لە حەیفى ئەو ھەمەدەمینى ئەو مووھم لىرە سپی بوون». وەزیر گوتى: قوربان. جادووبازان ییننە سەرى بە سىحر بیگرن، بیکوژن، تا قە سواریکە، لە کۆلى بکەنەو». پادشای جولندی گوتى: «ھەزار سىحرباز دەرەقەتى نایە؛ سىحری ئەو عەلییەى ھیند زۆرە، کەس دەرەقەتى نایە». شەیتان ھاتە مەجلیسى جولندی گوتى: «قوربان! بۆ وا موشەوھشى؟» گوتى: «وەللاھ شەیتان! لەبەر سىحری عەلى جادووکار». گوتى «قوربان! پالەوانان بنیترە بیکوژن». گوتى: «ھەمەدەمین ھیندەى مەکر ھەبە دە مەدینەیدا عەلى جادووکار ناکوژى». شەیتان گوتى: «قوربان! ئەدى مەسلەعەتت چییە؟» گوتى: «کەسێک خەبەرم بۆ بىنى ھەوت رۆژان لە مەدینەى وەدەرکەوئى، مەدینەى ویران دەکەم؛ دارى لەسەر بەردى نایەلم. ھەمەدەمینى دەبەتلىنم. بۆ کوئ دەچى بەتاقەسوارە؟ خو چ موھەمدى نامین بچیتە نىویان. دنیا ھەموو ئى خوئە ھەر جىیەکی بچى ھەر دەیکوژن».

(*) ھەمەدەمین مەبەست (محمد الامین) ھە کە نىوی پیغەمبەرە.

شهيتان گوتى: مزگينى حهوت رۆژانت بۆ بينم چم ددهديهى؟
گوتى: له بوت و سه نه مى زياتر، له چاوتكىم زياتر هه رچى نئه توو بته وئ
ده تده مى.

شهيتان كه له وئ هه لستاوه
محله قىكى له خۆى داوه
هه تا مه دينه ي موباره ك رانه وه ستاوه
خۆى كرده سوڤىكى ئىفتاده، ده شارى مه دينه ي گه راوه
چهن موده تىكى كرد ته واوه
رۆژىكى كه له خه وئ هه لستاوه
ته ماشا ده كا عه زه رته ي عه لى سوار بووه را وه ستاوه
پرسى: ئه وه سه فه رى كوڤى له به ره بۆ كوڤى ده چييه؟
ئه سحابىك جوابى داوه به بى فه يديه
گوتى: نازانم سه فه رى كوڤى له به ره ئه ما عه زه رته ي فاتيمه له مال نيه
يه كى دى گوتى: ئه وا له دواى وى بووه به ئىلچييه
يه كى ديش گوتى: ده چيته خه زايه به يه كجاره كييه
يه كى دى گوتى: وه للاه! نه شه ره نه ده عوايه
عه زه رته ي فاتيمه ي له مالى خولايه.
ئه وى دى گوتى: شه وئ دى چووه خزمهت هه زه رته ي ره سوللايه.
وه دووى فاتيمه ي ده كه وئ ده چيته كابه توللايه.
ئه گه ر شه يتان ئه و قسه ي بيست ته واوه
محله قىكى له خۆى داوه
هه موو دنيايه به سه ياحى گه راوه
هه زه رته ي عه لى ركىفى له دولدولى داوه
زۆرى به په له ئاژواوه
له هيج كوڤى وچان نه داوه
هه تا چوو له مه كه ي موعه زه مه بوو پياوه
شه يتان حازره، را وه ستاوه

حەزرەتی عەلی نازداری
 دوو رکاعەتی نوێژ کرد لە بارەگای جەباری
 زۆر پاراوە بەهەژاری:
 یا خالەق! بۆخۆت موختاری
 لە هەموو جێیەکی دیاری؟
 دنیا و قیامەت پۆت نا بەیەکجاری
 جا لەوێ پۆنیشت خەوی بەسەردا باری
 شەیتان خۆی لێ حازر کرد بەیەکجاری
 بەیەکجاری خۆی حازر کرد
 سوورەتی کچێکی جوانی دەگرت
 بەیەکجاری خۆی مەعبووب کرد
 خۆی دەبال عەزرەتی عەلی راکرد
 دەمی بەدەمیەوه نا هۆشی برد
 هیندە جوان بوو، ئەوی کەیفی گرت
 دە خەویدا گانی پێ کرد
 ئەگەر لە کاری خۆی بوو تەواوە
 عەزرەتی عەلی لە خەوی هەلستاوە
 گەلیک، گەلیک بۆخۆی گریاوە
 گوتی: هەلبەت خۆلام لێ پەنجاوە
 هیچ حورمەتی من نەماوە
 بۆیە شەیتان قەووەتی بەمن شکاوە.
 وای گوت عەزرەتی عەلییە
 گوتی: ئینجا بزانی لێم پەنجیدە نەبوو پەبیبیە
 بزانی قەووەتی جارانی هەیه یان نییە
 حەزرەتی عەلی گریا و گوتی:
 لە خۆم ناچارێ
 گەیبییە دیواری حەساری

که شانی وه دیواری داوه
گوئی: بزائم جورحه ته کهم ماوه.
به دل له خولای ده پاراوه
سه له واتی له پیغه مبری داوه.
که هیزی وه دیواری بهیتی داوه
پتی چه قاند و شانی داوه
دیواری بهیتی وه کو جۆلانهی سوورپاوه
گوئی: یا ره بیی خولایه! شوکری توو ناکه م ته واوه
ده گهل شهیتانم لی قه و ماوه
جا چ بکه م بۆ چوریک ئاوه؟
له شم نویژی پی نه ماوه.
کاتییک هاتوو له ولاره
سه لای لی کرد ته واوه:
به خیری، سهر ئه و دوو چاوه
دهستی هه زه رتهی کیشاوه
بردی کانیه نیشان داوه
که شیر له وئی راوه ستاوه
شهیتانیش هاته ئه و ناوه
په رده بۆ شیری گیراوه
که خوئی ده کانیه هه لکیشاوه
شهیتان سه دهقی لی داوه
سه دهقی لی دا بی قهیدییه
شهیتان به سهر کانیه هه لمیستییه
خوئی قوم کرد هه زه رتهی عه لییه
ئاخر شهیتان نه به دییه
دلۆپیک له میزی وییه
په ربه سهر سهری شیریه

دهگهَل ئاوی تیکهَل بییه
 چوو گرتی هه رتک چاوییه
 چاوی گرتن ئه و فه قیره
 هه رتک چاوه که ی داگیره
 به حال جلی ده بهر کراوه
 له راسته و خۆی، رۆنیشت زۆر گریاوه
 زه فه ری بۆ هه موو جێیان براوه
 خه بهر به فاتیمه ی دراوه
 ده لێن: عه زه ته ی عه لی لێی قه و ماوه
 هه رتک ده سته ی له سه ر چاوی رۆناوه
 دو لده ولی له کن نه ماوه.
 که عه زه ته ی فاتیمه ی وای بیستییه
 یه کجار خۆش هات به ره وانییه
 ده لێ: ئامۆزا! ئه وه چت لێ قه و مییه؟
 هه ر ئه تووی شیری ره بییه
 خۆ زه لیلی بۆ توو نییه
 ده لێ: سه فه ری توو بی فیکری برده م
 داخ و ده ردی توو سواری کردم
 ده تگوت له سوئیانت مرده م
 له کنه شه پتان وای لێ کردم
 ده مگوت: هیچ کهس پیم نابا چاری
 شه پتانی بینم به ردی لێ باری
 لێی ئه ستان دووم پێی ئیختیاری
 ئیستا چاوم لێ ناکا کاری
 عه زه ته ی فاتیمه ی فه رموی چاوشه هینم!
 خودا وه ند بێی به ده زبیتنم
 جا ده رمانی له کی بستینم

بنیرم ئەرەستوو و لوقمانی بینم
 ئەگەر شەیتان وای دەزانی
 خۆی خلقت کرد بەموسڵمانی
 چەندە پیریژنیکی لەتیف و جوانی
 نوور هەیه لە نیوچاوانی
 خۆی کردە دایەیی ئەرسوو و لوقمانی
 گوئی: هاتوومە کن شیریی یەزدانی
 لەکن من هەیه دەرمانی
 کە وایان زانی ئەسحابانە
 ماشەللا چەند پیریژنیکی جوانە
 -بەنەحلت بی ئەو شەیتانە-
 دەرمانی کرد دە چاوانە
 بی هۆشی کرد بەستەزمانە
 گوئی: بینن بۆی بکەن جۆلانە
 بلا قەناعەتیی بگری ئەو بەستەزمانە
 دەبی رای ژینن، هەتا حەوت شەو و حەوت پوژانە
 ئەگەر چ دەرمانی دیکەیی تی کەن زەلیل دەبی لە چاوانە
 ئەمنیش روورەش دەبم لە بارەگای بینای چاوانە.
 بۆی دانا قەرار و پەیمانە:
 ئەمن ئەوا دەروم لێرەکانە
 عەزەرەتی فاتیمە گیانە
 نیگاهاشتیییی بکە لەو زەمانە
 نابیی یەکی دی بیته ئێرانە
 دە چاوی وی بکا دەرمانە
 ئەگەر شەیتان وا دەزانی
 دەستی کرد بەلینگدانئ
 کەس نایبینئ بی بزانی

كى بوو له شهيتانى نهحله تيبه
 ههر دهروا، پايهى بو نيبه
 هيچ كهس نابيينى و غه ييبه
 له ويى رونا كيشكچيه
 چوو كن دولدولى به دزيه
 نسحتهى وي زور كردييه
 دولدول لى قبول نه كردييه
 تهماحى بوو بيگرى به گازيه
 خوى ناويته سهر سه رييه
 شهيتان دهلى: «ئه گهر دهمكوژى حهقت نيبه
 كوشتنى من به چهنگ توو نيبه.
 چوو بو كن زولفه قارييه
 ئه و بى زمانه ئاگاي لى نيبه
 گوتى: زولفه قارى لى بدزم به يه كجاره كييه
 بيه م بو شاي جولدنييه،
 له كن خولاي واي پى خوش نيبه
 ئه گهر ئه و كارهى كرد بوو ته واوه
 محله قى له خوى داوه
 چوو پيش جولدنى راوه ستاوه
 گوتى: مزگينيم بو توو هيناوه
 ئه سحابه كاريان ته واوه
 حه زه تى على چاوى داگير اوه
 جا له ورؤكه به ولاوه
 قهرارى هه وتوو يكم روناوه
 ده رمانى چاوى ته واوه
 ئه و شهيتانى نهحله تيبه
 بو شاي هينا مزگينيه:

هەر ئەتوو پادشای عەسرییه
شیری خولای له مال نییه
دهلێ: به لات لێ کهوئ، شهیتانی نهحله تییه
بۆزه سوارێک لهوئ وهدهردهکه وییه؛
له بهر ئەو بۆزه سواره ی کهس پێی ده مه دینه دا نییه
جولندی دهلێ: به لات لێ کهوئ، شهیتانی نهحله تییه!
مه دینه ی نه بیم نوورانییه
له بهر ئەو سواره ی کهس پێی نییه .
شهیتان عەرز ی کرد: پادشای جولندییه!
ئەو بۆزه سواره یه قینییه،
ئەوه پێی ده لێن شیری ره بییه
ئەوه خو شه ویستی نه بییه
بهو بوت و سه نه مه ی ئەتوو ده یه په رستییه
به قایه م پێ بکه به سه حییه
له بهر توو بووم به ئی لچییه
له مه که ی موعه زه مه م گرتییه
چاویه شم داوه به وییه
دهرمانم بۆ دروس کردییه
سه به ب به شای جولندییه
هه لیه ت قه رارت تا سه ر نییه
ئهنه ت نارد به دلخوازییه
دهرمانم کرد ده چاوییه
ئێستا ئەتوو به قات نییه
له کنه مه یلت په شیمانیه .
پادشای جولندی وای گوتییه:
شهیتان ئی من و توو برایه تییه
هیچ مال له توو ته خسیر نییه

قسه‌یان خوښ بوو ده‌گه‌ل شه‌یتانی
 شا وهری گرت ئیمتینانی
 نارديه سهر بووسی سوئتانی
 سه‌ده‌زاری له‌شکر هانی
 هزاری بوو که‌مبه‌رزتیرین
 هزاری بوو کورسی نشین
 پاک له‌سهری عه‌لی قین
 هزاری بپوو ههر میرزا
 پاکی هات پیشوازی پادشا
 شای جوئندی زۆر به‌تاوه
 له‌نیو خه‌لقی راوه‌ستاوه،
 ته‌گبیر له‌عه‌لی رۆنراوه:
 مه‌دینه‌ی ده‌که‌م بلاوه.
 سه‌ردارێک هاتبوو له‌ولواوه
 به‌یداغی له‌سهر راوه‌ستاوه
 ئیکلامی پادشای کیشاوه
 گوئی: قوربان هه‌لبه‌ته‌عه‌لی نه‌ماوه
 دنیا ئی توو به‌که‌به‌ر کراوه.
 به‌کی دی هات له‌نه‌به‌دییه
 گورزێکی له‌سهر شانیه
 هاته‌کن شای جوئندییه
 گوئی: قوربان! ئه‌و قۆشه‌نه‌چییه؟
 گوئی: ئه‌وه‌هه‌بۆ سهر عه‌لییه
 گوئی: به‌سه‌ده‌قه‌ت بيم ئه‌و تا‌قه‌سواره‌چییه؟
 به‌کی دی هات به‌دل و‌جان
 ئه‌وی سه‌رکرده‌ی تۆپانه
 هاته‌کن شای نه‌وجوانه

گوتی: قوربان! مەدینەى دەكەم وێرانە.
 پادشا بەوہى پى كەنى: گیانە!
 بەو بوت و سەنەمەى پىم ھەيە متمانە
 ئەگەر شەیتان بكا درۆیانە
 یەك نایەتەوہ ئێرانە
 ەلى ھىن زالم و زۆرزانە
 بە شەیتانئش ناكەم متمانە
 چونكە نىەتى جى و مەكانە
 كى بوو لە پادشای تەواوہ
 لە ھەموو عىلاتى گىراوہ
 كە لەشكرى بوو تەواوہ
 جۆندى پى دە ركىفى ناوہ
 ھەوت شەو و رۆژانى ئاژواوہ
 رۆژىكى بۆ ئىوارى دەورەى مەدینە دە ھەسار ناوہ
 بىلالى ھەبەشى بدا لە بانگى ئىوارى
 تەماشا دەكا چوار تەرەفى مەدینەى ماوہ دە ھەسارى
 كى بوو لە بىلالى ەبەشىیە
 نەيدا لە بانگى موخەمەدىیە
 دەچوو ئىكلامى نەبىیە
 ەرزى كرد: یا رەسووللا سەرى منت بى بەقوربانى سەرىیە!
 بانگم نەدا چارەم چىیە؟
 ھیچ بر تەخسىر لە من نىیە
 لەشكرىكى زۆرم دىیە
 بى سامانە و چارەم نىیە
 بانگىش بانگى موخەمەدىیە
 جا نازانم فەرمانت چىیە؟
 وەھای فەرموو نەبىیە

ئەى بىلالى عەبەشىيە
 بۆ خاترى من بىبە ئىلچىيە
 بچۆ بزانه ئەو لەشكرە چىيە؟
 كى بوو لە بىلالى عەبەشىيە
 بە فرمانى خۆشەويستى رەببىيە
 رۆى و نەيكرد تەخسىرىيە
 بزانىن قسەى يەكجارەكىيە
 لە پىشەوہ گەيىيە ئالچىيە
 بىلال گوتى: ئالچىيە!
 ئەتوو و دىنەى دەپەرستىيە
 سەرکردەى ئەو لەشكرە كىيە، لەچى شەقىيە؟
 ئالچى گوتى: بىلالى عەبەشىيە!
 بەھەقى ئەو خولايەى لە ژوورى سەرىيە
 قسىكم پى بلى بەسەحىيە
 بىلال گوتى: بەسەرى خۆشەويستى رەببىيە
 ھەرچى بلى عىجىبى نىيە
 جوابت دەدەمەوہ بەدلىيە
 ئالچى گوتى: بىلال شەرت و شرووتى دىنو چىيە؟
 بىلال گوتى: لە گەورەى خولاي، لە خۆشەويستى رەسووللايى ماشەللا.
 ئالچى بلى: وأشهد ان لا اله الا الله وأشهد ان محمداً رسول الله.
 ماشەللا لە بىلالى نەوجوانە
 بە ئالچى كافرانى ھىنا شاد و ئىمانە
 ئەويشى كرد موسلمانە
 بىلال گوتى: ئالچىيە!
 ئەدى سەرکردەى ئەو لەشكرەى كىيە لە چى شەقىيە؟
 گوتى: بىلالى عەبەشىيە!
 سەرکردەى ئەو لەشكرەى كافرئىكە لەوانى جولىدىيە

ھاڻوڻ سهر مهدينه ڏي ڇراڻي دهڪم بهيهڪجارهڪيهه .
 ٺهگر بيلال واي بيستيهه
 ههمو مووي قالي بوو به دهرزيهه
 له ههمو بهرگان تي پهريهه
 چوه خزمهت رهسوولائي بهيهڪجارهڪيهه
 دهلي: يا رهسوولالا! سهرى منت بي بهقورباني سهريهه
 هيناومهتوره قسهي سههيهه
 سهرکردهي ٺهه لهشکري کافرکي جونديهه
 هاڻوڻ سهر مهدينه ڏي ڇراڻي دهڪم بهيهڪجارهڪيهه
 بهجاريکمان لي پهيداوو ناراحهتيهه
 نيمامي عومبهه چوه گهنم کريني، ههزهتي عهلي چوه بهيتوللايه؛ له مال نييه .
 رهسوولائي ههمووي: «بيلال مهترسه، هوميدى مه رهبييه» .
 پيغهمبهري خولاي دهست ههليدي:
 خولايه! ٺهگر ناتهوي ٺههتيم لي بهقريدي
 چهند مهلهکانم لهڙير زهميني بو ديني
 چهندانم لهسهه زهميني بو ديني
 چهنديش هاتن له ڙير زهميني، ههمو هاتنه يارمهتي موحهمدى مهديني
 دهستيان کرد به خندهقي خندهق دريني .
 رهسوولي خولاي راهستاوه
 تا خندهگ بوو تهواوه
 تهواون کرد بهدل و جانه
 چل گهز قووله چليش پانه
 که خندهگ بوو تهواوه
 پر له ٺاه راهستاوه
 قاميش لهوي ههستاوه
 که جولندي له خهوي ههستاوه
 لهشکري پاک خي کراوه

ساحب مەنسەب ھات لەولاوہ
 دەلێ: سیحری عەلی زۆر تەواوہ
 ئەو خەندەقە چییە بنیاد نراوہ؟
 دوینێ ئەمن ئەو ھەم نەکەوت بەچاوہ
 کەنگی لە عەلیان گێراوہ؟
 شەیتان گوتی: لێرە نەماوہ،
 ئەوہ لە مەکە ی دیشی چاوہ.
 چوئندی دەلێ: سیحری عەلییە رۆنراوہ
 تەگبیرم بۆ بکەن بە ھەمانە
 بلا لێی دروس بکەین کۆ و پردانە
 ھەموو رۆژی نایەمە ئێرانە
 دەبی مەدینە ی بکەم وێرانە
 وێرانی بکەم یە کجارییە
 بکوژم تا قە سوارییە
 دنیا بۆ من یە کبەر بییە
 قەت نەمینی موحە مەدیە
 وایان گوت وەزیری وییە:
 قسە ی شەیتانی بە عی نییە
 بە بوت و سەنەمی سویند خواردیە.
 گوتی: عەلی لە مال نییە
 نابێ لەو کارە ی خۆش بییە
 چونکە ئەو درۆی کردییە
 ئەو شەیتانی نەحە تییە.
 ئیمامی عومبەر لە مال نییە
 شەیتان ھینای مزگینییە:
 مەدینە چۆل و خۆرایییە.
 شا گوتی: ئەدی ئەو خەندەقە چییە؟

گوتى: شا بەسەرى توو ئاگام لى نىيە
 ئەو ماينىكى ئىمامى عومبەرىيە
 لە مالى خۆى دەرىپىيە
 بەتەلەبە و چارەى نىيە
 ماينى ئىمامى عومبەر لەوبەرى بەدخالە
 ئەسپى جولندى رەشە، زەنگىيە، گەردن بەخالە
 لى سواربوو جولندىيە
 ئەگەر لەوبەرى بەھەر چوار پىيان فرىيە
 چل گەز خەندەقى قوول و خەندەقى پان وەبەرى خۆى برىيە
 جولندى دە مەدىنەى دەگەر كۆلان بەكۆلانە
 ھاوارە لە من ئەسحابان لەبەر ئەو كافرەى دەركيان لە خۆيان گالەدانە
 دوازە ئەسحابە بوون، لەو مەكانە
 لەجىي ئىمامى عومبەر و حەزرتى عەلى نەوجوانە
 شەريان دەگەل جولندى دەکرد، تابيان نەھىنا ئەو بەستەزمانە
 تفاقى دوازە ئەسحابانە، ھەر دوازەى لى كوشتن
 دەست و باسكى بەخوئىنى دارشتن
 بەخەندەقى چل گەز قوول و بەرىندا پوئىشتن
 ئەگەر ئەسحابە و ايان زانىيە
 ھەمووى شىن و واوھىلا و گرىيە
 پاك ئىجماعى كرد، ھاتە كن خۆشەويستى رەبىيە
 دەلئىن: يا رەسووللایە بىن بەقوربانى سەرىيە!
 ئىمامى عومبەر و عەزرتى عەلى لە مال نىيە
 ئەو كافرە ھەمان قىر دەكا چارەمان چىيە؟
 رەسووللى خولای فەرمووى: «مەترسىن ھومئىدەمان رەبىيە.
 دەستىكى دى گوتى: وەللاھى ئەوجار مەدىنە بەجارتكى وىران دەبىيە
 ئەتوو بۆچى لە دووى عەزرتى عەلى نائىرى ئىلچىيە؟
 رەسووللى خولای دەنگ ھەلەدەيەنى

ده لئى: كه سټك جوابيكم بؤ وه شير عهلى رابگه يه نى
 قه سريكى به هه شتى باقى له من بستيني.
 دا يكه پيريك له وئى بلند ده بيه
 ده لئى: ره سوولئى خولائى، بتم به قوربانى سه ريه!
 ئەگه ر پيناودارى منى به قه سريكى به هه شتى باقىيه
 ئەمن ئەورق جوابت بؤ ده گه يه نمه شيرى ره بيه.
 ده لئى: دا يكه پيرئى سه رسپيه!
 وه ناكه م بتبئى گله بيه
 ده تده مئى قه سري يه قينييه
 دا يكه پيره واى گوتيه:
 ريئى نؤ شهو و نؤ رۆژان بؤت ده بم به ئيلچيه
 ريئى مه كه و مه دينان هينده كه م نييه
 چه زئى ده كه م قسه ي خو م بيه م به سه حيه،
 دا سبه عى له تو م نه بئى گله بيه
 شكايه تت لئى نه كه م له باره گاي ره بيه
 بزائم له به هه شتى، قه سري من سووره يا سپيه؟
 وه هاى فه رموو بوو سه رداره:
 ريئى نؤ شهو و نؤ رۆژان ده بيه زحمه تكيش و خزمه تگوزاره
 له به هه شتى باقى، له قه سري سوور و سپى دلئى خو ت بكه موختاره.
 كئى بوو له دا يكى پيرى سه رسپيه،
 ئەگه ر ئەو قسه ي بيست له خو شه ويستى ره بيه
 ده ستنوئى خوئى هه لگرتيه
 به رمائى خوئى راخست دوو ركاعه تى سونه ت و دووانى نوئز كرديه
 له دا يكه پيره ي دوعا كردن بوو
 له مه لايكه تان وه رگرتن بوو
 له ئيخى جبرائيل بردن بوو
 له ره بى عالمئى قبوول كردن بوو

کئی بوو له دایکه پیره ی گولباوه
له خولای خوئی زور پاراوه:
له مه دینه ی خهراپ قهوماوه
شیری خولای لیره نهماوه
کاک عومبهر ریوی بهولواوه
رهبی سهفهرم ببی تهواوه
چولندی هاتوره لهولواوه
پالوانیکی تهواوه
ئهو شارهی ده مهحسره ناوه
دوازده نئسحابه کوژراوه
کەسی له پیش رانهوستاوه
دهلی مه دینه ی دهکهم بلاوه
دایکه پیره راوهستاوه
قنوتی دهخویند تهواوه
شهقرنی له بالی خوئی داوه
چووه ئاسمانی راوهستاوه
ئیکلامی عهزته ی عیسای کیشاوه
له پیش دهستی راوهستاوه
نئستو کهچه، راوهستاوه
حهزته ی عیسا بوئی پاراوه
عهززی وی ببوو تهواوه
دهلی نئهلهملای کاری من نهبوو ساوه
لهوی ئیجازه ی وهرگیراوه
دایکه پیره، مه رهخهس بوو گهراوه
نۆ شهو و نۆ ریژ تهواوه
سهعاتیکی قهرار دانراوه
رهزای دوو کهسی بهلهک چاوه

خۆشەوېستی خولان بەناوہ
لہ عەزەرتی فاتیمە ی کرد سەلاوہ
عەزەرتی فاتیمە دەلی: «عەلیکوم ئەسلام و رحمەتو للّاهی دایکە پیرە سەر
هەرتک چاوی من هاتی
وەرە کن من بخۆ پارویک زاد و زەوادی
دایکە پیرە دەلی: عەزەرتی فاتیمە ی، حەقە و بەرپتی دوور هاتمە، تیرم نەوہک
برسییە

ئەتو نازانی چ دەعوایەک لە مائی بابان قەومییە؟
هاتوویە سەر مەدینە ی کافرکی جۆندییە
کوشتی دوازده ئەسحابە ی دە نەبییە
دەلی مەدینە ی ویران دەکەم بەیە کجارەکییە
رەسوولی خولای ئەمنی نارد و بە قاسیدییە
حەزەرتی فاتیمە ی دەلی: عەلییە، وای عەلییە!
قاسیدی رەسوولی خولای هاتۆتە ئیرە بەیە کجارەکییە
هەتا دەعوایەک لە مائی بابی من دەقەومییە
ئەتو چاوی خۆت لەسەر ئەمن دەبەستییە
دەلی: فاتیمە خانی! لە خولای خۆت ببی شەرەمە!
ئەورۆ ئاوری چاوانم ساتی لە گەرەمە.
فاتیمە دەلی: عەلییە ی قەیتانە! ئەگەر پیت نەماوہ هونەری دە مێردانە
دۆلدۆلی بە دەمن دەگەل چەکانە
یان دەستیتم تۆلە ی ئەو ئەسحابانە
یان ئەمنیش دەچم بە دەردی وانە.
حەزەرتی عەلی دەلی: دایکە پیرە چاویازە!
چۆ دوعایەکم لە خزمەت خودای بۆ بخوازە
کی بوو لە دایکی پیری سەرستییە
چوو دەزنوویزی خۆی هەلگرتییە
بەرمالی خۆی راخستییە

دوو رهكاعهتی سونهت كرد، دوو رهكاعهتی نوپژي دييه
 له دايكي پيرهی دوعاگردن بوو
 له مهلايکهتان وهرگرتن بوو
 له ئیخی جبرایل بردن بوون
 له رهبی عالمی قبوولگردن بوو
 دايکه پیره دهلی: رهبی پادشایهکی موختاری
 ههم قادر و ساحب ئیختیاری
 موتلهقا بۆخۆت جهباری
 هاته ئاسمانی ههوریکی رهشی تاری
 کل و تۆتیای لی دهباری
 له بۆ چاوی شهنگهسواری
 هاته ئاسمانی ههوریکی رهشه
 کل و تۆتیای لی باری خۆش خۆشه
 چاوی ئەو شهنگهسواری پی بوو گولی گهشه
 لهبهر فهرمانی جهباری
 هاته بهر ئاسمانی ههوریکی تاری
 کل و تۆتیای لی دهباری
 له بۆ چاوی شۆره سواری
 کی بوو له دايکه پیره سهرسپییه
 بهدهستی مومبارهکی کلچپوکی مهرجانی گرتییه
 کیشای ده چاوی شیر عهلییه
 سویندی لی بخۆ بللی شتاقه بر ئەلهم له چاوی وی نییه
 ئەوا چاوی ههلات، غهنیمی جولندییه
 کافران قری دهکا، بهیهکجاریکییه
 ئیمام بانگ دیلی: قهنبهره!
 دولدولم بۆ بیته دهره
 لی بکه زینی موختهبهره

سه‌فه‌ری ماله‌ مامم كه‌وته به‌ره .
 كه‌ دول‌دوليان هتئاده‌ره
 لئيان كرد زيني موخته‌به‌ره
 ئيمام بوخوي كيشاي ته‌نگه‌وبه‌ره
 پي نا ركي‌ف كه‌وته سه‌ره
 كي بوو له شيري گولباوه
 چه‌ندي ئه‌سحابه و ئه‌وليا له ده‌وره‌ي راوه‌ستاوه
 ئاوري وه‌ خه‌لقى ده‌داوه
 عه‌ززه‌تى فاتيমে‌ي وه‌ستاوه
 هه‌رتك چاوي پر له ئاوه
 ديته‌ خوار وه‌كو سيلاوه
 ده‌لي: مه‌دينه‌ي بابم نه‌ماوه
 كو‌پرم بين هه‌رتك چاوه
 شيري خولاي بو راوه‌ستاوه
 له‌كنم له‌ جو‌لندي ترساوه
 بو‌يه‌كي ناروا به‌ولاوه؟
 عه‌ززه‌تى عه‌لى فه‌رمووي: «ئه‌ورۆ بيانووي لي ده‌گرم. ده‌شقه‌مي گه‌ردنم ئازا بكا.
 ئه‌گه‌ر ئه‌ورۆ گه‌ردنم ئازا نه‌كا، ئيدي ناكري هه‌تا قه‌بري.» بانگي كرد:
 فاتيমে‌ي چاوبه‌نگيه!
 ئه‌و سه‌فه‌ره‌م يه‌كجارييه
 نامبيني‌وه‌ جاري‌كي ديه
 عه‌ززه‌تى فاتيমে‌ ده‌گري
 ده‌لي: شيري خولاي يه‌كجار نادري!
 مه‌دينه‌ي بابم، شولووغيه‌ بو‌يه‌ هو‌ك و بيانوانم پي ده‌گري
 چ بكه‌م ئه‌ورۆ حال‌م وايه
 مه‌دينه‌ي بابم ده‌ شولووغي دايه
 هه‌رۆ برۆ به‌شي به‌هه‌شتي خو‌م سه‌رتا‌پاخوار دايه

ەزىرەتى ەلى فەرموۋى: فاتىمەنى ساحب خاتىرە!
 لەبىزىت لە ئاۋى ەياتى خۇشترە
 بەھەشتى توو چ لى بىكەم ئى خۇم لە ئى توو پىترە
 فاتىمەنى چاۋبەنگىيە!
 قسىكت پى بلىم بەسەحييە
 ئەۋشەۋ نا شەۋى دىيە
 ەزىرەتى جۋىرائىلى ەات بەقاسىدىيە
 گوتى: ەاتووم بەرەزايە رەببىيە
 ئەۋ سەفەرەم يەكجاريە
 دەمكوزن و چارەم نىيە
 ئى من و توو دەبىتە دىدار ئاخىرەتتىيە
 كۆپىر بىن چاۋى ەلىيە
 داخولاي كى بەتەمات بى، لەپاش ئەمن دەگەلت رۇنىشى بە ەلالىيە!
 ئەجەلم ەاتوۋە بە دەستى جۋلندىيە
 قەت پالەۋانى ۋا زەبر بەمست نىيە.
 ەزىرەتى فاتىمە گوتى: بەھەقى ئەۋ خولايە!
 بۆيە بىانۋانم لى دەگرى، چونكە مەدىنەنى بابم دە مەحسردا يە؟
 ەپۇ، بىرۇ گەردنت خۇش و ئازا بى فىسەبىللىلا بۇ خاتىرى ەزىرەتى
 رەسوۋللىايە!
 كى بوۋ لەۋ شىپىرى گۈلباۋە
 دەماخى بىۋو تەۋاۋە
 ئاۋرى ۋە پىشتى خۇى داۋە
 چەند ئەۋلىيا راۋەستاۋە
 پاكى بۆى لە خولايى پاراۋە
 لەبەر ئەۋ فاتىمەنى گۈلباۋە
 چاۋى دەتگوت ئەستىرەيە ۋ شەبەقى كىشاۋە
 دولدول نالىكى لى داۋە

عەزەرتى عەلى نەحرەتەى كىشاوہ
 لە ڤەبى عالەمى ڤاڤاوہ
 سەلەواتى لە ڤىغەمبەرى داوہ
 لە داىكە ڤىرەى تەواوہ
 ئەوى ڤۆڤى ھات و گەڤاوہ
 شىڤر گوتى: دەولەت زىاد و مائىئاوا!
 دولدول تەبىرىك بوو، لە ھەموو تەبىران زىدەبىيە
 ئەوى ڤۆڤى چەن دەبىكرد وە داىكە ڤىرەى رانەگەبىيە
 داىكە ڤىرە وای گوتىيە:
 «ئەگەر بۆ نوڤتى نىوہڤۆيەى نەگەمەوہ مەدینەى موبارەك، نوڤتى بەجەماعەتم
 دەچىيە» .

ڤىرڤىڤن گوتى: «عەلى تەنگەى دولدولى توند كىشاوہ، لە حىرسا؛ دولدول ناتوانى
 بڤروا؛ بەقسەى قەرزى دەگەل بکەم ھەتا بڤرىك خاوەبىتەوہ، تەنگەى دولدولى چا
 دەكا، دولدول خۆش دەڤوا زوو دەگەبىنەوہ مەدینەى» .
 ئىمام تەنگە و بەرەى سازكردىيە
 دوور و نىزىك وە داىكە ڤىرەى را دەنۆڤىيە .
 ڤىرڤىڤن بانگ دەكا:
 ڤىي مەكە و مەدینە ڤىي نۆ شەو و نۆ ڤۆڤان بەناوہ .
 ئەوى ڤۆڤى چوو دەمودەست گەڤانەوہ بە داوہ
 بۆ ھەندەھەندى نىوہڤۆيە، لە ڤەسوولى خولايان دەكرد سەلام و سەلاوہ
 ڤەسوولى خولای ڤەرمووى: عەلىيە، وای عەلىيە!
 لەكن ئەمن بخۆ ڤارووتىك زاد و زەوادىيە
 نەك لە شەڤى ئەو كافرەى ھىلاك بىيە
 دەلى: مامە، ھەڤى مامە!
 وەسەر ڤشتى زمانم ناچى ھىچ بۆ تەماعە
 تا تۆلەى ئەو دوازە ئەسحابە نەستىنم تەمامە
 ڤەسوولى خولای ڤەرمووى: عەلى، كاكە! وەڤى كاكە

لهکن ئەمن بخۆ پاروئیک زاد و زهوادى پاکه
 نهک له شهري ئەو کافرهى بى هيلاکه
 دهلى: «مامه، سویند بهسهرى توو به سى و چوار (*) جزووى کهلامه
 وهسهر پشتى زمانم ناچى تهعامه
 ههتا تۆلهى ئەو دوازده ئەسحابان نهستينم بهعامه.
 عهزهرتى على سوار دهى بهکۆلاناندا چوو خوارى
 جۆلندى که چاوى بهحهزهرتى على دهکهوى، خۆى رادهبزیوى
 رهخت و رهشمهى دروس کراون له زىرى و له زىوى
 قهسد دهکا چاى عهزيم بهسهر يهکدا تىک پرئوى
 حهزهرتى على بانگ دئى: «جۆلندى، جۆلنديه پهرقۆزه!
 ئەتوو ئەو شاش و پهړهت لهسهرى نهبن پيرۆزه
 ئەتوو مهدينهت بۆ له مامى من کردووئه ئالۆزه؟
 جۆلندى ئەو جۆلندي پهربلآوه
 شال و شاش و پهړهت لهسهرى نهبى تهواوه،
 ئەتوو بۆ مهدينهت له مامى من تىک داوه؟
 جۆلندى دهلى: ئەمن رۆلهم، رۆلهى شىرى
 هيچ کهسم پى ناوئىرى
 شىر على نهبى، ئەوئيش گهردئيم بۆ رادهبزیرى
 ولایهتى مهدينهى به من دهسپىرى.
 عهزهرتى على دهلى: بابى حهسهنم، بابى حوسينم
 شامارى چهنگ بهخوئيم
 نهمرم ئەورق روحيهت له بهدهنى دهستينم
 بابى حهسهنى ئەزم، بابى حوسينى ئەزم
 شامارى چهنگ بهبهزم،
 نهمرم ئەورق روحيهت له بهدهنى دهگهزم.
 جۆلندى دهلى: ئەى على فیره جهنگه!

(*) قورئانى پيرۆز سى جزووه، بهلام رحمان بهکر به سى و چوار جزووى ناوهيئاوه.

توو لهو شارەت خوۆش دىڭ دەنگە
 بنۆرە دولدولى، پساونى بەرۆك و تەنگە
 كە ئىمامى عەلى بەدولدىدا نۆرپىيە
 جولىدى گورزىكى دا لە تەوقى سەرىيە
 ھەتا سىنەبەندى بەدولدىلەو بەعەرزى رەق و ئىشكىدا بردييە
 دولدول ھاتە دەرىڭ لە خاك و لە خوۆلى،
 دەستى كرد بە خوړپىنى و بە سىمكۆلى
 عەزەرتى عەلى دەلى: زولفەقار!
 بەو خولايەى كەرەمدار
 بەسەرى نەبى نازدار
 بتەدم لەو گۆلى مندار
 لەتى نەكەى وەك خەيار
 لە خوۆم ناتبەستم چ جار
 دەتەمە سەر وەستاكار
 بىتكەن بە نال و بزمار
 بە چەكوچان بىتكەن ھەژار
 لە بۆ دولدولى نازدار
 دنيا دەبى وەرگەپى يەكجار
 كە شىرتكى دا لە تەپلى سەرى جولىدىيە
 عەزەرتى جوپرائىلى پەرى وەبەر نەدابا بەرەزاي رەببىيە
 ئەوئى جارى دنيا وەردەگەر بەيەكجاريە
 جولىدى دەلى: ئەى عەلىيە!
 ئەو شىرى توو مىسرىيە
 ئەو زەبرەى توو بە من چ نىيە
 دەلى: بەلات لى كەوئى، گۆلى مندارە
 ئەتوو خوۆت راوەشىنە، بۆخۆ و بە ئەسپت بووى بە چوارە.
 بۆ خوۆ و بە ئەسپى كەوتە خووارە

کي بوو له نئسحابه ي بهسته زمانه
 سهريان دهرهينا له کولانانه
 سهلهواتيان له پيغهمبهري ددها، به عهزتهتي عليان دهبژارد شوکرانه
 کي بوو له نئسحابه ي نازنهينه
 له کووچه و محه لانتيان سهر دهرهينا
 سهلهواتيان ددها له موحه مهدي نئمينه
 هر دوه دهميدا نيمامي عومبهري گهبييه جي، له سهفهري دهغل کرينه
 کي بوو له نئسحابه ي جنديه
 سهلهوات له پيغهمبهري، خهزا پيروزه له عهزتهتي علييه
 دهلن: يا نيمامي عومبهري. گهنم له کوپيه، قيمهتي بهچهنديه؟
 نيمامي عومبهري گوتي بهوانه:
 به عهزتهتي هلي بيژيرين شوکرانه
 گهنم نئهلهمهلاي ههرزانه
 حهيفه له عهمباري کافرانه
 «بيست و چوار روويه دراوان بدن، روويکو گهنم ددهنتي، دهلتي شيلانه»
 مزگينيان دهرد بؤ مال و خيزانه
 کي بوو له نيمامي عومبهري گرده
 لهو خندهقه ي باسکي خوي کرد به پرده
 مهخلووق پييدا رادهبرده
 نئستري خالندي بني وهلي زور بي مهفهريه
 لهسهر دهستي نيمامي عومبهري ههلهدهري نئويهري نئويهريه
 دهلي: نئستري کاک خالندي بؤ خاتري وهي هر بهقيمهت بي بتبي سهره
 ههتا زيندووي نهتبي بهره.
 رهسوولي خولاي فهرموي: ههلييه وهي علييه!
 بهسيان بکوژه، بي نينسافي دهگهل نئو فهقيرانه چاک نييه
 دهلي: مامه گيانه!
 بهو خولايه ي لايهزانه

«دهست هه‌لناگرم لهو کافرانه
هه‌تا خوین نه‌یه، نه‌با سه‌رانه».
نه‌کرا بشکێ قسه‌ی شی‌ری جه‌باری
هاته‌ ئاسمانی هه‌وریکێ تاری
رشی‌نی بارانی لی ده‌باری
هه‌روا خوین ده‌هات رای ده‌مالی سه‌ر و جه‌نده‌کی لاری
ئیمام ده‌نوارپه‌ته‌ پۆژی
ده‌لی: ره‌بی، نه‌دۆرینم نوێژی
روحم به‌ ئاوری جه‌ه‌ننه‌می ده‌سوژی
وا جو‌لندییان کردووه‌ فه‌نا
ئهو له‌شکره‌ی کافرێک نه‌ما،
(ره‌حمان به‌کر) بوته‌ وه‌ستا.

خه زېم

کچی دۆمی هه زى له کورپى دۆمى ده کرد. پوژتیکى داوهت بوو. هاتنه کن کورپه کهى گوتیان: «مه قامان بلی داوهتې ده که بین ئینشاللا». کورپه کهى گوتى: «لیم راوهستن هه تا نیوه پوژیه؛ نیوه پوژیه جوا بو ده ده مه وه». پیاوه کان پوژین. کورپه که له دوو کچه کهى نارد، گوتى: «ماله وهستا شالی داوهتیا نه بچم یان نه چم؟» گوتى: «به لئى. ده بی بچی داوهتې بکهى». نیوه پوژیه هاتنه وه کنى. گوتیان: «داوهته که مان بو ده کهى یان ناکهى؟» گوتى: «به لئى؛ دیم». کورپه که هه لستا چوو مهیدانئى، ده ستى به موقامان کرد. داوهتې گپرا. ته ماشای کرد دۆسته کهى وی نه هاتبوو. ده گریا، گوتى: «شاگرد! ئه داوهتهى بگپره». وه ده رکه وت، چوو کن دۆسته کهى خوئى، گوتى: «عومره کهم، ئه وه بهرگه ردیان کردووى، بوچی ده گری؟» گوتى: «وه للا که سى ئیلاقه ی نه کردووم؛ به لا کراسم نییه بویه نایه م». گوتى: «ئه وه ده چمه نیو داوهتې بانگت ده کهم پارچه هه یه به جووانه، هه ر کراسى که یفت دینئى بیکره». گوتى: «ئهن سى کراسم بو کردووى». گوتى: «ئاخر دایکیشم چوار کراسى بو کردووم، هه وت کراسم هه یه، هه یچیان به که یفى من نین» گوتى:

ده چم بانگت ده کهم». چۆوه، ده لئى:

«پوژتیک له پوژان سه له سبه یانئى

یارم راوهستا له پيش هه یوانئى

به زولفى لولوى ده کا شه رانئى

هه نیه ی زه ریفه مانگى ئاسمانئى

به چاوى ره شى ده کا گریانئى

کولمه ی فانووسه وا له دیوانئى

که پوئى یاقووته، مه گه ر هه یاسى دانا مه عنای بزانی

لئوى ئیستیفه، له سه ر دووکانئى

ددانی گهوههر، وا له کارخانئ
 پرسیم بۆ دهگری ئه‌ی عه‌مر و چاوم ئه‌ی کيژه جوانئ!
 ده‌لئ: کراسم نيهه بچمه ديلائئ
 ده‌لئيم بينايی چاوم گهوههر و دورم!
 من بالدار نه‌بووم، به‌بالان بفرم
 محه‌ندهک نه‌بووم، به‌خۆم بخورم
 بچمه ميسر و شام کراسيک بکرم
 بچمه ميسر و شام
 ئه‌گه‌ر پيم بچئ هه‌وت سالی ته‌مام
 ئاوی مه‌کانان به‌ من بي‌ هه‌رام
 هه‌تا به‌ سه‌د سالی هه‌ر بۆ خۆم غولام
 ئه‌و کراسه به‌ من ده‌بي ته‌مام
 له‌ کاری خولای چلۆن ته‌عجوب مام
 رۆژيک له‌ رۆژان چوومه باژيري
 خواجه‌يه‌کم دی کيمخوای ده‌گيري
 نيو گه‌زم لي‌ کري به‌ سي‌ سه‌د زي‌ري
 دوو سه‌تیشم دا نه‌کو وه‌ی گيري
 خولاکه‌ی وه‌ستايه‌! کراسی چابئ
 هه‌ر دوروومانی لالیک تيدا بي‌
 نازدارم زيزه، پتي قايل نابئ
 ده‌بي قايل بکه‌م، دنيا خرابئ
 ئه‌گه‌ر ئه‌و زيز بوو کاسييم نابئ
 کاسييم نابئ ده‌يم سه‌رگه‌ردان
 خه‌ريک و خه‌مناک که‌وته‌م خي‌لان
 وي‌لداش و خزم ليم ده‌که‌ن في‌لان
 هه‌ی! مزگيني به‌رن کراس هاته‌وه

دهبلتین به له یلام بی بیباته وه
 دهلی کراسم دهوی ساف له ماهووت بی
 دهوری دامینی دوور و یاقووت بی
 له راستی مه مکی دهنکی زمووت بی
 کراسم دهوی، ساف له کیمخوا بی
 کوپه ی قه نهوز، بهری خارا بی
 لال و گه وه هر گولاوریزی بی
 که تانی هیندی په راویزی بی
 نیوی مه مکانی نه خش و نیگار بی
 وینه ی هیندوستان کاری دیار بی
 سهد وه ستام دهوی، له پایه عهرزی
 دووسهد شاگرد بی بوخوی و دهرزی
 کراس بدروی له گولووکی رهزی
 له به ژنی یارم بوخوی بله رزی
 سهد وه ستام دهوی له بانی کوپه
 هه شتا له مووسلی، شپست له شنویه
 کراس بدروون له گولی لیمویه
 ده بلا تنک بی
 ناسک و شلک بی
 بو چاو هه لویه
 سی سهد وه ستا بین لیره له لاجانی
 شپست بین له مووسلی چل له تاران
 کراس بدروی گولووکی پیحانی
 ده بلا تنک بی
 ناسک و شلک بی
 بو نه شمیلانی

سی سهد وهستا بی له لای دریازئی،
شیست بین له مووسلئی، چل له شیرازئی
کراس بدروئی له گولئی پیوازئی
دهبلا ته نک بی
ناسک و شلک بی
بو بووکه نازئی
گه لی برادران با گوی بدیرن ئه و باسه
ته ماشای ئه و کورهی، چهنده ئیخلاسه
له دنیا ی پروون بوو به خه واسه
له سوئی ئه و کچه ی بوو که ی و کاسه
نازانم هیندییه، یانه بلباسه
بو خاتری خولای! ئه من بناسه
یار ده بهر نا کا قهت ئه و کراسه
ده لئی ئه دی چ بکه م له پرووی دنیا یه؟
له وه ی زیاتر چم لی پیک نایه
له بۆم بانگ که نه سهید و مه لایه
ده گه ل دایکی خوی بکه ن تکایه
بلا زهمه تی من نه چی بهزایه
تکایان لی کرد به هه موو دنیا یه
وه ره، کراس ته واو بوو بچو دهستی شایه
ئه ورۆ هه لپه ره، تا رۆژا وایه
دلّت خه مگین نه بی بکه سه فایه
سهید و مه لاینه! چه ند به جگه رم
ئه نگۆ وا ده زانن، زۆر قه له نده رم
له نگۆ وایه، زۆر منه تبه رم
خۆلی حه وت گوندان ده که م به سه رم

ئەو كراسەبى و نايەتە بەرم
 لەو خەلقە وايە من سەوداسەرم
 لەنگۆ وا بىكەس و بى برادەرم
 حاشا و مادوللآ! وا قەلەندەرم
 دىم هەلدەپەرم تا كەيفىش بەرم
 ئەگەر واى زانى ئەو نازەننى
 هات و دەستى گرت لە هەلپەپىنى
 خۆى بەعەزىدا دا تا رۆژاوايە
 خەزىمىكى ئالتونى لە كەپۆيداىە
 دە كەپۆى خۆى كرد لە بۆ جوانى
 هىند هەلپەپى لە رووى زەمانى
 لە كەپۆى كەوتىبوو بەخۆى نەزانى
 بەخۆى نەزانى ببوو جانفیدا
 ئاخر لەو كراسەبى وا كردبوو حاشا
 ئەلحەمدولىلا خەزىمىش نەما
 هەتا ئىوارى فەسلى رۆژاوا
 داووت بەرھەلدا كرا، خەلقى گەراوہ
 كە چۆوہ مالى شووشتنى چاوہ
 بسكى خورمايى دوو بە دوو كراوہ
 ئەگەر ئاوينەى بۆ خۆى هيتاوہ
 تەماشا دەكا رەنگى سووتاوہ
 لە كەپۆى خۆى نوارى خەزىم نەماوہ
 چ بكام، چ بكرىتم، ئەمنى فەقىر
 مەگەر خولآوہندى عالەمىن بكا دەزگىر
 لىم قبوول نەكرد كراس لەو فەقىر
 خولآ واى لى كردم بووم خولآگىر

كورەكە گوتى: «بلا بچم بزاتم، كراسەكە درواوہ يان نەدرواوہ».
 رۆژنىك لە رۆژان فەسلى نەبوهار
 بەرپزەي مالاندا دەچوومە خوار
 يارم راوہستا زوير و زگار
 فرمىسكى چاوى قەت نەيگرت قەرار
 بەسەر كولمانيدا دەھاتە خوار.
 دە دلم بەربوو ئاورىكى بى ئىختيار
 پرسىم: بۆ دەگرى حەبىبى نازدار؟
 لە عەبىبەتان دل ناگرى قەرار.
 پرسىم: «بۆ دەگرى، ئەي عەمرم، چاوم
 يارى، نازدارى، بسكىك لە خەنەي، يەك لە ژەنگارى».
 دەلى: «خەزىم لى كەوت فەسلى ئىوارى
 مەگەر ئىلچيان بىنيرمە بىنازى».
 پرسىم: «بۆ گرياي ئەي مالە باجم
 ئەي عەمر و چاوم يار نازەننى
 لىم بووى بە پەريزادەي چىنى
 دەلى: خەزىمى كەپۆم كارى مېردىنى
 لە كەپۆم كەوت لە ھەلپەرىنى
 مەگەر بچم بۆ ولاتى مەدىنى»
 ئەگەر لاو زانى ئەو قەرە خەبەر
 خۆلى حەوت دىيان لاو دەكا بەسەر
 دەلى: ئەگەر نەمرم، بژىم، بمىنم
 دەبى ئىنشاللا ئەو كارەي پىك بىنم
 يانە مالى خۆم پاك دەدۆرىنم
 يان ئەوہتا سەرى خۆم دەبەتلىنم
 يان دەچمە ئىسفەھان خەزىمىك دىنم

يان دهبي ليم بيري پي گوزهراني
 يان عيلى تهرک دهکهم، ههموو کس بزاني
 ليم حهرام بي گهرمين دهگهل کويستاني
 قهت چه کوچي نه کوتم له سهر سندان
 له خوتم حهرام دهکهم پي گوزهراني
 يان بو خه زيمي دهچمه ئيسپه هاني
 به قاسيدي به ههموو کس بزاني
 ههر ئه وي ده مي گوت به ده لالان
 له بوم بگه رين له ههموو مالان
 ههر له گهره يان ههتا مندانان
 ههر له مندانان تا ئيختياران
 تازيه ي رابگرن تا ههوت سالان
 پاک سهر و ده برم مال بي به تالان
 نه گهر ته زکهره ي پادشاي دهخويني
 ره ئيسي به بان تا عجب ده مي ني
 نهو سال ئيساغا خه رجی نه ستيني
 توخمي پير غه ييم ليم بکه سه لاوي
 پايزيک دادی، مه کهن هيچ راوي
 هاته هات مه کهن له چومي گهرماوي
 ئادهر بايجان تا ولاتي ئيران
 قافلّه ده به ند چوون ههموو ري گيران
 له شاري سنه ي دووکان هه لگيران
 خه زيم بزر بوو، داد يکي گيران
 ئيران و تووران به غدا و ئيسپه هان
 ته وريز و تاران جزيري بوتان
 سه رده شت و سنه تا ولاتي سه قز

عالەم لە تازییەى خەزیمی بوو کز
 سەردەشت و سنە بە لای شنۆوه
 عالەم رۆنیشتوو دەست بە ئەژنۆوه
 ورمی و مەراغە تا کو قەندەهار
 بازاری و دووکان نەبی قەت لە شار
 بەبە لە سەران قەت نایەتە خوار
 حوکماتی نەکا ئەو پادشای سەردار
 نابی ئەو دنیا بیی بەرقەرار
 تەرەدود بیری لە ریی راگوزار
 حوکماتی نەکا پادشای نامیدی
 داسنی و دنیا و سما و ئیزی
 ناچنە تەوافی قەبری شیخ ئادی
 داسنی و دینا، تەمامی ولات
 قایل نیم هیچ کەس پەمباریی بکات
 قایل نیم هیچ کەس بکا جلیتانی
 هەر تازیەبار بن بۆ نەشمیلانی
 دەبی خولا ئەو کارە بزانی
 یانە تیک دەدەم ولاتی ئیرانی
 دەبی ئینگلیس و عرووس بزانی
 ئەویش تازیەى رابگرن بۆ نەشمیلانی
 خەزیمی لی کەوت لە گەری دیلانی
 سەنگە و دەلق خیللی پالانی
 لەک و زەنگەنە، خزمی بوویانی
 ولایەتی شوان، لاس و رۆژبانی
 لەویش بە تازیەى خەزیمیان زانی
 لەویش رۆنیشتن بە دلگرانی

ده لیم: «خه به ریک هات له ولاتی ئیرانی
 ده بی گهرمینیش پاک پی بزانی
 خه زیم بزر بوو، هیچ کهس نه بزانی
 خه زیم بزر بوو، له گه ری لاوان
 نه و جار ئیساغای نارد بو دهر اوان
 لاوی ده خمیدا دهر سپه و کولان
 خه زیم بزر بوو تازیه له لاوان
 گریان زور بووه بو به له ک چاوان
 خه لق خه مگین بوو بی سووچ و تاوان
 پاک تازیه بار بوو خه لقی ئیرانی
 خه به ری بهرن پادشا بزانی
 روحمکی بکا بو ری گوزهرانی
 بنیری زیرینگه ری له ئیسه هانی
 خه زیمکی دروس بکا، بو نه شمیلانی
 بلا سولتانی نهسته مبولی به وه هی نه زانی
 دهنه ده مه خلوقی ده خه ن قرانی
 شادی هه لده گیری له مه مله که تی ئیرانی
 زییه بادینان چ گه وره و پان بوو
 قومکی ناوی تیدا نه مابوو
 ماسیی به سته زمان هه مووی خنکابوو
 له دهریام کردوه وا پرسیار
 ده گه ل دهریام دوو قسه ی گوفتاری
 ده لیم: «بو ئیشک بووی به ته ری به هاری؟»
 ده لی: «تازیه یه بو خه زیمی یاری»
 جوابیکی به رم بو ئیره وانی
 قاقه ز بنووسم، ده گه ل فه رمانی:

«خەزیمی ئالتوون ئی کیژە جوانی
 لە کەپۆی کەوتوووە لە گەری دیلانی»
 دە چیا ی سەفینیم بگەری خەبەر
 هەر گۆلیک لە عەززی سەر بێنیتەدەر
 بەقولینگی فەرهاد پۆلای بەجەوهەر
 لە پەگوریشە ی بۆ دەکشیمەدەر
 لۆلۆ شەقاوی لە دەم رووباران
 خەبەتیان دەکەم، سەد هەزار جار
 چەقالە و گێوژ وا بەکەوتەوه
 بریان، لیک وەرانی، بەهەلاتەوه
 شینتکیان گێرا، خوێش نەبیتەوه
 تەتەرێک لە لای مووسلای هاتەوه:
 «مزگینیم لە تو، ئە ی هەری لاوه!
 خەزیم بزر بوو ئەوه بینراوه (بیندراوه!)
 خەزیم بزر بوو سونگە ی زەمانی
 مزگینیم هینا بۆ ئەولاخانی».
 خەبەریان دابوو بە مەخلووقی ئیرانی
 بۆ چەپەر برۆا، مەخلووق بزانی
 تازیە هەلگیرا لەنیو موسولمانی
 هەزار رحمەت بی لە بابی (رحمانی)
 خەزیمی فێرکرد بە (ساحیبی ئەلمانی)

کاکه میر و کاکه شیخ

کاکه میر و کاکه شیخ ناغای مەرگه‌یان بوون. مه‌یته‌ریان بۆ ولاغی خو‌یان قه‌ت نه‌ده‌گرت. ده‌بوو ژنی ره‌عیه‌تان بی ته‌ویله‌ی بمالی، ئەسپان ئاو بدا، کا و جو‌یان بداتی. ئەگەر خه‌لاس ده‌بوو بچیته‌وه، ده‌یانگرت ده‌رکه‌یان لی ده‌گرت ده‌یانگا و ده‌یاننارده‌وه. ژن و کچیان هیچ نه‌یه‌شت.

هه‌یدەر گۆران پیاویکی ره‌شید بوو خه‌لقی دێیه‌که‌ی پاکی وه‌خړ کرده‌وه؛ پاکی قورعانی خوارد گوتیان: «ده‌بی قسه‌مان یه‌ک بی سبچه‌ینی ده‌بی بانگێشتنیان بکه‌ین بۆ ماله‌ هه‌یدەر گۆرانی، فه‌سلێ نه‌هاری».

کاکه شیخ و کاکه میر و دوازه‌ برا بوون؛ بانگێشتنیان کردن. هه‌ر براه‌یه‌کیان ده‌ نیوانی دوو کرمانجاندا دانا. نانیا ن هینا دایان نا؛ گوتیان: «بیسمیلا». ده‌ستیکیش گوتی: «یانه‌للا». هه‌ر که‌س جیرانی خو‌ی گرت، سه‌ری هه‌ر دوازدان له‌ مه‌جلیسیان برین. خو‌ین به‌سه‌ر نانیدا رژا. رایان کیشا ماله‌ کاکه میر و کاکه شیخان. هه‌موو ژن و کچی وانیا ن فه‌ساد کرد، به‌تۆله‌ی خو‌یان عیوه‌زیان کرده‌وه. هه‌یدەر گۆران هه‌موو مه‌خلووقه‌که‌ی هه‌لگرت. پاکی برده‌ سه‌ر کووپه‌له‌ی خمی. پاکی ده‌ خمی نا، پاکیشی ده‌ قورئ نان. رۆین بۆ ئەسته‌مبوولی بۆ شکایه‌تی سو‌لتانی. یای ئەستی ده‌لی به‌ یای به‌غدانی:

«خوشکی دلم به‌ غوولووره، چه‌ندی به‌ غوولووره

ته‌ماشای ئیخته‌رخانه‌ی کاکان بکه، ده‌به‌ر بۆر و بده‌وانم که‌وتوو جه‌ل و هه‌وسار و تووره

له‌ دیوه‌خانی کاکان هه‌لگیراوه هه‌ژده‌ مووته‌کا و دوازه‌ مافووره

ئه‌و رۆژانه‌ خوشکی کاکان سه‌ر به‌قور بان ئەگه‌ر له‌سه‌ر مالی کاکای مه‌یان

هه‌لگرت که‌ول و تاقم و سی قه‌لات و سه‌مبووره

ئه‌وی رۆژی مل به‌کوین بای، ئەگه‌ر له‌ داری جه‌نگه‌ی له‌شکر له‌ دوو کاکای مه‌

دەبوو جەمبورو بە جەمبورو

ئىستا بى ساھىب بووم حدودى بى نىشانە، بى سەلا بوون خانمى دە
رووسورە

چەندم گوت كاكە مەچۆ، مائە ھەيدەرى پياويكى غەيانە، لە دۆستايەتى بەدوورە

خەلقى مەرگە! ئەمن چ بكام، چ بكرىنم

بۆخۆم دەعوایە بكام يا بەسولتانی رابگەيىنم

ئەمن خوینی دوازده برای خۆم لە كى بستىنم؟»

ياى بەغدان دەلى ياي ئەستىيە:

«خوشكى ئەو ھەلا و ھەرايەت بۆ چىيە؟»

جارى بچىن، جەنازەيان بىننەو، لە مائە ھەيدەر گۆرانى تەسلىمىيان بكام
بەگلىيە

ئەو دەمى مەسلەھەتى لى دەكەين بزانی تەگىرمان چىيە.»

چەندى نۆكەر و پىشخزمە تە راووستاوه

ئەوى رەھبەت بى لە ولاتى مەرگىدا نەماوه

چوونە مائە ھەيدەر گۆرانى، جەنازەى برايان ھەلدەگرت و دەيانھەيناوه

بانگ لەسەر بانگیان لى داوه

دەلى: «ھىچ كەس واى لى نەقەوماوه

لە دوازده برايان يەك نەماوه.»

پاك كفت و دفن كراوه

پاكي چوو دە خاكى نراوه

مەخلووق بۆ مالى گەراوه

ياى ئەستى دەلى: «خوشكى ياي بەغدانى! خەبەرىكم دەبىست يەكم دەدەينا

غولويىك لە دەركى مائە بابى مەيە نازانم ئەو غولووھ نە شايىيە و نە شىنە.»

كى بوو لە كارەكەرى گوار زىزىنە

لەو لايەرا دەچوو بەگوشادى و بەپىكەننە

لەو لارا دەھاتەو بەگريان و رووچىزىنە

دەلّی: «خاتوونینە! وەرن، ھەموو ویکرا بگرینە
 ئەو غولووھ لە دەرکی مائە بابمان بوو، شایى بوو، لێیان بوو بەشینە
 لە دیوھخانئى کاکانیان ھەلگرتن ئافتاوھ و مەسینە
 لە ئیختەخانئى کاکى مەیان دەرھێنان جوانوولەى دە نەوزینە
 خاتوونیان پیل دەگرت و دەریان دەھینا
 سواری جوانوولەیان دەکردن بە قەرەپۆشى دە شینە
 بە مردن و تالانیش قایل نەبوون ژنیان بە ئیخسیر بردینە
 جا، مە تەگبیرئى چلۆن بکەین، خەبەرئى بدەین بە سولتانی ئەمینە»
 یای بەغدان دەلّی: «خوشکئى! چەندم گوت: کاکە مەچۆ، بەرى مەرگئى بە میوانى
 مەچووھ مائە ھەیدەرى دەگەل ھەیدەر گۆرانى
 فیلى وانم گەلئىک زۆرتەن لە فیلى و فەرھجى شەیتانى
 قەت بووھ، لەکنە خۆت، پیاوھتى بکەى، بدەپەوھ نانى
 قەت واش دەبئى، بئى رۆحمى و بئى ئیمانى
 سەرى دوازده برايان بېرى لەسەر سفرەى دە نانى
 خولا بکا مەرگەیبیان ببینم ھەر وەھایان بەسەرئى
 رسقى وانم بچیتە سەر پشٹی ماکەرئى
 سەد بارى رەحمەتان ببئى لە کورئى مێرئى دەگەل مێرە دسکەرئى
 بە تۆلەى ئاغای خۆى ھەژدەى دانە بەر خەنجەرئى
 ھەژدەى دە دیشى داویتنە بەرئى
 لە زەبرى دەستان و لە خوینئى جگەرئى
 ئەوا لکەى شل دەبوو لە خەنجەرئى
 نەحلت لە بابئى ئەو وەستایە بئى لەپاش کورئى مێرە دسکەرئى
 ئەگەر سئى بزماران نەدا لە گۆى خەنجەرئى
 ئەگەر خەنجەر بزمارئى ببئى، لە دەسکئى نایەتەدەرئى
 ھەى رۆ، برالە رۆ!
 ئەو جئى کاکە میر و کاکە شئىخ لێیان دەکرد شەقئین و شەرەکۆ

ئىستا، مەرگەيى گۈۈخۇزباب دەيگەنە برنجاڭ و پەمۇ
كەس نىيە جووتەي دە ئاڭايان
جووتەي ناسكە سواران
هەلگىرى بيانباتەو موقىرەي كىن بابى خۇ».
"رەحمان" خۇش بى "ساحب" رەحمەت لە تۆ

لهشكرى

بابى لهشكرى دهآئى:

«دلّم راناوهستى لهبهر ئهوان خهمان، لهبهر ئهوان گلهبييان. رۆژم لى ههلات
لهلاى كىوى ئادى، شهبهقىكى دهدا بنى بينارى، ئى دىكهم وه زارگهلييان،
بهلايهكمدا دى كولهكولى شوانان، به ئى دىكهمداهىتوولئىكى ناسكه بىرييان
چووړه چووړه بازيم له بناگوئيان خوښ دى لهسهر دهستى ده قوشچييان
ههلات ههلاتى شينكى مالوئيران، رقهى چوغهدارى، ناسكهى ده توولّه و تاژييان
دهبهر نازداريمدا ههيه كراسيكي لهوى ده قهنهوزييان
خرخالى زير راناوهستن له بهلهكان، دهكهونه سهر شلكهى پانييان
دهلّيم شيرىكى بكرم به سهه قوروشى، بيدهم له سينگ و مهكى گراوى خان
سولهيمان بهگى قولى بهگان؛ چهند دهكهم چ مووى لى نابري، لهبهر دور و ياقووت
و فهرنتييان
بهو شيرهى زهحمهت درا سينگ و مهكى وى، دهلّيم بجم شكايهتّى بكهم له
رهبى عالمييان

ئىستا ئه و رويوه، ئهمن بهجى ماوم بۆ غهريبييان
سوئسن و ههلام لى پهروهرده بوون له كوئسرهتى شاله بهگييان
كلى سهرينيم ههآين لى ههآگرن رسته و قهآيدهى ده تاژييان
حهيفىك و سى سهه موغابن له بۆ خان سولهيمانى قولى بهگان. ئهگهر بى حال
دهبوو به پيالهى ژهرهمارى له كوآلانى ده روميان
هيچ كهس له و رۆ بهدەر به روميان نهكا متمانى
بهنوکهرى خوئان غهيانن خوآ دهزانى
بوچيان دهخوينيهوه كه رۆژى قوشهن دپته مهيدانى؟
سولهيمان بهگى قولى بهگان كه زيرى دهبهر دهکرد، قتلآوى له خوئى دهدا،

دەستى دەدا زەرگى، بە ژەھرەمارى خزمەتى دەکرد بەديوانى
رۆمى! يا خوللا چاۋو كۆيۈر بى، لەجىياتى قاۋەى ژەھريان دانى
رۆمى زۆر بلحن، مەرد چاكان دەبىر لە مەيدانى
دەبى سولتان بەو كارەى نەزانى».
لەشكرى دەلى: «ئەگەر نەرم، بژىم، بىنم
خوينى خان سولەيمان بەگى خۆم ئەمن دەستىنم
بەئىزنى خولاي ئنشاآلا، سەد ئىنشاآلاى لەسەرە».
رۆلە! سولەيمان بەگ ئەتوو ديوتە، ئەگەر لەشكر و قوششەنت دەکرد ئەوبەر
ئەوبەرە

شاش و پەرى تىلتاوسى دەنا لەسەرە
سولتانى ئەستەمبوللى دەيفەرموو ھىچ كەس نىەتى ئەو نۆكەرە
رۆلە! لەجىياتى قاۋەى لە فىنجانى ژەھرىت کرد نەزەرە
رۆلە! ئەوا خانم و خاتون دەگرىن ئەوبەر ئەوبەرە
رۆلە، ھىندىكى مل بەكۆپنە، ھىندىكىش خاك بەسەرە،
رۆلە! دلم نايە ھىچ كۆپت لى بکەم بەگۆرخانە و بەمۇغبەرە
رۆلە! ھەتا بەسولتانى ئەستەمبوللى نەدەم ئەو خەبەرە
رۆلە! جەرگ و دلم سووتا، لىم خرا بوو ھەموو جگەرە
رۆلە! بلحەرۆمى زۆر بى خىرەتن، لە بەختى من ھەژارى
نە بەپىادەى دەگەمى نە بەسواری
حەيف و سى سەد مەغابن لە بۆ خان سولەيمان بەگى قوللى بەگان بېھۇشيان
دەکرد بە پىالەى ژەھرى وەك ژەھرى ماری
رۆلە! بە گولەى عرووس و ئىنگلىسى برىندارى
رۆلە! بچم ئەرسوو و لوقمانى بىنم بەيەكجارى
برىنانت دەرمان بکەن رزگارت بکەن لە زەمانى
سواری ئەسپى خۆت بىبەو، دەلین: تەماشای بکەن لە عارەب سواری
رۆلە! شەرى دەولەتییە ئەوا ھاتۆتە سەرت پۆستەى خوندکاری

دەبى بچىيە ديوانى خىزمەت سولتانى، مووچە و مواجبى خۆت وەرگرى
 بەيەكجارى
 سوار بىي ئىنشاللا بىيە سەركردە، ئالاي سولتانى وەرگرى، گەرەي قۇشەنى
 بى بەئىختىارى
 رۆلە! ئەتوو بۆ سەر ھەلنايەنى لە بۆ لەشكرى، خويىنت لە دەم و سميىلان
 دەبارى؟
 رۆلە! دلم راناوستى لەبەر ئەوان خەمان لەبەر ئەوان گلەبىيان
 رۆلە! رىم نەبوو رابىرم لە بۆ كوستانى ھەلەدنىيان
 رۆلە! لىرە رۆنىشم، يا بچمە مەملەكەتى ھىندىيان
 رۆلە! رىم نەبوو رابىرم لەبەر سەياح و قاسىدى ھەموو دەولەتان، دوامىن لەبەر
 سەرياز و تەنگىيان
 دلم بەخەمە، گەلىك بەخەيالە
 ئاورم دە بەدەنى بەربووه، غورزەمە، لى ھەلگرتوم، كەمالە».
 ئەوا مىوانى دەولەتيم ھاتوون لەشكرى دەلى: «داخولاً! خان سولەيمان بەگى
 قولى بەگيان لە مالە؟
 لە بۆت بە قۆپەنى بىزايە ھەلبىلىم، دەھاتە دەرى، غورزەم بەغورزەم مال بەمالە
 لە بۆت بەكەلەبابى سىي ھەلبىلىم لە دەرىبەندى بازىان چغەي خۆم لى نەكا بە
 گۆپالە
 لە بۆت بە سى كويزە ھەلبىلىم لەسەر شەت و بەحرانم لى نەكا بە گالەگالە
 رۆلە! دەگەل تۆمە بۆچ وا بى فىكرى؟
 چاوان ھەلنايەنى لە بابى خۆت بىكرى
 بۆچ ھەلناستى جەوى ئەو مىوانانە بگرى؟
 دەترسم باي شەمال بى، جىي خان و مىر و سولتان لە من بگرى
 خان سولەيمان بەگى قولى بەگان بى بۆ خۆي بە سوارەي، بە سپا و لەشكرى
 لە شىنكى مالويران رىستەي خۆي راکىشى بکەويتە دووى بلى: ھا بىگرى
 نەگرى
 ھەيفىك و سى سەد موغابن بۆ خان سولەيمان بەگى قولى بەگان بە پيالكى

ژەھرى و ژەھرەمارى لە كۆلانى رۆمىيان خەجلى
خەيفىك و سى سەد موعابن بۆ نەريكى وەك خان سولەيمان بەگى قولى بەگان
ئەگەر بى حال دەبوو بە پيالئىكى ژەھرەمارى لە كۆلانى دە رۆمىيان»

قەر و گولەزەر

وهختیکی شا عه‌باس له ئیسفهان‌تیرا هات بۆ دمدمی، هاته سندووسی؛ میوانی فەرهجوللا خانی، ئاغای سندووسی بوو. فەرهجوللا خان زۆر حورمه‌تی گرت. شا عه‌باس له‌وسه‌رئ که گه‌راوه، فەرهجوللا‌خانی ده‌گه‌ل خۆی برده ئیسفهان‌ی. فەرهجوللا‌خان دوا‌زده کوپری بوو. کوپری له هه‌مووان گه‌وره‌تری قەر بوو. قه‌ری کرده حاکمی سندووسی. خه‌به‌ریان بۆ قه‌ری هینا گوتیان: «حه‌مه‌دی پاشا‌غان کچیکی هه‌یه نیوی خاتوون گولەزهره؛ قه‌ت جوانی وا نییه». قەر قاسیدیکی نارد بۆ کن خاتوون گولەزهرئ. قاسید چوو سووره‌تی خاتوون گولەزهرئ بۆ هینا. به‌قه‌ری نیشان دا. قەر له سوئیانی شیت و شه‌یدا بوو. قەر ناریدییه کن بابی گوتی: «بۆم عه‌رزی شای بکا به‌نۆکه‌ری خۆی قه‌بوولم بکا؛ ئاشق به‌کچی حه‌مه‌دی پاشا‌غان بووم؛ جا که‌یفی خۆیه‌تی». هه‌لی گرت لینی نووسی: «ئه‌و عی‌لی گه‌رمینییه؛ پتی ناکه‌وئ ئه‌من بنیرمه کنی کچیکم بداتی. بۆ خۆی بنیرئ خوازینی بکا». قەر قاقه‌زیکي بۆ حه‌مه‌دی پاشا‌غانی نووسی:

«حه‌زئ ده‌که‌م به ولاتی سندووسیتش پابگا، خاتوونیکي هه‌یه به‌منی که‌رم بکا». حه‌مه‌دی پاشا‌غان بۆی نووسییه‌وه: «چلۆن پیک ده‌که‌وین؟ ئه‌و خه‌لقی کویتسانی و ئه‌من خه‌لقی گه‌رمینی. کچی من له کویتسانی به‌پری ناچی و ئه‌ویش نایه‌ته گه‌رمینی».

قەر گوتی: «هه‌لده‌ستم بۆخۆم ده‌چم. ئه‌گه‌ر که‌یفم گرتی، دیمه‌وه له‌شکری ده‌بم به‌زۆر لپی ده‌ستینم. ئه‌گه‌ر که‌یفم نه‌یگرت دیمه‌وه ماله‌ خۆم». جا هه‌لستا به‌رگیکی نۆکه‌رانه‌ی ده‌به‌ر کرد، پۆیی بۆ نیو عی‌لی حه‌مه‌دی پاشا‌غان. خاتوون گولەزهر به‌سه‌ر ماله‌ راده‌گه‌یشت. گوتیان: «بابم له چی ده‌گه‌رئ» گوتی: «له شوانییکی، له به‌رخه‌وانییکی ده‌گه‌رئیم». چوون به‌خاتوون گولەزهریان گوت: «کوپریکی جوان له شوانییکی ده‌گه‌رئ ئه‌تۆش چ شوانت نییه». ئه‌گه‌ر خاتوون گولەزهر ته‌ماشای کرد کوره‌ جحیل‌یه‌کی زۆر جوان بوو. گوتی: «کوره! شوانیت پی ده‌کرئ؟» گوتی: «به‌لی

قوربان؛ باب و باپیرم هر شوان بوو». گوتی: «نیوت چیه؟» گوتی: «دایک و بابم نه بووه هر بهه تیوی گوره بووم، پتیا گوتووم قهر». گوتی: «له کوئ هاتوی؟» گوتی: «قوربان هیند گه راوم ئیسفه هانیشم دیوه». گوتی: «به رخانم لی نادزی؟» گوتی: «قوربان دزی به من ناکرئ. که پهنک و گۆچانیان دایئ». ته سلیم شوانانیان کرد. رۆژتکی له مه ری هاته وه. خاتوون گوله زهر بۆخوی له بن پانکی دانا. سه ره خۆ پتی گوت: «شازاده قهره! نانی بخۆ». قهر نانی خوارد و هه لستا به رخی وه رگپرا چوو ده شتی. به به ند به ناوال شوانانی گوت:

«بابم حاکم بوو له ئیسفه هانی، بۆخۆم میریه تیم ده کردوه ده گهل به گله ره چه ندم له دیوانی رۆده نیشن میرزای زنده نووس و سینه ده فته ره چه ندم له بهر دهستی راده وه ستان کوره کوره ی به کیرد و خه نچه ره چه ندم له دیوانی هه بوو پیاوی قابیلی مواجب به سه ره رۆژی سه د ته ورزین به دهستی پادشای سجده ی به خیرتیا ن دینامه به ره ده به ند به مالی دنیا به نه بووم؛ عه زیم! ده منارده وه در به دره ده چوو نه مواجب وه رگرتنی، هه موو نۆکه ر سه ره سه ره سوکماتی سندووسی هه موو به چه نگ نه من بوو سه رانسه ره ناوه للا که سه نه بوو ده نگی بکا له بهر پادشای قه چه ره ویتستا به سه ری رووت و پتی پخاوس به رخی حه مه دی پاشاغان له خره خره ی بالینی ده چه لینم نه و به ره چاره م نییه، ویتستا ده بی هه تا ئیوارئ گۆچانی بچه قینم، له پتیش به رخۆلان رابوهستم ده سته ونه زهره که په نکی شوانانم ده ستۆدایه، کلای چوارگۆشه م له سه ره هیشتا نه وه م له ده وری سوکماتی بابم پی خۆشته ره، نه گه ر هه موو ئیواره و سبچه ینان خاتوون گوله زهر به له فزیککی شیرین ده لی: ماندوو نه بی، شازاده قهره! بابم حاکم بوو له ئیسفه هانی بۆخۆم میریه تیم ده کرد له سندووسی چه ندم له دیوانی شل ده بوو میرزای قابیل و ئیشک ناغاسی رۆژی هه زار عه رزچیم ده هاته پای دیوانی، دادی هیندیکیانم ده گوت، عه رزی هیندیکیانم نه ده پرسی

وئىستا بەرخى ھەمدى پاشاغان لە خېخېرى بەلئى دەچەلئىم لەبەر پرووى تۆ
 بە پىتى پىخاۋەسى
 بە زىگىكى تىر و بە دووان برسى
 وئىستا ئەو خۇشپىيەم گەلىك لە دەورى ھوكماتى بابم پى خۇشترە، ئەگەر ھەموو
 ئىۋارە و سىبھەينان خاتوون گولەزەرى باريكە لە بە لەفزىكى شىرىن لە قەرى بى
 كەس و باب دەپرسى
 بابم ھاكىم بوو لە ئىسپەھانى ئەمىنىشيان تەلەب دەكرد ھوكم دەھاتەو سەرە
 تەدارەكم دەگرت، بارگەۋىنە، چەندم رەنگىن دەكردەنەو نۆكەرە
 ئالام ھەلدەكرد، شەپپوورىيان دەكىشا ئەۋبەرە ئەۋبەرە
 ھەموو نۆكەرەن چەغەيان دروس دەكرد پەريان دەدا لە سەرە
 ھىندىكىيان بەرگىيان عەجەم بوو، ھىندىكىيان كوردەۋارىيان دەكردەو بەرە
 ئەگەر تەدارەكم بۆ دەگرتن، لە سانم دەدان، لىم دەكردەو نەزەرە
 چ بگەم، وئىستا غەرىبى شارانم، لەۋانى دەرىدەرە
 كەركى كوردىم دە بەردايە كولاۋى چوارگۆشەم لەسەرە
 دە ۋەرە عەزىزم ئىستا گۆچانى كوردىم بە مستەۋەيە، بە كەلاشى دۆمان دەكەم
 ئەۋبەر ئەۋبەرە
 ئەگەر سوار دەبووم، ئالايان لە دوو رادەكېشام، لووزەۋى سوارانم دەكەوتەو
 سەرە
 ھىندىك دەيانگوت: ئەۋە كورى پادشاي ئىرانئىيە؛
 ھىندىكىيانئىش دەيانگوت: ئەۋە شارادە قەجەرە
 ئەگەر سوار دەبووم لە سىندووسى بۆ ئىسپەھانى بچمەۋە خزمەت پادشاي
 بگەمەۋە نەزەرە
 ئەگەر داخىل بە ئىسپەھانى دەبووم، دوو مەنزىل مابوو فەرەجوللاخانى بابى
 خۆم دەيناردەۋە خەبەرە
 پۆست و پاكەتى بابم بۆ دەھات، دەيگوت: لەسەرى بابت كەۋى، زىپ و ئەشەرەفى
 بىشەپتەۋە ئەۋبەر ئەۋبەرە
 ئەگەر داخىل بە ئىسپەھانى دەبووم، تۆپ و تۆپخانە و سەرباز بەپىرمەۋە دەھاتن

دەیانکردەوہ ئەوبەر، ئەوبەرە

هیندیک دەیانگوت: ئەوہ کوری پادشای سی تۆقە. هیندیکیش دەیانگوت:

ئەوہ کوری فەرەجوللا خانى قەجەرە

ئىستا چ بکەم بەرخۆلەى حەمەدى پاشاغان دەچەلینم ئەوبەر ئەوبەرە

وئستا دەستم بەگۆچانى کوردی شل بوو، پیم لە کەلاشى دۆمان هاتۆتەدەرە،

ئىستا بە سەرى رووت و بە پیتی پىخاوس بەرخى حەمەدى پاشاغان دەکەم

ئەوبەر ئەوبەرە

چەندەم، بەرەلدا کردوون، نازر و نۆکەر و نيزام و ئەسکەرە

چەند بى خودانن میرزا و پیاوی دە موحتەبەرە

کوانین ئەو پیاوانەى رادەوہستان دەستەوہنەزەرە؟

وئستا بەرخى حەمەدى پاشاغان لە خرەخرى بالینی دەچەلینم ئەوبەر، ئەوبەرە

ئەو خۆشییەم پى گەلیک لەوان خۆشتر رادەبرئ، ئەگەر هەموو ئیوارە و

سبەحەینان خاتوون گۆلەزەر بە لەفزی شیرین دەلئ:

ماندوو نەبى سازادە قەرە

ئەگەر لە سندووسى وەدەرکەوتم بۆ ئیسفەهانى، دەهاتنە پىشم، وەکیل و وەزیر

و موختاری دە دیوانى

تەگبیریان بۆ دەکردم دەیانگوت: لە شای بستینه ئینشاللا رپی گوزەرانى

پیاویکی زۆر نەجیب و ئاقل، هەتا دئیەوہ لەسەر مەملەکەتى سندووسى دانئ

ئەگەر ئەو قسانەم دەبیست تەواوہ

بە ئاقلی خۆم پیاویکی زۆر ساحب کەمالم لەسەر مەملەکەتى سندووسى

دادەناوہ

وئستا زۆر خراپم دەگەل خاتوون گۆلەزەرى لى قەوماوہ

ئەو خۆشییەم هیشتا لەو خۆشیانە پى خۆشترە ئەگەر هەموو سبەحەینان

خاتوون گۆلەزەر دەلئ: قەرى غەریب، ئەو بەرخانە بئەوہ واوہ

لە خۆم غەریب و خانە وئرانى

سەد عەرژچیم بوو سبەحەینى هەلدەستام، دەهاتمەوہ دیوانى

حدودى گەرمینیم بوون لە ئیختەخانى

دەمگوت زىنيان لە پشتى كەن تاجى و تولانم بيننه دەركى ديوانى
 دەمگوت نۆكەران بانگ كەن، سواران بدەن لە سانى
 ئەمن ويستا ئەو خوشييەم پى خوشترە لەو خوشييانه ئەگەر خاتوون گولەزەر
 دەلى ماندوو نەبى هەموو ئىوارە و سبەهينانى
 خولايە ئەو پياوہ چاكە كە تولى بى رازى
 ئەگەر رۆژ دەبۆو لەلايەكم دەبوو تۆپ و تۆپخانە و لە ئى ديكەم دەنگى مووزىك
 و سەربازى
 لەلاى ديكەم دل بريندار بوو، خاتوون گولەزەر گرتوويەتى بەگازى
 ئەگەر خودا نەخواستە بچمەوہ حوكماتى سندوقسى ديسان لە دل، دەبیتەوہ
 بەشين و تازى
 دەترسىم ئەمن ئيرە بەجى بيلم ناموسلمانىك بى خاتوون گولەزەرى لە حەمەدى
 پاشاغانى بخوازى
 رۆژم لى ھەلات كەيشتە محەلى چيشەنگاوى
 زەينى خۆم دەدا تاوولى حەمەدى پاشاغان يەكى بەژن باريكى كىل گەردن لەبەر
 خۆى دابوو چارشتويكى داراي دە پى خۆى كردبوو جووتە كەوشىكى سەغرى
 دەستى دەدا دەستىك ئافتاوه و مەسینەى ئەرزەرۆمى سەبر سەبر . نەرم نەرم
 دەھاتەوہ بۆ رازى سەراوى».

ئەوا دى لە قەرى بى دايك و باب دەكا سەلام و سەلاوى
 قەر دەلى: «عەلىك ئەسلام و رحمةتوللاھى خاتوونى كىل گەردنى بەلەك چاوى!
 تاوى لەرز و نۆبەتى گرتوومى، وەرە بەدەستى موبارەكت بمدەيە چۆرىك ئاوى».

خاتوون كە خۆى نەگرت بەعینوان و تەكەببۆر دەستى دا جامى دەچۆوہ
 سەرچاوهى كانى بازنە و كرمەك و گوارە و ئەنگوستیلەى لە دەستى خۆى
 دەرھینا، لە جامى ئاوى دەنا دىنى لە پيش قەرى بى دايك و بابى دادەگرى
 قەر لەبەرى پىيانى ھەتا تۆقى سەرى دەوى خاتوونى دەفكرى
 ھەرچەند دەكا و دەكرىنى چ عەيبانى لى ناگرى
 دەلى: «قەر بابت ماقوولە يا بە باپىرم لى گەورەترى؟
 ئەمن دەترسىم شكايەتى خولات لى بكەم، دەترسىم لىم بى بە كوفرى

ئەگەر ھېندە ساحب حیلە، بۇ كەپەنكى شوانانە وەستۆى خۆت دەگرى؟
 ئەگەر خۆت بەپىياو دەزانى بۇ نانئىرى لەدووى سەرباز و لەشكرى؟
 ئەگەر ھېندە بەعیلمى بۇ دەس لە حوكماتى سىندووسى ھەلدەگرى؟
 وا ناكەى جارئكى يەكت پى ھەلخەلەتتى وەئەستۆى خۆت بگرى
 دەستم شل بوو بۆچى جامى ئاوتىم لى وەرناگرى؟»
 قەر دەلى: «خاتوننى! خوللا وەندى عالەمیان دەستت دە عەمرى گرى
 لە نەمامەكانى بەھەشتى ئەتۆم پى چاترى
 ئەوى ئەتوو فەرمووت بە قەرى غوربەتى پى دەگرى
 تاوى لەرز و نۆبەتتى گرتوومى، ددانم ددانى ناگرى
 لە خۆشيان چاوى كەم بىنا بووہ جامى توو دەستم ناگرى
 كەس پى ناكەوى عەيب و عاران لە توو بگرى
 ئەگەر بلىم باجم ماقوولترە بۆم دەبىتە كوفرى
 ئەگەر بلىم باپىرم گەورەيە خوللا لىم ھەلناگرى
 خاتوننى ھەمدەى پاشاغان ئەمن ميوانم دەبى قەدرم بگرى
 ئەتوو خانەخوئى دەبى دە غەربىان بىكرى؛
 ئەتوو نەجىب زادەى كەس نابى مەقسوود لە دەركى توو بمرى
 نابى خەيالئكى بكەيەوہ لە تىپ و قۆشەن و لەشكرى
 نالئى ئەگەر پىياو دل ھىلاكى نەكا نايە كەپەنكى شوانان وەخۆى گرى
 پىياو چلۆن چۆل پەرسىتى دەكا، دەست لە مەنسەبى ھەلدەگرى
 كارئكى وا بكە، ئەگەر خوللا وەندى عالەمى لىت ھەلگرى
 وەرە چۆرىكم ئاوى بە دمەوہ بكە، ھەوہل سىندووقى سەرى خۆت، دومىنت ئى
 براكانت، دەشقەمى جامى دەستى توو لىم بىبى بە شىفا قەرى بى دايك و باب لە
 ولاتى غوربەت بەبى كەس نەمرى».
 خاتوون گولەزەر ئەگەر بۇ قەرى دىنا ئاوە
 دووبارە لە قەرى غەربى دەگرد سەلاوہ
 دەبىگوت: «چونكە پىلاوى غەربىيىت وەكن ئەمن ھىناوہ

هانى بەدەستى خۆم بتدەمى ئاۋە
نازانم كۆرى كىيى وات لى قەوماۋە
ۋەرە بۆ خاترى خولاي ئىۋى خۆت بەمن بلى تەواۋە
لەبەر نەناسىنى ئەمن ھىچ ئولفەتم بەتوو نەداۋە»
قەر دەلى: «خاتونى! ەمر و چاوم! بابم راھبەرى ئىسفەھانىيە لەپىش پادشاي
راۋەستاۋە

بۆخۆم حاكىمى سىندووسى بووم ولايەتم لە خۆم تىك داۋە
چەندم كۆشك و تالارى ەزىز و شىرىن لى بەجى ماۋە
چەندم حدودى بى نىشانە لە ئىختەخانان ەموۋى مەحتەلن، كەس نىيە پىيان
بكاتەۋە رەشەپراۋە
ئىستا نۆكەر و تابىعەى من ەموۋ تازىەدارن؛ دەلىن قەرى كۆرى فەرچوللا
خانى نەماۋە

خاتوون ئاۋرى تۆم تى بەرىۋە ەموۋ جگەرم سووتاۋە
خاتوون ئەمن بۆيەكى مردووم وىستا بەمنەتم دەدېتى چۆرىك ئاۋە»
شكايەتيان لە ەمەدى پاشاغان كرد، گوتيان: «خاتووم گولەزەر ئاشقى قەرى
بوۋە». ەمەدى پاشاغان، پىي زانى كە قەر ئاشقى خاتوون گولەزەرى بوۋە گوتى:
«مەسلەھەتە خىلى ئاۋا بگەم بۆ گەرمىنى، كەس نەزانى»
جا ەيناي تەدارەكى گرت خىلى بەرىتەۋە ئەۋدىۋى. سبەھىنى زوۋ خىلى بردهۋە
بۆ گەرمىنى. قەر چوۋە سەر ئاۋى دەستى بە گريانى كرد.
ەمەدى پاشاغان زانى. لە دوۋى نارد گوتى: «رۆلە! ۋەرە ئەمن دەست لە توو
هەلناگرم، ەەرچەند دراوت دەۋى دەتدەمى؛ مەبە نۆكەرى كەس، ەتا سالىكى دى
خىل دېتەۋە، ديسان ۋەرەۋە كە خۆم ببە شەرىكى مالى من».
قەر دەلى:

«لە خۆم بى كەس و بى سەلایە!
جا من ئاورىكم گرتوۋە ھىچ چارەم نايە. لە توو چلۆن بستىنمەۋە مالى دنيايە
ئەگەر ئىزىم بەدى ئەمن دېمەۋە گەرمىنى گەرمەسىر دەكىشمەۋە جەفایە».
ەمەدى پاشاغان دەلى: «رۆلە! ئەۋە نابى ناكرى

ئەتووخەلقى كۆيستانىنى بۆگەرمىنىت بەرم لىم قىبول ناكرى
 چەندت زىر و زەمبەر دەدەمى، بەدل و بەجان بگەرەو بەدواو
 خۆ من دەربەند نىم دەگەل خۆم دەبرى ئەما مۆر و قاقەزم بە دەولەتان داو».

ئەوئى رۆژىيان چادر كۆيستەو بۆ موبارەكى لە جىيەكى دىكەيان ھەلداو.
 قەر دەگەيە خاتوون گولەزەرى دەيگوت: «خاتوونى گيانە!
 تىرىكت لى دام زۆر بى دەرمانە
 ھىچ خەبەرت زانىو بەبى من لە ئىسففەھانى سەتى وەك بابى تۆى
 لەبەردەستانە

دەستم لە پادشايەتى ھەلگرتوو ھاتووم لەبەر توو بووم بەشوانە
 وىستا وا بابت دەلى لىرە مەمىنە ئەمن دەرۆم ئەتوو بەجى بمىنە لىرەكانە
 ئەگەر ئەمن لەبەر خاترى توو نەبى دەنپىرم لە سىندووسى بىتەو سەرباز و
 تۆپخانە

بەخولای ئەمن ئابرووى بەھەزار سالم چوو لەنىو عىلانە
 يانە پاكى بەقەر دەدەم، يانە تالان دەكەم ھەمەدى پاشاغانە
 نايەلم ئەتوو بەرنەو ھەرمىن ئەمن بىم بى خودانە»
 خاتوون دەلى: «قەرى مالىپران! ئەگەر خۆت بى خودان کرد ئەمنىشت! کردوو
 بى سەلاپى
 نەبوو دە رۆژان دە پىش ئەو قسەدا خۆت ئاشكرا بگردايە، وىستا چ بگەين چم
 لەدەس نايە»

قەر دەلى: «ئاخر ئەمنىش بووم بى سەلاپە
 وىستا چ بگەين چم لەدەس نايە
 رىتى ولاتى سىندووسىم لى بەسترا دەگەل ئى بەغدايە».
 خاتوون گولەزەر دەروا لە بۆ كۆيستانى دە عەزىم، قەرى بى دايك و باب بەجى
 دەمىنى لە بۆ خەموخەفتى دەوى دنيايە
 قەر دەلى: نايە چەندى گازى گولەزەرى بارىكەلە دەكەم نايە
 خۆى لە من كرده كەويكى گەردن رەش، خۆى ھەلدەكىشا كىلى دە كۆيستانى
 قەرى بى دايك و باب بەجى ما لە بۆ خەم و خەفتى دەوى دنيايە

ھەرچەند کل له چاوی ئەوی کافر بابهی دئی، له چاوی قهت کەسی نایه
 قەر دەلی: «خاتوونی گۆلەزەر گیانه!
 ئەتوو دەچییه وه گەرمینی گەرمەسیر، ئەمن بهجی دەمئیم لێره کانه
 ئەمن خەمگینم ئەتۆش نات بیتەوه گۆزەرانه
 خاتوون گۆلەزەر! دەترسم له بیرم بکهی ئەمنیش لێره بيم سەرەوێرانە
 خاتوون گۆلەزەر! وەرە. سویندیکت بۆ بخۆم به حەدیس و یهکیکت بۆ بخۆم به
 کەلامووللایه
 ئەوه دەرۆیه وه گەرمینی گەرمەسیر، ئەمن بۆ کن هیچ بهنی ئادەمیان له پروم
 ھەلنایه
 خاتوون عەزیم! دەزانم دەگەل بەغدا یەم لی دەقەومی شەر و دەعوایه
 خاتوون بۆ خاتری خولا و پیغەمبەران پیم مەکه دەعوایه
 دەزانم گێچەلم لی دەقەومی دەگەل شاری بەغدا یە».

خاتوون دەلی: «قەر ئەتوو ئەگەر هاتیه ئەو ولاتە ی خۆت کردە غەریبێکی
 قەلەندەرە
 عەزیم وێستا لەبەر ئەمن له مال و حالی خۆت بووی دەر بەدەرە
 جا ئەگەر ئەمن برۆم، ئەتوو کەس نییه لێی بکهی نەزەرە
 ئەمنیش سویندت بۆ دەخۆم بەزاتی خولای و بەکەلامووللای ئەکبەرە
 «ئەمن حەلالی دنیا یه له خۆم حەرام دەکەم، هەتا وه کە قەر له گەرمینی
 گەرمەسیر دینیتەوه دەرە»

قەر دەلی: «نایه! ئەمڕۆ دوو رۆژە دەنگی خاتوون گۆلەزەریم له بنی گوئیان نایه!
 خۆی لی کردووم به کەویکی گەردن رەش، خۆی هەلکیشا کیلی کویتسانی
 قەری بی دایک و بابی بهجی هتشت له بۆ کوێرەوهری و خەفەتی دە وی دنیا یه
 ھەرچەند کل له چاوی ئەو کافر بابهی دئی، قهت له چاوی کەس نایه»
 ئەگەر راز و گلەبیان لیک دەبوو تەواوه،
 خاتوون بۆ گەرمینی گەرمەسیر دەرۆی، قەر له ولاتی کویتسانی بهجی ماوه
 حەمەدی پاشاغان دەلی: «دەنا رۆلە قەرە! دەولەت زیاد و مالئاوا»

قەر دەلّی: «له خۆم خانەخراپ و مائۆیرانی!
 ئەمن چلۆن بەبێ کەسی له دوور ولاتی بکەم گوزهرانی؟»
 خێلی ھەمەدی پاشاغان باری دەکرد تەرکی دەکرد ئەو مەکانە
 قەر وە دووی خێلاتی دەکەوت بێ سەر و بێ زمانە
 ئەگەر ھەمەدی پاشاغان داخیل بەگەر مینێ دەبوو، بەکری شیخانی دەبوو
 میوانە
 سێ پۆزانی قەرار دەگرت، بۆ تیجارەتی دەچوو پرووی دەکردە شارانە
 قەر ئەو لە بیابانان، تەماشای رێیانی دەکرد، کاروانیک دیارە
 دەلّی: «بچم ھەوایی ئەو کاروانە بکەم پرسیارە
 ئەو کاروانە نازانم نە گایە، نە گادارە
 نە وشتەرە، نە وشتربارە
 نە پیادەییە، نە سوارە
 بچم ھەواییکی ھەمەدی پاشاغان لە وی بکەم پرسیارە».
 قەر دەیزانی بەکری شیخان ھەزێ لە خاتوون گولەزەرێ دەکا
 بەکری شیخانیش دەزانی قەر ھەز لە خاتوونێ دەکا. قەر خەلقى کویتستانی
 بوو، بەکریش خەلقى گەرمینێ بوو. ئەوا دەپوا بۆ تیجارەتی
 قەر بانگ دەکا: «کاروانی، ئای کاروانی!
 ئەتوو ھیچ ھەوایی خێلی ھەمەدی پاشاغان نازانی؟»
 بەکر گوتی: «ئەمن کاروانم،
 رەئیسێ گەرمین و کویتانم
 ھەوایی خێلی ھەمەدی پاشاغان زۆر چاک دەزانم
 ئەمشەو سێ شەو لەنێو خێلی ھەمەدی پاشاغان میوانم
 ئەگەر خەبەری خێلی ھەمەدی پاشاغان لە من دەپرسی: خاتوون گولەزەر
 نەخۆشە دەردی گەلیک گرانە
 عەزیزم ئەمن ئەوئ شەوئ لەوئ بووم بۆیان کردە سەدەقە چل شەکی جووت
 ددانە

ئەمنیش چوومە سەری نەزمانی دەگەرئ نەهەلدینى چاوانە
 نەخۆشئىكى هئىند گرانە لەکنم هەتا ئیوارئ ناژى ئەو بەستەزمانە».
 قەر بانگ دەکا: «بەکر بەکرى شئىخانئ!
 مووت بەکەوئى لەسەرى زبانی!
 بەکر بەکرى مال شئواوہ!
 یا رەبى، سەفەرت نەبئى تەواوہ
 خئىرئ لە جوانى خۆت نەبىنى کوئىرت ببئى ھەردووک چاوە
 ئەوہ چى خەبەرئىکە لە بۆ منى مالوئىرانت هئناوہ؟
 یا رەبى! سەفەرى خئىرت نەبئى، بەسەلامەتى نەگەرئپەوہ بەدواوہ»
 بەکر دەلئى: «ئەتوو خەلقى کوئى لە خاتوون گوڵەزەرئ دەکەى پرسىارئ؟
 خاتوون گوڵەزەر ھەر زمان خۆشە بەشوان و گاوانان دەکاتەوہ بئىگارئ
 ئەگەر خالى بار دەکا، بسکئىكى دەنئى دە خەنەى يەكى دەنئى دە ژەنگارئ
 ھەنىەى خاتوون گوڵەزەرئ دەلئى رۆژئى منەوەرە، لە مابەينى عەرز و ئاسمانئ
 دەکاتەوہ کارئ
 مەخلووقات گوزەرانى لەبەر دەکا لە سبەھىنئى ھەتا ئیوارئ».
 قەر دەلئى: «ھەى بەکر، بەکرى شەیتانە!
 خولآ چلۆنت لئى قبوول دەکا لەگەل من دەکەى ئەو قسانە
 چ بەکم. دل ھىلاکى کردووم گاگا دەبم بەنۆکەر و گاگا دەبم بە شوانە
 ئەگەر لئىم موعەبىن بئى نەخۆشئىكى ھىلاکە راستن ئەو قسانە
 بۆخۆم دەبمە ئئىلچى، دەچم دئىنمە سەرى نەرەستوو و ھەکئىمئىكى وەک لوتمانە
 دەشقەم خولآ تەوفىق بەدا راست ببئتەوہ، شایى بە دنيايە، نەوجوانە»
 بەکر دەلئى: «بەخولآئى! نەخۆش بوو خەلقى ھەمووى بۆئى راوہستابوو، لە ئامبىن
 ئامبىنى فەقئى و مەلايانىيان دئىنانەوہ سەرى لە بۆئى بخوئىننەوہ ياسئىنى. ئەگەر
 ياسئىيان کردبوو تەواوہ
 چاوى ھەلات زبانی کراوہ
 نۆکەر و پئىشخزمەتان موژدەيان لە بۆ ھەمەدى پاشاگان ھئناوہ

همه‌دی پاشاغان شوکرانه‌ی ده‌بژارد گه‌لیک له‌بهر خو‌لای پاراوه
ئه‌گه‌ر ئه‌منیش زانیم خاتوون گوله‌زهر چابوو، قه‌تاری خو‌م راکتیشا هاتووم
واوه»

قه‌ر ده‌لئ: «ئه‌گه‌ر نه‌مرم، بژیم، بمینم
ده‌بی بی سوعه‌تیکه‌ی به‌همه‌دی پاشاغان بنوینم
ولاتی به‌غدایه‌ی پتوه‌بشئوینم».
به‌کر ده‌لئ: «ئه‌توو له‌وه‌ی مه‌که‌فکرئ
پیاوی شوانه‌ویله و بیکه‌س ده‌گه‌ل عیلى چى پئ ناکرئ».
قه‌ر ده‌لئ: «ئه‌توو بزانه‌قسه‌ی ئه‌و تاجرده‌ی هه‌موو خو‌راییه
له‌توو وابوو هه‌موو شتیک چه‌رچیگه‌ری بازارییه
گه‌زگه‌زه‌ی چیتی ده‌فرۆشی له‌توو وایه‌هه‌موو شتیک چه‌رچیگه‌ری بازارییه
ئه‌گه‌ر نه‌مرم، بژیم، بمینم
ده‌بی به‌مه‌له‌که‌ته‌ی ئیسفه‌هانئ رابگه‌ییتم
تۆپ و تۆپخانه و له‌شکری بۆ سه‌ر به‌غدایه‌ دینم
رئی کویتسانی ده‌به‌ستم گه‌رمینئ ده‌شئوینم».
به‌کری شیخان ده‌لئ: «به‌خو‌لای! به‌شوانان پیک نایه‌ن ئه‌و کارانه
همه‌دی پاشاغان پیاویکی ماقووله‌، شاری به‌غدایه‌ شاریکی گه‌وره و گرانه»
به‌کری شیخان ده‌لئ: «جاری له‌و قسانه‌ گه‌رئ خو‌لا بکا خاتوون گوله‌زهر چاک
ببی له‌و ده‌رده‌ی، خلاس بی ئه‌و به‌سته‌زمانه».
قه‌ر ده‌لئ: «به‌کر ئه‌توو به‌کری شیخانی».
قسه‌ی چاکت به‌زاریدا نایه
ره‌ببی زه‌لیل بی له‌چاوان، نه‌که‌ویه به‌ر ئالای هه‌زه‌ته‌ی ره‌سوول‌ولایه
خاتوون گوله‌زهر ئینشاللا له‌و ده‌رده‌ی رزگار ده‌بی، چونکه‌ ده‌گه‌ل ئه‌منی
خواردوووه‌که‌لاموللایه
ئه‌وه‌ ده‌چمه‌وه‌ سندووسی بۆی دروس ده‌که‌م تیپ و سپا و ئالایه
ره‌ببی هه‌ر دوو چاوت کویر بی، ئه‌توو بۆچی قسه‌ی چاکت به‌زاریدا نایه‌؟»
به‌کر ده‌لئ: «ئه‌من چ بکه‌م، ریبوارم، تاجری هه‌ر چوار ده‌وله‌تانم

ئەوى دىومە ھەر وای دەزانم
ئەمنیش سویندخۆرى خاتوون گولەزەریم بۆیە وا سەرھویرانم
موداخل لە بەغدايە دەكەم خۆم بە نۆكەرى فەرھجوللا خانى حاكمی سندووسى
دەزانم».

قەر دەلى: «بەكر! دلت خۆش كر دووم بەو قسانە
خەلقى گووى خوارد لە گووى بابيان دەيانگوت: شیتە بەكرى شىخانە
وەرە دە مەيدانى خەوف و رەجايەدا بەئەمانەت بچۆ حەوالىكم بۆ لە حەمەدى
پاشاغان بزانە

بۆ خاترى خولاً و پىغەمبەران! بەكر بۆم بکە ئەوى سوباتى
بچۆ كەن حەمەدى پاشاغان، بلى: قەرى كورى فەرھجوللا خانى دەيگوت خاتوون
گولەزەریم بداتى

مەلى: قەر شیت و ئاگا لەخۆ نىيە
ئەمن سألەوختىكە دەستم لە حوكماتى هەلگرتووہ شاه عەباسى ئىسفەهانى
دەگەل فەرھجوللا خانى لەبەر ئەوہە ئەمىنان بە نەحەت كرديە
دەزانم خاتوون گولەزەر دەگەل تۆش سویندخۆرە، بە لا ژن دىنى نىيە
ئەتوو ئەمىنى ھەر چوار دەولەتانى ئەو كارەش بۆ توو عەبى نىيە
بچۆ بۆم لى بزانە قسىكى بەسەحىيە
وہللا يا ئىسفەهانى بە قى دەدەم، يا رى كويستانى لى قەدەغە دەكەم
يەكجاريە

بەيەكجارتكى بچۆ، كارم بکە تەواوہ
شەرمەت پى نەبى سەرى قەتارى بگىرەوہ بە دواوہ
يانە سندووسى بەقە دەدەم، يانە بەغدايە دەستىنم تەواوہ».
بەكرى شىخان لە شەرمى قەرى گەراوہ
ھەتا وەكى لەنپو خىلى حەمەدى پاشاغان تەمبەلتىبى خۆى بە عەرزى داداوہ
چوو لە حەمەدى پاشاغانى كرد سەلام و سەلاوہ
حەمەدى پاشاغان دەلى: «وہ عەلىك ئەسلام، خىرە، شوکور! وا قەتارت
گەراوہ».

گوتی: «نازانم چت عهرز بکه‌م، قاسیدم هیچ گله‌ییم له‌سه‌ر نییه
 به‌ریتی راستی خۆم ده‌رۆیم یه‌کێک له‌ رازی به‌ردی بانگی منی کردییه
 گه‌لێکم قسه‌ ده‌گه‌ل کرد هه‌تا دوینێ نه‌مزانێ کتییه و کوینده‌رییه
 سه‌ری فه‌تارییم راگرت گه‌لێکمان پیکه‌وه قسه‌ کردییه
 گوتی: «ئهمن قهرم کورپی فه‌رجوللا خانی ئیستا له‌ ئیسفه‌هانێ شا‌عه‌باس
 ده‌گه‌ل باجم لیم ده‌کا گله‌یییه
 ئه‌گه‌ر خاتوون گوله‌زه‌رم نه‌داتێ به‌غدایه‌ی لێ ده‌که‌م وێرانه‌».
 ئه‌گه‌ر حه‌مه‌دی پاشاغان ئه‌و قسه‌ی بیست ته‌واوه
 ده‌یگوت: «سه‌برئ بگه‌ر به‌کر، هه‌تا قسێکی له‌ مائی ده‌زانم ته‌واوه‌».
 نارديه‌ کن خاتوون گوله‌زه‌رئ: «ئه‌و خه‌به‌ره‌ چیه‌، ده‌لێن زبانت ده‌ گرتو ناوه
 ده‌گه‌ل شوونیکێ خوێریله‌؟» ده‌لئ: «بابه‌ ئهمن عیلاکی سه‌ر ئاوالهم، بی خودانه
 ئه‌تووش مه‌زنیکێ گه‌وره‌ی ساحبی هه‌موو عیلانه
 ردین سپی دوله‌تانی، چاکت ده‌ناسی سولتانه
 ئهمن ساحب ده‌وله‌تم، ده‌بی بدوینم هه‌موو شوان و گاوانه
 ئه‌گه‌ر ئهمن هه‌موو که‌سێکی نه‌دوینم نامیته‌وه‌ گوزهرانه
 بابه‌ ته‌خسیری من چیه‌ خه‌لق ده‌کا ئه‌و قسانه‌؟»
 حه‌مه‌دی پاشاغان ده‌لئ: «ناردوو به‌ته‌ کن ئهمن بۆ خوازبێنییه
 ئه‌و کورپی فه‌رجوللا خانی حاکی سندوقسییه‌».
 گوتی: «بابه‌ ده‌گه‌ل ئهمن مه‌که‌ گفتموگۆیه
 ئه‌گه‌ر به‌ سه‌گێکم بده‌ی ئیختیاری من هه‌ر به‌ تویه‌».
 حه‌مه‌دی پاشاغان بانگی کرده‌وه‌ به‌کری شیخانه:
 «ئهمن خاتوون گوله‌زه‌رم دواندوووه‌ ئه‌تووش بۆخۆت بچۆ قسێکی لێ بزانه‌».
 به‌کری شیخان وای گوتییه:
 «قوربان! به‌ریشی سپییه‌وه‌ رهمن ناکه‌وئ ده‌لاییه
 ده‌بی ژنان بنیری بزانی قسه‌ی چیه‌».
 حه‌مه‌دی پاشاغان گوتی: «جا ئه‌و ته‌گبیره‌ به‌من نییه‌»

به کرى شېخان عهزرت بکه م قسىكى ديبه
 راوهسته خيَل بگه رپته وه ساليكى ديبه
 له وئ دته مئ به يه کجاره کيبه
 بچو پئي بلئ جا بزانه جوابى چيبه».

ئەگەر به کرى شېخان جوابى بۆ قهرى هېناوه
 ئەگەر عهزرى کرد هه موو قسه ي بۆ گتپراوه
 گوتى: «يا خولا به خيترتیه وه زهحه تت بۆ من کيشاوه».

قهر له راسته وه، گه پراوه به دواوه
 گه بيبه جئ هوارى بانگيكي خوشى لئ داوه
 گير نه بوو، هه تا هات، گه بيبه سندوسى، چينشيني کرد ته واوه
 عهزرى بابى کرد له ئيسفه هانى، گتپراوه
 ئەگەر فهره جوللا وا دهزاني

دهچوو ده بوو به عهزرى له کورپى خۆى له شای ئيسفه هانى
 شا فهرمووى: «ئهو له گهرميتنى ئەمه له کوپستانى؟
 ئەوه کارىكى زۆر گهره يه مه گهر سولتاني ئەسته مبولئ پئ بزاني».

شا فهرمووى به فهره جوللا خانيبه:
 «ئهو کارىكى زۆر به قابله ت نيبه
 له کنم پۆم کچئ نادا به عهجه ميبه
 ئەلبه تته کورپى تو عه وامه چ ناگاي له خۆى نيبه
 ده نا مهمله که تى من کچى وهک کچى حه مەدى پاشاغانى تيدا نيبه؟»

شا عه باس گوتى: «فهره جوللا خان! قاقه زىكى بنووسه له قهرى:
 «نيوى ئەو کچه ي چيبه؟» قاقه زى بۆ قهرى نارد. قهر گوتى: «له رووم هه لئنايه
 قاقه زى بۆ شا عه باسى بنووسمه وه». له شکرى برد و چوو بۆ سه ر حه مەدى
 پاشاغان خه به رى دا به حه مەدى پاشاغان:
 «ئهنم کورپى فهره جوللا خانى
 چه ندم خزمه تى به رخ و مه رى وى کرد به شوانى

ئەمن خۆم كرده نۆكەرىكى كەمترین، ئەوانم دانا لە جیتی فەرەجوللا خانى
 خۆی لە من نەناس كرد قەدرى منى نەزانی
 ئیدی نەلئى لە رووی هەلنايه
 يا دەبى خاتوونىم داتى، يا دەبى دەگەلم بكا دەعوایه
 ئەو نەزانی ئەگەر ئەو حەمەدى پاشاغانه
 بابى منیش فەرەجوللا خانه
 بەگەر ئەگەر فكرى بكا، سەد تاجر و توججاری وەكووى لە مەملەكەتى
 پادشایدايه
 قاسیدیكى بنیره كن خاتوون گۆلەزەرى، بزانی بۆ بەكرى لە من دەكا حاشایه
 ئەگەر جوابى منى دا دەگەر پێمەوه بەدوايه
 ئەگەر بۆ بەكرى شىخان بى بۆى دروس دەكەم سەیر و سوحبەت و سەفایه».

ئەو خەبەرە بە بەكرى درایه
 گوتى: «نەمزانی كورپى فەرەجوللا خانىيه، كوێراییم دايه
 ئەگەر خاتوون گۆلەزەرى بدەن بە قەرى هەرچەند خەرج و موخاریجى بى خۆم
 دەیکیشم لە دنیايه
 بۆ خاترى قەرى خاتوون گۆلەزەرم بەخوشك قبوول كرد، بۆخۆم دەبم بەبرایه
 دەشقىمە مەقسوودیان حاسل بى، لىكترى ببیننەوه كام و سەفایه».

ئەگەر خەبەرى لە حەمەدى پاشاغان دەکرد یەقینه
 دەیگوت: «بەخولای! كچى من لایقى كورپى فەرەجوللا خانى نینه
 لیم قبوول ناکا سولتانی ئەمینه
 «ئەگەر بێتو بیدەمى دەبى عەرزچى بکەم بەدل و یەقینه».

ئەگەر ئەو قسانە دەگەرێراوه بۆ قەرییه
 گوتى: «لەوى وا یه هەر ئەودەمه، كه دەگەلم دەکردەوه شوانىیه
 ئەو مەعنايانە هەموو چىیه؟
 ئەو کارانە وا پێك نایه
 تازه نەهاتوومه تکیایه

يان بمداتى يا ومخوقهوى بؤ دعوایه
 دعوایه دهکهم بهدل و بهجانه
 ههتتا کهنگى دهگرى ئه و بیانوانه؟
 «لهشکرى ئیسفههانی دینم بهجاریکی، بهغدايه دهکهم ویرانه».
 سوارىکی نارد بهچهپهر و بهرهوانه:
 «تهشريفى بهکرى شیخان بیته ئیرهکانه».
 که خهبر به بهکرى شیخان گهراوه
 به پهلهپهل هات لهولاه
 له قهرى کردهوه سهلاوه
 دهلى: «براله! چ داویکه بؤ منت روناوه».
 دهلى: «لهتۆ دایه، ههر ئه و قهرى شوان ماوه
 گوفتاره له بؤ تۆم روناوه
 بهغدايه دهکهم بلاوه
 ئاخر زۆرم له توو گئراوه»،
 دهلى: «ئهنیش خزمهتم پى کراوه
 خهبرم له خاتوونى گئراوه
 بهخوشکم قبوول کراوه
 بؤ توو چاکه ئه و نهولاه».
 بهکر چوو به قاسیدییه
 به حهمه د پاشاغان دهلى به یهکجارهکییه:
 «ئهتوو بؤ ئه و پیاوه جوابت چیه؟
 ئه ویش پیاویکی کهم نییه
 بؤ تووش عهیب و شوورهییه
 دهست هه لگرتنى له بؤ نییه
 مهگه ر دهولت لیک درین یهکجارهکییه
 هیچ سهفای له بؤ توو نییه

به‌غیرهز کوپیره‌وه‌رییه «
 گوتی: «به‌کر، ئەتوو بۆ چ له من ده‌که‌ی حوکمی؟
 کچی خۆم ناده‌م به‌ عه‌جه‌می
 سبچه‌ینی بێته‌ ده‌عوا‌یه»
 خه‌به‌ری له‌ بۆ‌قه‌ری برد
 قه‌ر سبچه‌ینی خۆی دروس کرد
 سبچه‌ینی فه‌سلێ چیشتاوه
 خه‌به‌ر به‌ قه‌ری دراوه:
 «ئەو له‌شکر هات له‌ولاوه
 دار و به‌ردی ده‌پۆشاوه
 هه‌لێ و بگه‌رێوه‌ دواوه».
 قه‌ر ده‌لێ: «نه‌مرم، بمێنم
 به‌غدا‌یه‌ پاک ده‌شێوێنم
 یا سه‌ری خۆم ده‌دۆرێنم
 یانه‌ گوله‌زه‌رێ ده‌ستێنم»
 به‌کری شێخان وای گوتییه:
 «بۆ توو عه‌یب و شووره‌یییه
 ئەو شه‌ره‌م هه‌یچ بێ چا نییه
 حه‌مه‌دی پاشا‌غان کویتستانی نییه
 لێ گه‌رێ تا سالتکی دییه
 بلا‌گه‌رمینی له‌سه‌ر نه‌بییه
 ده‌وره‌ی بگه‌ر په‌کجاره‌کییه
 لێ ده‌ستینی چاره‌ی نییه
 ویتستا هه‌قت ده‌گه‌ل به‌غدا‌یه‌ چیه‌؟»
 قه‌ر ده‌لێ: «به‌کر کار ته‌واوه
 تازه‌ ناچمه‌وه‌ به‌دواوه»

له شکر و قوشەنم هیناوه
 سندوقوسم لی به جی ماوه،
 بۆته شه ر له زه مانی
 جوابی ئه و قسه ی درا به سولتانی
 دنیا ده مینی به ویرانی
 له بهر کوری فه ره جولا خانی
 سولتان ده لی: «رامه مین
 ئیسفه هانی تی بگه یه نن
 ئه گه ر قسه م نه سه لین
 قه ت نابی عه جه میک بمین
 هه رچی شیعیه بیبه تلین»،
 ئه و خه به ره هات، گه راوه
 به میری به غدایه دراوه
 ئه گه ر میر وا ده زانی
 شه قژن که وته دیوانی
 ده لی: «بیننه ده ری جبه خانی
 سه ربازم بۆ بدن له سانی»،
 سه رباز له سان راوه ستاوه
 کاریکی گه وره قه وماوه
 ئالای حه قتیان هه لداوه
 ده س به ده عوایه کراوه
 تا نیوه رۆ لیکیان داوه
 له شکری به غدایه شکاوه
 سه ری به یداغان به درراوه
 هه رکه سه بۆخۆی گه راوه
 قه ر رۆسته مه راوه ستامه راوه ستاوه

شاش و پەر پالڤان وڻڪ داوه
 پالڤان وڻڪ دا له زهماني
 ههروهكو بهوري بهياني
 كه عيالات ههمووي پڻي زاني
 دهيانگوت: «ههتا دوڻي دهيكرد شواني
 ئهوپوڙكه بهوري بهياني».
 دنيا بهو شهري دهزاني
 بهكري شيخان هات، لهولاه
 قاقهزي خاتون گولزهري هيناوه
 ماچي كرد، لهسه چاوي داناوه
 بهكري شيخان گوتي: «قوربان، چ نووسراوه؟»
 گوتي: «دوعا و سهلاوي داناوه
 فهموويه: بۆ له رووي بابم وهرگه راوه؟
 زۆر خراپم لي قهوماوه
 ئهوا خهتاي من گيراوه
 پڻي بلي بگه رپتهوه
 قهواره دهگه لم روناوه
 قهرارمان تا بههاري
 ههتا بهخير خيل دپتهوه خواري
 جا بوخوم دهگه لي دهكهم گوفتاري
 چا نيبه چي دي بگري بناري»
 قهر گوتي: «پڻي بلي پڻي ناكهم متماني
 ههتا بوم نهخوا قورعاني
 بوم داني قهول و قهراري
 ههتا وهكو خيل دپته خواري».
 بهكري شيخان هات، گه راوه

قسه‌ی بۆ گۆله‌زهر هیناوه
 قورعانی بۆ خوارد ته‌واوه:
 «که هاتم نایه‌م به دواوه،
 چی دیم ئابروو نه‌کا بلاوه».
 قهر له بۆ شه‌وی گه‌راوه
 له‌شکری خۆی کرد بلاوه
 سولتان به‌شا عه‌باسی تی‌گه‌یانندیه:
 «ئه‌گه‌ر ده‌لی تاراجی بکه‌م به‌یه‌کجاره‌کییه
 ئه‌و شه‌ر و مه‌عه‌که‌که چییه؟»
 شا عه‌باس وای گوتیه:
 «ئه‌گه‌ر ده‌فه‌رمووی ده‌ری که‌م خوی‌پیه
 ده‌سولتانی زیاتر که‌سم نییه»
 سولتان وای دا جوابی ویه:
 «ئیه‌ختیاری وی به‌من نییه»
 فه‌ره‌جوللا خان قاقه‌زی نووسییه:
 حاشا و مادوللا کوری من نییه
 له‌سندووسی ده‌که‌م خوی‌پیه»
 قهر گوتی: «ده‌سته‌لات به‌من نییه
 ده‌سته‌لات به‌من نه‌ماوه
 حاشا، مادوللا له‌و کارانه
 ده‌زانم ده‌مگرئ قورعانه
 ناتوانم له‌به‌ر فه‌ره‌جوللا خانه
 لیم هه‌رام بوو پووی نانی
 جا خاتوون گۆله‌زهر خۆی زانی».

بهیته زه‌مبیل فرۆش

زه‌مبیل فرۆش پادشا بوو. رۆژیکی سوار بوو، چووو راوئ. له‌سه‌ر قه‌بران غه‌له‌به‌یه‌ک بوو، پرسى: «ئوه چیه؟» گوتیان: «پیاویک مردوو» پادشا گوتى: «ده‌بى ئه‌من بچم، بزاتم، قه‌بر چلۆنه». هه‌لستا هاته‌ سه‌ر قه‌بران. پیاویکیان هینا ده‌ قه‌ریان نا، به‌ردیان پى رایه‌ل کرد، قورپان دادا، گلپان پیندا کرد. پادشا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته مه‌لا، جى ئه‌منیش هه‌روا ده‌بى؟» مه‌لا گوتى: «ئوه ره‌عیه‌ته، خه‌رجى ده‌دا، بیگارى ده‌کا، جى وى له جى توو خوشتره، به‌شکه‌م ئه‌توو فرى دهن، نه‌یه‌ن لیره‌ بمى». گوتى: «ئاخر ئه‌منیش ده‌مرم؟» مه‌لا گوتى: «ئه‌توو دایکت ماوه، بابت ماوه؟ ئاخر ئه‌تووش هه‌ر ده‌مرى». گوتى «مه‌لا ئه‌گه‌ر ئه‌من مردم، لىفیک، دۆشه‌کىکم بۆ راناخه‌ن؟» گوتى: «نه‌وه‌للا هیچت بۆ راناخه‌ن». گوتى «بلا برۆینه‌وه، جارى راکیشن، ئه‌من ئیدى پادشایه‌تى ناکه‌م». هاتنه‌وه‌ مالى، دابه‌زى، گوتى: «بابه، که‌س پىم نه‌لئ پادشا». ئنى خووى بانگ کرده‌ ده‌رئ، گوتى: «ئه‌من ئه‌و پادشایه‌تیم ناوئ، مردنى له‌ دووه، ئه‌تۆش که‌یفى خوته‌ ئه‌من خولا حافیز». ئنه‌که‌ گوتى: «بابم له‌ بابت ماقولتر نییه‌ ئه‌توو ده‌س له‌ پادشایه‌تى هه‌لبگرى، ئه‌من ده‌س له‌ خانمه‌تى هه‌لناگرم؟ هه‌ر جیه‌کى ئه‌توو برۆى ئه‌منیش دیم».

له‌ شارى وه‌ده‌رکه‌وت؛ ئنه‌که‌شى وه‌دوو که‌وت. به‌پیان رۆین گه‌ینه‌ گاوانى. گاوان له‌ نىو گارائى بوو. پادشا گوتى: «گاوان به‌قوربانتم بم وه‌ره‌ جلان بگۆرینه‌وه». سه‌ر و به‌رگیان پیکه‌وه‌ گۆرپیه‌وه. رۆیى؛ خانم ره‌دوو که‌وت. ته‌ماشایان کرد. ئنىکی کوپرى فه‌قیر به‌رپیه‌دا ده‌رۆیى خانم گوتى: «وه‌ره‌ سه‌ر و به‌رگان پیکه‌وه‌ بگۆرینه‌وه». جلیان گۆرپیه‌وه. هه‌ردوو پروت و ره‌جال رۆین. هه‌تا گه‌یشتنه‌ شارىکی. چوونه‌ مالىکی؛ ساحب مال گوتى: «بابم جووتى ده‌زانى؟» گوتى: «به‌لئ ده‌زانم». گرتیان به‌نۆکه‌ر. سه‌به‌ینى زوو جووتیکیان گا دایه، گوتیان: «برۆ جووتى بکه‌». گوتى «به‌خولای جووتیم که‌م کردوو، بۆم لئ بخورن تا فیر ده‌بم». برۆیى جووت کرد هاته‌وه، ده‌ستى دا بیل و سه‌وه‌ته‌ى خه‌ریکی په‌ین

پشتنی بوو، سبچه‌ینی چۆوه جووتی کرد هتا ئیوارئ. هاته‌وه به‌ساحب مالی گوت: «خولا هه‌لناگرئ ناتوانم به‌که‌یفی ساحبی بکه‌م» ئه‌ویشی به‌جئ هیشت و چووه شاریکی دی. دهستی به‌زمبیلکردنی کرد.

پۆژئ ده‌چوو کولۆشی خری ده‌کرده‌وه؛ ده‌یه‌ئنا ده‌یکرد به‌زمبیلله‌ له‌ بازاری ده‌یفرۆت. ته‌ماشای کرد ئه‌و کولۆشه‌ گاران و مه‌ر له‌ په‌ریزان ده‌یخۆن؛ گوتی «خولا هه‌لناگرئ ئه‌من پۆژی ئه‌و به‌سته‌زمانانه‌ بیرم». ئه‌و کاره‌شی نه‌کرد، چۆ شاریکی دی له‌و شاری شه‌وی ده‌ خه‌وی هات. سبچه‌ینی هه‌لستا چووه‌ سه‌ر ده‌ریایه‌ ده‌ نیه‌وه‌ راستی ئه‌و ده‌ریایه‌ی جزیرتک بوو. مێشه‌یه‌کی لی بوو گوتی: «خولایه‌! ئه‌وه‌ که‌س نه‌یچه‌قاندووه‌؛ چ بکه‌م له‌به‌ر ده‌ریایه‌ ریم نییه‌ بجم بریکی بینم بق خۆم بیکه‌مه‌ زمبیل». ئه‌وی پۆژئ زۆر به‌ئاجزی هاته‌وه‌. شه‌وی ده‌ خه‌ویدا پتیا گوت: «سبچه‌ینی برۆ له‌و مێشه‌یدا بق خۆت کارئ بکه‌».

زوو هه‌لستا چووه‌ سه‌ر ده‌ریایه‌. بی پایه‌ له‌ ده‌ریایه‌ی دا، هیچ پی ته‌ر نه‌بوو. هاته‌و شاری دهستی به‌زمبیلی خۆی کرد.

خاتوونی پادشای شه‌وی زمبیل فرۆش ده‌ خه‌وی دی ئاشق له‌ وی بوو.

حه‌ق! دل وهره‌ جاریک به‌چۆش

جامئ جه‌ ئه‌شقه‌ مه‌ی بنۆش

کین قه‌زیه‌تی زمبیل فرۆش

فه‌سیح بکه‌م حیکایه‌تی

ده‌ست ده‌ کورسی سه‌ناعه‌تی

ده‌ست له‌ کورسی و فه‌رمانئ حه‌ق بوو

ئاشق به‌لیقا و شه‌وق بوو

سه‌نعه‌تی زمبیل له‌کن بوو

ئه‌و پی بدرئ کیفایه‌تی

ئه‌و لاویکی تازه‌ روال

ته‌رکی کرد شاهی و که‌نج و مال

له‌ ترسی مه‌وت، مال کرد به‌تال

خۆی مه‌شغوول کرد به‌ تاعه‌تی

ئەو لاوتىكى ئى سادە بوو
 ھەردەم لەسەر رېتى جادە بوو
 بەئەسل پادشازادە بوو
 دايم لە زىكر و تاعەتتى
 كوا ياقووبى ساحب كەمال؟
 عىبادەت كرد ھەشتى و دوو سال
 لە ترسى مەوت، مال كورد بەتال
 خۆى مەشغوول كورد بەتاعەتتى
 سالتى دەرى دواز دەى مودام
 سەنعەتتى وىم وى خاس و عام
 رۆژى دەكرد زەمبىل تەمام
 دەبېردە شار بۆ قىمەتتى
 چى رۆژىكى لاو زەمبىل دەبەست
 دەبېردە باژىرى بەقەست
 نىعمەتى شەوى پى كەوتە دەست
 لاو قانىعە بەقىسمەتتى
 چى رۆژىكى لاوا زەمبىلان دىنى
 خاتوون لە بورجان رادەمىنى
 بەدل و بەجان دەيچەبىنى
 لاو كەوتە پى موحەبەتتى
 ئەو جارىيەى خەوفى خودىنە
 دىن بەحىلە بەلاو دەلېنە:
 «لاو! مىر لە تۆى زەمبىل دەوینە،
 ئەو بەچاكيەت بانگ كەتتى».
 لاو بەو قسەى بوو خۆشحالە
 رووى كرده مال، چۆتە حالە

هه‌لی گرت زه‌مبیل چی بوو
 رووی کرده دیوانی میران
 یه‌ک له‌دوای وی هات به‌خوارد:
 «لاو! میر له‌تۆی مه‌تله‌ب دیداردا
 بو‌خۆت وهره، بکه‌ قیমে‌تی».
 لاو، به‌وئی فیله‌ی نه‌زانی
 بی‌ ترس و خۆف چوو بو‌ خانی
 دهربه‌ی دا‌ چه‌نگ دهرکه‌وانی
 قایم کرا لای ده‌ حشه‌تی
 لاو نۆری دهربه‌ نه‌ماوه
 لپی ته‌غیر بوو په‌نگ و باوه:
 «تا بمداتی زحمه‌تی»
 لاو بانگ ده‌کا: «میری کوباره!
 نه‌توو به‌منت هه‌یه‌ چ‌ کاره؟
 تا پیک بیه‌نم حاجه‌تی».
 خاتوون ده‌لی: «لاوی فه‌قیره،
 پیر و ئاقل و هۆش و ژیره!
 حازر نین لیره‌ چ‌ میره
 بو‌ت هات بازی ده‌وله‌تی».
 لاو ده‌لی: «خاتوونی مومتازه!
 لیره‌ تا شام و حیجازه
 نامه‌وئی ده‌وله‌ت و بازه
 من نیم له‌ گوین خه‌یانه‌تی»
 خاتوون ده‌لی: «لاوی شلیتوه!
 وهره‌ نیو ریحان و سیوه
 شه‌که‌ر بملیسه‌ به‌لیتوه»

تا پۆڭى سېخەيەتتى.
 خاتوون دەلتى: «لاوى پوۋالە!
 وەرە نىو دۆشەك و پالە
 تېك وەردە ئەو زولف و خالە
 دوورە پۆڭى ئاخەرەتتى»
 لاو دەلتى: «خاتوونى! زولف و خالى تووم حەرىرى
 قابىل بەخۆت بەبەژنى مىرى
 حەد نىيە رەنگ من فەقىرى
 ئەو ناكرى دەستيان داتتى.»
 خاتوون دەلتى: «پەستە و چۆغەلەت دەبەر دەكەم
 بۆ زىپرى سوورت پۆ دەكەم
 پاك گىاننت كەسك و سوور دەكەم
 دەتكەم بەچەرخى داوەتتى.»
 لاو دەلتى خاتوونى: «پەستە و چۆغەلەى خۆم چاترن
 لەش گوناھبارى پى وەشرن
 لە بۆ پۆڭى مەسلەھەتتى.»
 خاتوون دەلتى: «دەنا لاو وەھا نابى
 ئەگەر فىل بى، ئەبەرەھە بى
 لە چەنگانم خەلاس نابى
 نايەى سەر پىتى مەسلەھەتتى.»
 خاتوون دەلتى: «لاو مەكە چ قسە و چ دەنگان
 بچىە نىو حەوت بەحرى نەھەنگان
 خەلاس نابى بە چ رەنگان
 نايەيى سەرپىتى مەسلەھەتتى.»
 لاو دەلتى: «خاتوونى بە ئەركان و تۆرە
 مەسلەھەت ناكرى بەزۆرە

ئیوارە دابی ئەنگۆرە
 تیی دەبینین مەسلەحەتی».

خاتوون بەو قسەیی دال بوو غەتی
 خوش هەلستا، زوو پێ کەنی
 دەلی: «لاو! وات دینمە سەر هیدایەتی».

لاو وای کرد خلاس لە داوی
 ئەنجەتی کرد بەپیشاوی
 بچی لە بالەخانان خۆی باوی
 بەشقم خلاس بی لە داوی
 خاتوون خورپە جاریەیی بەنادری:

«مەسینەیی ئاوی هەلگری
 بییە بۆ جیی لاو تێو دە».

لاو هاوار دەکا شیخ و مەلی:
 مووسا لە نیو بەحری عەمیق
 بۆ ویت کردە دوازە تەریق
 فیرعۆنی تیدا کرد غەریق
 ئەو بۆ جەزای شیرکەتی
 پەنهام بە توو شاھی کەبیر
 یووسف توفلیک بوو شیت و ژیر
 بران بردیان ئاویتیانە بیر
 بردت لە میسریت کردە میر
 نێزیکت کرد لە رەحمەتی
 بزانه چیان کرد قەومی کوفار
 مەنجەنیقیان ئاویتە خوار
 ئیبراھیمیان نابوو دە نار
 بی بەش نەبوو لە رەحمەتی

هوودی له نئو به حری ده لآن
چل سالیشت ئو ده خه لاند
فتهاحی بابی رهحمه تی
ئادهم گهنمی خوارد، کردی گوناھ
تۆیه ت قبوول کرد، ره به نا
هر تۆی بابی سه لته نه تی
زه که ریایان به موشاران بری
ئه یووب له سه ر کرمان دری
کوانی عیسای رۆشه ن چه راخ؟
خویندی ئینجیلی خوش ده ماخ
کی بوو له کن خولای گوستاخ؟
مووسا بنی عیمران نه مان
کوا ئه بو به کری سدیقی موسته مان؟
کوا عوسمانی بنی عه فان؟
ئه و جامیعه ی ده س به قورعان؟
په نهام به توو شاهی جه یار
زه مبیل فرۆش نه یما ئیختیار»
دهستی گرت خۆی فری دا خوار
جه براییلی چوست و ته یار
خۆش له ئاسمانی هاته خوار
زه مبیل فرۆشی گرت به زار
ده ئی: «عومرم! نه کیشی زهحمه تی
په نهام به توو صاحب سجوود
ئه له چه مدوللا یا وه دوود
ده رچووم له وئ زه لاله تی
په نهام به توو لایه زانی

واسیتھی گیاندار و بی گیانی
 پیم هیج نییه دنیاای فانی
 بی بهش نه بووم له رحمتی
 په نهام بهتوو توو نادری
 هم که ریمی هم قادری
 چی توو نه یکوژی نامری
 بهشم که وتوتته فرسه تی
 شوکرم بهتوو، پادشای جه بار
 خه لاس ده که ی عیدی هه ژار
 هیج که س ناتبینی په روهر دگار
 دنیا بق که س نییه باقی دار
 چون که وتمه باری فرسه تی».

خاتوونی میری گوتی: «لاو بق نه هاته خوار؟» چو سهر بانی ته ماشای کرد
 زه مبیله فروش ده گهل قهره واشی نییه. پرسى: «چی لی هات؟» گوتی: «خاتوون!
 له سهر پرا خوی هاویشته کووچه ی». خاتوون گوتی: «جا من چ بکه م؟» غمی وه مه
 جار یکی دی چاوم پی ناکه وئ». روانی به کووچه پیدا هه لده هات. نه گهر ته ماشای
 کرد زه مبیله فروش چوو ده خانوو یکه وه، خاتوونی میری نیشانه ی کرد. ژنی
 زه مبیله فروش گوتی: «ها عمره که م بچی وا بزړکاو ی؟ ئدی نانت بق نه هیناوه؟»
 گوتی: «ئهمریق زه مبیله م بردنه مالى میری. بردیانه ژوورئ، حه قیان بق نه هینام؛
 ئه منیش هاتمه وه. ژنه که ی گوتی: «دهنا زورم برسویه». زه مبیله فروش گوتی:
 «به خولای چی توو نه تدیی ئه منیش نه مخوار دووه». به ژنه که ی گوت «ئتوو بچو بق
 حه قی زه مبیله ان ئه گهر دایانیه ی بیئیه. نه گهر نه یاندایه ی وهره وه شوکری خولای
 ده که ی».

ژنی زه مبیله فروشى چوو گوتی: «کوئخا دهرک! عهرزی خاتوونی بکه حه قی
 زه مبیله کانم بداتى چمان نییه بخوین». کوئخا دهرک چوو عهرزی خاتوونتی کرد.
 خاتوون: «بیهینه ژوورئ حه قی بدمی». دهرکه وان هینایه ژوورئ. خاتوون که
 چاوی پی کهوت له پله کانان به پیری وه هات، ماچی کرد گوتی: «به شقی خولای

وهره! نه قلی خوت و زهمبیل فرۆشی بکه». گوتی: «خاتوون نیوی خولات هینا جهرگت بریم. جارئ حهقی زهمبیلانم بدهیه، زه وادمان نه خواردوه؛ جا له دووم بنیرهوه نه قلیت بق دهگیرمه وه». دهستی ژنی زهمبیل فرۆشی گرت؛ برديه گه نجخانهی چارشیتوی راخست بۆی پر کرد. ههرچی کردی چارشیتوه کهی بق هه لئه گیرا. کۆشی پی گرتوه، بۆی پرکرد هه تا پیی هه لگیرا. رۆی چۆوه مائی. زهمبیل فرۆش پیی پی که نی: گوتی: «بق عه مرما! ئەمن ناتوانم ئەوانه له دم چۆمان بینم؟ ژن بۆیه ناچیزهن، ئەتوو ئەو پوو لهت بۆچ هینا؟ رۆی که عه رزی. بزائم». ئەگه رۆی کرد پاکی بوو به مار و دوو پشک و کیسه ل، به نیو مایندا بلاو بوون؛ حهقی زهمبیلان نیم په نابات که و ته عه رزی. گوتی: «عه مرما! ئەوانه ده توانی به ریه وه، هه تا ئەتوو دیتیه وه ئەمنیش ده چم نانی ده کریم، دیمه وه».

ژنه که گوتی: «ده ترسیم پیمه وه دهن». گوتی: «نا! مه ترسه زهره ریان نابئ بوت». هه لی گرت پیددا نارده وه. بۆخۆشی هه لستا چۆوه بازارپی نانی کری، په نیری کری. زۆری برسی بوو، ته مای بوو نانی بخوا، گوتی: خولا لیم هه لئاگرئ ئەو ژنه چاو له دهستی منه».

هاته وه مائی.

ژنی زهمبیل فرۆشی زیره کانی برده وه. خاتوون گوتی: «ئوه کهم بوو، بۆیه ت هینا وه؟» گوتی: «قوربان! بۆچی میردی من ناتوانی له بیابان ئەوانه بینیته وه؟» رۆژ هاتبووه ئاوا بوونی. خاتوون گوتی: وهره نه قلی خوتمان بق بگیره وه، با من ئەمشه و له جیاتی توو بچمه پال زهمبیل فرۆش». ژنی زهمبیل فرۆش هه موو رپوشوینی زهمبیل فرۆشی پی گوت. خاتوون خۆی رپوت کرده وه. جلی خۆی دا به ژنی زهمبیل فرۆش. ژنی زهمبیل فرۆش جلی وی ده بهر نه کرد. خاتوون جلی وی ده بهر کرد. چوو بق مائی زهمبیل فرۆش. ئەگه ر وه ژووور کهوت زهمبیل فرۆش گوتی: عه مره کهم بۆچی وا درهنگ هاتیه وه؟ گوتی: «خاتوون رای گرتبووم. نهیده یه شت بپمه وه». گوتی وهره نانی بخۆین. خاتوون له خۆشییان نانی پی نه ده خورا گوتی: «زوو جیم بق چا بکه دهنوم». پیکه وه چوون ده جپوه. ئەگه ر هاتن راکشان خاتوون باسکیکی بق کرده سه رین ئەوی دیکه ش ده ئەستۆی کرد خاتوون. زهمبیل، فرۆشی ماچ کرد. زهمبیل فرۆش گوتی: «داخولا له کهنگیوه که یفی لئی بۆیه ئەم رۆ ئەو نسیبه تم به سه ر هات». زهمبیل فرۆش لاقی هه لپنا خاتوون له فکری نه بوو

خړخالی زېږ له پټی دهرینې؛ دهستی وئ کھوت گوتی: «خانهم خراپ ئهوه ژنی منیان سوین داوه خوی لی گورپوم». لاقی دانا و هه لستا ودهرکهوت. خاتوون چوو بیگرئ؛ هه لات. خاتوون پتی کھوت دهیگوت: «ئینشاللا له کووچهی دهیگرم». زهمبیل فرۆش دهیگوت: «ئینشاللا ئهمنیش لهو کووچهی لپی ون دهبم». ههتا بهیانی پتی کھوت بوی نهگیرا. زهمبیل فرۆش ئاوری داوه، هه له دووی بوو. ملی له چۆلی نا. شاری بهجی یهشت له چهنگانی ههراسان بوو. ده عهرزی راخوری، عهرز قه لشاوه چۆ تپوه. خاتوونی میری گهیییه لهسهه عهرزی غولامانهی توند گرت. هه چهند هاواری کرد بهری نه دا گوتی: «وه للاه نهیه دهرئ، قسانم دهگه ل نهکھی، بهرت نادم». زهمبیل فرۆش دهلی:

«خاتوون گیانه!

ئهگه ر قایل بوو هه وئ سارانه

دهچم ئه ویش دینمه ئیره کانه»

کی بوو له زهمبیل فرۆشی گولباوه

ئهگه ر چوو نهگه ر اوه بهدواوه

لهو شارهش چوو بهولواوه

خاتوون له وئ بهجی ماوه

رؤژ بۆ نیوه رۆی وهرگه ر اوه

خاتوون گوتی: «چم لی قه و ماوه

بۆچ قاسیدیک نه هات واوه؟

خولایه له خۆم سهه بهتالی!

ئینجا چلۆن بگه مه وه مالی؟»

کی بوو له زهمبیل فرۆشی خورد

رووی له شاریکی دیکه کرد

ههوت سالی دی کاسیبی کرد

خوا وای کرد ژنهکھی مرد

ههوت سالان تازیهی داگرت

رووی ده شاریکی دیکه کرد

سئ سالی زهمبیل فرۆشیی کرد
 خاتوون قه لای دروس کرد
 سوورتهی هه رستیکانی دروس کرد
 خاتوونی زۆر خامۆشی
 سوورتهتیکي خۆی دروس کرد، یه کی ژنی یه کی زهمبیل فرۆشی
 ئەگەر ئەو سوورتهی دروس کرد
 ئەمیندار جێبه جێ زهمبیل فرۆشی گرت
 مزگینییان بۆ خاتوونی دهبرد
 خاتوون چراغانی دهکرد:
 «وه لاله له دلم هه لگيرا غه م!
 جا خه به رێ به پادشای بدهم
 ئەو چاره که مێردی دهکهم».

قافه زیککی له برای نووسی؛ گوتی: «قایل بی مێردی دهکهم. ناقایل بی مێردی هه دهکهم». پادشا قافه زه کهی ماچ کرد. خویندی هه، گوتی: «له من دهو لهت به شارته ئەگەر مێردی بکا». پادشا گوتی: «هه ز دهکهم ئەوهی ئەو مێردی پێ دهکا بزانه کتیه؟» خاتوون گوتی: «ئەگەر دهفه رمووێ دهینێر مه خزمهتی». خاتوون گوتی: «ههسته بچۆ سه لای بکه ته عزمی مه که». که زهمبیل فرۆش هه لستا چوو سه لای له دیوانی کرد. پادشا گوتی: «ئەو فه قیره کتیه، شتیکي بدهنی بروا». گوتیان: «قوربان! ئەوهی خوشکی تۆی دهوێ، ئەوهیه». گوتی: «بابم خوشکی من مێردی به توو دهکا؟» گوتی: «به لێ ئەگەر خولا بدا». پادشا رقی هه لستا. ئەوی له دیوانی بوون کهس قسهی پێ نه کرا؛ پادشا گوتی: «خوشکی بکوژم یا ئەوهی بکوژم؟» گوتیان: «قوربان! هه چیان مه کوژه. ده رکی خۆت به خوین مه که. ئەو سال دوا زده ساله، ئەو باغه هه ژدیها ییکی تیدایه؛ هه رچی بچیته ئەو باغه ی هه ژدیها ده بخوا. ئەوی بنێره بخورێ». پیاویکیان ده گه ل نارد، هه ژدیها بیخوا. کابرا گوتی: «چونکه خاتوونی پادشای ئەتووی دهوێ، ئەتووی نار دووه هه ژدیها بتخوا. ئەمن ناویرم بيم». گوتی: «بابم ئەتوو راوهسته». زهمبیل فرۆش رۆیی. ئەو هه ژدیها یه بوو به پیاوه و به پیر زهمبیل فرۆش هات. گوتی: «یا ره بی زۆر شوکر! ئەوه خۆت و باغی

خۆت ئەو ڕۆيم». كابرake مزگينىي بردهوه بۆ پادشاي گوتى: «ئەوانە موسلمانن». پادشا هەلستا بۆخۆي ڕۆيى. خەلقى ئەو شارەي پييان موسولمان بوون. قۆلى زەمبيل فرۆشى گرت برديه ديوانى. قاقەزىكى بۆ خوشكى نارد. گوتى: «لەمنى كەوتى بۆ مێردى بۆ خۆي ديتۆتەوه. ئيزن بدا مارەي بكەم». گوتى: «حاشا! مێردى پى ناكەم». زەمبيل فرۆش گوتى: «قوربان! ويستا كە مێردىم پى ناكە ئەتوو ئەو باغەت بەمن كەرەم فەرمووه فەعلەم بەديه بۆ خۆم دەچم خانوويكى لى دروس دەكەم». دەنگى فەعلانيان بۆ دا هەر كەس بەخپرى خۆي چوو. ئەوي ڕۆژى قەلايان بۆ دروس كرد چوو تىوي سەرى برده سەر سەجدهي گوتى: «يا رەبى ئەمن و خاتونى بىنيهوه سەر حەدى چارده سالەي». جىبەجى هاتنەوه سەر حەدى چارده سالە. خاتون ئەوجار خۆي لى مارە كرد. پىكەوه دانىشتن.

دەستىك گۆل بەنادرى

ساحبى ئالمانى نەمرى

ئەوه فەرمايشى رەحمان بەكرى

بهیته باپیر ئاغای مہنگور بابی ہمزغا

گوئی رادیرنی دوانہ
گوئیو لہ من بی دیوانہ
سی شہو و سی پڑانہ
بؤ بکہم مہدھی شیرانہ
دؤلابی موکریانہ
قاقہز چوو بؤ عتلانہ
بی رہشہی رہسول ئاغانہ
دہگہل حہمہدی شینانہ
رابہریان ئہورہحمانہ
چؤلپان کرد، باگردانہ
بہ عیزہتی سوبحانی
سبحہی دہگہل بہیانی
لہشکری باپیر خانی
رہنگ ووزیری رومیانی
سواربوو لہ باگردانی
مہنگوری دہ می وہجائی
پیاو بوون لہ سابلاغی
تہدارہک بؤ مہراغی
بؤ مہراغہی رہوانہ
سپشہم سہری ہہمووانہ
بہ سپشہمؤی پر ہونہر

باپير ئاغاي پر جگەر
بداخانى بوو دەستەبەر
لە سابلأغى چوو بۆ دەر
دەلى: «ھىچ پەرچت نايەتەبەر»
خالەق ساحب سەفايە
پەرچى دەوى دنيايە
بە ئومىدى ئەو خولايە
لتيان دا دەھۆل و زورنايە
ئەسپيان ھاتە سەمايە
زۆر خۆشن بۆ دەعوايە
ھومىد رەسووللايە
«ئەو كارە وا پىك نايە!»
ھات گەبىيە فەخرەقايە
لتيان دا دەھۆل و زورنايە
حەوسەد كەسى راگىرايە
زەوقى باپير ئاغايە
لى دەر لە تەپلى شايە
شوكر وەبەر خولايە
مەكوژن سەيد و مەلايە
قورعانيان دە سىنگىدايە
ھات، گەبىيە خاتون باغى
باپير ئاغاي قوچاغى
دەگەل خانى سابلأغى
سەيرى كەيف و دەماغى
چوو لە عەجەمى ياغى
باپير ئاغاي خال لە روو

به رۆژی سیشهمۆ چوو
عامی خه لقی چوو له دوو
چاویان لی کرد به فەندی
هات، گهیبیه وهکیل کەندی
ههوسه سوارى له رەندی
سبجەینى چیشتهنگاوه
قاسیدیان دهگێراوه
چی ماوه دهنگیان داوه
قۆشەن نهبووه تهواوه
تهگبیریان لی رۆناوه
سبجەى بهیانی داوه
هەر بزوت و نووسراوه
دوو عەشیرەتی ماوه
ئەغلەب رەمب نهزەرییه
یهک له سەتی کهم نییه
بزانن مهسلەحهت چیه
بی تیپی مهرنهکهنان؟
بۆیهی عالم راجهنان
بهعەقلم راجهنانه
مهقسوودیان گۆرانه
سولهیمان بهخۆ و بهبرانه
رایان کرده جلیتانه
مهسلەحهتی ههمووانه:
«بچین بۆ سهه عهجهمانه
راپهرن بداخانه
مهراغهى بکهین وێرانه

بیتن پۆنیشین لیرانه
موده بیر کاک سوله ایمانه
چونکه گهره ی عیلا نه
چ ده فهرمووی گیانه؟
ئیره ده بی ویرانه؟
ماره بیان بکهین ژنانه؟
ئیدی، چلۆنه سه وریخانه؟»
«هۆی سوله ایمانی خه زالی
نه وهی رۆسته می زالی
حه وت قویه ی له مه تالی
پیم نه لئین نه توو مندالی
له جلییی نه کرد خالی
وهک هه وران به گه والی
ده کوژم مال و تفالی،
درهنگه ری می مه کهن خالی».
گه بییه نه للاهو نه کبه ری
لینگی دا پیش خانی به موشته ری
ده لیم: «خانه نه توو کوینده ری
نۆسه د سواری به ده فته ری».
ده لیم: «خانه! له روحیم بوویه موشته ری
له بۆ مه راغین به ری»
بۆ مه راغه ی برده خوار
یا بینای په روه ردگار
به زار خو شه نۆسه د سوار
هه م روحم بهر و جه بار
ئیزرایل بوو جلۆدار

بۆ مەرغەيى بىردە خوار
 بۆ مەرغەيى پراکشان
 ورشە ورشى كەمبەران
 بىنى مېشك و عەنبەران
 فەندى پەپاغ بەسەران
 قەتن نابى گوزەران
 قەت نانابى گوزەرانە
 عەجەم زۆر بى ئىمانە
 لىن تىك دەدەن مەكانە
 سەرن دەپىن لىرانە
 خدر ئاغاي نەوجووانە
 چووه سەر خانى بەرېمبانە
 «بابە لى دەم ئەمانە»
 باپىر دەلىتن: «كاكە!»
 كەس ئەوئى مەسلەھەتتى ناکا
 بەداغم دەگەل پاكە
 هېچ دەھۆيەن لى نەكا
 تەگپىران بکەين چاکە
 جىگاکەن زۆر غەمناکە
 عەجەم يەكجار هىلاکە»
 «عەجەم هىلاک و زۆرزانە»
 چووه سەر جانى بەرېمبانە،
 دەلى: «بابە لى دەم ئامانە»
 بانگم وەبەر پادشای لە ژوور!
 خانى ناردنى دوور بەدوور
 بلباس هاتن بە جەمبوور

رانک رهشی چه کمه سوور
خان نار دنی به حوجه ته
بلباسان تالحه و به خته
به سی رهختی ده زهردا
کاکه رهشی نامهردا
هاته خوارئ له سهردا
ئیمانی پی بوو ههردا
مه نگوپی ده یمب جؤلانه
چاویان کهوت به زپرانه
وه ژوور کهوتن په کانه
چهند شیوی پر دهرمانه
چهندی شیشه و شه رابه
عه جهم بوون به جه للابه
موکری بوون به قه سابه
هیچ کهس وا لی دهرنابا
چلؤن ده بی ئه و حیسابه
هه مووی مهستی شه رابه
وای لی دهرنابا کهسه
خاله ق! توئی فه ریادرهسه
مه رگه به هه ره وهزه
بداخان لئی بوو قهزا
رئکی دهدان به خهزا
تایفه ی خان باپیری
رئکی دهدان به شیری
بوو به خانه بگیری
ئیسلام قریبوو به شیری

به شیرى قريبو ئىسلام
تتییان دابوو قهتل و عام
قهتل و عامیان تیندابوو
سولهیمان بهخو و بهبران بوو
سولهیمان بهخو و بهبرانه
دهردهچوو له دهربانه
ئهگهر له دهربان دهرچوو
چوار پینجی کهوته دوو
خه لاسبوونی بق نه بوو
بوئی نه بوو خه لاسبوونه
له و کافری ده مهلعوونه
بهو رمبی ده سی سوونه
به داسی کهرهنووونه
ههروهک گهنمیان دهرروونه.
ههروهک گهنم و سواله
ده خوینیدا شه لاله
بلباس حالت بی حاله
له ولای بی شیره خره
توییان لی دا بهگوره
حهوتی لی بوون بهوره
دهنگی له عرزئی برا
ئافهریم وهستای خه رات
دهست بهخه نجه ری دهدات
حهوت مائی کردن بهرباد
وهستا عوزیری هه ندوو
خه نجه ری شام و ته شوو

له بهر گهړه كې داچوو
 يه كې لې خه لاس نه بوو
 هۆيه وهستا عوزيږي
 حهوت مال به وه جا غكوږي
 هر يه كڅكيان ده بوږي
 ئاويته جه زايږي،
 دابووي له ته پلې سهرې
 ئه ويشي كرد بې بهرې
 كوا مه رزينگ؟ كوا ئومه ريل؟
 شوږه لاي شل و مل و
 له كۆلان بوونه جل
 بوونه جل له كۆلان
 له شي ده وان نه و جوونان
 كه وتبوون له كۆلان
 له كۆلان و كه ناران
 له شي ده شوږه سواران
 وهك بژانگي ده داران
 سهرين گه يييه هه ساران
 له هه ساري دهوا گرد
 له بلباسي دهوا خورت
 له ش و كه له ش بوونه پرد
 هه جهم به سهردا رابرد
 هه ركهس ميواني خوي كوشت. به ده هۆل و زوپنا هاتنه سهر باپير ئاغاي جا
 باپير ئاغا له بداخاني پرسى:
 «له باپير ئاغاي جندييه
 له بداخاني پرسىيه

خان، ئەو قوولە قوولە چىيە؟»
 دەلى: «باپىرى شۆگايىيە!
 ئەو دەھۆل زورنا و شايىيە
 ئەو پىشەى ترکىيە
 زەوقە لە بۆ خەلقىيە»
 رۆژىكى لە رۆژئاوايە
 خان باپىر لە سەرايە
 ئاورى تۆپخانەيان دايە
 زەليل باپىر ئاغاىە
 لىرەى هېچ بۆ پىتک نايە
 خدرى شۆريان هەلتناوہ
 لەپىش بابى راگىراوہ
 حەمەسوور بەچەلەنگى
 هەلىان ئەشکاوته سىنگى
 كور لەسەر سىنگى بابى
 لىيان دا بە جەللایى
 توو قەت موسلمان نابى
 سبجەينى ئەلەسەحەر
 كوئىت و بۆز و سەقەر
 لە خاويان هتئادەر
 لىي كەن زىنى موحتەبەر، توندى بکيشن تەنگەوبەر
 پىي نا لە رکيف کەوتە سەر
 سوار ببى پەپاغ بەسەر!
 پەپاغ بەسەوا سوار بى
 خىلى فقير هەزار بى
 موکرى هەروا داغدار بى

هەر هاوار و لیدان بی
هەر هاوار و لیدانه
بی سەردار و خیزانه
دهلیی: مه‌ری بی شوانه
په‌خشبوون له زه‌ویانه
دۆلابی به‌گژادانه
سه‌رکرده‌ی موکریانه
خرایبوون ئه‌و کارانه
به‌ق‌ری دان موسلمانه
په‌کیان نه‌مان ئه‌وانه
هومید بوداغ سولتانه
قبوول نه‌کا له‌وانه
بوچ بی دینی غه‌یانه؟
واى کرد بو عه‌جه‌مانه
پێیان نه‌کا موتمانه
غه‌لیزن ئه‌و سه‌گانه
نه‌مره ئه‌و بداخانه
ناترسی له‌ گۆرخانه
چییان کرد بوو به‌سته‌زمانه؟
مالی خو‌ی کرد وێرانه،
که‌سی نه‌ه‌یشت له‌ عیلا‌نه
ره‌بی سه‌دجار شوکرانه
چونکه‌ پیشکار شه‌یتانه
ده‌ست هه‌لگرئ له‌و کارانه
هات و گه‌ییبه‌ کاریزئ
مندالی پر به‌نامیزئ

ئىخسىر چوونە تەورپىزى
 ھات و گەيىپە دريازى
 مەحبوبىيان بژارد لە پىزى
 ھاتە خوار لە لاجىنى
 لەت بى لەنپوى زىنى
 لە بلباس، بەقىنى
 برايم ئاغابى لەسەردا
 تاقە سوارەى بى گەردە
 خىزانى دىكى وەردا
 دىكى وەردا خىزانە
 ھەسەنى بەكر ئاغايە
 مپردە پوژى تەنگانە
 بەرى ھەلنەدا گۆرانە
 مە لا پەسوول بى فەپە
 دەپش بداغى گەرا:
 «خانە! بەسى بى ئەو شەپە!
 ئىسلام ھەمووى وەرگەرا،»
 ئىسلام پاك وەرگەراوہ
 ھەتا سىلمى ھەلناوہ
 تا سىلم و بەيتاسى
 ئىخسىر بەسى عەباسى
 بەسى عەباسى ئىخسىر
 زىنى پويمان و بارگىر
 لەسەرى بوو پەمب و شىر
 بداخانى جىھانگىر
 بداخان بوو لە دوایى

ههزار مهري شوگايي
هه ههرزانه، خورايي
دهياندا مهر و شايي
بزنيك، بيئي دوو كاره
له مووي بكري دهواره
بههاي بزنيك دوو پاره
ههزار گاي بي جووت بهنده
قيمهتي گاي خولا بهنده
بلباسان كاربان گهنده
له بلباسي گرد و مرد
خزمهتي خانبان نه كرد
بوئه بهديان بو رابرد
خان عهرزي شاي لهوان كرد
بوئه يان تهگبير لي كرد
خان گوتي: «خزمهت بهگهرمينيان كرد».
بوئه پاكي برد قري كرد
قري كرد له زهماني
بنورنه تهگبيري خاني
وا گوزهران دهزاني
ئهميني دهولتاني
بلباس زور بهسته زماني
خزمهتو نه كرد بهخاني
بوخوو پهيدا كرد غه ياني
تايفه ي بوداغ سولتاني
لهكن پادشاي رهواني
مهنگور زور بهسته زماني

به‌سته‌زمانی بیّ شومار
نه‌یاند ا خه‌رج و بیگار
خانیاں لیّ بوو ده‌عواکار
هاتنه پیش پیاده و سوار:
«مالیاتی ناده‌ین چ جار».
وای گوت باپیری نازدار:
«بوخۆم ده‌بمه حاکمی شار
خانی دهرده‌که‌م ئه‌وجار
خانی دهرده‌که‌م یه‌قین
بوخۆم ده‌بمه چی‌نشین
ده‌لیم به‌گزاده چ نین».
ئه‌گهر ئه‌و قسه‌ هات، رابرد
خان رو‌نیشته‌ ته‌گیبری کرد
قسه‌ی خو‌یان پاک یه‌ک کرد
عه‌رزی پادشایان ده‌کرد
پادشا له‌وانی قبوول کرد
بداخانی گرد و خورد
مانگیکی دی سه‌بری کرد
پاک مه‌نگوری ومخر کرد
سه‌رتاپای خه‌لات ده‌کرد
بداخان گوتی: «بمینم
باپیر ئه‌منت ده‌زینم
سابلاغیت بو ده‌ستینم
باپیر مه‌به ئینتیزار
ده‌بیّ ببیه حاکمی شار
له‌به‌رم هه‌یه یه‌ک کار

کارم ههیه لهویندهری
جاری دهنیرم چهپهری
چهپهریکی بهرهوان
بوکن پادشای بهدل و جان
مهراغهی بکه م ویران
پادشای دهکه م بی خودان
بوخۆت ببه ئاغای هه مووان»
له مهنگوری گرد و مرد
قسه ی خانیان قبوول کرد
به هه وتوویکی پاکی وهخر کرد
به سابلأغی تهگییر کرد
گوپو له من بی گهلی جهماعه تی
کهس به به گزادان هه لئه خه له تی

بهیټی عهبدوړه حمان پاشای به به

خالهق! هر ټووی قادر
رهبی! هر ټووی قادر
چند باقی و چند نادر
توی عزیز و ناسمان راگر
هشتی هزار عالمه، بیشکه و لاله زیاتر
نمیش یه کم لهوان عالمان، خو ده گرم له همووان که متر
سهجدهی شوکریم له سهر بوو، نه تخوولقاندیم به کافر
(لا اله الا الله) سهده هزار جار شوکر
توی ټووهل و توی ناخر
توی باتین و توی زاهیر
چند باران و چند به فر
چند پروبار و چند به حر
چند ناسمان و چند هور
چند به هشت و چند ناور
چند قوشه ن و چند له شکر
چی توو پیت بی ټمر
نه شبیتن دهیکه ی حازر
حازر دهکله به پوهانی
رهبی هر توی تن سوپحانی
خالقی کوللی شهینانی
مالکی به حر و به پریانی

عالم و خه‌بیری هه‌مووانی
ته‌وفیقده‌ری، موسته‌عانی
نئ‌زم (ع‌لی به‌رده‌شانی)
ده به‌ندیم نه‌که‌ی زبانی
به‌یتی ده‌لیم به‌دیوانی
مه‌دحی پاشای کوردستانی
مه‌دحی پاشای کامیان باشه
شایه‌د رۆم و قزلباشه
هه‌رجاری شیریی ده‌کیشا
هه‌مووی ده‌هاتنه‌ته‌ماشا
عالم ئالایه‌چاوه‌شه
مه‌رده‌عه‌بدوره‌حمان پاشا
پاشای به‌بان جیهانگیری
وه‌ک رۆسته‌می زالی پیری
ته‌حا به‌را و ته‌گیری
راناویری به‌ره‌زیلی:
«ناکه‌م خزمه‌تی وه‌زیری
نانی ده‌ستینم به‌شیری
به‌شیری نه‌بی پیک نایه»
ده‌وله‌ت نایه‌ته‌ره‌دایه
ناچمه‌سه‌فه‌ری له‌حسایه
یاغی ده‌بم له‌به‌غدایه
یاغی ده‌بم ئینشائه‌للاه
خزمه‌تی ناکه‌م وه‌للاه
ئافه‌ریم باره‌که‌للاه
ته‌وه‌که‌ل ته‌عاله‌للاه

ھە كۆرە بەبەينە ھەللاھ
 بەبە ھاتن بەلیمشت (*)
 لە غیرەتییان بەست پشت
 دەستی لە بەغداپە شوشت
 ھەمەد پاشای كۆیی كوشت
 كوشتنی بە چ قەرار بوو؟
 پاشای بەبان سەردار بوو
 سەد وەك وی خزمەتكار بوو
 دە حالی خۆیدا شوفاڕ بوو
 خزمەتی پاشای پێ عار بوو
 بێ تالعی لە ملان بار بوو
 تالعی پاشای دیار بوو
 پاشا کردیە گوفتوگۆیی،
 لەگەڵ تۆ محەمەد كۆیی:
 «خەزم کرد ھاتی و نەپۆیی
 زۆرم خەز کرد میری سۆران
 دووزمانی وەكو گۆران
 بە ئەقل ھاتوویە نۆران
 بێ كەسی دوژمنی زۆران
 ئەوجار لینی دەن بە ساتۆران»
 ساتۆر دەبان رەنگ شمشیری
 دەست و باھوو ھەملە ی شیری
 وای گوتوہ شیعیری شاییری
 یاللاھ پاشا گویم بدیری
 كە فرسەت ھات، قەت نەیبویری

(*) لیشا، لافا.

مهرد هەر خۆی به ئەللاھ دەسپێرئ
 هەر ئەللائیە و ساحیب سوڤه
 وهدهست كهوت بهی قڤه
 پشتیان شكان، زگی درا
 له سایه‌ی توو ریشی برا
 لێك سوار بوون كۆره كۆره
 له‌ردوو (*) ئوردوووان بوو به چڤه .
 بوو به چڤه و سه‌لاوات
 قوووه‌قوووه، هاته‌هات
 هەر خێوه‌تن بی قه‌لات
 هه‌ی ده‌ستی بی ده‌سته‌لات
 كۆیی گیران كئ هه‌لات؟
 له‌وان كۆیی ده‌ به‌ده‌خت
 خه‌لاس ناكهن ڤووحی سه‌خت
 كه‌له‌پوور و مائی نه‌غد
 ئه‌سپ و ئیستر ڤیشمه و ره‌خت
 وه‌رگیرا نه‌غد به‌نه‌غد
 وه‌رگیرا به‌ قه‌تاره‌وه
 به‌ ئالتوون و دیناره‌وه
 به‌ ئاغا و خزمه‌تكاره‌وه
 پاشای به‌خشین به‌ باره‌وه
 چی پئ به‌خشین پئ بوون غه‌نی
 پاشا سواربوو بۆ مه‌وته‌نی
 مه‌تال له‌ گۆیی كه‌رگه‌ده‌نی
 هات، گه‌ییبه‌ قه‌ره‌حه‌سه‌نی

(*) له‌ هه‌ردوو.

ئەسەح ياغييه پئدەكەنى
 لە پئكەننىنى سەردارى
 چرەچرى كۆچ و بارى
 ھەلگىرا رېيە رېيوارى
 لە جھىل تا ھەرزەكارى
 ھەر لە پير تا ئىختيارى
 ھەرچى دەستى بگرى دارى
 دونيا دەبوو شەوى تارى
 خوين لە سامى سۆران بارى
 خوين بارى لە سامى سۆر
 ھەر لە نيزىك ھەر تا دوور
 پاشاى بەبان قران قران
 بوو بەسەرى سەر ئەسكەران
 سوئندى خوارد بە پئغەمبەران:
 «لە بۆ شای دەنئىرم سەران
 سەرى ئەوغان و قەجەران».
 سرکە سرک بوو لە مووندەران^(۱).
 قاسيد ھاتەو بەموتلەق
 قسەى کردن دەقاودەق:
 وەزيرە وەك بەردى رەق
 ئەو خەيانى موستەحق
 رەجايە ناگرم بەحق
 لەسەر زىنم نەكەن شەق
 بەغدايەم پى نەكەن لەق».
 شای كە ئەو قسەى پى دەزانى

(۱) لە ھەموو ھەندەران، لە ھەموو جىيان.

هه‌لدهستا بۆ سه‌ر چۆكانی
هه‌ردووك دهستی دان له رانی:
«پاشای دهگه‌ل سه‌لیم خانی
ده‌نیرمه‌وه كوردستانی
له كوردستانی باختوی
له به‌غدايه سه‌ر ببزیوی
ئێران و تووران بشیوی
هه‌رچی لیو دابنی له‌سه‌ر لیوی
نه‌رمی ده‌كه‌م وه‌كوو میوی
ده‌ری داویم له‌وی نیوی
ده‌ری داویم به‌عه‌جه‌مان
به‌هه‌وشار و موغه‌ده‌مان».
په‌یدا بوو سه‌دای زه‌مه‌مان
له‌به‌ر ده‌نگی زیل و به‌مان
شیر هه‌لاتن له‌گۆی چه‌مان
نه‌هه‌نگ ده‌به‌حرا‌ندا نه‌مان
شا خۆش بی‌نه‌كیشی‌ غه‌مان
راهی بی، چ قسه‌ نه‌مان
راهی بی ده‌گه‌ل ئالایه
لیره‌ ب‌روا تا به‌غدايه.

بهیتی عهلی عاشق

مه جلیسی ئاشقان گیراوه
ساقی له نیو راوه ستاوه
پیا لهی عیشق نۆش کراوه
«به خیر هاتی پهریزاده
به خیر هاتی
به سهر چاوی ده من هاتی
به چیم زانی که تو هاتی؟
به دهنگی توو و خرخالان»
«عهلی عاشق! ئه گهر عیشقت زوبانی بی
سه جار عهمرت زوو فانی بی»
حه یفه ئیخلاس په نهانی بی
مه لازاده به خیر هاتی
موتریب! لی ده بینای سازت
به ختت سووتی له بو نازت
جووتی ساقی سهر به زپرن
مه ی له مه یخانان ده گپرن
ئاشقان له دین وهرده گپرن
قوریانت بم ئه ی بای واده
تارا له سهر له یلم لاده
به ده ستووری حاکم زاده
مه جنوون بو یه کی دهرده دار بوو

به تیری ئیشق گرفتار بوو
چونکه له یلی وهفادار بوو
عهزیزی من به خیر هاتی
مه جنونه که له کتوانم
دایم دل پر له هیجرانم
بو خالی له یل پهریشانم
خۆزگه م به فهراهادی چینی
خهریکه له سهنگ تاشینی
ئویش بو ئیشقی شیرینی
قوریانت بيم شه مال وهره
ئو کاغه زهم له بو بهره
بیده به دستی دل بهره
ساقیم دهوی شه راب بیتی
عه کسی خوی تیدا بنویتی
ئنا لیلی لی بخویتی
بهو چاوه گیانم دهستی

ورده مه‌قام

۱

فه‌سلّیک ده‌خوین یاسینم
له‌یلام بیته ژوور سه‌رینم:
«کویت دیشی، دیدهی شیرینم؟»

۲

توو خولا! له‌یلا، وه‌ره کنم
به‌دل ئازا بکه گه‌ردنم
نیزیکه روژی مردنم

۳

یا خولا هه‌روا گه‌رد و توژ بی
ده‌سرۆکه‌ی له‌ملان ئالۆز بی
له‌یلا جیژنت لی پیرۆز بی

۴

قوربانتم بم ئه‌ی بای شه‌وئ
که جارجار وه‌ پرووت ده‌که‌وئ
پیی خوش ده‌بی ماچی شه‌وئ

۵

دیسان شه‌و هات بو‌حالی من
له‌و دلّه‌ی پر خه‌یالی من
ئاله‌م سووتا به‌نالّه‌ی من

٦

قوربانټ بيم ئه‌ی بوليوله
دهم له‌سه‌ر خونچان هه‌لگره
سيست كردن ماله‌ كاوله

٧

ئه‌توو وا ده‌رۆي به‌ نارهبزاي دل
خولات ده‌گه‌ل بي مه‌نزل، به‌مه‌نزل

٨

ئه‌گه‌ر به‌بي توو سه‌ر وه‌سه‌رين كه‌م
دوو پوژ پي نه‌چي ده‌س به‌نالين كه‌م

٩

ده‌ترسم بمرم دنياي زور مابي
به‌دكاري بي پير به‌ له‌يلام شا بي

١٠

بالا به‌و به‌رزي قه‌د به‌و باريكي
ئه‌ستيره‌ي سو‌هه‌يل كه‌وته تاريكي

١١

موژه‌ت نيزام و سه‌ر عه‌سكه‌ر
له‌سه‌ر چاوان به‌ستيان له‌نگه‌ر
لنگيان دامی ده‌سته و خه‌نجه‌ر

١٢

چاوت ئه‌ستيره‌كه‌ي پوژي
هه‌لدي ده‌گه‌ل كه‌لاويژي
قه‌ستيه به‌ نازان بمكوژي

۱۳

چاوت ئەستېرەى ھۆبەتو
نە درەنگ ھەلدى گيانە نە زوو
لەيلى پۆيى مەجنون لە دوو

۱۴

چاوت ئەستېرەى سەھەرى
ھەلدى لە بېژىنگ بەسەرى
كوشتمى قەتارەكەى سەرى

۱۵

چاوت رەشە، دەگەل برۆت
بەو خالەى كەم، دەورەى لىموت
دايكت ماچ كەم، يانە بۆخۆت

مهم و زين

کاکه مهم نۆکه‌ری میری ره‌واندز بوو. خاتوو زین خوشکی میری ره‌واندز بوو. کاکه مهم دلی لی چوو؛ ناشق بوو له خاتوو زین. میر مهم ئاغای نه‌خۆش کهوت؛ پینچ سال ته‌واو. کاکه مهم ئاغای به‌کۆل گپرا. له دواي ئهم پینچ ساله شه‌رتی کرد که خوشکی خۆی بداتی. پیاو ماقوولان جه‌م بوون قبوولیان نه‌کرد. ئاقیبه‌ت زین و مهم ناشق بوون به‌یه‌کتر. خاتوو زین کاسه‌ی ئاوی دا به‌کاکه مهم. میر پیتی زانی. زستان بوو حوکمی کرد: «ئه‌سپیکم بۆ بیتن، کاکه مهمی سوارکه‌ن، وه‌ گۆزه‌ی ئاوی پیا بکه‌ن با بیبه‌ستی. ده‌ری که‌ن با پروا بۆخۆی؛ ده‌ریان کرد. به‌و شه‌وه‌ی پژی به‌نیو به‌فر و سه‌رما تا نیزیک به‌یانی داغل به‌شاری کۆیه‌ بوو. ئه‌سپه‌که‌ی به‌له‌د بوو، له‌به‌ر ده‌راوزه‌ی میری راوه‌ستا؛ حیلاندى. میر به‌خه‌به‌ر بوو. بانگی کرده‌ غولامان ده‌راوزه‌ی بکه‌نه‌وه‌ بزانه‌ن ئه‌وه‌ کتیه‌؟ که‌ چون ده‌راوزه‌یان کرده‌وه‌ دایانه‌زاند، هاوردیانه^(۱) ژووره‌وه. میر که‌ ته‌ماشای کرد هه‌موو گیانی به‌ستوگیه^(۲).

لیی پرسى گوتی: «چی کردووه‌ به‌م شه‌وه‌ سارده‌ توویان ده‌رکردووه‌؟» عه‌رزى کرد: «له‌ بری چاکه‌ی که‌ له‌گه‌ل بری تووم کرد. ئه‌مه‌ جه‌زای بوو». میری کۆیه‌ گوتی: «سبه‌یانی سه‌د سوار ده‌نیرم خاتوو زینت به‌زۆر بۆ بیتنه‌ ئیره‌». زۆر هه‌مدی خودای کرد.

به‌یت

جوابی بنیترن بۆ شه‌مزینان

سوارین له‌ ئه‌سپ و زینان

بۆ شه‌وقی مهم و زینان

جانان! بکه‌ین ته‌گبیر و رایه

(۱)، (۲) وشه‌ی (هاوردیان) و (به‌ستوگیه) به‌شیوه‌ی ئه‌رده‌لانییه^(۴).

جوابی بنیرن بۆ زازایه
سوارین له بۆ ئەم سەفایه
دلم دەلئی به حری وانه
له ننگه ریان تی بهردان گهمیه وانه
جوابی بنیرن بۆ بالهکان
سوارین له کویت و ههلهشان
له بۆ سەفای کیژ چاو رهشان
کویتستان له من داغان داغان
سوورگول پشکوت له چوارباغان
کاکه زین و براله زین و کیژه ریحانه
ئاوریکم به ربۆتهوه له دهروونی
نه به بایه دهکوژیتهوه نه به بارانی
نه به پاچ و پیمه پان نه به گل و سهردانی
نه به شیخه سووری کریوه، نه به چاکه سواری تاژیانی
نه به سهید ئەحمه دی ساوانی
نه به تیپی سوارانی کاوله ههیری
نه به گولنگه و قویتاسه ی کاری مووسلی

ئىل: عىل

ئىلچى: باليۆز

ئىلچىگەرى: قاسدى

ب

باب نۆكەر: گەورە نۆكەر

باختى: باژوئى، لى خورى

باراندېز: دىيەكە نىزىك ورمى (رەضائىيە)

بارپىزە: ئەو بارانەى كە بە با ببارى

بازن و باج: سەرانە

باشووك: باشق (بالندەبەكە)

باليمن: جۆرە تۆپىكە

بانگ يەلە: بانگ بكة

باياقوب: شەخسىكە لە موكرىيان

براز سروسشت: بەرازخوو

برك: لاکەلەكە، خالگە

برىنەيتان: برىنداربوون، زامداربوون

برى: برى، ھەندى، كەمى

برىق: تالان (تالان و برىق)

برىگور: شتومەك، شمەك، كەلوپەل

بزورگىنە: گەورەكان

بزوئىن: چىگابەكى بەگياوگول

بسك: زلف

بلوئىرئەنگىو: بلوئىرئەن، بلوئىرئىدەر

بلەوز: ھەوسباز

بلا: با

بنار و مەراغە: دوو شارن لە نازربايجانى

رۆژھەلات

بنبرى: لەبنەوہ ئىشكردن، بەنھىنى كارى

خراپكرن

بنپشك: ئەو كچەى كە بۆ ژن بەژنى

دادەندرى

بن پانك: بن رەشمال.

بورجى بەلەك: كۆشكى مەم

بوزلق: سەھۆلخانە

بۆران: كرپوہ

بوودى: لەغەم

بوورە: ئەو زەويىيەى دەست لە كىلانى

ھەلگىراوہ.

بەئاس و بەلاسداس چوو: خۆى رنىوہ و

جلوبەرگى خۆى درى بۆ پاكانەى

خۆى

بەبەختچوون: لەسەر بەختى يەككىك بەرەو

كارىك چوون

بەتل: بەتلىك لە شەو- ماوہىيەك لە شەو

بەتاندن: بەتەلاقدان

بەرخەل: بەرخەكان

بەرخەل چىشتاودان: بەرخ تىبەردان بۆ

شىر مژىن

بەرخ فرچكان: يەكەم ژەك بەبەرخدان.

ژەكىش ئەو شىرە خەستەيە كە لە

گوانى ئاژەلى ئاوسدا لەسەرۋبەرى

زايندا پەيدا دەبى و لەجىياتى ماست

دەبىتە فرۆ.

بەرماو: پاشماوہى خواردن و خواردئەوہ

بەرۆك: يەخەى سەرسىنگ، پىسىر

بەرکۆز: دوگمە و قەيتان

بەرپە: دەشت، سەحرا

بەقاردن: باوہرېکردن

بەگلەر: بەگەكان

به‌لهک: نئیوان گویزینگ و ره‌فیسک
به‌عی: بایه‌خ
به‌شقی: به‌ع‌شقی
به‌شکم: به‌لکو
به‌هاربه‌ند: حه‌سارئیکی ئاخوړی تیدا بئ
 بؤ ولاغی به‌رزه
به‌یار: نهرزی نه‌کیتلدر او
به‌یانی به‌ردان: رووناکی په‌یدابوون دواى
 شه‌به‌ق
به‌نده‌شیر: ئه‌و به‌نده‌ی شیرى پئ
 هه‌لده‌واسرئ، یا له مل ده‌کړئ
بیابان: ده‌شتی بئ ئاو و گیا
بیروونکردن: ده‌رکردن
بیبن: ئاگادار (تورکییه)
بیوردار: بریندار، ده‌رده‌دار
بینای چاوان: کینایه‌یه له خوا
بئ نه‌نوا: هه‌ژار، لئقه‌وماو، بئ په‌نا
بئ خودان: بئ ساحیب
بئ سامان: ترسناک
بئ سه‌لا: لئقه‌وماو
بیشوه: گوندی بیژوه‌ی نئزیک سه‌رده‌شت
بینه‌بینه: هه‌رمین، قه‌له‌بالغی
بئ نئویر: بئ پشوو، بئ وچان، سه‌ره‌مې،
 سه‌رومې

پ

پارده: وارش، شووره
پاکار: به‌رده‌ستی کویتخا
پاکت: زه‌رفی کاغز
پلیکان: په‌پژه

باشبه‌ند: به‌ندی پاشه‌وه
پانکه: گؤرابیى له قه‌دی چیا
پانیر، پارین: گوتلکه نئیری ساله‌وه‌مخته
پانیه: پاژنه
پای حساب: ژیر حساب
پاپه: په‌آپ، به‌هانه، بیانو
پشت ره‌ق: له کار وه‌ره‌زبوون
پندر: کزر، نزیک به‌وشکبوون
په‌پاغ: کلاوی ترکان
په‌توور: شې، دراو
په‌رچ: له‌مپه‌ر، کؤسپ
په‌زه‌وان: مه‌ره‌وان، شوان
په‌سته: په‌سته‌ک
په‌سیوو: په‌نا
په‌نها: په‌نا، پشتیوان، نوا
پیاوه: پیاده
پئ دزیلکه: خؤدزینه‌وه
پیده‌شت: ده‌شتایی، داوئینی کتو
پیشبه‌ند: به‌ندی پیشه‌وه
پیشکار: رابه‌ر
پیکول: سمکول
پیمه‌رد: عزرائیل
پیناودار: ئوبال له ئه‌ستؤ
پؤست: پؤسته، چه‌په‌ر

ت

تابیان نه‌هیتنا: هئیزیان لئ برا
تاتا: داوداو
تاته‌شوار: به‌ردئ که مردووی له‌سه‌ر
 ده‌شؤرئ

تاراج: تالان

تاژی چی: تاژی خیرا و شارهزای راو
تاعلقه: تهعه للوق (تعلق)

تان: توانج

تانووت: هاندان، دندهان

ترۆیک: پۆیه، دوند

ترمختان: بهپهله

ترۆ: خویری

تویژ: تویژال

توور: توورهکه

تووک: نفرین، نزا

تهپلی بان: ئه و تهپلهی که بۆ بهریکه وتنی
له شکر لی دهری

تهرخان: ری پیدراو، مهرهخهس

تهرلان: بازی تهرلان، واته بازی پهسند

تهردهس: خیرا

تهرک: ئه و چیگه ی و لاغی که پاشکۆ و
ههگبه ی بهسهردا شوۆ دهکریته وه

تهسیح کیشان: ئه رک کیشان

تهکه لتوو: ئه و لباده ی به رووی ژیره وه ی
زیندا دهری

تهمال: ئه و که رویشکه به له لانیدا که وتوو
و راوکه ر دیاردی لی دهکا

تهنهخی: کار وه دواخستن، ئیش پشتگوئی
خستن

تهوار: جسنه بازیکه

تهیار: ساز و ئاماده، پهرداخ

تهپ: دهسته، پۆل

تیتۆل: په ریۆ، شیره

تیگیراوی: ئیحتیاج

تیتاوس: په ری تاوس

تۆر: شه به که ی راوه ماسی و راوه مهل
توله ی فینق: جوړه توله یه که

ج

جاله بوونه وه: به ره و خواربوونه وه،

کلۆر بوونه وه

جانمان: بهر مال

جلیت: تهقله، جرید بازی

جندی: ئازا، به شه رده ف، به ئه سل، رهسهن

جهلاب: (جلاد) عه ره بییه

جهم: ژهم، نۆره ی خواردن

جهمجا: جهم مه قام

جهماش: دهنووک قولابی

جیفرک: هه لتیزان، جووته هاویشتن

جووت ددان: دوو شيله

جیههت: سه به ب

چ

چاپهن: ئه و ئۆکه ره یه که سه رو به ری چا
لینان و چا تیکردن دهکا له دیوه خانان

چاویهنگی: چاومهست

چاولیکردن: به چاو ئیشاره تکردن

چرز: قه لشت

چغور: چروپیر و نفورد

چغه: رکه، چقه، جوققه، سه رتانج

چل کهوان: شاخیکه له کیوی دمدم

چلوان: چل رۆژه ی مندال

چلوو: چله

چۆم: زئ

چەپەر: پۇستەچى

چەل: چار، چەند چەلان: چەند چاران

چەلەنگ: جوان

چەرخى داوھت: داوھتگىي

چەلاندىن: چەراندىن، چەراندىن، لەوھراندىن

چەمبەرە: شىنى ئزان بەدەورە

چىشتاودان: ئاوەدانى بەرخ و مەر لە

و مەختى چىشتەنگاودا

چىشتە: چۆيلەكە، چەك

چىودار: ئەو كەسەي زىندەمال دەكرى و

دەفرۆشى

چوو: جگ، كلک لەسەر چووان: واتە كلک

لەسەر جگى قاچى

چوار كۆلاغە: چوارپىچكە

ح

حاشا و مادوللا: ئىنكار كىردىن

حەجىمىن: ئۆقرەگرتىن، ھەدادان

حەمايەتكىردىن: كەويكىردىن

حەوئىزە: ئاويئىزە، ئاويئىزان، ھەلوئاسراو

حەيش: (عيش) خۆشگوزەرانى

حەمىرىكەم: ھەمىرەكەم

حوبود: ھەدال، ئەسپ و ماينى رەسەن

خ

خابوور: وئىران

خاترجەمى: دۇنيايى

خاسەرەنگ: دەرمانىكى سوورە

خاوپىس: ئەو قوماشەي بەخاوى

رسترايى

خانەبگىرى: تالان

خاو: دابەستنى ولاغى يەكسىم

خىرى بالىن: ناوى جىگەيەكە

خەرج و بىگار:

– خەرج : سەرئە (پارە).

– بىگار: بەزۆر كارپىت كىردىن.

خەرا: خراب

خەرتەل: دالى گەورە، گەپنەك دال

خەزايى: غازى

خەسىدە: خەساو

خەفەخان: وەلاغى زۆر دابەستراو

خەواس: شارەزا

خواجه بىدار: ئالغەي دەرگە لىدان

خوانى زىن: ئەوھندى لە زىن كە سوار

لەسەرى دادەنىشى

خولا: خودا

خونكار: سولتان

خۇ بگنخىن: تەمبەلى بگەين، خۆمان

بوھخىن

خۆبوارىن: خۆپەنادان لە كار

خۆشخوان: دەرگەخۆش

خىو: خاوى ئەفسانەيى

د

دابىن: تەئىمىن

داژواو: دەئاژواو، لىيان دەخورى

داغان: بلاوكرىدەو

دانزغ: دانزغى، ناوى چەكە

دانگەملەك: شەشىكە

دانوو: دانوولە

داورين: خۇگرتتەۋە، گيرسانەۋە
داۋەت: شايى
دروغ: درۆ
دردۇنگى: گومان لىكىردن
دروو: دېك
دزۇين: چلكن
دگىك: جۆرتىكە لە پۆشاكى شەي
دم: دەم
دمگى: شائە
دوند: تروپك، پۆپ
دۆشەك و پالە: دۆشەك و باليف

دەبدەب: ھاتويات

دەبلا: دەبا

دەبۇتخانە: دەبۇي چەك

دەبە: زۆر گەرە

دەبەرپاكردن: بەقەدراكردن

دەربار: بارەگاي شايان

دەرمانداۋ: دەرمانخوارد

دەرۋەست: دەرەقەت

دەزىين: ئەۋ پەتەي كە شوان، كاتى دەنويى

لە دەستى خۇي و مىلى مەرى دەكا،

مەبەست (پشتيوان)ە

دەستندە: كەم كەمە پارەدان بەخەلك

دەستەوسان: دەسپاچە

دەستەونەزەر: دەست لەسەر سىنگ

دەستروك: پارچە قوماشىكى تەنكى

ناسكە لە فېس و كلاۋ دەئالى

دەست لىساندن: بەسەردا زالىيون

دەسەرەۋە تەچوون: لى خۇش نەبوون

دەشتى مەھمەشە: دەشتىكە لە

سندووسى موكریان

دەشقەم: بەلكى

دەگرۆم: دەرى دىنم

دەلاقە: رۆشنە

دەغەملىينى: دەخەملىينى

دەمەرقۇبان: پانتۆلى شەي

دەۋلەت زىاد خواستن: مائناۋاييكردن

دەيدارئاخرەتى: لەۋ دنيا يەكتر دىتنەۋە

دەيروۇزان: بەدرەنگى ھاتن

دەيواندى: ئەۋ كەسەي در بەديوانان بدا

ۋاتە بلاۋيان بىكاتەۋە

ر

رابەزە: ھەستە برۆ

رەكيف: ئاۋەزەنگى، زەنگو

رەستە: گورىسى رەشمال

رەمىن: رەۋاج، برەو

رەۋانگە: ئەۋ جىگاي لەۋپرا راۋكەر سەيرى

راۋگە دەكا

رەقنايى چاۋ: رووناكىي چاۋ

رەم (رەمى): عوسمانلى

رەمىشتن: شۆپرکردنەۋە

رەۋبەند: پىچە، پەچە

رەۋال: كور، رۆلە

رەۋزەلكشان: رۆۋ بەرزبوونەۋە

رەۋنان: دانان

رەۋنياساۋى: بنى گىيايەكە كە بەنى پى

رەنگ دەكەن و رەنگىكى سۋورى

بەردەۋامى ھەيە

رەمىشكەۋتن: پىشكەۋتن

زاوا بهندی: ئەو زاوايەيە كە لە گەل مالى
باوكى بووكدا دەژى (زاوا پىوى)

زىندۆل: قەلش

زىروزگار: تۆراو، زىز

زۆرهان: پىرى پەككەوتە

زەرزا: عەشيرهتپكى كورده

زەرگ: جۆرىكە لە چەك

زەماومند: بەزم و شايى

زەمەند: گىاي بەرز و پىر

زەنويز: سازگار، بەدەرامەت

زىركفت: بەزىر نەخشىاو

زىرومشان: زىر شاباشكردن

زىر و زەمبەر: خشل، زىوهر

زىو: زىو

ژ

ژىرلا: لە خوارەوهر

ژنانيشو: ژنانيشتان

ژوان: جى بەلئىنى يەكتر دىتنى حەز

لەبەككردووان

س

ساچاخ: ريشوو

ساتۆر: قىمەكيش

سالووس: دوو پروو

سالادات: عەسكەر، سەربازى پرووس

سامى پى نىشت: ترسا، سام گرتى

سان: راگرتنى لەشكر لە حالى ئامادەپيدا

سانى: سانايى، ئاسانى

ستىزەكار: شەرانى

پەخت: خشلپكە لە سىنگ و نىوچاوانى

ولاعى سوارى دەدرى

پەشەراو: راوى ئەو پۆژانەي كە بەفرى

تيدا نابارى (عارد پەشانگە)

پەشيشە: بالندەيەكى رەشى چكولۆكەيە

لە دەم ئاوان دەژى

پەشەگوپىرى: نەخۆشپىيەكى رەشە ولاغە

پەلم: رەمل

پەفيسكە: قولكەي ئەودىوى ئەژنۆ

پەكەل: لەگەل كەوتن

پەمانە: جىگەي گەيشتنەوہيەكى سمت و

پان

پەند: جوان

پەووزن: جندۆكە، ونى، بەتپىكرابى

مەخلووقاتى سەير

پەوساردى: شەرمەزارى

پەنك: قاشاويش، شانەي وەلاغ

پەشته: بەندى مەتال

پەتى گوزهران: پەتى ژيان

پەژنە: ئاوى باران

پەسمە: گرپژەنەي دەركە

پەسمە ماچكردن: دەخالەت پىكردن

پەشمە: پەشمە

پەنووس: ئىملا

ز

زارجوو: ئەوئەندە بنىشتەي جارىك لە زار

دەهاوئىزى

زارك: دەرك، كون

زاف: دىق

سویات: کاری گهوره
سوحیبت: گالته و گهپ، خوش رابواردن
سولق: سارداو
سۆبره: فیتنه، گۆبه ند
سورباش: قزلباش
سوئسن: گیایه کی گولداره به زۆر له
 کوئستانان دهرۆی گولی فره رهنگی
 ههیه
سه بوون: گرّه، بای گهرمی هاوینان
سه ترینجانی: شه ترنج
سه رهو: به غار
سه ده سوئ نان: سه ره له ئاسۆ نان،
 چاوه پروانکردن
سه فران: سه ره رز، ئازاد
سه ره پیران: سه ره شتواو
سه رینچاوه: سه رچاوه
سه رفی: سه ر کوپر
سه قر: بالندهیه کی دره
سه لکه ریشمه: سه ره که لهی که به سه ری
 وه لاغه وه ده کرى و په تی ریشمه ی تی
 ده خرئ
سه له لات: سه لاوات
سه لماس: شاریکه له نازه ربايجان
سه ودا: مامله ت
سه وقات: دیاری
سه ی: سه گ
سه ی: مه لئیکى ئاوییه وه ک قاز
سه یاره: نامیلکه
سه یرمه: چه رمی باریک
سه وانکاری: مشتومالکردنی چه کی شه ی

سى سۆ: سى سوچ
سىوان: شاریکى تورکیایه
 ش
شاتر: ته ته ر، پیداهى خوشرۆی بیندریژ
شتاق: چ تاک، هه یچ تاک
شالور: بلبل
شام: شئو، خواردنی شه و
شلکی: نه رمی
شمقار: ته یری راوه
شوقار: دوورمان
شوکایی: جسنه مه پیکه
شه قۆن: شه قه ی بالان
شه قی: وئیل
شه وراشکان: درهنگانی شه و
شه یبور: بۆریی مۆسیقا
شه شه کان: شه شه لان، مانگی پاش
 ره مه زان
شه یرمه شک: ئه و مه شه که ی شه یری تی
 ده کرى
شه یری ناگریار: شه یریکی تیژی
 چه وه ردار
شه یلان: خوان
شه ینکی قه زوانی: وه لاغی بۆره ی مه یله و
 شه ین
شه یو و کول: خو شووشتن و جلویه رگ
 شووشتن، کۆلکانی
شه وولوغ: شلوق

ع

عالم نارای عباسی: کتیبیکى میژووه
که ئەسکەندەر بەگى تورکمان بۆ شا
عباسى سەفەوییى داناوه
عباسى: جۆره پارەیهک بووه
عەقەى دە زینى: حەقەزین، ئەو تەمەنەى
که ولاغە بەرزەى تیدا زین دەکری
عەمبەلى: خوتخوتەدار
عوزرشۆز: بالیغەر، پەسیو

غ

غازى: خەزاکەر
غورزەم: گورزە، گورەم، پڕ بەباوہش
غولامانە: کاکۆل
غولغولە: ھەراوھۆریا
غولوو: غەلبەغەلب
غەبات: خەبات

ف

فرسەق: فرسەخ، مەودایەکی دیاریکراو لە
پێویانان
فراوین: شەرەجێتو بەشیر
فیسقە: فندە گولە، مەلیکی زۆر بچووگە

ق

قاپیلک: قەپیلک
قاتوق: نەبوونی و گرانی و نەهاتی
قاجار: زنجیرە پادشایەکی ئێران
قافلانئو: شوینتیکە نزیکی بەسەقز
قاقم: گیانلەبەرێکە کە کەولی بۆ پالتۆ
دەبێ

قاقەزى مەرجانى: قاقەزى تەنک

قالوبەلا: قیامت

قالنى: جۆره عارەبانەیهکە

قامک: پەنجە، ئەنگوست

قاوہلتوون: نانى پيشنيوہرۆ

قيران: قىکردن

قيران: پارەیهکی کەم نرخە

قزلباش: عەسکەرى سەفەوییەکان

قوتار: رزگار

قولىنچک: سووچ، چمک، گۆشە

قورینگ: بآلندەیهکی ئاویە وەک قاز

قوله بارگین: بارگینی کلک کورت

قوله بزه: یال کورت

قۆچی: پاسەوان

قۆشە: قرۆش

قۆشەن: لەشکر

قۆلچاغ: لوولە ئاسنیکە شەرکەر لە قۆل و

باسکی دەکرد لە شەپدا

قۆل کیشان: تەسدىقکردن

قەدارە: قەمەیهکی کورت، جۆرێکە لە تیخ

قەرار و مەدار: بپیار

قەرەواش: خزمەتکاری ژن

قەللاش: فیلباز

قەلەندەر: ھەژار

قەلیدە: قەریبەى مىلى تاژى

قەلپووز: بەشى پيشهوهى زین

قەلتاغ: خانەى زین، دارى زین

قەوغا: پى و قەلەبالغ

قەننەدار: خزمەتکاریک بوو کە قەننەى بۆ

ئاغای تى دەکرد

ك
كارامه: كار له دهست هاتوو، شارهزا
كامر هوا: به تاوات گه پيشتوو
كاو: ژان، ئيش
كاو: مراد. كاو و مراد: نياز، ئاره زوو
كشميرد: كشمير
كلتور: كلدان
كلور: نيو مليون
كل: پايه، پايگه ي پرد
كوشته ري: نامرازيكي دارتاشييه
كو به كو: كووچه به كووچه، كو لان به
 كو لان
كونگره: فوتكه ي شووره ي قه لا
كوتان: گه وه ريكي سه رئاواله كه به قاميش
 يا شوول دروست كرابي
كولان: جوان، شوخوشه ننگ
كوم: كومهل
كووچه: كو لان
كوپخا دمرک: دهر كه وان
كه پق: لووت
كه رهن توو: دهسكه داسي دريژ
كه ريژكهن: كاريژ هه لكه ن
كه رك: كه په نهك
كه زي: په لك، ئورك، پرچي هو نراوه
كه سك: سه ون
كه سيره: له سه رمان سر بوون
كه له ومكيشي: سه ركيشي
كه مايه سي: كه مايه تي
كه ول به شان: پياوي به ريژ و خاوه ن روتبه
كه وي چوو: به زيو

كه بخودا: قسه روييو، ردين سپي
كيهه: كام
كين: كه اين (فارسي)، كه نه م
كيزدوك: كيزدي بچووك
كيل گهر دن: گهر دن به رز
گ
گار ان: گاهه لي دج، گايهل
گازر كار: نه و كه سه يه چلكان رهنك دهكا،
 چلك شو ر
كاكش باو قمر: كوستانيكه و دوو
 گونديش به و نيو هه ن
كالته خه نجر: شه ره خه نجره ي توند
كاوان ي: كو تاييي ريزي شايي كه دژي
 سه رچوييه
كراوي: يار
كزيو: گره و
كزيول: كاوه ر
كورچوو: نه و جتيه ي گورچيله ي تيدا يه،
 خاليكه
كوريس گه يشته هيچكان: (كوريس
 گه يشته ره فيسكان) به واتاي
 ته نكه تاو بوون
كوله: رپوه له، كورته بالا
كوله: گه ند، چكوله
كولباو: گولروو، وهك گول
كولي دهمتيان: ميو شه مي هه نگوين،
كول باتوون: كولاب توون (فه ره هنگي
 مه ردوخ)
كول بار كين: بارگيري خراب، يابوو

گوستاخ: رووهه لمالدراو، بڼ پيروا
گومبهن: گومهن، گومبته
گوڼ پاديران: گوڼ هه لځستن
گوڼال باران: بارانی زور توند
گوڼه پک: به شپکی تیری شه پ پیکردنه
گوڼین: ناویراو، تاین
گوڼ: تهخت
گوڼایی: پانایی، تهختایی
گوڼ: گوڼم
گوڼمهن: ههرا
گوڼنگ: گونجه، نهوهیه که وهک لووله سوور
 دهکریته وه، ناوی پیدا دهروا، پیچ
گوڼسکی: قاپه په قه
گوڼینی: گیایه کی درکاو کی کوڼستانیه
 که تیره ی لی دهگیری
گوڼروا: رزکاو
گهپ: یاری و گالته
گه رگه رڼ: گونډیکه له لاجانی
گه رم کولاه: باش پوخته بووه
گه لڼ: یارڼ، فلانی
گه ف: هه په شه
گه ل: که لا
گه می: که شتی
گه نجخانه: خه زینه
گه رلیدان: غلور کردنه وه
گیان باز: گیان فیدا
 ل
لایر هسن: به که سیکه ده لین که له خورا
 بی هیچ دهسه لاتیک خو له قسان یا
 کاران هه لبقوتینی

لات و لووت: هه ژار
لایه زان: (لایزال) عه ره بییه
لانکه زینی: بیتشکه راژاندن
لووزهو: غوردهم، (تیار) شرک
لوئی و ره قاس: چاوهش و سه ماکه
لوژندهر: زهلام و ناقولا
له چاوی منت که وڼ: قه زات له چاوی من
 که وڼ
له پروی هه لته هات: شهرمی کرد
له کوڼ: نه شته له کوڼه واته نه شته
 پتی تی دهچی
له له: خزمه تکاری مندا لان
لیلوبه پ: جوړه گولیکه
لینگان: غاردان
لی راسان: لی راپه رپین به هه په شه
لی رهبادان: هه لقورینجاندن، نفورچگرتن
لی رزین: تجاوز کردن
لیک و به شین: به سهردا دابه شکردن
 م
ماهورت: قوماشیکی به نرخه
محه له قی داوه: بازی داوه
مالیو: مالی نیوه
متهق: دهنگ، ورته
مسته خه سار: دس به خه سار،
 خه ساره تمه ند
مل به کوڼ: په لاسی ره شمالاتان، مل
 به کوڼ واته تازیهدار
موخاریچ: خه رج و مه سره ف
موده بیری: راویژکه ر

ناسۆر: كۆنه برين	مورهسهع: جهوههريبهند
نانبده: ناندهر	مواجب: رهسهت، موچه، بهرات
نانبئ: نامان بئ	موخاريج: خهرجى، مهسرهف
نرخ پۆنان: نرخاندن	مورسهت: رازاوه (مرصع)
نزار: نسرم، نساار، جيگاي پرووهو	مۆرى: مووروو
كوستان	موستهمان: (مستمند) فارسي، ههژار
نفرين: دزيو، پيس	موغابن: مخابن
نسهت: نهسيحت	موغبهره: قهبرستان
نمهك پهروهرده: پهروهردهكراو	مولاعهزه: (ملاحظه) مولاحهزه
نوابهفر: چارئك له بهفر بارين	مۆمن: پياوچاك
نوغرۆ: ويران	مهتريز: سهنگه
نهبهدي: پهنهان	مهجوعمه: سيني
نهجيم: نهجيب	مهجوزات: (معجزات) عهرهبييه
نهرم كيشى: لئ سهلماندن و لئبووردن	مهچيز: كهيف، زهوق و شهوق
نهقارمخانه و نهقاره: مۆسيقاخانه	مهزل: مهزل
نههار: نانى نيوهرو، فراوين	مواجب: موچه و بهرات
نيگاداشتن: ئاگاداريكردن	مهخمهل: مهخمهل
نيگاهداشتى: ئاگادارى	مهزنايهتى: گهورايهتى
نيهاد: دهروون	مهلى: مهلا
نيرتك: نيرك	ميرغهزهپ: جهللاد
نيرگز دهبان: دهبانى جهوههردار	ميرناخوپ: گهورهى مهپتهران
نيرهوهز: نيرينه	ميسرى: شيرى ميسرى
تيله: لهفه	ميعراج: ميحراب
تيوك: ناوك	مندار: مردار
نواله: چيگايهك كه گيائى زۆر و لهوهرگهئى	ن
باشى ههبي له كوستان	ناتهبايى: ناريتكى
و	نادرى: نايابى
وردا: له چاوگى (وردان) وهرگيـراوه	ناچيزه: هيچوپوچ
بهواتاي دامهزران و هئوران	ناحهجميم: ئۆقره ناگرم

ههلبىرېن: رىزگار بون، تىپه رىن
ههلباشتن: فرىدان
ههلبوشكى: له و ومخته وه
ههلبىران: جىابوونه وه
ههلبىران: له جىگاي بهرزوه كهوتنه
خوار
ههلبكورمان: ههلبتروشكان
ههلبدا: داو، تال
ههلبشار: ناوچه يه كه له كوردستانى ئىران
ههلبسار: ژنىك هه وپى هه بى
ههلبزار: پارچه قوماشنىكى جوان و تهنكه و
ژن بهمل و سىنگى خوئى داده دات

ى

يهخته خان: ته و بىله يهخته
يال و دوو: يال و بژ
يهكبه: سه ره بهر
يهكنوا: ئه و هپنده به فرهى كه له
يهكجاردا ده بارئ
يهنگى چه رى: جىورى كه له عهسكه رى
عوسمانلى

وهمتاغ: ژور
وهمزاله هاتن: وه گيان هاتن، چارسيوون
وهمكان: داردهست
وهمكوژاندن: كوژاندنه وه
وهمشرىن: شاردهنه وه
وهمشرم: وه شىرم، بشارمه وه
وهمىكوژئ: بىكوژنىته وه
وهمپراي: ده گه ل، سه ررا
وهمپىزان: تىپىزان، لىپىزان، ته جاووز كردن

ه

ههلبانا: يارمه تى، فرىاكه و تن
ههلباوير هاوير: لىكتىر جودا كردنه وه ي دايك

و بىچوو

ههلبه رىكو: هونه رىكتان
ههلبه م: بانگه بانگ
ههلبك: په لپ، مان
ههلبىان: هه ژان، له رزىن
ههلبسته: ضرىبه
ههلبسته رخان: شارىكه له سوڤىيت
ههلباله: گىايه كى كوئىستانىيه و گولتىكى
زه ردى بونخوش ده گرى

